OPINION.

Mr. S. R. Manicka Mudaliar, of 'Kalaignana Malikai Depot,' has brought out a Second Edition of the Compilation, 'Thayumanaswamigal Thirupadal-thirattu,' which is an exhaustive collection of the ethical and devotional songs of the great sage, Thayumanaswami, who flourished in the 16th century, in Southern India, and the rhyme, melody & soul-elevating nature of whose songs, have won the admiration of poets, musicians and devotees, at the same time. Of all the commentaries on the songs, the commentary known as the 'Meikanda Vrithiurai', written by Ashtavadhanam Puvai Kalyanasundara Mudaliar is, in my humble opinion, unparalleled in its success in bringing out clearly the spirit and meaning of the sage, who has combined and put in the best truths of religion and the highest feats of Yogasasthra into his songs, in such a way as to suit every religion, sect and creed. The commentator has faithfully and closely followed the text, and the rich and apt quotations from other works, has added much to the usefulness of the commentary, and the citations, at their proper places, from the Sutras, Smrithis and other original Sanskrit Texts themselves, are excellent choice and unique. The book has been modestly priced at Rs. 4, and it is my hearty desire that a copy of the publication should grace and adorn the library of every scholar and devotee, and the compilation has been duly registered under the Copy-right Act.

Mr. Manicka Mudaliar has also published two other works, equally sacred and ennobling. The 'Pattinathar Prabhandam' and 'Pattinathar Charithram,' with the commentary of Mr. A. Singaravelu Mudaliar, Tamil Pandit, Pachaiyappa's College, Madras, on the former work, do also deserve our attention. The moral and didactic songs of Pattinathupillayar, who was a merchant-prince at first and then became a holy sage, are too well-known. I have great pleasure in commending to the public the three publications aforesaid, and I am much indebted to Mr. Manicka Mudaliar for the opportunity he has given me to express my humble appreciation.

(Sd.) V. VISVANATHA SASTRI, B.A., B.L.,

24-6-'16. *Vakil, High Court, Madras.*

அபிப்பிராயம்.

இச்சென்னைமா நகரில் 'கலைஞான மாலிகை புக்டிபோ' வைத்திருக்கும் சைவ நூலுரைப்ரசாரணர் ஸ்ரீ குமாரவேலாயுத முதலியாரவர்கள் ஸகோதரர் S. R. மாணிக்க முதலியாரவர்களால், சித்தாந்தசரபம், அஷ்டாவதானம், பூவை-கலியாண சுந்தர முதலியாரால் இயற்றப்பட்ட மெய்கண்ட விருத்தியுரையுடன் இரண்டாமுறை பதிப்பிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டைக் கண்டு களிகூர்ந்தனம். இத்தென்னிந்தியாவில் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின் பெயர் தெரியாதவர் எவருமே இல்லை. தமிழராயினும் தெலுங்கராயினும், பண்டிதராயினும், பாமரராயினும், பாலராயினும், விருத்தராயினும், ஸ்திரீயாயினும், புருஷராயினும், இவரது தெய்வப்புலமைவாய்ந்த திருப்பாடல்களில் ஒன்றையாவது கேளாதவர் ஒருவருமிரார். ஆகவே, இப்படிப்பட்ட பாடல்களை யாவரும் அறிந்துகொள்ளும்படி உத்தமமான உரையுடன் பதிப்பிப்பது அத்யாவஸ்யகமே. அதனிலும் உத்தமோத்தமமான இம்மெய்கண்ட விருத்தியுரையுடன் ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகளின் திருப்பாடற்றிரட்டை புதியதாய்ப் பதிப்பித்தது நம்மவரின் பாக்யமே. இதனைத்தமிழ் அபிமானிகள் ஒவ்வொருவரும் வாங்கி வாசித்துப் பேராநந்த மடைவார் என்று நம்புகிறோம்.

புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு விலை ரூபா 4. வி. பி. பிரத்தியேகம்.

விருத்தம்.

இலகு பன் மொழிகளுக்குள் இனியது தமிழேயாகும்
பலவித கலைக்குள் ஆங்கு பாங்குறும் பாடலே தான்,
நலமுள வதனுள் சைவர் நால்வரின் பாடலே யாம்
பொலிவுறு தாயுமானுர் புகழுறும் அவற்றின் மீதே!

வாழ்நாளின் வாலிபத்தின் தளிரும் பூவும்
மாண்புடைய மூதறிவின் பழமுஞ் சாறும்,
பேழ் நான்கு புருஷார்த்தம் பயனும் பூண்டு
பேரின்பக்கடல் மூழ்கி பூரித்தோங்கி,

காழ் நாமமொன்றதனுள் விண்ணு மண்ணும்
கவினுடனே கலந்திடுமே கனவிற்போலும்,
தாழ்நாவா லுனது பெயர் ஒருதரந்தான்
"தாயுமானவர்" என்றால் எல்லா மாமே!

ஐகண்ட மதனிலீறு மதங்கட்கெல்லாம்
அத்வைதஸமயமதை மேலாய் நாட்டி,
வைகுண்டநாதன் புகழ் தாயுமானுர்
வாய்மலர்ந்த திருப்பாடற்றிரட்டினிற்கே

கைகண்ட சைவசித்தாந்த சரப
கலியாண சுந்தரப் புலவர் செய்த
மெய்கண்ட விருத்தியுரை யதனைக் கண்டு
மேன்மேலுங் களிப்புற்றேம், கலக்க மற்றேம்.

ஸூக்தரீஸதநம்
சென்னை
நளஸு புரட்டாசிமீ 12உ

இங்ஙனம்:
த. ச. நாராயண சாஸ்த்ரியார், பி. எ. பி. எல்.
ஹைகோர்ட் வக்கீல்.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

தாயுமா னப்பெம்மான் றண்ணடியை யேத்துநர்க்குக்
காயும் வினையகலுங் காண்.

அகண்டாகார நித்த வியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான் சட்டுவீடென்னும் பதங்களையுடைய பசுபாச பதார்த்தங்களது இயல்புடைய னல்லனாகலானும், எழுவாயிறுவாயிலனாகலானும், அவையிலனாகவே அளவைக்கட்கெட்டாதவனாகலானும், அருவம் உருவம் அருவுருவமென்னு முக்கூற்றுள் இன்னனுவனென்று தான் அம்முக்கூறும் படும் விருத்தி பரிணாமம் விவர்த்தன மென்பவற்றுள் ஒன்றிற் படுவன் படானென்று தான் கூறுதற்கோ ராசங்கையில்லையாகலினாலும், மூன்றுருவும் பரமனுக்கு இலய போகவதிகாரங்களில் சுவேச்சையினாலுள்ளதாகலின், அவ்வனாதிமுத்தசித்துருவாகிய முதல்வன் திருவருளிற்றிளைத்த தாயுமானசுவாமிகள் தாம் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாடற்றிரட்டில் அம்மூவகை யிலக்கணங்களையு மமைத்துச் சிவஞானத் தபோதனர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் முதலிய சமயகுரவர்களையும், சிவானுபூதிமான்களாகிய அத்துவித மெய்கண்டார் முதலிய சந்தான குரவர்களையும்வாய்நிரம்பத்தோத்திரஞ்செய்து, தெய்வத்திராவிட வேத வாக்கியங்களையும், மெய்கண்டசாஸ்திர வாக்கியங்களையும் ஆங்காங்குப் புகட்டி, முக்கூற்றுப்புறச்சமயத்தவர்கள் கொள்கைகளைப்பூர்வபட்சஞ்செய்து, சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவ சமய உண்மையாகிய சிவமணம் நன்குவீசத் தமதியற்கைக் கருணைமிகுதியால் விளக்கியிருப்பது கரதலாமலகமாகவிருக்கவும், இஃதுணராத புறச்சமயர் பலர் நூலினருமையினையும் பெருமையினையு நோக்கி யதற்குப்பொருள் தங்கள் சமயக் கொள்கைகளுக்குத் தக்கபடி யிரத்திடர்ப்படுத்தி விபரீதப்பொருள்கூறி யவ்வளவில் திருப்தியடைந்தனும், தாங்கொண்ட மாறுபாடான வுரைகளைக் கல்வி சாலநிரம்பப் ரூப

தார்க்குபதேசித்தும் அவர்களை மயக்கியும் அந்தோ! நிரயத்தினுக் காளாக்கி வருகின்றன ரென்பது புத்திமான்கள் யாருமறிந்த வுண்மையே.

இத்தகைய கிலிஷ்டகற்பனைகட்கு இடந்தராமலும், இக்காலத் தேற்பட்டு வழங்கிவரும் உரைகளிலேயே திருப்தியடைந்து மேலுண்மை யாராயாதவர் பொருட்டும், தக்ககௌரவ விருத்தியுரை யொன்று அத்தியாவசியம் இன்றியமையாதுவேண்டுமெனப் பலவருடங்களாகப் பன்முறை எனது ஆப்த வைதிக சைவ வித்துவ சிகாமணிகள் என்னிடம் வற்புறுத்திக் கூற, அந்நண்பர்கள் விருப்பத்தினைத் தடுத்துரைத்தற் கேலாதவனுகி யிருக்குஞ்சமயத்து, இவ்வுரைப்பதிப்பிற்குத் தலைவராகிய ம-௱-௱-ஸ்ரீ-ஸ்ரீ பெரும்பூதூர் குமார வேலாயுத முதலியார் என்பவர் சிவானந்தச் செல்வராகிய தாயுமானசுவாமிகள் பாடலுக்கு ஒருதக்கவுரை எழுதி யுபகரிக்கின் சஞ்சிகை ரூபமாக வெளிப்படுத்திக் கொள்வேனென, அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி யைந்து சைவாசாரதுல்யரான தாயுமானசுவாமிகள் திருவடித்தியானத்தால் திருவருளை முன்னிட்டு ஆசிரியார் இருதயத்துண்மை சூழ்ந்து, பரபிரமசூத்திரமாகிய சித்தாந்தமகாசூத்திரம் என்று அறிஞரானுய்த் தோதப்பெறூஉம் வடமொழிச் சிவஞானபோத மொழிபெயர்ப்பாகிய தென்மொழிச் சிவஞானபோதமாதி மெய்கண்டசாஸ்திரங்கட்கும் திராவிடமகாபாஷ்யாதிகட்கும் இணங்கப்பலவரிய பெரிய சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சாஸ்திரப்பிரமாணங்கள் எண்ணில காட்டி; மெய்கண்டவிருத்தியுரை என வொன்றியற்றினன்.

ஆன்மாவிற்கு இயற்கையாக வமைந்துள்ள திரோதானத்தால் ஏதாகிலும் மாறுபாடு விளைந்திருக்குமேல் முன்பின்னாராய்ச்சியால் முறைப்படுத்தி வாசித்துக் கொள்ளும்படி சன்மார்க்கர்களை வந்தனத்துடன் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றனன். சுபம்.

சென்னபட்டணம், கீலகஞூ
கன்னி ரவி.

☞ மணவழகு.

சிவமயம்.

ஸ்ரீமத்தாயுமானசுவாமிகள் சரித்திரம்

ஆயு மானவ ரம்பனை யன்றிமுன் னரியகர்ப் பிணிக்கஃதாற்
றாயு மானவ ரனுஞ்சிர கிரிச்சிவன் றன்பெய ரதுதாங்கிப்
பாயு மானவர் பதமலர் மூலனார் பரம்பரை வழிபோற்றுந்
தாயு மானவர் தண்ணருட் டாண்மலர் தலைமலர்க் கணிவாமால்.

எந்நாட்டினும் நன்றெனப் பன்னூலாய்ந்த பாவலர்களாற் புகழப்படாநின்ற சோழமண்டலத்திலே, திருமறைக்காடு என்னும் தென்மொழிப்பெயரையுடைய வேதாரணியம் என்ற தெய்வத்-திருப்பதியிலே, வேளாளமரபிலே சற்றேறக்குறைய இருநூற்று முப்பது வருஷங்களுக்கு முன்னே அவதரித்த கேடிலியப்பிள்ளை என்பவர் ஒருவரிருந்தனர். இவர் கல்வி கேள்விகளில் முதிர்ந்து, சிவபக்தி அடியார்பக்தி முதலியவைகளிற் சிறந்து, வடமொழி வேதங்களால் பூசிக்கப்பெற்றுத் திருக்காப்புக் கொண்டருளியதும், தென்மொழி வேதங்களால் பூசிக்கப்பெற்று அத்திருக்காப்பு நீக்கப்பெற்றதுமாய தன்னூர்ச் சிவபெருமான் திருக்கோயிற்றரும விசாரணைத் தொழிலில் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அக்காலத்திலே, சோழநாட்டிலே திரிசிரபுரத்தை இராஜதானியாகக் கொண்டு அரசாண்ட * விஜயரகுநாத சொக்க லிங்க நாய்கர் என்பவர் கேடிலியப்பிள்ளையவர்களின் யோக்கியதை கணக்கு வல்லமை முதலியவற்றைப்பற்றிச் சில முதியோர்கள்சொல்லக்கேட்டு

---

* இவர் மதுரைமாநகரையாண்ட திருமலை நாயகருக்குப் பௌத்திரர் என்றும், இவர் பெயர் விஜயரங்க சொக்கநாத நாயகர் என்றும், இவர் சாலிவாகன சகம் 1627-வருஷமுதல் 1654-வருஷம் வரையில் அரசாண்டனர் என்றும் கூறுவாருமுளர்.

அவரை வரவழைத்துத்தன்னிடத்தில் ஒருபெரியசேவையில் அமர்த்திக்கொண்டனர், பிள்ளையவர்களும் தன்னரசன் சந்தோஷிக்குமாறு மிகவும் திறமையாகவே இராஜாங்க காரியத்தை நடாத்திக் கொண்டுவந்தனர்.

அப்போது, வேதாரணியத்திலே இருந்த * தனது தமையனார் புத்திரப்பேறில்லாமல் வருந்துவதைக் கண்டுமனம் பொறாதவராய்த் தன்னுடைய அருமைப்புதல்வராகிய சிவ சிதம்பரப் பிள்ளையை அவருக்கு ஸ்வீகாரபுத்திரனாய்க் கொடுத்து விட்டுத் தனது மோக்ஷநிலைக்கோர் சற்புத்திரன் வேண்டுமென்னும் விருப்பமுடைய வராய்த் திரிசிராமலையின்கண் வீற்றிருந்தருளும் தாயுமானேசுரரைத் தினந்தோறுந் தேவிசகிதம் போற்றி வருவாராயினர்.

அந்நாளிலே, சிவபெருமானது பெருங்கருணைத்திருவருளால் பிள்ளையவர்கள் * * மனைவியார் திருவயிற்றிலேகருப்ப முண்டாகிப் பத்துத்திங்களும் நிரம்பப்பெற்றுத் தனதூராகிய வேதாரணியத்திலே மிக்க சுபவோரையில் பெறுதற்கரிய ஓர் ஆண்மகவைப்பெற்றனர். தந்தையார் தனக்கு மகன்பிறந்த இடம் திருமறைக்காடாயினும் அம்மகவுவிஷயமாக ஈட்டரும் பெருந்தவம் பல செய்துவந்த இடம் திரிசிரபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தாயுமானேசுரர் திருவடியே ஆதலால், அக்குழந்தைக்குத் தாயுமானவர் என்னும் திருப்பெயரையே பெயராகவைத்துச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல நாளொருமேனியாக வளர்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

பிறகு இக்குழந்தை தக்கவயதிலே வித்தியாரம்பம் செய்விக்கப் பெற்று, நெடுங்கணக்கு முதலியவற்றைச் செவ்வனே ஆராய்ந்துகொண்டு, நிகண்டுகற்று இலக்கியம்இலக்கணம் தருக்கம் முதலிய கருவி நூல்களையும், வடமொழியின் கண்ணதாகிய இலக்கிய இலக்கணங்களையும், வேதாகம ஸ்மிருதி புராண இதிகாச முதலியவற்றையும் நன்கு கற்று மிகவும் வல்லவராயினர், அப்பால் தேவாரம் திருவாசகம் திருக்கோவையார் திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு திருமந்திரம் பிரபந்தமாலை பெரியபுராணம் என்னும் சைவத் திரு முறைகளையும்; திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியார் சிவஞானபோ

* இவர் பெயர் வேதாரணியப் பிள்ளை என்பார்பலர்.

* * இவ்வம்மையார் கெஜவல்லியம்மாள் எனப்படுவராம்.

தம் சிவஞானசித்தியார் இருபாவிருபஃது உண்மைவிளக்கம் சிவப்பிரகாசம் திருவருட்பயன் வினாவெண்பா போற்றிப்பஃறொடை கொடிக்கவி நெஞ்சுவிடுதூது உண்மைநெறிவிளக்கம் சங்கற்பநிராகரணம் என்னும்,* சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையும்; திருப்புகழ் திருவகுப்பு கந்தரந்தாதி கந்தரலங்காரம் கந்தரனுபூதி என்னும் கௌமாரத் திருமுறைகளையும் பாராயணஞ்செய்து வருவாராயினர்.

இங்ஙனம்; தாயுமானவர் பல்லாற்றானும் சிறப்புற்றிருக்கும் காலத்திலே தந்தையாராகிய கேடிலியப்பபிள்ளை என்பவர் சிவசாயுஜ்ய மெய்தினர். அப்பால் அவருக்குச் செய்யப்பெற வேண்டிய கருமங்கள் முற்றிலும் சைவபத்ததியின்படி ஆசாரியரால் செவ்வனே நடத்திமுடித்திக்கொண்டு, உடனே திரிசிரபுரத்து அரசனாகிய விஜயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகரின் வலாத்காரத்தின் மேல் தகப்பனாருடைய உத்தியோகத்தை வகித்து மன்னன்பெரிதும் வியக்குமாறு இராசகாரியங்களை மிகவும் ஒழுங்காக நடாத்திக்கொண்டுவந்தனர்,

இவ்வாறு லௌகிகத் தொழிலையேற்றுநடத்திவந்தபோதிலும் அவரது மனமோ ஆன்மஞானம் பெற்று உயிர்க்கோருறுதிதேடும் வழியையே நாடி நின்றமையால், இருவினையொப்பு வாய்ந்து மலபரிபாகம் பெற்றுச் சத்திநிபாதமுடையராய், வேதாந்தத்திலே கூறப்படும் ஜகஜீவபரங்களாகிய பதிபசுபாசமென்னும் திரிபதார்த்தங்களின் அநுபவ இலக்கணங்களை ஐயந்திரிபற எடுத்துக்காட்டும்ஞானசாரியன் எங்குளன், எப்போது கண்ணுக்குப் புலப்படுவன் என்கிற எண்ணமுடையவராய் அக்காலத்தை எதிர்பார்த்த வண்ணமாயிருந்தனர்

அங்ஙனமிருக்குநாளிலே, ஆன்மகோடிகளுய்யுமாறு வேதாகமப் பொருளைத் திருமந்திரமாலையாற் காட்டியருளிய திருமூலநாயனார் மரபிலே அருளுபதேசம் பெற்றுத் திருக்கயிலாய பரம்பரைச் சந்தானகுரவர்களுள் ஒருவராகிய அருணந்தி சிவாசாரியார் என்னும் சகலாகம பண்டிதர் ஜனனபூமியாகிய திருத்துறையூரிலே சிலபகல் தங்கியிருந்து, சிவராஜயோக மெய்ஞ்ஞான நிஷ்டைகொண்டு சிதம்பரத்திலே ** மௌனகுருசுவாமிகள் என்னும் திருப்பெயருடன் எழுந்தருளிய சற்குருமூர்த்திகள் தலயாத்திரை செய்வான் புறந்த,

* இச்சாத்திரம் பதினான்கு மெய்கண்டசாத்திரம் எனப்படும்.

** இங்கே ஒரு திருமடம் இப்பெயரால் வழங்கப்படுகின்றது.

சிலஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திரிசிரபுரஞ்சென்று, அங்கே திருமலையில்கோயில்கொண்டருளிய தாயுமானேசுரரைத் தரிசிக்குமாறு மாலைப்போதினில் அனுட்டானபரராய், மலையின்மீது சென்று தக்ஷிணாமூர்த்தி சந்நிதானத்தில் நிஷ்டைகொண்டு வீற்றிருந்தனர்.

அந்நாளிரவிலே, தாயுமானவர் வழக்கப்படி அர்த்தயாம தரிசனம் செய்ய நித்தியகடன்களை முடித்துக்கொண்டு மலைக்கோயிலுக்குச் சென்று விதிவழியே சிவதரிசனம் செய்விக்கப்பெற்றுத் தக்ஷிணாமூர்த்தியின்மஹா சந்நிதானத்திலே வந்து, அங்கே ஞானநிஷ்டைகொண்டு வீற்றிருந்தருளும் மௌனகுருநாதனைக் கண்டு, அப்பெரியார் சக்ஷுதீக்ஷையால் தன்வயமிழந்து, அக்குருமூர்த்தியின் வயப்பட்டு, அடியற்ற மரம்போல் அவர்பாதத்திலே வீழ்ந்து, அவரை அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை நமஸ்கரித்து வாய்பொத்திக் கைகட்டி நின்றுகொண்டிருந்தனர். குருமூர்த்திகளாகிய மௌனயோகிகள் ஞானநிஷ்டையினின்றும் கலைந்த கோலமுடையவராய் அத்தளியில் ஒருஏகாந்தஸ்தானத்தைச் சென்றடைந்தனர், தாயுமானவரும் விடாது பின்பற்றிப் போந்து ஐயா! எம்பெருமானே! தமது அருமைத் திருக்கரத்திலுள்ள புத்தகம் யாது? அதனைத் திருவுளம் பற்றவேண்டும் என்றிரந்தார்.

குருமூர்த்திகள் தாயுமானவரைப்பார்த்து இங்ஙனே நமது கருணைக் கிலக்காயினை, செம்பைத் தானே வேதிகையிட்டுப் பொன்னாக்குவதுபோல நோக்கினாலும் வாக்கினாலும் பரிசத்தினாலும் பாவனையாலும் ஆகமத்தாலும் ஔத்திரியாலும் அஷ்டமாசித்திகளையும் நினக்குணர்த்திப்படி விளக்கம்செய்விக்கின்றாம் எனக்கூறித் திருவடிதீக்ஷை செய்தருளி எல்லாமாய் அல்லதுமாயிருந்தபடி யிதுவென்னவிருந்து காட்டிப் பின்னுங் கூறுவாராயினர். குழந்தாய். வானிலே பறக்கவும் மண்ணிலே நுழையவும் வானவர் வணங்கவும் மற்றொருவருடலிலே புகுதவும் அவரவருளந்தனி னினைந்ததையுரைக்கவும் போனதோருயிரை எழுப்பவும் எண்சித்தியெல்லாம் கைவரினும் இவையனைத்தும்ஞானசாதகனதுபாத தூளிக்குநிகராகா ஆதலின் சிவாநுபவ ஞானபோத நிலையைப்பெற்றுக் கொள்வாயாக. அதனையே விளங்க வெடுத்துரைப்பது நமது கையிலுள்ள புத்தகம், இதனை உலகம் * சிவஞானசித்தியார் என்று கூறும்.

* இந்நூலில் அடியார்வணக்கமும், குருமரபின் வணக்கமும் கவனிக்க.

இந்நூல், பரபக்ஷம் சுபக்ஷம் என இரண்டு பிரிவினையுடையது. முந்திய பரபக்ஷத்திலே உலகாயதன் முதல் பாஞ்சராத்திரி ஈறாகிய பரசமயிகளுடைய கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டிச் சித்தாந்தப் பார்வையால் மறுப்புச்செய்யப்படும். பிந்திய சுபக்ஷத்திலே தம்மை யொழித்தொழிக்க எத்திறத்துச் சமயவாதிகளாலும் விளைக்கப்படும் ஆட்சேபங்களுக்கெல்லாம் பரபக்ஷப்பார்வையால் சமாதானஞ்செய்து சுவமதம் நாட்டுதல் செய்யப்படும். இச்சுபக்ஷத்திலே அமைந்த பன்னிரண்டு சூத்திரத்துள் முதல் இரண்டு மூன்று என்னும் மூன்றையும் பிரமாணவியலெனவைத்து முதற் சூத்திரத்தால் உலகிற்கு நிமித்த காரணனாகிய பதியுண்மைக்குப் பிரமாணமும், இரண்டாஞ் சூத்திரத்தாற் பாசவுண்மைக்குப் பிரமாணமும்; மூன்றாஞ்சூத்திரத்தாற் பசுவுண்மைக்குப் பிரமாணமும்; நான்கு ஐந்து ஆறு என்னும் மூன்றையும் இலக்கணவியலெனவைத்து நான்காஞ்சூத்திரத்தாற் பசுலக்ஷணமும், ஐந்தாஞ்சூத்திரத்தாற்பாசலக்ஷணமும், ஆறாஞ்சூத்திரத்தாற் பதிலக்ஷணமும்: ஏழு எட்டு ஒன்பது என்னும் மூன்றையும் சாதனவியலென வைத்து ஏழாஞ்சூத்திரத்தாற் சாதித்துப் பெறுதற்குரிய அதிகாரமுடையது இதுவென்பதூஉம், எட்டாஞ்சூத்திரத்தாற் சிறந்த கருவியெனப்படும் சாதனம் இதுவென்பதூஉம், ஒன்பதாஞ் சூத்திரத்தாற் சாதனஞ்செய்யுமாறு இதுவென்பதூஉம்; பத்துப் பதினொன்று பன்னிரண்டு என்னும் மூன்றையும் பயனியலெனவைத்துப் பத்தாஞ் சூத்திரத்தாற்பெத்த நீக்கப்பயனும்; பதினொன்றாஞ் சூத்திரத்தால் முத்திப்பயனும், பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்தாற் பெத்த நீக்கமும், முத்தியும் பெற்றவர்க்குச் சீவன் முத்தி இலக்கணமாகியவியல்பும் வகுத்துக் கூறப்படும். *

குறித்த பதிபசுபாசங்கள் மூன்றும் அஜன்ய பதார்த்தங்களும் ஒன்றிலொன்று விஜாதிகங்களுமாம். இவற்றுள் பதி சத்தாயுள்ளது. பாசம் அசத்தாயுள்ளது. பசு சத்தோடு சேர்ந்தவழிச் சத்தாயும் அசத்தோடு சேர்ந்தவழி அசத்தாயும் உண்மையில் சத்துமாகாமல் அசத்துமாகாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப் பதியாகிய முதல்வன் பசுவை ஞானக்கிரியைகளாலும் பாசத்தை ஜடக்கிரியையாலும் இயங்கப்பண்ணுவன், அங்ஙனம் பண்ணுதற்கண் [illegible] பிரயோசனங்கருதாது, பரப்பிரயோசனத்தையே [illegible] நம்பெருமான் ஆணவகேவலத்திற் கிடந்த [illegible]

* இவ்விஷயங்களெல்லாம் திராவிடபாஷ்யத்திற் [illegible].

ணிறந்த வுயிர்களையும் அவரவர் வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்தினவன். இதனால் பதி ஏகமும் பசு பலவும் பாசம் மூன்றுமென வெளிப்படும். பாசத்தையும் பசுவையும் சேர்க்கவும் பிரிக்கவும் வல்லபதி தான் இயங்கும்போது தனது சத்தியால் அநந்தமூர்த்திகளாவன். பாசம் அநந்த ரூபமாய்ப் பரியாற் காரியப் பாட்டைப்பெறும். பசு பலயோனிகளிற் புகுந்துழலா நிற்கும். பதியினுடைய அநந்தவடிவங்கள் விபூதியென்று வேதங்களும், பசுவினுடைய அநந்தஜநநங்களை வினைப்போகமென்று சுருதிகளும் பேசும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாடுகளைச் சிருஷ்டியென்று முதனூல் செப்பும். சிவம் நிர்மலமுடையதாகலின் அதனிடத்தில் சமலரூபியாகிய உயிர்க்குற்பத்தி கூறுதல் கூடாது. பாசம்கேவலம்மலமேயாகையால் நிர்மலமாகிய சிவத்திற் காரியப்படாது. சிவனும் சீவனும் சித்தாயிருப்பினும் அவை அறிவிக்குஞ் சித்தும் அறியும் சித்துமா யிருக்குமுண்மையால், அறிவிக்கும் சித்தாகிய சிவத்தில் அறியும் சித்தாகிய உயிர்க்குற்பத்தி யுரைத்தல் கூடாது. பாசம்கேவலம்சடமாகையால் மேல் உபய சித்துக்களில் இதற்கிடமில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின் காரியமெல்லாம் சித்தேயாம். இடையே நின்ற உயிர் பாசத்தோடு சேர்ந்தவழிப் பந்தத்தையும் பாசத்தினின்று நீங்கிச் சிவத்தோடு சேர்ந்தவழி முத்தியையும் பெறும்.

சிவானந்தச்செல்வ! இம்முத்தியிலே* தசகாரிய அனுட்டிப்பால் சித்தியாகும், அவையாவன:— முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறாயறிதலாகிய தத்துவரூபமும், தத்துவங்களைச் சடமென் றறிதலாகிய தத்துவ தரிசனமும், அவைகளைச் சிவஞானத்தாலே தனக்கன்னியமென்றறிதலாகிய தத்துவசுத்தியும், மலங்கள் நீங்கி ஆத்தும ஞானமென வறிவே வடிவென அறிதலாகிய ஆத்துமரூபமும், தனக்கெனவொரு செய்தியு மில்லையென்றறிதலாகிய ஆத்தும தரிசனமும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் சிவன் உபகரிக்கின்றான் என்னும் தன்னுடைய ஆணியை அறிந்து சிவஞானத்தாலே அழுந்துதலாகிய ஆத்தும சுத்தியும், ஆணவ மலத்திலே கிடக்கின்ற ஆன்மாவைச் சிவன் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோக்ஷத்திலே விடுவனென்று திடமாயறிதலாகிய சிவரூபமும் சிவன் செய்யும் பஞ்சகிருத்தியங்களை ஆன்மா செய்யானென்றறிந்து ஆன்மாவைக் கரிசிப்பித்துநின்ற ஞானமாகிய சிவதரிசனமும், சிவ

* இவ்விஷயம் பதிப்பிக்கப்பட்டுவரும் பண்டாரசாத்திரம் (மூலமும் உரையும்.) பதினான்கனுள் விரிவாகக் காணலாம்.

சத்தி செய்யும் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்றுமில்லை என்றறிந்து சிவசத்தியை யன்றித் தனக்கும் பிறருக்கும் சற்றும் செய்தியில்லை என்றுதெரிந்து திருவருளோடு அழுந்துதலாகிய சிவயோகமும், சிவத்தோடிரண்டற நின்று அத்துவித சாயுச்சிய ஆனந்தத்தைப் புசித்துவாழ்தலாகிய சிவபோகமுமாம். இதுவே சுத்தாத்துவிதமாம். இவ்வத்துவித மொன்றனையே* "தல்லயாச்சுத்தாத்வைதஸித்தி: பேதாபாவாத் ஏதத்தேவபரம் தத்வம்" என்று சுருதிகொண்டாடி மகிழும், மாணவக! இந்நிலையானது பூர்வ சென்மாந்திர புண்ணிய முற்றவர்க்கே கைவல்லியமாகும். இத்தகைய சிவானுபூதியினை நீயடைதற்கேற்ற இலக்கணங்களை வாய்ந்துள்ளாய், ஆகலின் ஆண்டவனருளால் அடைக என ஆசிர்வதித்து, மெய்கண்ட சந்தான சாத்திரங்களின் உண்மைகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் ஆழ்ந்தகன்ற சித்தாந்த நயங்களையும், பொருணுட்பங்களையும் சாங்கோபாங்கமாக உபதேசித்தருளினர். இதன்வழியானே தாயுமானவரும் வைதிக சைவ சுத்தாத்துவித சித்தாந்தமே உண்மைநிலையென்பதும், அதிற் கூறப்படும் சிவபெருமானே பரமபதியென்பதும், அவருடன் இரண்டறக் கலத்தலே அத்துவித முத்தியென்பதும் நன்குணர்ந்தனர்.

இப்பால், மௌனகுருசுவாமிகள் தாயுமானவரை நோக்கி ஏ மாணவ! இங்கு இன்னும் சிறிது காலம் இலௌகிகத் தொழிலை நடாத்திக்கொண்டிருந்து இல்லறத்தொழுகிப் புத்திரனைப் பெறுதி பின்னர் யாம்வந்து நிஷ்டைகூடும் வழியைத் தெரிவிப்போம் என்றுகட்டளையிட்டெழுந்தார். எழுந்த குருமூர்த்திகளின் பிரிவையாற்றாது மிகவும் வருந்துகின்ற தாயுமானவரை அக்குருநாதன் மீண்டும் பார்த்து சிறிதும் கவலை கொள்ளவேண்டாம், நம்முபதேசவழியே அநுட்டானபரனாய் ஒழுகிக்கொண்டு ** சும்மா இரு. நாம் சிலபகலில் உன்னை நிச்சயமாய்ச் சந்திப்போம் என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போயினர். போயினும் தாயுமானவர் மனதில் மௌனகுருசுவாமிகள் திருவுருவமும் அவர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய "சும்மாயிரு" என்ற சொல்லும் அச்சொல்லின் பொருளும் வேரூன்றி நிலைத்துவிட்டன. நிலைத்துநின்றதனும் தாயுமானவர் ஆசிரியரிடத்திற் பெற்றுக் கொண்ட உயர்ந்தபொருளைச் சிந்தித்து அந்தவழியே நடந்து வந்

* இ—ள். அம்மனத்தின் இலயத்தினால் சுத்தாத்துவைதம் சித்திப்பது. பேதமற்றிருந்தால் ஈதே உயர்தத்துவமாம். என்க.

** இது மௌனவாக்கியமென்பது "சும்மா இரு" என்ற [illegible]ருளிய கந்தரனுபூதி யாலும் உணர்க.

வர்ராயினர். இவ்வாறுசிந்தித்து வரலால் அவருக்கு இராஜாங்கத் தொழிலிலும் மற்ற இலௌகிகத் தொழிலிலும் விரக்திதோன்றி அறவே அத்தொழில்களை மறந்தொழித்தனர்.

அப்பால், விஜயரகுநாத சொக்கலிங்க நாயகர் என்னும் மன்னவன் தாயுமானவருடைய திவ்விய குணங்களை நன்றாக அறிந்திருப்பவனாதலாலும், நாளுக்குநாள் அப்பெரியார் ஆன்மஞானம் நிரம்பப் பெற்று முதிர்ச்சியடைந்து வருகின்றார் எனப் பலரால் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றபடியாலும், அவரிடத்தில் அன்பும் அச்சமும் அதிகரிக்க அவரிடத்தே சென்று சுவாமி! தேவரீரது மகிமையை அறியமாட்டாது சாஸ்வத மில்லாத இவ்வரசாங்கத் தொழிலில் தங்களை நியமிக்கலானேன். இவ்விஷயமாக அடியேனைமிகவும் மன்னித்துஇனிமேல் தேவரீருக் கவசியமான பணி யாவையும் யானேசெய்யும்படி கட்டளையிட்டருள வேண்டும் என்று முறையிட்டு நின்று, அந்நாள் முதல் தனது வாழ்நாள் முற்றிலும் அவர் மனம் பெரிதும் சந்துஷ்டியடையும்படி நடந்துவந்தான். சின்னாளிலே அரசனும் ஆன்மஞானம் பெறும் எண்ணமுடையவனாய் அதிதிவர பக்குவத்தை அடைந்து தாயுமானவரிடத்தே வைத்தபக்தியின் முதிர்ச்சியால் உலககாரியத்திலே வெறுப்படைந்து சித்தாந்த ஞானநிஷ்டனாய்ப் பன்னாளிருந்து சிவசாயுஜ்யமெய்தினன்.

பிறகு, அரசனுக்காக வேண்டிய கர்மாதிகள் முற்றிலும் புத்திரசந்தான மில்லாமையால் அரசனது மனைவியாராகிய* மீனாக்ஷியம்மையார் செய்து முடித்து இராஜாங்கக் காரியத்தில் பிரவேசிக்கலாயினள். அப்போது மீனாக்ஷியம்மை தாயுமானவரைப்பலமுறையும் பார்த்துளாளாகலின் கண்ணைத்தானே கவரும் அழகினர் இவரை ஒத்தவர் மற்றெவரையும் காணாது அவர்மீது மோகமுற்று அவரை மரியாதையுடன் வரவழைத்துத் தக்க ஆசனத்தில் எழுந்தருளச் செய்து தன்னுடைய தகாத செய்கைக்கு இணங்கும்படி விண்ணப்பித்து என்னிராஜ்ஜியத்திற்குந் தேவரீரைத் தலைவராகக் கொண்டேன். என்னுடைய உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையும் தந்துவிட்டேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு நின்றாள். மீனாக்ஷியம்மை எண்ண மின்னதெனநன்றாக அறிந்துகொண்டதாயுமானவர் அவளுக்கு எந்தப்படி

* இவ்வம்மை சாலிவாகனசகம் 1654 வருஷமுதல் 1659 - வருஷம் வரையில் அரசாண்டனள் என்பர்.

புத்திலருளிக்கவேண்டுமோ அந்தப்படி இனிமையாக உபதேசஞ் செய்துவிட்டு அந்த இடத்திலிருந்தும் வெளியேவந்து இனி இத்திரிசிரபுரத்திலிருந்தால், தன்பெருமைக்குச் சிறுமைவருமென்றெண்ணி, அப்போதே அந்நகரை விட்டுப்புறப்பட்டுத் * தேவைப் பதியைச் சென்றடைந்து வசித்துவரலாயினர்.

இங்கே நடந்த விஷயங்களனைத்தையும் கேட்டுணர்ந்த தாயுமானவரின் தமையனாராகிய சிவசிதம்பரப்பிள்ளையவர்களும், அவர் சிறியதாயார் குமாரராகிய அருளையப்பிள்ளையவர்களும் தமதூராகிய வேதாரணியத்தினின்றும் புறப்பட்டுத் தேவைபம் பதியைச்சென்று தாயுமானவர் வசிக்குமிடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அங்கே போய் அவரை அணுகிச் சந்ததி விளங்கும்படி திருக்கலியாணம் செய்தருளவேண்டும் என்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர்கள். தாயுமானவருஞ் சம்சாரபந்தத்திற் கட்டுப்பட்டுக்கிடக்க இஷ்டமில்லாமற் போனபோதிலும், மௌனகுரு சுவாமிகளின் கட்டளையையும் தமையனாது வேண்டுகோளையும் மறுத்தற்கஞ்சினவராய் ஒருவாறிசைந்து நின்றனர். உடனே சிவசிதம்பரப்பிள்ளையவர்களும் அருளையப்பிள்ளையவர்களும் தாயுமானவரை அங்கேயிருந்தும் கூட்டிக்கொண்டு வேதாரணியம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

அப்பால், சிவசிதம்பரப்பிள்ளையவர்கள் தாயுமானவருக்குத் திருமணஞ்செய்யும் தொழிலிலே கருத்துடையராய்த் தன் மரபுக்கொத்த மரபு ஒழுக்கம் செல்வம் முதலிய வற்றால் குறைவற்ற குடியிற்பிறந்து நற்குணம் நற்செய்கை அறிவு ஆசாரம் அடக்கம் அழகு கற்புடைமைமுதலிய அமைந்த கன்னி எங்குள்ளாள் என்று தேடிக்கொண்டிருந்தார், அப்படியிருக்கும்போது அவ்வேதாரணியத்திற்றானே உத்தம குலத்திற் றோன்றி மட்டுவார் குழலம்மை என்னும் பெயருடன், அழகால் இலக்குமியையும் கற்பால் அருந்ததியையும் புறங்கண்டு வளர்ந்துகொண்டுவந்த பெண்மணியாரைச் சிவசிதம்பரப்பிள்ளை அவர்கள் தாயுமானவருக்கு மணம்பேசி மணவினைக்குரியநாளுமோரையும்நிச்சயித்துச் சுற்றத்தார்க்கும் நட்பினர்க்கும் மணவோலைபோக்கித் திருக்கலியாணமண்டபம் சிறப்பாகச் செய்து குறித்தநாளிலே அந்தணர்களும் உறவினர்களும் சிநேகிதர்களும் சூழ

* தேவையென்பது இராமேச்சுரம்.

சுலங்கொண்டு ஆசிகூறத்திருக்கலியாண மஹோற்சவத்தை வேதாகமவிதிப்படி நடத்தி முடித்தனர்.

பின்பு, தாயுமானவர் தனது மணாட்டியான நங்கையாரோடு அளவளாவி இல்லறத்திருந்து *"தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்க றொனென்றாங்-கைம்புலத்தா றோம்பறலை" என் விதித்திட்ட வண்ணம் இருவர் கருத்துமொத்து ஐம்பெரும் வேள்விகளையும் வழுவாது நடத்திக் குடிமுறை பிறழாது பாதுகாத்து வருகின்றநாளில், அவர்தம் மனைவியார் திருவயிற்றில் கருப்பமுண்டாகிப் பத்துத்திங்களும் நிரம்பப் பெற்று ஓர் ஆண்மகவை ஈன்றுவைத்துச் சிவபத மடைந்தார். தாயுமானவர் பத்தினியாருக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தரகிரியைகளைச்செவ்வனே செய்வித்து முடித்துக்கொண்டுதன் தநயருக்குக் கனகசபாபதி என்று திருநாமம் வைத்து மிகவும் அருமையாகவே வளர்த்துக்கொண்டுவந்து வித்தியாரம்பம் செய்வித்துப் பலதுறைகளிலும் வல்லவராகும்படி முயற்சி பல செய்து வந்தனர்.

அக்கால், முன் தாயுமானவரை விட்டுப்பிரிந்த மௌனகுரு சுவாமிகள் திருமறைக்காட்டை அடைந்து அங்கே வதிந்துவரும் தாயுமானவரின் அதி தீவர பக்குவத்தையறிந்து அவரையருகே வரவழைத்துச் சைவசம்ஸ்காரம் பலவுஞ்செய்து துறவுகொள்ளும்படி ஆஞ்ஞாபித்துச்*சிவபூசை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொடுத்து ஏ மாணவ! நீ திருமஞ்சனம் திருச்சாந்து மங்களாக்ஷதை பத்திரபுஷ்பம் தூபதீபங்கள் சுகந்தவர்க்கம் முதலிய பூஜைத் திரவியங்களையெல்லாம் குறைவறச் சம்பாதித்துக்கொண்டு நின்மல சித்தத்தோடு கோமயத்தினால் திருமெழுக்கிட்டுத் தூப தீப தோரண முதலியவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள பூஜாக் கிருகத்துள் வேதிகைக்கு எதிரே சுகாதனத்திருந்து குரு நமஸ்காரஞ்செய்து சங்கற்பித்து விக்கினேசுவரபூஜை கலசபூஜை திக்குபந்தனம் தாளத்திரயம் முத்திரைக் காட்டல் சுத்தாசமனம் தொடுமிடந்தொடுதல் கரநியாசம் அங்கநியா

* திருக்குறள், இல்வாழ்கை, ௩-வது செய்யுள்.

* சிவபூஜையின் சிறப்பை ருக்வேதம். "தவஸ்ரியே ம்ருதோ மாஜயந்த ருத்ரயத்தே ஜநிமசாருசித்ரம்" பதம் யத்விஷ்ணோ ருபமங்கிதாயி" எனக் கூறிற்று, "ரௌத்ரலிங்கம் மஹாவிஷ்ணுர் பக்த்யாபரிஸ்ப்ருத்தஞ்ஜ்வலிலாமயம்" "சாருசித்ரம் ஸமபயர்ச்யலப்தவாந்பரமம் பதம்," எனவரும் பராசரபுராணத்தானறிக. அது உருத்திரசம்பந்தமானதும் சுத்தமும் மனதை வியப்பிப்பதும் ஆச்சரியமானதும் சிலாமயமுமான இலிங்கத்தை மஹாவிஷ்ணுவானவர் நன்கு பூசித்துச்சிறந்த பதத்தைப் பெற்றார் என்பதாம்.

சம் திருநீறணிதல் அஞ்செழுத்தோதல் ஆதவற்பணிதல் தருப்பை முதலிய ஞானங்கங்களோடு கூடிய சிவபூஜையைச், சிவாகமவிதிப்படி கிரமமாகச் செவ்வனே செய்து முடித்து அச்சிவபூஜைக் கரணங்களின் ஞானார்த்த உண்மையை உள்ளத்திலே உறுதியாக அமைத்து வெளிப்புலன்களிலே சிந்தைநாடாவண்ணம் சரீரத்தைச் சிரசு கழுது இடைமுதலிய அவயவங்கள் நேராகத் தம்பத்தைப்போல அசையாதிருத்தி இடைபிங்கலைகளின் வழித்தாக இயங்காநின்ற பிராணவாயுவை அம்சாயத்திரியாகிய அஜபாமந்திரத்தினாலே தடுத்துச் சுழுமுனை நாடியின் வழியாகச்செலுத்தி இருகண்களும் புருவமத்தியே நாடினவண்ணமாகச் சிதாகாயமாகிய ...ர்ம நிலய அந்தர்முக நாட்டத்தில் ம...தைநிறுத்தித் தமதே தியானமாகச் சமாதியிலிருந்து சதாநிஷ்டைபுரிந்து வருதி. இதுவே மெய்ஞ்ஞான நிட்டையாகிய சிவயோகமாம். அங்ஙனம் சதாநிட்டையிலிருந்து இடைபறாது அநுசந்தானம்பண்ணி வருங்கால் அந்தர் முகத்திலே மணிகடல் மேகம் மத்தளம் பேரிகை வீணை முதலிய நாதவொலிகளும், சூரியன் சந்திரன் நக்ஷத்திரம் மின்னல் முதலியவிந்து ஒலிகளும்தோன்றிடும். அவற்றுள் அழுந்தாதுஆன்மாவின் கண் அழுந்தி உறைத்துநிற்றல்வேண்டும். அப்போது அகண்டபரிபூரணாகார சிற்சுகோதயசின்மயானந்த வஸ்துவாகிய சிவோதயப் பிரகாசமுண்டாகி உன்னை விழுங்கிநிற்குமாதலால், ஆண்டு நின்செயலொழிந்து நீ சிவத்துடனிரண்டறக் கலந்துவிடுவை யாண்டும் சிவமொன்றையே காண்பாய். இதுவேசித்தாந்த மஹாவாக்கிய உண்மைப் பொருளாம். இந்நிலையேசிறிதும்சலியாது நிலைபெறுக என்று கட்டளை யிட்டுப்போயினர்.

ஆசிரியர் சென்றதும், தாயுமானவர் அன்றுமுதல் துறவுக்குரிய குணங்களோடு கௌபீனதாரியாய் வெளிப்பட்டு மௌனகுருயோகிகள் திருவாக்கின்படிசதாநிஷ்டை கொண்ட கோலத்தோடுசிவபூஜாதுரந்தரராய்க் காசி காஞ்சி அருணை சிதம்பரம் திருவாரூர் மதுரை திருப்பரங்குன்ற முதலிய திவ்வியஸ்தலங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவிராமேச்சுரம்போய் அங்கே மழையில்லாமல்மிகவும் பசியுடன்வருந்துகின்ற அவ்வூர்ச்சனங்களின் வேண்டுகோட்கிசைந்து மிகுதியும் மழைபெய்யும்படி பரசிவனை மனதி... ...ந்து.

"சைவ சமயஞ் சமயமெனி லச்சமயத்
தெய்வம் பிறைசூடுந்தெய்வமெனி-லைவகை...

ருனந்த வின்பி லழுந்துவது முத்தியென்னில்
வானங்காண் பெய்ம்மின் மழை." என்னும் திருவெண்பாவைப்பாடிவேண்டிய அளவில் மழைபெய்து உலகம் க்ஷேமத்தை நிலைக்களமாகக்கொள்ளும்படி செய்தார். இச்செய்கையை உற்றுணர்ந்த அவ்விராமேசுரத்துச்சனங்களும் மற்றையோர்களும்தாயுமானவரிடத்தில் அச்சம் பெரிதுடையராய் அன்பு கொண்டு அவர் திருத்தொண்டிலேயே காலத்தைப் பெரிதும் போக்கிவந்தார்கள்.

அந்நாளில், ஸ்ரீ தாயுமானசுவாமிகள் ஓர் ஏகாந்த ஸ்தானத்தில் சதாநிஷ்டை கொண்டு வசித்துவரும் எண்ணமுடையவராய், சேது முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களிலே விதிப்படி ஸ்நானஞ்செய்து இராம நாதனையும் * பர்வதவர்த்தனியையும் பணிந்து விடைபெற்றுக்கொண்டு, இராமநாதபுரம் போய்ச் சேர்ந்து அந்நகரைச் சேர்ந்த இலக்ஷுமிநகரம் என்னும் அரிய பகுதியிலே ஒருநந்தவனமத்தியில் பரமானந்த நிட்டையில் வீற்றிருந்தருளித் தம்மை விட்டுப் பிரியாத அருளையர் கோடிக்கரை ஞானியார் முதலிய உத்தமமாணுக்கருக்கு உபதேசஞ்செய்து சாலிவாகனசகம்-௧௬௭௨-ல் சிவத்திலே இரண்டறக்கலந்தனர். அக்காலத்தில் அவரடியவர்கள் தோத்தரித்த செய்யுட்களிற் சில.

அருளையசுவாமிகள்.

உலகினுக் கணியா மிராமநா தபுரத்
துயர்நறை வாவியின் குணபால்
மலர்நிறை வனத்திற் சிவத்துறு நிட்டை
மருவிமெய் யொருவிவே தாந்தத்
திலகிய பொருளால் வானமாய் நிறையு
மெந்தையே யெனதுபங் தமும்போய்
நிலையுற நின்று திருவரு ளளிப்பாய்
நின்மலா னந்தமே போற்றி.

---

* இந்நூலிலே வரும் மலைவளர்காதலி என்னும் தோத்திரம் இவ்வம்மையாரைக் குறித்ததேயாம்.

கோடிக்கரைஞானிகள்.

துகள்று சாலி வருடமா யிரத்தைஞ்
ஞூற்றெடெண் பத்தொன்று தொடரு
மிருசுப கிருதாம் வருடந்தை மாதம்
வெண்மதி வாரநாள் விசாக
மகிமைசேர் பூரணத் திதியினி லருத்த
மண்டல சமையத்திற் கங்கை
திகழ்கரை யதனிற் றாயுமா னவனூர்
சிவத்தினிற் கலந்தநற் றினமே.

அபியுக்தரொருவர்.

விண்ணுறுந்தே வர்கண்முனிவர் கணங்கள் சித்தர்
புகழ்மௌனி வியப்பால் ஞானத்
தண்ணுறு தண்டமிழ்மாலை யைஞ்ஞூற்றெண்
பத்தேழுந் தாயு மானேன்
எண்ணுறுங்கண் ணிகளெண்ணூற் றறுபத்தைந்
தகவல்வண்ண மிரண்டும் பாடி
மண்ணுறுநால் வகைமாந்தர் தமக்காகப்
பக்குவர்பால் வைத்தா னன்றே.

உரையாசிரியரியற்றிய
சுவாமிகள் திருநட்சத்திர
வெண்பா.

தக்கவுத்த மாதந் தனித்தவி சாகநாள்
மிக்கநத் தாத்துவித மேனிலையி—னிற்கவுயர்
தன்னருளி னிற்றிளைத்த தாயுமா னச்செல்வர்
நண்ணினர்சி வானந்த நன்கு.

தொண்டைமண்டலம் : புலியூர்க்கோட்டம்
☞ பூவைக்கிழார்.

சிவமயம்.

நூலினுட்பிரிவு.

ஸ்ரீ தாயுமான சுவாமிகள்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமான சுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு

மூலமும்

விருத்தியுரையும்.

திருவருள் விலாசப் பரசிவ வணக்கம்.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்.

அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
யானந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
யகிலாண்ட கோடியெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
தழைத்ததெது மனவாக்கினில்
தட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
வெங்கணும் பெருவழக்கா
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
யென்றைக்கு முள்ளதெதுமேல்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது
கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

(இதன்பொருள்.)

அங்கு இங்கு எனாதபடி-அண்டபகிரண்டங்களாகிய தூரத்திலுள்ளது பூமிபாதளங்களாகிய சமீபத்திலுள்ளது என்று சுட்டிக் கூறாதவண்ணம், எங்கும் பிரகாசமாய் - எவ்விடத்தும்பேரொளியாய், ஆனந்தபூர்த்தியாகி-பூரணானந்தமாகி, அருளொடு நிறைந்தது எது-சத்தியோடுவிபுவாயிருப்பது எந்தப்பொருள், தன்னருள்வெளிக்குள்ளே - தன்னுடைய அருள்வெளியிலே, அகிலாண்டகோடி எல்லாம் - எல்லாப்புவனங்களும், தங்கும்படிக்கு-நிலைக்குமாறு, இச்சைவைத்து - விருப்பம்வைத்து, உயிர்க்குயிராய் - உயிர்க்குள் உணர்வாகி, தழைத்தது எது - விரிந்திருப்பது எந்தப்பொருள், மனம் வாக்கினில் - மனத்தானினைத்தற்கும் வாக்காலுரைத்தற்கும், தட்டாமல் - எட்டாமல், நின்றது எது-நிலைபெற்றுள்ளது எந்தப்பொருள், சமயகோடிகள் எல்லாம்-பல்வேறுசமயங்களும், தம்தெய்வம் (என்று) - தம்முடைய தெய்வமென்றும்,எம்தெய்வம்என்று-எம்முடையதெய்வமென்றும், எங்கும் தொடர்ந்து - எவ்விடங்களிலும் விடாதுபற்றி, எதிர்வழக்கு இடவும்-நேர்நின்று வாதிக்கவும், நின்றது எது - அவரவர்தெய்வமாக நின்றது எந்தப்பொருள், எங்கணும் - இவ்வாறு எவ்விடத்தும், பெருவழக்காய் - முடிவுபெறாத பெரியவழக்காகி, யாதினும்வல்ல - எத்தொழிலினும்வல்ல, ஒரு-ஒப்பற்ற, சித்து ஆகி-சேதனமாகி, இன்பம் ஆய்-பேரின்பவடிவமாய், என்றைக்கும்-எக்காலத்தும், உள்ளது எது - நித்தியமாக இருப்பது எந்தப்பொருள், மேல் - பின்னும், கங்குல்பகல் - இரவுபகல், அறநின்ற - அல்லாதுநின்ற, எல்லைஉளது எது - ஓரிடத்தினைவாய்ந்தது எந்தப்பொருள், அது - அந்தப் பொருளே,- கருத்திற்கு - யாவருடைய கருத்திற்கும், இசைந்தது-ஒத்தது, அதுவே - ஆதலாலப்பொருளே, கண்டன எல்லாம் (ஆகவும்)- காணப்பட்ட பூதபௌதிகங்களாகவும், மோனவுரு - மௌனரூபமான, வெளியதாகவும் - வெளியீடாகவும், கருதி - தியானித்து, அஞ்சலிசெய்குவாம் - (யாம்) கைகூப்பிவணங்குவாம் என்க.

(விசேடவுரை)

இதுமுதலாக மூன்று செய்யுள்கள் 'திருவருள்விலாசப் பரசிவவணக்கம்' கூறுகின்றன. ஈண்டுத் திருவருளென்றது ஞானசொரூபமான நிட்களபராசத்தியினை. பரசிவமென்றது சுகசொரூபமான நிட்களசிவத்தினை. ஆகவே வேதாகமங்களின் கருத்திற்கதீதமாம் உயிர்க்குயிராய் உயிர்கட்கெல்லாமறிவைப்பிறப்பிக்குஞ் சிவசத்திமாத்திரசொரூபராய அம்மையப்பர் வணக்கங் கூறியதாயிற்று. "யஸ்யாயஸ்ய ஸம்யாவத்காய-ம்தத்காரணம்த்யெசு" முதல்வன்றனது தடத்தத்தில் அம்மையப்பராய் விளங்குதல்போல, தனது சொரூபத்தும் அம்மையப்பராய் விளங்குதல் வேதாகமங்கட்கெல்லா மொத்ததுணிபு **திருக்களிற்றுப்படியார்.** "அம்மையப்ப ரேயுலகுக் கம்மையப்ப ரென்றறிக, வம்மையப்ப ரப்பரிசே வந்தளிப்ப-ரம்மையப்ப, ரெல்லாவுலகுக்கு மப்புறத்தா ரிப்புறத்து, மல்லார்போ னிற்பா ரவர்". என்பதனாற் காண்க.

வாதுளம். "ஶிவதத்வம் மஹாஸேந நிஷ்கலம் த்ரிவிதம் ஸ்ம்ருதம்। ஸகலம் நிஷ்கலஞ்சைதிஸாதாவ்யந்தி வொச்யதெ॥ ஹெஸம் ஸகலம்வித்யாத்ரிவியாஸ்ஸுஹவம் திவெக." எனவும், சிவஞானசித்தியார். "அருவமோ ரூபாரூப மானதோ வன்றிநின்ற, வுருவமோ வுரைக்குங் கர்த்தாவடிவெனக் குணர்த்திங் கென்னி, லருவமும் ரூபாரூபமான துமன்றி நின்ற, வுருவமு மூன்றுஞ்சொன்ன வொருவனுக் குள்ளதாமே." எனவுங்கூறியுள்ளபடி அநாதிமலமுத்தனாகிய சிவபெருமானுக்கு அருவம், உருவம் உருவாருவம், அதீதம் என நான்கிலக்கணங்களுங் கேட்கப்படுதலின் அவற்றுளொன்றாகிய அருவவிலக்கணம் முதல் மூன்று செய்யுள்களில் கூறப்பட்டுள்ளதெனினுமாம். மேலவ்விலக்கணங்களெங்கும் விரவியே வரும்.

ஆகாயமுதல் பிருதிவியீறாகவுள்ள பஞ்சபூத பரிணாமமான பிண்டப் பிரமாண்டங்களும், இவற்றிற்குக் காரணமான தத்துவங்களும், இவற்றிற் குட்பட்ட ஆன்மகோடிகளும் முதல்வன் தானேயாய்ப் பூரணமாய் நிற்கின்ற சொரூபத்தினையுடையவராகலின் 'அங்கிங்கெனாதபடி' யென்றார். சிவஞானபோதம். "ஸ்ருஷ்ட்யாதிம் தாநநுக்ரஹாந்தாந் கரோதி ஸ:। கரோதிஸ்ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரா ஞாஜ்யாஸ்து வேதயெத॥" எனவும், தேவாரம். "எல்லா வுலகு மானாய் நீயே" எனவும் "இருநிலனாய்த் தீயாகி" எனவும், திருவாசகம். "நினைப்பறநினைந்தா னீயலாற் பிறிதுமற்றின்மை" எனவும், "வானகமு மண்ணகமுமாய் நிறைந்த வான்பொருளை" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. ஆன்மாக்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைக்கின்ற பேரந்தகாரமாகிய ஆணவமலத்தினை ஒழித்தலினாலும், சோமசூரியாக்கினி நட்சத்திரங்களாயுள்ளவற்றிற்கு மொளியினைக்கொடுத்தலினாலும் 'பிரகாசமாய்' யென்றனர். "பேரொளியைப் பெரும்பற்றப்புலியூரானை" எனவும், திருவாசகம். "வெளிவந்திலேனை விடுதிகண்டாய் மெய்ச்சுடருக்கெல்லா மொளிவந்த பூங்கழல்" எனவும், சிவஞானசித்தியார். "உருத்தலைச்சென்ற வுள்ளத்து மம்பலத்து மொளியே" எனவும், "நாயகன் கண்ணயப்பா னுமைநகி புதைப்ப வெங்கும், பாயிரு ளாகிமூடப் பரிந்துல கினுக்கு நெற்றித், தூயமேத் திரத்தினாலே சுடரொளி கொடுத்தபண்பிற், நேயமா மொளிகளெல்லாஞ் சிவனுருத்தேசதென்றார்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. அவன்றிருவுருவனைத்தும் ஆனந்தமேயாகலினாலும் அவனை யுற்றநோக்குவார்க்கு மானந்தமே விளைதலினாலும் 'ஆனந்தபூர்த்தியாகி' யென்றனர். வண்டுவிடுதூது "மறைக்கோவணத்தான் மறைச்சிலம்பான் மாவான், மறைக்கோவறிவரிய மாம்பா-னெறிக்கொ, ன்றுயிருக் குயிரா னுயிரறிவுக் கெட்டான், பயிலுயிர்க்கே யின்பருளும் பண்பான்-பயிலுயிர்க்குக், கண்ணுமானந்தங் கைவாயுமானந்தம், வண்ணவதனமுமானந்தத்-தண்ணறல்சேர், வேணியுமானந்தம் வியன் மார்புமானந்தம், பூணுமானந்தம் புயங்கராந்தா - னோனுடைய, மானந்த மா

னந்த மானந்த மானந்த மானந்த மெவ்வுருப்பு மானந்தம்" எனவும், **துகளறு போதம்.** "அண்ணலுமா னந்த மருளுமா னந்தமுயி, ரெண்ணிலா வானந்த மெவ்வுலகும்-பண்ணி, யளித்தழிப்பாதி யமரருமானந்தங், களித்ததுவே யெங்குமெனக்காண்" எனவும், **சிற்றம்பலநாடியார்.** "ஆனந்தமேசெவியம் புயத்தாளிணை யங்கைகளு,மானந்தமேதிருக்கண் ணுஞ்செவ்வாயருண்மேனி யெல்லா, மானந்தமே திருச்சிற்றம்பலவரருட்பொருளு, மானந்தமேயவன் றில்லையுங்காழியு மானந்தமே" எனவும், **திருவாசகம்.** "தினைத்தனையுள்ள தோர் பூவினிற்றேனுண் ணாதே, நினைந்தொறுங் காட்டொறும்பேசுந்தோறு மெப்போது, மனத்தெலும்புண்ணெகவானந்தத் தேன்சொரியுங், குனிப்பு டையானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" எனவும், **பட்டினத்தார்.** "அட்டாங்கயோகமு மாதாரமாறுமவத்தைகளைந்தும்,விட்டேறிப்போன வெளிதனிலே வியப்பொன்றுகண்டேன், மட்டாகியானந்தத்தேனூறலுண்டு மதிமயங்கி, யெட்டாதபேரின்பமென்னை விழுங்கியிருக்கின்றதே," எனவும், "ஸர்வானந்தமயச்சிவ" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. அவன்கொண்ட திருமேனியனைத்தும் அருளேயாகலின் 'அருளொடுநிறைந்தது'என்றார். **சிவஞானசித்தியார்.** "உருவருள் குணங்களோடு முணர்வருளுருவிற்றோன்றும் கருமமுமருளான்றன்றன் கரசரணாதி சாங்கம், தருமருளுபாங்கமெல்லாந்தானருடனக்கொன்றின்றி,யருளுருவுயிருக்கென்றேயாக்குவனமலன்றானே." என்பதனாற்காண்க. வெளியென்பது சந்நிதானம் ஆகவே ஆதித்தன் சந்நிதியில் பிரபஞ்சங் காரியப்படுமாறுபோல முதல்வன்சந்நிதிமாத்திரத்திலே எல்லாவுலகங்களுந் தோன்றி விரிந்து அடங்குமாகலின்,'வெளிக்குளே அதிலாண்டகோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு'என்றார். **சிவஞானசித்தியார்.** "விந்துவின்மாயையாகி மாயையினவ்வியத்தம், வந்திடும்விந்துதன்பால் வைகரியாதி மாயை, முந்திடு மிராகமாதி முக்குணமாதிமூலந், தந்திடுஞ்சிவனவன்றன் சன்னிதிதன்னினின்றே" என்பதனாற்காண்க. இச்சையென்பது கிருபையினை. ஆன்மாக்களுக்கு அருள்செய்தற்பொருட்டு உலகந்தங்கும்படி கிருபைவைத்தலை 'இச்சைவைத்து' என்றார். ஷை. "ஒன்றதாயிச்சாஞானக் கிரியையென்றொருமூன்றாகி, நின்றிடுஞ் சத்தியிச்சை யுயிர்க் கருணைசமாகும்,நன்றலா ஞானசத்தியானயர்நறிவனுதன், அன்றருட் கிரியை தன்னாலாக்குவனகிலமெல்லாம்"என்பதனாற்காண்க. கண்ணொளியின் ஆன்மபோதம்போல உயிரின்கண்ணே உடனியைந்து நிற்றலின் 'உயிர்க்குயிரா'யென்றார், **பிருகதாரணியம்.** "யஸ்யாத்மாசரீரம்" என்றும், **திருமந்திரம்.** "இளங்கின்றானெங்குமாகிநின்றான்"எனவும், **சிவஞானபோதம்.** "பண்ணையுமோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போலெங்குமா-மண்ணல், ளத்துவிதமாதலருமறைகளொன்றென்னா, தத்துவித மென்றறையுமாங்கு" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. முக்குணங்களுடன் கூடியசங்கிலிட்ட முதலிய மூவிதமானமனத்தினாலும், வைகரியாதிநால்வித வாக்கின் பகுதியவாகிய வேதமுதல் நாதமீறானவைகளுக்கு அதீதமாய், சுட்டுணர்வுக்கெட்டாது நிற்றலின் மனவாக்கினிற்றட்டாமனின்றது என்றார். **சிவஞானசித்தியார்.**

"மறையினனயனன்மாலன் மனத்தினொடு வாக்கான் மற்றுங், குறைவிலா நிறைவினவம் கூடினுடனாகின்ற விறைவனார்" எனவும், திருவிளையாடல் "சாத்திரத்தபூரணமாய்" எனவும்வருவனவற்றாற்காண்க. புறப்புறச்சமயமும் புறச்சமயமும், அகப்புறச்சமயமும், அகச்சமயமுமெனச் சமயம் நான்குவகைப்படும். அவற்றுள் புறப்புறச்சமயம் உலோகாயதம், நால்வகைப் பௌத்தம், ஆருகதமென அறுவகைப்படும். புறச்சமயம், தருக்கம், மீமாஞ்சை, ஏகான்மவாதம், சாங்கியம், யோகம், பாஞ்சராத்திரமென அறுவகைப்படும் அகப்புறச்சமயம் சைவம், பாசுபதம், மகாவிரதம், காளாமுகம், வாமம், வைரவமென அறுவகைப்படும். அகச்சமயம் பாடாணவாதசைவம், சங்கிராந்தவாதசைவம், அவிகாரவாதசைவம், பரிணாமவாதசைவம், சுத்தசைவம், பேதவாதசைவம், என நாலாறுசமயங்களும் காலாந்தரத்தில் இவற்றினின்றுங் கிளைத்தசமயங்களும் பலவாகலின் 'சமயகோடி'யென்றார். தத்துவசோபானங்களாகிய இச்சமயவாதிகள் ஒருவரோடொருவரெதிர்த்துத்தங்கள்சமயங்கள் சத்தியமெனவாதிடத் தத்துவாதீதனாகிய முதல்வன் அச்சமயங்கடோறும் அவரவர் கடவுளாயிருப்பவராகலின் 'வழக்கிடவு நின்றது' என்றார். சிவஞானசித்தியார். "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகி யாங்கே, மாதொருபாகனார்தாம்வருவர் மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படும் பிறக்குமிறக்குமேல்வினையுஞ்செய்யு, மாதலாலிவையிலாதானறிந்தருட்செய்வ னன்றே." என வருவதாற்காண்க. எவ்வகைப்பட்ட தொழில்களும் பஞ்சகிருத்தியத்தினுளடங்குமாகலின், 'யாதினும் வல்லவொரு' என்றார். கோயிற்புராணம். "கரணமிலாத்தூப் புலனிவைகாணாமைவிட்டான், மரணமெமக்கிங் கிறுதியி போம்வாழ் வருண்மாறிற், றிரணமுமெய்ச்சஞ் சலமிலதென்று லொன்றுமின், பூரணமெனக்கொண் டருளுகவென்றார் நின்றார்கள்." என்பதனாற்காண்க. "அவனவளதுவெனும் அவ்வப்பகுப்புடைய பிரபஞ்சந்தோன்றுதற்குரிய சற்காரியமுறையாற் றோன்றிநின்று அழிதலுடைமையால்; அது தன்னைத்தோற்றுவிப்பானொருவனை முதலேஅவாய் நிற்கும். ஆகலான், அவ்வுலகமொடுங்குதற்கு ஏதுவாய்நின்ற சங்காரகாரணனே! அஃதொடுங்கிய பின்னும் அநாதிமுத்த சித்துருவாய் நிலைபெற்று நிற்றலின், 'சித்தாகி'யென்றார். தேவிகாலோத்தரம். "நஹ்ஸூஸிவஸஸிக்ஷாநவஸஸிந வொ ஜாவெநகநஸிவொஜகவெகவொயஉ நஸிர்ஷி" என்றும், சிவஞானசித்தியார் "ஒருவனேயொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலகமெல்லாம், வருமுறைவந்து நின்றுபோவது மாதலாலே, தருபவனொருவன் வேண்டுந் தான்முதலீறுமாகி, மருவிடுமநாதிமுத்த சித்துருமன்னி நின்றே" என்றும் வருவனவற்றாற்காண்க. தன்னைவந்தடைபவர்க்கு இன்பத்தைவழங்கி இன்பவடிவமேயாயிருத்தலின் 'இன்பமா'யென்றார். திருவருட்பயன். "இன்பதனையெய்துவார்க் கியம்பவர்க்குருவ,மின்பமனமாதலிறையில்" என்றதனாற்காண்க. இரவும்பகலும் இல்லையாக நின்றதொரு நிலைக்களத்தே யிருப்பவராதலின், 'அல்லும்பகலுநின்றவெல்லையுளது' என்றார், திருவுந்தியார் "இர.

யுப்பகலில்லாவின்பவெளியூடே, விரவிவிரவிநின்றுந்திபற, விரையவிலரய நின்றுந்திபற'' என்றும், திருமந்திரம். "இரவும்பகலுமிலாதவிடத்திற், குரவஞ்செய்கின்ற குழலியை நாடி, யரவஞ்செய்யாமலவளுடன்றூங்கப், பருவஞ்செய் சாக்கிரம் பாலனுமாமே." என்றும், பட்டினத்தார். "சினந்தனைய ற்றுப்பிரியமுந்தானற்றுச் செற்கையற்று, நினைந்ததுமற்று நினையாதது மற்றுநின்மலனுய்த், தனந்தனியேயிருந்தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற,வன ந்தலிலென்றிருப்பேனத்தனேகயிலாயத்தனே." என்றும், "இரவும்பகலுமில்லாதவிடத்தே-பரமசிவம் பாராமற்பார்த்து" எனவும் வருதனுற் காண்க, கங்குல்பகலென்றது அறிவுஅறியாமையெனினுமாம். திருமந்திரம். "அறிவறியா மையிரண்டுமகற்றிச், செறிவறிவாயெங்குநின்ற சிவனைப்,பிறிவறியாத பிரானென்றுபேணுங், குறியறியாதவர் கோனறியாரே." என்றும் "அறிவறியாமையழிந்தனரே; யறிவறியாமையழிந்தனரே, பிறிவறியாமை பிறந்தனரே பிறிவறியாமை பிறந்தனரே." என்றும், திருப்புகழ் "அறிவுமறியாமையுங் கடந்தறிவு திருமேனியென்றறிந்தருணசரணாரவிந்தமென்றடைவேனே" என்பதனுற் காண்க. கங்குல்பகலென்றது நினைப்பு மறப்புமாம். திருவம்மானை. "உற்றநினைப்புமறப்பற்றேனம்மானை யோவாதசித்தத்தேயொத்தேன்காணம்மானை" என்றதனுற்காண்க. தூலசூக்குமங்களாற் காணப்பட்ட பூதபௌதிகங்களாகிய விடயபதார்த்தங்களைத்தினிலும் விரவிநிற்றலின் 'கண்டன எலாம்' என்றார். "எங்குஞ்சிவமொழியவில்லையவன் றன்றுணை" என்றதனுற்காண்க. மோனவுருவெளியதாகவும் கருதியஞ்சலிசெய்குவாம் எனப்பரசிவ வணக்கங்கூறினரேனும், அபேதம்பற்றிக்குடிலையாகிய மூலமனுவினின்றும் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுளாகிய மூத்தபிள்ளையாரை அஞ்சலி செய்தனரென உரைத்தலுமமையும்; அல்லதூஉம் தருஞானவாசிஷ்டம். "ஸ்ரீமதோ தக்ஷிணாமூர்த்தோ - வடமூலநிலாவிநஃஸர்வாசார்யஸ்யகோநுஸ்ய - தாசார்யச்சகிமார்க்கத நித்யசுத்த விபுத்தாத்ம நிஷ்டஸ்ஸகருணாநிதி - விஷ்ண்வாதீநாம்குரு: ப்ரோக்தோ - கருதஸ்யக்வசித்குரு" என்றபடி அதீதமாகிய நிராதாரப்பபரமகுருவை அஞ்சலிசெய்தனரெனினுமொக்கும். அல்லதூஉம் திருமூலநாயனார் மரபில் குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து தமக்குப் பந்தமோசனஞ்செய்த தமது ஆசிரியரை அஞ்சலிசெய்தாரெனினு மொக்கும், இங்ஙனங்குறிப்பாற் சொல்வது உள்ளுறையணியாம்.

'எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி அருளொடு நிறைந்ததும்' 'இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த்தழைத்ததும்' 'மனவாக்கினிற் றட்டாமல் நின்றதும்' 'எங்குந் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவுநின்றதும்' 'யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி இன்பமாய் என்றைக்கும் உள்ளதும்' 'கங்குல்பக லற நின்றஎல்லையுள்ளதும்' ஆகிய பரசிவமொன்றேசராசரங்களைத்தினும்விரவி

திற்றலால், கண்டனவெலாமாதலின் அதனையே 'மௌன வுருவெளியதா கவும்கருதியஞ்சலிசெய்குவாம்' எனமுடிக்க.

அங்கு இங்கு என்பவற்றோடு உங்கு எனவும் இனம் பற்றிக்கூட்டிக் கொள்க. 'என்றாத' என்பதுஎன்றாதவென இடைகுறைந்தது. ஆனந்தபூர்த்தி வடசொற்புணர்ச்சிபாதலின் இயல்பாயது. மனம்வாக்கு என்பவற்றோடு இனம்பற்றிக் காயத்தினையுங்கூட்டுக. வாக்கிலும் என உம்மைவிரிக்க. எல்லாமென்பதில் 'உம்மை' தொக்கது, 'வெளியது' என்பதில் அதுபகுதிப்பொருள் விகுதி. (௬)

ஊரனந்தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சுற்று
முறவனந் தம்வினையினா
லுடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
தோவனந் தம்பெற்றபேர்
சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்தபேதந்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னான்ஞான
சிற்சத்தி யாலுணர்ந்து
காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண்ணும்விண் ணுந்தேக்கவே
கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைநங்
கடவுளைத் துரியவடிவைப்
பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
பெரியமௌ னத்தின்வைப்பைப்
பேசரு மனந்தபத ஞானவா னந்தமாம்
பெரியபொரு ளைப்பணிகுவாம்.

(இ - ள்.) ஊர் அனந்தம் - (பிறந்த) ஊர்களோ அளவில்லன, பெற்ற பேர் அனந்தம் - பற்பல பிறவிகள்தோறும் பெற்றபேர்களோ அளவில்லன, சுற்றம் உறவு அனந்தம் - சூழும் உறவாதிகளோ அளவில்லன, வினையினால் - வினைகளின் வேறுபாட்டால், உடல் அனந்தம் - உண்டாகிய சரீரங்களோ அளவில்லன, செய்யும் - அச்சரீரங்களாற்செய்யும், வினை அனந்தம் - தொழில்களோ அளவில்லன, கருத்தோ அனந்தம் - எண்ணங்களோ அளவில்லன, பெற்றபேர் சீர் அனந்தம் - அடைந்த பெருஞ்சிறப்புகள் அளவில்லன, சொர்க்க நரகமும் அனந்தம் - முத்திப்பதங்களும் நரகங்களும் அளவில்லன, நற்றெய்வமும் அனந்தபேதம் - நல்லதெய்வங்களும் அளவில்லனவாகிய பேதங்கள், திகழ்கின்ற சமயமும் அனந்தம் - விளங்காநின்ற சமயங்களும் அளவில்லன; அதனால் - ஆதலால், ஞானசிற்சத்தியால் உணர்ந்து - ஞானமே திருமேனியா

கிய பராசத்தியருளால் அறிந்துகொண்டு, அனந்தங்கோடிகார் வருஷித்தது என்-அனேககோடி மேகங்கள் மழையைப்பொழிந்தது போல, அன்பர் கண்ணும்விண்ணுந்தேக்க-அடியார்கள் விழிகளும் இதயாகாயமும்நிறையும்படி, கருது அரிய - நினைத்தற்கிசையாத, ஆனந்தமழை பொழியுமுகிலை - இன்ப மழையைப் பொழிகின்ற மேகத்தை, நம்கடவுளை - நமது கடவுளை, துரிய வடிவை - துரியசொரூபத்தை, பேர் அனந்தம்பேசி - அளவில்லன வாகிய பேர்களை யெடுத்துக்கூறி, மறைஅனந்தம்சொலும்-எண்ணிலவாகியவேதங்கள்புகழும், பெரிய மௌனத்தின்வைப்பை - பெரிதாகிய மௌனப்புதையலை, பேசுஅரும் - சொல்லுதற்கரிய, அனந்தபதம் - அந்தமில்லாததானபதமும், ஞானஆனந்தமும்ஆம்-ஞானானந்தமுமாகிய, பெரியபொருளை-பரசிவத்தை, பணிகுவாம் - (யாம்) வணங்குவாமென்க.

(வி - ரை.) **திருவாசகம்.** "புல்லாகிப்பூடாய்ப்புழுவாய்மரமாகிப், பல்விருகமாகிப் பறவையாய்ப் பாம்பாகிக், கல்லாய்மனிதராய்ப் பேயாய்க்கணங்களாய், வல்லசுரராகி முனிவராய்த் தேவராய்ச், செல்லாஅநின்றஇத்தாவர சங்கமத்துள், எல்லாப்பிறப்பும் பிறந்திளைத்தேன்" என்ற சுருதிப்படி ஆன்மாக்களுக்குப் பல சன்மங்கள் சித்தம். அச்சன்மங்கள் பிறந்த இடங்கள் பலவாகலின் 'ஊரனந்த'மென்றும், அச்சன்மங்கள் வாய்ந்த பெயர்களும்பலவாகலின் 'பேரனந்த'மென்றும், அச்சன்மங்கடோறுஞ்சேர்ந்த உறவினருமனந்தமாகலின் 'உறவனந்த'மென்றுங் கூறினர். **பட்டினத்துப் பிள்ளையார்** "எத்தனையூ ரெத்தனைவீ டெத்தனைதாய் பெற்றவர்க, ளெத்தனைபே ரிட்டழைக்க வேனென்றேன்" எனவும், "அன்னையெத்தனையெத்தனை யன்னையோ வப்பனெத்தனை யெத்தனையப்பனோ, பின்னையெத்தனை யெத்தனைபெண்டிரோ, பிள்ளையெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ" எனவும் வருவதனாற்காண்க. **பட்டினத்துப்பிள்ளையார்** "வினைப்போகமே யொருதேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தால், தினைப்போதளவு நில்லாது" என்றதனால் வினையினால் உடலுண்டாம், அவ்வுடல் எண்பத்துநான்குலட்சயோனிபேதமென வரையறுக்கப்பட்ட தேனும், ஒவ்வொரு பேதத்தினும் எண்ணிறந்த உடல்கள் தோன்றுவனவாகலால் 'வினையினால் உடலனந்த' மென்றார். அவ்வுடல்களோடு கூடிய உயிர்கள் பலவேறு வகைப்படுவனவாம். செய்வினைகள்அளவுபடாமையின்வினையனந்தமென்றார். **திருக்குறள்** "ஒருபொழுதும் வாழ்தலறியார் கருதுப, கோடியுமல்லபல" எனவும், **ஔவையார்.** "உண்பது நாழி யுடுப்பதுநான்குமுழ, மெண்பது கோடிநினைந்தெண்ணுவன" எனவும் வருவனவற்றால் 'கருத்தோ வனந்த'மென்றார். தத்தம் வினைகளுக்கேற்பப்பிறவிகடோறுமனுபவிக்குஞ் செல்வங்கள் அளவில்லனவாகலின் 'சீரோ அனந்தம்' என்றார். ஆன்மாக்கள்தம்முடைய இருவினைகளுக்கீடாக அனுபவிக்கும்பதமுத்திகளும்பாத்தாளங்களுமனேகமாகலின் 'சொர்க்கநரகமுமனந்தம்' என்றும், அவர்கள்புண்ணியங்களுக்கீடாகவழிபடும் கடவுளருமனந்தமாகலின் 'தெய்வமுமனந்த'மென்றும், அக்கடவுளரைப் பற்றியமதங்களு மனந்தமாகலின்

சமயமுமனந்த மென்றனர். உயிர்கட்கு அனுக்கிரககாத்திரங் குறித்துப் பொருள்வகையானறிந்தும் அறிவித்து நிற்பதாகிய ஞானமொன்றே சிவசத்தியின் சொரூபமாதலின் ஞானசிற்சத்தி யென்றார். சிவஞான சித்தியார். "சத்திதன்வடிவே தென்னிற் றடையிலா ஞானமாகும்" என்றதனுற் காண்க. ஆன்மாக்களின் இருவினைக்கீடாகப் பலவகைப்பட்டுக் கிடக்கின்ற மேற்கூறிய விடயங்களை அருண்முன் னீடாயறிந்து அவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைத் தெளியவேண்டின் பராசத்தி யருளாலறியவேண்டியிருத்தலின் 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்றார். பட்டினத்துப்பிள்ளையார், "தாயுடன்சென்று பின்தாதையைக்கூடி" என்றதனுற் காண்க. உலகம் வெம்மையொழிந்து குளிர்ச்சியடைய மழைபொழிவதுபோல், ஆன்மாக்கள் ஆணவமொழிந்து சுகமடைய அருண்மழைபொழிதலின் 'ஆனந்தமழை' யென்றார். தம்மைப்போற் சிவானுபவத்தினையுடைய திருவருட்பெருஞ்செல்வர்களையும் உள்ளிட்டுக்கொண்டு 'நங்கடவு'ளென்றார். "ஏகஏவருத்ரோ நத்விதீயாயதஸ்தே" "ஏகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்மா" "ஸர்வோஹ்யேஷ ருத்ர" "ஸர்வம் கல்விதம்பிரம்ம" "சிவமத்வைதம்சாந்தம் சதுர்த்தம் மன்யந்தே" "துரீயம்ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்" "வேதஶ்சஸர்வைரஹமேவவேத்யோ, வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவசாஹம்" "சிவஏவகேவல:" எனப்போந்த உபநிடதவாக்கியங்களால் சிவனே துரியமெனப் படுதலின் துரியவடிவை யென்றார். திருவாசகம் "ஒருநாம மோருருவமொன் றுமிலார்க் காயிரந் திருநாமம் பாடிநாந்தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்றதற்கேற்பப் 'பேரனந்தம் பேசி' யென்றார். "அநந்தாவைவேதா" என்றதனால், அவ்வேதங்கள அனந்தமாயும் புகழப்படுவனவாதலால் 'மறையனந்தஞ்சொலு'மென்றார். சனகராதிநால்வர் ஞானபோதகத்தினை விரும்பப்பெருமான் கல்லாலின்கீழ்க்கண்ணிருந்து திருமார்பின்கண் ஒரு திருக்கரத்தினைச்சேர்த்து மற்றொருதிருக்கரத்தான் ஞான முத்திரையைக் காட்டி யோகியர்போல விருந்து மௌனத்தினிலையினைத் தெரிவித்தனராதலின் 'மௌனத்தின்வைப்பை'யென்றார். திருவிளையாடல் "கல்லாலின்புடையமர்ந்து நான்மறை யாறங்கமுதற்கற்ற கேள்வி, வல்லார்களொல்வருக்கும் வாக்கிறந்தபூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய், எல்லாமாய் அல்லதுமாயிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்துகாட்டிச், சொல்லாமற் சொன்னவரை நினையாமனினைந்துபவத் தொடக்கைவெல்வாம்" என்பதனாற்காண்க. ஆனந்தபதமென்பது முடிவற்றபதத்தினை அதாவது சகலகேவல நீங்கித் திரிபுடிபற்றச் சிவத்துடனே இரண்டறக்கலந்து அனுபவிக்கும் சுகாதீத நிலையினை. முற்றுமுணர்தலை அனந்தஞானமெனவும், வரம்பிலின்பமுடைமையை ஆனந்தமெனவுங் கூறினர். மாயாகாரியமான அண்டத்தொகுதியெல்லாம் அவ்வாறு மகாசங்காரத்தில் முறையே காரணமாயையிலொடுங்க, அம்மாயை சிற்சத்தியிலொடுங்க, சிற்சத்தி சிவத்திலொடுங்க, அச்சிவஞ்சேடித்துத்தானாய் நின்ற அவ்வரத்துப் பெரிதாய் நிற்றலின் பெரியபொருளை யென்றார். கைவல்யோபநிடதத்தில் 'மகதோமகீயாந்'' என்றதுமது.

ஊர், பேர், உறவு, உடல், வினை, கருத்து, சீர், சொர்க்கம், நரகம், தெய்வம், சமயம் ஆகிய இவற்றின் தோற்றக்கேடுகளைச் சிற்சத்தியாலுணர்ந்து, ஆனந்தமழைபொழியு முகிலும், நங்கடவுளும், துரியவடிவும், பெரியமௌனவைப்பும், அனந்தபதமும், அனந்தஞானமும் ஆகியபெரியபொருளைப் பணிகுவாம் என முடிக்க. (உ)

அத்துவித வத்துவைச் சொற்பிரகா சத்தனியை
யருமறைகண் முரசறையவே
யறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான
வாதியை யநாதியேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெறாச்
சாலம்ப ரகிதமான
சாசுவத புட்கலநி ராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோமநிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்ப்ரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்தமான
நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோமயத்தைச்
சிற்பரவெ ளிக்குள்வளர் தற்பரம ஞானபர
தேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம்.

(இ - ள்.) அத்துவிதவத்துவை-இரண்டற்ற பொருளை, சொற்பிரகாசத்தனியை - மந்திரமே திருமேனியாகக்கொண்ட ஒன்றை, அருமறைகள்-அருமையான வேதங்கள், முரசு அறைய - முழங்காநிற்ப, அறிவினுக்கு அறிவுஆகி - உயிருக்குயிராகி, ஆனந்தமயமான - பேரின்பமயமாகிய, ஆதியை - முதற்பொருளை, அநாதி - பழமையான, ஏகதத்துவ சொரூபத்தை- ஒன்றான உண்மைவடிவை, மதசம்மதம்பெறா-மதசம்மதமடையாமல், சாலம்பரகிதமான-ஆதாரமில்லாததான, சாசுவத புட்கல நிராலம்ப ஆலம்பசாந்தபத வ்யோமநிலையை - சாசுவதமும், புட்கலமும், நிராலம்பமும், ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் வ்யோமநிலையினை, நித்தநிர்மலசகித-அறுநிமலநீக்கத்துடன் கூடிய, நிஷ்பிரபஞ்சப்பொருளை - பிரபஞ்சாதீதப்பொருளை, நிர்விஷய சுத்தமான - விஷயப்பற்றுக்களொன்றுமில்லாத சுத்தமமைந்த, நிர்விகாரத்தை-விகாரமின்மையை, தடத்தம் ஆய்நின்று ஒளிர்-பொதுவாய் நிலைபெற்று விளங்குகின்ற. நிரஞ்சன நிராமயத்தை-நிரஞ்சனமாகிய நிராமயத்தை, சித்தம்அறியாதபடி-கருத்தறியாதவகை, சித்தத்தில் நின்று இலகு-

கருத்தில் நின்று பிரகாசிக்கின்ற, திவ்யதேசோமயத்தை - மேன்மையான பிரகாசப் பிழம்பினை, சிற்பரவெளிக்குள் வளர் - பரமாகாயத்தில் பூரணாகாரமாகிய, தற்பரமதான - பரமேச்சுரனான, பரதேவதையை - மேலான தெய்வத்தை, அஞ்சலிசெய்வாம் - (யாம்) கைகூப்பி வணங்குவாம் என்க.

(வி - ரை.) ந + துவிதம் = அத்துவிதம், ந கெட்டு அ தோன்றிற்று. அத்துவிதமாவது 'பேதப்பொருளிரண்டிற்கு முளதாம்பதமாதற்குரிய சம்பந்த விசேடம்' "பிரிவருமத்துவிதமாகுஞ் சிறப்பினதாய்" என்றும், "அறிவொளிபோற் பிரிவருமத்துவிதமாகும்" என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. அன்றியும் ஈண்டு அத்துவிதமென்றது கேவலம், விசிட்டம், மறுதலை யென்றாதலொன்றான் விசேடிக்கப்படாது நின்றமையால் சுத்தாத்துவிதத்தினையே குறித்து நின்றது. சுத்தமென்றது அடையன்றோ வெனின் அன்று. அது விசேடத்தைச் "சுத்தசத்தை" எனத் தார்க்கிகர் கூறும் வாய்பாட்டானறிக. இவ்வத்துவிதமே இந்நூலாசிரியருக்கு உடன்பாடென்பது, இந்நூலின் குருமரபின் வணக்கத்தில் "பொய்யகன்டார் காணப் புனிதமெனுமத்துவித, மெய்கண்டநாதனருண் மேவுநாளெந்நாளோ" என்றதனாலறிக. அங்ஙனமாயின், அத்துவிதமென்ற சொல்லில் அகரத்தினுக்குப்பொருள் என்னையோ வெனின்? அன்மையென்பதே பொருளாம். இன்மையெனலாகாதோ வெனின்? ஆகாது. எண்ணுப்பெயர் மேல்வந்த அகரம் அன்மைப்பொருளொன்றினையே குறிக்குமென வடமொழி வியாகரணங்கள் முழங்குதலே சான்றாம். மந்திரவடிவமே திருமேனியாகலின் 'சொற்பிரகாசத்தனியை' யென்றார். காமிகாகமம் "[illegible]" என்றும், சிவஞானசித்தியார் "மந்திரமதனிற் பஞ்சமந்திரம் வடிவமாகத், தந்திரஞ்சொன்னவாறிங்கென்னெனிற் சாற்றக்கேணீ, முந்திய தோற்றத்தாலு மந்திரமூலத்தாலு, மந்தமில் சத்திபாதிக் கிசைத்தலு மாதலன்றே" என்றும் வருவனவற்றாற் காண்க. அருமறைகள் முரசு அறைய என்றது வேதங்கள் பூசித்ததே சான்றாம். உயிர்கள் அறிவாகிப்பேரின்பத்தினைப்பயத்தலின் 'அறிவினுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி' யென்றார். "உள்ளத்தோடுஞ் சென்றளேயமுதமூற்றும் திருவருள்" என்றதனாற்காண்க. ஆதியந்தமில்லாத் தன்மையினால் 'ஆதி'யென்றார். "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும்பெருஞ் சோதியை" என்றதனாற்காண்க. ஏகதத்துவசொரூபத்தை யென்றது சொரூபலக்கணமுணர்த்த உண்மையினை, சிவஞானசித்தியார். "அறிபொருளசத்தாய் வேறாமறியுருப்பொருள்சத்தென்னின், அறிபவனறியானாகி லது வின்று பயனுமில்லை, யறிபவனருளினாலே யன்னியமாக்காண்ப, னறிபொருளறிவாய் வேறாயறிவருளுருவாய் நிற்கும்." என்றதனாற்காண்க. பதிஞானத்தினைத் தெரிவிக்கும் வைதிகசைவசமயம் போலாது பாசஞானத்தி

னையும், பசுஞானத்தினையும் போதித்துச் செந்நெறியினை யிழக்கச்செய்வது முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களாகலின், 'மதசம்மதம்பெறாச் சாலம்ப' மென்றார். திருவாசகம். "சமயவாதி கடத்தமதங்களிலமைவதாக வரற்றிமலைந்தனர்." எனவும், "இருமுச்சமயத்தொரு பேய்த்தேரினை, நீர்நசைதரவருநெடுங்கண்மான்கணங், தவப்பெருவாயிடைப் பருகித்தளர்வொடு, மவப்பெருந்தாபநீங்காதசைந்தன" எனவும், "திருமந்திரம் ஒத்தசமயங்களோராறுவைத்திடு, மத்தனொருவனுமென்பதறிந்திடின், முத்திவிளக்கு முதல்வனுமாமே" எனவும், "முதலொன்றுமானை முதுகூன்வாலுந், திதமுறு கொம்புசெவி துதிகைகான், மதியுடனந்தவர் வகைவகை பார்த்தே, யதுகூறலொக்கு மாறுசமயமே" எனவும், பட்டினத்துப்பிள்ளையார். "அன்றென்று மாமென்றுமாறுசமயங்க, ளொன்றேடொன் றுவ்வா துரைத்தலு-மென்று மொருதனையே நோக்குவாருள்ளத்திருக்கு, மருதனையே நோக்கவரும்" எனவும், அமுதசாரம் "உரைத்தவிரையாதுரைக்குஞ் சமயம், பரத்தையறிவுற்ற பான்மை—மரத்தி, னவயவத்திலோரென்றறிந்தார் மரமா, மவபவத்தைக் கொண்டவாறும்' எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க. சாலம்பரகிதம் - பற்றுக்கோடில்லாதது, சாசுவதம் - என்றைக்குமுள்ளது, புட்கலம்-நிறைந்தது, நிராலம்பம்-ஆதாரமில்லாதது. ஆலம்பம்-எல்லாவற்றிற்கு மாதாயமாயுள்ளது, சாந்தபதம்-ஒடுக்கநிலையாயிருப்பது, வியோமம்-ஆகாயம், நின்மலம்-மாசின்மை, நிஷ்ப்ரபஞ்சம்-பிரபஞ்சநீக்கம், நிர்விஷயம்-அறியப்படாமை, நிர்விகாரம்-விகாரமின்மை, தடத்தம்-பொது, நிரஞ்சனம்-குற்றமின்மை, நிராமயம்-நோயின்மை. சித்தமென்பது ஈண்டுமனம், மனமானது மாயாகாரியமானமையின் 'சித்தமறியாதபடி' யென்றார். ஆயினும் அம்மனம் லயித்தகாலத்துத் தோன்றுவதுண்மையின் 'சித்தத்தில் நின்றிலகுதிவ்யம்' என்றார், தேவாரம். "பொன்னுள்ளத்திரள் புன்சடையின்புற, மின்னுள்ளத்திரள் வெண்பிறையாயிறை, நின்னுள்ளத்தருள்கொண்டிரு ணீங்குத, லென்னுள்ளத்துள்ளெந்தை பிரானிரே" எனவும், திருவாசகம். "என்புள்ளுருக்கி யிருவினையை யீடழித்துத், துன்பங்களைந்து துவந்துவங்க டேய்மை செய்து, முன்புள்ளவற்றை முழுதழியவுள்புகுந்த, வன்பின்குலாத்தில்லை யாண்டானைக் கொண்டன்றே" எனவும், வருவனவற்றாற் காண்க. உலகினுள்ள வொளிகளெல்லாம் முதல்வன் திருமேனிப்பிரகாசமே யாகலின் 'திவ்யதேசோமயத்தை'யென்றார், திருவாசகம், "களிவந்த சிந்தையொடுன் கழல்கண்டுங்கலந்தருள, வெளிவந்திலேனை விடுதிகண்டாய் மெய்ச்சுடருக் கெல்லா, மொளிவந்த பூங்கழலுத்தரகோசமங்கைக் கரசே, யெளிவந்த வெந்தைபிரா னென்னையாளுடையென் னப்பனே" என்றதனாற் காண்க. பரமாகாயமே சரீரமாகலின் 'சிற்பரவெளி' யென்றார், சிகாணிமாலையுடையார், "பிந்துரூபம் மகாதேவம் வ்யோமாகாரம் ஸதாஶிவ:" என்றதனாற் காண்க. பரதேவதை யென்றது எல்லாவற்றிற்கு மேலான தெய்வத்தினை, ஸ்வேதாஸ்வதரம் "வஹிமவதீநாமஹாரோமவாநஹூா" என்றதனாற் காண்க.

வஸ்துவை, தனியை, ஆதியை, சொரூபத்தை, வ்யோமநிலையை, நிஷ்ப்ரபஞ்சப்பொருளை, நிர்விகாரத்தை, நிராமயத்தை, தேசோமயத்தை, அஞ்சலிசெய்வாம் எனக்கூட்டி யுரைத்துக்கொள்ளுக. (௩)

பரிபூரணானந்தம்,

வாசாக யிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகியறியேன் றுறவு
மார்க்கத்தி னிச்சைபோல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்தபோது
நித்திரைகொள் வேன்றேக நீங்குமென வெண்ணிலோ
நெஞ்சந் துடித்தயருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப்
பேதைக்கும் வெகுதூரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்குமொரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டையருள்வாய்
பாசாட விக்குளே செல்லா தவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவதருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணா னந்தமே.

(இ - ள்.) வாசா கயிங்கரியமன்றி - வாசிகமாகிய கயிங்கரியத்திலல்லா மல், மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம் - மனமும் வாயுவும் அடங்கும் வகை, ஒரு சாதனம் - ஒரு பயிற்சியை, வாலாயமாகவும் - பழக்கமாகவும், பழகியறி யேன் - பயின்று அறியேன், துறவுமார்க்கத்தின் - துறவு நெறியில், இச் சைபோல - ஆசையுடைமைபோல, நேசானுசாரியாய் - பிறருக்கனுசரணையாக, விவகரிப்பேன் - விவகாரஞ்செய்வேன், அந்த நினைவையும் - அந்த நினைப் பினையும், மறந்தபோது - மறந்தகாலத்தில், நித்திரை கொள்வேன் - தூங்கு வேன், தேகம் நீங்கும் என எண்ணிலோ - சரீரம் நீங்கிவிடுமென்று நினைத் தாலோ, நெஞ்சம் துடித்து அயருவேன் - மனம் பதைத்து வாடுவேன், பேசாத ஆனந்தம் - சொல்லக்கூடாத இன்பமான, நிட்டைக்கும் - நிஷ்டை க்கும், அறிவு இல்லாப்பேதைக்கும் - விவேகமில்லாத பேதையேனுக்கும், வெகுதூரமே - வெகுதூரமே. (ஆயினும்) பேய்க் குணம் அறிந்து - பேய்த் தன்மைக்குணத்தை யறிந்து, இந்த நாய்க்கும் - இந்த நாயினேனுக்கும், ஒருவழி - ஒப்பற்ற செந்நெறியாகிய, பெரிய - மிகப்பெரிய, நிட்டை - நிஷ்டையினை,

அருள்வாய் - அருள் செய்வாய், பாசாடவிக்குளே - ஆசையாகிய காட்டிலே, செல்லாதவர்க்கு - பிரவேசியாதவர்கட்கு, அருள்பழுத்தொழுகு - அருட்கனி பழுத்துத்தேன் ஒழுகப்பெற்ற, தேவதருவே - கற்பகத்தருவே, பார்க்கும் இடம் எங்கும் - நோக்குமிடமெல்லாம், ஒரு நீக்கம் அற நிறைகின்ற - சிறிது நீக்கமில்லாமல் நிறைந்து நிற்கின்ற, பரிபூரணாநந்தமே - பரிபூரணவின்பமே என்க.

(வி - ரை.) வாசிகம், மானசிகம், காயிகமெனக் கைங்கரிய மூவகைப்படும். ஒருவன் ஒருகாரியத்தினைச் செய்யின் மூன்றுமொத்துச்செய்தலே நலமாம், தாமங்ஙனஞ் செய்யாது வாயினால் வாளாப்பேசி வருவேனென்பார் 'வாசாகைங்கரிய' மென்றனர், திருக்குறள். "ஓதியுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப், பேதையிற் பேதையாரில்." எ - ம், அறிவானந்த சித்தியார். "விரிந்த நல்வேத புராணங்களாகம மிக்ககலை, தெரிந்து படித்துப்பொருள் செப்பித்தா நிலை சேர்ந்து நில்லா, திருந்த சண்டாளரினேற்றங்கழுதை யெழிற்குங்குமம், பரிந்து சுமந்தும் பின்வஞ்சம் பண்ணைப்பய னெழிலே" எ-ம் வருவனவற்றாற் காண்க. கிங்கரர் செய்வதுகைங்கரியம், கிங்கரர்-ஏவல் செய்வோர். மனத்தினையும் வாயினையும் நிறுத்தவேண்டுமாயின் முன்னமே பல நாள்களில், ஆகாரங்குறைதல், தாமதப்புசிப்பு நீக்குதல், தனியேயிருத்தல், தக்கவாசனத்தெழுதல் முதலிய பழகிவரவேண்டுமாகலின் அங்ஙனந்தாஞ்செய்தறியேனென்பார் 'சாதனம் பழகியறியே'னென்றார். பெத்ததசைக்கண்ணே சிவாதிகளின் உண்மை தெரிதல் ஒருவருக்கும் கூடாமையால், அப்பந்தத்தை நீக்குதற்பொருட்டுச் சிவதரிசனம் வரும்படி மனோலயசாதகம் செய்யவேண்டும். **பிரபுலிங்கலீலை.** "மனத்தையடக்க மனந்துணையாகும், வினைத்துணையின்றது பெற்றனனாகிற், றனிச்சிவமே யொருதானென வாழ்வ, னினைத்து மறந்து நிலத்துழலானே" எ-ம், "மட்டளவோடு மனத்தை நிறுத்திக், கட்டுதல் வீடுவிடுத்திடல் கட்டென், றொட்டிய பண்பினுரைத்தலமப்போர், சிட்டனவட்கருள் செய்தனனன்றே." எ-ம், **திருவிசைப்பா.** "பூதமுங்கணமும் பொறிகளும் புலனும் பொருந்திய குணங்களோர் மூன்று, நாதமுங்கடந்த வெளியிலே நீயுநானுமாய் நிற்குமாறுளவோ, வாதமுஞ்சமய பேதமுங்கடந்த மனோலயவின்பசாகரனே, யேது மொன்றறியேன் யாதுநின் செயலே யிறைவனே யேக நாயகனே." எ - ம், **நிட்டானுபூதிசாரம்.** "அலையுமனத்தையகத்தடக்குவனே சரிதை கடந்தோனு, மலையுமனத்தை யகத்தடக்குமவனே கிரியையொழிந்தோனு, மலையுமனத்தை யகத்தடக்குமவனே யோகதற்பரனு, மலையுமனத்தை யகத்தடக்குமவனே ஞானியதிபரான் எ - ம், **திருமந்திரம்,** "மனமாயைமாயை மாயமயக்கம், மனமாயைதான் மாயமற்றொன்றுமில்லை, வினைமாயவேண்டாம் பிறதற்றவும் வேண்டாந், தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே." எ-ம், **தேவிகாலோத்தரம்.** "கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற்கட்டாகும் விரித்தபொருளிது வென்னவறிவுடைய யேதக்கோர், திருத்தகு நல்லறிவாலே சித்தத்தைத் திறம்பாம, லருத்தியுடனிலை நிறுத்தி மதுவறிவின்

பயனுமால்." எ-ம், வருணைவற்றுற்காண்க, இங்ஙனங்கூறிய மனம் லயிப்பதற்கு முக்தி வாயுவினையும் லயிக்கச்செய்யவேண்டும், திருமந்திரம், "வாயு விருந்திட வாயுவிருக்கிடு, மாயு விருந்திடக்காயமிருக்கிடும், காயமிருந்தாற் கருத்து மிருக்கிடு, மேலைத் திருவுணர்வுற்றால் வினையின்றே." எ-ம், சிவதருமோத்தரம். "நித்திய விருத்திய வெல்லாம் பிராணனையியக்கவேயு, நித்தியஞ் செயிக்கவென்னிற் பிராணனைச்செயிக்கபந்த. நித்தியஞ் செயித்தார் தாமேயெய்துவர் சமாதிதன்னை, யித்தியஞ்செயிக்கமாட்டாரெய்துவதேது மின்றே." எ-ம், பிரபுலிங்கலீலை. "ஓடுமாவை நிறுத்துதிவுள்ளுறக், கோடுவாய்க் கம்பனத்தினைக் கொள்ளுவார், நீடுமாமனனிற்க நிறுத்துநி, லோடும் வாயுவையுள்ளுற வீர்ப்பரால்." எ-ம், "வாயு நிற்பமனநின்று மனைக்தானிற் பப்பொறி நின்று, மாயபொறிகணிற்ப விடர்படுபுன்புலன்களின்றனவா, லாயபுலன்களின்றமையான நிலத்தோன்றுதுள்ளத்தே, தூய பரமானந்த பரஞ்சோதி தோன்றக்கண்டிருந்தார்." எ-ம், "திருவுந்தியார்." "காற்றினைமாற்றிக் கருத்தைக்கருத்தினு, லாற்றவதாற்றலென்றுந்தீபற, அல்லாதல்லவென்றுந்தீபற." எ-ம், வருணவற்றுற்காண்க. தேகமனித்திய மென்பது நிச்சயமாகவின் தேகம். நீக்குமெனவெண்ணிலோ...அயருவே சொன்றுர். திருவாசகம். "பொய்த்தையூன்சுவர் புழுப்பொதிந்துழுத்த சம்பொழுகிட பொய்க்கூரை, யித்தை மெய்யெனக்கருதி நின்றிடர்க்கடற் சுழித்தலைப்படுவேனை, முத்துமாமணிமாணிக்க வயிரத்த பவளத்திற் முழுச்சோதி, யத்தனுண்டு தன்னடியரிற் கூட்டிய வதிசயங்கண்டோமே." எ-ம், திருக்குறள். "நெருநலுளனொருவனின்றில்லை யென்னும், பெருமையுடைத்திவ்வுலகு." எ-ம். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தையார் போயினார் தாயரும் போயினார் தாமும்போவார், குந்தவேல் கொண்டொரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார் கொண்டு போவார், எந்த நாள் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியாலேழைநெஞ்சே, யந்தணாரூர் தொழுதுய்யலாமையல் கொண்டஞ்சல்நெஞ்சே." எ-ம், தேவாரம். "உடலைவாழ்வு கொண்டென் செய்தீர் நாளிலீர், கடலைசேர்வது சொற்பிரமாணமே, கடலினஞ்சமுதுண்டவர் கைவிட்டா லுடலினார்கிடந்தார் முனிபண்டமே." எ-ம், திருப்பாட்டு. பரித்த சுற்றமு மற்றும் வன்றுணையும் பலருங்கண்டழுதெழவுயிருடலைப், பிரித்து போமிது. நிச்சயமறிந்தாற்பேதை வாழ்வெனும் பிணக்கினைத்தவிர்த்து, கருந்தடங்க ணியல் கனையுமிரைக்காலகாலனைக்கடவுளை விருப்பிச், செருந்தி பொன்மலர்திருத்திவிலை கருட்டிவைக்கொழுந்தினைச் சென்றடை மனமே." எ-ம், கந்தரநுபூதி. "கூகாவென வென்கிளை கூடியழப், போகாவகை மெய்ப்பொருள் பேசியவா, நாகாசல வேலவ நாலுகவித், தியாகா சுரலோகசிகாமணியே." எ-ம், கந்தரலங்காரம். 'கார்கொண்ட வேலனைப்போற்றுமவற் றன்கொண்டாமயிர்க்கான், போர்கொண்ட காலனுமைக்கொண்டு போமன்று பூண்பனவும், தான்கொண்டமாதருமாளிகையும் பணச்சாளிகையும், யார்கொண்டு போவரையோ கெடுவீர் நும்மறிவின்மையே." எ-ம், பட்டினத்துப் பிள்ளையார். "வினைப்போகமே யொருதேகங்கண்டாய் வினைதானொழிந்தாற்,

நினைப்போதளவு நில்லாது கண்டாய் சிவன் பாதத்தினை, நினைப்போரை மேவினையாரை நீக்கிநெறியினின்று, லுனைப்போ லொருவருண்டோ மனமோகமக் குற்றவரே." எ - ம், **நாலடியார்.** புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமையென்றெண்ணி, யின்னினியே செய்க வறவினை.யின்னினியே, நின்றானிருந்தான் கிடந்தான் றன்கேளலறச், சென்றானெனப்படுதலால்" எ - ம், **சிவஞானசித்தியார்.** "கருவினுளழிவதாயுங் கழிந்திடாதழிவதாயும், பரிணமித்தழிவதாயும் பாலனாயழிவதாயுந், தருணனாயழிவதாயுந் தானரைத்தழிவதாயு, முருவவேயழிவேயா றனுள்ளபோதே பாருப்ய" எ-ம், **ஒழிவிலொடுக்கம்.** "தேடப்படும்பொருளைச்சிக்கெனவாகப்புதைத்துக், கோடிக்கொருவிடம் கொள்ளுகினுங்-கூடா, வாணளைவீண்கழிக்கு மாறுடரைப் போன்மயக்கம், பூணார்பொய் கண்டுதிறப் போர்" **ஆனந்தத்திரட்டு.** "பிறந்தாரிறத்தல் பிழையாதெனவறிந்தா, லுறுந்துயரொழிந்தினியதுண்ண நினைவாரோ, மறந்து விடயத்து மயலுற்றிடுதல் வானத், திறந்தவரைபுச்சி விழுவோனிடை கொளின்பம்." எ - ம், **கருவைவெண்பாவந்தாதி.** "சென்றதுகாலஞ் சிதைந்த திளமைநல, நின்றது சாவென்று நினைந்துருகி-மன்றினடிக்கின்றபால் வண்ணர் நாமமெண்ணுமாந்தர், படிக்கின்ற நாளெல்லாம் பாழ்." எ - ம், "நலனழிந்து மூப்படைந்து நாணழிந்துநோயாற், புலனழிந்து கண்புதையும் போதி - லுலக, விறைவியொடும் பால்வண்ணனென்றென்றுனையே, மறுகியழைப்பேனோடிவா." **பதிபசுபாசவிளக்கம்.** "எந்நாளிருப்பினுமிறப்பது நிச்சயம், பொன்னாட்டிலிந்திரனுயிறும்பொன்றுவ, னன்னீட்கழியுமுன் ஞானத்தினாலே, தன்னாலறிவது சற்குருபாதமே" எ-ம், **சித்தாந்ததரிசனம்.** "நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக்கென்றெண்ணியறிந்து." எ-ம், **தணிகையாற்றுப்படை.** "பலவகைத் தொழிலும் பண்பிறவின்று, சிந்தைவழிச்செலுமைந்து நிலைபெறீஇ, யாள் வினைத்திறத்தினயரா யாக்கையு, நீடின்றிரிபு நிலைமை நாடி." எ - ம், வருவனவற்றுற்காண்க. ஈண்டு நிட்டையென்பது சிவயோகத்தினை. **திருப்புகழ்.** "ஐந்து பூதமுமாறு சமயமு மந்த்ரவேத புராணகலைகளுமைப்பதோர்விதமான பேதகளும் வெகுரூப வண்டராதி சராசரமுமுயர் புண்டரீகனு மேகநிறவனு மந்திபோலுருவானு நிலவொடு வெயில்காயுஞ், சந்த்ரசூரியர் தாமு மசபையுமலிந்து நாதமுமேது வடிவு மோர்தன் சொரூபமதாகி நிகழ்வது சிவயோகந், தங்களாணவ மாயைகருமமலங்கள் போயுபதேசபர குருசம் பரதாயமோடேயு நெறிபத பெறுவேனோ" என்றதனாற்காண்க. பாச நிஷ்டைகளை நீங்கிப்பதி நிஷ்டைகைவரல் எளிதிற் கூடாதாகலின் 'நிட்டைக்கு.........வெகுதூரமே' என்றனர். பாசநிஷ்டையாவது, **தத்துவப்பிரகாசம்.** 'பொறிகெட விருத்தநிட்டை போகநாநெறிநித்தனிட்டை, யருநெறி பாசஞானமப்பசு ஞானநிட்டை, தெருட்டியோக நிட்டை திகழ்காரணங் கெட்டால், வருமெனு நிட்டையெல்லா மாயையினிட்டையாமே' என்றதனாற் காண்க. பசு நிஷ்டையாவது, அட்டமா குணத்தி னிட்டையருஞ் சித்தி யெட்டினிட்டை, யட்

டமாருருவினிட்டையருவுருவினிட்டை." "யட்டமாமொளியினிட்டை யதிற் செல்லானந்த நிட்டை, யட்டமாம் வெளியினிட்டையவை பசுநிட்டை யாமே." பதிநிஷ்டையாவது, "விழித்தொருசெயலையெண்ணின்மெய்த்தொழிலானவெல்லா, மழித்திடாதிறைவர்க்கான வருச்சனையாமவன்றன், வழித்தெனக்கண்டபோதே முற்றவைமுற்றுஞான, விழித்துணைக் கருவியாகும் வியாத்தநெய்த்தியானமாமே" என்றதனாற்காண்க. தாய்தந்தை மனைமக்கள் சுற்ற முதலியோரிடத்து வைத்திருத்தலே பாசமாம். அது அடவிபோல் சூழ்ந்துகொண்டிருத்தலிற் பாசாடவியென்றும், இவ்வடவியினின்று நீங்கினார்க்கே திருவருள் கிடைக்குமாகலின் செல்லாதவர்க்கருள்.........தருவேயென்றுங் கூறினர். திருக்கடைக்காப்பு. "தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினார் புத்திரர் தாரமென்னும், பந்தநீங்காதவர்க்குய்ந்து போக்கில்லெனப் பற்றினாயே, வெந்த நீறருடியாராதியார் சோதியார்வேதகீத, ரெந்தையாரூர் தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே" எனவும், தேவாரம் "பிழகினுல்வரும்பண்டுளசுற்றமும், விழவிடாவிடின்வேண்டியதெய்தொணா திகழ்கொள்சேறையுட்செந்நெறிமேவிய, வழகனருளாஞ்சுவதென்னுக்கே" எனவும், திருப்பாட்டு. "பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்றமக்களும் பண்டையார் கல்லவென்றிரு, நிதியுநீம்மனை வாழும் வாழ்க்கை நினைப்பொழி மடநெஞ்சமே, மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கையானிட மகிழமல்லிகை சண்பகம், புதிய பூமலர்ந் தெல்லினுறும்புறம்பயந்தொழப்போதுமே" திருவாசகம். "தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமேதமக்கு விதிவகையும், யாமாரெமதார்பாசமாரென்னமாயமிவைபோகக், கோமான் பண்டைத்தொண்டரொடுமவன்றன்குறிப்பேகுறிக்கொண்டு, போமாறமைமின் பொய்நீக்கிப் புயங்கனாள்வான் பொன்னடிக்கே" எனவும், பட்டினத்தார். "திருவடிபிடித்து வெருவரல்விட்டு, மக்களு மனையுமொக்கலுந்திருவுந், பொருளெனநினையாதுன்னருளினை நினைந்து" எனவும், கந்தரனுபூதி. "வளைபட்டகை மாதொடு மக்களெனுந், தளைபட்டழியத்தகுமோ தகுமோ, கிளைபட்டெழு சூருரமுங்கிரியுந், தொளைபட்டுருவத்தொடும் வேலவனே" எனவும், சிவதருமோத்தரம். "மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்குவாய்த்தநற், பெண்ணினு மகவினும் பெரிய பேரினுங், கண்ணொனா வினைவிளைத் துறந்த நாயரே, விண்ணினு மின்புடன் விளங்கி மேவுவார்" எனவும், ஞானசூரியன், "உடலையொண்பொருளினை யுலகியல்பினை யுயர்குல நெறிதன்னை, யடையுமைந்தர் தாய்தந்தை நன்மனையெனவரைதரு மவர்தம்மை, விடவுகந்திறை கழலிணைமருவிய விமலர் தங்களையெல்லா, முடையசன்குருமொழிமறை முனிவர்களுரைப்பராத்தர்களென்றே" எனவும், ஒழிவிலொடுக்கம். "நாடுநகர் வீடுடையாடாய் தந்தை நட்பு மக்கள், மாடுகுலம் பொன்னுடன் பின்வாதனைகள் - கூட, தொடுத்தவலைக் கண்ணிற் றுடக்கிதனை யிப்பொ, விடப்பெறுவாரேன் பிறப்பார்மேல்" எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க. குடும்ப பாசத்தினின்று நீங்கினவர் தம்முள்ளத்தில் பரமானந்தத்தேன் சொரியப்பெறுவராகலின் 'செல்லாதவர்க்கருள்

பழுத்தொழுகு தேவதருவே' யென்றார். திருவாசகம். "தினைத்தனையுள்ள தோர் பூவினிற் றேனுண்ணாதே, நினைத்தொறுங்காண்டொறும் பேசுந்தோறுமெப்போது, மனைத்தெலும்புண்ணெக வானந்தத்தேன்சொரியுங், குனிப்புடையானுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ" என்றதனுற்காண்க. அணுவுக்கணுவாம் மகத்துக்கு மகத்தாய் நிற்பினும் போக்குவரவின்றி எங்கும்வியாபித் தொருகாலத்து மிடைவிடா திருக்குந்தன்மையின் 'நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணனந்த' மென்றனர். (௪)

தெரிவாக வூர்வன நடப்பன பறப்பன
செயற்கொண் டிருப்பனமுதற்
றேகங்க ளத்தனையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்
சென்மித்த வாங்கிறக்கும்
விரிவாய பூதங்க ளொன்றொடொன் றாயழியு
மேற்கொண்ட சேடமதுவே
வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைசூன்ய முபசாந்த
வேதவே தாந்தஞானம்
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற வருளருட்
பெற்றோர்கள் பெற்ற பெருமை
பிறவாமை யென்றைக்கு மிறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை யாகுமெனவே
பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக காலமலவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே.

(இ - ள்.) தெரிவாக-அறிவுடனே, ஊர்வன-தவழ்வனவும், நடப்பன-நடப்பனவும், பறப்பன-பறப்பனவும், செயல்கொண்டு - தொழில்கொண்டு, இருப்பன - இருப்பனவும், முதல் - முதலான, தேகங்கள் அத்தனையும்-சரீரங்களெல்லாமும், மோகங்கொள்-மயக்கத்தினைக்கொண்ட, பௌதிகம், பூதசம்பந்தமெனச் சொல்லப்பட்டு, சென்மித்த ஆங்கு - உற்பத்தியானதுபோலவே, இறக்கும் - அழியும், விரிவாய - பரவிய, பூதங்கள் - பஞ்சபூதங்கள், ஒன்றோடு ஒன்றாய் அழியும்-ஒன்றுக்குளொன்று அடங்கிவிடும், மேற்கொண்ட-இவற்றிற்கெல்லா மேற்பட்டிருக்கிற, சேடமதுவே - (அழியாது) மிச்சமாயுள்ள அந்தவஸ்துவே, வெறுவெளி (என)-சிதாகாயமென்னவும், நிராலம்பம் (என) - ஆதாரமற்றதெனவும், நிறை சூன்யம் (என) - பெரும்பாழெனவும், உபசாந்தம்-உபசாந்தத்தினை விளைவிக்கின்ற, வேதவேதாந்த ஞானம் (என) - வேதங்களும் உபநிடதங்களும் சொல்லும் ஞானமெனவும்,

பிரியாத பேரொளி-நீங்காத பெருஞ்சோதியில், பிறக்கின்ற அருள் (என) - உதிக்கின்ற அருளெனவும், அருள் பெற்றோர்கள் - திருவருளினையடைந்தோர்கள், பெற்றபெருமை (என) - அடைந்த பெருமையெனவும், பிறவாமை பிறவாமையும், என்றைக்கும் - எக்காலத்தும், இறவாமை - இறவாமையும், ஆய்வந்து - ஆகிவந்து, பேசாமை ஆகும் என - மௌன நிலையாகுமெனவும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிவிக்க - அறிவுறுத்தற் பொருட்டு, நீ பரிவாய் வந்து - தேவரீர் அன்புடனே எழுந்தருளி வந்ததற்குக்காரணம், பரிபாககாலம் அலவோ - என்னுடைய பரிபக்குவகாலமல்லவோ, பார்க்குமிடம்:— என்க.

(வி-ரை.) ஊர்வன நடப்பன பறப்பன செயற்கொண்டிருப்பன முதல் தேகங்கள் என்றமையால் வினைவயத்தாற் பிறக்கும் அண்டசம், சுவேதசம், உற்பீசம், சராயுசமான நால்வகைத்தோற்றங்களும், தேவர், நரர், மிருகம், பட்சி, ஊர்வன, நீருறைவன, விருட்சமான எழுவகைப்பிறப்புக்களும்இவற்றிலுண்டான யோனிபேதமெண்பத்து நான்கு நூறாயிரமாக விரிந்த வெல்லாவற்றையுங் கொள்க, சிவப்பிரகாசம். "தோற்றியிடு மண்டசங்கள் சுவேதசங்கள் பாரிற்றுதைத்து வருமுற்பீசஞ் சராயுசங்களென்கி, னூற்றமிருதாபரங்கள்பத்தொன்பதென்றுமூர்வபதினைந்தமரர்பதினொன்றேடுலவா மாற்றருநீருறைவன நற்பறவைகளுற் காலிமன்னியிடும் பப்பத்து மானுடரொன்பதின்ம, ரேற்றியொருதொகை யதனிலியம்புவர்கள் யோனியெண்பத்துநான்கு நூறாயிரமென்றெடுத்தே" எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "அண்டசஞ்சுவேதசங்களுற் பிசஞ்சராயுசத்தோடெண்டரு நாலெண்பது நான்கு நூறாயிரத்தா, லுண்டு பல்யோனி" எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. பூதசம்பந்தமான பௌதிகமனைத்தும்நிலைபெற்றிராமல் காரணகாரியப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்குமாதலின் 'பௌதிகஞ் சென்மித்த வாங்கிறக்கு' மென்றார், சிவஞானசித்தியார். "பூதமானவை காரியங்கள் பொலிந்து மன்னியழிந்திடும்" எ-ம். "உலகமெல்லாம் வருமுறைவந்து நின்றுபோவது" எ-ம், பூதமானவை சித்தமென்று புகன்றதென்னையுருக்களாயாதலோடழிவதாகும்" எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. பூதங்களொன்றோடொன்றாயழியு மென்றதற்கு, ஆகாயத்திலே வாயுவும், வாயுவிலேதேயுவும், தேயுவிலேயப்புவும், அப்புவிலே பிருதிவியுமாக வொன்றிலேயொன்றாகத்தோன்றியங்ஙனமே யொடுங்குமெனக்கொள்ளாது சத்தத்திலேயாகாயமும், பரிசத்திலேவாயுவும், உருவத்திலே தேயுவும், இரசத்திலேயப்புவும், கந்தத்திலே பிருதிவியுமாகத் தன் மாத்திரையைந்தில் பூதங்களைந்துந்தோன்றி யொடுங்குமெனக்கொள்க. சிவப்பிரகாசம். "தாமதமிகுமாத்திரை பிறக்குமிதனின் வான் வளிமனல் புனல்மண்" எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "சாற்றியபஞ்சதன்மாத்திரைகளினிற் சத்தமுன்னாத், தோற்றும்வான் தீ நீர் மண்" எ-ம், திருநெறிவிளக்கம். "தன் மாத்திரையானவிவை சத்தாதியினை நல்கியிடுஞ் சத்தக்கண்ணதனில் வெளிபரிசக்கா லுருவந்தன்னிற்கனலிரதத்தே புனற்கந்தத்தேதரையாம்" எ-ம்,

தத்துவவிளக்கம். "தெள்ளிய தன்மாத்திரையின் வருஞ்சேர்ந்த தன்மாத்திரையி, னுள்ளிய பூதங்களைந் துக்குமாமென்பருற்பவமே" எ-ம், வருவன வற்றுற்காண்க. தோன்றிநின் றழியும்பௌதிகமனைத் துஞ்சடமாகையாலும் ஆன்மாக்கள் தங்களுக்கென்ன வோரறிவில்லாதபடியாலும் இவற்றைக்கூட்டிக்காரியப்படுத்தி இவற்றையெல்லாங்கடந்து சேடித்துநின்றவன் சிவனேயாகலின் 'மேற்கண்ட சேடமதுவே' யென்றனர். **பௌஷ்கரம்.** "தெஷா தேகாவதாநிரூபெத்த ஜஂபாரமெஸ்வரஃ। நிரிதீஸ்வரமெதுஷாஂஉவா ஊா நஂஸவிநூபாட் ॥ ஸ்வகஊஹெஸஹ காரீஸ்யா தஜஸ்ாக காயஹஂஸ ஹெஹதகூஃ।" எ-ங், **சிவஞானபோதம்** "அவனவளது வெனுமவை மூவினைமையிற், றோற்றிய திதியேயொடுங்கிமலத்துளதா, மந்தமாதியென்மனார் புலவர்" எ-ம், **சிவஞானசித்தியார்.** "ஒருவனோடொருத்தி யொன்றென் றுரைத்திடு முலகமெல்லாம், வருமுறை வந்து நின்று போவது மாதலாலே, தருபவ னொருவன் வேண்டுந்தான் முதலீறுமாகி, மருவிடு மநாதி முத்தசித்துரு மன்னி நின்றே" எ-ம், **சிவப்பிரகாசம்.** "உலகமெலாமொருவனொடொருத்தி யென்றென்றுளதாகி நின்றளவிலொடுங்கும் பின்னு, மலமதனாலுளதாகு முருவமாறி வருவது போவது செல்வதாதலானு, மலைவில் சேதனமாயையாதலானு மணுக்களுருவடையு மறிவிலாமையானு, நிலவுதொழின் மருவியுருகிற்றலானு நின்றெவையு மளித்திடுவ னிமலன்றானே" எ-ம், வருவனவற்றுற் காண்க. பிருதிவியாதிதத்துவசமூகங்களெல்லா முதல்வனுக்கு ஸ்தூலசரீரமும், ஆன்மா சூக்குமசரீரமும், சிவசத்தியார் அதி சூக்குமசரீரமுமாம் (ஆகாயம் சரீரமாம்) என்ற கருத்தினல் வெறுவெளியென்றனர். **பிரகதாரணியோபநிடதம்.** "ஆகாச ஏவயஸ்யாயதநம், ஆகாச சரீரம் பிரம்ம" எ-ம், **மைத்திராயனோபநிடதம்.** "க்ருத்யாகாசமயம் கோசமானந்தம் பரமாலயம்" எ-ம், **இரத்தினத்திரயம்.** "யஸ்யஸா பரமாதேவீசக்திராகாச சம்ஞிதா" எ-ம், வருவனவற்றுற் காண்க. உலகத்துடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்து சகலத்திற்குந்தானுதாரவாகவிருந்தும், பொருட்டன்மையின் வேறாய் ஒன்றினுதரவினையும் நாடாதிருத்தலின் 'நிராலம்ப' மென்றனர், பிரகிருதி, அசுத்தமாயை, சுத்தமாயையெனு மூன்றுபாழையுங் கடந்து நின்றவிடத்தினையே 'நிறை சூன்ய' மென்றனர். **திருவள்ளுவர்.** "எந்தவூரென்றீரிருந்த வூர் நீர் கேளீ, ரந்த வூர்ச்செய்தியறியீரோ—வந்தவூர், முப்பாழும் பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமா, யப்பாலும் பாழென் றறி." எ-ம், **போதரத்தினகரம்.** "மத்தமாம் புலன் மாறிய விடத்தே மன்னுயிர் வெளிப்படுமது போய்ப், பெத்த மாமுயிர் மாறிய விடத்தே பெரும் பரம் வெளிப்படுமதுபோ, யத்தமாம் பரமாறிய விடத்தேய மலருஞ்சிவம் வெளிப்படுமதுபோய்ச், சுத்தமாஞ்சிவமாறிய விடத்தேதோன்றிடுஞ் சுயம்பிரகாசம்." எ-ம், **சிவஞானமுனிவர்.** "முப்பாழுக்கப்பால் முதற்பாழ் மனையகத்தே, தப்பாமலென்னைத் தனியே யழைத்தருளி, யொப்பாய மளியிலேயொன்று படச் சேர்வதென்றோ, செப்பாய் புகழ்ச் சென்னைச் சென்னமல்லி யீச்சுரனே"

எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. வெறுப்பு விருப்பின்மையினைப் போதிக்கிற உபநிடதங்களின் முடிவில் விளங்கும் ஞானமாயிருத்தலின், 'உபசாந்தவேத வேதாந்த ஞான' மென்றனர். கைவல்லியோபநிடதம். "வேதாந்த விஞ்ஞாநசுநிச்சிதார்த்தா" என்றதனாற்காண்க. சிவபரஞ்சுடர் அருளே சொரூபமாய் உயிர்களின் திறத்துச்செய்யும் வினைகளியாவும் அருளினாலன்றிப்பிறிதில்லையாகலின் "பேரொளிபிறக்கின்றவருள்" என்றார். சிவஞானசித்தியார். "உருவருள் குணங்களோடு முணர்வருளுருவிற்றோன்றுங், கருமமு மருளரன்றன் கரசரணாதி சாங்கந், தருமருளுபாங்கமெல்லாந் தனதருட்கொன்றின்றி, யருளுருவுயிருக்கென்றே யாக்குவன் சித்தனன்றே" எ-ம், "அழிப்பிளைப் பாற்றலாக்கலல்லவர் கன்ம மெல்லாங், கழித்திட லுகரச்செய்கை காப்பது கன்ம வொப்பிற், றெழித்திட மலங்களெல்லாமறைப்பருள் செய்திதாலும், பழிப்பொழி பந்தம் வீடு பார்த்திடி லருளே யெல்லாம்" எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. முதல்வன் ஆதியந்தமில்லாதவனாகலின் 'பிறவாமையென்றைக்குமிறவாமை' யென்றனர். சுவேதாசுவதரம் "அஜம்த்ருவம்" எ-ம், பிரகதாரணியோபநிடதம். "ஸவா ஏஷமகாநஜ ஆத்மா ஜரோமரா" எ-ம், நகைநமச்சிவாயர். "எல்லார்பிறப்பு மிறப்பு மியற்பாவலர்தஞ், சொல்லாற்றெளிந்தேஞ் சோணேசர்-இல்லிற், பிறந்த கதையுங்கேளேம் பேருலகில் வாழ்ந்துண்டிறந்த கதையுங்கேட்டிலேம்" எ-ம், திருமந்திரம். "பிறப்பிலி பிஞ்ஞகன் பேரருளாளன், னிறப்பிலியாவர்க்கு மின்பமருளுந், துறப்பிலிதன்னைத் தொழுமின் றொழுதால், மறப்பிலிமாயாவிருத்தமுமாமே" எ-ம், "பிறவாது மிறவாதும் பெருகினானைப், பேய்பாட நடமாடும் பித்தன்றன்னை, மறவாத மனத்தகத்து மன்னினானை, மலையாளைக் கடலானை வனத்துளானை" எ-ம், வருவன வற்றாற்காண்க. பிறப்பிறப்பில்லாத அத்தகைய முதல்வனே மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பான் போல் மானிட வடிவந்தாங்கி வருவனாகலின் வந்து என்றனர். திருவாசகம். "அருபரத்தொருவனவனியில் வந்து, குருபரனாகி யருளிய பெருமையைச், சிறுமை யென்றிகழாது" எ-ம், "சிவனென யானுந்தேறினன்காண்க, வவனெனை யாட்கொண்டருளினன் காண்க" எ-ம், திருமந்திரம். "குருவே சிவமெனக்கூறினனந்தி, குருவே சிவமென்பது குறித்தோரார், குருவே சிவமாகிக் கோனுமாய் நிற்குங், குருவேயுரையுணர் வற்றதோர் கோவே" எ-ம், "சுத்த சிவனே குருவாய் வந்து சுத்தமைசெய், தத்தனை நல்கருள் காணவழி மூடர், பொய்த்தகு கண்ணுருவாம ரென்பர் புண்ணி,யரத்தனிவனென்றடி பணிவாரே" எ-ம், திருவுந்தியார். "அகளமாயாரு மறிவரியபொருள், சகளமாய் வந்ததென்றுந்தீபற, தானாகத்தந்ததென்றுந்தீபற" எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "காட்டிடுங் கரணமொன்றுமில்லையேற் காணொணாதா, னாட்டிய விவற்றான் ஞான நண்ணுவதொன்று முன்ன, மீட்டிய தவத்தினாலே யிறையருளுருவாய் வந்து, கூட்டிநீ யிவற்றை நீக்கிக்குரை கழல் குறுகுமாறே" எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார். "அகள மயமாய் நின்ற வம்பலத்தெங்கூத்தன்,

ைகளமயம் போலுலகிற்றங்கு-கிகளமா, மாணவ மூல மலமகல வாண்டனன் காண், மாணவகவென்னுடனுய் வந்து எ-ம், வருவனவற்றுற்காண்க. பேசாமையென்றது அனுபூதி நிலையினை. கந்தரனுபூதி. "தூசா மணியுந் துகிலும் புனைவர், ணேசாமுருகா நினதன் பருளா, லாசா நிகளந்துகளாயின பின், பேசாவனு பூதி பிறந்ததுவே" என்றதனுற்காண்க. ஆன்மாவிற்குத்தனக்கெனவோரறிவில்லாத படியாலும் தானாகத்தத்துவங்களைக்கூடி யறியமாட்டாதாகையாலும், கருவிகள் சடமாகையினு லவைத்தாமாகவான் மாவைக்கூடி யறியாதாகையினுலு மிவையிரண்டையுங்கூட்டி முதல்வன் அறிவித்தாலன்றியறியாதாகையினுல், 'நீ யறிவிக்கவந்ததே யென்றனர்'. திருவாசகம். "அறிவிலாத வெனைப்புகுந்தாண்டுகொண்டறிவதை யருளிமே, னெறியெல்லாம் புலமாக்கிய வெந்தையைப்பந்தனைய றுப்பானைப், பிரிவிலாத வின்னருள்கள் பெற்றிருந்து மாறுடிதி பிண நெஞ்சே, கிறியெலாமிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தா யென்னைக்கெடுமாறே" எ - ம், சிவஞானபோதம். "அறிவிக்கவன்றி யறியாவுளங்கள், செறியுமாமுன் பின்முறைக - ணெறியிற், குறையுடைய சொற்கொள்ளார்கொள் பவத்தின் வீடன், குறைவில் சகன் சூழ்கொள்பவர்க்கு." எ - ம், சிவஞானசித்தியார். "அறிவிக்க வறிதலானு மழிவின்றி நிற்றலானுங், குறிபெற்ற சித்துஞ் சத்துங் கூறுவதுயிருக்கு" எ-ம், சிவப்பிரகாசம். "தனக்கெனவறிவிலாதான்றுனிவையறிந்துசாரான், றனக்கறிவிலாத வாயிருனறியாதுசார, தனக்கெனவறிவில்லாதான் றத்துவமன்னரூபன், றனக்கெனவறிவானுலிச்சகலமு நுகருந்தானே" எ - ம், வருவனவற்றுற்காண்க. பரிபாகம் வந்தபின்னரேமுதல்வனறிவித்து ஆன்மப்பிரகாசத்தையுண்டாக்குவனுகலின் 'பரிபாககாலமலவோ' வென்றனர். சிவப்பிரகாசம் "எண்ணரிதா" என்ற விருத்தத்தால் "மலபாகம் பொருந்தியக்காலருளாலுண்ணிலவு மொளியதனுலிருளகற்றிப்பந்த முற்றிடும்', எ - ம், சிவதருமோத்தரம். "பரமசிவன் பராசத்தி பல்லுயிர்க்கும் பயின்றிருக்க, விரவுவதென்னிருளொளிற் கேள் வெய்யவழற் பசுமரத்தின், விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்து விழும், பருவமுறக்கரண முறப்பதியு முறப்பழுதறவே" எ - ம், வருவன வற்றுற்காண்க. (௫)

ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதியானலு
  மையவொரு செயலுமில்லை
யமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ர
  ராமென விருந்தபேரு
நேராக வொருகோப மொருவேளை வரவந்த
  நிறைவொன்று மில்லாமலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துளறு வார்வசன
  நிர்வாக ரென்றபேரும்

பூராய மாயொன்று பேசுமிட மொன்றைப்
புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
போது துயிலோமென்ற விரதியரு மறிதுயிற்
போலே யிருந்து துயில்வார்
பாராதி தனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே
பார்க்கினின் செயலல்லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்.) ஆராயும் - விசாரிக்கும், வேளையில் - காலத்தில், பிரமாதி யானாலும் - பிரமன் முதலானவர்களுக்காயினும், ஐய - ஐயனே, ஒருசெயலும் இல்லை - ஒரு தொழிலுமில்லை, அமைதியொடு - அமரிக்கையுடன், பேசாத - பேசாமையாகிய, பெருமைபெறு - பெருமையையடைந்த, குணசந்திரர் ஆம் என இருந்தபேரும் - குணத்தில் சந்திரனை ஒத்தவர் இவரென்று யாவருஞ் சொல்லும்படியாய் இருந்தவர்களும், நேராக - செவ்வையாக, ஒரு வேளை - ஒரு காலத்தில், ஒரு கோபம்வர - ஒரு கோபம் வந்தால், அந்த நிறைவு ஒன்றும் இல்லாமலே - அந்த அமரிக்கை சிறிதுமின்றியே, நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்செறிந்து, தட்டு அழிந்து உளறுவார் - நிலைதவறிக்குளறுவார், வசன நிர்வாகர் என்றபேரும் - வார்த்தைசொல்வதில் சமர்த்தர் என்று சொல்லப்பட்டவர்களும், பூராயமாய் - ஆராய்ச்சியாய், ஒன்று பேசும்இடம் - ஒரு விடயத்தினைப்பேசுங்காலத்தில், ஒன்றைப்புலம்புவர் - வேறொரு விடயத்தினைப்பிதற்றுவார், சிவராத்திரிபோது - சிவராத்திரிகாலத்தில், துயிலோம் என்ற விரதியரும் - உறங்கோம் என்ற விரதம் பூண்டவரும், அறிதுயில்போலே இருந்து துயில்வார் - அறிவோடு கூடிய நித்திரைபோல இருந்து உறங்குவார்கள், (ஆதலால்) பாராதி தனிலுள்ள செயல் எல்லாம் - பூமி முதலான இடங்களில்நடக்குஞ் செயல்கள் எல்லாம், முடிவிலே பார்க்கில் - முடிவிலே ஆலோசித்துப் பார்த்தால், நின் செயல் அல்லவோ - தேவரீர்செய்கையாக விருக்கின்றதல்லவோ, பார்க்குமிடம் :—என்க.

(வி - ரை.) பிரமாதி யென்றதனால் விண்டுவினையும் உருத்திரனையும் கூட்டிக்கொள்ளுக. ஈண்டு உருத்திரனென்றது குணருத்திரனை. பிரமாதி தேவர்கள் பசுக்களான படியாலும் அப்பசுக்கட்குச் சுதந்தரமின்மையானும், 'பிரமாதியானாலுமைய வொருசெயலுமில்லை'யென்றார் அதர்வசிகை. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே காரணம்" எ - ம், "ப்ரஹ்மா விஷ்ணுச்சருத்ரச்சஸர்வேவா பூதஜாதய: நாசமேவாநுதாவந்தி" எ - ம், சிவஞானபோதம். "அறிவிக்கவன்றியறியாவுளங்கள், செறிப்புமாமுற்பின்கு றைசெணறியிற், குறைபுடைய சொர்கொள்ளார்கொள்பவத்தின்வீடென் குறைவில் சகன் சூழ்சொள்பவர்க்கு" எ-ம், சிவஞானசித்தியார். "அறிந்தி

டுமோன்மா' வொன்றைமற்றொன்றாலறிதலாலு, மறிந்தவை மறத்தலானுமறிதிடுவிக்கவறிதலாலு,"மறிந்திடுந்தன்னையுந்தானறியாமையாதுந்தானே,யறிந்தறிவனன்று மறிவிக்க வறிவனன்றே" எ-ம், திருவாசகம். "அறிவனேயமுதேவடி நாயினேன், னறிவனாகக்கொண்டோ வெனையாண்டது, வறிவிலாமையன்றே கண்ட தாண்டநா, ளறிவனோவல்லனே வருளீசனே" எ-ம், வருவற்றாற்காண்க. குணம் தட்பத்தால்சந்திரனுக்கு உவமைப்பொருளாயிற்று, சாத்துவித குணத்தினையுடைய பெரியோரும் ஒருகாலத்தில் தாமச குணத்தினையுடையராகிக்கோபிப்பார் என்றதனால்'குணசந்த்ரராமெனவிருந்தபேரும்............தட்டழிந் துளறுவார்' என்றார், திருக்குறள். "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுங்காத்தலரிது" என்றதனாற் காண்க. மிகுந்த புத்திமான்களாகிய வித்துவான்களும் கன்ம வசத்தால் விதியினை விலக்கென்றும், விலக்கினை விதியென்றும் கூறிடுவராகலின்,'நிர்வாகரென்ற பேரும்........புலம்புவார்'என்றார். இலக்கணக்கொத்து. "அதிமதி நுட்பமோ டதிகலை கற்பினும், விதியது வசத்தால் விதிவிலக்கயர்ப்பார்" எ-ம், திருக்குறள். "நுண்ணிய நூல் பல கற்பினு மற்றுந்தன், னுண்மையறிவே மிகும் எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. விரதங்களுட்டலையாயது சிவராத்திரி விரதமாகலின் இவ்விரதத்தினையே யெடுத்தாண்டனர் - சிவராத்திரி புராணம் "மறைகளிற் சாமமகங்களிற் புரவி மகமலைகளின்மகமேரு, நிறைபுனனதியிற் கங்கையோரைந்தாய், நிகழ்ந்த பூதத்தினாகாய முறைதெரி சுரரிற் கருமுகிலூர்தி முதன்மை பெற்றுயர்ந்ததாமென்ன, வறைதரு விரத மனைத்தினு முரைக்கு மரனிரவதிகமென்றறிமின்" எ-ம், வருதலாற்காண்க. சிவராத்திரி விரதத்தன்று துயிலாதிருக்கவேண்டுவது கட்டாயமாகலின் 'துயிலோமென்ற விரதியரும்' என்றார், சிவராத்திரி புராணம். "எருகுமுளத்துடனிருந்தூனொருவியிரு விழிதனிலு முறக்கமின்றி, யிருளுறுகங் குலின்யாம நான்கினு மிப்படியருச் சித்திறுதி தோறும், பொருவருக்கியங்கொடுத்து நாயடியேன் புரியுமிந்தப் பூசைதன்னைத், திருவுளத்தி னயந்தருள்வாயெனத் துதித்துத் தண்டனிட்டுத் திருமுன் வீழ்த்தே" எ-ம், உபதேசகாண்டம். "ஒற்றையாழியங்கடவுளர்வைகலினுணவொழிந்து தயம்போய், முற்றுசங்குலின்யாமமோர் நான்கினு முறை துயில்போக்கிக், கற்றையஞ் சடைக்கடவுளை விதிமுறையருச்சனைக் கடனாற்றிப், பிற்றைவைக லிற்பாரணங் கூட்டுவார் பெறற் கருங்கதி சேர்வார்" எ-ம், மகா சிவராத்திரி கற்பம். "அற்றை நிசியுறங்காதர்ச்சித்துப் பாரணத்தை, மற்றைய நாட் செய்கை வரம்" எ-ம், வருவனவற்றாற்காண்க. பிரம்ஹாதிஸ்தம்ப பரியந்தங்களாகிய பசுக்களை மலமாயாதி பாசங்களாற் கட்டிக்காரியங்களைச் செய்விக்கின்றவர் முதல்வனே யாகலின் 'பாராதி தனிலுள்ள செயலெல்லாமுடிவிலே பார்க்கினின்செயலல்லவோ' என்றார். ஆதித்திய புராணம். "ப்ரமாதிஸ்தம்ப பரியந்த நான் பசூம் பத்யானுபாஸ்த்ரேத்தே பதிர்த்ரே வாகார்யம் காரயதில் வயம்"எ-ம்,தேவாரம். "ஆட்டுவித்தாலாரொருவராடாதாரே யடக்குவித்தா

ஞட்டுவித்தாலொருவரோடாதாரே யுருகுவித்தாலொருவருருகாதாரே,பாட்டுவித்தாலொருவர் பாடாதாரே பணிவித்தாலொருவர் பணியாதாரே,காட்டுவித்தாலொருவர் காணாதாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே" எ-ம், சிவஞான சித்தியார், "போகியாயிருந்துயிர்க்குப்போகத்தைப் புரிதலோரார், யோகியாயோகமுத்தி யுதவுதலதுவு மோரார், வேகியானற் போற் செய்த வினையினை வீட்டலோரா, ரூகியாமூடரெல்லா மும்பரிலொருவனென்பர்" எ-ம், திருவருணைக்கலம்பகம்- எல்லாவுயிர்க்கு முயிரருணேச ரிவரசையி,னல்லாதணுவு மசையாததென்பதறிந்தனமே, வில்லாடன் மாரனிருக்கவும்யோகம் விளைத்தவர்நாள், புல்லாதிருந்தன வெல்லாவுயிருந்தம் போகத்தையே" எ-ம், வருவனவற்றாற் காண்க. (௬)

அண்டபகி ரண்டமும் மாயா விகாரமே
யம்மாயை யில்லாமையே
யாமெனவு மறிவுமுண் டப்பாலு மறிகின்ற
வறிவினை யறிந்துபார்க்கி
னெண்டிசை விளக்குமொரு தெய்வவரு ளல்லாம
லில்லையெனு நினைவுமுண்டிங்
கியானென தறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
யின்பமெனு மன்புமுண்டு
கண்டன வெலாமல்ல வென்றுகண் டனைசெய்து
கருவிகர ணங்களோயக்
கண்மூடி யொருகணமிருக்கவென் றாற்பாழ்த்த
கர்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுள கர்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
பக்ஷநா னிச்சிப்பனோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ-ள்.) அண்டபகிரண்டமும் - அண்டபகிரண்டங்களும், மாயாவிகாரமே-மாயையின்காரியமேயாம்,அம்மாயை-அந்த மாயையானது,இல்லாமையேயாம்-(காரியப்பாட்டினால்) இன்மையாகத்தோற்றுவதாகிய, அறிவுமுண்டு - உணர்ச்சியுமுண்டு; அப்பாலும் - அதற்குமேலும், அறிகின்ற-உணர்கின்ற, அறிவினை - உணர்ச்சியை, அறிந்துபார்க்கின் - உணர்ந்துபார்க்குமிடத்து, எண்டிசை விளக்கும் - அட்டதிசைகளையும் விளங்கச்செய்கின்ற, ஒரு ஒப்பற்ற, தெய்வ அருள் அல்லாமல் - கடவுளின் கிருபையல்லாமல், இல்லையெனும் - (மாயாகாரியம்) இல்லையென்கின்ற, நினைவும் உண்டு-நினைப்புமுண்டு; இங்கு - இவ்விடத்து, யான் எனது அற - யான் என்னும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும் ஒழியும்படி, துரியம்

நிறைவு ஆகிநிற்பதே - துரியத்தில் நிறைந்துநிற்பதே, இன்பம் என்னும்-சுகமென்கிற, அன்பும் உண்டு - விருப்பமும் உண்டு; கண்டனவெலாம் - கண்ணுற்பார்க்கப்பட்டனஎல்லாம், அல்லஎன்று-(உண்மைப்பொருள்) அல்லவென்று, கண்டனைசெய்து - கண்டித்து, கருவிகரணங்கள் ஓய - கருவிகளும் கரணங்களும் ஒடுங்கும்படி, ஒருகணம் - ஒருக்ஷணகாலம், கண் மூடி இருக்கஎன்றால்-கண்களை மூடிக்கொண்டு யோகத்திலிருப்போமென்றால், பாழ்த்த - பாழான, சர்மங்கள்-கன்மங்கள், போராடுதே-போராடுகின்றனவே; பண்டைஉள்ள-பூர்வமே அமைந்துள்ள, சர்மமே - கன்மமே, கர்த்தா எனும் பெயர் - கர்த்தா என்கிற பெயரினது, பட்சம் - பட்சமாக, நான்-நான், இச்சிப்பனோ-விரும்புவனோ, பார்க்குமிடம்.—என்க.

(வி. ரை.) சாகோபசர்காதிகளையுடைய விருட்சத்திற்குச் சூக்குமமாகியவித்துப்போல,ஸ்தூலமாகிய பிரபஞ்சத்திற்குச்சூக்குமமாகியமாயையுண்டென்னும் அம்மாயையின் காரியமே அண்டபகிரண்டமனைத்துமென்பார் அண்டபகிரண்டமும் மாயாவிகாரமே என்றார்; **சிவஞானசித்தியார்**: “அருவினிலுருவந்தோற்றியங்காங்கிபாவமாகி, யுருவினிலுருவமாயேயுதித்திடுமூலசமெல்லாம், பெருகிடுஞ்சுருங்கும் பேதாபேதமோடபேதமாகும்” எ-ம்; **தத்துவப் பிரகாசம்**, “மன்னுமதோமாயைதனிலனந்ததேவரருளால் வருங்கால நியதிகலைவித்தையராகந்தான், முன்னையக்கலையினுருத்திரனருளான்மூலமுக்குணங்கள் மூலமாமவ்வியத்தமதனி, லுன்னுசித்தமதிற் புத்தியாங்காரமதுதானுடன் மூன்றாந்தைசதம்வைகிரி பூதாதி,யென்னுமுதன் மனம் வாயிலிடைக்கருமேந்திரிய மெழுங்கலடையிற் சத்தாதியிதிற் பூதமெழுமே”எ - ம்; வருவனவற்றாற்காண்க. இதனால் சூனியோபாதானங்கூறும் மாத்திமிகரை மறுத்தவாறாயிற்று.மா=சத்தி,யா=வியத்தி;அதாவது காரணகாரிய ரூபமாயிருப்பதெதுவோ அதுமாயையாம். ஈண்டு இல்லாமையேயென்றது காரியப்பாட்டினை நோக்கியேயாம். சூனியம் என்னும் பொருள் படலன்று. என்னை? மாயை நித்தியமாகலின், **பௌஷ்கரம்**: “[illegible]” எனவும், சுவாயம்பு. “[illegible]” என்வும், மிருகேந்திரம். “[illegible]

வாஷாச நவ்யஷ்டிநவட ஷெ ஙவிவிநா ॥ தஷெவதநவெஸ்யாசு காரஸ்யாஸ்யாவிகவஷ ஸநாக॥ தஷாயமாணிகாயாணி ஸகிரு வாணிஸம்ஹா தள॥விவ்ரு தளவ்ருத்ரா வாணிவ்யாஷி யநெகஷலவி ஷெ ஜதி'' எனவும்; சிவஞானசித்தியார்: ''நித்தமாயருவாயேக நிலையதா யகிலத்துக்கோர்வித்தமாயசித்தா யெங்கும் வியாபியாய் விமலனுக்கோர் சத்தியாய்ப் புவனபோகந் தனுகரணமு முயிர்க்காய், வைத்ததோர் மலமாய் மாயைமயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே;' எனவும், தத்துவப்பிரகாசம்: ''விளங்க சுத்தமாயை குடிலாகிச் சலனமேவிய சுத்தஞ்சுத்த மிசுவளவிச்சசலர்க்குளங் கொள்தனு கரணமுடன் புவனபோக முண்டாக்குங்காரணமாயொருகோடி பேதந், துலங்கியலுக்களை யொடுக்கிவிரித்திக் கன்மசுகதுக்க மொடுங்கவு முற்பவிக்கவுந்தானிடமாய்க், களங்கமதாயசுத்தமாய் நித்தமாயருளாற்காரியப்பட்டிடு மிலதேற்கடல் வையமிலதாம்'' எனவும் வருவன வற்றுற் காண்க. இதனுற் கணிகவாதிகள் மதம் மறுக்கப்பட்டது. மாயையானது சடமாகலின், அதுதானே காரியப்படுமோ என்று விசாரிக்கவேண்டு மென்பார், அறிந்து பார்க்கின் என்றார். மாயைக்கு உணர்ச்சியின்மையானும், அது சேதனிப் பொருளிற் செல்லாமையானும், அதனைக் காரியப் படுத்துவான் ஒரு முதல்வன் வேண்டு மாகலின் 'தெய்வவருளில்லாமலில்லை' என்றார். சிவஞான சித்தியார்: ''புத்திமற் காரியங்காண் பூதாதிபுருடன்றனை, மச்சனுகரணம் பெற்றுலறிதலா லவற்றைமாயை, யுய்த்திடுமதனன் மாயைக் குணர்வொன்று மில்லையென்றே வைத்திடுமதனு லெல்லாம் வருவிப்பா னொருவன் வேண்டும்'' எனவும், பராக்கியம். ''உ-தூா ஸாவ்யவா யொஷாநாநா வெவரி ஷாசு ஸூா வயவஷாஷ கூாகவெ ஷிமெஜிதஃ வதிவகாச ॥ கவி தாஷிவெ ஜீாநுக திஷிஸுாஸ வெஷி தஜதி'' எனவும், வருவனவற்றுற் காண்க. தனுகரணபுவன போகங்களனைத்தையும் ஆன்மாக்களின்பொருட்டு மாயையினின்றுங் காரியப் படுத்தலாதி செய்தல் முதல்வனின் அருளேயாகலின், தெய்வ அருளில் லாமலில்லை என்றார். மிருகேந்திரம். ''ஹொமஸாய நாரகவி கூாகாண ஸஃஸ்ரயம்॥ தஷஸா ஜகாகாஷ விஸ்ராயாவகிஷ ெத॥ ஷவிநாஃ ஷவஷிஸாஷொ நாஃஸவஷ ஷஷதஹி தொயஷஃ ॥ ஷவவஸா நாஸாஹெஜதி'' எனவும், தத்சைவ: ''வஸிணாஉயதீ காஷ ரொயஙஃகாகவி ஷிஷா। யதெஷாஷீவ நாயஷெதஷா நஹிஷவி கொாஷாஷ ஜதி'' எனவும், சிவஞானசித்தியார். ''அழிப் பிளைப்பாற்றலாக்க மவ்வவர் கன்மமெல்லாங், கழித்திட நுகரச் செய்கை காப்பது கன்மவொப்பிற், றெழித்திடமலஞ் சுளெல்லாமறைப் பருட்செய்தி தானும், பழிப்பொழிபந்தம்வீடுபார்த்திடினருளேயெல்லாம்'' எனவும்சிவப் பிரகாசம்: 'மாற்றவிளையா வருளின் திருவிளையாட்டாக வியம்புவர்க

ணுக்களிடர்க்கடனின் றுமெடுத்தே, யூற்றமிகுவருள்புரிதலேதுவாகவுரை செய்வ ரொடுக்கமிளைப் பொழித்தன்மற்றைத், தோற்றமலபாகம் வரக் காத்தல்போகந் துய்ப்பித்தறிரோதாயி நிறுத்தலாகும், போற்ற லருமருளரு ளேயன்றி மற்றுப்புகன்றவையு மருளொழியப் புகலொணுதே'' எனவும்வரு வனவற்ருற்காண்க. யானெனதென்னுஞ் செருக்கற்ருலன்றி யின்பமடை தல்கூடாதாகலின். யானெனதறத்தூரிய நிறைவாகி நிற்பதேயின்பமெனு மன்புமுண்டு என்ருர். சிவஞானபோதம்: ''நானவனென் றெண்ணினற்கு நாடுமுள முண்டாதல், தானெனவொன்றின்றியே தானதுவாய்-நானென வொன்றீறில்லென்று தானேயெனுமவரைத்தன்னடிவைத், தில்லென்றுதா னுமிறை'' எ-ம், சிவஞானசித்தியார்: ''யான்செய்தேன் பிறர்செய்தாரென் னதியானென்னுமிக்கோனை ஞானவெரியால் வெதுப்பிநிமிர்த்துத், தான் செவ்வேநின்றிடவத்தத்துவன்ருனேரே தனையளித்து முன்னிற்கும்வினை யொளித்திட்டோம் நான்செய்தேனெனுமவர்க்குத். தானங்கின்றி நண் ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங்கன்ம, மூன்செய்யா ஞானந்தானு திப்பினல்லா லொருவர்க்கு மியானெனதிங் கொழியாதுன்றே; எ-ர், திரு க்குறள். ''யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க் குயர்ந்தவுல கம்புகும்'' எனவும், பிரபுலிங்கலீலை: ''யானெனதென்ப திருந்திடுமாறு, ஞானமுமுன துநண்ணிலனுயிர், ருனிலையாதசகந்திகழ்கிற்குந், தீனமிலாத சிவந்திகழாதே'' எனவும், சிற்றம்பலநாடியார். ''யானெனது நீங்கியி றை நிறைவிலொன்ருக்கி, யானெனது நீக்காதிருத்தினுன்-யானெனது, தக்காதவர்போற்றுஞ் சண்பைச் சிற்றம்பலவன், மங்காமற் காத்தாண்ட வாறு'' எனவும் இளசையந்தாதி: ''என்னது யானெனு மிந்த மயக்கைக், தன்னரு ளாலொழிக் கும்மிள சைக்கோன், கன்னிகுயத்தொடு கைவளை கட்கே, கொன்னுறு மேனி குழைந்தமை யென்னே'' எனவும் வருவனவற் ருற்காண்க. பிரத்தியட்சத்தாற் காணப்படுவனவெல்லாம் அழிதன்மாத்தி ரையவாகலின் கண்டனவெலாமல்ல என்ருர். திருவிளையாடற் புராணம்: ''அல்லையீதல்லையீதெனமறைகளுமன்மைச்சொல்லினுற்றுதித்திளைக்கும்'' என்றதனுற்காண்க. நிட்டைகூட வேண்டுமாயின், செயலற்றுத் தன்னந் தனியே யிருந்துகண்மூடியிருக்க வேண்டுமாகலின் கருவிகரணங்களோயக் கண்மூடியொருகணமிருக்க என்ருர். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். சிந்தனை யற்றுப்பிரியமுந் தானற்றுச் செய்கையற்று, நினைந்ததுமற்றுநினையாதது மற்று நின்மலமாய்த், தனந்தனியே யிருந்தானந்த நித்திரை தங்குகின்ற, வனந்தலிலென்றிருப்பே னத்தனே கயிலாயத்தனே'' எனவும், தேவிகா லோத்தரம்: ''நித்திரையும் பராக்கினையு நீக்கிச் சித்தமொருநிலையு நீங்காம னிறுத்திக்கொண்டாற், சித்தமொரு பொருளினையுஞ் சேராதாகிச்சேரும் வகைசேராமற்செல்லநின்று, மத்தமனமுதலாயவவத்தையொன்றுமருவாத வகைநிற்குமதுவேயாகு, முத்திநெறியென்று மறையிடைவிடாதுமுறையி டவுமாகமங்கண்மொழியுங்காணே'' எனவும் வருவனவற்ருற்காண்க. ஆன் மாக்கட்குக்கன்மம்அநாதியாகலின் அதுபுத்திதரு மரூபமாயிருந்து, சுகதுக்கங்

கனை விளைவித்துக்கொண்டே யிருக்குமாகையால், 'கன்மங்கள் போராடுதே', என்றார். சிவஞானசித்தியார்: "தன்மமோ டதன்மமாகித் தானிருபயனுந் தந்து, நன்மை தீமையினு மின்பத்துன்பினு நாடிக்காண, முன்னமேயான் மாவின் றன்மும்மலத்தொன் றதாகிக், கன்மமுமூலங்காட்டிக்காமியமலமாய் நிற்கும்" எனவும், சிவப்பிரகாசம், "நண்ணியிடு முருவதனுக்கேதுவாகி நானுபோகங்களாய்ச்சாசோற்பத்தி, பண்ணிவருமா தலாலநாதியாகிப்பலவாகி யணுக்கடொறும்படர்வதாகி, யெண்ணிவருமனவாசகன்மத்தாலியற்று மியல்பினதாய்மதிகதமாயிருபயனும்பாவ், புண்ணியமாய்ப்புலர்காலைமாயைமேவிப்பொருந்து மிது கன்மமலம் புகலுமாறே" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. போராடுதே என்பது ஒருமைபன்மை மயக்கம். பண்டையென்றது பிராரத்துவமென்க்குறித்தற்கு. கருமவாதிகள்கருமத்தினையேகடவுளென்பராகலின், கர்மமேகர்த்தா வெனும்பெயர் என்றனர்-தத்துவப்பிரகாசம்: "நல்வினை தீவினை முன்னேசெய்த வூழாம் நாடியது பேறிழவின் பம்பிணி மூப்புடனே, யொல்லைமரணங்களிவைகரு வுட்பட்ட தொருவரானீக்கவொண்ணு புசித்தன்றி யொழியா, வெல்லை யிதுவேயென்று முயற்சியுஞ் சோம்பூதுவு மிரண்டுமெறன் முத்தியென்னுங் கருமவாதி" என்றதனாலறிக. "செல்லுமுடலிற் செய்த சடமாங்கன் மஞ்சென்று முத்திகொடுப்பதெங்கே நீங்கைவிடாய் நீயே" எனவைதிகசைவரால் அக்கன்மவாதிகள் கண்டிக்கப்பட்டனராகலின் நாணிச்சிப்பனோ என்றார். (எ)

சந்ததமு மெனதுசெய லினதுசெய லியானெனுந்
தன்மையினை யன்றியில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவமிதுவே
யிந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைதிரு வுளமறியுமே
யின்னமுமி லேசற் றிருக்கவென் றுன்மடமை
யிதசத்ரு வாக வந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
திருப்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்குதே மனது
சிரத்தையெனும் வாளுமுதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
பாதுகாத் தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்) சந்ததமும் - எக்காலமும், எனதுசெயல் - என்னுடைய செய்கை, நினதுசெயல்-உன்னுடைய செய்கையே, யான் என்னுந்தன்மை-நான் என்கிறதன்மை, நின்னை அன்றி-உன்னையன்றி, இல்லாத்தன்மையால்-இல்லாததன்மையினால், வேறு அல்லேன் - நான் உனக்கு வேறுமல்லேன்; இதுவே - இந்தநிலையே, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசசுபாவம்-வேதமுடிவும்ஆகமமும் ஒன்றுபடும் நிலையாகும்;இந்தநிலை-இவ்வரியநிலைமையை, தெளிய - அறிய, நான்-அடியேன், நெக்கு உருகி - மனமுடைந்து, வாடிய உருகிவாடிய, இயற்கை - தன்மையை, திருவுளம் - நினது திருவுளம், அறியுமே - அறிந்திருக்குமே; இந்நிலையிலே - இத்தகைய அரியநிலையிலே, சற்று இருக்க என்றால் - மனதொடுக்கிச் சிறிது இருக்கலாமெனின், மடமை-அறியாமையானது, இதசத்துருவாகவந்து-இச்சகம் பேசும் பகைவனைப்போல வந்து, சிந்தைகுடி கொள்ளுதே - என்மனத்தில் குடிகொள்ளா நின்றதே; மலமாயைகன்மம் - மலமாயைகன்மங்கள், திரும்புமோ எனவும்-மீண்டும் என்னை வந்துபற்றுமோ என்றும், தொடுவழக்காய் - தொடர் வழக்காகி, சென்மம் வருமோ எனவும்-பிறவி உண்டாகுமோ என்றும், மனது யோசிக்குதே - என்மனமானது ஆலோசிக்கின்றதே; (ஆதலான்) சிரத்தை என்னும் - சிரத்தையென்று சொல்லப்பட்ட, வாளும் உதவி-வாளையுங்கொடுத்து, பந்தமற-பிறவிவேர் அற, மெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்து - மெய்ஞ்ஞான காரியத்தையுங்கொடுத்து, என்னை பாதுகாத்து அருள் செய்குவாய் - அடியேனைக் காப்பாற்றியருள்வாய்; பார்க்குமிடம்---என்க.

(வி - ரை) அநாதியே கருமையாகிய ஆணவமலத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய வீட்டிலே உணர்ச்சியில்லாதகண்ணற்ற குழந்தைகளைப்போலக் கட்டுப்பட்டிருந்த ஆன்மாக்கட்குப்பெருங்கருணையினால் கருவிகரணங்களைத் தந்து அறிவை நிகழப்பண்ணும் இறைவன் செயலன்றித்தனக்கொருசெய்கையின்மையின் "எனது செயல்" என்றார். **பட்டினத்தார்:** "என் செயலென்பதியாதொன்று மில்லை யினித்தெய்வமே, உன்செயலே யென்றுணரப்பெற்றேன்" என்றதனால் காண்க. ஆன்மாக்களனைத்தும் முதல்வன் பரிபூரணவியாபகத்தில்வியாப்பியமாகிநின்று அறிந்திடுமாகலின் நினையன்றியில்லாத் தன்மையால் வேறலேன்" என்றார். **சிவஞானசித்தியார்:** 'பொறிபுலன் கரணமெல்லாம் புருடனாலறிந் தான்மாவை,யறிதராவவையே போல வான்மாக்களனைத்துமெங்குஞ்,செறிதருஞ்சிவன்றனாலேயறிந்திடுஞ் சிவனைக்காணு, வறிதருஞ்சிவனே யெல்லாமறிந்தறிவித்து நிற்பன்" என்றதனாற்காண்க. வேதாந்தமென்பது வேதமுடிவினை, சித்தாந்தமென்பது ஆகமத்தினை. வேதங்களில் பற்பல சமயங்களை எடுத்துக்கூறி, அவற்றிற்கெல்லாமதிகாரிகளைச் சுட்டி அவற்றைச்சிறப்பித்துப், பின்னர் வேதமுடிவான உபநிடதங்களில் அவற்றையெல்லாமறுத்துஉண்மைப்பொருளைநிலை நிறுத்தியது, ஆகமங்களில் அங்ஙனங்கூறாது முதலிடைகடை முழுதிலும் முதல்வன் பெருமையினையே கூறிமுழங்குகின்றன.ஆகலின் வேதாந்தமும்

ஆகமங்களும் ஒரே முடிவினையுற்றிருத்தலின், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவ மிதுவேயென்றனர். இவ்வேதாகமங்களைப்பன்னாள் கேட்டுத்திருவருண் முன்னிலையிற் சிந்தித்துத்தெளிந்தனராதலின், இந்தநிலை தெளிய எனக்குருகிவாடிய வியற்கை திருவுளமறியுமே என்றனர். இங்ஙனம்பழகி வருகையில், பூர்வவாசனைப்பழக்கத்தால் ஒரோவழி அறியாமை வந்து தாக்குமாதலின் இந்நிலையிலேசற்றிருக்கவென்றால்' மடமை இதசத்ருவாக வந்து சிந்தை குடிகொள்ளுதேயென்றனர். சிவஞானபோதம்: 'இந்துளிவாங்குங் கலம்போல ஞானிபான், முன் செய்வினைமாயை மூண்டிடினும்-பின் செய்வினை, மாயையுடனில்லாது மற்றவன்றான் மெய்ப்பொருளே, யாயவிதனு னணருமச்சு." என்றதனாற்காண்க. இதசத்ரு - வெளியே இதஞ்சொல்லி யுள்ளே வஞ்சிக்கு மினைப்போன், வாய்ந்ததேகத்தில் அடிக்கடி அறியாமை வந்து தாக்குதலின் இவ்வறியாமை காரணமாக மலமாயாகன்மங்கள் அடருமாகலான், மலமாயாகன்மம் திரும்புமோ தொடுவழக்காயென்றும், பிறவி மறுபடியுமெய்துதற்கு அம்மூம்மலங்காரணமாதலின், சன்மம் வருமோவெனவும் யோசிக்குதே' யெனவும் கூறினர். பேடிகைவாள் போலாது, தீரன்பெற்றவாளே பிரயோசனப்படுமாறுபோல மெய்ஞ்ஞானமடைந்தவொருவனது சிரத்தையே பந்தத்தை நீக்குமாகலின், சிரத்தையெனும் வாளுமுதவிப் பந்தமறமெய்ஞ்ஞான தீரமுந்தந்தெனைப்பாதுகாத்து அருள் செய்குவாயென்றார். சிரத்தை யென்றது ஞானசாத்திரங்களினிடத்து மனத்தினை நிறுத்தல், இங்ஙன நிறுத்தின் மலமாயைகன்மங்க ளொருங்குதலருமையாகலினன்றே "கேள்விமுயல்" என்றனர் ஆதாட்டியார். (அ)

பூதலய மாகின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்
பொறிபுல னடங்குமிடமே
பொருளென்பர் சிலர்கரண முடிவென்பர் சிலர்குணம்
போனவிட மென்பர்சிலபேர்
நாதவடி வென்பர்சிலர் விந்துமய மென்பர்சிலர்
நட்டநடு வேயிருந்த
நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர்கருதி
நாடிலரு வென்பர்சிலபேர்
பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலையமென் றிடுவர்சிலர்
பேசிலரு ளென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனியம தென்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவரிவையாற்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்
பரமசுக நிஷ்டைபெறுமோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்.) பூதம் - ஐந்து பூதங்களும், லயமாகின்ற - ஒடுங்குதற்கு முதற்காரணமான, மாயை - மாயையே, முதல் என்பர் - முதற்பொருளென்பர், சிலர் - சிலர்; பொறிபுலன் - ஐம்பொறிகளானும் கவரப்படும் விடயாதிகளைந்தும், அடங்குமிடமே - ஒடுங்குமிடமே, பொருளென்பர் - முதற்பொருளென்பர், சிலர் - சிலர்; கரணமுடிவென்பர் - அந்தக்கரணமொடுங்குமிடமென்பர், சிலர் - சிலர்; குணம்போன இடம் - முக்குணங்களுமொடுங்கின விடமே, என்பர் - முதற்பொருளென்பர், சிலபேர் - சிலபேர்; நாதவடிவு என்பர் - நாதரூபமே பொருள் என்பர், சிலர் - சிலர்; விந்துமயம் என்பர் - விந்துரூபமே பொருளென்பர், சிலர் - சிலர்; நட்ட நடுவேயிருந்த - நடுவாகவிருந்த, நாமென்பர் - ஆன்மாவாகிய நாமே முதற்பொருளென்பர், சிலர் - சிலர்; உருவமாம் என்பர் - உருவப்பொருளேயென்பர், சிலர் - சிலர்; கருதி நாடில் - நன்றாக ஆலோசிக்குமிடத்தில், அருவு என்பர் - அருவப்பொருளேயென்பர், சிலபேர் - சிலபேர்; பேதமற - வேற்றுமைகெட, உயிர் கெட்ட - சீவபோதமொழிந்த, நிலயம் என்றிடுவர் - இடமேபொருளென்பர், சிலர் - சிலர்; பேசில் - சொல்லுமிடத்து, அருள் என்பர்; திருவருளேபொருளென்பர், சிலபேர் - சிலபேர்; பின்னுமுன்னுங்கெட்ட - அந்தமும் ஆதியுமில்லாத, சூனியமது என்பர் - சூனியமென்பர், சிலர் - சிலர்; பிறவுமேமொழிவர் - வேறு நிலைகளையும் பொருள் என்பர், (சிலர் - சிலர்), இவையால் - இவற்றால், பாதரசமாய் - பாதரசம் போல, மனது - மனமானது, சஞ்சலப்படும் அலால் - சலித்தலையடையுமேயன்றி, பரமசுக நிஷ்டை - மேலானவின்பத்தைப் பயக்கும் நிஷ்டையினை, பெறுமோ - அடையுமோ, பார்க்குமிடம்:—என்க.

(வி - ரை.) நிரீச்சுர சாங்கியர் அங்குராதிகளுக்கொரு சேதனனை யபேட்சியாமற்பீஜாதிகள்சாமக்கிரியையானதுபோல், மூலப்பிரகிருதியான மாயை திரிகுணாத்மகமாகலின், மகதாதி பிரபஞ்சோற்பத்தியுந் திதியுமிலயமுந்தானேயாயிருக்குமாகலினிதற்கோரீஸ்வரன்வேண்டாம், ஈஸ்வரனொருவன் ஜகத்கர்த்தாவாகவுண்டாமாகில் பிரகிருதிமாயை யேதிற்கு ஆகலின், மாயையே முதலென்பராகலின், பூதலயமாகின்றமாயை முதலென்பர்சிலர் என்றார். சிவஞானசித்தியார்: "மூலம்புரியட்டகம் விகிர்த்தியாகி மூன்றாய்ப்பிரகிருதி, நாலகுக்குமம் பரமாயச்சுத்த புருடன் சந்நிதியிற், பாலன் சேட்டை புரிந்துலகம் யோனி பலவாய்ப் பரந்தொடுங்குஞ் சால வென்று நீரீச்சுவர சாங்கியன்றான் சாற்றிடுமே" என்றதனாற்காண்க. பொறிகளாற் கவரப்படும் விடயாதிகள் ஒடுங்கிப் பாடாணம்போற் கிடப்பதே பொருளென்பர் பாடாணவாதிகளாகலின், பொறிபுலனடங்குமிடமே பொருளென்பர் சில ரென்றார். சங்கற்பநிராகரணம்: "கொத்தைமாந்தருய்த்திடு துயில்போற், காட்சியென்னக் காணுத்துயர, மாட்சியை முத்தியென வகுத்தனரே" என்றதனாற் காண்க. ஆன்மாவிற்கு மல பாகம் வந்தவிடத்துக் கண்ணாடியிற் காட்டின நிழல் அந்தக் கண்ணாடியிற் பொருந்தினாற்போல முதல்வனுடையவரு ளான்மாவிலே பிர

காசித்த அவதாரத்துக்காட்டத்தினைப் பொருந்தின வக்கினிபோலவு, முப்பளத்தினைப்பொருந்தின புல்லும் வைக்கோலும் போலவும், பசுத்துவங்கெட்டுச் சிவத்துவமாய்க் காரணங்கெட்ட சித்தியதே பொருளென்பர் சங்கிராந்த வாதியராகலின், காரணமுடிவென்பர் சிலர் என்றார். சங்கற்ப நிராகரணம். "பழமல நீங்க நிகழுங்காலை, வேற்றோர் முகவொளி தோற்றுங் கலனெனத், தலைவனதருளுயிர் நிலவிடு நிலவக், காட்டந்தங்கி மாட்டத்தங்கிய, தன்மையுமளத்த புல்வையினீப்பும், போன்றதுவாகித் தோன்றிடுமதனாற், பசுகரணங்கள் சிவகரணங்க, ளாகமாறியறிவு, மேகமா முயிர்யானெனதின்றே" என்றதனாற்காண்க. ஞானவாணியம், தரிசனவாணியம், வேதினீயம், மோகனீயம், ஆயுசு, நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்கிற குணங்களெட்டும்; பசித்தல், தாகம், பயம், செற்றல், உவகை, மோகம், சிந்தனை, பழித்தல், நோய், நசித்தல், வேர்வை, கேதம், மதம், வேண்டல், அதிசயித்தல், உருசிப்பு, பிறப்பு, உறக்கமென்கிற குணங்கள் பதினெட்டும்; அரசிகம், இரதி, அரதிசோகம், சுகுச்சை, பயம் என்கிற குணங்களைந்தும் ஆக விங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்டுவருகிற மூவகைக்குணங்களையும் விட்டுப் பூர்வகன்மத்திலுண்டாகிய கன்மங்கள் புசித்துத்துலைந்த வவதரந்தானே வீட்டின்பப்பொருளென நிகண்டாவாதியர் கூறுவாராகலின், குணம்போனவிடமென்பர் சிலபேரென்றனர். சிவஞான சித்தியார். "ஈறிலாதன வனந்தஞான முதலெண்குணங்களெனுமொண்குண, மாறிலாதமதிமேவு சீதமென மன்னிவானவர் வணங்கவே, வேறுலாவு குணஞானவாணியமதாதி யெட்டினையும் விட்டசீ, ரேறுபான்மையுடனீடு வாழருகனெங் களுக்கிறைவனென்றனன்" எ - ம். பசித்தருக பயசெற்றமோடுவகைமோக சிந்தனை பழித்தனோய், நசித்தல்வேர்வினொடு கேதமோடுமதம் வேண்டலீண்டதிசயித்தலும், புசிப்பு வந்திடு பிறப்புறக்கமவை விட்டொரட்ட குண பூதனாய், வசித்தவன்னுலகின் மேலிருந்தொரு சொலிகலனுக்கருளு மென்றனன்" எ - ம். "எனுமொன்றுடையவாகி யெங்குமணுவாயிரும் புகன் மரங்களும், பூணுமங்குரு வெலாமுமாகுமவை புற்கலப்பொருள்களென்னலாங், காணுமங்கறு வகைத்தொழிற்களவைகட்டு விட்ட நெறி கன்மமேன், மாண நின்றுவருமாறிமாறி முன்வரைந்ததுண்டு விடமாட்சியே" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. அன்றியும் பிரகிருதி தத்துவமானது, - தூல சூக்குமமுமா, யெல்லாப்பதார்த்தங்களுக்குங் காரணமுமாய், முக்குணங்களுமொத்து நிற்கிறதே,தனக்குவடிவமாய், அமூர்த்தமாயிருக்கும் புத்திமுதல் பிருதிவி யீறாகிய தத்துவமிருபத்து மூன்றுந்தனுடைய வியாத்தியாயிருக்கும். அதனோடெங்கூடின், சுத்த புருடனும், பாலனாகிய பிள்ளைகளைப்போலச் சேட்டையுண்டாகிப் பலயோனிகளையு மெடுத்திந்தக், குணங்களோடு மனாதியேகூடிப் புத்தியையுடைத்தாய வித்தையின் வசத்திலேயொழுகி, சனனசம்பந்தமுண்டாயிருக்கிற சுகதுக்கமான குணங்களு, முண்டாயிருக்கும். அந்தப் பிரகிருதியினுடைய,தன்மையையறிந்து, புத்தியை யடைந்திருக்கிற வறியாமைபோய், விகிருதியாலுண்டான சுகதுக்கங்களைப் பிரகிருதிக்குண்டான தென்று கண்டு,இது ஆன்மாவுக்கில்லையென்று குணத்திரயங்களடங்குவதே மு

தலென்பர் ஆகலின், குணம்போனவிடமென்பர் சிலரெனக்கூறுதலுமொன்று. சித்தியார்: "மூலம்புரியட்டகம் விகிர்தியாகி மூன்றாய்ப் பிரகிருதி, தூலஞ் சூக்குமம் பரமாய்ச் சுத்தபுருடன் சந்நிதியிற், பாலன்சேட்டை புரிந்துலக மியோனிபலவாய்ப் பரந்தொடுங்குஞ், சாலவன்று நீரிச்சுவர சாங்கியன்றான் சாற்றிடுமே." என்றதனாற்காண்க. சத்தப்பிரமவாதி—சத்தமானது மயக்கத்தினாலே பிரபஞ்சமாமெனவும், அறியாதார் அர்த்தமும் சத்தத்திற்குண்டென்று விசாரிப்பது மெய்யன்றாமென்வும், சத்தமே பிரமமாவது அர்த்தமில்லையென்றறியுமறிவே வீட்டின்பமாவதெனவும், கூறிச்சத்தமாகிய நாதமே முதலென்பர் ஆகலின், நாதவடிவென்பர் சிலர் என்றனர். சிந்தியார். "உரையானது மையலினா லுலகாம், புரையோருணரும் பொருள்போ யிதனை, விரையா துணரும் மதுவீ டெனவே, வரையா துரைவா திலகுந் தனனே." என்றதனாற் காண்க. விந்துவினின்றும் நாதாதி தத்துவங்களும், வைகரிக்-காதிகாரணமான சூக்குமை பைசந்தி மத்பமை, முதலியவும், அவ்விந்துவின் கீழ்ப்பட்ட மோகினியாகின்ற அதோமாயையினின்றும் இராகதத்துவத்திற், காதிகாரணமான காரணமாயை காலம் நியதி, கலை வித்தையாதியும், அவ்வசுத்தமாயையின் தூலபரிணாமமான மூலப்ரகிருதியினின்றும் அவ்வியத்தம் சாத்மீக இராசத தாமதகுணங்கள் முதலியனவும் ஆகிய, யாவற்றிற்கும் விந்துகாரணமாயிருத்தலின், விந்துமயமென்பர் சிலர் என்றார். சித்தியார் "விந்துவின் மாயையாகி மாயையி னவ்வியக்தம், வந்திடும் விந்துதன்பால் வைகரியாதி மாயை. முந்திடு மிராகமாதி முக்குணமாதி மூலம், தந்திடும்" என்றதனாற்காண்க, அகம்பிரமமாய் அனுபூதியுந் தன்னிலே தன்னை அனுபவித்து, காயமென்றுங் கரணமென்றும் வாயுவென்று மொருபேதமுமின்றி, இன்னபடியென்று சொல்லுதற்கோர் சொல்லுமின்றி, ஆகாயமுதலிய பூதங்கள் கெடவும், தானொருகாலுங் கெடாதே நிலைபெற்று நான்பிரமமெனும் ஞானமே முதலென்பர் ஏகான்மவாதிகள். அன்றியும், அவர்கள் நின்மலமாயிருக்கிற ஆகாயத்தினை மேகம றைத்த தன்மைபோல, சுத்தமாயிருக்கிற பரப்பிரமமு, மாயாவுபாதிகளினாலே வாதிக்கப்பட்டிந்தவுடலிலே மயங்கிநிற்கிறதே ஆன்மாவெனவும், அந்த ஆகாயத்திலே யொருகாற்றுத்தோன்றி யந்தமேகத்தினை நீக்கினதன்மைபோல, ஆன்மாவினிடத்திலே யொருவிவேகஞானந்தோன்றி யந்தமாயாவத்தை நீங்கநாமேயாகின்ற அவசரம் முதலென்பராகலின், நட்டநடுவேயிருந்த நாமென்பர் சிலரென்றனர். சிந்தியார். "தானே தானா யனுபோகந் தன்னிற் றன்னை யநுபவித்திட், டேனேயுயிரே யுணர்வேயென் றென்று மின்றி யுரையிறந்து, வானே முதலாம் பூதங்கண் மாய மாயா தேமன்னி, நானே பிரமமெனத்தெளியு ஞானம் பிரம ஞானமே" எனவும், சங்கற்ப நிராகரணம். "இவ்வியற்பந்தப் பௌவமதகல, விண்முதற்றந்த கொண்மூப்படலத், திருளறவுதித்த காறகவிவேகம், தன்னிற்றோன்றிச் சாதகமனைத்தையு, மன்னசப்பிரிப்பு மடியிழைவாங்கலும், போலஞாலம் பொய்யறக்கழீஇ, தானேதானாய்த் தன்னிற்றன்னைத், தானேண்டு தன்னலமுற்று, வசையி றத்துவ மசிபதத் தெளிவா, லகமே பிரமமாயினனெனவறிந், தசலனாகிநற் சலசலமதியெனக், கண்டிடுமுடலம் விண்ட

சுல்கடத்த, மங்கலுடைதர வெந்துமாக்கைத்தே" என்பனவற்றாற்காண்க. வேட்டுவாளியானது ஒன்றுமறியாத பச்சைப்புழுவை யெடுத்துத் தற்சொருபமாக்கின தன்மைபோல, வொன்றுமறியாத வான்மாவையும் முதல்வனுடைய அருளெடுத்துக்கொண்டு தற்சொரூபமாக்கவந்த மாயாவுடல் தானே நித்தியவத்தைப்பெற்று முதல்வனுடன் சமானமுறுதலே முதலென்பர் சிவசமவாதியர். பரமபதமென்கிற வீட்டில் நீளாதேவி பூதேவி சமேதராய், திருமாமணிமண்டபத்தில் சங்கசக்கரதாரியாய், நீலமேனியராய், நித்தியசூரிகளால் சேவ்யமானவராய் எழுந்தருளி யிருப்பவரே முதலென்னும் பாஞ்சராத்திரியரு மிவருளடங்குவர். ஆகலின், உருவமாமென்பர் சிலர் என்றனர். சங்கற்பநிராகரணம். "முன்னேன்றனது முதிரொளிஞான, மறியாப்பச்சைச் சிறுபுழுக்கவர்ந்த, வண்டெனவுயிரைக்கொண்டிடுமுயிரது, தன்னைநோக்கித் தானதுவாகி, யைவகைத்தொழிலு மெய்வகையுணர்வும், பிறியாவாறு பெற்றுத், திரியாப் பெரியோர் திரட்சிசேர்ந்திடுமே" என்றதனாற்காண்க. உருவமனைத்தும் விவர்த்தமேயெனவும், நிட்கள, நிசானந்த, நின்மல,நிசப்பிரகாச நிராமய நிஸ்தரங்கமாய் ஞப்திமாத்திரமான பிரமமே முதலென்பர் மாயாவாதியராகலின், கருநிநாடில் அருவென்பர் சிலபேர் என்றனர். சிந்தியார். "அறிவாயகில காரணமாய னந்தானந்தமாயருவாய்ச், செறிவாயெங்கு நித்தியமாய்த் திகழ்ந்த சத்தாய்ச் சுத்தமதாய்க், குறிதான் குணங்களொன்றின்றிக்கூறும் வேதந்தனக்களவாய்ப் பிரியாதனுபூதிகந்தனக்காய் நின்றதந்தப் பிரமந்தான்." என்றதனாற் காண்க, பரப்பிரமந்தானே பிரபஞ்சமுமா யான்மாவுமாய் நின்று காரியப்படுகிறவிடத்து, ஆன்மா கன்மத்தையனுட்டித்து ஞானமுண்டானவாறே பிரமத்தோடுங் கூடி யான்மாவழிந்துபோய் நிற்பது முதலென்பர் பாற்கரியராகலின், பேதமற வுயிர்கெட்ட லயமென்றிடுவர் சிலர் என்றார். சிந்தியார். "சித்தேயுலகாய்ப் பரிணமித்துச் சீவனாகித் திகழ்ந்தமையாற், சத்தேயெல்லாமுத்திதனைச் சாரக்கண்ட ஞானங்கள், வைத்தேமொழியு மாமறைகள் சொன்னமரபே வந்தக்கா, லொத்தேகெட்டுப் பிரமத்தோ டொன்றாய்ப் போமென்றுரைத்தனனே." என்றதனாற்காண்க. அறிவுமயமான அருளுருவமாயிருந்த ஆன்மாவானது கன்மத்தாலும் மாயையாலும் மறைக்கப்பட்டு, அவை யாசாரியனனுக்கிரகத்தால் நீங்கியவழி, நீருநீருஞ், சேருந்தகைமையில்,முதல்வனாகிய அருளுடன் ஆன்மாவாகிய அருளுங்கலந்திடுவதே,முதல் என்பர் ஐக்கியவாதியராகலின், பேசிலருளென்பர் சிலபேர் என்றனர். சங்கற்பநிராகரணம், "அறிவாமுயிரிற் பிரியாதேயு, மீட்டுமிருபய னூட்டிடுமியதிக், கொருபொழுதிரு பயனுகர்வுறமருவுத," லின்மையாதன் முன்னிடகாலைச், சத்திநிபாதமுற்றிறையருளா, லுருவுகொடுவந்து தெரிவுறமருவி, மாசுறுந்தூசு தேசறவிளங்குந், தன்மையினுணர்த்தும் புன்மைகணீங்கி, நீருநீருஞ் சேருந்தகைமையி, னறிவினோடறிவு செறிவுறப்பொருந்தி, யொன்றுமெனப்படுதை யுலகோர், நன்றுமுத்தியெனநவின்றனரே." என்றதனாற்காண்க. சிவப்பாழ் பரப்பாழ் சிவப்பாழென்ற மூன்றுபாழையுங் கடந்துநின்ற சூனியமே சிலர் முதலென்பராகலின், பின்னுமூன்றுங்கெட்ட சூனியமதென்பர் சிலபேர் என்றனர். வேதாந்தசோபானம். "சும்மாய்

ருக்கச் சுகமுதயமாகியிடு, நம்மானே நம்மானே நம்மானே - யம்மாகேள், முப்பாழும்பாழாய் முடிவிலொரு சூனியமா, யப்பாலும்பாழென்றறி." என்றதனாற் காண்க. இவ்வாறு பல்வகைச் சமயிகளும் பலவாறுகூறுங் கொள்கைகளைத் தழுவுதலால் மனம் ஒருவழிப்படாது சலனமுறுமென்பார், இவையாற் பாதரசமாய் மனது சஞ்சலப்படு, மென்றனர். இச்சமயிகள் கொள்கையனைத்தும் பாசஞானமும் பசுஞானமுமாக விளங்கலின் இவற்றால் உண்மைநிஷ்டை கைகூடுமோவென்பார், பரமசுகநிஷ்டை பெறுமோ என்றனர். சிவப்பிரகாசம். "பாசஞானத்தாலும் படர்பசுஞானத்தாலும், ஈசனை யறியவொண்ணு, திறையருண் ஞான நண்ணித், தேசுறு மதனுன் முன்னைச்சிற்றறி வொழிந்து சேர்ந்து, நேசமோ டுயர்பரத்துநிற்பது ஞானநிஷ்டை." என்றதனாற்காண்க. (௯)

அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போலெ
னறிவைச் சுருக்கினவரா
ரவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்று
யழுந்தவுந் தலைமீதிலே
சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு
தூங்கவைத் தவரார்கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த தெனதாசையோ
தன்னையே நோவனோ பிறரையே நோவனோ
தற்கால மதைநோவனோ
பந்தமா னதுதந்த வினையையே நோவனோ
பரமார்த்த மேதுமறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்.) அந்தகாரத்தை-அஞ்ஞானமாகிய இருளை, ஒரு அகம் ஆக்கி-ஒரு வீடாக்கி, மின்போல - மின்னலைப்போல, என் அறிவை - என்னுடைய அறிவினை, சுருக்கினவர் ஆர் - சுருங்கச்செய்து அவ்விடத்து வைத்தவர் யார், அவ்வறிவுதானும் - அந்த அறிவும், பற்றினது பற்றாய் - தான் பிடித்ததனையே ஆதாரமாகக்கொண்டு, அழுந்தவும் - அதில் மூழ்கவும், தலைமீதிலே - என்னுடைய சிரசின்மீது, சொந்தமாய் எழுத - சுவதந்திரமாய் எழுதிவைப்பதற்கு, படித்தது ஆர் - கற்றதுயார், மெய்ஞ்ஞான சுகநிஷ்டை சேராமல் - உண்மையாகிய ஞானானந்தங்களுக் கேதுவாகிய நிஷ்டையினைப் பொருந்தா

மல், சோற்றுத்துருத்தியை - சோற்றினையடைத்துவைத்த துரித்திபோலும் சரீரத்தினை, சதம் எனவும் - நிலையென்று நினைத்தும், உண்டு உண்டு - பலதரமுண்டு, தூக்கவைத்தவர் ஆர் - உறங்குவித்தவர் யார், தந்தைதாய் முதலான - தகப்பன்தாய் முதலாகிய, அகிலப்ரபஞ்சம்தனை-பிரபஞ்சமுழுவதனையும், தந்தது-உண்டாக்கினதற்குக்காரணம், எனது ஆசையோ-என்னுடையவிருப்பமோ தன்னையே நோவனோ- என்னை நானே நொந்துகொள்வேனோ, பிறரையேநோவனோ - அந்நியரையே நொந்துகொள்வேனோ, பந்தமானதுதந்த வினையையே நோவனோ - பிறவித்தளையை யுண்டாக்கிய பூர்வகன்மங்களைத்தான் நொந்துகொள்வேனோ, பரமார்த்தம் ஏதும் அறியேன் - மேலானஅர்த்தம் சிறிதும் உணர்ந்திலேன், பார்க்குமிடம்—என்க.

(வி - ரை.) அந்தகாரத்தையோ ரசமாக்கி மின்போலென் அறிவைச் சுருக்கினவரார் என்றதனால், அறியாமை யுயிர்க்காதியே செம்பிற்களிம்புபோலவும், நெல்லிற்றுமிபோலவும் உளதாமெனவாயிற்று. சிவஞானபோதம், "நெல்லிற்றுமியு நிகழ்செம்பினிற்களிம்புஞ், சொல்லிற்புதிதன்று தொன்மையே - வல்லி, மலகன்மமன்றுளவாம் வள்ளலாற்பொன்வா, ளலர்சோகஞ் செய்கைமலத்தாம்." எனவும், சிவப்பிரகாசம். "அல்லன்மிக வுயிர்க்கிவைதானணைத் தீசனருவினைக ளருந்துதற்கோ வினையோவன்றிச், சொல்லிவருமாயையோ வணுவைமுந்தச் சூழ்ந்ததெனு முரைமுந்லோர் தொடக்கிலார்பா, லொல்லைவரு மெனினுளதா முயிருண்டாவே யுளதுமல மலமுளதா வொழிந்த வெல்லா, நெல்லின்வரு தவிடுமிபோ லநாதியாக நிறுத்துவெரிதுசைவ நிகழ்த்துமாறே." என்பனவற்றாற்காண்க. அவ்வறிவுதானுமே பற்றினது பற்றுயழுந்தவுந் நிலைமீதிலே, சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் என்றதனல், ஆன்மாவின் அறிவு படிகம்போலச் சார்ந்ததன்பாலாம் இயல்புடைத்தெனவும், அவ்வாறும்படி,யதைச் செயற்கைப்படுத்தினர் ஒருவருமில்லை யெனவுமாயிற்று. சிவப்பிரகாசம். "பன்னிறங்கவருந் தொன்மைப்படிக நீடொளியும்பன்மை, மன்னிலக்கியல்புந் தந்தவளரொளி போலவையந், தன்னகம் பயிலு நற்சிறசடங்களின் றன்மைதாவா, நன்னலம்பெற நிறைந்தஞானமே ஞானமென்பர்." எனவும், திருநெறிவிளக்கம். "பற்றிய நிறங்களாரும் பளிங்கின தொளியும்பற்று, நிற்றலையளிக்கும் வெய்யோ னிடொளியதுவும்போல, முற்றுலகதற்குச் சார்பாய் முயற்றினு முன்னீர் விண்போற், சிற்றினிற்சடங்கடோயா வென்பர்சிற்சத்தி சேர்ந்தோர்" என்பனவற்றாற்காண்க. மெய்ஞ்ஞான சுகவீட்டை சேராமலே சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு தூக்கவைத்தவரார் என்றதனல், பேரின்பநிலை யெய்தற்குக் கருவியான வீட்டைகூடாது இவ்வுடலின்பொருட்டே பிழைத்துவாணாள் கழித்தல் பெரிதும் இழுக்குடைத்தென்று குறிப்பித்தனர். தந்தை தாய்முதலானவகிலப் பிரபஞ்சந் தனைத்தந்த தெனதாசையோ என்றதனல், பிறப்பெனக் குறிப்பானுணர்த்தி அப்பிறப்பினைக் கூட்டிவைத்தது ஆசையே யென்றனர். திருக்குறள். "அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பீனும்

வித்து" என்றதனுற் காண்க. காலம் வினைமுதலிய பிரவாகானுதியாய் வந்துகொண்டிருத்தலின் எதனையும் நோக்கத எதுவில்லையென்பார், என்னையே நோவனே பிறரையோநோவனேதற்கால மதைநோவனே பந்தமானது தந்த வினையையே நோவனே பரமார்த்த மேதுமறியே னென்றனர். (௧0)

வாராதெ லாமொழிய வருவனவெ லாமெய்த
மனதுசா க்ஷிபதாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமாகவே
பூராய மாயுணர வூகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போதநெறி தந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே வீடென்னவே
நீராள மாயுருக வுள்ளன்பு தந்தது
நின்னதரு ளின்னுமின்னு
நின்னையே துணையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டாகிலோ
பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாக நிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ-ள்.) வாராதெலாம் ஒழிய-வாராதனவெலாம்ஒழிக, வருவன எல்லாம் எய்த - வருவனவெல்லாம் வந்தெய்துக, (என்று) மனதுசாட்சியதாக - மனமானது நடுவுநிலைமையான சாட்கியாக நின்று, மருவ - பொருந்தும்படி, நிலை தந்ததும் - (உண்மை) நிலையைக்கொடுத்ததும், வேதாந்த சித்தாந்தமரபுசமரசமாக - வேதாந்தமரபு சித்தாந்தமரபு என்பன சமரசமாயிருக்கிறதாக, பூராயமாயுணர - ஆத்யந்தமாயறியும்படி; ஊகமது தந்ததும் - ஊகத்தினைக் கொடுத்ததும், பொய் உடலை - பொய்யாகிய சரீரத்தினை, நிலை அன்று என - சாசுவதமல்ல வெனத்தீர்மானிக்க, போதநெறிதந்ததும் - ஞானமார்க்கத்தினைக் கொடுத்ததும், சாசுவத ஆனந்த போகமே - நித்தியானந்தானுபவமே, வீடு என்ன - முத்தியென்று, நீராளமாய் உருக - நீரின்றன்மையால் உருகும்படி, உள்ளன்பு தந்ததும் - உள்ளன்பைக் கொடுத்ததும், நின்னதுஅருள் - உன்னுடைய திருவருளே, இன்னும் இன்னும் - மேலுமேலும், நின்னையேதுணை என்ற - உன்னையே துணையாகப்பற்றின, என்னையேகாக்க - என்னையே பாதுகாத்தற்கு, ஒரு நினைவு - ஒப்பற்றதிருவுளம், சற்று உண்டாகிலோ - சிறிது உண்டானல், பாராதி அறியாத மோனமே - நிலமுதல் நாதமிறுதியாகக்கிடந்த தத்துவங்களால் அறியப்படாதமௌனநிலையே, இடைவிடாப்பற்று

ஆசிற்க - இடையறாத பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நான் அந்த நிலையில் நழுவாதிருக்கும்படி, அருள்வாய் - கிருபை புரிவாய், பார்க்குமிடம்.--என்க.

(வி - ரை.) நன்மைபடையுங்கால் சந்தோஷமடைதலும், தீமையடையுங்கால் துக்கமடைதலும், நன்மைவாராதபோது, துன்பமுறுதலும், தீமைவாராதபோது இன்பமுறுதலும், உத்தமர்செய்கை, யன்றாகையால், தீயனநல்லனவாகிய எவற்றிலும் சமபுத்திகொள்ளுதலே சத்திநிபாதமெய்துதற்கு ஏதுவாகலான், வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த என்றார். ஔவையார், "வருந்தியழைத்தாலும் வாராதுவாரா, பொருந்தவனபோமினென்றாற்போகா - விருந்தேங்கி, நெஞ்சம் புண்ணாக நெடுந்தூரந் தானினைந்து, துஞ்சுவதே மாந்தர் தொழில்." எனவும், திருக்குறள். "நன்றாங்கால் நல்லவாக் காண்பவனன்றாங்கால், அல்லற்படுவதெவன்." என்பனவற்றாற்காண்க. வேதாந்தசித்தாந்த, சமரசமென்பதனை எட்டாவது செய்யுளிற்காண்க. தேகம் அநித்தியமாகலின், பொய்யுடலை நில்லயன்றென என்றனர். நாலடியார் "மலைமிசைத்தோன்று மதியம் போல்யானைத், தலைமிசைக்கொண்ட குடையர் - நிலமிசைத், துஞ்சினரென்றெடுத்துத் தூற்றப்பட்டாரல்லா, லெஞ்சினரிவ்வுலகிலில்." எனவும், "யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற, யாக்கையாலாய பயன்கொள்க - யாக்கை, மலைபாடு மஞ்சுபோற் றோன்றிமற் றாங்கே, நிலையாது நீத்துவிடும்." என்பவற்றாலும், நான்காவது செய்யுளிற் காட்டியுள்ள மற்றை மேற்கோள்களாலுமறிக. நிலைபெற்ற இன்பநுகர்ச்சியே முத்தியாகலின், சாசுவத வானந்தபோகமே வீடு என்றார். பஞ்சாக்கரவந்தாதி. "உளநின்று காணினொளிப்பனங்கே, யெனுளமொளிப்பின், வெளிநின்று காணப்படுவன் விரிகடற் றெள்ளமிழ்துந், தெளிவுண்ட தோலுங்கைப்ப வென்சிந்தை, யெலாமினிப்பன், பளகறுத்தாண்ட பஞ்சாக்கரநாத பசுபதியே." எனவும், துகளறுபோதம் "நின்றபர மானந்த நேரே யனுபவித்தங், கொன்றுபட வுள்ளுருகி யோவாமலென்று, மதுவுண்டவண்டுபோன் மாளாச்சுகத்தைப், புதிதுண்டிருந்துவிடிப் போது." எனவும், "ஒன்றுஞ்சுகவடிவுக் குள்ளான தம்பிரா, னன்றியொரு பொருளுமாகாதே—நின்றழுந்திச், சொல்லரிய வின்பச்சுகத்துக் கதீதமாய், நில்லவன்றா னேமே நிலை" எனவும், இந்தச் சுகத்தையினிநீவிழியா, லந்தவறிவிலயர்ந்ததுபோற் - றெந்தமறப் - போதாயிதுவே சுகாதீதம் பொய்யற்றோர்க், காதாரமானவருள்." எனவும், ஞானசாரவெண்பா. "கட்டவிழ்ந்தவஞ்சக்கருவிகளிற்கூடாமல், விட்டவத்தை தன்னிலும்போய் வீழாமற் - சுட்டுணர்வு தோயாமலின்பச்சுகமாயனந்தமய, மேயாகிநிற்பதே வீடு" எனவும், "முன்னமே மூன்றுமுள்ளு முளதாயிருக்கத், தன்னியொருபொருளுந்தோன்றாமன் மன்னியிடு, மாதிமலம்போல நிறையானந்தந்தான் மறைந்து, பேதமற நிற்பது தான் பேறு." எனவும், வருவனவற்றாற் காண்க. "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்றதற்கேற்ப எல்லாம் முதல்வனருளாற்கிடைத்ததென்பார் நிலைத்ததும், ஏகமதுற்றதும், போதமெறிதந்ததும், உள்ளான்புகுந்ததும் நின்னருள் என்றனர். பாசி கல்விழும்போதுசிறிது விலகிப் பின்னுங் கூடுமாறு

போல, நிட்டைகொள்ளுழி, மறைந்து அதுகலைந்துழிப் பின்னும் உலகப்பற்று தன்னைப்பற்றும்என்னும் அச்சத்தால்,மோனமே யிடைவிடாப்பற்றாக நிற்கவருள்வாய் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "பாசபடுதட்டத்திற் கல்லினைவிட்டெறியப்படும்பொழுது நீங்கியது விடும்பொழுது பரக்கு, மாசுபடுமலமாயையடுங்கன்மமனைத்து மரனடியையுணரும் போதகலும் பின்னணைபு, நேசமொடுந்திருவடிக்கீழ்நீங்காதே தூங்குநிலைவுடையோர் நின்றிவெர் நிலையிதுவேயாகு, மாசைபொடுமெங்குமிங்குமாகி வலம்வருவோராறும்பாசமறுக்கும் வகையருளின் வழியுரைப்பாம்." என்றதனுற்காண்க.

ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலையோ கொடிய
வாலமமு தாகவிலையோ
வக்கடலின் மீதுவட வனலிற்க வில்லையோ
வந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சத்தமே கங்களும் வச்ரதா ணையிற்
சஞ்சரித் திடவில்லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்கு மொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(இ - ள்). ஆழ் ஆழி - ஆழியகடலானது, கரையின்றி - கரையில்லாமலே, நிற்க இல்லையோ - தன்னெல்லைகடவாது அடங்கிநிற்க வில்லையோ, கொடிய ஆலம் - கொடிய விஷதமானது, அமுது ஆக இல்லையோ - உணவாகியமையவில்லையோ, அக்கடலின்மீது - அந்தக்கடலின் நடுவில், வடவனல்-வடவைத்தீயானது, நிற்பஇல்லையோ-அவியாமல் நிலைபெற்றிருக்கவில்லையோ, அந்தரத்து - ஆகாயத்தில், அகிலகோடி - அண்டகோடிகள், தாழாமல்-கவிழாமல், நிலைநிற்கஇல்லையோ - நிலைபெற்றிருக்கவில்லையோ, மேருவும்-மேருமலையும், தனுஆக - வில்லாக, வளையஇல்லையோ - வளைக்கப்படவில்லையோ, சப்தமேகங்களும் - மேகங்களேழும், வச்ரதரன் - வச்சிராயுதத்தைத்தரித்த இந்திரனது, ஆணையில் - ஆக்கினையில், சஞ்சரித்திட இல்லையோ - வசிக்கவில்லையோ, வாழாதுவாழ - வாழாமல் வாழும்படி, இராமன் அடியால் - இராம

னது பாதத்தால், சிலேயும் - கல்லும், மடமங்கை ஆக இலேயோ - இளம் பெண்ணுகிய அகலிகையாகவில்லேயோ, மணிமந்திரம் ஆகியால் - மணிமந்திர முதலானவைகளால், வேண்டுசித்திகள் - அவரவர்விரும்பின சித்திகள், உலக மார்க்கத்தில்வைக்க இலேயோ - இவ்வுலகநெறியில் தாபிக்கப்பட்டிருக்கவில் லேயோ, பாழ் ஆன என்மனம் குவிய - பாழாகிய என்மனது அந்தர்முகமாய்க் குவியும்படி, ஒருதந்திரம் - ஒருஉபாயம். பண்ணுவது - செய்வது, உனக்கு அருமையோ, (எல்லாவற்றிற்குந் தலைவனுகிய) தேவரீருக்கு அருமையாகு மோ, பார்க்குமிடம்:—என்க.

(வி - ரை.) இச்செய்யுளிற்குறித்த செயற்கரிய செய்கைகளாகிய எட் டின், முதலேந்து முதல்வனாலும், மற்றைய மூன்றும் ஆன்மாக்களாலுஞ் செய் யப்பட்டன. மனிதராலேற்படுமொரு சிறுதடாக மெவ்வளவோ பெரிய கரை யினுற் சூழப்பட்டிருந்தும், அகலநீளமிவ்வளவெனக் குறிக்கப்படாத பெரிய சமுத்திரம் யாதொரு கரையுமின்றி யிருப்பது முதல்வன் செயலென்றே குறித் தற்கு ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலேயோ என்றனர். திருப்பாற்கடலிற்றோன் றிய விஷத்தாற் சர்வான்மாக்களுந் துன்புறுவகையாக, தேவர் முனிவர், வேண் டுகோளுக்கிரங்கிச் சிவபிரான் விஷத்தினைப் பானஞ்செய்தமையால் ஆலம முதாகவிலேயோ என்றனர். பாகவதம். "யேஸமாமங் த்ரியபகவாங் பவாநீம் விஸ்வபாவந:, தத்விஷம்கக்துமாரேபேப்ரபாவஜ்ஞோங்வமோதத, தத: கரத லீக்ருத்யவ்யாபிஹாலாஹலம்விஷம், அபக்ஷயத்மஹாதேவ: க்ருபயாபூதபாவந:, நிஸம்யகர்மதச்சம்போர் தேவதேவஸ்யமீடுஷ:, ப்ரஜாதாக்ஷாயணீப்ரஹ்மா வை குண்டஸ்சஸஸம்ஸிரே. எனவும், ப்ரம்மாண்டபுராணம். "தஸ்யவிஷ்ணு ரஹம்வாபி ஸர்வேவா ஸுராபுங்கவா:, நஸக்நுவந்திவைஸோடும் வேகமஸ்யத்ர ஸங்கராத், விஷேணேத்திஷ்டமாநேந காலாநலஸமத் விஷா, நிர் தக்தோரக்த கௌராங்க: க்ருதக்ருஷ்ணோஜநார்தந: எனவும், வாமநபுராணம். "தம்த்ருஷ்ட் வாரக்த கௌரராங்கபம்க்ருத ம்க்ருஷ்ணம் ஜநார்தநம், பீதாஸ்ஸர்வேவயம் தே வாஸ்த்வாமேவசரணம்கதா:" எனவும், இராமாயணம். "ஹாலாஹலம் விஷம் ஸர்வம் ஸஜக்ராஹாம்ருதோபமம்" எனவும், திருவாசகம். "கோலாலமாகிக் கு ரைகடல்வா யன்றெழுந்த, வாலாலமுண்டானவன்சதுர் தானென்னேடீ, யாலா லமுண்டிலனே லன்றயன்மாலுள்ளிட்ட, மேலாயதேவரெலாம் வீடுவர்காண் சாழலோ" எனவும், காஞ்சிப்புராணம். "அடுங்கால மிதுவென்ன விடமெழலு மனிவெருவி யயன்மாலேனோர், கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குரைகழற்கீழ்ச் சரண்புகுதக் கொதித்துவாழ்நாள், பிடுங்காமலருள் புரிந்த பிரானன்றிப் பின் னேயுமோர் பிரானுண்டென்ன, நடுங்காதார் தமைக்காணப் பெற்றிடினுமென் னுள்ள நடுங்குமாதோ" எனவும், வருவனவற்றுற்காண்க. பெட்டைக் குதிரை யின்வடிவாய்ச் சிவபெருமானுல் படைக்கப்பட்டுக் கடலினடுவில் நீரானது தன்னெல்லே கடவாதமைந்து நிற்கும்படி யமைத்துவைக்கப்பட்டதோர் நெருப் பாதலின், அக்கடலின்மீது வடவனனிற்கவிலேயோ என்றனர். ஆகாயத்தில் அனேகமான உருண்டைவடிவமாயுள்ள அண்டங்களே அந்தரத்தில் சிவபெரு

-மான் வைத்திருக்கின்றாராகலின், அந்தரத்தகிலகோடி தாழாமனிலை நிற்கவில்லையோ என்றனர். சிவபிரான் திரிபுரதகனஞ்செய்யச் சென்றகாலத்தில் மேருமலையினை வில்லாகக்கொண்டாராகலின், மேருவுந்தனுவாக வளையவில்லையோ என்றனர். **திருவாசகம்.** "வளைந்ததுவில்லு விளைந்ததுபூச, லுளைந்தன முப்புர முந்தீபற, வொருங்குடன் வெந்தவாறுந்தீபற" எனவும், **காஞ்சிப்புராணம்.** தடநெடவட வரைசாபமும், படவரவிறைபகர் நாரியு, மடல்விரி-துளவினன் வாளியுங், கடவுளர்பிறர் பிறகருவியும்." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. மணியைப்பொழியும் சம்வர்த்தமும், நீரைப்பொழியும்ஆவர்த்தமும், பொன்னைப்பொழியும் புட்கலாவர்த்தமும், பூவைப்பொழியும்-சங்காரித்தமும், மண்ணைப்பொழியும் துரோணமும், கல்லைப்பொழியும் காளமுகியும், நெருப்பைப்பொழியும் நீலவர்ணமும் ஆகிய ஏழுமேகங்களும் இந்திரன் ஆணையைமேற்கொண்டு நடக்குமாகலின், சப்தமேகங்களும் வச்ரதரனாணையிற் சஞ்சரித்திடவில்லையோ என்றனர். வாழாதுவாழலென்பது ஊனுடம்பொழியப் புகழுடப்புநிற்றல். கௌதமன் தன்மனைவி அகலியை நோக்கி நீ கல்லாகுகவெனச் சாபமிட்டுப் பின்னர் விமோசனங்கூறுகையில் "இராமன்பாதம்பட்டதும் எழுக" என்றனன். அம்முனிவன் நிறைமொழியின்படியே இராமன்கால்படும்படி நேரிட அக்கல்லானது காரிகையானதால் இராமனடியாற் சிலையு மடங்கையாகவில்லையோ என்றனர். இத்தகைய செயற்கரிய செய்கைகள் தேவரீராலும் தேவரீரனுக்கிரகம் பெற்றவர்களாலும் அதியிலேசாக முடிந்திருக்க, அற்பமாகிய என் மனத்தினை யடக்கியாளச்செய்தல் தேவரீருக்கு அசாத்தியமோவென்பார், பாழானவென்மனங் குவிய வொருதந்திரம் பண்ணுவதுனக்கருமையோ வென்றனர். மனமொடுங்காதகாலத்துச் சிவயோக சமாதி கூடுதலருமையாகலின் மனங்குவிய என்றார். **திருமந்திரம்.** "மனமாயைமாயை மாயமயக்கம், மனமாயைதான் மாயமற்றொன் றுமில்லை, பினைமாயவேண்டாம் பிதற்றவும் வேண்டாம், தனையாய்ந்திருப்பது தத்துவந்தானே" என்றதனாற்காண்க. (௧௨)

ஆசைக்கொ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன்மீதிலே
யாணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
வம்பொன்மிக வைத்தபேரு
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்தபேரு
நிலையாக வேயினுங் காயற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
முறங்குவது மாகமுடியு
முள்ளதே போதுநா னெனக் குளறியே
பொன்றைவிட் டொன்று பற்றிப்

பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

(இ - ள்.) ஆசைக்கு - அவாவினுக்கு, ஓர்அளவு இல்லை - ஓர்வரம்புஇல்லை. (எனெனின்) அகிலம் - உலகங்கள், எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், கட்டிஆளினும் - கட்டி அரசுசெலுத்தினும், கடல் மீதில் - கடலின் மீதும், ஆணை செல - தமது ஆக்கினை செல்லும்படியாக, நினைவர் - விரும்புவார்கள். அளகேசன் - குபேரனுக்கு, நிகர்ஆக - சமமாக, மிக - மிகுதியாக, அம் - அழகிய, பொன் - பொன்னினை, வைத்தபேரும் - தம்மிடத்தில் வைத்திருக்கின்றவர்களும், ரசவாத வித்தைக்கு - ரசவாதவித்தையினுக்கு, நேசித்து - விரும்பி, அலைந்திடுவர் - திரிவார்கள். நெடுநாள் - நெடுங்காலம், இருந்தபேரும்-இவ்வுலக இன்பங்களடைந்தோரும், இன்னும் - மேலும், நிலையாக - நிலைத்திருக்கும்படி, காயகற்பம் - காயசித்திக்குரிய கற்பமுறைகளை, தேடி - நாடி, (கிடைக்கப்பெறாமல்) நெஞ்சுபுண் ஆவர் - மனம்புண்படுவார்கள். எல்லாம் - இவைகளையெல்லாம், யோசிக்கும்வேளையில் - ஆலோசிக்குங்காலத்தில், பசிதீர - பசிஅடங்க, உண்பதும் - புசிப்பதும், உறங்குவதும் ஆக - தூங்குவதுமாகவே, முடியும் - முடிவுபெறும். (ஆதலால்) உள்ளதேபோதும் - உள்ளதேஅமையும். நான்நான்எனக்குளறி - நான்நான்என்று அகங்கரித்துப்புலம்பி, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றி - ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத்தொட்டு, பாசக்கடற்குளே - ஆசையாகிய கடலில், வீழாமல் - விழுந்தழுந்தாமல், மனது அற்ற - மனமிறந்த, பரிசுத்தநிலையை, பரிசுத்தமாகிய மௌனநிலை (ஆகிய மரக்கலத்தினை), அருள்வாய் - கிருபைசெய்வாய், பார்க்குமிடம்:—என்க.

(வி - ரை.) ஆசையானது நிலம் பொருள் போகமென்னு மூன்றின் வழியாகவருவது. இம்மூன்று நிலையல்லனவாகவிருந்தும் இவற்றில் வைக்குமாசைக்கு வரம்பில்லையென்பார். ஆசைக்கோரளவில்லை என்றார். சிவதரு மோத்தரம் - மண்ணினுந் தனத்திலுமனைக்குவாய்ந்தநற், பெண்ணினு மகவினும்பெரியபேரினுந், துண்ணெனவிழைவினைத்துறந்த தூயரே, விண்ணினு மின்புடன்விளங்கிமேவுவார்." என்றதனாற்காண்க. ஒருவன் ஒருகுடைநிழலில், உலகமுழுவதும் ஆண்டாலும் பின்னுமாளக்கருதுவானாகலின், அகிலமெல்லாங்கட்டியாளினுங் கடன்மீதிலே யாணைசெலவே நினைவர்என்றார். குபேரனுக்கு நிகராகப் பொன்னைக்குவியல்குவியலாக்வுடையாரும் மேலும் பொன் பெறுதற்கு இரசவாதத்தினைச்செய்ய முயலுவராகலின், அளகேசனிகராக வம்பொன்மிகவைத்தபேரும் நேசித்து ரசவாதவித்தைக் கலைந்திடுவர் என்றார். இதனால் இரசவாதம் மெய்ம்மையுடையதேனும் இது துறவியாவார்க்கன்றிப் பொருள் விருப்புடையார்க்குப் பலியாதாகலின், அலைந்திடுவர் என்றார். பஞ

விடுதூது, "மாயரசவாதமயக்கம்பிடித்தமுழுப், பேயரதிலே மனதுபேதித் துத் - தீமுக்த்தில், நிற்கரசத்தை நிறுத்துவராம்பாஷாண, வர்க்கமெலாங்கட் டவகைவருமாம் - பொற்குணம்போல், காரஞ்சிவந்துவரக் கண்டாராமப்படி சவ், வீரஞ்சிவந்துமெழுகாமவ் - வீரம்போய், வங்கம்வலிய மருந்தறிவாராஞ் சாதி, லிங்கருவளே யிரங்குமா - மங்கே, இரும்பிலேயீயமெடுக்க பருந்துண்டா ம், திரும்பியொரு மூலிகையிற் செம்பாம் - தரும்புமுதற், சொன்னமாமெ ன்று முன்னோர் சொல்லியதாங் கந்தகத்தை, வன்னமாறாத் தயிலம்வைப் பாராம் - பொன்னிமிலே, தொட்டியரித்ரரந்துத்தநாகந்துரிசு, கட்டிநவாசாரங்க ர்ப்பூரம் - பெட்டிலுப்பு, வீட்டுப்பிந்துப்பு வெடியுப்புடன்வளைய, லோட்டுப் போடைந்துப்பு மொன்ருகக் கூட்டியதைச், செப்பமுடன் - சேர்ந்துருகச்செ ம்புகளிம்பறுமாம், அப்பிரகத்தேரசமுண்டாக்குவரா - மிப்படியே, யொவ்வொ ருவரொவ்வொன்றையுன்னி யிராப்பகலாக், கவ்வைபிடித்திதுவே கங்கண மா - யவ்வவர்தம், வீட்டிலுள்ள தட்டுமுட்டு விற்றுமாற்ருமன்மனே, யாட்டி தனே விற்றுமதற்கேற்ற - நாட்டிலுள்ள, கட்டுசரக்கெல்லாங் கடையிலேவாங் கியதில், மட்டறப்பூஞ்சாராயம் வார்த்தரைத்துத் - தட்டு, மொருவிற் புடம்போ ட்டெரித்தபின்புமுட்டைக், கருவிட்டரைத்துக்கழுவிப் - பருவமதாய், வாய் விரிந்ததாழிக்குள்வைத்துச் சிலசாமம், தீயெறிந்து சாய்ந்து சிவக்கையிலே, - பேய்முசுட்டைச், சாறுங்கையாந்தகரைச்சாறும் பொன்னுங்கண்ணிச், சாறு ம் பசுந் தும்பைச்சாறும்விட் - டேறச், சுருக்குக்கொடுத்ததைச் சிந்தூரித்துச் செம்பை யுருக்கித்தெளியுமட்டூதிப் - பெருக்கமுடன், சொன்னவயிரவன் பேர் சொல்லியந்தச் சிந்தூரம், தன்னேயதிற்போட்டசமையத்தே - யென்ன வோ, வன்னஞ்சிவக்குமதை மாற்றிஞலென்றுகண்டு, சொன்னஞ்சரிகூட்டி த்தொந்தித்துப் - பின்னேயதில், வங்கத்தைக்குத்திவிட வங்கமும் போய்முன் சொன்ன, தங்கத்தையுங்கெடுத்துத் தாழ்ச்சியா - யங்கே, கரிகண்ட காசுமுத ல்சாணுமோ வீணே, யரிகண்டமாய்க்கிடக்குதையோ - வரிகண்டா, இவ்வாறு கெட்டவர்களெண்ணிறந்த கோடியுன்னேச், செவ்வாகக் கண்டவரோ சீமா னே" என்றதனுற்காண்க. காயகற்பமென்பது உடலே மூப்பிறப்புக்களினின் றும் நீக்குவதோரரியமருந்து. இம்மைப்பயன்களே நெடுநாள் அனுபவித்த கிழவர்களும் மேலுமவர்களுடலைக் காத்தற்குக் காயகல்பந்தேடிவருந்துவராக லின், நெடுநாளிருந்தபேரும் நிலையாகவேயினுங் காயகற்பந்தேடி நெஞ்சுபுண் ணுவர் என்ருர். இவ்வாறு பற்பலவிதமாக வருந்தியலேதலெல்லாம் உண்பதற் கும் உறங்குதற்குமேயாகலான் அவைபயனிலவெனக் கூறி, யோசிக்கும்வே ளேயிற் பசிதீரவுண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியுமென்ருர். இங்ஙனம் வாளா அலேதலேயறவே கைவிட்டு உள்ளதுபோதுமென உள்ளத்திலமைதலே முத்தி நெறிக்கு வழியாகலின், உள்ளதேபோது நானுனெனக்குளறியே யொன்றை விட்டொன்றுபற்றிப் பாசக்கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற பரிசுத்தநிலேயை யருள்வாயென்ருர். குழறலென்பது குளறலெனத்திரிந்தது. மனமொழிக ளால் அறிந்துரைக்கப் படுவனவெல்லா மசத்தாகலின், மனமற்றபரிசுத்தநி லேயை யருள்வாயென்ருர். **சிவஞானபோதம்.** "அசத்தறியாய்கேணியறிவ

நிந்தவெல்லா, மசத்தாகு மெய்கண்டானுயி - னசத்தலாய், நீரிலெழுத்துங் நழ்கனவும் பேய்த்தேரு, மோரினவையின்று மாறேப்ப." எனவும், "பாவக மேற்றானசத்தாம் பாவனாதீதமெனிற், பாவகமாமன்றென்னிற் பாழதுவாம்- பாவகத்தைப், பாவித்தருனென்னிற் பாவகமாந் தன்னருளாற் பாவிப்பது பரமல்லாழ்." எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க. (கக)

பொருள்வணக்கம்.

அருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

நித்தியமாய் நின்மலமாய் நிட்களமாய் நிரா மயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரிய நிறை
சுடரா யெல்லாம்
வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன்றைச் சுகாரம்பப் பெருவெளியைச்
சிந்தை செய்வாம்.

(இ - ள்.) நித்தியமாய் - தோற்றமின்மையாய், நிர்மலமாய் - (அநாதியிலேயே படிகம்போல) அழுக்கின்மையாய், நிட்களமாய்-உருவமின்மையாய், நிராமயமாய் - நோயின்மையாய், நீங்காச் சுத்தமுமாய் - தற்கிழமையாயுள்ள தூய்மையாய், தூரமுமாய் - அன்பிலார்க்குச் சேய்மையாய், சமீபமுமாய் - அன்புடையார்க்கு அண்மையாய், துரிய நிறை சுடராய் - துரியத்திற்சுடர்ப் பிழம்பாய், எல்லாம் வைத்திருந்ததாரகமாய்-எவற்றினுக்கும் நிலைக்களமாய், ஆனந்தமயமாகி - இன்பவுருவாகி, மனவாக்கெட்டா - மனமொழிகட்கு எட்டாத, சித்துருவாய் - அறிவுருவாய், நின்ற ஒன்றை - நிலைபெற்றவொரு முதலை, சுகாரம்பப்பெருவெளியை-ஆனந்தத்தொடக்கத்தினையுடைய பேராகாயத்தினை, சிந்தை செய்வாம் - (யாம்) மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை.) நித்தியமாய் என்றதனால், முதல்வனுனவன் க்ஷணிகனென்னும் பவுத்தன் முதலியோர் மதமறுக்கப்பட்டன. என்னை ? க்ஷணிகமாயிருப்பதொன்றுக்குப் பிரபஞ்சகிருத்திய நடத்தல் கூடாமையின், நின்மலமாய் என்றதனால், அநாதிமலமுத்தனெனத்தெறிவித்தவாறாயிற்று. நிஷ்களமென்பது சொரூபவிலக்கணத்தினைக்குறித்தது. நிராமயமென்பது அருட்டிருமேனிவாய்ந்தவனென்பது. நீங்காச்சுத்தமுமாய் என்றது தூயவுடம்பினனுதலைக்காட்டியது. தூரமுமாய் என்றதனால் சிவாகமஞ்சொன்ன வொழுங்கிலே நின்று

அனுபவியாதவர்கள் கூடுவதற்கரிதென்றும், சுமீபமாய் என்றதனால் சிவாகமஞ்சொன்ன ஒழுங்கிலே நின்று அனுட்டித்தவர்கள் கூடுவதற்கெளிதென்றுஞ் சொன்னதாயிற்று. சிந்தியார். "இறைவனுவான் ஞானமெல்லாமெல்லா முதன்மையனுக்கிரகமெலாமியல் புடையானியம்பு, மறையாகமங்களினலறிவெலாந்தோற்றும் வரைவின் வழிவருவோர்க்கும் வாராதோர்க்கு, முறைமையினலின்பதுன்பங்கொடுத்தலாலே முதன்மையெலாமறிது முயங்கிரண்டுபோகத், திறமதனல் வினையறுக்குஞ் செய்தியாலே சேருமனுக்கிரக மெலாங்காணு நஞ்சிவற்கே" என்றதனுற்காண்க. சுடராய் என்றது ஆன்மாக்களுடைய இச்சாஞானக்கிரியைகளை மறைக்கப்பட்ட பேரந்தகாரமாகிய ஆணவமலத்தினை நீக்குகையால். தாரகமாய் என்றதனல் வியாபகனெனலாயிற்று. ஆனந்தமயம் என்றது சுகசொரூபத்தினை, மனத்தாற் குறித்துணரப்படுவனவும், மொழியாலுரைக்கப்படுவனவும் அழிவெய்துமாகலின் மனவாக்கெட்டா என்றார். சித்துரு என்றது சேதனனுயினனே. ஒன்றையென்றதனல், தேர் முதலானவை ஒருவனல் முடியாமையின் பிரபஞ்சமும் அநேக கருத்தாக்களாலுண்டாக வேண்டுமென்னும் அனேகேசுரவாதிமதமும். ஓரான்மாமுத்தனுல் அவனிடத்திலே கர்த்தா தன்னதிகாரத்தை வைத்துத்தான் பரமற்றிருப்பன் அவனுமப்படியொருவனிடத்தில் வைத்துப்பரமற்றிருப்பன் என்னும் பிரவாகேசுரவாதிமதமு மறுக்கப்பட்டன. வெளியென்பதின்னதெனமுன்னர் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஈண்டு சிந்தையென்றது மனம். (கச)

யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி
யாதின் பாலும்
பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கே
பேரா னந்தக்
கோதிலமு தூற்றருப்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னைக்
கொடுத்துக் காட்டுந்
தீதில்பரா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
சிந்தை செய்வாம்.

(இ - ள்.) மனம் - மனமானது, யாது - எப்பொருளை, நினையும் - நினைக்குமோ, அந்த - அந்த, நினைவுக்கு - எண்ணத்திற்கு, நினைவு ஆகி - எண்ணமாகி, யாதின் பாலும் - எந்தப்பொருளினிடத்தும், பேதம் அற - வேறுபாடு இல்லாமல், நின்று - ஒன்றி நின்று, உயிருக்கு உயிராகி - ஆன்மாவிற்கு உள்ளீடாகிய பரமான்மாவாகி, அன்பருக்கு-தன்னிடத்தில் அன்பையுடைய அடியார்களுக்கு, கோது இல் - குற்றமில்லாத, பேராநந்த - பேரின்பத்தைத்தருகின்ற, அமுது - அமுதானது, ஊற்று அரும்பி - ஊற்றுகச்சுரந்து, குணம் - குணம், குறி - குறி, ஒன்று அற - சிறிதும் இல்லாதொழிய, தன்னைக்கொடுத்துக்காட்டும் - தன்னைக்கொடுத்து விளக்கும். தீது இல் -

தீது இல்லாத, ப்ராபரம் ஆன - பராபரமாகிய, சித்தாந்தப்பேரொளியை - சித்தாந்த ஒளிப்பிழம்பினை, சிந்தை செய்வாம் - (யாம்) மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை.) அந்தக்கரணங்களிலொன்றாகிய மனமானது நினைக்குங் கருவியாகலின்; யாது மனநினையுமென்றார். மலத்துட் கிடந்த உயிர்கட்குத் தன் பேருருட்டிறத்தால் மாயையினின்றுங்கருவிகளைக்காரியப் படுத்திக்கொடுத்து அவற்றிற்குரிய அறிவைவிளக்கிக்கண்ணருக்கன்போல அபேதமாக நிற்றலின், நினைவுக்கு நினைவாகிய யாதின்பாலும் பேதமறநின்றானெனவும், ஆன்மபோதத்தின் கண்ணொளிபோல் பேதா பேதமாக நிற்றலின், உயிர்க்குயிராகியெனவுங்கூறினர். தன்னையன்பானினையவல்லாரிடத்திலேயே தன்பேரின்பத்தினை வெளிப்படுத்துவனாகலின், அன்பருக்கே பேரானந்தக்கோதி லமுதூற்றரும்பி என்றனர். திருவாசகம். "தேவதேவன் மெய்ச்சேவகன்றென் பெருந்துறை நாயகன், மூவராலுமறியொணு முதலாயவானந்த மூர்த்தியான், யாவராயினு மன்பரன்றியறியொணுமலர்ச் சோதியான், றூயமாமலர்ச்சேவடிக்கணஞ் சென்னிமன்னிச்சுடருமே" எனவும், தேவாரம். "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே, புக்கு நிற்கும் பொன்னார் சடைப்புண்ணியன், பொக்கமிக்கவர் பூவு நீருங்கண்டு, நக்கு நிற்ப னவர்தமை நாடியே" எனவும், வருவன வற்றாற்காண்க. குணங்குறிகளையுடைய வரம்பு பட்டபொருளல்ல வென்பார், குணங்குறிகளற என்றார். முக்கூற்றுப்புறச்சமயங்களும் புரைநெறிகளைப் போதிக்கச் சித்தாந்தமொன்றுமே செந்நெறியினையறிவிப்பதாகலின் தீதில் எனச்சிறப்பித்தார். சித்தாந்தவுண்மை கண்டாரிடத்திலேயே பிரகாசிப்பனாகலின் சித்தாந்தப்பேரொளி யென்றார். பராபரமென்றது அம்மையப்பனை. பரா + பரம் = பாராபரம். (கரு)

பெருவெளியா யைம்பூத பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
  பெரிய மோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப
  மயமாய் ஞானக்
குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பரைக்கோத் தறவிழுங்கிக்
  கொண்டப் பாலுந் [ஞ்
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப் பொருளினையா
  சிந்தை செய்வாம்.

(இ-ள்.) பெருவெளியாய்-பரமாகாயமாய், ஐம்பூதம்-ஐம்பெரும்பூதங்கட்கு, பிறப்பு இடமாய்-நிமித்தகாரணப்பிறப்பிடமாய், பேசாத-சொல்லுதற்கரிய, பெரிய - பெரிதான, மோனம் வரும் - மௌன நிலையின்கண் வெளிப்படும், இடமாய் - இடமாய், மனமாதிக்கெட்டாத - மனவாக்குகளாற் குறித்துரைக்கப்படாத, பேரின்பமாய் - பேரின்பத்ததாய், ஞானகுரு - ஞானாசாரியர், அருளால் காட்டிடவும் - பெருங்கருணையாற் காட்டிடவும், அன்பரைக்

„கோத்து - அன்பர்களோடுறவுகொண்டு, அற - அவர் சீவபோதங்கெட, விழு ங்கிக்கொண்டு - உட்கொண்டு, அப்பாலும் - அதன்மேலும், தெரிவு அரிதாய் கலந்தது - அறிதற்கரிதாகிக்கலந்தது, எந்தப்பொருள் - எந்த வஸ்து, அந்த பொருளினை - அந்த வஸ்துவினை, யாம் சிந்தை செய்வாம் - நாம் மனத்தாற் பரவுவாம் என்க.

(வி - ரை) (பரமாகாச) பரமவியோமரூபியாய் நிற்றலின், பெருவெளி யாய் நின்றனர் என்றார். சிவபுராணம். "த்வமக்ஷரம்வ்யோமமதச்சோதி நிரஞ்சநம்" என்றதனாற்காண்க. முதல்வனுடைய சமவேத சிற்சத்தி பரி கிரக - மகாமாயாமா- யாசத்தியைப் பதிந்தபொழுது பிரபஞ்ச முதிக்குமாகலின் பூதப் பிறப்பிடமாய் என்றனர். பிரபஞ்சோற்பத்திக்கு நிலைக்களமாயது, மாயை யேயாகலின், ஈண்டு முதல்வனைக்குறித்ததென்னை யெனின்? கிழங்கினின்று தோன்றிய தாமரையைப் பங்கயமென்பதனாலறிக. இதனால் இறைவன் பூத மாகவும் பிறவாகவுந்திரிவான் என்னும் பரிணாமவாதியாகர மறுத்தவாறா ற்று. திரிந்தாற்றேட்டமென்னையோவெனின் ? இயற்கையிலேயே பாசமில் லாத பொருள் இயற்கையிலே பாசத்தினையுடைய பொருளாக்த்திரிதல் யாங் ஙனம் ? பேசாத பெரிய மோனமாவது தத்துவசேஷ்டைகளை விடுத்துச்சும் மாவிருத்தல். அங்ஙனஞ்சும்மாயிருத்தலினாலேயே சுகம் விளையுமாகலின், வரு மிடமாய் என்றனர். கந்தரலங்காரம். "தடுங்கோண்மனத்தை விடுங்கோள் வெகுளியைத்தானமென்று, மிடுங்கோளிருந்தபடியிருங்கோளெழுபாரு முய யக், கொடுங்கோபச்சூருடன் குன்றந்திறக்கதுளைத்தவைவேல், விடுங்கோன ருள் வந்துதானே யுமக்கு வெளிப்படுமே" என்றதனாற்காண்க. உண்மை யினைத்தெரிவிப்பவனே ஞானசிரியனாகலின் ஞானகுரு வருளாற்காட்டிட வும் என்றார். ஒழுவிலொடுக்கம். "பொய் போகப்போகப்பொதிந்திப்பொரு டானுஞ், சையோக போக தரங்கத்தி - னையும், பரிபாகங்கண்டு பதையாமற் பார்க்குங், குருவேகாண்ஞானக்குரு" எனவும், மெய்ம்மொழி. "பிறிந்திடக் கடைந்த வெண்ணெய் பின்பு மோதரனைக்கூடிச், செறிந்திடாவாறு போலத் தேகமுந்தேகிதானும், பிறந்திடப்பார்த்த பின்பு பெயர்த்தினிற்பினுங்கேள் செறிந்திடாவாறு செய்யுந்தேசிகன்றேசிகன்றான்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. அன்பரை அவர்தஞ் செருக்கறுத்துச் சிவமாக்கிப்பின்னுந்தன்னினை யறியாவாறு கலந்திருப்பனாகலின், அன்பரைக்கோத்தற விழுங்கிக்கொண்டப் பாலுந்தெரிவரிதாய்க்கலந்தது என்றார். கந்தரநுபூதி. "ஆனவமுதேயயில் வேலரசே, ஞானகரனே நவிலத்தகுமோ, யானாகிய வென்னை விழுங்கிவெ றுந், தானாய் நிலை நின்றதுதற்பரமே." என்றதனாற்காண்க. (கக)

இகபரமு முயிர்க்குயிரை யானெனதற் றவருறவை
யெந்த நாளுஞ்
சுகபரிபூரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்
துரிய வாழ்வை

யகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை
யமிர்தை நாடி
மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப்பக் கரமலர்கண்
முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(இ-ள்.) இகபரமும்-இம்மைமறுமை யிரண்டிலும், உயிர்க்கு உயிரை-உயிர்க்குறுதுணையை, யான் எனது அற்றவர் - அகங்காரம் மமகாரங்களை யொழித்தவர்க்கு, உறவை-உறவாயிருப்பதை, எந்நாளும் - எக்காலமும், சுகபரிபூரணமான-இன்பநிறைவாகிய, நிராலம்பகோசரத்தை-பற்றுக்கோடில்லாததாய்த் தோன்றுவதை, துரியவாழ்வை-துரியத்தில் வாழுவதை, அகமகிழவரும் தேனை - மனமகிழும்படி வருகின்ற தேனை, முக்கனியை - முக்கனிபோன் றினித்திருப்பதை, கற்கண்டை - கற்கண்டுபோல சுவையுடைய பொருளை, அமிர்தை-அமிர்தத்தை, நாடி-மனதினால் தியானித்து, இருவிழி-இரண்டுகண்களும், மொகுமொகு என-மொகுமொகென்று, நீர் முத்து இறைப்ப-கண்ணீர்த்துளிகளாகிய முத்துக்களையுதிர்க்க, கரமலர்கள்-கைம்மலர்களை, முகிழ்த்து-குவித்து, நிற்பாம்-நிற்போம் (யாம்) என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் மலமும் அனாதியே கூடிநிற்பது முறைமை யாகையாலும், அந்தமல மேலிட்டபொழுது அருள்மறைந்து நின்று இகத்தில் காரியப்படுத்துகையாலும், அந்த மலம் பாகம்வந்தபோது பரத்தில் அவ்வருள் பிரகாசித்து நிற்கையாலும், பெத்தமுத்தி யிரண்டிலும் ஆன்மாக்களை இங்ஙனம் காரியப்படுத்துவான் முதல்வனாகலின் 'இகபரமு முயிர்க்குயிரை' என்றனர். சிவப்பிரகாசம்: "பன்னிறங் கவருந் தொன்மை படிகநீ டொளியும் பன்மை, மன்னிலங் கியல்புந் தந்த வள ரொளி போல வையந், தன்னகம் பயிலு நற்சிற் சடங்கடன் றன்மை காவா, நன்னலம் பெறநிறைந்த ஞானமே ஞானமென்பார்" என்றதனாற் காண்க. யானென்பது அகப்பற்று, இது நான் செய்தேன், நான் படித்தேன், நான்பெரியன் என்பனவாக வரும். எனது என்பது புறப்பற்று, இது என்மனை, என்புதல்வர், என்பொருள் என்பனவாக வரும். இவ்விருவகைப்பற்றுக்களையும் விட்ட பெரியர்கட்கே முதல்வன் துணையாவனாகலின் 'யானெனதற்றவருறவை' என்றனர். திருக்குறள்: "யானென தென்னுஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்" எ-ம், "இயல்பாகு நோன்பிற் கொன்றின்மை யுடையாமை, மயலாகு மற்றும் பெயர்த்து" எ-ம், மற்றும் இருபத்தெட்டாவது பக்கத்திற்காட்டியுள்ள பல உதாரணங்களாலுமறிக. பல்வேறு சுவைகளையுடைய தேன், பலாப்பழம், மாம்பழம், வாழைப்பழம், கற்கண்டு, அமிர்தம் ஆகிய சுவைப்பொருளெல்லாம் ஒன்றாகக்கலந்தவழி இவ்வியல்பிற்றெனப் பிறித்தறியவாராமைபோல முதல்வனும் உயிரினங்களைக் கலந்தவழி இவ்வியல்பிற்றெனப் பிறித்தறியவாராது

ஆனந்த சொரூபமாய் நிற்பன். ஆகலின் அவ்வானந்தத்தை நாடவேண்டு மென்பார், "அகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை யமிர்தை நாடி' என்றார். சிவஞானசித்தியார்: "இரும்பைக்காந் தம்வலித்தாற் போலிசைந்தங் குயிரை, யெரியிரும்பைச் செய்வதுபோ லிவனைத்தா னாக்கி, யிரும்பிந்த னத்தையன லழிப்பதுபோன் மலத்தை, யழித்தமல னப்பணைந்த வுப்பேபோ லணைந்து, விரும்பிப்பொன் னினைக்குளிகை யொளிப்பதுபோ லடக்கி, மேவளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பானாகிக் கரும்பைத்தே னைப் பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக், கட்டியையொத் திருப்பனந்த முத்தியினிற் கலந்தே" என்றதனாற் காண்க. மொகுமொகு நிகழ்ச்சிக் குறிப்பு. சமபூமியில் மிகுந்த புனல் முழைவழி மெல்லெனவோடுங்காலிக்குறிப்பு நிகழுமாம். (கள)

சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்
தன்மை நாம
மேதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்
றியக்கஞ் செய்யுஞ்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான
துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
சிந்தை செய்வாம்.

(இ-ள்.) சாதி-சாதியும், குலம்-குலமும், பிறப்பு இறப்பு - உற்பத்தி நாசங்களும், பந்தமுத்தி-பந்தமோட்சங்களும், அரு உருவத்தன்மை-அருவமாந்தன்மை உருவமாந்தன்மைகளும், நாமம்-பேரும், (ஆகிய) ஏதும் இன்றி-ஏதுமில்லாமல், எப்பொருட்கும் - எந்தப்பொருளுக்கும், எவ்விடத்தும் - எவ்விடத்திலும், பிரிவு அற-நீக்கமின்றி, நின்று-நிலைபெற்று, இயக்கம் செய்யும்-இயங்குகின்ற, சோதியை-ஒளியை, மா-மிகவும், தூ - பரிசுத்தமான, வெளியை-ஆகாயத்தை, மனது-மனக்கமலம், அவிழ - விரியும்படி, நிறைவு-நிறைந்த, துரியவாழ்வை-துரியவாழ்வினை, தீது-குற்றம், இல்-இல்லாத, பரம்-மேலாகிய, பொருளை-வஸ்துவை, திருவருளே - திருவருளையே, நினைவு ஆக-எண்ணுதற்குக் கருவியாக்கொண்டு, சிந்தைசெய்வாம்-சிந்தனைபண்ணுவாம் என்க

(வி-ரை.) சாதிமுதல் நாமமீறாய்க்கிடந்தன வொன்றானும் வேறுபடா திருத்தலின் 'சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத் தன்மை நாமம் ஏதுமின்றி' என்றனர். தேவாரம்: "மைப்படிந்த கண்ணாளுந் தானுங்கச்சிமயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன்றில்லா, னொப்புடையனல்ல னொருவ னல்ல னோரூரனல்ல னுவமையில்லி, யப்படிய னவ்வுரு வவ்வண்ணத்த னவனருளே கண்ணாகக் காண்பதல்லா லிப்படிய னிவ்வுரு

னிவனண்ணத்த னிவனிறைவ னென்றெழுதிக் காட்டொணாதே." எ-ம், சிவஞானசித்தியார்: "பந்தமும் வீடுமாய பதபதார்த்தங்க ளல்லா, னந்தமு மாதி யில்லா னளப்பில னாத லாலே, எந்தைதா னின்ன னென்று மின்னதா மின்ன தாகி, வந்திடானென்றுஞ் சொல்ல வழக்கொடு மாற்ற மின்றே" என்பனவற்றாற் காண்க. எவ்விடத்துமுள்ள எப்பொருளிடத்தும் உடலுமுயிரும்போலவும், பாலுநீரும் போலவும், பரிதியுமதியும்போலவும் வேற்றுமையின்றி அத்துவித கலப்பாலொன்றாய் நிற்றலின் 'எப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின் றியக்கஞ்செய்யும்' என்றனர். திருவாசகம்: "அதுபழச் சுவையென வமுதென வறிதற் கரிதென வெளிதென வமரரு மறியா, ரிதுவவன் றிருவுரு விவனவ னெனவே யெங்களை யாண்டு கொண் டிங்கெழுந் தருளும், மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தரகோச மங்கையுள் ளாய் திருப்பெருந் துறை மன்னா, எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போ மெம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே." எ-ம், திருக்களிற்றுப்படியார்: "ஈறாகி யங்கே முதலொன்றா யீங்கிரண்டாய், மாறாத வெண்வகையாய் மற்றிவற்றின்-வேறாய், யுடனா யிருக்கு முருவுடைமை யென்றும், கடனா யிருக்கின்றார் காண்." என்பனவற்றாற் காண்க. சர்வ வேத வேதாந்தங்களாலும் வேத்யராயுள்ளவர் சிவபெருமானேயென்று வெளிப்படுகின்றமையின் துரியவாழ்வை யென்றனர். சுவேதாசுவதரம் "வேதைஸ்ச ஸர்வை ரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத் வேதவி தேவ சாஹம்" என்றதனாற் காண்க. முதல்வனை அனுபவமுடைய தேசிகர் அருளிச்செயு முபதேசத்தால் கேட்டுச் சிந்திக்கவேண்டு மாகலின் 'திருவருளே நினைவாகச் சிந்தைசெய்வாம்' என்றனர். (கஅ)

இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ ரெனவுலக
மெமக்குத் தோன்றச்
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்
சார்ந்து வாழ்க
புந்திமகி ழுறநாளு நந்தையறவா னந்தவெள்ளம்
பொலிக வென்றே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தாளை யனுதினமும்
வழுத்தல் செய்வாம்.

(இ-ள்) உலகம் - இவ்வுலகமானது, இந்திரசாலம் (என)-இந்திரசாலம் போலவும், கனவு (என)- கனவுபோலவும், கானலின் நீர் என - கானற்சலத்தைப் போலவும், எமக்குத்தோன்ற - எமக்குத்தோன்றும்படியாக, சந்ததமும்- சதாகாலமும், சிற்பரத்தால் - ஞானபட்சத்தினால், அழியாத தற்பரத்தை - நாசரகிதமான தற்பரப்பொருளை, சார்ந்து வாழ்க - பொருந்திவாழக்கடவை, புந்திமகிழ்உற-மனமகிழுமாறு, நாளும்-எக்காலும்,

தடைஅற-தடையில்லாமல், ஆனந்த வெள்ளம் - இன்பப்பெருக்கானது, பொலிகஎன்று - பெருக வென்று, வந்தருளும் - வந்து கிருபைசெய்கின்ற, குருமௌனி - மௌனகுருவினது, மலர்தாளை - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, அனுதினமும்-நாள்தோறும், வழுத்தல் செய்வாம் - துதிசெய்வோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) பிரபஞ்சமானது நிலையுதலின்றி யழிதற்றன்மையுடையதாகலின், இந்திரசாலம், கனவு, கானனீர் இவைகளை உவமையாகக் காட்டினர். சிவஞானபோதம்: "அசத்தறியாய் கேணீ யறிவறிந்த வெல்லா, மசத்தாகு மெய்கண்டா னுயி - னசத்தலாய், நீரி லெழுத்து நிகழ்கனவும் பேய்த்தேரு மோரினவை யின்றாமா றெப்பு." எ - ம், சிவஞானசித்தியார்: "மண்டனில் வாழ்வும் வானத் தரசயன் மாலார் வாழ்வு, மெண்டரு பூத பேத யோனிக ளியாவு மெல்லாங், கண்டவிந் திரமா சாலங் கனாக்கழு திரதங் காட்டி, யுண்டுபோ லின்றாம் பண்பி னுலகினை யசத்து மென்பர்." எ - ம் வருவனவற்றாற் காண்க. இந்திரசாலம் தோன்றும்பொழுதே யில்லையாய் வேறாதற்கும், கனமுற்றும் நிகழ்ச்சியின்றி யிடையில் மாறுதலுக்கும், கானனீர் ஒருகாரணங்காட்டி யழிவெய்தலுக்கும் உவமையாயின. இவை யுலகம் நிலையாமைமாத்திரைக்கே காட்டி, உலகம் முக்காலத்து மித்தையென்பாரை மறுத்தவாறாயிற்று. சிவத்தினை யடையும் வாழ்வினைக்காட்டிலும் வேறு பெரும்பேறு கிடையாதாகலின், 'சந்ததமும் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச் சார்ந்து வாழ்க' என்றனர். அச்சிவத்தினை யடைவதினால் ஆனந்தாதீதம் கைவருமாகலான், 'புந்தி மகிழுற நாளுந்தடையற வானந்தவெள்ளம் பொலிக' என்றனர். குருமௌனியாவார் அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராய திருமூலர் மரபினில் வந்து தனக்குச் சிவஞானசித்தியை யுபதேசித்த தேசிகர். இவ்வுண்மையினை மேலேகாட்டுதும். (௧௬)

பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற் பொருளாகிப்
போத மாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த
செழுந்தே னாகி
யருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத பூரணவா
னந்த மாகி
யிருடீர விளங்குபொரு ளியாதந்தப் பொருளினையா
மிறைஞ்சி நிற்பாம்.

(இ - ள்.) பொருளாக - பொருட்டன்மை யுடையனவாக, கண்ட பொருள் எவைக்கும் - காணப்படுவனவற்றுக்கெல்லாம், முதற்பொருள் ஆகி - இன்றியமையா முதற்பொருளாகி, போதம் ஆகி - அறிவாகி, தெருள்

ஆகி - தெளிவாகி, கருதும் அன்பர் - நினைக்கின்ற அன்பருடைய, மிடி தீர-வறுமைநீங்க, பருகவந்த - அனுபவிக்கவந்த, செழுந்தேன் ஆகி - செழுமையான தேனாகி, அருள் ஆனோர்க்கு - தன்னருள்பெற்ற அன்பருக்கு, அகம் புறம் என்று உன்னுத - உள்ளென்றும் வெளியென்றும் நினையாமைக்குக் காரணமாகிய, பூரண ஆனந்தம் ஆகி - நிறைவாகிய சுகரூபமாகி, இருள் தீர - அஞ்ஞான இருள் நீங்கும்படி, விளங்கு பொருள் யாது - பிரகாசிக்கின்ற பொருள் எது, அந்தப் பொருளினை - அந்தப் பொருளை, யாம் இறைஞ்சி நிற்பாம் - நாம் வணங்கிநிற்போம் என்க.

(வி - ரை.) ஒருவன் ஒருத்தி ஒன்றென்று சுட்டப்பட்ட பொருள்கள் எல்லாவற்றினையும் தனது வியாபகத்தில் வைத்துப்படைத்து நிறுத்தி யிச்சாஞானக் கிரியைகளுணராத வண்ணம் அப்பொருளனைத்தும் மூலமலத்துடனே அடங்கியிருக்கும்படி அழித்தலைச் செய்யுந்தான் எஞ்ஞான்று நீங்காத தோர்புலிடமாய் முதன்மை பெற்றிருத்தலின், 'பொருளாகக் கண்டபொருளெவைக்குமுதற் பொருளாகி' என்றனர். திருவருட்பயன், "ஆக்கி யெவையு மளித்தா சுடனடங்கப், போக்குமவன் போகாப் புகல்" என்றதனாற் காண்க. தமக்கென சுதந்தரமில்லாத பசுக்களையும், சிறிதும் சுதந்தரமில்லாத பாசங்களையும் இயக்கி வழிப்படுத்தற்குரிய சர்வ சுதந்தரமுடைய அறிவுசொரூபியென்பார் 'போதமாகி' என்றனர். முதற்பொருளாகி, போதமாகி, ஆனந்தமாகி யென்றதனால் சச்சிதானந்த சொரூப விலக்கணங்கூறியதாயிற்று. இங்கு மிடியென்றது திருவருட் பெருஞ் செல்வத்தினை யனுபவியாது ஆணவமலத்தாற் பீடிக்கப்பட்டவறுமை. அருள்வழி நின்று வழுத்தி மன்பர்கட்கு இனியதேறல்போன்று விளங்குதலின், 'கருதுமன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த செழுந்தேனாகி' என்றும், முத்தி யெய்தியவர்க்கு இன்பநிறைவாக, விளங்குதலின் 'அருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னுத பூரணவா னந்த மாகி' என்றுங் கூறினர். (உ)

அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர்மா முனிவர்
சித்தராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்கற் பனைகடந்த
செல்வ மாகிக்
கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடனுயிர்போற்
கலந்தெங் காளுந்
துரியகடு வூடிருந்த பெரியபொரு ளியாததனைத்
தொழுதல் செய்வாம்.

(இ - ள்.) அருமறையின் - அரியவேதத்தின், சிரப்பொருளாய் - முடிமீது விளங்கும்பொருளாகி, விண்ணவர் - தேவர்கள், மாமுனிவர் - பெருமை பொருந்திய முனிவர்கள், சித்தர் ஆதிஆனோர் - சித்தர்முதலானவர்களால், தெரிவு அரிய - தெரிந்துகொள்ளுதல் அருமையாகிய, பூரணம் ஆய் -

" நிறைவாகி, காரணம்-தனக்கு ஆதியாகிய பொருளையும், கற்பனை - கற்பனையையும், கடந்த - கடந்துநின்ற, செல்வம் ஆகி - ஐசுவரியமாகி, கருத அரிய - நினைத்தற் கரிய, மலரின்மணம் (போல்)--மலரின்மணம்போலவும், எள்ளில் எண்ணெய் (போல்) — எள்ளில் எண்ணெய்போலவும், உடல் உயிர்போல் - உடலில்உயிர்போலவும், கலந்து-கலந்துநின்று, எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், துரியநடு ஊடு இருந்த - துரியபதத்தின் இடையிலிருக்கின்ற,பெரியபொருள் யாது - பெரிய வஸ்து எது, அதனை - அந்த வஸ்துவை, தொழுதல் செய்வாம் - வணங்குவாம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) சகலவேதங்களினாலேயும் பிரதிபாதிக்கப்படும்பொருள் சிவபெருமானேயாதலின் ' அருமறையின் சிரப்பொருளாய் ' என்றனர். காளிகாண்டத்தில் இருக்குவேதங்கூறுதலை, "ஸ்வராணாம் ஸோமராஜா-ப்ராஹ்மணாநாம் ஹவிர்பு⁴ஜாம்-விஶ்வயோநிர் மஹாதேவ ஈஶாநம் - ஜ்யாயஸோநம் வ்ருஷபஸ்ய தி" எ-ம் யசுர்வேதங்கூறுதலை, "பஸ்யாம் ஸம்ஸாரிணே ஜீவாஸ்ஸர்வே ... ஸாக்ஷி தாஸ்ய ... விஶ்வஸ்ய காரணம் ॥" எ-ம், சாமவேதங்கூறுதலை " யதா ஜ்ஞாயிஷ்டதம் தேவேப்⁴யோ வஸஜ்ஜநஸம்ஸதி । ... ஸஹோ தஜ்ஜ்ம தஸ்ஸிவ: ॥ " எ-ம், அதர்வணவேதங்கூறுதலை "... யஸ்ய ... ஷ்யாஜ்ஞயா ... யஸ்து ... வ்யாநவந்த:" எ-ம், காஞ்சிப்புராணம்: "எச்சன்றனக்கு மிமையோர்க்கு மெவ்வேதியர்க்கு, மச்சங்கரனே யரசன் விசுவாதிகன்சீர், நச்சுமுனை யீன்றருட் பார்வையி னேக்கிநல்கு, மெய்ச்சித் துருவென் றறியென்ற திருக்குவேதம்" எ - ம், "தன்கூற்றில்வருங் கணநாதர் தடுக்க லாற்றாக், கொன்கூர் சரபாதியரால்வயங்கூறும் விண்ணோர், வன்காழ் வலிசெற்றவன் யாரவனே மதிக்கு, நன்காரணமென்று நவின்றதடுத்த வேதம்" எ-ம், "தோலாவவைநாப்பணடைந்து துரும்புநட்டு, மாலாதி விண்ணோர் வலிமுற்றவுமாற்றவல்லோ, ஞாலாலமுண்டோனவனேயகிலங்களுக்கு, மேலாயவேது வெனவிண்டதுசாமவேதம்" எ - ம், "வெளிதாழ் விசும்பைப் பசுந்தோலிற் சுருட்டவல்லோ, ருளரேற் புடைவீங்கியெழுந்து திரண்டுருண்ட, விளவெம்முலை பங்கனை யன்றியு மின்பமுத்தி, யளவிற்பெறலா மெனவிண்ட ததர்வவேதம்" எ-ம் வருவனவற்றாற்காண்க. பசுபாசங்களனைத்தும் வியாப்பியமாய் உள்ளடங்கிநிற்க, இறைவன் வியாபகமாய் எல்லாவற்றிற்கு மேற்பட்டிருத்தலின் அவ்விறைவனை உணர்தல் செல்லாதென்பார் 'தெரிவரியபூரணமாய்' என்றனர். புறச்சமயிகளாவார்

கடவுளுக்கும் உலகுயிர்க்குமுள்ள இயைபு பேதம், அபேதம், பேதாபேதம் என்னும் மூன்றனுளடங்கும். சிலர் பேதமும், சிலர் அபேதமும், சிலர் பேதாபேதமுங்கூறி வேதாகமங்களுடன் முரண்படுவர். வைதிகசைவர் மூன்றினையு மொருங்குகூறி மகிழ்வர் ஆகலின் 'கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்போற் கலந்து' என்றனர். இவற்றுள் உடலுயிரென்றத் கலப்பினால் உடலுயிர்போல் அவ்வுயிர்களேயாய்நின்ற பேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம்: "கட்டு முறுப்புங் கரணமுங் கொண்டுள்ள, மிட்டதொரு பேரழைக்க வென்னென்றுங் - கொட்டி, யவனுள மாகில்லா னுளமவ னுமாட்டா, தவனுளமா யல்லனுமா மாங்கு" என்றதனாலறிக. எள்ளிலெண்ணெய் என்பது பொருட்டன்மையால் கண்ணினருக்கன்போல அபேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம் "ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணொன்றே பதிபசுவா, மொன்றென்ற நீ பாசத்தோ டுளேகா - ணொன்றின்றே, லக்கரங்க ளின்றா மகர வுயிரின்றே, லிக்கிரமத் தென்னு மிருக்கு" என்றதனாலறிக. மலரின் மணமென்பது உயிருக்குயிராதற்றன்மையாற் கண்ணொளியி னுன்மபோ தம்போற் பேதாபேதத்தன்மையினை விளக்கியது. சிவஞானபோதம். "பண்ணையு மோசையும் போலப் பழமதுவு, மெண்ணுஞ் சுவையும்போ லெங்குமா-மண்ணரு, ளத்துவித மாத லருமறைக ளொன்றென்ன, தத்துவித மென்றறையு மாங்கு" என்றதனாலறிக. இதனால் பொன்னும்பணியும் போல பேதமும், இருளும்வெளியும்போல அபேதமும், சொல்லும்பொருளும்போல பேதாபேதமுமென்பார் மதமறுக்கப்பட்டவாறாயிற்று. என்னை? பொன்னிலேநின்றும் பணிபலவாறாற்போல முதல்வனிடத்திநின்றும் பிரபஞ்சமுண்டாமெனின், முதல்வனே சித்தா யிருப்பானொருவன் பிரபஞ்சமோ சடமாயிருப்பதொன்று ஆகலின் முதல்வனிடத்துப் பிரபஞ்சந்தோன்றாது. இருளும்வெளியும்போல முதல்வனும் பிரபஞ்சமும் தன்னில் வேறாயிருக்குமென்னின் பிரபஞ்சங் காரியப்படுமிடத்து முதல்வனாற் காரியப்படவேண்டுகையால் வேறுசொலவொணாது. சொற்பொருள்போல் முதல்வனும் பிரபஞ்சமுந் தன்னிலொன்றுமா யிரண்டுமா யிருக்குமென்னின், சித்தாயுள்ள முதல்வனிடத்துச் சடமாயுள்ள பிரபஞ்சந்தோன்றாதாகையால்ஒன்றெனவொண்ணாது. சடமாயுள்ள பிரபஞ்சம் முதல்வனாலே காரியப்படவேண்டுகையால் வேறெனவொண்ணாது. (௨௧)

விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கிவெறு
 வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாரக் கண்டவன்பர் கண்ணூடே யானந்தக்
 கடலாய் வேறொன்

றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு
 மிறையே யுன்றன்
றண்ணாருஞ் சாந்தவரு டனைநினைந்து கரமலர்க
 டலைமேற் கொள்வாம்.

(இ - ள்.) விண்ணாதிபூதம் எல்லாம் - ஆகாயம் முதலான பூதங்களை யெல்லாம், தன்னகத்தில் அடக்கி - தனது சந்நிதியிலொடுக்கி, வெறு வெளியாய் - வெட்டவெளியாகி, ஞானக்கண் ஆர - ஞானக்கண்நிறையும் படி, கண்ட அன்பர் - தரிசித்த அன்பர்களுடைய, கண்ணூடு - ஞானக் கண்ணினிடத்து, ஆனந்தக்கடலாய் - இன்பசாகரமாகி, வேறு ஒன்று எண்ணாதபடிக்கு இரங்கி - (அந்த அன்பர்கள்) மற்றொன்றையும் நினை யாதவண்ணம் (அவர்களிடத்தில்) மனமிரங்கி, தானாகச்செய்தருளும் இறையே - தானாகச் செய்தருளாநின்ற தலைவனே, உன்றன் - உனது, தண் ஆரும் - குளிர்ச்சிநிறைந்த, சாந்த அருள்தனை நினைந்து - சாந்தரூப மான கருணையையெண்ணி, கரமலர்கள் - கைமலர்களை, தலைமேல் கொள் வாம் - சிரத்தின்மீது கொள்வோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை,) ஆகாயமுதலிய பூதங்கள் தன்மாத்திரைகளி லொடுங்க, தன்மாத்திரைகள் அகங்காரத்திலொடுங்க, அகங்காரம் புத்தியிலொடுங்க, புத்தி குணத்திலொடுங்க, குணம் அசுத்தமாயையின் மூலபரிணாமமான பிரகிருதியிலொடுங்குதலின் 'விண்ணாதிபூதமெல்லா மடக்கி' என்றனர். தன்னகத்தி லென்றதனால் இக்காரியப்பாடு சிவசத்திசங்கற்பரூபசந்நி தியை யின்றியமையாதெனலாகி, அசித்தாகிய பூதாதிசித்தாகிய பிரமத்தி லொடுங்கு மென்பார் மதமறுத்தவாறாயிற்று. சிவஞானச்செய்தியுடைய வர்களே மலமற்று எல்லாஞ்சிவமாகக்கண்டு அன்புடைய அடியாராக விளங்குவாராகலின், 'ஞானக்கண்ணாரக்கண்ட அன்பர்' என்றனர், சிவ ஞானசித்தியார் "செங்கமலத் தாளிணைகள் சேர லொட்டாத் திரிமலங்க ளறுத்திசனேசரொடுஞ் செறிந்திட், டங்கவர்தந் திருவேட மாலயங்க ளெல்லா, மரனெனவே தொழுதிறைஞ்சியாடிப் பாடி,யெங்குமியா மொரு வர்க்கு மெளியோ மல்லோ மியாவர்க்கு மேலானோ மென்றிறுமாப் பெய்தித், திங்கண்முடி யாரடியா ரடியோ மென்று, திரிந்திடுவர் சிவஞான செய்தியுடை யோரே" என்றதனாற் காண்க. பரிபாகமடைந்த அத்த கைய அடியார்கட்கு, மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோல மானிட ராய்ச் சகளீகரித்தெழுந்தருளித் தீட்சையாதிசெய்து பிரபஞ்சத்திற் புத்தி செல்லாதவண்ணந் தடுத்து, அவரைத் தானாகச் செய்தருளுவனாகலின் 'வேறொன்றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு மிறை'என்ற னர். **சிவஞானசித்தியார்.** "பரப்பிரம மிவனென்றும் பரசிவன் றானென் றும்,பரஞான மிவனென்றும் பராபரன் றானென்று, மரன்றருஞ்சீர் நிலை யெல்லா மிவனே யென்று, மருட்குருவை வழிபடவேயவனிவன்றானாயே, யிரங்கிய வாரணமாமை மீனண்டஞ் சினையை, யியல்பினொடு பரிசித்து

நினைந்தும் பார்த்துப், பரிந்திவைதா மாக்குமா போற்சிவமே யாக்கும்,பரி சித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்துந் தானே.'' என்றதனாற் காண்க (உஉ)

விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம்
வெளியி னூடுந்
தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த மானபெருந்
தகையே நின்பா
லுண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி மொழிகுழறி
யுவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புன லுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப நின்னருளைக்
கருத்தில் வைப்பாம்.

(இ - ள்.) விண்ணிறைந்த - பூதாகாயம் நிறைதற்குரிய, வெளி ஆய் - பரமாகாயமாகி, என் மனவெளியில் கலந்து - எனது இதயாகாயத்திற் சேர்ந்து, அறிவு ஆம் வெளியினூடும்-ஞானாகாயத்தினும், தண் நிறைந்த-குளிர்ச்சிமிகுந்த, பேரமுதாய்-பெரிய அமிர்தமாகி, சதானந்தமான-இடையறாத இன்பமயமான, பெருந்தகையே-பெருமையுடையோனே, நின்பால்-உன்னிடத்தில், உள்நிறைந்த-தனக்குள்ளே நிறைந்த, பேரன்பால்-பேரன்பினால், உள் உருகி-மனங்கரைந்து, மொழி குழறி-சொல்தமோறி, உவகை ஆகி-சந்தோஷமடைந்து, கண்-விழிகள், நிறைந்த புனல் உகுப்ப-தம்மிடத்து நிறைந்த நீரைச்சிந்த, கரம் முகிழ்ப்ப-கைகள் குவிய, நின் அருளை-உன் கருணையை, கருத்தில் வைப்பாம்-கருத்திலிருத்துவோம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) பரமாகாயத்திலும், இதயாகாயத்திலும், ஞானாகாயத்திலுங்கலந்திருப்பவனாகலின் 'விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம் வெளியி னூடும், தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்' என்றனர். நெஞ்சுவிடுதூது. ''வெளியில் வெளியில் வெளியன்'' என்றதனாற்காண்க. மனமுருகுதலும், சொல்குழறுதலும், கண்ணீர் ததும்புதலும், அஞ்சலித்தலும் அடியாரிலக்கணமாகலின் 'உள்ளுருகி மொழிகுழறி யுவகையாகிக், கண்ணிறைந்த புன லுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப' என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம். வேர்க்குங்கண்ணீர்ததும்பும் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங்கும், வார்த்தை நழுவு மனம்பதறும்-கார்க்கதமாய்க், காந்துமுரோமாஞ் சலியாகுங்காதலித்தார்க், கேய்ந்த குணச்சாணிவையெட்டும்'' என்றதனாற்காண்க. ஆனந்தமேலீட்டினாலே மொழிக்கருவி வசமறுதல்பற்றி நாத்தழு தழுத்து உரைநிரம்பாதெழுதலின் 'மொழிகுழறி' என்றனர். ''உரைகுழறி'' ''பரவுவாய் குழறி'' எனவரும் உண்மைநாயன்மார் திருவாக்குகளாலுமறிக ''விளைவாய்க்கூகை கண்பசர்க்குழறவும்'' எனப் பட்டினப்பாலையுள்ளும், ''பேராந்தை குழறும்'' எனச் சிலப்பதிகாரத்துரை யுள்ளும் வரும் நகைபடுகிளவிபோன்றதன்று. (உங)

எண்சீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

ஆதியந்தங் காட்டாத முதலா யெம்மை
　　யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல
நீதிபெருங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
　　நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமல மாகி
வாதமிடுஞ் சமயநெறிக் கரிய தாகி
　　மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
　　சொரியவிரு கரங்குவித்துத் தொழுதல் செய்வாம்.

(இ - ள்.) ஆதி அந்தம்-தோற்றக் கேடுகளை, காட்டாத-உடையதல்லாத, முதல் ஆய்-முதற்பொருளாகி, எம்மை-எங்களை, அடிமைக்கா-தனது திருத்தொண்டுக்காக, வளர்த்தெடுத்த-வளர்த்தெடுத்த, அன்னைபோல-தாய்போல, நீதிபெறும்-நீதியையுடைய, குருவாகி-ஆசாரியனாகி, மனவாக்கு எட்டா-மனோவாக்குகளுக்குத் தட்டுப்படாத, நிச்சயமாய்-சாசுவதப்பொருளாகி, சொச்சமதாய்-களங்கரகிதமாகி, நிமலமதாய்-மலரகிதமாகி, வாதமிடும்-தர்க்கவாதஞ்செய்கின்ற, சமயநெறிக்கு-சமயமார்க்கங்களுக்கு, அரியதாகி அறிவரிதாகி, மௌனத்தோர் பால்-மௌனநிலையை யுடையோரிடத்து, வெளியாய்-வெளிப்பட்டு, வயங்காநின்ற - விளங்குகின்ற, சோதியை-தேஜோராசியை, என்னுயிர்த்துணையை-என்னுயிர்க் குதவியாயிருப்பதை நாடி-குறித்து, கண்ணீர்-கண்கள்நீரை, சொரிய-சிந்த, இருகரம்-இருகைகளையும், குவித்து-குவித்து, தொழுதல் செய்வாம்-வணங்குவாம் (யாம்) என்க.

(வி - ரை.) பரமேசுவரர் ஜனனமரண துஸ்தரமில்லாதவராகலின் 'ஆதியந்தங்காட்டாத முதலாய்' என்றனர். சுவேதாசுவதரம்: "ந தஸ்ய கஶ்சித் பதிரஸ்தி லோகே நசேஶிதா நைவச தஸ்ய லிங்ஹம்। ந காரணம் காரணாதிபாதிபோ நசாஸ்ய கஶ்சிஜ்ஜனிதா நசாதிப:" எனவும், சுருதிகள். "அஜம் த்ருவம் ஸர்வதத்த்வைர்விஶுத்தம்" எனவும், "அஜாத இத்யேவம் கஶ்சித்பீரு:" எனவும், அச்சுருதிகட்கு உபப் பிரஹ்மணமாக "அஜாத இத்யேகே வேகம் தர்ஜனநிஹீரவ: । ஶௌலஸ்யா ஸ்யப்ரபக்த்ரம் தராக்ஷாப்யம் தக்ஷிணம்தேவம்" எனவும், சுருதிஸூக்திமாலை "வணகம் தவாஸ்ய ஸங்கரம் தக்ஷஹராரோ ஜாதோ ஹாஸ்ய ஶைராம் தாரவக்த்ரயாமி । அஸ்யாபி தோமி ஹிஶைஹஸ்ஶஹ ஸ்ரீஷா ஶௌரம் தஸ்ய தஸ்யைவ ஶஸ்ய தஸ்யைவாஸ: ॥ எனவும், சௌந்தரியலகிரி: வேத ரஞ்சகன் மால்பு ரந்தரன் வேக சண்டகு பேரனோ

டாதி யெண்டிசை பாலர் பொன்றவுமாகி யந்தமி லாததோர், நாதர் பொன்றில ரேனுன் மங்கல நாணு றுந்திற மாதலால், நீதழைந்தது யோக மம்பிகை நீலி யென்பது பாவமே" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

சகலருள் பக்குவருக்கு இருவினையொப்பு மலபரிபாகமுண்டாகச்சத்திநிபாதம் விளைந்தவழி மானைக்காட்டி மானைப்பிடிப்பதுபோல முதல்வன் மானிடச்சட்டை சாத்திக்கொண்டு குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளுவனாகலின் 'அடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னைபோல நீதிபெருங்குருவாகி,' என்றனர். **பதிபசுபாசவிளக்கம்.** "மருவிய வுடல்வெறுப்பும் வையக வெறுப்பும் வந்தா, லிருவினை யொப்பு மங்கணெய்திடு மெய்துங் காலங், சருமல பாக முண்டாம் பாகத்தாற் கடிதிற் சேருந், திருவருட்சத்தி பாதஞ்செறிந்திடுங் குருவு மன்றே" எனவும், **சிவானுபூதிவிளக்கம்.** "பருவங்குறித்துப் பரமவொளி வந்திங், குருவந் தரித்தா லொருதவங்கள் வேண்டுமோ, செய்தற்கரிய தவஞ் செய்தற்பின் னல்லவோ, வெய்தற் கரியபிரா னெம்போல வந்ததுவே" எனவும், **சிவப்பிரகாசம்!** "நாடிய சத்திநிபாத நாலுபாத நண்ணும்வகை யெண்ணரிய ஞானபோதங், கூடுமவர் தமக்குணர்வாய் நின்றஞானக் கூத்தனொரு மூர்த்திகொடு குறுகிமோக, நீடிய கேவல சகல நிகழாவாறு நிறுத்திமல மறுக்குமிது நிலையார் சுத்தங், கேடில் புகழ்தருஞ் சரியை கிரியாயோகக் கேண்மையரே யிவையுணர்த்தக் கிளக்கு நூலே" எனவும், **சிற்றம்பலநாடி தாலாட்டு.** "கண்ணொரு மூன்றுங் கனற்கரமு மைம்முகமு, மண்ணவர்க்குக் காணுவகையொளித்துவந்தானே" "எங்கெங்குந் தானாகி யென்போ லுருக்கொண்டு, மங்கும் பிறவிதனை மாற்றவந்த வள்ளலோ" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. மற்றுஞ்சில உதாரணம் இருபத்தோராவது பக்கத்திற் காண்க.

வேதாகமங்களினாலே பிரதிபாதிக்கப்படும் ஒருவனாகிய இறைவனையும், அளவிலவாகிய உயிர்களையும், இருள்வடிவாகிய ஆணவமலத்தினையும், கன்மமலத்தினையும்; சுத்தமசுத்தமென்னு மிருவகை மாயைகளையும் அநாதியாகிய பொருள்களென்று முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள் கூறுவாரலின். அச்சமயங்களால் முதல்வனறியப்படானென்பார், 'வாதமிடுஞ் சமய நெறிக்கரியதாகி' என்றனர். **வீராகமம்:** "சமையவா தங்கணீக்கித் தத்துவ மித்தை யாக்கி, நமைபரு விருளை யோட்டி நானெனு மைய நீக்கித், தமர் தாயா யென்னுண் மன்னித் தன்னருட் சேர நாட்டி, யமைவிலா வின்பவெள்ளத் தழுத்தின னென்னை யாசான்" எனவும், **திருவாசகம்!** "உலகச் சமயங்களொவ்வாத சாத்திரமாஞ், சவலைக் கடலுளனாய்க் கிடந்து தடுமாறுங், கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைகடந்தருளுந், செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

குருவினைக்கண்டமாத்திரத்து இருகண்களினுங் கண்ணீர்வார, கைகளைக் குவித்து, மயிர்க்குச்செறிவு முதலிய வுண்டாகவேண்டுமாகலின்,

'உயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர் சொரியவிரு கரங்குவித்து' என்றனர். சிவஞானப்பிரகாச வெண்பா: "ஆசானைக் காண்டோறு மன்புருகக் கைகுவியு, மாசாருடம்பு மயிர்க்குச் செறியும்-பேசாத, வானந்த முள்ளூறு மக்கணமே பாசங்க, டாநந்த முத்தி தரும்" எனவும், அதிரகசியம்: "கண்டான் குருவைக் கண்ணூரக் கதறி வீழ்ந்தான் கமலமிசை, யண்டர் வரனே நெடுமாலே யயனே யென்று னகமகிழ்த்தான், றொண்டா லியலும் பணிசெய்யத் துணிந்தான் பணிந்தான் மும்முறையே, பண்டா னிறைந்த பாவாலுங் காவா யென்னப் பாடினன்" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

குருவைத் தரிசித்தமாத்திரத்து வணங்கவேண்டுமென்பார் தொழுதல் செய்வாம் என்றனர். சிவஞானதீபம். "திருமறைமா முனிவருக் கன்றாலநீழற், றிருந்தவற முரைத்தபெருந் தகைதா னிந்த, விருநிலமே லருளுருவாய் வந்து தோன்றி, யிசைந்திடுநெற் றவிடுமுமி யுமிபோ லேய்ந்த, திரிமலவே ரினை கினைவா லுரையால்ஞானச், செய்கையினு லறுத்திருதாள் சென்னி சூட்டுங், குருபரனை மருளுலக வாதை நீக்குங், குணக்கடலை மனத்திலுற வணக்கஞ் செய்வாம்." என்றதனுற் காண்க. (௨௪)

அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறு
யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்
பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல வாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்
துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

(இ-ள்.) அகரவுயிர்-அகரவுயிரானது, எழுத்தனைத்தும்-எல்லா வெழுத்துக்களும், ஆகி-தானேயாகி, வேறாய்-அவற்றிற்குவேறாகி, அமர்ந்ததென-அமைந்து நிற்பதுபோல, அகிலாண்டம் அனைத்துமாகி-சகலாண்ட சராசரங்களுந் தானேயாகி, பகர்வன எல்லாமாகி-சொல்லப்படுவனவாகிய பொருள்களெல்லாமாகி, அல்லதாகி-அவையல்லாததாகி, பரமாகி-எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலானபொருளாகி, சொல்லரிய-சொல்லுதற்கரிய, பான்மையாகி-தன்மையதாகி, துகளறு-குற்றமற்ற, சங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாம்-சங்கற்பமும் விகற்பமுமாகிய எல்லாவற்றிலும், தோயாத-படியாத, அறிவாகி-ஞானவடிவாகி, சுத்தமாகி-புனிதமாகி, நிகரில்-ஒப்பற்ற, பசுபதியான-ஆன்மாக்களுக்கு இறைவனாகிய, பொருளை-வஸ்துவை, நாடி-உத்தேசித்து, நெட்டுயிர்த்து-பெருமூச்செறிந்து, பேரன்பால்-பெரிதான அன்புடனே, நினைதல் செய்வாம்-தியானிப்போம் (யாம்.) என்க

(விரை.) அகரம் ஆகாரமாதி வடிவங்களெடுத்துக் ககரமுதலியமெய்களை யியக்குமாறுபோல,சிவன்எண்ணிறந்த வடிவங்களெடுத்துச் சீவர்களை யியக்குவன். மெய்யெழுத்துக்கள் அரைமாத்திரை யொலியோடுகூடி யிருப்பினும் தாமேயொலிக்காத வாறுபோல, சேதனுசேதனமாகிய பிரபஞ்சத்திற்கு முன்றேயே ஞானமுங்கிரியையு மிருப்பினும் தானேயியங்கா. ஒருமாத்திரையோடுங் கூடிய அகர முபகரிப்ப மெய்கள் ஒலிப்ப போல, சேதனப்பிரபஞ்சம் அறிவித்தாலறியும், அசேதனப்பிரபஞ்சம் அசைவித்தாலசையும். ஒற்றொலிபோன்ற சீவன் அறியுந்தன்மையுடையதும், உயிரொலிபோன்ற சிவம் அதற்கறிவிப்பதுமாம். ஒலிக்குமெழுத்தினையும் ஒலிப்பிக்கு மெழுத்தினையு மோரினமென்ற லடாதுபோல, சிவனும் சீவனுமொன்ருகா. மெய்யெழுத்து அரைமாத்திரையும், உயிரெழுத்து ஒருமாத்திரையுங் கொண்டு முறையே யொலித்தும், ஒலிப்பித்தும் நடைபெறுங்கா லிரண்டுங் கூடியதுகொண்டு ஒன்றரை மாத்திரையாகாமலொருமாத்திரையேயாகுந் தன்மையினைப்போல, சிவ சீவர்கள் கூடியிருக்குமுறைமையு மிவ்வாறேகொள்ளத்தக்கது. ஆகலினன்றே சிவசீவர்களைவேதம் இரண்டென்னுது ஏகமென்றும், தனித்தனிப்பிரித் தரியக்கூடாமையின் அத்துவிதமென்றும், அறியுஞ்சித்தும் அறிவிக்குஞ்சித்து மாயிருக்குந்தன்மையில் துவிதமென்றுங்கூறியது. ஆகலின் 'அகரவுயி ரெழுத்தனைத்துமாகி வேருயமர்ந்ததென' என்ருர். திருக்குறள். "அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு" எனவும், திருவருட்பயன்; "அகரவுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு, நிகரி லிறைநிற்கு நிறைந்து" எனவும், சிவசிவவெண்பா: 'விற்பிரம்பா லுற்றவடு மேவவுல கெங்குநிறை, சிற்பரனே தெய்வஞ் சிவசிவா- சொற்சிறந்த, அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு" எனவும், முதுமொழிவெண்பா: "சீர்கொளிறை யொன்றுண்டத் தெய்வநீ யென்றெப்பாற், சோர்விலடை யாற்றெளிந்தோஞ் சோமேசா-வோரின், அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி, பகவன் முதற்றே யுலகு" எனவும் வருவனவற்ருற் காண்க.

உடலும் உயிரும்போலவும், பாலுநீரும்போலவும், பரிதியு மதியும்போலவும் உலகத்தோடு வேற்றுமையின்றிக் கலப்பாலொன்ருய் நிற்றலின் 'எல்லாமாகி' எனவும், உயிரும், பாலும், பரிதியு மொன்ருகாது பொருட்டன்மையால் வேருய்நிற்றலின் 'அல்லதாகி' எனவும் கூறினர். தேவாரம்: "பற்றுமாகி வானுளோர்க்குப் பல்கதிரோன் மதிபா, ரெற்றுநீர் தீக்காலுமேலை விண்ணிய மானனேடு, மற்றுமாயதோர் பல்லுயிராய் மாலயனுமறைவன், முற்றுமாகி வேறுமானன் மேயது முதுகுன்றே" என்றதனுற் காண்க.

பிரபஞ்சத்தோற்றக் கேடுகளிற் றனக்கு விருப்பும் வெறுப்புமில்லையென்பார் 'சங்கற்ப விகற்பங்களெல்லாந் தோயாத அறிவாகி' என்றனர். திருக்குறள். "வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க், கியாண்டு

மிடும்பையில" எனவும், சிவாநுபூதிவிளக்கம்: "வெறுப்பு விடுப்பென்று வேறுரைந்தா லெந்தை, யுறுப்பிற் குறையாதோ யுணர்வுடையோர் சொல்லுவரோ" எனவும், "வேண்டலும்வேண்டாமையுமாய் மேவும்வினைப் பயனு, மாண்டகை யோடுற்ற வனுபூதியானதே" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

தேவர்கட்குப் பசுத்வம் ஸ்வபாவமும், முதல்வனுக்குப் பசுபதித்வம் ஸ்வபாவமும் உண்மையாகலின் 'பசுபதியானபொருளை' என்றனர். பாசுபதோபநிஷதம்: "ஸ்வதஸ்ஸிவ: பஶுபதிஸ்ஸாக்ஷீ ஸர்வஸ்ய ஸர்வதா ஸர்வேஷாம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராணாம் பஶூநாம் நியந்தா" எனவும், ஆதித்தியபுராணம். ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ஸுரேந்த்ராத்யா: ஸர்வே பஶவ: ஸ்ம்ருதா: । தேஷாம்பதித்வாத் தேவேஶஶ்ஶிவ: பஶுபதி ஸ்ம்ருத:" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. (உ௯)

சின்மயானந்தகுரு.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

அங்கைகொடு மலர்தூவி யங்கமது புளகிப்ப
வன்பினு லுருகி விழிநீ
ராருக வாராத முத்தியின தாவேச
வாசைக் கடற்குண் மூழ்கி
சங்கர சுயம்புவே சம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத் திடவ ணங்குஞ்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் துன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணருள் கொடுத்தாள் வையோ
துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதன் முனிவோர்க
டொழுதருகில் வீற்றி ருப்பச்
சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே
சொரூபாநுபூதி காட்டிச்
செங்கமல பீடமேற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணமூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே,

(இ-ள்.) அங்கை கொடு-அழகிய கைகளால், மலர்-மலர்களை, தூவி-சொரிந்து, அங்கமது-சரீரமானது, புளகிப்ப-புளகங்கொள்ள, அன்பினால்-அன்பினால், உருகி-மனங்கரைந்து, விழிநீர்-கண்ணீர், ஆருக-ஆறாகிப் பெருக, ஆராத-தெவிட்டாத, முத்தியினது-மோட்சத்தினது, ஆவேச-ஆவேசத்தோடுகூடிய, ஆசை-ஆசையாகிய, கடற்குள்-சமுத்திரத்தில், மூழ்கி-முழுகி, சங்கர-சங்கரனே, சுயம்பு-சுயம்புவாயிருப்பவனே, சம்பு-சம்புவாயிருப்பவனே, எனவும்-என்று, துதித்தும், மொழி-மொழி, தழுதழுத்திட-குழறும்படி, வணங்கும்-தொழுகின்ற, சன்மார்க்கநெறி-நன்னெறி, இலா-இல்லாத, துன்மார்க்கன்-துன்மார்க்கனாகிய, எனையும்-என்னையும், தண்ணருள் கொடுத்து-குளிர்ச்சியாகிய கருணைசெய்து, ஆள்வையோ-ஆண்டருள்வாயோ; துங்கமிகு-பரிசுத்தமிகுந்த, பக்குவம்-பக்குவத்தையுடைய, சனகன்முதல்-சனகன்முதலாகிய. முனியோர்கள்-முனிவர்கள் நால்வரும், தொழுது-வணங்கி, அருகில்-சமீபத்தில், வீற்றிருப்ப-வீற்றிருக்க, சொல்லறிய-சொல்லுதல் அருமையாகிய, நெறியை-ஞானமார்க்கத்தை, ஒருசொல்லால்-ஒருமொழியால், உணர்த்தியே-அறிவுறுத்தி, சொரூபானுபூதி காட்டி-சொரூபானுவத்தைக்காட்டி, செங்கமலபீடமேல்-செவ்விய பத்மாசனத்தின்மீது, கல்லாலடிக்குள்-கல்லாலின்கீழ், வளர்-எழுந்தருளியிருக்கின்ற, சித்தாந்தம்-முடிவு செய்யப்பட்ட, முத்திமுதலே-மோட்சப்ரதமான முதற்பொருளே, சிரகிரி- சிரகிரியின்கண், விளங்கவரும்-ஆன்மாக்கள் பிரகாசிக்க எழுந்தருளிய, தக்ஷிணாமூர்த்தியே-தக்ஷிணாமூர்த்தியே, சின்மயானந்த-ஞானானந்தங்களைக்கொடுக்கின்ற, குருவே-சதாசாரியனே, என்க.

(வி - ரை.) மலர்தூவப்பெறும் அருமையைப்பெற்றமையால் 'அங்கை'என விசேடித்தார். சிவபூசையில் மலர்கொண்டருச்சித்தல் இன்றியமையாத கடமையாகலின் 'அங்கைகொடு மலர்தூவி' என்றனர். திருவாசகம் "ஏய்ந்த மாமல ரிட்டுமுட் டாததோ ரியல்பொடும் வணங்காதே, சாந்த மார்முலைத் தையனல் லாரொடுந் தலைதடு மாருகிப், போந்து யான்றுயர் புகாவண மருள்செய்து பொற்கழ லிணைகாட்டி, வேந்த னாய்வெளி யேயென் முன்னின்றதோ ரற்புதம் விளம்பேனே" எனவும், தேவாரம். "பூக்கைகொண்டரன் பொன்னடி போற்றிலார், நாக்கைக் கொண்டரனுமநவில்கிலார், ஆக்கைக் கேயிரை தேடிய லமந்து, காக்கைக்கே யிரையாகிக் கழிவரே" எனவும், "மலர்பரித் திட்டுண்ணாரூரு மூரல்ல அவையெல்லா மடவி காடே" எனவும், பிரபுலிங்கலீலை: "பிறவு மானிடப்பிறப்பு வாய்ந்தால், லேடவிழ் மலரிஞ விரையைப் பூசியார், பாடமை நாவினலாம் பாழுக் கின்றப்பவர், மூடரை யெண்ணுங்கான். முந்தி யிற்பரே" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

உடல் புளகித்தலும், கண்ணி லானந்தநீ ரொழுகுதலும், வசனந்தழுதழுதலும் ஆகிய குணங்கள் அன்பரிலக்கணமாகலின் 'அங்கமது புளகிப்ப வன்

பிறுவ்ருசி விழிநீர்; ஆருக...மொழி தழுதழுத்திட வணங்கும்' என்றனர். திருவாசகம்: "மெய்தானரும்பி விதிர்விதிர்த் துன்விரையார்கழற்கென், கைதான் றலைவைத்துக் கண்ணீர் ததும்பி வெதும்பியுள்ளம், பொய்தான் றவிர்த்துன்னைப் போற்றி சயசய போற்றியென்னுங், கைதா னெகிழ விடேனுடை யாயெனைக் கண்டுகொள்ளே." என்றதனுற் காண்க.

சுகத்தைக்கொடுத்தலின் 'சங்கரன் எனவும், தானேயுண்டாதலின் 'சுயம்பு' எனவும், சுகமுண்டாதற் கிடமாயிருத்தலின் 'சம்பு' எனவும் அருமைத் திருநாமங்க ளுண்டாம். சன்மார்க்கநெறியென்பது சித்தாந்தமார்க்கத்தினை. தாபத்தினைத் தவிர்க்கக் குளிர்ச்சியினை விரும்புதல்போல, ஆதியாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகமென்னும் தாபத்திரயத்தினை நீக்கிக்கொள்வான் 'தண்ணருள் கொடுத்தாள்வையோ' என்றார்.

'பக்குவ' மென்பது மலபரிபாகத்தினை. இது இருவினையொப்பால் வருவது, இப்பக்குவம் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரமென நான்காம். மந்ததரமாவது இலிங்க மாகேசுர ரிடங்களிலே பத்தியுண்டாக அதனுலே பரமசிவன் சாதகாசாரியனை யதிட்டித்துச் சமயதீட்சைபண்ணி அவன்மனமொழி மெய்களைச் சரியைத் தொழிலிலே புரிவிப்பது. மந்தமாவது-சிவார்ச்சனையால் ஆதரவுண்டாக்கிப் போதகாசிரியனை யதிட்டித்து விசேடசமய முடித்துச் சிவார்ச்சனை கற்பித்து அந்தரியாக வகிரியாகங்களிலே அவன்மனமொழி மெய்களைப் புரிவிப்பது. தீவிரமாவது-யோகவாஞ்சை யுண்டாய் அவ்வாசிரியனுல் அட்டாங்கயோக வுண்மையை யறிவித்துக் காமாதி யறுவிதமும் விடுத்து அதன்சித்தத்தைத் தியானத்திஞலே நிறுத்திச் சமாதியிலே யொடுக்குவது. தீவிரதரமாவது-சிவஞானிகளிடத்திலே பத்தியும் திரிபதார்த்த சொரூபமறியவேண்டுமென்னு மறிவுதோன்றித் தேகாதிப் பிரபஞ்சங்களை நீக்கவேண்டுமென்னும் வைராக்கியமும், முத்தியி லாசையும், பிறவியிலே பயமும், இகலோக பரலோகத்திலே வெறுப்பும், நமக்கிந்தக் கவர்ச்சியைநீக்கிச் சிவரூபத்தை தரிசிப்பிக்கு நாதராவர் யாவரென்று பசித்தவன் அன்னதாதாவைத் தேடுமாறுபோலவும், பிறவிக்குருடனுன அநாதன் கோடைகாலத்தின் மத்தியானத்திலே நீர் தேடித்திரியுமாறு போலவும் ஞானசாரியனைத் தேடி மிகவும் வருந்துகின்ற வாஞ்சையுண்டாவது. இங்குக் குறித்த பக்குவம் தீவிரதரத்தினை.

சனகன்முதன் முனிவோர்களாவார்.புத்திரர்களாகிய சனகன். சனந்தனன், சனுதனன், சனற்குமாரன் என்பவர், இம்முநீந்திரர் நால்வரும் வேதங்களையும், உபநிடதங்களையும் நெடுநாள்வரையும் ஓதி ஞானநிலை பெருதவராகிப் பின் கைலையினையடைந்து சிவபெருமான் சந்நிதானத்திலிருந்து ஆகமாந்தமென்னும் பெயரையுடைய சித்தாந்தத்தை யோதினராகலின், 'முனிவோர்கள் தொழுதருகில் வீற்றிருப்ப' என்றனர். 'சொல்லரிய நெறி' என்றது சுத்தாத்துவிதத்தினை அடைதற்கேதுவாகிய ஞானத்தினை.

ஒருசொல்லென்றதனைச் சிலர் பிரணவமென்றும், சிலர் மகாவர்க்கிய [illegible], சிலர் வேறாக்கூறுவர். எவ்வெவர்கூறும் சொல்லின் பொருளி [illegible] தன் அடக்கிக்கொண்டு விளங்கும் அருமையான துரியமொழி [illegible] னை வைகரிவாக்காலாவது, வரிவடிவாலாவது விளக்குவதன்று. [illegible] சொல்லாமற் சொல்ல நற்சீடன் தெரியாமற்றெரிந்து கொள்ளுந் [illegible] யினையடைய்து [illegible] உண்மையினை மெய்கண்ட பரம்பரை [illegible] வந்த சித்தாந்த ஞானிகள்பாலறிந்து தெளிக. சொரூபானுபூதியி [illegible] காட்டுதலாவது சித்தாந்த அநுபவத்தினைச் சின்முத்திரையாற் [illegible].

[illegible] லடிக்கீழ் வளவென்றது ஸ்ரீதட்சிணாமூர்த்தியாகிய சிவபரஞ்சுட [illegible] எழுந்தருளியது கல்லாலின் கீழ் என்று தெரிவித்ததாயிற்று. கல்லாலின் [illegible] அவ்வருட்பெருந்தகைகல்லையுங்கனியச் [illegible] அன்றியும் கல்துளிர்த்தல்கூடாது அது [illegible] டையாரத்தகைய கரடுபற்றிய வுயிரை [illegible] யாள்வரென்னுங் கருணையை வியந்த [illegible]. ஆணவபாசத்தாற் பீடிக்கப்பட்ட வுயிர்களையவ்வாணவத் [illegible] போக்கித் தமது திருவடியின்பத்தைத் தந்தருளும் அருளாற்றலுடை [illegible] கற்பமேற் பதம் முடிவென்றறிக. கல்துளிர்க்கச்செய்தவர் பாச [illegible] துளிர்க்கச்செய்தல் எளிதிற் கூடுமென்றுணர்க. கன்மலையினைவளைத் [illegible], கன்மலையை யிருக்கையாகக் கொண்டதுவும் இங்ஙனமே பொருள் [illegible] மெனக்கொள்க.

ஸ்ரீ தக்ஷிணாமூர்த்தம் ஸநகாதியோகிகளுக்கு வேதாகமங்களின் றுணி [illegible] யுபதேசித்து வீடுபேற்றைநல்கின சிவனாரது இருபத்தைந்து [illegible]. தென்முகமாக யெழுந்தருளிய கோலமென்பது [illegible] பொருள். இந்த மூர்த்தத்தை "ருத்ரயத்தேதக்ஷிணம் முகம் தேந [illegible]" என்று துதித்து, தேவரீருடைய தக்ஷிணமுகமான து [illegible] ரக்ஷிக்கக்கடவது என்னும் பொருடோன்றச் சுருதிவிதந்தோதியத [illegible]. இந்தக்கோலம் யோககோலம். கந்தபுராணம். "இருவருமுணரா [illegible] ண்ணலேன வெள்ளெயிறியாமை, சிரக்கரையகந்தகோடி திளைத்திடுமாரத் [illegible] சீரொள், கரதலமொன்று சேர்த்தி மோனமுத்திரையைக்காட்டி, யாருசணஞ் செயலொன்றின்றியோகு செய்வாரினூற்றான்" எனவும். [illegible] னையதோர்தன்மைகா [illegible] பிரானுணர்த்தக்கண்டு, சனகனே முத [illegible] லுள்ளோர் தவலரு [illegible], டனுவலின்னவன்றன்றேனும் பான் [illegible] மையைத்தெரிந்திமுக்கட், [illegible] ளாற்றந்தம் புந்தியினொடுக்கம்பெற் [illegible]" எனவும், "தற்பரனிலையாற்றாற் ருபதருணருந்தன்மை, யற்புத [illegible] போத மளித்திடுங் கணமதொன்றின், முற்படு கமலப்புத்தேண்முத [illegible] மரர்க்கெல்லாம் பற்பலயுககள்சென்ற பிறக்கினிப்பகர்வதென் [illegible]" எனவுங் கூறுவனவற்றாற்காண்க. சித்தாந்தமுத்தி என்றது சுத்தாத் [illegible] முத்தியினை. திரிசிரா-சிராமலை. அது பூர்வத்தில் திரிசிரனால் ஆளப் [illegible] ட்டது. செவ்வந்திப்புராணம். "துதித்திடுந்திரிசிராசொல்லின் சொல்

லினன், மதிச்சடைமுடியினன் வரங்கொடுத்தலா, லுதித்திடுமௌகையே யொப்பதாகுமப், பதிப்பெயர் திரிசிராப்பள்ளியானதே'' ''முன்பரக்கருக் கதிபதியிராவணன் முனிவாய்த், தென்புலத்துறை திரிசிரன் றூடணன்க ரனே, யென்பவர்க்கருஞ் சிறப்பளித்திம்மலையிடத்தின், வன்பு பற்றியப கைதழித் திடும்படி வைத்தான்'' '' கரனிருந்துறை கொடுமுடியவன்பெயர் காட்டும், பெருகுதூடண னுறையிடமவனதுபெயராங், திரிசிராவதினுறை தலாற் றிரிசிரா மலையா, மிருவர்பேரொழிந்தொருவன் பேராகவே யிலங் கும்'' என வருவனவற்றாற்காண்க.

ஆக்கையெனு மிடிகரையை மெய்யென்ற பாவிநா
னத்துவித வாஞ்சை யாத
லரியகொம் பிற்றேனை முடவனிச் சித்தபடி
யாகுமறி வவிழ வின்பம்
தாக்கும்வகை யேதிநாட் சரியைகிரி யாயோக
சாதனம் விடுத்த தெல்லாஞ்
சன்மார்க்க மல்லவிவை நிற்கவென் மார்க்கங்கள்
சாராத பேரறிவதாய்
வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து
வாய்க்கும் படிக்கு பாயம்
வருவித்து வட்டாத பேரின்ப மானசுக
வாரியினை வாய் மடுத்துத்
தேக்கித் திளைக்கநீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஆக்கையெனும் - சரீரமென்கிற, இடிகரையை - இடிகரை யை, மெய்யென்ற-உண்மையென்று எண்ணியிருக்கிற, பாவிநான்-பாவியா கிய நான், அத்துவிதம்-அத்துவிதப்பொருளின்மேல், வாஞ்சையாதல்-இ சை வைத்தல், அரிய-எட்டுதற்கரிய, கொம்பிற்றேனை-கொம்பிற் கட்டப்ப டிருக்கிற தேனை (யுண்ண),முடவன்-முடவன், இச்சித்தபடி-விரும்பின வி மாகும், (இவ்வாறுனபின்) அறிவு-(எனது) அறிவானது, அவிழ-விகசிக்கு படி, இன்பம்-சுகம், தாக்கும்வகையேது-உண்டாகும்வகையேது,இந்நா இந்நாளளவும், சரியைகிரியாயோகசாதனம்-சரியை கிரியை யோகம் எ பவற்றின் பழக்கத்தை, விடுத்ததெல்லாம்-விட்டுவிட்டதெல்லாம், சன்மா கமல்ல-நல்லநெறியன்று, இவைநிற்க-இவைநிற்கட்டும், என் மார்க்கங்க எத்தன்மையான மார்க்கங்களும், சாராத-அணுகாத, பேரறிவதாய்-பெ

அறிவுருவாகி, வாக்கு-வாக்கும், மனம்-மனமும்,அணுகாத-பொருந்தாத,பூரணப்பொருள்வந்து-பூரணவஸ்துவானது வந்து, வாய்க்கும்படிக்கு-கிடைக்கும்படிக்கும், உபாயம்-உபாயத்தை, வருவித்து-உண்டாக்கி, உவட்டாத-தெவிட்டாத, பேரின்பமான-பேரானந்தமான, சுகவாரியினை-இன்பசாகரத்தை,வாய்மடுத்து-வாய்வைத்து, தேக்கித்திளைக்க-நிறைய அநுபவிக்க, நீமுன்னிற்பது-நீஎனக்குப் பிரத்தியட்சமாவது, என்றுகாண்-எக்காலம், சித்தாந்த முத்திமுதலே என்க.

(வி-ரை.) உடம்பு தத்துவங்களால் ஆக்கப்படுதலின் ஆக்கையெனப்படும். இடிகரையாவது ஆற்றோரத்தின் வெள்ளத்தால் கீழறுக்கப்பட்டு நின்றகரை. பொய்யாகிய உடலை மெய் என்பது மங்கலவழக்கு. அநித்தியமாகலின் இடிகரையென்றனர். பிரமாணங்கள் பதினெந்தாவது பத்தொன்பதாவது பக்கங்களிற்காண்க. ஈண்டு அத்துவிதமென்றது சிவனடியிரண்டறக்கலக்குஞ் சித்தாந்த முத்தியினை. இதனையடைதலருமையினு மருமையென்பார், அத்துவிதவாஞ்சையாதல் அரிய கொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடியாகும் என்றனர். சிவஞானசித்தியார் "புறச்சயநெறி நின்று மகச்சமயம்புக்கும் புகன் மிருதிவழியுழன்று புகலுமாச்சிரம, வறத்துறைகளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள்படித்தும், சிறப்புடைய புராணங்களுணர்ந்தும் வேதச்சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத், திறத்தடைவரிதிற் சரியை கிரியா யோகஞ்செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச்சேர்வர்", என்றதனாற்காண்க. அத்துவிதத்தினை யடைந்தாலல்லது இன்பநிலைகிட்டுவது அருமையாதலால், அடையாதபோது இன்ப நிலையினை அடைவது எங்ஙனமென்பார், அறிவவிழவின்பந்தாக்குவலைகயேது என்றனர்.

சரியை கிரியை யோகங்கள் ஞானத்திற்கு இன்றியமையாத சோபானமாயிருத்தலினாலும், அம்மூன்றினும் பழகாதவழி ஞானமடைதல் கூடாதாகையினாலும், சரியை கிரியாயோக சாதனம் விடுத்ததெல்லாம் சன்மார்க்கமல்ல என்றனர். முக்கூற்றுப்புறச்சமயங்களும் தத்துவங்களுக்குட்பட்டனவாகலின் தத்துவாதீதன் சமயங்களிற்கெட்டாதவனாகிச் சமயாதீதனாக விளங்குவனாகலின், சன்மார்க்கங்கள் சாராதபேரறிவதாய் என்றனர். வாக்கும் மனமும் சூக்குமையாதிகளையும் தத்துவங்களையும் முறையேகொண்டு பிறக்கின்றமையால்,வாக்கு மனமணுகாத பூரணப்பொருள் என்றனர்,முன்னிற்பதென்றுகாண் என்றதனால், சகலனாகிய அடியேனுக்குப் படர்க்கையில் ஆசாரியமூர்த்தமா யெழுந்தருளிவந்து செய்யவேண்டிய அனைத்தையுஞ்செய்து முடித்தனை, இனிப்பிரளயாகலருக்கு அனுக்கிரகிப்பதுபோல மான்மழு சதுர்புஜகாளகண்ட திரிநேத்திரனாய் அம்மையிடத்தனாய் இடபாரூடனாய் முன்வந்தருளுவது எக்காலம்? அதற்குரிய பக்குவத்தினையடியேன் வாய்ந்திலனோ எனக்குறிப்பித்துக் கொண்டபடியாம். (உஎ)

ஔவிய மிருக்கநா னென்கிற வாணவ
மடைந் திட்டிருக்க லோப
மருளின்மை கூடக் கலந்துள் ளிருக்கமே
லாசா பிசாச முதலாம்
வெவ்விய குணம்பல விருக்கவென் னறிவூடு
மெய்யனீ வீற்றிருக்க
விதியில்லை யென்னிலோ பூரண னெனும்பெயர்
விரிக்கினுரை வேறுமுள்தோ
கவ்வுமல மாகின்ற நாகபா சத்தினுற்
கட்டுண்ட வுயிர்கண் மூர்ச்சை
கடிதகல வலியவரு ஞானசஞ் சீவியே
கதியான பூமி நடுவுட்
செவ்விதின் வளர்ந்தோங்கு திவ்யகுண மேருவே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஔவியம்-பொறாமையானது, இருக்க-இருக்கவும், நான் என்கின்றஆணவம்-நான் என்கின்ற ஆணவமானது, அடைந்திட்டிருக்க-சேர்ந்திருக்கவும், லோபம்-லோபகுணமும், அருளின்மை-அருளில்லாமையும், கலந்துஉள்ளிருக்க-கலந்துஉள்ளேயிருக்கவும், மேல்-பின்னும், ஆசா பிசாசமுதலாம்-ஆசையென்னும் பேய்முதலிய, வெவ்வியகுணம்-கொடிய குணங்கள், பலஇருக்க - அனேகம் தங்கியிருக்கின்ற, என் அறிவூடு-என் னறிவிடத்தில், மெய்யன்-மெய்யனாகிய, நீ வீற்றிருக்க-தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்க, விதியில்லையென்னில்-விதியில்லையென்று சொல்வாயாயின், பூரணன் எனும்பெயர்-பூரணன் என்கிற (உன்) திருநாமத்தை, விரிக்கில்-விரித்தால், உரை - அதின்பொருளானது, வேறும்உளதோ-வேறாயும் இருக்குமோ, கவ்வும்-பற்றுகின்ற, மலம்ஆகின்ற-ஆணவமாகிய, நாகபாசத்தினுல்-நாக பாசத்தால், கட்டுஉண்ட-பிணிப்புண்ட, உயிர்கள்-உயிர்களுடைய மூர்ச்சை-மூர்ச்சித்துக்கிடக்கின்றநிலை, கடிதுஅகல-விரைவாக நீங்கும்படி வலியவரும்-பிரார்த்தியாமலேவரும், ஞானசஞ்சீவியே-ஞானசஞ்சீவினியே, கதிஆன-மோட்சமென்கிற, பூமிநடுஉள்-நிலத்தினிடையில், செவ்விதின்-செவ்வையாக, வளர்ந்துஓங்கு-வளர்ந்தியர்ந்த, திவ்யம்-தெய்விகமான குணமேருவே-குணமலையே, சித்தாந்தமுத்திமுதலே என்க,

(விரை.) வினா. இருளுமொளியும் ஓரிடத்தில் நில்லாததுபோல் ஔவியமுதலான தீக்குணத்தொகுதியோடு கூடிய உள்ளத்தில் மெய்யனாகிய சிவமிருப்பதெங்ஙனம்? வினா வெண்பா. "இருளுமொளியு நிறையிருளுமோ ரிடத்துக், கூடவரிது கொடுவினையேன்-பாடிதன்று, மென்றுவார்சோலை யுயர்மருதச் சம்பந்தா, நின்றவா றெவ்வாறு நீ." என்றதனாற்காண்க.

விடை. உள்ளத்தைவிட்டு நீங்காமல் நிற்கிற முறைமையநாதியே தொடங்கி உண்டாயிருக்கும். சிவஞானபோதம். "மெய்ஞ்ஞானந்தன்னில் விளையாத சத்தாக, லஞ்ஞானமுள்ள மணைதல்காண்-மெய்ஞ்ஞானந், தானேயுளதன்றே தண்கடலி ருப்புப்போற், றானேயுளமுளவாய்த்தான்." என்றதனாற்காண்க.

வினா. அங்ஙனமாயின் அறியாமை வருவானேன்?

விடை. ஆன்மாவினோடு மநாதியே கூடிவரப்பட்ட வாணவமலம் விட்டு நீங்காதபடியினாலறியாமை யுண்டானது.

வினா. அங்ஙனமாயின் ஆன்மாவினைவிட்டு முதல்வன் நீக்கமாகவொதுங்கி நின்றருளுமோ?

விடை. ஆன்மாவினுடன் கூடியே நின்று அருளும்.

வினா. அஞ்ஞானத்துடன் கூடியிருக்கப்பட்ட ஆன்மாவினுடன் முதல்வன் கூடியிருக்குமாகில் பொய்யென்கிற அஞ்ஞானத்தைச் சேதிக்கிறவனென்று முதல்வனைச் சொல்லவேண்டுவதில்லையே? அன்றியும் அநாதி சுத்தனாயிருக்கிறவனென்றும், நின்மலனென்றும், எல்லாவற்றிற்கு மேலான ஆதியந்தமில்லாத பேராளியாயிருக்கப்பட்ட முதல்வனென்றும் சொல்லப்படாது.

விடை. அங்ஙனமன்று ஆன்மாவினுடன் கூடிநிற்பதில்லை. அறிவிற்கறிவாக வேறுநின்றே யறிவித்துநிற்பன். சிவஞானபோதம். "மன்று சிவன் சந்நிதியின் மற்றுலகம் சேட்டித்த, தென்னுமறையி னியன்மறந், தாய்-சொன்னசிவன், கண்ணாவுளம் வினையாற் கண்டறிந்து நிற்குங்கா, ணெண்ணான் சிவனசத்தையின்று." என்றதனாற்காண்க.

வினா. அப்போது முதல்வனுக்குப் பூரணனெனும் பெயரில்லையாய் ஆன்மாவினுக்குச் சாயுச்சியமென்கிற பேறுமில்லையாம். தேவாரம். "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமான னாயெறியுங் காற்றுமாகி, யருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி யாகாயமா யட்டமூர்த்தியாகி" யென்னுந் திருத்தாண்டகத்தின்படி பூரண நிலையாகிய திருக்கூத்தும் முதல்வனுக்கு இல்லையாகவேண்டும்.

விடை. பரிபூரணத்திற்குக் குறைவில்லை. முதல்வன் மலபரிபாகம் வாராத ஆன்மாக்களிடத்துப் பசுமரத்தில் தீப்போலப் பிரகாசமில்லாமலிருக்கும். மலபரிபாகம்வந்த ஆன்மாக்களிடத்து உலர்ந்த மரத்தில் தீப்போ

லப் பிரகாசித்து மலநாசஞ்செய்து ஆன்மப்பிரகாசத்தை யுண்டாக்கி காக்குமென் வறிக. சிவதநமோத்தரம். "பரமசிவன் பராசத்தி பல்லுயிர்க் கும் பயின்றிருக்க, விரவுவ தென்னிரு ளெனிற்கேள் வெய்யவழற்பசு மரத்தின், விரவியதே பசுமரமும் வெந்தவல வெந்துவிழும், பருவமுறக் காணமுறப் பதியுமுறப் பழுதறவே." என்றதனாற் காண்க.

இதுகாறும் வினு விடைகளாற் கூறிய நுட்பங்களனைத்தும், 'ஒளவியமிருக்க' என்றது முதல் 'வேறுமுளதோ' என்ற வரையில் உள்ளுறையாக அடங்கியிருத்தலை யூகித்தறிக.

ஆன்மாக்கள் ஆணவமலத்தினுல் அனுதியே கட்டுண்டிருத்தலால் கவ்வு மலமாகின்ற நாகபாசத்தினுற் கட்டுண்ட உயிர்கள் என்றனர். சிவ ஞானசித்தியார். "அறிவில னமூர்த்தனித்த னராகாதி குணங்களோடுஞ் செறிவிலன் கலாதியோடுஞ் சேர்விலன் செயல்களில்லான், குறியிலன் கர்த்தாவல்லன் போகத்துக் கொள்கையில்லான், பிறிவிலன் மலத்திறுேடு வியாபிகேவலத்திலான்மா." என்றதனாற் காண்க. ஆணவமலத்தினை நாகபாசமென உருவகப்படுத்தினதற்கேற்ப முதல்வனை ஞானசஞ்சீவினி என்றனர். இதனுல் முதல்வன்றனருளினுல் ஆணமல மடங்குமென்பதுண்மை யெனலாயிற்று. சலித்தலின்மையின் குணமே என்ருர். "குணமென்னுங் குன்று" என்ருர் செந்நாப்போதாரும். (உ அ

ஐவகையெ னும்பூத மாதியை வகுத்ததனு
ளசரசர பேத மான
யாவையு வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை
யாதி நூலையும் வகுத்துச்
சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமயங் கடந்த மோன
சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னைநா னணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்க விலையோ
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிற்
பேரகாதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப்
போக்குவர வற்றபொருளே
தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணுமூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஐவகைபெனும்-ஐவகையென்று சொல்லப்படுகிற, பூதம் ஆதியை-பூதங்கள் முதலான பிரபஞ்சத்தை, வகுத்து-படைத்து, அதனுள் அதனிடத்தில், அசரம் சரம் பேதமான-அசரம் சரம் என்று வேறுபட்டிருக்கின்ற, யாவையும்-உயிர்களெல்லாவற்றையும், வகுத்து-படைத்து, நல்லறிவையும், வகுத்து-(அவைகளுக்கு) நல் உணர்வையும் படைத்து, மறை ஆதி நூலையும்-வேதமுதலான நூல்களையும், வகுத்து-படைத்து, சைவமுதலாம்-சைவமுதலாகிய, அளவில் சமயமும் வகுத்து-அளவில்லாத சமயங்களையும் படைத்து, மேல்-அதற்குமேல், சமயங்கடந்த-சமயாதீதமான, மோன சமரசம் வகுத்தநீ-மோனமாகிய சமரசநிலையைப்படைத்தநீ,உன்னை நான் அணுகவும்-உன்னை யான் அடையவும், தண் அருள் வகுக்கஇலையோ-குளிர்ந்த கிருபையைப் படைக்கவில்லையோ, பொய் வளரும்-பொய்யானது விருத்தியடைகின்ற, நெஞ்சினர்கள்-மனத்தையுடையவர்களாகிய அஞ்ஞானிகள், காணாத காட்சியே-காணக்கூடாத காட்சியே, பொய்யில்லா-பொய் யில்லாத, மெய்யர் அறிவில்-மெய்யரது அறிவினிடத்து, போதபரிபூரண-ஞானபரிபூரண, அகண்டித ஆகாரமாய்-அகண்டிதரூபமாகி, போக்குவரவு-போக்குவரவுகள், அற்ற-இல்லாதிருக்கின்ற, பொருளே-வஸ்துவே, தெய்வமறை முடிவு ஆன்-தெய்வீகமான வேதத்தின் முடிவாகிய, பிரணவசொரூபியே-ஓங்காரசொரூபனே, சித்தாந்தமுத்திமுதலே. என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சபூதமாதியாலமைந்த பிரபஞ்சம் நிமித்தகாரணனாகிய முதல்வனால் உபாதானகாரணமாகிய மாயையினின்றும் காரியப்படுகையால், ஐவகையெனும் பூதமாமாதியை வகுத்து என்றனர். சிவஞானசித்தியார்." காரியகாரணங்கண் முதறுணை நிமித்தங்கண்டாம், பாரின்மண்டிரிகை பண்ணுமவன் முதறுணை நிமித்தந், தேரின்மண் மாயையாகத் திரிகை தன் சத்தியாக, வாரியன் குலாலனுய்நின் றாக்குவ னகிலமெல்லாம்" என்றதனுற் காண்க. அசைவோடுகூடிய சேதனப்பிரபஞ்சம் முதல்வன் அசைவித்தாலசையுமாகலினாலும், அறிவோடுகூடிய சேதனப்பிரபஞ்சம் முதல்வன் அறிவித்தா லறியுமாகலினாலும், அசர சரபேதமான யாவையும் வகுத்து என்றனர். முதல்வன் தனது சமவாய திரோதான சத்தியினைக்கொண்டு ஆன்மாக்களைப் பக்குவப்படுத்தலின், நல்லறிவையும் வகுத்து என்றனர், பரமகாரணராய முதல்வன் கிருபையினா லனந்தேஸ்வர ஸ்ரீகண்டேஸ்வராதி மூர்த்திகளைத் திருமேனியாகக்கொண்டு பிரமாதிதேவர்கட்கும்,சனற்குமாரராதி தேவருஷிகளுக்கும், வசிஷ்டாதி மநுஷ்ய ருஷிகளுக்கும், சேஷன் முதலிய சர்ப்ப ராஜர்கட்கும் வேதாகமங்களை யுபதேசியாதிருக்கிற் சொல்லுவாரு மறிவாருமின்றிக் குருசிஷ்ய சம்பிரதாயப் பிரவிர்த்தியுமின்றித் தருமார்த்தகாம மோக்ஷமென்னுஞ் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையுமடைவாரற்றுப்போமாகையால் மறையாதி நூலையும் வகுத்து என்றனர். இதனால் வேதம் ஒருவராற் கூறப்பட்டதன்று, அநாதிநித்தியமென்னும்பரட்

டபிரபாகர மதங்களை மறுத்தவாறாயிற்று. ஆதியென்றதனால் ஆகமத்தி னையுங்கொள்க. இதனை சம்ஹிதாக்கிரமம் கௌகக்கிரமமென விருவிதமாக வுண்டாக்க அது பாசபந்த முதலிய அறுவிதமாயும், பஞ்சவிதமாயும் ஒரு வர் உபதேசவழியாக வருவது.

சம்ஹிதாக்கிரமமாவது-சதாசிவதேவநாயனார் காமிக முதலிய சிவபே தம் பத்தினையும் முதற்கண் அனுசதாசிவர்க்கும்,பின்பு அநாதிஸ்வயஞான முதலான பதினெட்டு ருத்திரர்கட்கு மனுக்கிரகஞ்செய்வது,

கௌகக்கிரமமாவது-சிவன் அட்டவித்தியேசுரர்க்கு முதலனுக்கிரகஞ் செய்து, பின்பு கீழுள்ள உருத்திரர்களுக்குரைப்பது.

சம்பந்தமாறுவன – பாசசம்பந்தமாவது-சிவனுக்கும் அனுசதாசிவர்க்கும்.

மகாசம்பந்தம்-அனந்த தேவர்க்கும் சீகண்டர்க்கும்.
அந்தராளம்-சீகண்டர்க்கும் தேவர்க்கும்.
திவ்வியம்-தேவர்களுக்கும் ருஷிகளுக்கும்.
திவ்வியாதிவ்வியம்-முனிவர்க்கும் மனிதர்க்கும்.
அதிவ்வியமாவது-குருக்களுக்குஞ் சீஷர்களுக்குமாம்.

இவற்றில் அனாதியிலனு சதாசிவரை நீக்க மற்றவை பஞ்சசபந்தமென ப்படும். மற்றுமிவற்றின்விரிவை வாதுளத்தினும், கிரணத்தினுங்காண்க. **சிவஞானசித்தியார்.** "ஆரணமாகமங்க ளருளினாலுருவுகொண்டு, காரண னருளானுகிற் கதிப்பவரில்லையாகு, நாரணன் முதலாயுள்ள சுரர்நரர் நா கர்க்செல்லாஞ், சீரணிகுருசந்தானச்செய் தியுஞ் சென்றிடாவே" எனவும், **கந்தபுராணம்.** "ஆன தன்னியற்கைகளனைத்தும் கண்ணுறக்காணவனுகம மறையின் வாய்மையான், மேனிகழ்தொகைவகை விரியதாகவே, தான ருள்புரிந்தனன் றலைவிகேட்கவே" எனவும் "வேதமே முதலா யுள்ள வியன்கலையனைத்துந் தொன்று, ளோதிறுனவனை யெங்கட்குரைத் திடவுணர்ந்தாமன்றே, யீதுநீ யவற்றிற் காண்டியாகுமொன்றுகக்கொண் டாய், பேதையோ பெரிதுமென்னப் பிரமகளினையசொற்றான்" என வும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஆன்மாக்களின் பலவகைப்பட்ட கன்மங்களுக்கேற்ப வேதத்தின் கண்ணே பொதுவாக முதல்வன் பல சமயங்களைக் கூறியிருத்தலானுக லின், சைவமுதலா மளவில் சமயமும் வகுத்து என்றனர். அச்சமயங்களனை த்து மெய்யன்றெனக் கண்டு திருவருளே துணையாகக்கொண்டு வேதாந்தத் தினுண்மையினைத் தேர்ந்து, சகல சமயங்களையுஞ் சோபானமாகக்கொண்டு அதீதமாக விளங்கும் சமயாதீதமாகிய சித்தாந்த சைவநெறியை யனுபவிப் பார்க்கு யாவுஞ் சமரசமாகலின், சமயங்கடந்த மோன சமரசம் வகுத்து என்றனர். இத்தகைய அரிய காரியங்களையெல்லாம் வகுத்த நீ அடியேன் தேவரீருடன் இரண்டறக் கலப்பதற்கேதுவாகிய திருவருள் என்னிடத் திற் பதிதற்குக் கருணைவைத்தாயில்லையே யென்பார், உன்னை நானாக வுந் தண்ணருள் வகுக்கவில்லையோ என்றனர்.

தன்னை விரும்பாதவர்கட்குப்பொய்யருய் விளங்குவனென்பார், பொய்யரு நெஞ்சினர்கள் காணுத காட்சியே என்றும், தன்னை விரும்பினவர்க்கு மெய்யருய் விளங்குவனென்பார், பொய்யிலா மெய்ய ரறிவிற் போதபூரண அகண்டிதாகாரமாய்ப் போக்குவரவற்றபொருளே என்றுங்கூறினார். தேவாரம். "மெய்யானைத்தன்பக்கல் விரும்புவார்க்கு விரும்பாதவருக்கு அரியவர்கட்கென்றும், பொய்யானைப்புறங்காட்டிலாடலானைப் பொன்பொதிந்த சடையானைப் பொடிகொள்பூதிப், பையானைப்பையரவமசைத்தான் தன்னைப் பரந்தானைப் பவளமால் வரைபோன்மேனிச், செய்யானைத்திருநாகேச்சுரத்துளானைச் சேராதார் நன்னெறிகட்சேராதாரே." என்றதனுற் காண்க.

ஏகாக்ஷரமாகிய ஓம் என்னுமந்திரத்திலே சர்வ வியாபகராகிய சிவபெருமானுளர் ஆகலின், தெய்வமறை முடிவானசொரூபியே என்றனர். சிவருமோத்தரம். "[illegible]" எனவும், திருசிம்மதாபினி. "[illegible]" எனவும், மாண்டூக்கியம். "[illegible]" எனவுட், வருவனவற்ருற்காண்க. (உகூ)

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதபே தத்திஞ
லாகின்ற வாக்கை நீர்மே
லமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்ற தென்னநா
னறியாத கால மெல்லாம்
புந்திமகி ழுறவுண் டுடுத்தின்ப மாவதே
போந்தநெறி யென்றி ருந்தேன்
பூராய மாகநின தருள்வந் துணர்த்தவிவை
போனவழி தெரிய வில்லை
எந்தநிலை பேசினு மிணங்கவிலை யல்லா
லிறப்பொடு பிறப்பை யுள்ளே
எண்ணிஞ னெஞ்சது பகீரெனுந் துயிலுரு
திருவிழியு மிரவு பகலாய்ச்
செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிவை யென்கொலோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) ஐந்துவகையாகின்ற - ஐந்துவகையாயிருக்கின்ற, பூதபேதத்திஞல் - பூதங்களின் வேறுபாட்டால், ஆகின்ற ஆக்கை - உண்டாக்கப்படுகின்ற சரீரமானது, நீர்மேல்அமர்கின்ற - நீரின்மேலமைந்த, குமிழின - மொச

குள்போல, நிற்கின்றது என-நிற்கின்றதென்று, நான் அறியாதகாலமெ
லாம்-நான் உணராதகாலமுழுதும், புந்திமகிழ்உற-மனமகிழ்ச்சி மிகும்படி
உண்டு உடுத்து இன்பம் ஆவதே-உண்டு உடுத்து இன்பம் அனுபவிப்பதே
போந்தநெறி என்று இருந்தேன்-கைவந்த நல்லமார்க்கமென்று நினைந்திரு
ந்தேன், நினது அருள்வந்து-உனது திருவருள்வந்து, பூராயமாக உண
ர்த்த-ஆத்யந்தமாக அறிவிக்க, இவை-இவைகள், போனவழிதெரியஇல்லை
போனவழிதோற்றவில்லை, எந்தநிலை பேசினும்-எந்தநிலையை எடுத்துப்
பேசினாலும், இணங்கஇல்லை-சம்மதிக்கவில்லை, அல்லால்-அல்லாமலும், இறப
பொடுபிறப்பை-மரணத்தோடு ஜனனத்தையும், உள்ளே எண்ணினால்-மனத்
தில் நினைத்தால், நெஞ்சது-மனமானது, பகீர் என்னும்-பகீரென்றது
இருவிழியும்-இரண்டுகண்களும். துயில் உறாது-நித்திரைசெய்யாது, அர
சம்-சரீரமானது, இரவுபகலாய்-இரவுபகலாக, செந்தழலில்-செந்தீயில்
ட்ட, மெழுகு ஆனது-மெழுகாயுருகுகின்றது, இவை எல்-இத்தன்மைகள்
என்னிடத்துண்டாவதற்குக்காரணம்யாது, சித்தாந்த முத்திமுதலே. என்க

(வி-ரை.) ஐந்துவகையாகின்ற பூதமாவன: பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு
ஆகாயமுதலியன. பேதத்தினால் என்றதனால்-தன்மாத்திரைகளாகிய சத்தம்
பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஐந்தினையும்; அந்தக்கரணங்களாகிய மனம்
புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், நான்கினையும்; கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு
பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்தம் ஐந்தினையும்; ஞானேந்திரியங்களாகிய
மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஐந்தினையுங்கொள்ளல்வேண்டும். ஆகிய இவ்
விருபத்து நான்கு தத்துவங்களும் உடலினுக்குஇன்றியமையாதனவாகலின்
ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினாலாகின்ற வாக்கையென்றனர். இவ்விரு
பத்து நான்கிற்கும் ஆன்மதத்துவம் என்றுபெயர். பிரசினோபநிஷதம் "ப்ரு
திவீ ச ப்ருதிவீமாத்ரா சாபஶ்சாபோமாத்ரா ச தேஜஶ்ச தே
ஜோமாத்ரா ச வாயுஶ்ச வாயுமாத்ரா சாகாஶஶ்சாகாஶமாத்ரா ச
சக்ஷுஶ்ச த்ரஷ்டவ்யம் ச ஶ்ரோத்ரம் ச ஶ்ரோதவ்யம் ச க்ராணம் ச க்ராதவ்யம் ச ரஸ
ஶ்ச ரஸயிதவ்யம் ச த்வக்ச ஸ்பர்ஶயிதவ்யம் ச வாக்ச வக்தவ்யம் ச ஹஸ்தௌ
சாதாதவ்யம் சோபஸ்தஶ்சானந்தயிதவ்யம் ச பாயுஶ்ச விஸர்ஜயிதவ்யம் ச பாதௌ ச கந்தவ்யம் ச மனஶ்ச மந்தவ்யம் ச புத்திஶ்ச போத்தவ்யம் சாஹங்
காரஶ்சாஹங்கர்தவ்யம் ச சித்தம் ச சேதயிதவ்யம் ச தேஜஶ்ச
வித்யோதயிதவ்யம் ச ப்ராணஶ்ச விதாரயிதவ்யம் ச" என்றதனாற்
காண்க.

ஆன்மதத்துவங்களாலாக்கப்பட்ட ஆக்கை, நிலையற்றதென்பார், ஆக்கை
நீர்மேலமர்கின்ற குமிழ் என்றார். சித்தாந்தசரிசனம். "நீர்க்குமிழி மின்னற்
றேமுண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக்கென்றெண்ணியறிந்து." எனவும், நீரிற்குமி
ழியிளமைநிறைசெல்வம், நீரிற்சுருட்டுநெடுந்திரைகள்-நீரில், லெழுத்தாகும்

...ர்க்கை நமக்காளென்னை, வழுத்தாதெம்பிரான்மன்று" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. அறியாதகாலமாவது பதிப்பொருளை விசாரியாதகாலமாம். அங்ஙனம் விசாரியாதகாலத்து, இருதகளைபாபசமுத்திரமாய அறுசுவையுண்டிகளை யுண்டலும், பஞ்சபட்டாதி யாடைகளையணிதலும், வனிதையராதியர் இன்பநுகர்தலும் அப்பிரயோசனமென வெண்ணாது நிலையுடைய தெனவெண்ணி யழுந்தினேனென்பார், புத்திமதிமுற வுண்டிருத்தின்பமாவதேபோதமெறிவென்றிருந்தேன் என்றனர். சிவானந்தமாலை, "நல்லவறுசுவையுகுவினுனி மாத்திரமே, மெல்ல விருவிரலாம் வேறில்லை-மெல்ல, விருவிரலத்தான்கடக்கமாட்டாதமெய்ந்நேசு,பொருகடலைத் தான்கடப்பாய்போய்" எனவும், "வீடொழியப்பேறில்லை யென்றென்றும் வேதங்க, ளடியரையும் பொருளை நனகுரு-நீடுமருட், கண்ணாலே சொன்ன கருணைப்பிரான்றனையா, னென்னாதே யுண்டிருப்பதென்" எனவும், நாலடியார். "குடருங் கொழுவுங் குருதியு மென்புந், தொடருநரம்பொடுதோலு-மிடையிடையே, வைத்ததடியும் வழும்புமா மற்றிவற்று, ளெத்திறத்தா ளீர்ங்கோதையாள்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

அருள்மேலிட்டகாலத்து, அவ்வருள்தலைமையாக விருந்து எவைகளையும் நடத்த, அவ்வருள் வியாபகத்தில் வியாப்பியமாக நின்றவெனக்கு மருள் சம்பந்தமான எவையுந் தோன்றாது மறைந்தனவாகலின், அருள்வர்த்துணர்த்த வினைபோன வழிதெரியவில்லை என்றனர். ஆநந்த நந்திரோசநந்தாதி. "வேண்டுவார் வேட்ட யாவும் பெற்றபின் விழையாதிற்ப, தாண்டருள்காஞ்சி யேகநாதானந்த ருத்திரேசன், மாண்ட...பெற்றாற் பின்னைக்காண்டகுமனமே வேட்டுக் கவர்பொருள் வேறொன்றின்றே" என்றதனாற் காண்க.

பிறக்கின்றகாலத்துக் கருப்பாசயப்பையுடைத்தலினாலும், அதிற்சலம் பூரித்தலினாலும், உதராக்கினி சுடுதலினாலும், பிரசூதவாயு முரித்துத்தள்ளுதலினாலும், யோனித்துவார நெருக்கத்தினாலும், மலையிடுக்கிற்கொண்டது போலவும், கடலின்கீழ் வீழ்ந்து நிலைக்கல்போலவும், இருப்புக்கடத்திலடைத்துநெருப்பாற் சுடுதல்போலவும், மலைமேல் நின்றொனைத்தலைகீழாகத்தள்ளுதல்போலவும், ஆலையிலிட்ட கரும்பு நெருக்குண்டல்போலவும் வருந் துன்பங்கள் பலவாயிருத்தலினாலும்; இறக்கின்றகாலத்து நாவும், இதயமும், வயிறுங் கருத்திடவும்; நெற்றியும், கண்டமும் வியர்த்திடவும்; உச்சியிற் குடுமுழங்கிடவும், உடலம் அல்லியின் றண்டெனச் சில்லிடவும், முடிசாயவும், மூக்குக்கோணவும், விழிபிதுங்கவும், வெதுப்புவாசம் வாய்வழிச் சென்றெழுந்து உடலை யலைக்கவும், சுவாசத்துவாரமுழுவதுமடைத்து விக்கலுண்டாகித் தேகமெங்கும் மூர்ச்சைமேலிட உயிர்சிதைபவும் வருந் துன்பங்கள் பலவாயிருத்தலினாலும், இறப்பொடு பிறப்பைபுள்ளே எண்ணிறந்தொனெஞ்சது பயமெடுத்துயிரொடு திருவிழிப்புவிரவுபகலாய்ச் செத்துமெல்லாமெழுகானது என்றனர். சிவதருபோத்தாய். "என்றென்றெண்ணி யிருக்குமுயிரிடர்ப்பட்டழிபுமெல்வ

ளைக்கி, யொன்று மொருவன்றனைப்போலக் கருப்பாசயப்பை யுறுத்து லான், மலந்தவு தகி மறிந்தாழ்வான் வருத்தமென்னவருந்தியிடு, நின்ற கரு பாசயவுதகவெள்ளங்கொள்ள நிறையமுந்தே" எனவும், "அங்கிய தனிற் ற கியிடு மயோமயத்த கும்பத்திற், றங்குமொருவன் றபனம்போற் றப மெய்துங் காயுதாத், தங்கிசுடவே யழலனைய சூசியுந்தளைவாசத்தைப், பங்கித் டவே படுமிடரிலிரு நாற்குணிதம்பட்டழுங்கும்" எனவும், "கருப்பாசய கட்டறாதா மதனி னதிகங்கடுங்காலு, முரிக்க மிகவு மோகமுற முன்னை ணர்வுமங்கிலையே, மரிக்கவாலைக் கருப்பெனவே யோனிவழியின் வலிதெ லைய, நெருக்கப்பட்டு நிலமிசையே தோன்று முயிரு மிலையுடனே" என வும், 'தனத்தினை மனைதனைத் தானியந்தனை, நினைத்தினி யெவரனுபவி பவர் நீங்குநா, ளெனக்கிவை யன்னிய மாகுமேயெனு, மனத்துயர் மலி வே மாயுமாவியே" எனவும், மெய்ஞ்ஞான விளக்கம். "வந்திடு மரண துன்ப மறித்துரை செய்யப்போமோ, வுந்திமேலையும் பித்து முணர்வொ பொறிகலங்கி, நந்திடா விருளேமூடி நாவுலர்ந்தலமந் தென்னே, யிந்தம விறப்பிற்றுன்பம் பவத்துன்பத் தெண்மடங்கே" எனவும், **திருக்கடை காப்பு.** "புலனைந்தும் பொறி கலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந் திட்டை மேலுந்தி, யலமந்த போதாக வஞ்சேலென் றருள் செய்வா னமருங்கோ யில், கலம்வந்து மடவார்க ளடமாட முழவதிர மழையென் றஞ்சிச், சி மந்தி யலமந்து மரமேறி முகில்பார்க்குந் திருவையாறே" எனவும் வரு வனவற்றுற் காண்க. (௫௦)

காரிட்ட வாணவக் கருவறையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவி யைப்போற்
கட்டுண் டிருந்தவெமை வெளியில்விட் டல்லலாங்
காப்பிட் டதற்கி சைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
பெலக்கவினை யமுத மூட்டிப்
பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவினை யாட்ட மைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுருக்கி யிடர்தீர்த்
திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினி
லிசைந்து துயில் கொண்மி னென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(அ-ள்.) கார் இட்ட-கருமையாகிய; ஆணவக்கரு அறையில் - ஆண வத்தால் உளதாகின்ற கருவாகிய சிறைவீட்டில், அறிவு அற்ற-உணர்ச்சியில்

ாத, கண் இல்லா - கண்ணற்ற, குழவியைப்போல் - குழந்தையைப் பால, கட்டுண்டு இருந்த எம்மை - கட்டுப்பட்டிருந்த எங்களை, வெளி ல்விட்டு-வெளியில்வரச்செய்து, அல்லல் ஆம் காப்புஇட்டு-துன்பமாகிய ாவலை அமைத்து, அதற்கு இசைந்தபேர்இட்டு-அதற்குப்பொருத்தமான பயரமைத்து, மெய்யென்றுபேசு-உண்மையென்று பேசப்படுகின்ற,பாழ் பாய் உடல்-பாழாகிய நிலையற்ற சரீரமானது, பெலக்க-வலிமைபெறும் டி, விளை அமுதம் ஊட்டி-விளைகின்ற (பலவகை) உணவுகளைஉண்பித்து, பரிய புவனத்தினிடை-பெரிதாகிய உலகத்தின்கண், போக்குவரவு உறு ன்ற - இறப்புப் பிறப்புகளாகப் பொருந்துகின்ற, பெரியவிளையாட்டு மைத்திட்டு - பெரிதாகியலீலையை அமைத்துவைத்து, ஏர் இட்ட-அழகு பாருந்திய, தன்மொழி-தன்சொல்லாகிய, சுருதி-வேதமார்க்கத்தில், தப் ல்-தவறினால், (அப்படிதவறினவுயிர்களை) நமனைவிட்டு-யமனை அனுப்பி, டர் உற உருக்கி-துன்பப்படும்படி தண்டித்து, இடர்தீர்த்து-அத்துன்பத் தயும்நீக்கி,இரவுபகல் இல்லாத-இராப்பகல்கள் அற்ற, பேரின்பவீட்டி ில் இசைந்து-பேரானந்தவீட்டில் பொருந்தி, துயில்கொண்மின் என்று- ங்குங்கள் என்று, சீரிட்ட-(எங்களுக்கு எல்லாச்சிறப்புகளையும்)-அமை துவைத்த, உலகு அன்னைவடிவு ஆன எந்தையே-உலகமாதாவின் உருவ ான எமது தந்தையே, சித்தாந்த முத்திமுதலே, என்க.

(வி-ரை.) பூதவிருளானது எல்லாப்பதார்த்தங்களையு மறைத்துத் தன் னக்காட்டி நிற்கும். ஆணவமலமானது தன்னையுங்காட்டாது,தனக்குள்ளே ருக்கிற ஆன்மாவையுங் காட்டாது இருக்குமாகலின், காரிட்டவாணவம் ன்றனர். திருவருட்பயன். "ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங்காட்டு, ருபொருளுங்காட்டாதிது" என்றும், சிவப்பிரகாசம். "ஏகமாய்த்தங்கால வல்லுயிர்களின்மீறு, மெண்ணரிய சத்தியதாயிருளொளிரவிருண்ட, மோக ாய்ச் செம்பிலுறுகளிம் பேய்ந்துநித்த, மூலமல மலமா யறிவு முழுதி னயு மறைக்கும்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

சகலவுயிர்களையும் ஆணவமலம் பிடித்து மாணிக்கமணியை நஞ்சுவாய் து அடக்கின சர்ப்பம்போலவும், பச்சையாய்முளைத்து விறகாகுமட்டும் க்கினியைத் தெரியாமல் மறைத்து வைத்திருந்த காட்டம்போலவும், ானக்கண்ணை மறைத்து அறிவுஞ்செயலு மிறக்கும்படி செய்யுமாகலின், றிவற்ற கண்ணிலாக் குழவியைப்போல் கட்டுண்டிருந்தவெம்மை என்ற ர் போற்றிப்பஃறொடை. "மாமணியை யுள்ளடக்கு மாநாகம் வன்னித த்,தானடக்குங் காட்டத்தகுதியும்போல்-ஞானத்தின், கண்ணைமறைத்த டய தொழிலாணவத்தர், லெண்ணுஞ்செயன்மாண்ட வெவ்வுயிர்க்கும்." ன்றதனாற் காண்க.

மாதாவினிடத் துண்டான சுரோணிதத்திலே பிதாவிடத்துண்டா ய சுக்கிலம்பவளப்பையில் முத்தைவைத்தாற்போலப்படுகிறபோளிற்,சீவனு

னது பிராணவாயு வாகனமாகவும் மனது வழியாகவுஞ் சிவனுடைய க
ளையாலே சென்று, சுக்கில சுரோணிதத்தின் தலையிலே பதிந்து, க
திக்கிடாக மூன்றரைக்கோடி யுரோமத்துவாரமும், எழுபத்திராயிர
யும், வாயுவிற் பிரதானமான தசவாயுவும், நவத்துவாரமும், எண்சாணு
பும், ஏழுதாதுவும், ஆறுதாரமும், ஐந்துபொறியும், நாலுகரணமும், மூ
மண்டலமும், இரண்டு வினையுமெனப் பேர்பெற்று இவற்றை யொன்
னப் போர்த்த புறத்தோலுமாக ரூபிகரித்து, இந்தரூபத்தையுடைய சி
மன்னரசத்திற்குப் பிராரத்தமளவுந் தன்னுடையதேகத்தி லுந்திச்சக்
தின் மேலேகிடந்து ஆறுமாதமுத லுந்தி நாளத்தாலே மாதாவிடத்தி
அன்னரசமுங்கொண்டு, அந்த அன்னரசத்தின் மிகுதியாலே சுழுமுனை
யடைபட்டு இடையும் பிங்கலையுந்திறந்து, பிராணவாயு புகுந்துமேலே
நாசித்துவாரங்களாலே விட்டவெழுத்தாலே நாளொன்றிற் கிருபத்தோ
யிரத்தறுநூறு சுவாச வுச்சாரணந்தோன்றி, முப்பத்திரண்டு நூறுயி
நாற்பதினாயிர முருச்சென்றவாறேயு நரகன்மந்தொலைந்து, மாதாவின்
தண்டான பிராணவாயுவிலே முதல்வனுடைய காருண்யத்தாலே ச
யதிஷ்டித்துக்கொண்டு, இந்தச்சத்திபலத்துடனே வாயுவானது பிரசூ
யைப் பூமியிலே பதிக்கவேண்டிப், 'பிராஜாபத்திய'மென்னும் பேர்பெ
இவனுடைய போதம்போல இவனுடைய தேகமுங் கீழ்நோக்கி வி
டித் தன்னுடைய பலத்தாலே தலைகீழாகத்தள்ளிப் பூமியில் வரச்செ
னுகலின், கட்டுண்டிருந்த வெமைவெளியில்விட்டுஎன்றனர் திருவுந்திப
"மூலையிலிருந்தாரை முற்றத்தேவிட்டவர், சாலப்பெரியரென்றுந் தி
தவத்திற்றலைவரென்றுந்தீபற" என்றதனாற்காண்க.

பாலகுமார விருத்தப்பருவத்துச் சகலாவத்தைப்படுத்தி, பருவத்
கேதுவான கலாதிஞானத்தினைக்கொடுத்துச், செயலற்ற வுயிர்கள் வாழ
கொள்ள வாள்வதற்கேற்ற முப்பத்தாறுவகைக் கருவிகளையுங்கொடுத்
ருக்குயிராயிருந்து காப்பனாகலின் அல்லலாங் காப்பிட்டு என்றனர். இக்
பினை அல்லலென்பதென்னையோவெனின்? இக்காப்பு கன்மத்தினுக்
தக்கபடியமைய ஆகாமியமேறுதற்குக் காரணமாய்ச் சென்மத்தினை
டாக்குமாதலால் என்க. போற்றிப் பஃறொடை. "பாளைப்பசும்பதத்
பாலனுமப்பதத்தின், நாளுக்கு நாட்சகல ஞானத்து-மூள்வித்துக், கெ
டாள வாளக்கருவி கொடுத்தாக்கி நின்று, பண்டாரியான படிபோற்
என்றதனாற்காண்க.

பிறந்த நட்சத்திரத்திற்குரிய பெயர்வைக்கவேண்டு மாகலானும்,
பெயரும் பாசப்பெயர் பசுப்பெயராக வில்லாமல் பதிப்பெயராக இரு
கவேண்டுமாகலினும், அதற்கிசைந்த பேரிட்டு என்றனர். பாசப்பெ
களாவன-உலகத்தி லழிதற்பாலனவாகிய பொருள்களின் பெயர்கள். ப
பெயர்களாவன-பிறத்தலை இறத்தலையுடைய சிறு தெய்வப் பெயர்
பதிப்பெயர்களாவன- பரமேஸ்வரன் பெயர்களும் அவருடைய அடி
பெயர்களுமேயாம், இறைவனிட்ட பெயர் சிவன். அமுதமென்பது

த்திய சாப்பிடத் தகுந்த அனைத்திற்கும் அன்னமென்றே பெயராகும். போக்கு என்பது மரணம். வரவு என்பது பிறப்பு.

வேதாகமங்களிற் கூறிய விதிவிலக்குகளை யறிந்து அவ்வழி நடவாத ர்கள் யமனால் தண்டிக்கப்படுவராகலின், சுருதிமொழிதப்பி னமனை ட்டைடருற்றவுறுக்கி என்றனர் போற்றிப் பஃறொடை. "தான்மாள, ர்திக்கும் அதர் வேகத்துடன்வைத்து, பர்தித்தம் வெங்குருவின்பாற் கா -விற்றைக்கு, மில்லையோபாவி பிறவானை பென்றெடுத்து, நல்லதோ ச்சொனபடிவாசச் - சொல்லியிவர், செய்திக்குத்தக்க செயலுறுத்துவீ ரன்று, வெய்துற்றுரைக்க விடைகொண்டு-மைபருருஞ், செக்கினிடைத் ரித்துச் சிவாபிஷேட்டெரித்துந், தக்க செருப்புத்தூண் டழுவித்து-மிக் ாய்ந்து, காராசங்காய்ச்சிச் செவிமடுத்து நாவரிந்து, மிராவுன்றனைத் ன்னென்றடித்தும்-பேராம, லங்காழ்நரகத் தழுத்துவித்தும் பின்னுந்தம் வக்கோபமாறுத் வேட்கையரா-யிங்கொருநா, ளெண்ணிமுதற் காணுத ன்னற்கநரகம், பன்னெடுநாட்செல்லும் பணிகொண்டு" என்றதனுற் ணக. இங்ஙனம் தண்டிக்கப்படுதலினால் பாவமனைத்துந் தீரப்பெற்றுச் மடைவராகலின்', இடர்தீர்த்து என்றனர்.

உணர்ந்தகாலத்து மாயையும், ஒடுங்கினகாலத்து ஆணவமுங் கூடா ல், ஞானமு மானந்தமுமே பிரகாசிக்கத்தக்க பரமாகாயத்திலே கூடிப் பாருந்தி நின்றனுபவிக்கச் செய்வனாகலின், இரவுபகலில்லாத பேரின்ப ட்டிலிசைந்து துயில் கொண்மினென்று சீர்ட்ட என்றனர். திருவுந்தி ர். "இரவுபக லில்லா வின்பவெளியூடே விரவி விரவி நின்றுந்தீபற, ரைய விரைய நின்றுந்தீபற" என்றதனுற்காண்க.

ஒருபுத்திரனைத் தனது வயிற்றினின்று வெளிப்படுத்தலும், காப்பிடுத ம், பேரிடுதலும், அமுதூட்டுதலும், விளையாட்டமைத்தலும், உருக்கி டர்தீர்த்தலும், துயில்கொள்ளச் செய்தலுமாகிய தொழில்களைச்செய்யும் லகன்னையைப்போல இறைவனை உருவஞ்செய்தனராகலின்,உலகன்னை டிவான வெந்தையே என்றனர். (௬௧)

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
 களிம்புதோய் செம்பனையயான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே
 கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவமது கண்டுநின் னருளான குளிகைகொடு
 பரிசித்து வேதி செய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
 பக்ஷத்தை யென்சொல் லுவேன்

அருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியா மந்த மீதும்
அத்துவித நிலையரா யென்னையாண் டுன்னடிமை
யானவர்க ளறிவி னூடும்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ - ள்.) சருமருவு-கருப்பையிற் பொருந்திய, குகையனைய-கு
கையை யொத்த, காயத்தின் நடு உள்-சரீரத்தி னிடையில், களிம்புதே
களிம்புபற்றிய, செம்பு அனைய-தாமிரத்தை யொத்த, யான் - நான், க
தக இருக்க-காணலாம்படி யிருக்க, நீ ஞான அனல் மூட்டி-நீ ஞானநெ
பினை மூள்வித்து, கனிவுபெற-இளகும்படி, உள் உருக்கி-உள்ளே தா
உருகப்பண்ணி, பருவமது அறிந்து-பக்குவமுணர்ந்து, நின் அருள் ஆ
உன் திருவருள் ஆகிய, குளிகைகொடு பரிசித்து - குளிகையினால் தீண்
வேதி செய்து-வேதித்து, பத்துமாற்றுத் தங்கம் ஆக்கி-பத்துமாற்றுப் ப
பொன்னாகச் செய்து, பணிகொண்ட- (என்னை) அடிமைகொண்ட, பட்
தை-உனது பெருங் கருணையை, என் சொல்லுவேன்-என்ன சொல்வே
அருமைபெறு-அருமையைக் கொண்ட, புகழ்பெற்ற-கீர்த்தியையடை
வேதாந்த சித்தாந்தம்-வேதாந்த சித்தாந்தங்களாகிய, ஆதியாம் அந்
தும்-ஆதியந்தங்களின் மேலும், அத்துவித நிலையராய்-அத்துவித நிலை
யுடையராகி, என்னை ஆண்டு அடியனை-ஆட்கொண்டு,உன் அடிமை ஆன
கள்-உனக்கு அடிமைப்பட்டவர்களுடைய, அறிவின் ஊடும்-அறிவினி
லும்,திருமருவு-அழகு பொருந்திய, கல்லால் அடிக்கீழும்-கல்லாலமரத்தி
அடியிலும், வளர்கின்ற-சிறந்திருக்கிற, சித்தாந்த முத்திமுதலே:-என்க

(வி - ரை) மூசையொன்றில் களிம்புடன் கூடிய செம்பினையி
அனலில் வைத்து அது உருகிவருஞ் சமயத்துப் பரிசன வேதியைக் கூ
டிப் பெரியோர்தங்கமாக்குதல்போல, உடலிலே ஆணவமலத்துடன் கூ
சீவனுக்கு ஞானத்தினைத்தந்து அந்த ஞானத்தால் அச் சீவன் பரிபக்
மடையுந் தருணத்து அருளினைக் கூட்டி யாசாரியர் சீவன் முத்தனா
யாண்டுகொள்வராகலின், கருமருவு குகையனைய..............யென் செ
லுவேன் என்றனர். சிவஞான சித்தியார். "செம்பிரதக் குளிகையினா
களிம்பற்றுப் பொன்னாய்ச் செம்பொனுடன் சேருமலஞ் சிதைந்தா
சீவ-னம்பனுடன் கூடுமெனிற் பொன்போலல்ல னற்குளிகைபோல வ
னுகு மலம்போக்கி, யம்பொனடிக் கீழ்வைப்ப னருங்களங்க மறக்கு
ளிகைதானும் பொன்னாசாதாகு, மும்பர்பிரா னுற்பத்தியாதிகளுக்கு
னுயிர்தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே." என்றதனாற் காண்

பணிகொண்ட என்றதனால், செம்பொன் இரதக்குளிகை தாக்கக், களிம் பற்றுப் பொன்னுமாறுபோல, ஆன்மாவுஞ் சிவஞானத்தினாலே மலம் போய்ச்சிவனையடைந்தவிடத்து இவனு மவனைப்போலப் பஞ்சகிருத்தியங் களையுஞ் செய்தற்குறித்தாவனென்னுஞ் சிவசமவாதியை மறுத்தவாறு யிற்று. என்னை? களிம்பினைப்போக்கினபொன்னானது தான்வேறேயொரு செம்பிற் களிம்பைப்போக்கமாட்டாது; குளிகையே போக்குமிது பொன்னா கவே யிருக்குமாகையினாலும், மலநீங்கியவழியுஞ் சிவானுபவமொன்றற்கே சுதந்திரமாய் உயிர், ஐந்தொழி லெல்லாவற்றிற்குஞ் சுதந்தரனாகிய முதல் வனோடொத்தன்றாதல் செல்லாமையானும் என்க.

வேதாந்தமென்பது-ஆன்மாக்களுக்குப் பொதுவாகக் கூறியுள்ள வேத முடிவு சித்தாந்தமென்பது-இருவினையொப்புமலபரிபாகம்வாய்ந்த சத்திநி பாத வுத்தமர்க்குச் சிறப்பாகக் கூறியுள்ள ஆகமமுடிவு. ஆதியா மந்தமி தம் என்றதனால் நாதாந்தம், போதாந்தம், யோகாந்தம், கலாந்த முதலிய வைகளைக் கொள்க. இதனை 'வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை, யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ'' என இவ்வாசிரி யர் கூறுவதனானுங் காண்க.

அத்துவித நிலையரா யென்னையாண்டு' என்றதனால், அத்துவித மென்ற சொல்லிற்கு ஒன்றென்று சாதிப்பார் மதமறுக்கப்பட்டு, இரண் டல்ல என்றபொருள்படும் உண்மையினை நிறுத்தியவாறாயிற்று; அத்துவி தமென்ற சொல்லிற்கு ஒன்றெனப் பொருள்கொளின், என்னையாண்டு என்னுஞ் சொற்களுடன் மாறுபடுமென்பதனை யூகித்தறிக, ''சிவமாக்கி யெனையாண்ட'' என்றார் ஆளுடையவடிகளும்.

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவித லுடன் விரித லற்றுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமு மற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்று விந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞான மற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமு மற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்

தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) கூடுதலுடன் பிரிதல் அற்று-கூடுதலுடன் பிரிதலும் இல்லாததாகி, நிர்த்தொந்தம் ஆகி-தொந்தமில்லாததாகி, குவிதலுடன் விரிதல் அற்று-கூம்புதலும் மலர்தலும் இல்லாததாகி, குணம் அற்று-குணரகிதமாகி, வரவினொடு போக்கு அற்று-வருதலும் போகுதலும் இல்லாததாகி, நிலையான குறிஅற்று- நிலையாகிய அடையாளம் இல்லாததாகி, மலமும் அற்று-மலரகிதமாகி, நாடுதலும் அற்று-நினைத்தலும் இல்லாததாகி, மேல் கீழ் நடு பக்கம்என-மேல்கீழ்நடுபக்கமென்று, நண்ணுதலும் அற்று-சொல்லப் பொருந்துதலும் இல்லாதாகி, விந்து நாதம் அற்று-விந்துநாதங்கள் இல்லாததாகி, ஐவகை பூதபேதமும் அற்று-பஞ்சபூதவேறுபாடுகளும் இல்லாததாகி, ஞாதுருவின் ஞாதுருவோடு,ஞானம் அற்று-ஞானமும் இல்லாததாகி, வாடுதலும் அற்று வாட்டமடைதலும் இல்லாததகி, மேல்-மேலும், ஒன்று அற்று-ஒன்றாந்தன்மை இல்லாததாகி, இரண்டுஅற்று-இரண்டாந்தன்மை இல்லாததாகி, வாக்கு அற்று-வார்த்தையில்லாததாகி, மனமும் அற்று-மனமும் இல்லாததாகி, மன்னு-நிலைபெற்ற, பரிபூரணம்-பரிபூரணமாகிய, சுகவாரிதன்னில்-இன்பசாகரத்தில், வாய்மடுத்து உண்டு-வாய்மடுத்தருந்தி, அவசமாய்-பரவசமாகி, தேடுதலும் அற்ற இடம்-தேடுதலும் இல்லாத இடம், நிலை என்ற-உண்மைநிலையென்று உபதேசித்த, மௌனியே. மௌன குருவே, சித்தாந்த முத்திமுதலே. என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருள்களினும் கலந்துங் கலவாது மிருத்தலின், 'கூடுதலுடன் பிரிதலற்று' என்றனர் அதாவது எல்லாமாய்அல்லதுமாயிருக்குந் தன்மையினை விளக்கியதாயிற்று. திருவாசகம். "வானாகி மண்ணாகி வளியாகி யொளியாகி, யூனாகி யுயிராகி யுண்மையுமா யின்மையுமாய்க்; கோனாகி யானென தென் றவரவரைக் கூத்தாட்டு, வானாகி நின்றாயை யென்சொல்லி வாழ்த்துவனே, எனவும், தேவாரம். "இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி யியமான னாயெறியுங் காற்றுமாகி, யருநிலைய திங்களாய் நாயிறாகி யாகாசமாயட்ட மூர்த்தியாகிப், பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணுமாணும் பிறருருவும் தம்முருவுந்தாமேயாகி, நெருநலையா யின்றாகி நாளையாகி நிமிர்புன்சடைகணின்றவாறே" எனவும், "மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலயமல்லை மலையல்லை கடலல்லை வாயுவல்லை, யெண்ணல்லை யெழுத்தல்லை யெரியுமல்லை யிரவல்லை பகலல்லை யாவுமல்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லை பேடுமல்லை பிறிதல்லை யானாயும் பெரியாய் நீயே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லை யுணர்வரிய வொற்றி யூருடைய கோவே" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

தனக்கெனச்சுகதுக்கமின்மையின் 'நிர்த்தொந்தமாம்' என்றனர். திருவாசகம்: "இன்பமுந் துன்பமு மில்லானே யுள்ளானே" என்றதனாற் காண்க. விருத்திக்ஷய மின்மையின் 'குவிதலுடன் விரிதலற்று' என்றனர். குவிதலாவது-அணுரூபமாக விளங்குவது, விரிதலாவது-மகத்து ரூபமாக விளங்குவது. அற்று என்றதனால் இவையிரண்டு மின்றியிருப்பது. சிவபுராணம்: "அணோரணீயாந் மகதோமஹீயா நயமவ்யய:" எனவும், கைவல்யோபநிஷதம்: "அணோரணீயாநகமேவ தத்வந் மஹாநஹம் விசித்ரம்" எனவும்வருவனவற்றாற்காண்க. 'பிறப்பு இறப்பின்மையின், வரவினொடு போக்கற்று என்றனர். பிருகதாரணியோபநிடதம்: "ஸவாஏஷமகாநஜ ஆத்மாஜரோமர:" எனவும், தேவாரம்: "பிறவாது மிறவாதும் பெருகினானைப், பேய்பாட நடமாடும் பித்தன்றன்னை, மறவாதமனத்தகத்து மன்னினானை, மலையானைக் கடலானை" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. நாமரூபமின்மையின் 'நிலையான குறியற்று' என்றனர். திருவாசகம்: "திருமாலும் பன்றியாய்ச் சென்றுணராத் திருவடியை, யுருநாமமறியவோ ரந்தணனா யாண்டுகொண்டா, னொருநாம மோருருவமொன்று மில்லாற்காயிரந், திருநாமம்பாடிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ" என்றதனாற் காண்க,

அசுத்தமாயை பிரகிருதிமாயைகளைக் கடந்ததேயன்றிச் சுத்த மாயையினையுங்கடந்திருத்தலின், 'விந்துநாதமற்று' என்றனர். "நாதவிந்துகளாதீநமோநம:" என்றதனாற் காண்க, ஒன்றற் றிரண்டற்று என்றதனால் ஏகான்மவாதியரையும், துவைதவாதியரையு முறையே மறுத்து, "ஒன்றாகாம லிரண்டாகாமல், ஒன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்" என்னுஞ் சுத்தாத்வைத சித்தாந்த நிறுத்தியவாறாயிற்று. திருக்களிற்றுப்படியார்: "ஒன்றன்றிரண்டன் றுளதன் றிலதன்று, நன்றன்று தீதன்று நானன்று நின்ற; நிலையன்று நீயன்று நின்னறிவு மன்று, தலையன் றடியன்று தான்" என்றதனாற் காண்க.

தாராத வருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்
தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளிணையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
சாசுவத சம்ப்ரதாயம்
ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை
யொன்றே டிரண்டெனாமல்
ஒளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா
மொலியெனவு முணர்வு றாமல்
பாராது பார்ப்பதே யேதுசா தனமற்ற
பரமவநு பூதி வாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்தியது பாராம லந்நிலை
பதிந்தநின் பழவடியர்தம்

சீரா யிருக்கநின தருள்வேண்டு மையனே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) தாராத அருள் எல்லாம்-தரக்கூடாத உனது திருவருள் முழுதும், தந்து அருள் - தந்தருளும்படி, மௌனியாய் - மௌனகுருவாகி தாய் அனைய - தாயையொத்த, கருணைகாட்டி-கிருபைசெய்து, தாள்,இணை இரண்டு திருவடிகளை, என் முடிசூட்டி-என்சிரசில் தரித்து, அறிவில் சமாதியே-அறிவினிடத்துக்கூடும் நிஷ்டையே, சாசுவத சம்பிரதாயம் (என்று) நிலையாகியசம் பிரதாயமென்றும், ஓராமல்-பகுத்துணராமலும், மந்திரமும் உன்னாமல்-மந்திரத்தை நினைக்காமலு, முத்திநிலை-மோக்ஷ நிலையானது, ஒன்றோடு இரண்டு என்னாமல்-ஒன்று இரண்டு என்று சொல்லாமலும், ஒளி எனவும்-ஒளியென்றும், வெளியெனவும்-வெளியென்றும், உரு என வும்-உரு என்றும், நாதம் ஆம் ஒலி எனவும்-நாதமாகிய ஒலியென்றும், உணர்வு உறாமல்-அறியாமல், பாராது பார்ப்பதே-காணுமற்காண்பதே, ஏது சாதனம் அற்ற-எவ்வகைப்பட்ட சாதனங்களும் இல்லாத, பரம அநுபூதி வாய்க்கும் பண்பு என்று-மேலான அனுபூதி கிடைதற்குரிய உபாயமென்றும், உணர்த்தியது-நீ அறிவுறுத்தினவை, பாராமல்-பகுத்தறியாமல், அந்நிலை பதிந்த-அந்த நிலையிற்றங்கிய, நின் பழ அடியர்தம்-உனது பழைய அடியார்களுடைய, சீர் ஆய் இருக்க-சிறப்பையடைந்திருக்க, நினது அருள் வேண்டும்-உன் திருவருள் வேண்டும். ஐயனே-கடவுளே, சித்தாந்த முத்தி முதலே என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சகலர்கள் புண்ணிய பாவங்கள்தொலையொத்த காலம் பார்த்துப், பூமியின்கண் ஆசாரியரை யதிட்டித்துக்கொண்டு, மந்த மதியான நால்வகைச்சத்திநிபாதானுகுணமாகத் தீவினையைச் செய்தவர்கள் பாசத்தைச் சேதித்தவர்களறிவை விளக்கி, யதிபக்குவரா யுள்ளவர்களைச் சிவானந்தானுபூதியிற் றிளைத்திருக்கும்படி யருளெலாந்தந்து, கருணையினைக் காட்டுவனாகலின், 'தாராதவருளெலாந் தந்தருள்மௌனியாய்த் தாயனைய கருணைகாட்டி' என்றனர். சிவஞானபோதம்: "மெய்ஞ்ஞானந் தானே விளையும் விஞ்ஞானகலர்க், கஞ்ஞான வச்சகலர்க் கக்குருவாய்-மெய்ஞ்ஞானம், பின்னுணர்த்து மன்றிப் பிரளயாகலருக்கு, முன்னுணர்த்துந் தான்குருவாய்முன்" எனவும், சிவஞானசித்தியார்: "உரைதருமிப்பசுவர்க்க முணரின் மூன்று முயரும் விஞ்ஞானகலர் பிரளயா கலர்சகலர், நிரையின் மலமல கன்மமலங்கன்மமாயை நிற்கு முதலிருவர்க்கு நிராதாரராகிக், கரையிலருட் பரன்றுவிதா சத்திபாதத்தாற் கழிப்பன்மலஞ்சகலர்க்குக் சன்ம வொப்பிற், றரையிலாசான் மூர்த்தியாதாரமாகித் தரித்தொழிப்பன்மலஞ் சதுர்த்தா சத்திநிபாதத்தால்" எனவும், போற்றிப் பஃறொடை "தன்னி

ன்று நீங்காச்சகலர்க்கவர்போல, முன்னின்று மும்மலந்தீர்த் தாட்கொள் கையன்னவனுக், காதிகுண மாதலினு லாடுந்திருத்தொழிலுஞ், சோதி மணிமிடற்றுச் சுந்தரமும்-பாதியாம், பச்சையிடமும் பவளத்திருச்சடை மேல், வைச்சநதியு மதிக்கொழுந்து மச்சமுற, வாடுமரவு மழகார் திருநு தன்மேல், நீடுருவ வன்னிநெடுங்கண்ணுங்-கேடிலயங், கூட்டுந் தமருகமுங் கோலவெரியகலும், பூட்டரவக்கச்சும் புலியதளும்-வீட்டின்ப, வெள்ளத் தழுத்தி விடுந்தாளினுமடியா, ருள்ளத்தினும் பிரியாவொண்சிலம்புங்-கள் ளவினை, வென்று பிறப்பறுக்கச் சாத்தியவீரக்கழலு, மொன்று முருத் தோன்றும வுள்ளடக்கி-யென்று, மிறவாதவின்பத் தெமையிருத்தவேண் டிப், பிறவாமுதல்வன் பிறந்து" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. திரு மேனிகொண்டெழுந்தருளிவந்த தம்பிரான் திருவடிதீட்சைசெய்த பின்ன ரே அனுக்கிரகிக்க வேண்டுமாகலின், தாளிணையென் முடிசூட்டிஎன்றனர். திருமந்திரம்; "திருவடி வைத்தென் சிரத்தருணோக்கிப், பெருவடிவு தந்த பேர்சக்தி தன்னைச், குருவடிவிற்கொண்ட கோனையென் கோவைக், கருவழி மாற்றிடக்கண்டுகொண் டேனே." அன்றியும், "திருவடி ஞானஞ் சிவமாக்கு விக்குந், திருவடி ஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்குந், திருவடி ஞானஞ் சிறை மலமீட்டுந், திருவடி ஞானந் திண்சித்தி முத்தியே," எனவும், சிவஞானக் கலம்பகம்; "அடங்க வெலும்புந் தோலுமாயருவருப்புற் றமிழ்ந்தின்ற வுடம்பை நானென்றிருந்தேனை பொழிவில்கருணைச் சிவஞானி, கடந்த பிரம நீயென வேகழற்கா லென்புன்றலைவைத்தான், முடங்கு சுருள்வா ளுப்ச் சொ பொன்முடி சூட்டின னெம்பெருமானே." எனவும், சிவ ஞானசித்தியார் "என்னையிப்பவத்திற்சேராவகை யெடுத்தென் சித்தத்தே, தன்னைவைத்; தருளினாலே தாளிணைதலைமேற் சூட்டும்" எனவும், திருக் களிற்றுப் படியார்; "சிந்தையிலுமென்றன் சிரத்தினிலுஞ்சேரும் வகை, வந்தவனை நாம் வாராமற்-றந்தவனை" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. போதமுனையாது பதைப்புநீக்கி வறிதேயிருந்து அறிவிடத்து கூடுஞ் சமா தியே நிட்டைமுறையாகலின், அறிவிற்சமாதியே சாசுவத சம்ப்ரதாயம் என்றனர். தத்துவப் பிரகாசம்; "உயிரெனவும் பரையெனவுஞ் சிவமெ னவு மூன்று முருக்காண விலையான் உயிர்நடத்தலானும், பயிலுமிடத்துஞ் சுட்ட வரியதெனலானும் பார்த்ததெல்லா மப்பதியின் செயலோதலானும், வியனுலக மிவனாலே சேட்டித்தலெனினும் வியர்நுரைத்தார்க் குணர் வரிய ளுப்ச்சோடலானும், பயனளித்தல் சொளல்காணப் படுதலானும் பார்த்தமுந்தா நிலையாகும் பதைப்பற்றுப் பாரே." என்றதனாற் காண்க.

ஆன்மாவுஞ் சிவமு மொன்றல்லவாகலினாலும், ஆன்மாக்கள் சீவிக்கு மிடத்துஞ் சிவனறிவிக்கவறிந்து பிரிவற நின்று சீவிக்கையால் இரண்டல்ல வாகலினாலும், 'ஒன்றேயிரண்டென்றேமல்' என்றனர். இருபாவிருபஃது; ஒன்றாகாம லிரண்டாகாம லொன்றுமிரண்டு மின்றாகாமல்" என்றதனாற் காண்க, இதுவே அத்துவிதமாம். உலகத்துப் பொருளுடன் கூடுவானாகில்

முதல்வன் சாகாரியாவாணுகையால் அங்ஙனங் கூடாவியல்பை யுடைய ஞய் நிராதிகாரியா யிருப்பனுகலின், 'ஒளியெனவும் வெளியெனவு முரு வெனவு நாதமாமொலியெனவு முணர்வுறுமல் என்றனர். சிவஞானசித்தி யார்; சிவனரு வுருவுமல்லன் சித்தினே டசித்துமல்லன், பவமுதற் ஜெ ழில்களொன்றும் பண்ணிடு வானு மல்லன், தவமுத லியோகபோகந் தரிப்பவ னல்லன்ருனே, யிவைபெற விபைந்து மொன்று மியைந்திடா வியல்பினனே.''எனவும்,தேவிகாலோத்தரம். விஜ்ஞாநோமே து ஹிஸதா ஸகலவஸ்துவஸதந்ஹோத் ஸகலவிரஞெர் நாஷெயஹெயொ வஹ்ந வுதொஷிஷந ஹநாலேதஹோயொவிஷோகஃ। யொஸஎ ஸவெஷஹஸவெஷு வஹெவஹிஹோஹொஃ॥ சுகாயொநிரூ ணொஹீஷி நிராஜஙு நிஷஷிஷிதிஸீஷஃ। உநஸஷிஸ்ஸாவாஜிமதஷ நிவெஶிவஸகஷி.'' எனவும் வருவனவற்ருற் காண்க.

தற்போதத்தை முன்னிட்டுப் பாராமல் திருவருளை "முன்னிட்டுப் பார்ப்பதுவே சிவத்திணைக் சார்தற் சேதுவாகலின், பாராது பார்ப்பதே யேது என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம். ''வாலே முகமாய் வரவானை யேறி ஞர், போலவுன் போதமோ போய்த்தீண்டுஞ் சாட், பெருஞ்சிரிப்பாந் தன்னைப் பிடித்தாட்டும் பேயைத் தெரிஞ்சிருக்கத் தேடுஞ் செயல்.'' என்ற தனுற் காண்க.

போதமா யாதிநடு வந்தமுமி லாததாய்ப்
புனிதமா யவிகா ரமாய்ப்
போக்குர வியலாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகலி டமதா
ஆதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின் மைதீர்த்
தறிவித்து நிற்பதுநி னருளாகி லெளியனேற்
கறிவாவ தேத றிவிலா
ஏதம்வரு வகையேது வினையேது வினைதனக்
கீடான காய மேதென்
இச்சாசு தந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலைவு தீரத்
தீதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தியெனை யாள்வையோ
சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்த குருவே.

(இ - ள்.) போதமாய்-ஞானவடிவாகி, ஆதி நடு அந்தமும் இல்லாதது ஆய் - ஆதியந்தரகிதமாகி, புனிதமாய் - பரிசுத்தமாகி; அவிகாரம் ஆய் - நிர்விகாரமாகி. போக்கு வரவு இல்லாத இன்பம் ஆய்- போக்குவரவற்ற சுகவடிவாகி, நின்பூரணம்-உன்னுடைய பரிபூர்ணநிலையையே, புகல் இடமதி ஆ - அடைக்கலத் தானமாகக்கொண்டு, ஆதரவு வையாமல் - அதனிடத்து விருப்பம் வைக்காதவகை, அறிவினை மறைப்பதும் - என்னறிவைத் தடுப்பதும், நின் அருள்-உன் திருவருளே, பின்னும்-மேலும், அறிவு இன்மை தீர்த்து - அறியாமையை நீக்கி, அறிவித்து நிற்பதும் - (என்னுளிருந்து) உணர்த்தி நிற்பதும், நின் அருள் - உன் திருவருளே, ஆகில், ஆனால், எளியனேற்கு - எளியேனுக்கு, அறிவு ஆவது ஏது - அறிவாவது யாது; அறிவு இலாத ஏதம் வருவகை ஏது - அறிவில்லாத குற்றம் உண்டாகும் வகையாது; வினை ஏது - அறிவறியாமைகட்குக் காரணமான வினை யாது; என் இச்சா சுதந்தரம்-எனனுடைய இச்சா சுதந்தரங்கள், சிறிதும் இல்லை - சொஞ்சமுமில்லை; இகம் பரம் இரண்டினும் - இகபரமென்னுமிரண்டிடத்தும், மலைவு தீர - எனது பிராந்தி நீங்கும்படியாக, தீது இல் அருள்கொண்டு-குற்றமற்ற திருவருளைக்கொண்டு, இனி உணர்த்தி - இனியேனும் அறிவுறுத்தி, என்னை ஆள்வையோ - என்னை அடிமைகொள்வையோ, சித்தாந்தமுத்தி முதலே -என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய சொரூபவிலக்கணம் இன்னபடித்' தெனக் கூற வொண்ணாமையின், போதமா யாதிநடு வந்தமுமிலாததாய்ப் புனிதமா விகாரமாய்ப் போக்குவரவில்லாத வின்பமாய் நின்றநின் பூரணம்' என்றனர். தத்துவப்பிரகாசம்: "உருவுமருவுங் கலப்புமா யன்றிக்குறியு, முறையுமுணர்ந் தறிவரிதாய்க் குணமெல்லையிலவா, யருபரமா யானந்தக்குறியாயற்புதமாய் யநாமயமாய் நிராமயமாய் சலமாயின்பாய்த், தெரிவரிதா யநுபவமாய் முத்தசித்தாய னுவாய்ச், செல்கதியாய்ப் பல்லுருவாய்த் தீமைநன்மையின்றாய், யுரையிறந்து கரையிறந்த வொளியாகி வெளியா,யோங்குவது தற்சிவமென் றோங்குரைக்குநூலே." என்றதனாற் காண்க.

கன்மசாமீபமான ஆன்மாக்களுக்குப் பரிபாகமான மலங்களினுடைய வீரியத்தைத் தடுத்தலும், ஆன்மாக்களுக்கு ஆணவமுதலிய குற்றங்களைப் போக்கி ஞானத்தினைக் கொடுத்து வீட்டையடையச் செய்தலும் முதல்வனருளே யாகையால், 'அறிவினைமறைப்பது நின்னருள்பின்னு மறிவின்மை தீர்த்தறிவித்து நிற்பது நினருளாகில் என்றனர். சிவஞானசித்தியார்: "அழிப்பிளைப் பாற்றலாக்க மவ்வவர் கன்மமெல்லாங், கழித்திட னுகரச் செய்கைகாப்பது கன்மவொப்பிற், றெழித்திட மலங்களெல்லா மறைப்பருட் செய்திதானும், பழிப்பொழி பந்தம்வீடு பார்த்திடி னருளேயெல்லாம்." எனவும், தத்ரைவ; "வ[illegible]

ஷா ॥ யஜொீ-லெநஊயஜெ்த தஜா நஈமூாஹிகொ ந்ஈஷஈதி." எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க

வி௵.—அறியாமையாகிய ஏதமும், வினையும், காயமு மடியேனுக்கு வந்தவா றேது?

விடை.—நீயுனது முந்திய சென்மத்தினுற் றேடிக்கொண்ட மலங்கள் கூட்டி வைத்தன.

வி௵.—சேட்டையற்ற சடமாகிய மலங்கள் எங்ஙனங்கூட்டி வைக்கும்?

விடை.—நீ யறிவுற்றவனுகையால் உன்னுடன் அம்மலங்கள் கூடுகையில் அவைச் சேட்டைப்படும்.

வி௵,—கடபடங்களாயுள்ள சால் குடம் புடவை சீலை முதலாயுள்ளவை அடியேனுடன் கூடின அவசரத்துச் சேட்டைப்படக் கண்டேனில்லையே?

விடை.—மலங்கள் கடபடாதிகள் போலன்று. விடத்தையுடைய வசநாவ முதலாயுள நஞ்சுகள் சடமாயினும், அறிவாயிருந்த ஆன்மாக்கள் அவற்றைப் புசித்த அவதரத்து அறிவையழித்து அவற்றின் குண மேலிட்டு மயக்கினுற்போல, அந்தமலங்கள் சடமாயினும்அறிவுள்ள உன்னுடன் சம்மந்தமான அவசரத்து அவைகட்குச் சேட்டை யுண்டாம்.

வி௵.—மலங்களுக்கு உவமையாகக் கொண்ட நஞ்சுகள் மலங்களைப்போல பல குணங்களைச் செய்யக்கண்டதில்லை. அன்றியும் மலங்கள் சடம னபடியால் அவை தாமேயடியேனை வந்துபொருந்தா. அடியேனு அவற்றை வேண்டுமென வுண்டாக்கிக்கொள்ளேன். முதல்வன் நின் மலனுகையால் அஞ்ஞானமாகிய மலங்களை அடியேனுக்கு உண்டா கப் போகிறதில்லை. மலங்களால் விளைத்தவா றெங்ஙனம்?

விடை.—அம்மலங்கள் ஆன்மாவாகிய நீயுள்ளவன்றே சுபாவமாக வுன்ல டத்திலுளவாம்.

வி௵.—பாலில்வெளுப்பும், கருமையிற்கறுப்பும் இயல்பாயுள்ளனவாகலின் சுபாவத்திற் கொருகாலத் தினுநீக்கமில்லையே?

விடை.—நெல்லின்க ணுளதாகிய முளையைத் தோற்றுவிக்கு மாறுபோல கன்மமலம் உன்னுடைய சுகத்துக்கங்களை முதற்காரணமாய் நின் தோற்றுவிக்கும், முளைத்தற்கு அனுகூலஞ்செய்து உடனிற்கு தவிடுபோல, மாயாமலம்—அச்சுகதுக்கங்களாண்டுத் தோன்றுத குத் துணைக்காரணமாய் தன்காரியமாகிய தனுகரண முதலியவ றையும் உயிரையு மியைவித்து நிற்கும், அம்முளை ஆண்டுத்தோன் தற்கு நிமித்தகாரணமாகிய உமிபோல, ஆணவமலம் அத்தோ

றக்கிற்று நிமித்தகாரணமாய் அவற்றை முறுகுவிக்துகின்ற அச் சுகதுக்கங்களை உயிர் நுகருமாறு நிலைபெறச்செய்யும். இவற்றை யிங்ஙனங்கூட்டிவைப்பான் முதல்வனென்றறிக.

இவ்விருவிடைகள், ஏதம் வரும்வகையேது வினையேது வினைதனக் கான காயமேது எனக்கூறியுள்ள வாக்கியத்தின் உள்ளுறைகளா மெனக் காள்க.

ஆன்மாவொன்றை யறியுமிடத்துந் தானே யறியாமல் அறிவிக்க யுறியுந் ன்மை யுடைத்தாகலின், இச்சாசுகந்தாஞ் சிறிதுமிலே என்றனர். சிவப்பிர சம் "இருணனிபிரவிதான் வந்திரிக்கலு மிரவிலெண்ணும், பொருணிலை ண்டொக்தர் பொருந்திடுமாறுபோல, மருணிலையெங்குநீங்க மகிழ்ந்துயிர் ன்னுண்மன்னு, மருளையுமொழியஞாலந் தறிந்தவாறறியுமன்றே." என்றத ற்காண்க. இகத்திலும் பரத்திலும் முறையே திரோதான சத்தியினைக் கொ டும் அருட்சத்தியினைக்கொண்டும் காத்துவர வேண்டுமென்பார், இகபர ரண்டிலுண் மிலவுசிரத் தீதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தி யெனையாள் வையோ என்றனர். (கூரு)

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்
  பாப்பைவல மாக வந்தும்
பாவையிடை மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும்
  பசிதாக மின்றி யெழுநா
மந்திரிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
  வன்பசி தனக்க டைத்து
மவுனத் திருந்துமுயர் மலைநுழை தனிற்புக்கு
  மன்னுதச நாடி முற்றுஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனொ டங்கியைச்
  சோமவட் டத்த டைத்தும்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
  டோறுநிலை நிற்க வீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ
  சித்தாந்த முத்தி முதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
  சின்மயா னந்த குருவே.

(இ-ள்.) பத்திநெறி - பத்திமார்க்கத்தில், நிலைநின்றும் - நிலையாய்நின் றும், நவகண்ட - ஒன்பது கண்டங்களோடுகூடிய, பூமிப்பாப்பை - பூமியின் பரப்பினை, வலமாகவந்தும் - பிரதட்சணமாய்வந்தும், பாவை இடை

மூழ்கியும் - கடலில் ஸ்நானம்பண்ணியும், நதிகளிடை மூழ்கியும் - நதிகளில் ஸ்நானம்பண்ணியும், பசிதாகம் இன்றி - பசிதாகங்க ளில்லாமல், எழுநாமத்தி இடைநின்றும் - நெருப்பின் நடுவினின்றும், உதிர் சருகு - உதிர்கின்ற சருகுகளையும், புனல்வாயுவினை - சலத்தினையும் வாயுவினையும், வன்பசிதனக்கடைத்து - வலியபசிக்குநிரப்பி, மவுனத்து இருந்தும் - மௌனநிலையில் இருந்தும், உயர்மலை நுழைஞ்னில்புக்கும் - உயர்ந்த மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தும், மன்னு - நிலைபெற்ற, தசநாடிமுற்றும் - தசநாடி முழுவதையும், சுத்திசெய்தும் - சுத்தப்படுத்தியும், மூலப்ராணனோடு - மூலாதாரத்திலுள்ள ப்ராணவாயுவுடன், அங்கியை - அக்கினியை, சோமவட்டத்து அடைத்தும் - சந்திரமண்டலத்தில் சேர்த்தும், சொல் அரிய - சொல்லுதற்கரிதாகிய, அமுது உண்டும் - அமிர்தத்தைப் புசித்தும், அற்ப உடல் - அற்பசரீரம், கற்பங்கள்தோறும் நிலைநிற்க - ஊழிகள்தோறும் நிலைநிற்கும்படி, வீறு - மேலான, சித்திசெய்தும் - சித்தியையடைந்தும், ஞானம் அலது - ஞானமுண்டானு லல்லது, கதிகூடுமோ - மோட்சஞ்சித்திக்குமோ, சித்தாந்த முத்திமுதலே - என்க.

(வி-ரை.) செங்நெறியினைக் கடைபிடித்தொழுகுவார் செய்யுஞ் சாதனங்கட்கு ஆதரவு அவசியமாகலின் பத்திநெறி நிலைநின்று என்றனர். ஆதரவு - பத்தி. திருமந்திரம். "ஒத்துலகேழு மறியாவொருவனென், றத்தனிருந்திடமாறிவார் சொல்லப், பத்தர்தம்பத்தியிற் பாற்படிலல்லது, முத்தியினையார் சொல்லமுந்துகின்றாரே." எனவும், சிவதருமோத்தரம். "ஆதரவே பரமான வறமதாகு மாதிநடு வந்தமிவற்றனைத்துமாகு, மாதரவற்றவரீகை யறமேயாகாதாதலினு லாதரவே மூலமாகு, மாதரவே பிரகிருதி யான்மாவீசனெனும் பொருளு மறிவிக்கு மமலன்றானு, மாதரவே யடைவிக்கு மாதலாலே யனைத்தினுக்கு மாதரவே மூலமாமே." என்றதனாற்காண்க.

நவகண்டமாவன - பரதகண்டம், கிம்புருடகண்டம், அரிகண்டம், இளவிர்தகண்டம், பத்திராசுகண்டம், கேதுமாலிகண்டம், இரமியகண்டம், குருகண்டம். இந்நாவலந்தீவில் மனுகுலத்தில் வந்த அரசன் அக்கினிகோத்திரன் அவனுக்குப் புத்திரரொன்பதின்மர், இக்கண்டங்களை யொவ்வொருவராக வொன்பதின்மரும் பிரித்தாண்டமையா லவரவர் பெயரா லக்கண்டங்களுக்குப் பெயராயிற்று. சிவதருமோத்தரம். "மனுகுலத்தில் வருமங்கி கோத்திரனு மன்னவன்றன், றனையர்பர தனைமுதலோர் சவுரிய ரொன்பதின்மருளர் இனையவர்க ளாண்டமையி னெய்தியபே ரெனவிவற்றை, நினைக பரதனுக்குரிமை பரதமே நிகழ்த்துங்கால்." என்றதனாற் காண்க. சாந்திராயணம் தட்சணயணம், தை மாதப்பிறப்பு, ஆடிமாதப்பிறப்பு, சித்திரைவிசு, அமாவாசை, பூரணை, திருவாதிரை, விதிபாதயோகம், கிரகணகால முதலான காலவிசிட்ட முணர்ந்து சமுத்திர ஸ்நானம் நதிஸ்நானஞ் செய்தல் புண்ணியமா

லின் பரவையிடைமூழ்கி; நதிகளிடை மூழ்கியு மென்றனர். சிவதருமோத்தரர். "அரவமாதிரத்தன் றன்னை யடர்ந்திட, விரவும் வேலையும் வெண்மதி தன்னையு, மிருமை யானவபனமு மிபவர்க், குரிய வேல்கண் மற்றுமுண்டார்கவே." என்றதனாற்காண்க.

யோகிகள் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்று தவஞ்செய்புங்கால் ஒவ்வோரவரத்து அவர்க ளுணவாகக்கொள்வது சருகு, வாயு, சலமுதலிய வாகலின், மூகா மத்தியிடைநின்று முதிர்சருகு புனல்வாயுவினை வன்பசி தணக்கடைந்து மென்றனர். அடைந்து என்றதனால் வெறுப்புட னுண்பரெனக்கொள்க. அவ்யோகிகள் மனிதர் சஞ்சாரஞ்செய்யும் பட்டினங்களி லிருக்கின் பிரபஞ்ச வாசனை பலமாகத் தாக்குமென வறிந்து மலைகளின் குகைகளை தங்கட்கிருப்பிடமாகக் கொள்வாராகலின், மலைநுழைதனிற் புக்குமென்றனர். தசநாடியாவன - இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிங்குவை, அலம்புடை, புருடன், சங்கினி, குரு என்பனவாம்.

யோகியர்கள் குய்யத்தின் இரண்டங்குலத்தின் கீழிலுள்ள மூலாதாரத்து அக்கினி மண்டலத்தில் பிராணவாயுவால் வன்னிபீசத்தாய அனலைமூட்டியெழுப்பி மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி ஆக்கினையென்னும் ஆறாதாரங்களிலும் பிரணவ தியானத்தோடு சென்று அங்கங்குள்ள விநாயகர் முதலிய கடவுளரைத் தரிசித்து, அந்த லட்சியங்களினின்று அவ்வாறாதாரங்கட்கு மேலாகிய பிரமரந்திரத்தில் அப்பிரணவத்தோடுஞ் சென்று அப்பிரமரந்திரத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தை அவ்வன்னிபீசத்தால் இளகச்செய்து அதினின்றும் வரும் அமிர்தப்பிரவாகத்தினையுண்டு நெடுநாள் வீற்றிருப்பராகலின், மூலப்பிராணனொடுங்கியைச் சோமவட்டத்தடைந்துஞ் சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்கடோறு நிலைநிற்களென்றனர். [illegible]. "மூலவில்லத்திலமோா முகமாய்முகிழ்த்து விழியின்பொடுதுபிலு. மூரிப்பாம்பைக் காலனலைமூட்டி யெழுப்பிநிலமாறுஞ், சீலமொடும் போய்த்தரிசித்துச் செழுமாமதியி னமுதகடறேக்கி" என்றதனாற்காண்க.

மெஞ்ஞான மொன்றடையாத காலத்து, எத்தன்மைய அரிய காரியங்களை யொருவன் செய்யினும் அவற்றாற் பிரயோசன மில்லையென்பார், ஞானமலது கதி கூடுமோ என்றனர். சிவநெறிப் பிரகாசம். "செய்திடபெல் சுரர்பூசை பாதிதொழிலினாலும் செப்பரிய தவத்தாலுஞ் செபத்தினாலு, மெய்தருஞ்சிரட்டாங்க யோகத்தாலுமெழிற்தீர்த்த மாடியதினாலு மன்பாய்ப், பெய்திடு தானத்தாலும் விரதத்தினாலும் பெயர்த்திடு மாணவ சத்திபோக்தடையாவே, மெய்தருஞ்சிர்ஞானங்க டொழில்கள்சத்தி விளக்கியிருமலைவை சொரூபமுல விகற்பமென்னை." எனவும், சிவநாமரசந்தியார். "ஞானத்தால் வீடென்றே நான்மறைகள் புராண நல்லகாசமஞ் சொல்ல வல்லவாமென்னு, மூனத்தா ரென்

கடவா ரஞ்ஞானத்தா லுறுவதுதான் பந்தமுயர் மெய்ஞ்ஞானந்தா, ஞனத்தாலது போவதலர்கதிர் முன்னிருள்போலஞ்ஞானமறப்பந்த மறமுத்தியாகு, மீனத்தார் ஞானங்களல்லா ஞானமிறைவனடி ஞானமே ஞானமென்பர்.'' எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. (நு௬)

மௌனதரு வணக்கம்.

ஆசைநிக ளத்தினை நிர்த்தூளி படவுதறி
யாங்கார முளையை யெற்றி
அத்துவித மதமாகி பதமாறு மாருக
வங்கையின் விலாழி யாக்கிப்
பாசவிரு டன்னிழ லெனச்சுளித் தார்த்துமேற்
பார்த்துப் பரந்த மனதைப்
பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயை நூறித்
தேசுபெற நீவைத்த சின்முத்தி ராங்குசச்
செங்கைக்கு ளேய டங்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
றிருவருட் பூர்த்தி யான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருஞான
மத்தகஜ மெனவ ளர்த்தாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ - ள்.) ஆசைநிகளத்தினை - ஆசையாகிய விலங்கினை, நிர்த்தூளிபட உதறி - நிர்த்தூளியாம்படி உதறி, ஆங்காரமுளையையெற்றி - ஆங்காரமாகிய முளையைப் பிடுங்கி யெறிந்து, அத்துவிதமதம் ஆகி - அத்துவிதமென்கிற மதத்தினைக் கொண்டு, மதம் ஆறும் - ஆறுமதங்களும், ஆறு ஆக - நதிகளாக அங்கையின் விலாழியாக்கி - துதிக்கையின் விலாழியாகச்செய்து, பாச இருள் - பாசமாகிய இருளை, தன் நிழல் என - தன்னுடைய நிழலென்று நினைத்து, சுளித்து - கோபித்து, ஆர்த்து - ஆரவாரித்து, மேல் - மேலே, பார்த்துப் பரந்த - நோக்கிப் பரவிய, மனதை - மனத்தினை, பாரித்த கவளமாய் - பெருங் கவளமாய், பூரிக்க உண்டு - நிறைய உண்டு, முகபடாம் அன்ன - நெற்றிப் பட்டத்தினை யொத்த, மாயைநூறி - மாயையினை அரைத்து, தேசுபெற - ஒளிபெற, நீவைத்த - நீ அமைத்த, சின்முத்திராங்குசம் - சின்முத்திரையாகிய அங்குசத்தினைத்தரித்த, செங்கைக்குள்ளே அடங்கி - செங்கையினிலடக்கி, சின்மயானந்த சுகவெள்ளம்படிந்து - ஞானமயமாகிய பேரானந்த வெள்ளத்

நிலைமூழ்கி, நின்திரு அருள் பூர்த்தியான - உனது திருவருளின் நிறைவாகிய, ரசம் உ.றுசற்சாரமீது-வசித்தல்பொருந்திய கூட்டத்தில்,என்னை-அடியேனை, ரு ஞான மத்தகஜம் என வளர்த்தாய் - ஞானமதத்தினை யுடைய யானையைப் போல வளர்த்தனை, மந்த்ரகுருவே - மந்த்ராசாரியனே, யோகதந்த்ர குருவே - யோகதந்த்ராசாரியனே, மூலன் மரபில்வரும்- திருமூலரது மரபில்வந்த, மௌன குருவே - மௌனகுருவே. என்க.

(வி - ரை.) வித்தியாதத்துவத்தில் தோன்றிய அராகம் ஆன்மாக்கள் செய்த கன்மத்திறுக் கீடாகப் பிரகிருதியினின்றும் பிறந்த சுகாநுபவங்களை மேலுமேலும் புசிக்கையின் பொருட்டுப் பண்ணுவிப்பது ஆசை. சிவஞான சித்தியார் "விச்சையிலிராகந்தோன்றி வினைவழி போகத்தின்க,ணிச்சையைப் பண்ணிநிற்குந் தொழிலறி விச்சைமூன்றும், வச்சபோ நிச்சாஞானக் கிரியை முன் மருவியான்மா, நிச்சயபுருடனாகிப் பொதுமையினிற்பனன்றே." என்ற தனுற்காண்க. இவ்வாசையால் விடயவிச்சை விளையும், இவ்விளைவால் பந்த முண்டா மாதலினுல் ஆசை நிகளத்தினை என்றனர். இத்தகைய ஆசையினை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டுவ தத்தியாவசிய மாகலின் நிர்த்தூளிபட வுதறி என்ற னர். கந்தரனுபூதி "தூசா மணியுந்துகிலும் புனைவா, ணேசமுருகா நினைதன் னருளா, வாசாங்களந் துகளாயினபின், பேசாவனுபூதி பிறந்ததுவே." எனவும், திருக்குறள். "அஞ்சுவதோருமறனே யொருவனை, வஞ்சிப்பதோருமவர்," எனவும், திருமந்திரம். "ஆசையறுமின்க ளாசை யறுமின்க, ளீசனோடாயினு மாசையறுமின்க, ளாசைப்படப்பட வாய்வருந்துன்பங்க, ளாசைவிடவிட வானந்தமாமே." எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க.

புத்திதத்துவத்தினின்று மனத்திற்கு மூலமாகத் தோன்றி யானென தென்பதற் கேதுவாகப் பிரதிபுருஷ நியதமாய், குலதனவித்யாதிகளினலெனக் குச் சமானமில்லை யென்றும், யானென்றும், எனதென்று மபிமானஞ் செய்து கொண்டு மோட்சபரியந்த மான்மாவை நீங்காது நிற்பதுவாய் சரீரத்துவ பிராணுதி வாயுக்களைச் சேட்டிப்பது அகங்காரம். சிவஞான சித்தியார் "ஆங்கா ரம் புத்திபின்க ணுதித் தகந்தைக்கு வித்தா, யீங்கார்தா னென்னோ டொப்பா ரென்றியா னென்னதென்றே, நீங்காதே நிற்கும்." என்றதனுற் காண்க. இவ் வாங்காரத்தினை யொழித்துக் கொள்ள வேண்டியது கட்டாய மாகலின் ஆங் கார முளையை யெற்றி என்றனர். இவ்வாசிரியரே "ஆங்கார மற்றுன்னறி வான வன்பருக்கே, தூங்காத தூக்கமது தூக்கும் பாராபரமே" என்றதாலுங் காண்க.

மதமாறுவன: உலகாயதம், பௌத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை,மாயாவாதம், பாஞ்சராத்திரம் ; இப்புறச்சமய மாறினையும் நிராகரிக்க வேண்டுமென்பார் யானை பரிபூரீராகிய விலாழிக் குவமையாக்கி, மதமாறு மாறுகவங்கையின் விலாழியாக்கி என்றனர். திருவாசகம் "உலகச்சமயங்க ளொவ்வாத சாத்திர

மாஞ்,சவலைக்கடலுள ளாய்க்கிடந்து தடுமாறுங், கவலைக் கெடுத்துக் கழலிணைக டந்தருளுஞ், செயலைப் பரவிநாந் தெள்ளேணங் கொட்டாமோ." எனவும், திருவுந்தியார் "சாவிபோ மற்றச்சமயங்கள் புக்குநின்றுவியாறுதேயென் றுந்தீபற, அவ்வுரைகேளா தேயுந்தீபற." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஈண்டுப் பாசமென்றது ஆணவமலத்தினை; உலகத்துவெவ்வேறு வகைப் பட்ட குணங்களையுடைய பொருள்க ளெல்லாவற்றினையும், ஒருபொருளாக வேற்றுமை தோன்றாது மறைத்துக்கொண்டு நிற்பது ஆணவமாகிய விருளாக லின், பாசவிருள் என்றனர். திருவருட்பயன் "இருளான தன்றி யிலதெவையு மேகப், பொருளாகி நிற்கும்பொருள்." என்றதனாற்காண்க. இவ்வாணவவிருள் நீங்கினாலல்லது அருள்கூடாதாகலின் இதனைக்கடிய வேண்டுமென்பார், பாச விருடன்னிழ லெனச்சுளித்து என்றனர். திருக்கோவையார் "உருகுதலைச் சென்ற வுள்ளத்துமம்பலத்து,மொளியே பெருகுதலைச் சென்றுநின்றேன்." என்றதனாற்காண்க.

மனமானது தைசதவகங்காரத்திற் றோன்றிப் புத்தியகங்காரங்களுக்கு முன்னே தானொரு பொருளைப்பற்றிச் சங்கற்பவிகற்பங்களைப் பண்ணிக்கொ ண்டு சம்சய ரூபமாகி நிற்றலின் பரந்தமனதை என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "மனமது தைசதத்தின் வந்தொரு பொருளைப்பற்றி, நினைவதுஞ் செய்தங் கையநிலைமையி னிற்குமாங்கே, யினமலி சோத்திராதி கன்மவிந் திரியமெல்லா, முனமுரைசெய்த வைகாரிகந்தருமென்பர் முன்னோர்" என்றதனாற்காண்க.

ஆன்மபோதம் நிகழ்தற்கேதுவாகிய மனதினைத் திருவருளிலே யொடுக்க வேண்டுமாகலான், மனத்தைப்பாரித்த கவளமாய்ப் பூரிக்கவுண்டு என்றனர் திருவிளையாடற் புராணம். "உள்ளமென்னுங்கூடத்தி னூக்கமெனுந் தறி நிறுவியுறுதியாகத்தள்ளரிய வன்பென்னுந்தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறு கட்பாசக், கள்ளவினைப்பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணையென் னும், வெள்ளமதம்பொழி சித்திவேழத்தை நினைந்து வருவினைக டீர்ப்பாம்" என்றதனாற்காண்க.

ஆனையின்முகத்தில் படாமானது யாவருங்காண அலங்காரத்துடன் பி. காசிப்பதுபோல, மாயையானது ஆன்மாக்களுக்குச் சகலத்தில்தனுகரணபுவன போகமாக விரிந்து பிரத்தியட்சமாக விளக்கிக்கொண்டிருத்தலின், பட மன்ன மாயை என்றனர். இத்தனுகரணபோகங்களின் காரியப்பாட்டினை விசாரித்து அநித்தியமெனக்கண்டு அவற்றையு நீங்கவேண்டுமென்பார், ம யைநூறி என்றனர்.

ஆகமத்துணிபால் முப்பொருட்செய்தியினை விரல்களாற் காட்டல் சி முத்திரையெனப்படும். வருமாறு, பெருவிரல்பதி, ஆள்காட்டிவிரல்பசு, ம

ரையமூன்றுவிரல்கள் ஆணவம் கன்மம் மாயையாம் காத்தினைச் சுபாவமாக வைத்துக்கொண்டிருக்கையில் பசுவாகிய விரல் எக்காலத்தும் பதிவிரலுடன் லவாமல் ஆணவாதி விரல்களுடனேயே சேர்ந்திருக்கும், பசுவிரல் நுனி ம் பதிவிரல் நுனியுமொன்றாகச்சேர்ந்தபோது மற்றைய ஆணவாதிவிரல்கள் னியேசின்றுவிடும், இங்ஙனமே பசுவானது ஆணவாதிமலங்களை நீங்கிப் பதி யோடு கலக்கவேண்டுமென்னு முண்மையினைத் தெரிவிப்பதாம். மற்றுஞ்சில ண்மை இவ்விரல்களா லறியலாம். அவற்றைச் சித்தாந்த ஞானிகளினை டுத்தறிக.

ஆன்மாவாகிய தன்னையானையாக வுருவகஞ்செய்ததற்கேற்பப் பிறவிக்கு டமாக்கும் ஆசையினைச் சங்கிலியாகவும், தன்னைத் தருக்கிக் கெடுப்பதாகிய ஆங்காரத்தினை முளையாகவும், ஒன்றிரண்டென்று அத்துவிதநிலையினை மத மாகவும், புறச்சமயங்களை விலாழியாகவும், பாசவிருளை நிழலாகவும், மனத்தைக் வளமாகவும், மாயையினை முகபடாமாகவும், சின்முத்திரையினை அங்குச மாகவும் இவைபுருவகமாகக் கூறினர். (கூஎ)

ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத லாதமு
மடங்கவெளி யாகவெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிரிவாக வறிவார்க
ளறிவாக நின்ற நிலையில்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா னந்த வெள்ளம்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன் றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளிபரந்தி மாபு வாழ்க
என்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென் னவே
வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேச குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌன குருவே.

(இ - ள்.) ஐந்துவகை ஆகின்ற-ஐந்துவகையாகிய, பூதம் முதல் - பூதங் களமுதலாக, நாதமும்அடங்க - நாதத்துவமும் ஆகிய முழுதும், வெளி யாக வெளிசெய்து -பகிரங்கமாக வெளிப்படுத்தி, அறியாமை அறிவு ஆதி - அறியாமை அறிவுமுதலியவைகளை, பிரிவுஆக அறிவார்கள் - வேறுபிரித்தறிய

வல்லார், அறிவாகநின்ற நிலையில் - அறிவுருவாக நின்றநிலையின்கண், சிந்தை அறநில் என்று - மனமற நிற்பாயென்று, சும்மாஇருத்தி - சும்மாயிருக்கும் படிசெய்ய, மேல் - அதன்மேலும், சின்மயாநந்த வெள்ளம் - ஞானரூபமாகிய ஆநந்தப் பிரவாகத்தில், தேக்கி திளைத்து - நிறைய அனுபவித்து, நான் அது ஆய் இருக்க - நானதுவாயிருக்கும்படி, நீ செய் சித்ரம் - நீசெய்த விசித்திரம், மிகநன்று - மிகவும் நன்று, எந்தை - எமது தந்தையாகிய, வடவால் - வடவானிழற்கீ ழெழுந்தருளிய, பரமகுருவாழ்க - பரமாசிரியர்வாழ்க, வாழ அருளிய - அப்படி வாழும்படி அருளிச்செய்த, நந்திமரபுவாழ்கஎன்று - நந்திமரபு வாழ்கஎன்று, அடியர் - அன்பர்கள், மனம்மகிழ - மனமகிழும்படி, வேதாகமத்துணிபு - வேதாகமநிச்சயம், இரண்டு இல்லை - இரண்டாயிருக்கவில்லை, ஒன்றுஎன்னவே-(பதி) ஒன்றென்று அருளிச்செய்தற்காகவே, வந்தகுருவே- வந்த ஆசாரியனே, வீறு - (எல்லாச்சாத்திரத்திலும்) மிஞ்சிய, சிவஞானசித்தி- சிவஞானசித்தியென்று சொல்லப்படுகிற சாத்திரத்திலுள்ள, நெறி - வழிப்படியே, மௌனோபதேசம் - மௌனோபதேசஞ் செய்யவந்த, குருவே - ஆசாரியனே, மந்த்ரகுருவே, என்க.

(வி - ரை.) ஐந்துவகையாகின்ற பூதமாவன - பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயமாம். பூதமுதல் நாதமாவன-பூதமைந்து, தன்மாத்திரையைந்து, அந்தக்கரணநான்கு, கன்மேந்திரியமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, வித்தியாதத்துவமேழு, சுத்ததத்துவ மைந்து, ஆக முப்பத்தாறும். ஐந்துவகையாகின்ற பூதமென்றதாலும், பூதமுதனாதமென்றதாலும் உலகாயதன், பாஞ்சராத்திரி, மாயாவாதி மூவரு மறுக்கப்பட்டனர், இவற்றின் விகற்பமாகிய சுட்டறிவுகளிற்றுணில்லாமல், தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல், கானலைத் தண்ணீரென்று கண்டவன் கானலென் றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாதது போலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலைசூடக் கண்டவன் விழித்தவிடத்தது மெய்யாய்க்காணுமல் பொய்யாய்க்கண்டதுபோலவும் தன்னறிவிலே கண்டு நீங்கி யாவும் வெளியாகப்பார்க்கும் தத்துவசுத்தி ஆசரியன் செய்தனராகலின் வெளியாக வெளிசெய்து என்றனர். திருப்புகழ். "சுட்டதுபோலாசைவிட்டுலகாசாரத் துக்கமிலாஞானச் சுசமேவிச், சொற்கரணுதீத நிர்க்குணமூடாடு சுத்தநிராதார வெளிகீண, மொட்டலாவாரீச சக்ரசடாதார முட்டவுமீதேறியதுமீதாய், முப்பதுமாறுறு முப்பதும்வேறுன முத்திரையாமோன மடைவேனே" எனவும், உண்மைநெறி விளக்கம். "மண்முதற்சிவமதீறாய் வகையதிற்றுணிலாது, கண்ணுதலருளால் நீங்கல் சுத்தியாய்க்கருதலாமே" என்றதனுற்காண்க.

முதல்வன் நிராதாரமாய்த் தோன்றவேண்டி அறியாமையும் அறிதலுமாகிய இருவகைப்பாசங்களு நீங்கி தம்மறிவின்கண்ணே கேட்டலறிவினைக் கேட்டு முறையிற்கேட்கச் செய்தன ராசிரியனாகலின், அறியாமை யறிவாதி

ிரிவாக வறிவார்க ளறிவாக நின்ற நிலையில் சிந்தையற நில்லென்று என்ற ார். சிவஞானசித்தியார். "அறியாமை யறிவகற்றி யறிவினுள்ளே யறிவுதனை ருளினு லறியாதே யறிந்து, குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்களோடுங்கூடா ்த வாடாதே குழைந்திருப்பையாயிற், பிறியாத சிவன்றானே பிரிந்து தோ ாறிப் பிரபஞ்ச பேதமெல்லாந் தானுய்த்தோன்றி, நெறியாலே யிவையெல்லா ல்லவாகி நின்றென்றுந் தோன்றிடுவனிராதாரனுயே" என்றதனுற் காண்க. ுன்றியும் அறியாமை யறிவாதி பிரிவாக என்றது அறியாமையாகிய வாண ுத்தான் மறைப்புண்டு மயக்கமுறுங் கேவலக்கிடையும், கருவி காணங் டின சகலாவத்தையுமாக விரண்டினுங் கூடாமல் எனக் கொள்ளினுமமை ம். ஒருசாரார் அறியாமை அசுத்ததத்துவ மென்றும், அறிவு சுத்ததத்துவமெ ்றுங் கூறுவர்.

சிந்தையற நில்லென்று வைத்தது அலையற்ற சாகரம்போலச் சிந்தையசை றத்தெளிந்து சுட்டற நிற்கச்செய்ததனை. திருமந்திரம். "உரையற்றவொ ன்றை யுரைசெயு மூமர்காள், கரையற்றதொன்றைக்கறைகாணலாகுமோ, ரையற்ற நீர்போலச் சிந்தைதெளிந்தாற், புரையற்றிருந்தான் புரிசடையோ னே." என்றதனுற் காண்க. சும்மாவிருந்தாலே ஆனந்தங் கிடைக்குமாகலின் அங்ஙனம் வைத்தா ராசிரியரென்பார், சும்மாவிருத்திமேற் சின்மயானந்த வெள்ளம் தேக்கித் திளைத்து நானதுவாயிருக்க என்றனர். ஞானமணிமாலை. முத்திச் சிவானந்த முட்டாமல் மேன்மேலுந், தத்திக் கரைபுரண்டதானுலு த்தியமு, முன்னல் முழுகிலது வுன்னுனை வற்றியிடு, மென்னுனை சும்மா ிரு" என்றதனுற்காண்க.

நானதுவாக என்றது-வியாப்பிய வியாபகத்தால் கண்ணொளியும் ஞாயிற் றி னொளியும்போல வேற்றுமை சிறிதுந் தோன்றுதவாறு ஒற்றித்து நிற்றற் ரிய தனது தொண்டினையும் முதல்வன் கலப்பினையு நோக்கி நின்று, கரு டோகம் பாவனைபோலச் சிவோகம்பாவனை யொருவன் செய்யப்பெறுமாயின், அக்கருடன் அம்மாந்திரிகனுக்கு வேருதலின்றி அத்துவிதமாய்த்தோன்றி விட த்தினை நீக்கித் தெளிவுசெய்யுமாறுபோல, முதல்வனு மிவனில் வேருதலின்றி அத்துவிதமாய் நின்ற நிலையேயாம். சிவஞான சித்தியார் "கண்டவிவையல் லேனு னென்றகன்று காணுக் கழிபரமு நானல்லேன் னெனக்கருதிக்கசிந்த, தொண்டினொடு முளத்தவன்று னின்றகலப் பாலே சோகமெனப் பாவிக்கத் தோன்றுவன் வேறன்றி,விண்டகலு மலங்களெலாங் கருடத்தியானத்தின் விட மொழியு மதுபோல விமலதையு மடையும், பண்டை மறைகளுமதுநானுனே னென்று பாவிக்கச் சொல்லுவதிப் பாவத்தைக்காணே". என்றதனுற்காண்க.

ஏகான்மவாதமதம்.

கடோபாதிவசத்தால் ஆகாயமான திரண்டாய் நின்றாற்போலவும், பல பாத்திரங்களிலுள்ள சலோபாதிவசத்தால் ஒரு சந்திரன் பலவாய்த்தோன்றி

ஞற்போலவும், அகண்ட பரிபூரணமாயிருக்கிற முதல்வன்றனே மாயாகாரியங்களாக விருக்கிற தேகோபாதிகடோறும் சீவபேதத்தினையடைந்து பெத்த நீங்கி முத்தியின்கண் அந்தக்கடமும் பாத்திரங்களும் பின்னமா யுள்ளளவிற் கடாகாயமு மகாகாயமு மொன்றுய் .நின்ருற்போலவும், பலவாகத்தோன்றின சந்திரப் பிரதிபிம்பங்கள்போ லொன்றுய் நின்றுற்போலவும், மகத்துக்களையாச்சிரயித்து வேதாந்த சிரவணஞ்செய்து அதனுன் முன்னுண்டான மாயோபாதி நீங்கிச் சீவனே பிரமமா யிருக்கையே நானதுவா யிருக்கை யென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

ஒருபொருளிரண்டாய்ப் பின்னொன்று மென்னிற் சீவபர மிரண்டிற்குங் குணமொன்று யிருத்தல்வேண்டும். அன்றியும் இப்படியிருப்ப தொன்றிற்கு மாயோபாதிகளிலே நின்று சுகதுக்கப்படவும் அவை நீங்குதற்கு மகத்துக்களைச் சேர்ந்து வேதாந்தங் கேட்கவும் வேண்டாம். அன்றியும் சாயுச்சிய வின்பம்பெற்றாலும் பின்பு சென்ன முண்டாதல்வேண்டும் ஆதலால் ஏகான்ம வாதமடாது.

சிவாத்துவிதிமதம்.

அக்கினியினின்றும் பல பொறிகளும் புறகயுந்தோன்றினுற்போல, அநாதியாயிருக்கிற முதல்வன்றனே பிரபஞ்சகாரணமாய்ச் சடசத்தியாயிருக்கிற மாயைமாயைகளையுப் ஆன்மாக்களையும் பகுத்துத் தன்னிடத்தினின்றுந் தோற்றுவித்து அந்த மாயையினுலே பிரபஞ்சத்தைப் படைத்துச் சராசரபேதமான எண்பத்துநான்கு நூறுயிரபேத யோனிகடோறு நின்று விளையாடிப் பெத்த நீங்கின முத்தியின்கண் கன்மசமத்துவமும் சத்திநிபாதமு முண்டானமளவிற் சற்குருவையடைந்து சாம்பவி தீட்சைபெற்றுக் குருபதேசத்தாலே செகத்தடங்கலையுஞ் சிவமாகவறிந்து பேறுமிழவும் பெறுவானும் ஈவோனும் வேறில்லையென்று கருதிச் சீவனே சிவன் சிவனே சீவனென்று பேதாபேதங்கள் கொண்டிருக்கையே நானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

சித்தாயிருக்கிற முதல்வனிடத்திலே ஆன்மாக்கள் தோன்றிற் கடாதிகளைப்போன்று மூர்த்தமாயழியும். பேறு மிழவும் பெறுவானு மீவானும் வேறில்லையெனில், ஆசிரியனையடைந்து பெற்ற மோட்சத்தாலொரு பிரயோசனமு மில்லையாம். ஆதலால் சிவாத்துவிதமடாது.

ஐக்கியவாதிமதம்.

அநாதியிலே ஆன்மாவு முதல்வனும் வேறாயிருந்து முத்தியிலே நீரி னீரும், பாலிற்பாலும், நெய்யினெய்யும் கலந்தாற்போல ஒன்றாயிருக்கையே நானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

அநாதியிலே வேருயிருந்த முதலிரண்டில் ஒன்றழியும் ஆதலால் ஐக்கியவாதமடாது.

பேதவாதிமதம்.

முதல்வனும் ஆன்மாவு முத்தியிலு மொன்ருது பேதமாயிருப்பதுவே ஞானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

சாயுச்சியமென்பது மின்றி முதல்வனைப்பெற்றது மில்லையாம் ஆதலால் பேதவாதமடாது.

சங்கிராந்தவாதிமதம்.

தீயிற்சேர்ந்த விரும்பு தீயானுற்போல ஆன்மாவு முதல்வனுடனேகூடி முதல்வனுயிருக்கையே ஞானதுவா யிருக்கையென்பதுவாம்.

மறுப்பு.

ஆன்மாவிற் கங்ஙனமாந் தன்மையில்லை. அஃதெங்ஙனமெனின், தனக்குப் பிராணனுயிருக்கிற முதல்வனுடைய தலைமைபோல் இவனும் பஞ்சகிருத்தியமு நடத்தல்வேண்டும், நடத்தில் அவனுடைய தலைமைகெடும். அன்றியுந் தீயைச்சேர்ந்த விரும்பு தீசெய்யுந்தொழிலைச் செய்யாது. இரும்பைச்சேர்ந்த தீயே தகிக்கும். ஆதலால் சங்கிராந்தவாதமுமடாது.

மாணவகன்வினு.

இங்ஙனம் பேதமுதலியவற்றினை மறுக்கின், ஆன்மாவும், முதல்வனும் ஏகபவித்துத் தான் கெடாமனின்று, பரமானந்தத்தினை அனுபவிக்கு முண்மைக் குவமைமுகத்தா லருளிச்செய்யவேண்டும்.

விடை:—கருவிக ளெல்லாங் கழன்றகேவலத்திலே ஆணவமலத்தினை ஆன்மாசென்று கூடாமல் ஆணவமும் ஆன்மாவினை வந்து பொருந்தாமல், ஆன்மாதான் கெடாமல், அந்த ஆணவத்தினை யிதுவென்று சுட்டிக் காணுமல், ஆணவமும் ஆன்மாவுமொன்ருகாமல் இரண்டாகாமல் ஒன்று மிரண்டுமின்றாகாம லிருந்ததன்மைபோலாம். ஆன்மாவும் முதல்வனும் ஐக்கியமான சாயுச்யத்தினிலைமையாம். சிவப்பிரகாசம். "ஒன்றிரண்டாகி யொன்றி னொருமைபாமிருமையாகி, யொன்றிலொன்றழியுமொன்ருதென்னினென்ருகாதியி, னென்றிரும் புறழினின்ருமுயிரினைந்தொழிலும் வேண்டு, மொன்றி நின்றணருமுண்மைக்குவமையாணவத்தோடொன்றே" எனவும், திருவருட்பயன். "ஒன்ருகு மொன்ருதிரண்டாகு மோசையெழா, தென்ருலு மொன்றிரண்டுமில்" எனவும், "தாடலைப்போற் கூடியவை தானிகழாவேற்றின்பக், கூடலைச் யேகமெனக் கொள்." எனவும், சிவானந்தமாலை. "தானுவினேட்

துவிதஞ் சாதிக்குமாணவனே, யாணவத்தோடத்துவித மாக்கினரார்-கோண றவே, யென்னுணே யென்னுணே யென்னுணே யேகமிரண் டென்னுமற் சும் மாவிரு.'' எனவும், வருவனவற்றுற்காண்க. மற்றும் இம்மூத்திநிலைமையினை "சிந்தாந்த வசனபூஷண" மென்னும் சாத்திரத்து அத்துவித முத்தியிலக் கணத்திற்காண்க. வடபாற் பரமகுருவாவார், கயிலையங்கிரியில் இறைவர் தட் சண திசையைநோக்கிச் சனகன், சனந்தனன், சனாதனன், சனத்குமாரனாகிய நான்கு மகாவிருடிகட்கு உபதேசித்த அவசரமாகிய தட்சணாமூர்த்தம். நந்தி மரபாவது-தக்ஷணாமூர்த்தி சிவஞானபோதத்தினைத் திருநந்திதேவருக்கு உப தேசிக்க, அவர் சனற்குமார முனிவர்க்கும், அவர் சத்தியஞான தரிசனிக ளுக்கும், அவர் பரஞ்சோதிமுனிவர்க்கும், அவர் மெய்கண்டதேவர்க்கும், அவர் அருணந்தி சிவாசாரியர் முதலாயினேர்க்கும், அவர் மறைஞானசம்பந்த நாயனார்க்கும், அவர் உமாபதிசிவாசாரியர்க்கும், அவர் அருணமச்சிவாயர்க் கும், உபதேசித்த வரன்முறைவழியாம். சிவப்பிரகாசம். "தேவர்பிரான்வளர் கயிலை காவல்பூண்ட திருநந்தியவர்கணத்தோர் செல்வர் பாரிற், பரவியசத்திய ஞானதரிசனிகளடிசேர்பரஞ்சோதி மாமுனிகள்பதியாய் வெண்ணெய் மேவிய சீர் மெய்கண்ட திறலார்மாறு விரவுபுகழருணந்தி விறலார் செல்வத் தாவி லருண் மறைஞானசம்பந்த ரிவரிச்சந்தானத் தெமையாளுந் தன்மை யோரே." என்றதனார்காண்க.

வேதாகமத்துணி பிரண்டில்லை யொன்று என்றது ஒருவனே பதியிரண் டாவதாக வொருவனில்லையென்பதாம். அதர்வ சிரசு. "ஏகாகோருத்ரோநத் விதீய." என்றதனாற்காண்க.

ஏகான்மவாதி மதம்.

இரண்டில்லை யென்பதற்குப் பிரமத்தினைக்காட்டிலும் வேறொருபதார்த் த மில்லையென்றும், ஒன்று என்பதற்குப் பிரமமொன்றேயென்றும்பொருள் கூறவேண்டும்.

மறுப்பு.

பிரமமொன்றென்று சொல்லுகிற ஒருவன் அப்பிரமத்தின் வேறாய பசு வென்றறிவாயாக.

ஏகான்மவாதி வினா.

இங்ஙனம் வேற்றுமைகூறில் பிரமமில்லையாயின், ஒருபொருளுமில்லை யென்னும் வேதத்திற்குத் தாற்பரியமென்னை ?

விடை:—அகரவுயிரில்லையாயின் அக்கரங்க ளில்லையாமென்னு முறை பற்றி, வேதம் பிரமப்பொருளில்லையாயின், ஒருபொருளு மில்லையென்றோ தும். சிவஞானபோதம். "ஒன்றென்ற தொன்றேகா ணொன்றேபதிபசுவா

மான்றென்ற ச் பாசத்தோடுளோகா-ளுென் றின்றே, லக்கரங்களின்றுமகர பின்றே லிக்கிரமத்தென்னு மிருக்கு என்றதனுற்காண்க.

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களிலொருவராய திருமூலநாயனுர் மரபிலே வதரித்து, திருக்கயிலாயபரம்பரைச் சந்தானமாகிய மெய்கண்ட தேவநாயனுடைய வழிக்குரவரிடத்து ஞானுேபதேசம்பெற்ற சற்குருமூர்த்திகளாகிய மௌனகுரு சுவாமிகள் எழுந்தருளித் தன்பால் சிவஞானசித்தியினைத் தந்து ச்சாத்திரத்தி னெறியினை யுபதேசித்து, அச்சாத்திரத்தின் எட்டாவது சூத்ரத்து முப்பதாவது திருச்செய்யுளின் முதலிரண்டடியின் கருத்தினை விளக்கி மௌனுேபதேசஞ் செய்தனராகலின், சிவஞான சித்திநெறி மௌனுேபதேசகுருவே என்றனர். அத்திருச்செய்யுளின் கருத்தினைக் குறிப்பாக "அறிாமையறிவாதி" என்று இச்செய்யுளினும் "பாதி விருத்தத்தாலிப்பார் ருத்தமாகவுண்மை, சாதித்தார் பொன்னடியைச் சாருநா ளெந்நாளோ" ன்று குருமரபின் வணக்கத்தும் அனுவதித் திருப்பதனைக்காண்க. (௫அ)

ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கெ
 னறிவின்றி யிடமில்லையோ
அந்தரப் புஷ்பமுங் கானலின் னீருமோ
 ரவசரத் துபயோகமோ
போதித்த நிலையையு மயக்குதே யய்யநான்
 புக்கவருடோற்றிடாமல்
பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
 புந்திக்கு ளிந்த்ரசாலஞ்
சாதிக்குதே யிதனை வெல்லவு முபாயநீ
 தந்தருள்வ தென்றுபுகல்வாய்
சண்மத ஸ்தாபனமும் வேதாந்த சித்தாந்த
 சமரசநிர் வாகநிலையும்
மாதிக்கொ டண்டப் பாப்பெலா மறியவே
 வந்தருளு ஞானகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
 மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.) இந்த மாயைக்கு - (தனுகரண புவனபோகமா விரிந்துகிடக்கின்ற) இந்த மாயையினுக்கு, ஆதிக்கம் நல்கினவர் ஆர் - (இத்தனை) ஏற்றம் கொடுத்தவர்யார், என் அறிவு இன்றி இடம் இல்லையோ - (இதற்கு) என் றிவல்லது வேறிடமில்லையோ, அந்தரப் புஷ்பமும் - ஆகாயத்தாமரையும், கானலின் நீரும் - கானற் சலமும், ஓர் அவசரத்து உபயோகமோ - ஒரு

அவசரகாரியத்திற்கு உபயோகமாமோ, போதித்த நிலைமையும் - நீ எனக்குப்போதித்த நிலையையும், மயக்குதே - மயங்கப்பண்ணுகிறதே, நான் அபயம் புக்க - நான் அபயமாக அடைந்த, அருள் தோற்றிடாமல் - திருவருள் சிறிதுந் தோற்றாவகை, பொய்யான உலகத்தை - பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தினை, மெய்யா நிறுத்தி - உண்மையாகத்தாபித்து, என் புந்திக்குள் - என் அறிவினிடத்தில், இந்த்ரசாலம் - இந்திரசாலத்தினை, சாதிக்குதே - விளையாடிக் காட்டுகின்றதே, இதனை வெல்லவும் - இதை வெல்லுதற்காகவும் உபாயம் - (ஒரு) உபாயத்தினை, நீ தந்தருள்வது - நீ போதித்தருளுவது என்று - எந்நாள், புகல்வாய் - சொல்லுவாய், சண்மதஸ்தாபனமும் - ஆறு மதங்களினையும் நிலைப்படுத்தும் பாண்டித்யவகையும், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிர்வாகநிலையும் - வேதாந்த சித்தாந்தங்களைச் சமரசமாக நிர்வகிக்கத் தக்க அனுபூதிநிலையையும், மாதிக்கொடு - பெரிய திசைகளுடன்கூடிய அண்டம் பரப்பு எல்லாம் - உலகவிஸ்தீரணமெல்லாம், அறிய-அறியும்படி வந்தருளும் - வந்து அடியேனுக்கு அருளிச்செய்த, ஞானகுருவே - ஞானாசாரியனே, மந்த்ர குருவே,—என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன், சுத்தனுபிருக்கப்பட்ட ஆன்மா முன்னே செய்யப்பட்ட புண்ணியபாவங்கட் கீடாக உடம்பினையும், தத்துவங்களையும் இருப்பிடங்களையும், புசிப்புக்களையும் மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்தித்தா அம்மாயையின் வியாபகத்தில் தான்வியாப்பியமாயடங்கிக் கிடைக்கின்றேனென்பார், ஆதிக்க நல்கினவரா ரிந்தமாயைக்கே என்றார். இதனால் மாயையின் ஆளுகையைக் குறித்தனர். இங்ஙனம் மாயை தனக்குத் தனுகரண புவனபோகமா யிருக்கைக்குக் காரணம் 'பிராரத்துவமேயாம், அது முன் சென்மத்தில் ஆகாமியமாக வேறியது. அவ்வாகாமிய விளைந்ததற்கேது அறிவாகலின், அறிவின்றியிடமில்லையோ என்றனா. இம்மாயை நித்தியமாயினும் காரியரூபத்தில் அநித்தியமாகக் காணப்படுதலின், அந்தரப் புட்பமுங் கானலின்னீருமோரவசரத் துபயோகமோ என்றனர்.

மாயையாலுண்டான ஞானங் கிஞ்சித் விடயமாய் அனான்மாவான சரீராதியில் ஆன்மபாவனையை யுண்டாக்குவதால் மோகமெனப்படும், அந்தகாரத்திற் றீபம் பிரகாசித்தபோதிலும் கருநெய்தல் முதலானவற்றிற் செங்கழு ரென்னும் விபரீதஞானமுண்டாம். அங்ஙனமே மாயையில் ஞானம் பிரகாசிக்கினும் அனான்மாவான சரீராதியில் ஆன்மாவென்னும் விபரீதமுண்டாக்குகிற தன்மையால் மோகமென்பது சித்தமாகலின், மயக்குதே என்றனர். அன்றியும் மாயையானது ஆன்மாவின் சிற்றறிவைப்பற்றி நான்சுகி நான்துக்கி யென்று வரும் விபரீதஞானத்தையு முயிர்க்குப் பண்ணுமாகலினாலும் மயக்குதேயென்றனர். சிவஞானசித்தியார். "மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" எனவும் தத்துவவிளக்கம். "ஓதியவல்வினையூட்டக்கருவி யுடம்புலக, மாதியபோமுமாய்நின்ற மாயைமயக்கறுவித்தே, போதந்தரும்பொருளாய் நிற்கும் புவ

களைக், காரியுமாய்விரிந் தந்தமுமாகியொடுங்கியதே." எனவும் வருவனவற் ற்காண்க. பொய்யை மெய்யாக்கிக்காட்டுதல் மாயையின் தொழிலாதலால் பொய்யான வுலகத்தை மெய்யாகநிருத்தியென் புந்திக்குளிந்த்ரசாலம் சாதிக் தே என்றனர். மயக்குது, சாதிக்குது என்பன மரூஉ.

சண்மதங்களாவன-வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம் சைவம் என்பன. வைரவத்திற்குத் தமருகமுஞ் சிலம்புந்தரித்த மூர்த்தியாயும், வாமத்திற்கு அக்னியும் உபவீதமுந்தரித்தமூர்த்தியாயும், காளாமுகத்திற்குப் பாசமும் புஷ்பதீபமணியுந்தரித்த மூர்த்தியாயும், மாவிரதத்திற்கு என்புமாலை தரித்த மூர்த்தியாயும், பாசுபதத்திற்குத் திருநீறுஞ் சடைமுடியுந்தரித்தமூர்த்தி யாயும், சைவத்திற்குத் தாண்டவ பூஷணனென்னு மூர்த்தியாயும், அவரவர் கோட்பாடுகளுக்குத் தக்கதாகவனுக்கிரகஞ்செய்கிறவராக விருத்தலின் சண்மதஸ் தாபனமுமென்றார்.

அன்றியும் புறச்சமயிகளறுவர்க்குள் உலகாயதன், பிரிதிவி அப்பு தேயு வாயு நாலு பூதங்களுமே கர்த்தாவென்பன். அருகன், உலகமெலா நித்திய மாயிருக்கும் அருகேசுரன் குருத்வமாத்திரத்திலே கர்த்தாவாயிருப்ப னென்பன். புத்தன்தானே சுகதாகர்த்தாவென்பன். மீமாங்கிசன், உலகமெலாநித்திய மாயிருக்கும் சரீராதியுற்பத்தியிலே கன்மந்தானே கர்த்தாவென்பன். பாஞ்ச ராத்திரி, நாராயணன்தானே அபின்ன நிமித்தோபாதானனாய்ச் சகத்கர்த்தா வாயிருப்பனென்பன். மாயாவாதி, பிரமந்தானே தன்னிடத்திலேபரிணாமத் தினாலேதான், விவர்த்தத்தினாலேதான் சகத்கர்த்தாவா யிருக்குமென்பன். இங்ஙனஞ் சொல்லாநின்ற அவரவர்கட்கு அவரவர்களாலே சொல்லப்பட்ட கர்த்துருகாரணங்களை யதிஷ்டித்துக்கொண்டு அந்தக் கர்த்துரு காரணஸ்வ ரூபியாய் நிற்பானாகலினாலும் சண்மதஸ்தாபனமு மென்றார். திருவாசகம். "இருந்தருமறுவகைச்சமயத் தறுவகையோர்க்கும்-வீடுபேறாய்நின்ற" என வும், சிவஞானசித்தியார். "யாதொருதெய்வங்கொண்டீ ரத்தெய்வமாகியங் கே, மாதொருபாகனார்தாம்வருவர் மற்றத்தெய்வங்கள், வேதனைப்படுமிறக் கும் பிறக்கு மேல்வினையுஞ்செய்யு, மாதலாலிவை யிலாதானறிந்தருள் செய்வ னன்றே" எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க. (ருக)

மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
விழிகொண்டு மையல்பூட்டு
மின்னார்களின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
மேல்வீடு சொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழியாதுவளர் பொருளென்று போற்றிப்
பொய்வேடமிகுதிகாட்டிப்

பொறைபறிவு துறவீத லாதிநற் குணமெலாம்
போக்கிலே போகவிட்டுத்
தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
தரணிமிசை லோகாயதன்
சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சிவானுபூதி
மன்னவொரு சொற்கொண் டென்னைத்தடுத் தாண்டன்பின்
வாழ்வித்த ஞானகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.) மின் அனைய- தோற்ற வொடுக்கங்களால் மின்னலினையொத்த பொய் உடலை-பொய்யாகிய உடம்பினை, நிலையென்றும்-நிலையுள்ளதென்றும் மையிலகு விழிகொண்டு-அஞ்சனந்தீட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற கண்களைக் கொண்டு, மையல்பூட்டும்-காமமயக்கமாகிய விளக்கினையிடுகின்ற, மின்னார்கள் இன்பமே-மாதர்கள்சுகமே, மெய்யென்றும்-உண்மையென்றும், வளர் மாடம்-உயர்ந்தமாளிகைகளின், மேல்வீடு-மேல் உப்பரிக்கைகள், சொர்க்கம் என்றும்-சொர்க்கலோகம் என்றும், பொன்னை-சுவர்னத்தினை, அழியாதுவளர் பொருள் என்று-அழியாது வளர்கின்றபொருளென்றும், போற்றி-விரும்பி இப்பொய்வேடமிகுதிகாட்டி-இந்தப்பொய்வேடத்தின் பெருமையை வெளிப்படுத்தி, பொறை-பொறுமை, அறிவு-ஞானம், துறவு- இருவகைப்பற்றையுந்துறத்தல், ஈதல்-கொடை, ஆதி-முதலாகிய, நற்குணம்எல்லாம்-நற்குணங்கள் எல்லாவற்றையும், போக்கிலேபோகவிட்டு - அவைசெல்லும்வழியிற்செல்லவிட்டு, தன்னிகர் இல்-தனக்கொப்பில்லாத, லோபாதி-உலோபகுணமுதலாகிய, பாழ்ம்பேய் பிடித்திட - பாழாகிய பிசாசம் பற்றிக்கொள்ள, தரணிமிசை - உலகில், லோகாயதன் - லோகாயதனுடைய, சமயநடை சாராமல்-சமயவொழுக்கத்தினைப்பொருந்தாமல், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதி மன்ன-வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதியைப் பொருந்தும்படி ஒரு சொல்கொண்டு என்னைத்தடுத்து ஆண்டு-ஒருமொழியால் என்னைத்தடுத்தாட்கொண்டு, அன்பின்வாழ்வித்த-அன்பினால்வாழச்செய்தருளின, ஞானகுருவே-ஞானாசாரியனே, மந்த்ரகுருவே—என்க.

(வி-ரை.) உடலானது கணநேரத்தில்தோன்றி மறையுமின்னலினையொக்குமென்பார், மின்னனைய பொய்யுடலையென்றார். சிந்தாந்த தரிசனம். "நீர்க்குமிழிமின்னற்றமுண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக்கென்றெண்ணியறிந்து" என்றதனாற்காண்க. மகளிர்களுடையகண்ணினால்ஆடவர்களுடைய உள்ளமுடை

ட்டு மயக்குமாகலின், விழிகொண்டு மையல் பூட்டும் என்றனர். திருக்கோ யையார் "காப்பினவேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து, வீசின பாறுள்ள மீனிழந்தார் வியன் றென்புலியூ, ரீசன சாந்து மெருக்கு மணிவு தார் பிடிபிடித்துப் பாப்பினமாவென வேறுவர் ஊர்ப்பனைமடலே" என்ற ஞற் காண்க.

உலகாயதன் மாதர்கள் இன்பமே மெய்பானமுத்தி யென்பனுகலின், ன்றார்களின்பமே மெய் என்றனர். தத்துவப்பிரகாசம். "அறமென்று சொ துவதுபிறிதொன்றில்லை யரிவையர்க்காம் பணிசெய்த லதுதானேயறமா ,புறநின்று துமொரிற் பெறலாமென்கை போய்க்கண்டா ரிலையாமாற் பொய் மை ரிலையாகும், நெறியாவதரிவையர்க்காம் பணிசெய்துவமுத்தி நேரின்ப னுபவிக்கல் முத்தி தனிநெறியாம்" எனவும், சிவஞானசித்தியார். "ஊடுவது ணர்வதுற்ற கலவிமங்கையரையுள்கி, வாடுவதடியில்வீழ்ந்து வருந்துவதருந் வம்பின் கூடுவதுணர்வுகெட்டுக் குணமெலாம்வேட்கையேயாய், நீடுவ தின் முத்தி யிக்கினின்றார்கண் முத்தர்". எனவும், வருவனவற்றாற்காண்க.

அன்றியும், அம்மாதர்கள் வாழுகின்ற வீடுகளின்மேல்முற்றம் சொர்க்க லோகத்திற்குச்சமானமென்பாராகலின், "மாடமேல்வீடு சொர்க்கமென்றும்" ன்றனர். சிவஞானசித்தியார். "மதிநிலாதுகலாரோடுமணிநிலாமுன்றிலேறி, முகிர்நிலா வெரிப்பச்செய்வா யிளநிலாமுகிழ்ப்பமொய்த்த, கதிர்நிலா வடங் கொள் கொங்கைக் கண்கண்மார்பகல மூழ்கும், புதுநிலாவியநற்போகம் விடு வர்புன் சமயத்தோரே," என்றதனுற் காண்க நற்குணங்களையெல்லாமிழந்து பேய்பிதற்றுவதுபோல ஒன்றுக்கொன்றுமாறுகப்பேசி நன்மைகளையிழந்த லகாயதன் நடையினைச் சாருதல்தீதென்பார், லோபாதிபாழ்ம்பேய்ப்பிடித் டுத் தரணியிசை லோகாயதன் சமபநடைசாராமல் என்றனர். நெஞ்சு விடுதூது. "இருளலகைபோ லிகலேபேசு முலகாயதன்பாலுருதே" என்ற னுற்காண்க. (சஉ)

போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டுவ
புசித்தற் கிருக்கு மதுபோல்
புருஷர்பெறு தர்மாதி வேதமுட ணுக்கமம்
புகலு மதிலு லாம்பயன்
ஞானநெறி முக்யநெறி காட்சியனு மானமுத
னுவித தங்க டேர்ந்து
நாலு மெனக்குழ று படையுடை பெய்ர்க்கிடவு
நான்குசா தனமுமோர்ந்திட்
டானநெறி யாஞ்சரியை யாதிசோ பானமுற்
றனுபக்ஷ சம்புபக்ஷம்

ஆமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு
மறிந்திரண் டொன்றெண் ணுமோர்
மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுநமது
மரபென்ற பரம குருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே

(இ - ள்) போனகம் இருக்கின்ற சாலையிடை-மடைப்பள்ளியில், புசித்தற்குவேண்டிய - உண்ணுதற்குவேண்டிய பொருள்களெல்லாம், இருக்குமது போல் - இருத்தல்போல, புருஷர்பெறு-மக்களடைதற்குரிய, தர்மாதி-அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தநான்கும், வேதமுடன் ஆகமம்-வேதத்துடன் ஆகமங்களும், புகலும் அதினல் ஆம்பயன்-சொல்லுகின்ற அதனாலுண்டாகும் பயனும், ஞானநெறி முக்யநெறி - ஞானநெறியாகிய முக்ய நெறியும், காட்சி அனுமானம் - காட்சியனுமானமென்கிற பிரமாணங்களும், முதல் - முதலாகிய நாலுவிதங்கள், தேர்ந்து - பலவகையுமாராய்ந்து, நான் நான் என - நான் நான் என்னும், குழறுபடை - குழறுபாட்டை, படைபெயர்த்திடவும் - நிர்த்தூளியாக்கவும், நான்குசாதனமும் ஓர்ந்திட்டு - சாதனசதுஷ்டயத்தினையும் விசாரித்துணர்ந்து, ஆனநெறி ஆம்சரியை ஆதிசோபானம் உற்று - நல்லநெறியாகிய சரியை முதலாகிய சௌபானங்களையடைந்து, அணுபக்ஷ சம்புபக்ஷம் ஆம் இரு விகற்பமும் - அணுபக்ஷம் சம்புபக்ஷம் என்கிற இரண்டுவேறுபாடுகளையும், மாயாதிசேவையும் - மாயாதிகளுடைய தரிசனத்தையும், அறிந்து - ஐயந்திரிபற வுணர்ந்து, இரண்டு ஒன்று என்னும்-இரண்டு ஒன்று என்கிற, ஓர்-ஒப்பற்ற, மானதம் விகற்பம் அற-மனோ விகற்பம் அற்றொழிய, வென்றுநிற்பது - ஜயித்துநிற்பதே, நமது மரபு என்ற-நமதுமரபென்றுரைத்தருளிய, பரமகுருவே - பரமாசாரியனே, மந்த்ரகுருவே என்க.

வி-ரை:—மடைப்பள்ளியில் உண்டிக்குரிய பொருளனைத்து மொருங்கிருப்பதுபோல, முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்கள் அனுட்டித்து நடக்கவேண்டிய அறம் பொருள் இன்பம் என்பனவற்றைப் பொதுநூலாகிய வேதமும் சத்திநிபாதம் வாய்ந்த உத்தமர்களாகிய சித்தாந்திகளுக்குரிய வீடுபேற்றினை ஆகமமும் கூறலின், போனகமிருக்கின்றசாலையிடைவேண்டிய புசித்தற்கிருக்குமதுபோற் புருடர்பெறு தர்மாதிவேதமுடனாகமம்புகலும் என்றனர். அறம் பொருள் இன்பம் வீடாகிய புருஷார்த்தம் நான்கில் நான்காவதாகிய வீட்டினையடைவதே சிறந்த செந்நெறியாதலின், ஞானநெறி முக்கியநெறி என்றனர்.

இதனைக் காட்சி அனுமானம் ஆகமம் முதலிய அளவைகளானன்றியுண்மை தேறக்கூடாதாகலின், காட்சியனுமானமுதல் நாலுவிதங்கடேர்ந்து என்

ளர்." இராகமறியா ரிசைப்பயன் றானறியார், தாரதாமறியார் சற்காரியமறி ர, ரோராரளவை யொருபயனுந்தானறியா, ராராய்ந்தளவை யறிந்து கொள்ளீ ர" என்றகூறற்காண்க. அன்றியும் அளவையென்பது பிரமாணம், பிரமா ணத்தின் சாமான்னிய லட்சணம் சம்சய விபரியஸ்மிருதி.வியதிரக்தையான ன்மசிற்சத்தி, இச் சிற்சத்தியினைக் கொண்டே வேதாகமங்களினுண்மையறி வேண்டு மாகலினும், காட்சி யனுமானமுதல் நன்றுவிளங்க டேர்ந்து என்ற ர். பௌஷ்கரம் "சம்சயாதி விநிர்முக்தா சிச்சக்திரமான் மிஷ்யத" என்ற னுற் காண்க.

காட்சியாவது நிருவிகற்பவுணர்வைத் தனக்கு முன்னாகக்கொண்டு ஐய ணர்வும் விபரீதவுணர்வுமின்றி விடயங்களை நேரேயறிவதாகிய ஆன்மாவி டைய சிற்சத்தி. அனுமானமாவது நேரேயறியப்படுவதுமன்றிச் சாதித் ப் பெறற்பாலதாய்மறைந்து நின்றபொருளை அதனைவிட்டுநீங்காது யாண்டு டனாய் நிகழு மேதுவைக்கொண்டு அவ்வாறு உணர்வதாகிய ஆன்மாவினு டைய சிற்சத்தி. ஆகமமாவது மேலிரண்டாலுமறியப்படாத பொருள்களை நல்வன்வாக்யங்கொண்டு அவ்வாறுணரச்செய்வதாகிய ஆன்மாவினுடைய ற்சத்தி. சிவஞானசித்தியார் "மாசறுகாட்சியையந்திரிவின்றிவிகற்பமுன்னு, ாசறவறிவதாகுமனு மானமவினுபாவம் பேசறுமேதுக்கொண்டு மறைபொரு பெறுவதாகும், காசறுமுறையிம்மானத்தடங்கிடாப்பொருளைக் காட்டும்" ன்றகூறற்காண்க. மற்று மிவற்றின்விரிவை தருக்கசோபானம் என்னுநூ ற்காண்க.

நான்குசாதனமாவன-நித்தியாநித்யவஸ்து விவேகம், இகமுத்ரார்த்தபல பாகவிராகம், சமாதிசட்கசம்பத்தி, முமூட்சுத்துவமென்னுநான்குமாம். நித்தி ாநித்யவஸ்து விவேகமாவது-பரமான்மாநித்தியமெனன்றும், தேகாதிப்பிரபஞ் ம் காரியப்பாட்டால் அநித்யமென்றும் பகுத்தறிதல். இகமுத்திரார்த்த பல பாகவிராகமாவது இகலோக பரலோகங்களிலுள்ள போகங்களில் அநித்த ாக்காதிதோடதரிசனத்தால் வாந்தாசனமூத்திர புரீஷங்களிற்போல அருவரு புற்று ஆசைவிடுவது. சமாதிசட்க சம்பத்தியாவது சமம் தமம் உபரதி திதீ க்ஷ சமாதான ம் சிரத்தை முதலியவற்றின் பிராப்தி. முமூட்சுத்துவமாவது ப்பிராப்தியும் அனர்த்தநிவிர்த்தியும் மோட்சத்திற் கேதுவாகலின் இவற் ின்கணுளதாகுமிச்சை.

இங்குக் குறித்தசாதனங்களில் நான்காவது சாதனம் முமூட்சுத்துவம் இக் முமூட்சுத்துவமெய்தினவன் முமூட்சு. இந்த முமூட்சுவாலடையத்தக்க தல் மோட்சம் சிவசாலோக்கியம், இரண்டாவதுமோட்சம் சிவசாமீப்பியம் ன்றாவதுமோட்சம் சிவசாரூப்பியம். நான்காவதுமோட்சம் சிவசாயுச்யம் துவே முடிந்தமோட்சம். இவைகளைப்பெறுதற்குச்சரியையாதிகளைச் செய் தல் வேண்டியது. ஆகலின் சாதன சதுஷ்டயமடைந்தபின்னர் சரியையா

திகளடையவேண்டுமென்பார். நான்குசாதன மோர்ந்திட்டான நெரியாஞ்சரியையாதி என்றனர். இதனற் சிறப்பு நூலாகிய ஆகமங்களிற் குறித்த சாதனங்கட்குப் பொது நூலாகியவேதங்களிற்குறித்த சாதனங்கள் சோபான மென்பதாயிற்று.

அணுபட்சமாவது ஆன்மாக்கள் தாமே பக்குவப்பட்டடையுநெறி. இது பிரேரகப்படுபவையென்றும், அபரமென்றுங் கூறுவர். சம்புபட்சமாவது இறைவன்திருத்தப் பக்குவப்பட்டடையுநெறி. இது பிரேரக்கருவியென்றும் பரமென்றுங் கூறுவர்.

மாயாதிசேவையாவது மாயையின்காரியமாகிய தத்துவதரிசனமாம், ஆதியென்றதனல் ஆன்மதரிசனமும், பரதரிசனமுமடங்கும். இம்மூன்றினையுங் கூறவே இத்தரிசனங்கட்கு முன்னும் பின்னுமா யமைந்துள்ள, தத்துவ ரூபமும், தத்துவசுத்தியும், ஆன்மரூபமும், ஆன்மசுத்தியும், பரரூபமும், பரயோகமும், பரபோகமு மேற்படும். இவையே தசகாரியமாம். இத்தசகாரியத்தின் உண்மைதேர்ந்தவரே மனவிகற்பஞ் சிறிதுமின்றி ஏகமிரண்டென்னாத அத்துவித உண்மையினை யறிவராகலின், மாயாதிசேவையு மறிந் திரண்டொன்றென்னு மோர்மானதவிகற்பமற என்றனர்.

தத்துவரூபமாவது பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தனுவும், கரணமும் புவனமும், போகமும், செயலும், பிரேரகமுமாய் நின்றபொருளுங், குணமும், தொழிலும் தனக்குவேறாகக்காண்பது.

தத்துவதரிசனமாவது, பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் சுத்தமாயா அசுத்தமாயா மலங்களினது காரியமென்றுஞ் சடபதார்த்தமென்றுந் தன்னாலேயறியப்பட்டதென்றுந் தன்னறிவிலே விளங்கக் காண்பது.

தத்துவசுத்தியாவது பிருதிவிமுதல் நாதமீறான முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் விகற்பமாகிய சுட்டறிவுகளிற் றனில்லாமல் தத்துவங்கள் தன்னைத்தாக்காமல் கானலைத்தண்ணீரென்று கண்டவன் கானலென்றறிந்தவிடத்துத் திரும்ப விரும்பாததுபோலவும், சொப்பனத்தில் யானையேறி மாலையிடக்கண்டவன் விழித்தவிடத்து மெய்யாகக்காணமல் பொய்யாகக்கண்டதுபோலவும், தன்னறிவிலேகண்டு நீங்கித் தானசைவின்றி யன்னியனு யெங்குநிறைபவனுய் நித்தியமாயறிவாயுள்ள முன்றைமையை யறிந்து நிற்பது.

ஆன்மரூபமாவது தேசிகமூர்த்தியினுடைய அனுக்ரகத்தினலே தன்னையுந் தன்னிடத்திலே பெந்தமாயிருக்கிற தத்துவவிவகாரங்களையு மெவ்விடத்திலுந் தோன்றமல் சகசமாய் மறைந்துநின்ற வாணவ மலத்தினையும்.

க்கத் தானறியு முறைமையும் அவனது ஞான மறிவுக்கறிவாய் நின்று பகரிக்கிற முறைமையுந் தன்னறிவிலே விளங்கக்காண்பது.

ஆன்மதரிசனமாவது ஆன்மசெய்தி யெவ்விடத்திலுந் தோன்றமல் தத்துவ தாத்திகங்களை யென்னுடையதென்றும், பசுஞானத்தினை யானென்று நின்ற வசத்திய போதந்நீங்கிப் பழைய சிற்றறிவாகிய சுட்டுப்போதங் கழன்று நிற்பது.

ஆன்மசுத்தியாவது தனக்கெனச் செய்தியில்லாதவான்மா தன்னுடைய சுட்டறிவெவ்விடத்திலுந் தோன்றமற்கெட்டுத் தன்னிடத்திலே விளங்கப்பட்ட அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லாமடங்கித் தனது செய்தியெல்லா மனுக்கிரகத்தினுடைய செய்தியாய் தன்னை யந்தஞானமடக்கின முறைமையுந் தானந்த ஞானத்திலே யடங்கின முறைமையு மெவ்விடத்திலுந் தோன்றமல் தேகத்தினலே தேகமேதானயுந் தானே தேகமாயுநின்ற முறைபோலச் சிவமேதானய் நிற்கவந்தவவசரம்.

பரரூபமாவது சடசித்துக்களாகிய தாவரசங்கமங்களு ளெல்லாந்தான் வேறறநின்று பெருமைபொருந்தி யிருக்கப்பட்ட காருண்ணியசத்தியே தனக்குத் திருமேனியாகி ஆணவமலஞ் சகசமாயிருக்கப்பட்ட வான்மாக்கள் பாகபேதங்களைத் திருவுளத்தடைந்துத் தன திச்சாஞானக்கிரியையின் செய்தியாகிய மாயாதத்வங்களினல் சிருட்டித்தும் திதித்தும் சங்கரித்து மலபாக வழியிலே இந்தத் தத்துவங்கள் வேறும்படிக்குச் சத்திநிபாதத்தை விளைவித்துச் சத்தினிபாதத்தின் வழியிலேபுறம்பே கட்புலனுக்குத்தோன்ற மானிடச்சட்டை சாத்தி யெழுந்தருளிவந்துதான் வேறற நிற்கிற முறைமையைத் தருகின்றவன், ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் அறிவிற் கறிவாயிருக்கிற சிவனே யென்று பிரதிக்கினை யேது திட்டாந்தங்களினலே மயக்கவிகற்பமறத் தன்னறிவிலே விளங்கக்கண்டு நிற்பது.

பரதரிசனமாவது ஆன்மாவென்பதெவ்விடத்திலுந் தோன்றமலென்னதென்றும் யானென்றும் நின்ற வசத்திய போத நீங்கத் தேசிக மூர்த்தத்தினனுக்கிரகஞானம் பிரகாசித்து நின்றவபரஞ்சிவனுடைய பாதமாம். தன்னை யுணர்த்தும் பகுதியாகத்தாக்குவதான விஷயபோகங்களை யகண்டவனதுவாய் நோக்குமிடமெல்லமவ னனுக்கிரகத்தையே கண்டனுபவிப்ப தவனது திருவுகமாம். அந்த வனுக்கிரகத்திலேதற்செயல் தோன்றமல் பரவசப்படுவ தவனது திருமுடியாமென்றறிந்து இந்தவுண்மையைச் சந்தேக விகற்பமறவுள்ளபடி விசாரித்தறிந்து இரவுபகலில்லாமல் சத்தியமாயுள்ள பொருள் வேறொன்றில்லையென்று தெளிந்து என்னதியானென்னும் விகற்பமாய் பிருதிவிமுதல் நாதமீறுகச்சொல்லப்பட்ட சகலவித்தையிலும் பொருந்தாமல் இந்தக்கருவிகள் நீங்கினல் தனக்குள்ளசகசமல பாகிய கேவலாவத்

னையிலும் பொருந்தாமல் இந்தக்கேவல சகல மிரண்டுநீங்கினவிடத்து விளங்குவதான போதபூரணமாகிய அகம் பிரமஞானத்திலும் பொருந்தாமல் தேசிகமூர்த்தத்தின் அனுக்கிரகஞானத்திலே தற்பூரணமெல்லா மடங்கித் தனது செய்தியெல்லா மவனனுக்கிரகஞானத்தினது செய்தியாய் அறிதற் கருதாகிய மேலான பூர்ணவின்பந் தோன்றாமல் ஏகதேசவியாபாரமாகிய தனுகரணாதியின்பமே தோன்ற அந்த வின்பங்களையே மெய்யென்றனுபவித்து நின்ற முறைமைபோலத் தனுகரணாதியின்ப மெவ்விடத்திலும் தோன்றாமல் பூரணவின்பத்தொடர்ச்சியாகிய தேசிகமூர்த்தத்தி னனுக்கிரகஞானத்தை யெவ்விடத்திலுங் கண்டனுபவிப்பது.

பரயேசகமாவது சடசித்துக்களிரண்டினுமின்றி விளக்குவதாகிய இதாகிதங்களுக்கேற்ற சத்தாதி விஷயங்களிலே யெந்தவிஷயங்கள் வந்து தாக்கினாலும், அந்தவிஷயங்களை யெதிரிட்டுப்பார்த்து இது மாயாகாரியமான தனுகரண புவன போகங்களினது விகற்பமென்றும் இந்தவிஷயங்களினின்றும் விளங்குவதாகிய இதாகிதங்கள் கன்மத்தினது விகற்பமென்றுங்கண்டு தனக்கெனச் சற்றுஞ் செய்தியில்லாத சடரூபமாகையினாலே தானாச்செயற்படவறியாது அந்தவிஷயங்களையதுவதுவாகப்புசிக்குமான் மாவானவன் நித்தியனாய்ப் பூரணனாயறிவாயிருந்தாலுந் தானாக வொன்றையு மறிதற்கறிவில்லை யென்னுமுறைமையை யுள்ளபடிதரிசித்து, அந்த வான்மாவினது அறிவிற்கறிவாய் நின்று இந்த விஷயபோகங்களை யிடைவிடாமற் பாகமறிந்துணர்த்தி நிற்கிற திருவருளையு முள்ளபடி தரிசித்து அந்தவருளினது நிறைவெல்லாந் தனது வடிவாகவுடைய பூரணவின்பமெனக் கண்டித்துக் குருமுகூர்த்தமா யெழுந்தருளி மாணிடச்சட்டைதரித்துவந்துபதேசித்தவனுக்கிரகத்தையுள்ளபடி தரிசித்து இவ்விடத்திலேவந்து பொருந்தப்பட்ட சத்தாதி விஷயங்களையெல்லா மந்த வனுக்கிரகத்தினாலேபொருந்திப்பார்த்து இந்தவிஷயபோகங்களின் வழித்தாய்த் தீவினையைச் செய்விக்கிறது மனுக்கிரகமாகியதிருவள்தானே, நல்வினையைச்செய்விக்கிறது மந்தத் திரு வருளே, இந்த நன்மை தீமைகளை யறியும்படிக்குப் புசிப்பாகிவந்தவிஷயபேதங்களு மவ்வனுக்கிரகமாகிய வருள்தானேயென்று யுள்ளபடிதரிசித்து இந்தமுறையன்றிபிலே சித்தாகிய வான்மவர்க்கத்துக்கும் சடமாகிய பாசசாலங்களுக்கு மொன்றையொன் றறியவு மொன்றையொன்று பொருந்தவு மொருசற்றுஞ் செயலில்லையென்னு முறைமையை யுள்ளபடி தரிசித்து அந்தப் பொருளோடிசைவது.

பரபோகமாவது எத்தகைய செய்திகளைச் செய்திடினும் தற்செயலெவ்விடத்திலுந் தோன்றும லனுக்கிரகமாகியவருணிறைவிலே வேறறநிற்கில் அந்தவருளிற் றமுகன்மையாகிய நேய மவனதறிவுபூரணமெல்லாந்தனதுவடிவாக்கொண்டு தானறிந்தவறிவு பூரணத்திற்கெல்லா முயிராய் இவனதறிவு தொழிலாகிய விந்திரியபோகங்களாய் வரும் புசிப்புந்தொழிலுந்தனதுபுசிப்புந்தொழிலுமாகவே புசித்துத்தொழிற்படும் ஞானவிதமாகிய போகங்களையெல்லாமவ

க்குத் தனது பூரணவின்பமாகிய சேவடிவாகவேகாட்டி இவனதறிவு பூர
மெல்லாந் தனதின்பப் பூரணமாகவும் தனதின்பப் பூரணமெல்லா மிவனே
றிவு பூரணமாகவும்வேறறத்தோன்றி நின்று தனதின்ப நிறைவெல்லாமமிவ
து போகபூரணத்தையழித்து நிற்பது.

அத்துவித உண்மையினை ஏகான்மவாதிகள் ஒன்றேயென்றும் துவைதி
ர் இரண்டேயென்றுஞ் சாதிப்பர். சுத்தாத்விதசித்தாந்த வைதிகசைவர்கள்
ன்றென்றும் இரண்டென்றும் கூறத்தொணியாது அத்துவிதமேயென்பர் ஆக
ன், இரண்டொன்றென்னுமோர் மானதவிகற்பமற என்றனர். ஒழிவிலொ
க்கம். "ஒன்றனை யென்றனை யேகமிரண், டென்றுமற் சும்மாவிரு
என்று சொன்னான், திருஞான சம்பந்தன் சீகாழிநாட னருளாளன் ஞான
வேதன்" எனவும், திருக்களிற்றுப்படியார். "ஒன்றன் றிரண்டன் றுளதன்
லன்று, நன்றன்று தீதன்று நானன்று-நின்ற, நிலையன்று நீயன்று நின்ன
வுமன்று, தலையன்றடியன்றுதான்" எனவும், வருவனவற்றாற் காண்க. (சக)

கல்லாத வறிவுமேற் கேளாத கேள்வியுங்
கருணைசிறி தேது மில்லாக்
காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாட்சியாய்க்
காதலித் திடுநெஞ்சமும்
பொல்லாத பொய்ம்மொழியு மல்லாது நன்மைகள்
பொருந்துகுண மேது மறியேன்
புருஷர்வடிவானதே யல்லாது கனவிலும்
புருஷார்த்த மேது மில்லேன்
எல்லாமறிந்தநீ யறியாத தன்றெனக்
கெவ்வண்ண முய்வண்ணமோ
இருளையிரு ளென்றவர்க் கெளிதா ரகம்பெறு
மெனக்குநின் னருடாரகம்
வல்லா னெனும்பெய ருனக்குள்ள கோவிந்த
வஞ்சகனை யாள நினையாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ - ள்) கல்லாத அறிவும்-(பதிநூல்களை) கல்லாமல் உண்டாகிற ஞான
ம், மேல்அதற்குமேல்- கேளாதகேள்வியும் (பதிநூல்களைச்) சிரவணஞ்செ

ய்யாதகேள்வியும், சிறிது ஏதும் கருணையில்லாத காட்சியும் - மிகச்சிறிதும் தயையில்லாத அறிவும், கொலை களவு கள்-காமம் கொல்லுதல் திருடுதல் கள்ளுண்டல் பிறர்மனைநயத்தல் ஆகியவினைகளை, மாட்சியா-மேலான பொருள்களாகக்கொண்டு, காதலித்திடும் - அவற்றின்கண் விருப்பத்தைச் செய்கின்ற, நெஞ்சமும்-மனமும், பொல்லாதபொய்ம்மொழியும் - முழுப்பொய்வார்த்தையும், அல்லது-அல்லது நன்மைகள்பொருந்து குணம்-நன்மை பொருந்தியகுணங்கள். ஏதும் அறியேன்-சிறிதுமுணர்ந்திலேன்' புருஷர்வடிவு ஆனதேஅல்லாது-புருஷரூபங்கொண் டதேயன்றி, கனவிலும்-கனவினும்,புருஷார்த்தம் ஏதும் இல்லேன்-புருஷார்த்தம் சிறிதும் உடையனல்லேன், எல்லாம் அறிந்த நீஅறியாதது அன்று-(இது) சர்வஞ்ஞன நீ அறியாதது அல்ல, எனக்கு-அடியேனுக்கு, எவ்வண்ணம் உய்வண்ணமோ-எந்தவகை உய்யும் வகையோ (அறி கிலேன்) இருளை இருள்என்றவர்க்கு-இருளை இருளென்றுகொண்டவர்களுக்கு, ஒளிதாரகம் - ஒளியானது ஆதாரமாயிருக்கும், (அதுபோல) பெறும் எனக்கு (உன்னை) யடைந்த எனக்கு, நின் அருள் தாரகம் - உன்திருவருளே ஆதாரம் ஆதும், வல்லான் என்னும் பெயர்-சர்வசத்தன் என்னும் பெயரானது, உனக்கேயுள்ளது - உனக்கே யுண்டயிருக்கிறது, (ஆதலால்) வஞ்சகனை ஆளநினையாய் - இந்தவஞ்சகனை ஆண்டருள நினைவாயாமந்த்ரகுருவே. என்க."

வி-ரை. பதிநூல்களைக்கல்லாது பசுநூல்களைப்பாசநூல்களைக்கற்றதனாலுண்டாகும் ஞானம் ஞானமன்றென்பார் கல்லாதவரியும் என்றும், அங்ஙனம் பதிஞானிகள் பாற்சென்று கேளாதுபசுஞானிகள் பாசஞானிகள் பாற்சென்று கேட்கும்கேள்விகள் கேள்வியன்றென்பார் கேளாதகேள்வியும் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். வேதசாத்திரமிருதி புராணகலைஞானம் விருப்பசபை வைகரிபாதித்திறங்கண்மேலா, நாதமுடி வானவெல்லாம் பாசஞானந் தணுகியான்மாவிவைகீழ் நாடலாலே, காதலினுன் பிரமமென்னுஞானங் கருது பசுஞானமிவனுடலிற் கட்டுண்டோதியுணர்ந் தொன்றென்றுவுணர்ந்திடலாற் பசுவாமொன்றாகச் சிவனியல்பி னுணர்ந்திடுவன்காணே," எனவும் சிவப்பிரகாசம்." பாசமாஞானத்தாலும் படர்பசுஞானத்தாலும், மீசனையரிய வொண்ணுதிறையருள்ஞானநண்ணித், தேசுறுமதனுன்முன்னைசிற்றறிவொழிந்து சேர்ந்து, நேசமோடு யர்பரத்து நிர்பது ஞானநிட்டை," எனவும் நாலடியார். " அலகுசால் கற்பினறிவநூய்கல்லா " தூலதநூ லோதுவதெல்லாம், கலகல-கூஉந்துணையல்லாற்கொண்டு தடுமாற்றம், போ ஒந்துணையறிவாரில்" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

அருளைப்பெற்றிருப்பது அறஞர்கள் தன்மையாதலின் பெற்றிராமையைக்கருணை சிறிதுமில்லாக்காட்சியும் என்றனர். திருக்குறள். "அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினார்க்கில்லை, யிருள் சேர்ந்த வின்னுவுலகம் புகல்." என்றதனுலறிகண்க. சொல்லாமை, கள்ளாமை கள்ளுண்ணுமை, பிறன்மனை நயவாமை

ன்பனவாகி இவைகளை மேற்கொண் டொழுகாமல் இவற்றின் மறுதலைகளை மற்கொண் டொழுகினேனென்பார், கொலைகளவு கட்காமம் மாட்சியாகக்கா த்திடு நெஞ்சமும் என்றனர். இவையாவுந் தீதென்பன திருக்குறள். "அற னையாதெனிற் கொல்லாமை கோறல், பிறவினை யெல்லாந் தரும்" எனவும், கள்ளாமை வேண்டுவா னென்பா னெனைத்தொன் றுங்,கள்ளாமை காக்கதன் னெஞ்சு" எனவும், "உட்கப் படாஅ ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றுங், கட் மல் கொண்டொழுகுவார்." எனவும், "பிறன் பொருளாற்பெட்டொழுகும் பதமை ஞாலத், தறம்பொருள் கண்டார்கணில்" எனவும் வருவனவற்றாற் ண்க. பொய்மையே எப்பெருந்தீமைக்கு மிடமாதலின், பொல்லாதபொய்ம் மாழியும் என்றனர். திருக்குறள். "தன்னெஞ்சறிவது பொய்யற்க பொய்த்த ன், றன்னெஞ்சே தன்னைச்சுடும்" என்றதனாற்காண்க.

மானிடங் கொண்டதன்றிப் புருடார்த்தமென்பது சிறிது மில்லேனென் ர், கனவினு புருடார்த்த மேதுமில்லேன் என்றனர். புருடார்த்தமாவன- றம், பொருள், இன்பம், வீடெனநான்காம். இவை புருஷார்த்த சதுஷ் ய மெனப்படும். எல்லாமறிந்த நீ யென்றதனால் - முதல்வனுடைய சர்வஞ் த்துவமெனப்படு முற்று முணர்தலும், வல்லானென்றதனால் - அனந்த சத்தி யனப்படும் அளவிலாற்ற லுடைமையுங் கூறப்பட்டன.

ஆதித்தன் தன்னுடைய கிரணங்களினாலே யிருளையோட்டிக் கண்ணுக்குக் ட்சி கொடுக்குமாறுபோல, முதல்வன், தன்னிடத்து நிலைபெற்றிருக்கின்ற ான்மாக்கட்கு உண்டாகிய வாணவாதி தோடத்தினைப்போக்கி ஞானத்தி னப் பிரகாசிக்கச் செய்வனாதலின், இருளையிருளென்றவர்க் கொளிதாரகம் பறமெனக்கு நின்னருடாரகம் என்றனர். சிவஞான சித்தியார். "அருளது த்தியாகு மரன்றனக்கருளையின்றித், தெருள்சிவமில்லையந்தச் சிவமின்றிச்சத் பில்லை, மருளினையருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட்கிருளினை யாளியாலோட்டுமிரவியைப்போலவீசன்" என்றதனாற்காண்க. (சஉ)

தானத மிலங்குபுலி பசுவொடு குலாவுநின்
கண்காண மதயானை நீ
கைகாட்ட வுங்கைபா னெகிடிக் கெனப்பெரிய
கட்டைமிக வேந்தி வருமே
போனக மமைந்ததென வக்காம தேனுநின்
பொன்னடியி னின்று சொலுமே
புவிராஜர் கவிராஜர் தவராஜ னென்னுனைப்
போற்றிஜய போற்றி யென்பார்
ஞானகரு ணாகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்களுமுன்
நட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதன்
ஞானிகளு முனைமெச்சுவார்

வானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே. ௯

(இ-ள்.) கானகம் இலங்குபுலி-காட்டில் சஞ்சரிக்கின்றபுலியானது, பசுவொடு குலாவும் - பசுவோடு கூடி விளையாடும். நின்கண்காண - உன்கண் காணும்படி, மதயானை-மதயானையானது, நீகைகாட்டவும்-நீ கைகாட்டின அளவில், கையால் - துதிக்கையால், நெகிடிக்கு என - நெகிடிக்காக, பெரியகட்டை - பெருங்கட்டைகளை, மிகஏந்திவரும் - மிகவும் சுமந்துவரும். அக்காமதேனு - அந்தக்காமதேனுவானது, நின் பொன் அடியில் நின்று - உன் திருவடிக்கீழ் நின்று, போனகம் அமைந்ததுஎன சொல்லும் - உணவு சித்தமாயிருக்கிறதென்று சொல்லா நிற்கும். புவிராஜர் - பூலோகத்தரசரும், கவிராஜர் வித்துவான்களும், உன்னை - தேவரீரை, தவராஜன் என்று - தபோநிதியென்று, போற்றி - நமஸ்காரம், ஜய - ஜயவிஜயீபவ, போற்றி - நமஸ்காரம், என்பர்-என்றுபுகழ்ந்துரைப்பார்கள். ஞான கருணா காமுகம்-ஞானத்திற்கும் கருணைக்கும் பிறப்பிடமாயிருக்கிற (உனது) திருமுகத்தினை, கண்டபோதிலே - கண்டபொழுதிற்றானே, நவநாத சித்தர்களும் - சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பது சித்தர்களும், உன் நட்பினைவிரும்புவார் - உனது சிநேகிதத்தை யிச்சிப்பார்கள். சுகர்வாமதேவர் முதல் ஞானிகளும் - சுகர்வாமதேவர்முதலிய ஞானவான்களும், உன்னை மெச்சுவார் - உன்னைக்கொண்டாடுவார்கள். வானகமும் மண்ணகமும்வந்து - விண்ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் வந்து, எதிர்வணங்கிடும் - எதிரே நின்று தொழுகின்ற, உன்மகிமையது-உன் பெருமையாகிய அதனை, சொல்ல எளிதோ - புகழ்ந்து சொல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, மந்த்ரகுருவே. என்க.

(வி-ரை.) திருவருட்பெருஞ்செல்வராகிய தம்முடைய பரமாச்சாரிய சந்நிதானப் பெருமையைக் கூறியமுகத்தால், சிவஞானிகளுக்குள்ளஎல்லா நல்ல தன்மையை விளக்கினர். எத்தகைய விரோதமும் அவர்சந்நிதானத்தில் நடவாதென்பார், கானகமிலங்கு புலி பசுவொடுகுலாவும் என்றும், நெகிடியைக் கண்டமாத்திரத்தில் பயப்படும் யானை அவர் சந்நிதானத்தில் அஞ்சாது அந்நெகிடிக்காகக் கட்டையை யேந்திவருமென்பார், மதயானை நீ கைகாட்டவும் கையால் நெகிடிக்கெனப்பெரிய கட்டைமிகவேந்திவரும்என்றும், எத்தகைய அருமையான பொருளும் அவருக்கிலேசாகக் கிடைக்குமென்பார், போனகமமைந்ததென வக்காமதேனு நின்பொன்னடியினின்றுசொலும் என்றும், அவருடைய தவத்திற்கு முன்னே செல்வமுங்கல்வியுந் தலையெடாதென்பார், புவிராஜர் கவிராஜர் தவராஜனென்றுனைப் போற்றிஜயபோற்றி யென்பார் என்றும், அவர் முகத்தினைத்தரிசித்தமாத்திரத்தில் எத்தகையாருமயங்கி வசிமாவாரென்பார், ஞானகருணாகர முகங்கண்ட போதிலே நவநாத சித்தர்

ருமுன்னட்பினை விரும்புவார் என்றும், உண்மைஞானிகளும் அவரைவிய ஷரைப்பாரென்பார், சுகர்வாமதேவர் முதல் ஞானிகளுமுனைமெச்சுவார் என் ம், ஆதலால் அவருக்கேலாத காரியம் எவ்வுலகத்து மில்லையென்பார், வான மும் மண்ணகமும் வந்துதாள்வணங்கும் என்றுங்கூறினர். இதனால் முதல் னருளையடைந்தார் எல்லாம் வல்லவராவ ரென்பதாயிற்று. சிதம்பரச் செய் ட்கோவை. "கரும்புஞ்சுரும்பு மரும்பும் பொரும்படைக்காமர்வில்வேள், ரும்புங்கரைத்துருகச் செய்யுமாலிறும் பூதிதன்றே, விரும்பும் பெரும்புலி ரெம்பி ரானருள் மேவிலொரு, திரும்பும் படைத்தளிக்கு மகிலாண்டத் தாருதியையே," என்றதனுற்காண்க. நெகிடி-தீமூட்டம்.

நவநாதசித்தராவார் சத்தியநாதர், சதோகநாதர், ஆதிநாதர், வகுளிநாதர், தங்கநாதர், மச்சேந்திரநாதர், கடேந்திரநாதர், கோரக்கநாதர் ஆகியஇவராம். கர் வாமதேவர் இருவரும் சிவோகம் பாவனையினின்ற பெரியோராவர். (சங)

சருகுசல பக்ஷணிக ளொருகோடி யல்லாற்
சகோர பக்ஷிகள் போலவே
தவளநில வொழுகமிர்த தாரையுண் டழியாத
தன்மைய ரனந்தகோடி
இருவினைக ளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத
வேகாந்த மோனஞான
இன்பநிஷ் டையர்கோடி மணிமந்த்ர சித்திநிலை
யெய்தினர்கள் கோடிசூழக்
குருமணியி ழைத்திட்ட சிங்கா தனத்தின்மிசை
கொலுவீற் றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட் டனந்தமுறை தெண்டனிட் டென்மனக்
குறையெலாந் தீரும் வண்ணம்
மருமல ரெடுத்துனிரு தாளையர்ச் சிக்கவெனை
வாவென் றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.). சருகு சல பக்ஷணிகள் ஒருகோடி - உலர்ந்த இலைகளையும் நீரை ம் உண்டு உயிர்வாழ்வோர் ஒருகோடிபேர்களும், அல்லால் - அல்லாமல், சகோ பக்ஷிகள் போல - சகோரப்பறவைகள் போல, தவளநிலவொழுகு - வெண் மையாகிய சந்திரிகையோடு ஒழுகாநின்ற, அமிர்ததாரை உண்டு - அமிர்த வரு த தாரைகளைப்புசித்து, அழியாத தன்மையர் - இறவாத தன்மையையுடைய ர்கள், அனந்தகோடி - அனேக கோடிபேர்களும், இருவினைகள் அற்று - இரு வினைகள் நீங்கி, இரவுபகல் என்பது அறியாத - இராப்பகல் என்பதை உண

ராத, ஏகாந்த மோனஞானம் - தனிமையும் மௌனமும் ஞானமும் ஆகிய இவைகளையுடைய, இன்பநிஷ்டையர்கோடி - சுகநிஷ்டையை யுடையவர்கள் கோடிபேர்களும், மணிமந்த்ர சித்திநிலை எய்தினர்கள்கோடி - மணிமந்திரசித்திநிலைகளை அடைந்தவர்கள் கோடிபேர்களும், சூழ - சுற்றிநிற்க, குருமணி இழைத்திட்ட - நிறமுள்ள இரத்தினங்களைச்செதுக்கிய, சிங்காதனத்தின் மிசை - சிங்காதனத்தின்மீது, கொலுவீற்றிருக்கும் நின்னை - திருவோலக்கமாக எழுந்தருளியிருக்கு நின்னை, கும்பிட்டு - கைகுவித்து, அனந்தமுறைதெண்டனிட்டு - அனேகந்தரம் நமஸ்காரம்பண்ணி, என்மனக்குறையெல்லாம் - என்முனத்தின்கண்ணவாகிய குறைகளெல்லாம், தீரும்வண்ணம் - நீங்கும்படி மருமலர் எடுத்து - வாசனைபொருந்திய மலர்களை (விதிப்படி) எடுத்து, உன் இருதாளை அர்ச்சிக்க - உன் இரண்டு திருவடிகளையும் அருச்சனை செய்யும்பொருட்டு, என்னை வா என்று அழைப்பது - என்னை வாவென்று தேவரீர் அழைத்தருளுவது, எந்நாள் - எந்தக்காலம், மந்த்ரகுருவே.—என்க,

(வி-ரை.) தவசிகள் சிலர் பசியுற்ற காலத்துப் புறம்பே காணும் உலர்ந்த இலை நீர் முதலிய வுண்டு பசி யாறுவராகலின், சருகுசல பக்ஷணிகளொரு கோடி எனவும், சிலர் அகத்தே பிராணவாயுவால் அக்கினி மண்டலத்தினை மூட்டி எழுப்பிச் சந்திரமண்டலத்தி னின்றுஞ் சிந்தும் அமுதப்பிரவாகத்தை யுண்டு பசியாறுவராகலின், தவளனில வொழுகமிர்த தாரையுண்டழியாத தன்மையரனந்த கோடி எனவும், சிலர் எவ்வித வுணவினையும் விரும்பாது இருவினைக்கேதுவான செயல்களையுஞ் செய்யாது, சகல கேவலமற்ற நிலையில் உண்மைஞானங்கூடி நிற்பாராகலின், இருவினைகளற்றிரவு பகலென்ப தறியாதவேகாந்த மோனஞான இன்பநிஷ்டையர்கோடி எனவுங்கூறினர். சிலர்மணியாலும் மந்திரத்தினாலும் எண்வகைச்சித்தி யடைவராதலின், மணிமந்த்ர சித்திநிலையெய்தினர்கள் கோடி யெனவுங்கூறினர்.

மணியென்பது இரசக்குளிகை. மந்த்ரமென்பது பஞ்சாக்கரம். இவ்விரண்டாலும் சித்திமுதலிய வுண்டாகுமாதலின், மணிமந்த்ர சித்திநிலை யெய்தினர்கள் என்றனர். திருவான்மியூர்ப்புராணம், மருந்தீசப்படலம். "சுத்தமுறு முனிவரனே நீ போந்தாருந் தொல்பொதிகை வரையுமுள வாண்டு காண்பாயித்தகைய சூதமது வாய்க்கப்பெற்றா ரினிய கமனக்குளிகை நன்கு ஞற்றிட் பத்தெனுநற்றிசைகளெலா நொடிக்குள்ளாப் படர்ந்திடுவர் மலைநிகர்மாழை குவிப்பர், சித்தியெட்டு மடைந்திடுவரிவர்கட் கேலாச்செயலதுதானென் மிலையுலக மூன்றும்" எனவும், "ஐந்தெழுத்தானிலவுநன் மனுநான்கென்னருமறைக ணனந்தலை யேய்ந்தமலை செய்யு, மைந்தெழுத்தானிறைந்ததனை யாய்ந்து நோக்கி னடங்கும்மப் பதிபசுபாசங்கண் மூன்று, மைந்தெழுத்தி லேவந் சத்தகோடி யாகியெங் கணுநவலு மந்திரங்க, ளைந்தெழுத்திற் பரஞானப் பயதாய வபரகலையாமுற்று மடங்கி நிற்கும்" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க

சித்திநிலை பெற்றவர்களாவார் - அஷ்டமாசித்திகைவரப்பெற்றவர். அவை வருமாறு ஆன்மாப்போலாதல் அது அணிமா, மகத்துவமாதலால் அது மகிமா

ன்னுடன் கண்டிப்பின்றாய்க் கண்டிப்புள்ளவற்றை யுருவவல்லவனாதல் அது ரிமா, இலகுத்துவமாதல் அது இலகிமா, வேண்டுவனவடைதல் அது பிராத் தி, நிறையுளனாதல் அது பிரகாமியம், ஆட்சியுளனாதல் அது ஈசத்துவம், எல் லாந் தன்வசமாக்கவல்லவனாதல் அது வசித்துவமாம்.திருவிளையாடற்புராணம். அறவுஞ்சிறியவுயிர்தோறும் பரமகாட்டையணுவாய்ச்சென, றுறையுஞ்சிறு மை யணிமாவா முவரிஞால முதன்மேலென், றறையுஞ்சிவாந்தமாறாறு முள் நம் புறனுமகலாதே, நிறையும்பெருமை தனையன்றோ மகிமாவென்று நிரம் ய நூல்." "இலகுமேரு பாரம்போலிருக்கும் யோகி தனையெடுத்தா, லிலகு வான தூலமென விருப்பதில்கி மாவாகுமிலகுவான பரவணுப்போலிருக்கும், யோகி தனையெடுத்தா, லிலகு மேருபாரமென விருப்பதன்றோ கரிமாவாம்." பிலத்திலிருந்தோ னயனுலகிற் புகுதன் மீண்டும் பிலமடைதல், பலத்தின் இருந்த பிராத்தியதாம் பரகாயத்தி னெண்ணுதல்வான், புலத்தி னியங்கலிச்சித் போகமனைத்துந் தானிருக்குந், தலத்தி னினைந்த படிவருதல் பிரகாமியமா தவக்கொடியீர்." "விண்ணிரவி தன்னுடம்பின் வெயிலாலனைத்தும் விளங் தற்போல், மண்ணினுளவாம் பொருள்பலவுங் காலமூன்றும் வானத்தின், ண்ணி னுளவாம் பொருளுந்தன் காயத் தொளியாலிருந்தறித,லெண்ணி லிது மறையொருசார் பிரகா மியமென் றியம்புமால்." "ஈசனென முத்தொழி யுந்தன் னிச்சை வழிசெய் தெழுபுரவித், தேசன்முதற்கோள் பணிகேட்பத் கெய்வ தீசத்துவமாதும், பூசலவுணர் புள்விலங்கு பூதமனிதர் முதலுலகும் பாசவாதியெண்மருந்தின் வசமாக்கொள்கை வசித்துவமாம்." எனவருவன வற்றாற்காண்க.

இங்ஙனங்கூறிய புறப்பற்றொழிந்த தவசிகளும், அகப்பற்றொழிந்த யோ கிகளும் மௌனமுனிவர்களும், அட்டமாசித்தி யடைந்தவர்களுமாகிய எல் லாருந் தமதாசிரியர்க் கிணையில்லையென்பார், சூழக் குருமணி யிழைத்திட்ட சிங்காதனத்தின் மிசை கொலுவீறிருக்கு நின்னை என்றனர்.

முதல்வனுடைய திருவருளையடையாதிருப்பதுவே மனக்குறைஎன்றன . அம்மனக்குறை நீங்கவேண்டுமாயின் ஆசாரியர்சந்நிதானத்தில் அஞ்சலித்துத் தண்டாகாரமாக விழுந்து பணிந்து எழுந்து வாசனையோடுங் கூடிய புட்பங் களைக் கொண்டருச்சனைசெய்யவேண்டுமாகலின்,கும்பிட்டனந்தமுறை தெண் டனிட் டென்மனக் குறையெலாந் தீரும்வண்ணம் மருமலரெடுத்து னிருதாளை யர்ச்சிக்கவெனை வாவென்றழைப்பதெந்நாள் எனவுங்கூறினர். தேவாரம்."பூக் கைக்கொண்டரன் பொன்னடிபோற்றிலார், நாக்கைகொண் டரனுமநவில்கி லார், ஆக்கைக்கேயிரைதேடி யலமந்து,சாக்கைக்கேயிரையாகிக் கழிவரே" என வும், திருவாசகம். "பரந்துபல்லாய்மலரிட்டு முட்டாதடியே யிறைஞ்சி, யிரந்த வெல்லாமெமக்கே பெறலாமென்னு மன்பருள்ளாக், கரந்துநில்லாக் கள்வனே நின்றன் வார்கழற்கன்பெனக்கு, நிரந்தரமாயருளாய் நின்னையேத்த முழுவது மே," எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

மற்கடப்பாயமாக அடியேனை வலியவந்து தேவரீரையடையச் சிறிதுஞ் சதந்திரமில்லேனாகலின், மார்ச்சால நியாயமாக தேவரீரே யடியேனை வலிய

ஆட்கொள்ள வேண்டுமென்பார், வாவென் றழைப்தெந்நாள் என்றனர். அன்
றியும், வினைவயப்பட்ட ஆன்மாக்கட்கு அவ்வினை யொப்பின் வழித்தாய மல
பரிபாகம் வந்தாலல்லது, ஆசிரியர் படர்க்கையில் வந்தருளியழைத்துத்திரு
வருட்புரியாராகலின், அத்தகைய பக்குவமடியேனுக்கு வருங்கால மெக்கால
மென்பார், எந்நாள் என்றார் எனினு மொக்கும். (சச

ஆங்கார மானகுல வேடவெம் பேய்பாழ்த்த
வாணவத் தினும் வலிதுகாண்
அறிவினை மயக்கிடு நடுவறிய வொட்டாதி
யாதொன் று தொடினுமதுவாய்த்
தாங்காது மொழிபேசு மரிகரப் பிரமாதி
தம்மொடு சமானமென்னும்
தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே
தன்னிலசை யாது நிற்கும்
ஈங்கா ரெனக்குநிக ரென்னப்ர தாபித்
திராவண்ணு காரமாகி
இதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்
திருக்குமித னுடனேரமும்
வாங்கா நிலாதடிமை போராட முடியுமோ
மௌனோப தேசகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்) ஆங்காரம் ஆன - ஆங்காரமாகிய, குலவேட வெம்பேய் - குல
வேடரையொத்த வெவ்விய பேயானது, பாழ்த்த ஆணவத்தினும் வலிது-பா
ழாகிய ஆணவப்பேயினும் வலியது, (அது) அறிவினை மயக்கிடும் - என
னறிவை மயக்கிவிடும். நடு அறியவொட்டாது - நடுவு நிலைமையை அறிய
வொட்டாது, யாதொன்றுதொடினும் - யாதொருபொருளைப்பற்றினும், அது
ஆய் - அதுதானேயாகி நின்று,தாங்காதுமொழிபேசும் - சகிக்காது வார்த்தை
சொல்லும், அரிஹர பிரமாதி தம்மோடு சமானம் என்னும்-விண்டுஉருத்திர
பிரமாதிகளோடு நான் சமமாவேனென்று சொல்லும், தடை அற்ற தேரில்
தடையறச்செலுத்துகின்ற தேரினிடத்து, அஞ்சுறு ஆணிபோல - அச்சாணி
போல, தன்னில் அசையாது நிற்கும் - தன்னிடத் தசைவில்லாய லிருக்கும்,
இங்கு - இவ்வுலகத்தில், எனக்கு நிகர் ஆர் எனப் பிரதாபித்து-எனக்கொப்
யாவரென்று பிரஸ்தாபித்து, இராவணாகாரம் ஆகி - இராவணன் ரூப
கொண்டு, இதயவெளி யெங்கணும் - இதயாகாசமெல்லாம், தன்னரசு நா
செய்து இருக்கும் - தன்னரசு நாடாகச் செய்துகொண்டிருக்கும், இதனோ
டு - இதனுடன், எந்நேரமும்-எப்போதும்,வாங்காநிலாது-நீங்கிநில்லாமல், அடி
மை - உனதடிமையாகிய நான், போராடமுடியுமோ - போர் செய்யமுடி

மா, மௌனோபதேச குருவே - மௌனநிலையினை உபதேசித்தருளுகிற ஆசாரியனே, மந்த்ரகுருவே. என்க.

(வி-ரை-) ஆங்காரமானது - சாத்துவித குணோத்கமாயிருக்கின்ற புத்தியி னின்று மிராசத குணோத்கமா யுற்பவித்து, விஷய பராமரிச புத்தி போதத் திற்கு வேறாகிய ஆன்ம பராமரிச போதகாரணமாய் வித்தியா தத்துவம் பொ ருந்து மிந்திரியங்களினாலே வந்த நிருவிகற்ப ஞானலோசிதமாய் மனச்சங்கற் பிதமாய்ச் சந்தித்தமாயிருக்கிற வஸ்துவில் நானிச்சயம் பண்ணுவேனென் றும், நிருபிப்பேனென்றுங் கர்வசங்கற்ப ஞானக்கிரியா வியாபாரத்தினைப்பண் ணுமாகலின், ஆங்காரமான குலவேடவெம்பேய் என்றனர். ஆணவமலமா னது- இங்ஙனம் யாதொரு கிரியாவியாபாரத்தினையும் பண்ணாது தன்னையுங்கா ட்டாது, தனக்குள்ளே யிருக்கிற ஆன்மா வினையுங் காட்டாது நிற்குமாகலின், ஆங்காரம் ஆணவத்தினும் வலிதுகாண் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "ஆங் காரம் புத்தியின்கண் ணுதித் தகந்தைக்கு வித்தா, யீங்கார்தானென்னோ டொ ப்பாரென்றியா னென்னதென்றே, நீங்காதே நிற்குந்தானு மூன்றதாய் நிகழு மென்பர், வாங்காதபூதாதி வைகாரிகந்தை சதந்தானென்றே" எனவும், திருவ ருட்பயன். "ஒருபொருளுங்காட்டா திரு ளுருவங்காட்டு, மிருபொருளுங்கா ட்டாதிது" எனவும் வருவன வற்றாற் காண்கவும். ஆங்கார மூனேந்துநிற்குமள வும் மெய்யுணர்வு தோன்றற்கிட மின்மையாலும், அம்மெய்யுணர்வு தோன்று ராகவே நடுநிலைமை விளங்கா தாகலினாலும், அறிவினை மயக்கி நடுவெறிய வொ ட்டாது என்றும், எத்தகைய வார்த்தையினும் தனக்கே சுதந்தரம்பாராட்டி வருதலின், அதுவாய்த் தாங்காது மொழிபேசும் என்றும், உலகத்தினைப் படை த்துக் காத்து அழிக்குங் கர்த்தர்களையு மதியாதிருக்கச் செய்தலின், அரிகரப் பிரமாதி தம்மொடு சமானமென்னும் எனவும், தான் இயங்காது நின்று தன் வழியே பொறி முதலியவற்றை யியக்குதலால், தேரிலஞ்சுருவாணி போலவே தன்னிலசையாது நிற்கும் எனவும், எல்லா விந்திரியங்களின் செயல்களையும் தன்வயப்படுத்தித் தன்சொரூபத்தினையே விளக்கிக்காட்டிக்கொண்டிருத்தலின், இராவணாகாரமாகி யிதயவெளியெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்திருக்கும் என வும்,இத்தகையகாரியங்களை விளைவிப்பதாகிய அகங்காரத்தோடு எந்நாளும் வாது செய வியலாதென்பார், எந்நேரமும் வாங்காநிலா தடிமை போராடமுடியுமோ எனவுங்கூறினர். ஈண்டு முத்தேவருள் ஒருவராகக்குறித்த அரன் என்பார் குணருத்திரர். முடியுமோ என்றது முடியாதென்றபடி. ஆகலின் இத்தகைய ஆங்காரத்தினை அடியோடே யொழிக்கத்தேவரீர் திருவருள்வேண்டுமென்பது குறிப்பாயடங்கிக் கிடக்கின்றது. (சரு)

பற்றுவெகு விதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றனைப்
பற்றியுழல் கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தைபெற்றநான் வெளியாக நின்னருள்
பகர்ந்துமறி யேன்றுவிதமோ
சிற்றறிவ தன்றியு மெவரோடு மொருமொழி
திடுக்கென் றுரைத்தபோது

சிந்தைசெவி யாகவே பறையறைய வுதரவெந்
தீநெஞ்ச மளவளாவ
உற்றுணர வுணர்வற்றுன் மத்தவெறி யினர்போல
வுளறுவேன் முத்திமார்க்கம்
உணர்வதெப் படியின்ப துன்பஞ்ச மானமா
யுறுவதெப் படியாயினும்
மற்றெனக் கையநீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை
மலையிலக் கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(இ-ள்.) பற்று-பற்றுதற்குரிய இடம், வெகுவிதம் ஆகி-அனேகவிதங்க ளாகக்கொண்டு, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றனைப்பற்றி- ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப்பிடி த்து, உழல்-சுழல்கின்ற, கிருமிபோல - புழுவைப்போல, பாழ் சிந்தைபெற்ற நான்-கொடுமை பாகிய மனத்தினைப்படைத்தநான், வெளியாக - வெளிப்படை யாக, நின் அருள் - உன்திருவருளை, பகர்ந்தும் அறியேன் - புகழ்ந்துமறியேன். துவிதமோசிற்றறிவு - துவிதநிலையென்றாலோ அது சிற்றறிவாய் முடியும், அது அன்றியும்-அதல்லாமலும், எவர் எனும் - யாவராயினும், ஒருமொழி-ஒருசொ ல்லை, திடுக்கென்று உரைத்தபோது-திடுக்கென்று சொன்னகாலத்தில், செவி யேசிந்தையாக - காதேமனமாக, பறை அறைய, பறையறையவும், வெம்-வெவ் விதாகிய, உதரத்தீ-உதராக்கினியானது, நெஞ்சம்அளவளாவ-மனத்தைக்கல க்கும்படி, உற்று-பொருந்துவதனால், உணர உணர்வு அற்று.அறிதற்குரிய அறி வும் அற்று, உன்மத்த வெறியினர்போல-உன்மத்தங்கொண்ட வெறியாளரைப் போல, உளறுவேன்-குளறுவேன் (இப்படிப்பட்டநான்)முத்திமார்க்கம் உணர் வது எப்படி-முத்திநெறியையறிவது எவ்வாறு, இன்பதுன்பம்-சுகதுக்கங்கள் சமானமாய்உறுவது எப்படி-சமானமாகப்பொருந்துவது எவ்வாறு, ஆயினும் ஆனாலும், ஐய-ஐயனே, நீ எனக்குசொன்ன - நீயெனக்குச் சொல்லியருளிய ஒரு வார்த்தையினை-ஒரு சொல்லினை, மலை இலக்கு என நம்பினேன் - மலை யைக் குறியாகக் கொண்டாற்போல நம்பியிருக்கிறேன், மந்த்ரகுருவே என்க

(வி-ரை.)புழுவானது ஓரிடத்தில் நிலையாகத் தங்காது பலவிடங்களை தாவிச் செல்லுதல்போல, மனமோரிடம்பற்றி நில்லாது ஓடுதலான் புழுவினை மனத்திற்கு உவமையாகக்கொண்டு, பற்று வெகுவிதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றனைப் பற்றியுழல் கிருமிபோலப் பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்ற நான் என வும், இங்ஙனம் மனமானது நிலையுற்றிராததால் திருவருள் மகிமையினை றியேனென்பார், வெளியாக நின்னருள் பகர்ந்து மறியேன் எனவும், சுத்த த்துவித சித்தாந்தவைதிக சைவ செந்நெறியிலே நின்று முதல்வனை அபே மாகக் காணாது பேதமாகக் காண்பது புறச்சமயிகள் கொள்கையாகலின் துவிதமோ சிற்றறிவு எனவும், யாராமொருவர் வெட்டென வொருவா த்தை கூறுமிடத்துச் செவியால்வாங்கி மனத்தானினைத்துத் தக்கவிடைகொ க்கும் பொறுமையின்றிச்சிறிதுஞ்சகியாது கோபாவேசங்கொண்டு பலவா

யாற் பிறர்றி ற்பெருகலின், எவரேனு மொருமொழிநிடுக்கென்றுரை
போது சிந்தைசெவியாகவே பறையறைய வுதரவெந்தீநெஞ்ச மளவளா
டற்றுணர உணர்வுற் றுன்மத்தவெறியினர்போல வுளறுவேன் எனவும்,
த்தகைய நிலைமையினை வாய்ந்த பான்சுத்தாத்துவிதமோக்ஷத்தினையடை
கேதுவாகிய சித்தாந்தவழியைத்தெரிந்துகொள்வதெங்ஙன மென்பார்,
த்திமார்க்கம் உணர்வதெப்படியெனவும், அச்சித்தாந்த செந்நெறியடை
ற்கு இருவினையொப்பு அத்தியாவசியமாகலின், இன்ப துன்பஞ்சமானமா
வதெப்படி எனவும் கூறி, வயிறும் மலையானது அளக்கலாகா வளவு
டயதாதலால் அதனை யிலக்காகக்கொள்வோர் எவ்வழியுஞ் சென்றடைய
மதுபோல, யான் பலவகையினும் வழுவிநடப்பினும் உபதேசித்தபொரு
உய்யுநெறியிற் சேர்க்குமென்றுதுணிந்திருக்கிறேன் என்பார், ஐயநீசொ
ன வொரு வார்த்தையினை மலையிலக் கெனநம்பினேன் எனவும் கூறினர்.
பினேனென்றதனால் ஆசிரியர் கூறிய ஒருவார்த்தையானதுஅருமையினு
நமைபென்ற குறிப்பினை விளக்கினர், திருமந்திரம் "போற்றுகின்றேன்
ழ்ச் சும் புகல் ஞானத்தைத், தேற்றுகின்றேன் சிந்தைநாயகன்சேவடி,
ற்றுகின்றே மறையோ சிவயோகத்தை, யேற்றுகின்றே னெம்பிரா
நரெழுத்தே" என்றதனாற்காண்க. வார்த்தையெனினும், எழுத்தெனி
ம் தம்முளொக்குமோ வெனின், ஓரெழுத்தாயினும் அதுபிறபொருளைக்
ட்டுமே யானல் வார்த்தையேயாம். தொல்காப்பியம். "ஓரெழுத்தொரு
மாழி யீரெழுத்தொருமொழி யிரண்டிறந் திசைக்கும் தொடர்மொழியுள்
-, மூன்றேமொழிநிலை தோன்றியநெறியே" எனவும், நன்னூல். "எழு
த்த தனித்துந் தொடர்ந்தும் பொருடரிற் பதமாமதுபகாப் பதம் பகுபத
ன விருபாலாகி யியலுமென்ப" எனவும் வருவன வற்றாற்காண்க. (சஈ)

கருணாகரக்கடவுள்.

நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
 நிர்விஷய கைவல்யமா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
 நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த
தற்பரவிஸ் வாதீத வ்யோமபரி பூரண
 சதானந்த ஞானபகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
 சர்வகாலமு நினைவனோ
அற்புதவ கோசர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
 கானந்த பூர்த்தியான
அத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
 வனுபூதி யனுகூதமுங்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
 கண்ணா டிருந்தகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணா கரக்கடவுளே

(இ-ள்.) நிர்க்குண-குணரகிதனே, நிராமய-நோயற்றவனே, நிறஞ்சன-களங்கரகிதனே, நிராலம்ப-பற்றுக்கோடில்லாதவனே, நிர்விஷய-விஷயரகிதனே, கைவல்யமாம்-மோக்ஷரூபமான, நிஷ்களா-அரூபமானவனே, அசங்க-கூட்டமில்லாதவனே, சஞ்சலரகித-அசைவற்றவனே, நிர்வசன-மௌனியே, நிர்த்தொந்த-இரண்டாவதில்லாதவனே, நித்த-எப்போதுமுள்ளவனே, முத்த-பாசவிமுக்தனே, தற்பர-ஆன்மப்பிரியனே, விஸ்வாதீத-உலகத்தினைகடந்தவனே, வ்யோமபரிபூரண-பரமாகாசத்தில் நிறைந்திருப்பவனே, சதானந்த-நித்தியானந்தனே, ஞான-ஞானசொரூபனே, பகவ-ஷட்குண சம்பன்னனே, சம்பு-சுகரூபியே, சிவ-மங்களரூபியே, சங்கர-சுகத்தினைச் செய்கிறவனே, சர்வேச-சர்வேச்சுரனே, என்று-என்றுசொல்லி, நான்சர்வகாலநினைவனோ-நான்சதாகாலமும் உன்னைத்தியானிப்பனோ, அற்புத-ஆச்சரியபூதனே, அகோசர-யாராலு மறியப்படாதவனே, நிவர்த்திபெரும் அன்பருக்கு-நிவிர்த்திமார்க்கத்தையடைந்த அடியார்களுக்கு, ஆனந்தபூர்த்தியான சுகநிறைவாகிய, அத்துவித நிச்சய-அத்துவித நிலையாகிய உண்மையினையுடையவனே, சொரூப-சொரூபத்தினது, சாக்ஷாத்கார அநுபூதி-பிரத்தியக்ஷானுபவ, அனுகூதமும்-இரகசியமும், கற்பனையற-யதார்த்தமாக, காணத்தோன்ற, முக்கண்ணுடன்-மூன்றுகண்களோடு,வடநிழற்கண்ணுறு இருக்கல்லாலினிழலி லெழுந்தருளி யிருந்த, குருவே-ஞானசிரியனே, கருத அரிய-நினைத்தற்கரிய,சிற்சபையில்-சிற்றம்பலத்தில், ஆனந்தநிர்த்தம் இடும் ஆனந்த கூத்தாடுகின்ற, கருணாகரக்கடவுளே-கருணைக்குப்பிறப்பிடமாயிருக்கிற கடவுளே என்க.

(வி-ரை) நிர்க்குண என்பது "இப்படிய னிந்நிறத்த னிவ்வண்ணத்தனிவனிறைவனென் றெழுதிக்காட்டொணாதே" என்றதாலும், நிராமய என்பது "பெண்ணமருஞ் சடைமுடியார் பேரொன்றில்லார்பிறப்பிலா ரிறப்பிலார் பிணியொன்றில்லார்" என்றதாலும்,நிரஞ்சன என்பது "எரொளிபோயிருநிலனும் விசும்பும் விண்ணுமேழுலகுங் கடந்தப்பானின்ற பேரொளியை "என்றதாலும், நிராலம்ப என்பது, "தானலாதுலகமில்லை" என்றதாலும், நிர்விஷய என்பது "நேரிழையைக்கலந்திருந்தே புலன்களைந்தும்வென்றானை" என்றதாலும், கைவல்ய என்பது, "தந்ததுன் றன்னைக்கொண்டதென் றன்னைச் சங்கரா வார்கொலோ சதுரர் அந்தமொன்றில்லாவானந்தம் பெற்றேன் யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால்" என்றதாலும், நிஷ்களா என்பது "அருவமு முருவமுமானாய்போற்றி"என்றதாலும், அசங்கனென்பது, "உற்றாரென்றொருவரையு மில்லாதானை" என்றதாலும், சஞ்சலரகித என்பது "பொற்றூண்காண் மாமணிநற் குன்றொப்பான்காண் பொய்யாத பொழிலேழுந்தாங்கி நின்றகற்றூண்காண்"என்றதாலும், நிர்வசன என்பது "சொல்லாமற் சொன்னவரை" என்றதாலும், நிர்த்தொந்த என்பது, "தன்னியல்பால் மற்றொருவரில்லான் கண்டாய்" "ஒருவனென்னும் ஒருவன்காண்க" "ஒருத்தனுருலகங்கட்கொருசுடர்" என்பவைகளாலும், நித்தஎன்பது "காலங்களூழி கண்டிருக்கின்றானே" "ஈறிலாதவீசனொருவனே" என்பவைகளாலும், முத்த என்பது "பந்திப்பரிவாய நீயே என்றும்" "துறவாத கட்டறுத்தசோதியானை" என்பவைகளாலும், விசுவா

...ன்பது, "அண்டத்துக் கப்புறமாய் நின்றார்போலும்" என்றதனு, "வியோமபரிபூரண என்பது, "பாரிலங்குபுனலனல்கால் பரமாகாசம் ...மதிசுருதியுமாய்ப்பரந்தார்போலும்" சிற்பரவியோமமாகுந்தில்லைச்சிற் ...லத்துணின்று, பொற்புறநடஞ் செய்கின்ற பூங்கழல் போற்றி ...ற்றி" என்பவைகளாலும், சதானந்த என்பது, "இன்பனாய் துன்பங் ...கின்றனே" "இன்புருவமன்றோ எழிலுருவம் வேறுளவோ, வின்புருவ ...நிறைக்குமெண்" என்பவைகளாலும், ஞான என்பது, "கற்றிருந்த கலை ...ன மானாய் ...யே" "ஞானப்பெருங்கடலை" என்பவைகளாலும், சம்பு ...பது, "இன்பன்காண்டுன்பங்க ளில்லாதான்காண்" என்றதாலும், சிவ ...பது, "சிச்சல்மணாளனே யென்றேனானே" "சித்தல், மணவாளனென ...கின்றான்காண்" என்பவைகளாலும், சங்கரஎன்பது, "பத்தர்களுக்கின்பம் ...ந்தார்போலும்" என்றதாலும், சர்வேசஎன்பது "மேலோர்க்குமேலாய் ...ற்றி" என்பதாலுங் காண்க.

பகவன் என்பதற்கு ஆறுகுணங்களை யுடையவ என்பது பொருள், ...வையாவன-ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என் ...ர். பகவந்சப்தம் மற்றைத்தேவர்க்கு உபசாரமும், சிவபெருமானுக்கு வா ...வமுமாம். பகவதியென்னும் பெயர்பராசத்தியாருக்கே உரித்தாயிருத் ...னாலறிக. அனுஸ்யூதம் என்னும் வடமொழி அனுசூதமெனத் திரிந் ...து. (சஎ)

மண்ணாதி யைந்தொடு புறத்திலுள கருவியும்
வாக்காதி சுரோத்ராதியும்
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னுசுத் தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொ டாறுமற் றுள்ளனவு மௌனியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே
தூவெளிய தாயகண் டானந்த சுகவாரி
தோற்றுமதை யென்சொல்லுவேன்
பண்ணாரு மிசையினொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைநெறி நின்றுதவருப்
பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிப்
பணிந்தெழுந் திருகைகூப்பிக்
கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாங்
கைவிடாக் காட்சியுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) மண்ணாதிஐந்தொடு-மண்முதலாகிய பஞ்சபூதங்களுடன், புறத் ...ள கருவியும்-புறக்கருவிகளும், வாக்காதி சுரோத்ராதியும்-வாக்குமு

தலானகன்மேந்திரியமைந்தும், சுரோத்திரமுதலான ஞானேந்திரியமை
தும், வளர்கின்றசப்தாதி - விருத்தியடையாநின்ற சப்தமுதலானவிஷ
மைந்தும், மனம்ஆதி-மனமுதலான அந்தக்கரணம் நான்கும், கலைஆ
கலைமுதலான வித்தியாதத்துவங்களேழும், மன்னுசுத்தாதியுடனே
நிலைபெற்ற சுத்ததத்துவத்துடனே, தொண்ணூற்றெட்டுஆறும்-தொண்ணூ
ற்றாறும், மற்றுஉள்ளனவும்-வேறுள்ளவைகளும், மௌனியாய்-மௌனரூ
வாகிவந்து, சொன்ன-தேவரீர் உபதேசித்த, ஒருசொல்கொண்டதே - ஒ
மொழியை உட்கொண்ட அளவிலே, தூவெளியதாய்-பரிசுத்தமான ஆகா
மாகி, அகண்ட ஆனந்த சுகவாரி - இடையறாத இன்பசுகசாகரம், தோற்
மதைஎன்சொல்லுவேன் - காணப்படுவதையென்னென்று சொல்லுகே
பண் ஆரும் இசையினொடு பாடி-பண்ணிறைந்த இராகத்தோடுபாடி, ப
த்து-படித்து, அருள் பான்மை நெறிநின்று-திருவருட் பான்மைவழிநின்
தவறா-பிழையாத, பக்குவ விசேஷர் ஆய்-தீவிரதரபக்குவத்தினை யுடை
வர்களாய், நெக்கு நெக்கு உருகி-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உருகி, பணிந்
ழுந்து-தொழுதெழுந்து, இருகைகூப்பி-இரண்டுகைகளைக் குவித்து, க
ஆறு கரைபுரள நின்ற-கண்ணீராலாகிய நதியானது கரைபுரண்டோ
நின்ற, அன்பரையெல்லாம்-அடியார்களையெல்லாம், கைவிடா காட்சி உ
வே - கைவிடாத அற்புத சுற்றமே, கருதரிய சிற்சபையில், என்க.

(வி-ரை) மண்ணாதியைந்தாவன பஞ்சபூதம். அவை பிருதுவி, அப்பு,
யு, வாயு, ஆகாயமென்பன. வாக்காதியென்பது கன்மேந்திரிய மைந்
அவை வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தமென்பன. சுரோத்ராதியெ
பது ஞானேந்திரியமைந்து, அவை தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை ஆக்ரா
மென்பன. சப்தாதியென்பது தன்மாத்திரையைந்து, அவை சத்தம், பரிச
உருவம், இரதம், கந்தமென்பன. மனமாதியென்பது அந்தக்கரணங்க
நான்கு அவைமனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரமென்பன. ஆக ஆன்மதத்
வம் இருபத்து நாலு. வராகோபநிடதம் "ஞானேந்திரியாணி பஞ்சைவ
ரோத்ரத்வக்லோசநாதய: கர்மேந்திரியாணி பஞ்சைவ வாக்பாண்யங்கி
யாதயா; க்ரமாத்ப்ராணதயஸ்துபஞ்சைவ பஞ்சசத்பாதயஸ்ததா, மனோ
புத்திர்கங்கார: சித்தஞ் சோதிசதுஷ்டயம்; சதுர்விம் சதிதத்வா நி தாநி
ரம்ம விதோவிது" என்றதனாற்காண்க.

கலையாதி யென்பது வித்தியா தத்துவமேழு அவை காலம், நியதி, கலை
வித்தை, இராகம், புருடன், மாயையென்பன. சுவேதாசுவதரோபநிடத
"காலஸ்வபாவோநியதிர்யத் ருச்சா பூதாநி யோநி புருஷ இதி சிந்த்யப்
என்றதனாற்காண்க.

சுத்தாதி யென்பது சுத்ததத்துவமைந்து அவை சுத்தவித்தை, ஈச்சுர
சதாசிவம், சத்தி, சிவமென்பன, பிருகச்சாபாலோபநிடதம். "சிவம் சக்திஞ்
ஸாதாக்ய மீசம் வித்தியாக்யமேவச" என்றதனாற்காண்க.

தத்துவ முப்பத்தாறெனக் கூறும் இவ்வுபசிட்டதப்பிரமாணங்களைக்கொ ாடு ஆசிரியர், மண்ணாதியைத்தொடு புறத்திலுள கருவியும் வாக்காதிசு ராத்ராதியும், வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி, மன்னுசுத்தாதியு னே என்றதனால், தத்துவமிருபத்து நான்கே யெனச்சாதிக்கும் ஏகான்ம ாதிகளும், பாஞ்சராத்திரிகளு மறுக்கப்பட்டனர்.

தொண்ணூற்றோடாறு என்பது பூதகாரியம் இருபத்தைந்து, வாயுப து, கன்மேந்திரியகாரியமாகிய வசனாதியைந்து, வாக்கு நான்கு, குண ன்று, அகங்காரமூன்று ஆகிய அறுபதும் மேற்கூறிய முப்பத்தாறுமாம்- ற்றும் இவற்றின் விவரங்களைச் சித்தாந்தக்கட்டளை யென்னு நூலிற் ாண்க. (சஅ)

எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
யெல்லாமு னுடையசெயலே
யெங்கணும் வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்
றிருக்காதி வேதமெல்லாம்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
சொல்லிறந் தவரும்விண்டு
சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்தநெறி தானுமிவையே
அல்லாம லில்லையென நன்று வறிந்தே
னறிந்தபடி நின்று சுகநான்
ஆகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே
னதுவுநின தருளென்னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்திநின்
கதிக்குவகை யேதுபுகலாய்
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) எல்லாம் உன் அடிமையே - எல்லாரும் உன் னடிமைகளே, ல்லாம் உன் உடைமையே-எல்லாவஸ்துக்களும் உன்பொருள்களே, எல்லா ன்னுடையசெயலே-எல்லாச் செயல்களும் உன்செயல்களே, எங்கணும் யாபிநீ-எவ்விடத்தும் வியாபித்திருப்பவன் நீயே, என்று சொல்லும் இய பு என்று-என்று கூறுமியல்புடையதென்று, இருக்குஆதிவேதம் எல்லாம்- ருக்குமுதலான வேதங்கள்முழுவதும், சொல்லால் முழக்கியது-சொல்லி ல்முழக்கியது, சொல்லிறந்தவரும்- பேச்சிறந்தவர்களாகிய மௌனிக ம், மிக்கஉபகாரம்ஆம்-மிகுந்தஉபகாரமாயெண்ணி, விண்டு சொன்னவை -இவைவிவரித்துச்சொன்னவைகளு மிவைகளே, நல்லகுருவானபேரும் சாரியரானபேரும், தொகுத்த நெறி இவையே அல்லாமல்-தொகுத்து ரத்தமார்க்கங்களும் இவைகளே யன்றி, இல்லையென-வேறில்லையென்று,

நன்று அறிந்தேன்-நன்குணர்ந்தேன், அறிந்தபடி நின்று-உணர்ந்த வண்ணம் நின்று, நான்சுகம் ஆகாதவண்ணம்-நான் இன்புறுமல், இவ்வண்ணம் ஆயினேன்-இப்படியானேன், அதுவும்அதுதானும், நினது அருள்என்ன-உன் திருவருளேயென்று, கல்லாத அறிஞனுக்கு உள்ளே யுணர்த்தினை-கல்லாத வறியேனுக் குள்ளேயறிவித்தாய், கதிக்குவகை எதுபுகலாய்-மோட்சகதிக்கு வழியாது சொல்லாய், கருதரிய சிற்சபையில். என்க.

(வி-ரை.) பிரமன் முதல்பிபீலிகை பரியந்தமுள்ள ஆன்மாச்சுணிறைந்த சகமனைத்து முதல்வனுக்கு அடிமையாதலால், எல்லாமுன்னடிமையே என்றார். தேவாரம் "சகமலாதடிமையில்லைத் தானலாற் றுணையுமில்லை, நகமெலாம் தேயக்கையாலுண் மலர் தொழுதுதூவி, முகமெலாங் கண்ணீர்மல்கமுன்பணிந்தேத்துந்தொண்டர். அகமலாற் கோயிலில்லை யையனையாறனார்க்கே" எனவும், திருவாசகம், "காணூர் புலித்தோலுடைதலையூண் காடுபதி, யானாலவனுக்கிங் காட்படுவாராரேடி, யானாலுங் கேளாயயனும் திருமாலும், வானாடர்கோவும் வழியடியார் சாழலோ" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

அனைத்துலகும் பஞ்சகிருத்தியத்துட்பட்டுக் காரியப்படுவன வாகலின் எல்லாமுனுடைமையே என்றனர்: திருவாசகம். "அனைத்துலகு மாக்குகப்பாயழிப்பா யருடருவாய் போக்குவாய்" என்றதனாற் காண்க.

முதல்வன் அசைவித்தாலன்றி யோரணுவு மசையாதாகலின், எல்லாமுனுடைய செயலே என்றார். தேவாரம். "ஆட்டுவித்தா லாரொருவ ராடாதாரே யடக்குவித்தா லாரொருவ ரடங்காதாரே, ஓட்டுவித்தா லாரொருவரோடாதாரே யுருகுவித்தா லாரொருவ ருருகாதாரே, பாட்டுவித்தாலாரொருவர் பாடாதாரே பணிவித்தாலாரொருவர் பணியாதாரே, காட்டுவித்தாலாரொருவர் காணாதாரே காண்பாரார் கண்ணுதலாய் காட்டாக்காலே" என்றதனாற் காண்க.

பசுபாசங்கள் சுதந்தரமுடையனவல்ல, ஆன்மா சேதனனாயினு மறிவித்தாலன்றி யறியான். பாசஞ்சடமாகலின் அசைவித்தாலன்றி யசையாது. ஆன்மாவுக்குத் தனுகரணங்களை யாக்கிக்கொள்ளவும், பாசத்துக்குத் தனுகரணமாகத்திரிந்து ஆன்மாவை வந்தடையவும் வகையில்லை. ஆன்மாவுக்கு தனுகரணங்களை முதல்வன் கூட்டாதபோது, அதன்ஞானக்கிரியைகள் நிகழமாட்டா, அவன் காரியப்படுத்தாதபோது பாசமுந்தனுகரண முதலியவாகப்பரிணமிக்காது, இப்பசு பாசங்களை யறிவித்தலையும், அசைவித்தலையுமே எல்லாமுனுடைய செயலே என்று கூறினர் அன்றியும், ஒருத்தரறிவியாமல் தனக்கெனவோ ரறிவில்லாத வான்மா அதீதப்பட்டுக் கிடக்கு மவதரத்தில் தானாகத் தத்துவங்களைக்கூட்டி யறியமாட்டான், தனக்கென்ன வோர் காலத்திலு மறிவுற்றுச் சடமாயிருக்கப்பட்ட விந்திரியங்களதீதப்பட்டு கிடக்கிற வான்மாவை யறிந்து கூடமாட்டாது. அங்ஙனமானாலும், தனக்கென்னவோரறிவில்லாத வான்மா பஞ்சவன்னங்களை யடுத்த படிகம்போல

த்துவங்களின் சொரூபமே தனக்கு வடிவாய் நிற்பன். இங்ஙனங் கூடி யின் றன்மையாய் நிற்கிறவனுகையால் தர்க்கு ரூபமுள்ளவனல்ல. ஆனு வைத்தனிற் கூடியறிந்தபடி பெத்தனே யென்னில், தனக்கொருவ ரறி மற்றுனே சர்வத்தைய மறியத்தக்க முதல்வனுலே யான்மா சர்வத்தையும் அறிவியா நிற்பன். ஆன்மா சர்வத்தையு மறிவனென்றது அந்தக்கரணங் ளோடுங்கூடிச் சத்தாதிகளை யறிவனென்றதெனவறிக, சிவப்பிரகாசம் தனக்கெனவறிவில்லாதான் றானிவை யறிந்து சாரான், றனக்கறிவிலாதவா றனறியா சாரா. தனக்கென வறிவிலாதான் றத்துவ வன்னனுபன், தனக்கெனவறிவானுலிச் சகலமு மகருந்தானே " என்றதனுற்காண்க. வன்செயலாலே யாதும் வருமெனத்தேறேன் என்றிவ்வாசிரியர் கூறுவது ஈமுணர்க,

இதனுல் ஆன்மாவிற்கொரு யோக்கியதையு மில்லையெனின், ஆன்மா றிவித்தா லறிந்துகொள்ளுந் தன்மையுடையயதாகலி னதுகூடாது. அன் பும் விதிவிலக்கு ரூபமான வேதசிவாகமங்களை முதல்வனருளிச் செய் மை யென்னை? நிருகாதிகள் நடந்து கொள்ளவேண்டிய முறைமைக் கன்றே. அன்றே. ஆதலின் ஆன்மா வேதாகமங்களில் விதித்தவழிவிட்டு. லக்குவழியிற் சென்றுல் அக்குற்றம்அவ்வான்மாவைச் சேர்ந்ததே எல்லா னுடைய செயலே என்றதனுல் ஆன்மா செய்யுஞ் செயலு முதல்வன் யலென்பது பாதகமாக முடியும்.

"நமஸ்தேருத்ரமன்யவே" என எசுர்வேதமும், "நமோருத்ரமன்யவே" வருக்வேதமும், ருத்ராயசேநமா" எனச்சாமவேதமும், "ருத்ராயஸ்தருத் ர" என அதர்வணவேதமுங் கொண்டாடி நான்கு வேதங்களும் சைவ மயமாக விளங்குதலால் இருக்காதி வேதமெல்லாஞ் சொல்லான் முழக்கி து. என்றனர்

குருபரம்பரையில் உபதேசித்த சித்தாந்தமிதுவே யென்பார்,நல்லகுரு னபேருந் தொகுத்தநெறி தானுமிவையே யல்லாமலில்லை எனவும், இவ் ண்மையினை நன்குதேர்ந்திருந்தும் அச் சுகாரம்பநிலையிற் றலைகூடாது னாளாசாலங்கழித்தேன் என்பார், நன்றாகவறிந்தே னறிந்தபடி நின்றுசுக னுகாரவண்ணமே யிவ்வண்ணமாயினேனவும், அவ்வுண்மையுந் தேவரீர் ருளருள் கூட்டிவைத்தா லல்லது கூடாது என்று முந்தனுக்கு விளக்கினை யன்பார், அது வினதருளென்னவே கல்லாத வறிஞனுக்குள்ளே யுணர்த் னையெனவும்; எளியேனுக்குத் தேவரீரையல்லது பேரானந்த வீட்டினை அப்பவரொவரென்பார் கதிக்குவகையேது புகலாய் எனவுங்கூறினர்.(சக)

பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்
பார்த்தவிடமெங்கணுங் கோத்தநிலை குலையாத
பரமவெளி யாகவொருசொற்
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவுஞ்
சேராம லாராகநான்

சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள்போல
நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
நன்னிலய மாகவுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவேமுளைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித்தாவனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்) பட்டப்பகற்பொழுதை- கடும்பகற் காலத்தினை, இருள் என் இருட்காலமென்கிற மருளர்தம் பக்ஷமோ எனது பக்ஷம் -மயக்கவறிவுடையராது பக்ஷந்தானோ எனதுபக்ஷம், பார்த்த இடம் எங்கணும் - கண்ட இடங்களெல்லாம், கோத்தநிலை குலையாது - என்னைவிழுங்கின நிலைகெடாமல் பரமவெளி ஆக - பரமாகாயமாக, ஒருசொல்!ஒருமொழியை; மௌனியா மௌனியாகி, திட்டமுடன் அருள் செய்திருக்கவும் - திருத்தமாயருள்செ திருந்தும், சேராமல் - அதையடையாமல், நான் ஆர் ஆக - என்னை வே யாராகவோ யெண்ணி, சிறுவீடுகட்டி - சிறிய மணல்வீடுகட்டி, அதி அடுசோற்றை உண்டு உண்டு - அதில் சமைத்த மணற்சோற்றினைப்பலகா உண்டாற்போல நடித்து, தேக்குசிறியார்கள் போல - தேக்கெறிகின் சிறுர்கள் போல,நட்டணைய தாக்கற்ற - நடுவு நிலைமையாகக் கற்றுக்கொண்ட, கல்வியும் - கல்வியையும், விவேகமும் - கேள்வியறிவையும், நல்நில மாகவுன்னி-நல்ல நிலையிடமாக நினைத்து, நான் என்று நீயென்று - நானென்றும் நீயென்றும், இரண்டு இல்லை என்ன - இரண்டில்லையென்று துணிந்து, நடுவே முளைத்த மனதை - நடுவிலுண்டான மனத்தினை, கட்ட அறியாமல் - தடைப்படுவதறியாமல், வாடினேன் - மெலிந்தேன், எப்போதுகருணைக்கு உரித்தாவனோ-எக்காலத்தில் உன் கருணைக்குப்பாத்ரமாவேனோ,கருதரிய சிற்சபையில். என்க.

(வி-ரை.) பட்டப்பகற்பொழுதையிருளென்றது, தெளியக்கிடந்த வொன்றினை விபரீதமாகக் கருதுவது. அங்ஙனம் நான் மயங்கேனென்பார், மருளர்தம் பக்ஷமோ வெனது பக்ஷமென்றனர். திருவருளானது ஒன்றுயிருந்தும் அகண்டாகாரபரிபூரணமாய்ச் சர்வான்மாக்களுள்ளும்பிறிவறநின்றுயிர்க்குயிராய் விளங்கிநிற்றலின், பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்தநிலை குலையாது பரமவெளியாக என்றனர். ஞானமணமாலை. "எங்கெங்கும்பார்த்தாலு மெப்பாலுமுள்ளுறவே, யங்கங்கும் பார்த்தாலு மப்பாலு - மங்காத, மெய்யே யன்பருளமேவியற வாழ்ந்திருக்கு,மையனே நீயலாதார்" என்றதனுற் காண்க. இப்பரிபூரண வுண்மையினை அடியேனனுபவத்திற் காணும்படி எனது பரமாசிரியர் உபதேசித்தாரென்பார், ஒருசொற் றிட்டமுடன் மௌனியா

ன் செய்திருக்கவும் என்றனர், நீமெனமுபதேசிக்கப்பெற்ற பெருமை யும், அவன்வழி யொழுகவேண்டுமென்னு முரிமையையு மறந்து, உலகு கல்வியிலுங் கேள்வியிலுங் காலங்கழித்துச் சிறுவர்களுக்குச் சமான னெனெம்பார். சோமலோராகான் சிறவீடுகட்டியபின், னடுசோற்றை டுண்டு தேக்குசிறியார்கள் போல கட்டளையதாக்கற்ற கல்வியும் விவே ன்னிலபமாகவுன்னி என்றனர். பேரின்பமாகிய முதல்வனிடத்தடங்கி தப்பட்டுப் பேரின்பாத்திரமாய்வாழ்க்கொண்டிருக்கையில்தன்மைமுன் ல தோன்றுதாகையால், நானென்று நீயென்றிரண்டில்லை யென்னவே ன்றனர் தாயுமானார். "அன்னையைப் பின்சென்னை யாளுடையானை யர தப். பொன்னையடைந்து நின்றகொண்டே சென்று புக்கதற் றன்னையுங் காண்கின்றிலேன் சரணம் புயத்தாள் பணித்த, வென்னை காண்கின்றிலெனென்னமாயம் வெளிப்பட்டதே" என்றதனுற்காண்க. சோகம் பாவனை முறைமையாகும். மனதைக்கட்டினலன்றி ஆனந்தா மாகிய முத்தி கைவரா தாதலால். மனதைக் கட்டவறியாமலே வாடி ன் என்றனர். திருவருட்பா|"சித்தந்தெளிவீர்கா, ளத்தனுருரைப், சிரமலர் தூவமுத்திபாகுமே" என்றதனுற்காண்க. சித்தமெனினும் மெனினுமொக்கும். ௫௦

மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
மெய்யான மெய்யையெல்லாம்
மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமில்லை
மெய்யேது மறியாவெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யையெல்லாம்
பொய்யென வுண்மை புகலவைத் தாயெனிற்
புன்மையே னென்செய்குவேன்
மைவிடா தெழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞானகுருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்றகுருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்தூ டுணர்த்துகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(கு-ரை.) மெய்விடா நாவுள்ள - மெய்யை விடாத நாவினையுடைய, மெய்யர் உள் இருந்து - மெய்யினரிடத்தில் சந்நிதி செய்திருந்து, மெய்யான மெய்யை எல்லாம் - உண்மையான உண்மைப்பொருள்களை யெல்லாம், மெய்யென உணர்த்தியது மெய் - உண்மையாகவிளக்கிக்காட்டினது சத்திய

மே, இதற்கு ஐயம் இல்லை - இதற்குச்சந்தேகமில்லை, மெய் எதும் அறியா உண்மையினைச் சிறிது முணராத, வெறும் பொய்விடா - வெறும் பொய்யைநீங்காத, பொய்யினேன் - பொய்யினையுடையவனாகிய எனது உள்ளதிருந்து - மனத்தின்கண் ணிருந்து, பொய்யான பொய்யை எல்லாம் பொய்யாகிய பொய்ப்பொருள்களை யெல்லாம், பொய் என வண்ணம்-மெய்யென்று சொல்லாதபடி, புகலவைத்தாய் எனின் - (மெய்யென்று) சொல்லும்படி (என்னைநியமித்து) வைத்தனையாயின், புன்மையேன் என் செய்வேன்-அற்பனாகிய நான் என் செய்யவல்லேன், மைவிடாது எழும் நீலகண்டகுருவே - கருமை நீங்காது வளர்கின்றநீலகண்டஉருத்திர வடிவான ஆசிரியனே, விஷ்ணு வடிவு ஆனஞானகுருவே - திருமாலுருவாகிய ஞானாசிரியனே, மலர் மேவி-தாமரையினை யிடமாகப்பொருந்தி, மறை ஓதும் - வேதத்யயநம் பண்ணுகிற,நான்முகக்குருவே-பிரமனுருவாகியவாசிரியனே,மதங்கள் தோறும் நின்றகுருவே-எல்லாச்சமயங்களிலும் (அவரவர் கருதியபடி) நின்ற ஆசிரியனே, கைவிடாதே என்றஅன்பருக்கு - கைவிடவேண்டாமென்று பிரார்த்தித்த அன்பர்கட்கு அன்பு ஆய் - அன்புருவமாகி, கருத்தும் (அவரது) கருத்தினுள், (இருந்து) உணர்த்துகுருவே (அறியவேண்டுவன யாவும்) அறிவித்த ஆசிரியனே, கருதரிய என்க.

(வி-ரை.) பூர்வபுண்ணியவசத்தால் சத்தியத்தினைக்கைகொண்டொழுகுஞ் செந்நெறியாளரிடத்து அதிஷ்டான வியாப்தியாயெழுந்தருளியிருந்து உலகோபகாரமான அனேகஅற்புதச் செய்கைகளை உண்மையாய் விளக்கிக் காட்டினது பிரத்தியட்சம் என்பார் மெய்விடா நாவுள்ளமெய்யருளிருந்து நீ மெய்யான மெய்யை யெல்லாம் மெய்யெனவுணர்த்தியது மெய்யிதற்கையமில்லை என்றனர். கன்மத்தடிப்பால் சத்தியத்தினை யாராயாது பொய்யாகிய பிரபஞ்ச வசமாயுள்ளவனிடத்துதிரோதானசத்தியாயிருந்து அசத்தாகிய தனுகரண புவனபோகங்களைக்கூட்டி அவ்வழியேசிறுத்துவனாகலின், மெய்யேது மறியாவெறும் பொய்விடாப்பொய்யினேனுள்ளத்திருந்துதான் பொய்யான பொய்யையெய்லாம் பொய்யெனு வண்ணமே புகலவைத்தாய் என்றனர். திருமந்திரம் "மெய்கலந்தாரொடு மெய்கலந்தான் றன்னைப், பொய்கலந்தார் முன்புகுதாவொருவனை,புய்கலந்தூழித்தலைவனுமாய்நிற்கு, மெய்கலந்தின்பம் விளைந்திடு மெய்யர்க்கே." என்றதனாற் காண்க. எச்செயலுங் கன்மத்தின் வழிகூட்டிமுடிக்கின்றாய்அவ்வழியேநடக்குந்தொழிலுடையனென்பார், புன்மையே னென்செய்குவேன் என்றனர். இதனால் ஆன்மாக்களுடைய கன்மத்திற்குத் தக்கபடி வினைப்போகங்களை யூட்டிமலபரிபாகப்படுத்துகின்றவன் நீயே யென்பதாயிற்று.

ஆசாரியனைத் திரிமூர்த்திவடிவமாகக்கொண்டுதுதிப்பது மரபு. அன்றியும்,"திருமாலிந்திரன் பிரமனுபமன்யன் றபனனந்தி செவ்வேளாதி, தம்முதுகுரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத்தலைமை நல்கி,வருமெவர்க்குரு

வாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம்மலரும் வாய்ந்த, திருவழகுங் குறு
யுங் காட்டி யருடருள் சிவனையுளத்தில் வைப்பாம்." என்றபடி கொள்
மையும். ருக

பண்ணேனுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
பாவித் திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலருடு நீயேயிருத்தியப்
பனிமல ரெடுக்க மனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனின்
நாணுமென்னுள நிற்றிநீ
நான்கும்பி டும்போ தரைக்கும்பிடாதலா
னுன்பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணேவிணாதியாம் பூதமே நாதமே
வேதமே வேதாந்தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
வித்தே யவித்தின் முளையே
கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோனவடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்.) உனக்கு ஆன பூசை பண்ணேன் - உனக்குப் பிரியமான பூச
யைச் செய்யேன், ஒரு வடிவிலே பாவித்து இறைஞ்ச - ஒருருவத்தில்
னைப்பாவனை செய்து வணங்க, ஆங்கே - அதற்காகவே, பார்க்கின்ற
ரும் - பார்க்கின்ற மலர்களெல்லாவற்றுள்ளும், நீயே யிருத்தி - நீயே நீக்
ன்றி, நிறைந்திருக்கின்றாய் (ஆதலால்) அப்பனிமலர் எடுக்க மனமும் நண்
ணேன் - அந்தக்குளிர்ச்சியாகிய மலர்களைப் பறிக்கவும் மனம் பொருந்
ன், அல்லாமல் - அன்றியும், இருகை குவிக்க எனின் - இருகரங்களைக்
த்து வணங்க வென்றாலோ, நீ என் உள்ளம் நிற்றி - நீ என் மனத்தி
நக்கின்றாய், (ஆதலால்) நாணும் - என் மனம் நாணுகின்றது, (அப்படி மன
ருப்பாடின்றி) நான் கும்பிடும்போது - நான் நமஸ்கரிக்கும்போது,
ரைக்கும்பிடு ஆதலால் - (அது) அரை நமஸ்காரமாகையால், நான் பூசை
ய்யல் முறையோ - நான் பூசனை புரிதல்கிரமமாகுமோ, விண்ணே-பரமா
யமே, விண் ஆதி பூதமே-விண்முதலாகிய பஞ்சபூதமே. நாதமே-நாதகத்
வமே, வேதமே-மறையே, வேதாந்தமே-மறைமுடிவே, மேதக்ககேள்வி
-மேன்மைபொருந்திய கேள்வியே, கேள்வி ஆம் பூமிக்குள் வித்தே-கேள்
யாகிய நிலத்தில் முளைக்கின்ற பீஜமே, அவ்வித்தின்முளையே - அந்தப்
ஜத்தினின்று முண்டாகிற அங்குரமே. கண்ணே-கண்களே, கருத்தே-

மனமே,என் எண்ணே-என் தருக்கமே,எழுத்தே-இலக்கணமே,கதிக்குஞ
மோனவடிவே-மோட்சத்திற்கேதுவாகியமௌனரூபமே, கருதரிய. என்

(வி-ரை.) பூசை புரியவேண்டுவது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமை
யாத கடனென்பார், பண்ணேன் பூசையென்றார். தேவாரம். "பூக்கை
கொண்டரன் பொன்னடி பூசியார் நாக்கைக்கொண்டரனாமநவில்கிலா
ஆக்கைக்கேயிரைதேடியலமந்து, காக்கைக்கே யிரையாகிக்கழிவரே" எ
வும், பிரபுலிங்கலீலை. "பீடுறுமானிடப் பிறப்பைவாய்ந்துநல், ஏடவிழ் ம
ரினு லிறையைப்பூசியார், பாடனைநாளெலாம் பாழுக்கிறைப்பவர்,மூட
யெண்ணுங்கால்மூந்திநிற்பரே" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. அன்புட
புரியும் பூசையே முதல்வனுக்கா மென்பதுபற்றி, ஆனபூசை யென்றன
தேவாரம். "நெக்கு நெக்கு நினைபவர் நெஞ்சுளே, புக்குநிற்கும் பொன்
சடைப் புண்ணியன்,பொக்கமிக்கவர் பூவுநீருங்கண்டு,நக்குநிற்ப ரவர்த
நாணியே." என்றதனாற் காண்க.

ஒரு வடிவென்பது மகேசுர பேதங்களான சந்திரசேகரர், உமாம
சர், இடபாரூடர், சபாபதி, கல்யாணசுந்தரர், பிட்சாடனர், காமாரி,
லாரி, திரிபுராரி,சலந்தராரி, மாதங்காரி, வீரபத்திரர், அரியர்த்தர், அர்
நாரீசுரர், கிராதர், கங்காளர், சண்டேசானுக்கிரகர், நீலகண்டர், சக்க
பிரதர், கசமுகானுக்கிரகர், சோமாஸ்கந்தர், ஏகபாதர்,சுகாசீனர், தட்சி
மூர்த்தி, இலிங்கோற்பவர் ஆகியஇருபத்தைந்து மூர்த்தங்களிலொன்றி

முதல்வன் எங்கு நிறைந்திருக்கும் வியாபகப் பொருளென்பதனைச்
து நோக்காது, ஒருவடிவத்திலேயே யேகதேசியா யிருப்பனெனக்கொண்
பூசித்தலும், மலரினிடத்து இருக்க அதனைகொண் டருச்சித்தலும்செ
என்மன மொப்பவில்லையென்பார், பாவித்திறைஞ்ச வாங்கே பார்க்கின
மலரோடு நீயே யிருத்தியப் பனிமலரெடுக்க மனமு நண்ணேன்என்றனர்.
னுல்,பெருமான் சொரூப விலக்கணத்தினை நோக்குழி நிஷ்களமும், தட
விலக்கணத்தினை நோக்குழி சகளமும் உண்மையாகலின் இவ்விரண்டினை
மறிந்து பரிபூரணனே அன்பர்பொருட்டு ஏகதேசியாய் விளங்குவனென
தேர்ந்து பூசிக்கவேண்டு மென்பதாயிற்று. பட்டினத்தார். "சொல்லிலு
சொல்லின் முடிவிலும் வேதச்சுருதியிலு, மல்லிலுமாசற்ற வாகாயந்த
னிலுமாய்ந்துவிட்டோ, ரில்லிலுமன்பரிடத்திலு மீசனிருக்குமிடங்,கல்
லுஞ் செம்பிலுமோ விருப்பானெங்கள் கண்ணுதலே." என்றதனாற்கா
இத்திருச்செய்யுளில் செம்பிலுமோ என்றதற்குச்செம்பில் மாத்திரந்தா
வென்று பொருள்கொள்க.

கன்மத்திற்குத் தக்கபடி பரமானமா செய்விக்க ஆன்மா செய்கின்
நியதமாகலின், செய்தல்பாதியும், செய்வித்தல் பாதியுமாக ஒருதொழி
முற்றுப்பெறுதலால் அரைக்கும்பிடென்றார்.பரதந்திரனாகிய நான் சுதந்
னாக வெண்ணி யஞ்சலித்தலும்,பூசித்தலுங் கூடாதென்பார்குவிக்கவென
நாணுமென்றும்,பூசைசெய்யல் முறையேவென்றுங் கூறினர். இதனால்,
போதமிழந்து வணங்குதலும், பூசித்தலும் வேண்டுமென்பதாயிற்று.

சப்புலனுக்குத் தோன்றும் பொருள்களிலும், மனத்திற்கு விஷயமா ம் பொருள்களிலும் இருப்பதுபற்றிக், கண்ணே கருத்தே என்றும், வே ங்களிற் கூறப்படு மெல்லாப் பொருள்களையும் ஒருவனுணர்தற்குத் தருக் மும் இலக்கணமுமாகிய கருவிகளன்றி புணரப்படாமையின், எண்ணே முத்தே என்றும் கூறினர். எண் என்பதற்குத் தருக்கமே பொருளென் னைத். தருக்க பரிபாஷை என்னு நூலின் உபோற்காதத்திற் காண்க.

சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
 தான்வந்து முற்றுமெனலால்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
 சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை
சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
 செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள்
 சித்தாந்த நித்யரலரோ
இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள
 ரிருக்காதி வேதமுனிவர்
எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க
 ளிரவிமதி யாதியோர்கள்
கந்தருவர் கின்னரர்கண் மற்றையர்க ளியாவருங்
 கைகுவித் திடுதெய்வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
 கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) வேதமொழி வேதவாக்கியமானது, சந்ததமும்-சதாகாலமும், யாதொன்று பற்றின்-யாதொன்றையாயினும் ஆசையாற்பற்றினால். அதுதா ன்வந்து முற்றும் எனலால்-அதுவாகவே வந்து முடிவுபெறுமென்று சொ ல்லுதலால், சகமீது இருந்தாலும்-உலகத்திலிருப்பினும், மரணம் உண்டு என்பது-மரணமுண்டென்பதை, சதாநிஷ்டர் நினைவது இல்லை-சகசநிட்டா பர் நினைப்பதேயில்லை, ஈது-இது, சிந்தை அறியார்க்கு-கருத்தறியாதவர் க்கு, போதிப்பது அல்ல-அறிவுறுத்துவதன்று, செப்பினும்-அறிவுறுத்தி னும், வெகுதர்க்கம் ஆம்-அநேகமாகிய வாதுக்கள்விளையும், திவ்யகுணம்- தெய்வீகமான குணத்தையுடைய, மார்க்கண்டர்-மார்க்கண்டரும், சுகர் ஆதி முனிவோர்கள் சுகர்முதலாகிய முனிவர்களும், சித்தாந்த நித்தியரலரோ முடிவுசெய்யப்பட்ட நித்யாத்மாக்களல்லரோ, இந்த்ராதிதேவதைகள்-இந் திரன் முதலான சாமாந்ய தேவர்களும், பிரமாதிகடவுளர்-பிரமன் முத லான விசேஷதேவர்களும், இருக்கு ஆதிவேதம் முனிவர்-இருக்குமுதலிய வேதங்களை நுட்பத்திறிபறவுணர்ந்த முனிவர்களும் எண்அரிய கணநாதர்- எண்ணுதற் கருமையாகிய கணநாதர்களும், நவநாதசித்தர்கள்-சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பது சித்தர்களும், இரவிமதி ஆதியோர்கள்-சூரியன் சந்திரன்

முதலானவர்களும், கந்தருவர்-கந்தருவரும், கிந்நரர்கள்-கின்னரரும், மற்றையர்கள் யாவரும்-வேறுள்ள யெல்லோரும், கைகுவித்திடு தெய்வமே-கைகூப்பித் தொழுதற்குரியதெய்வமே, கருதரிய-என்க.

(வி-ரை.) உயிர்கட்கெல்லாம் எக்காலத்திலும் உண்டாகின்ற பிறவியை விளைவிப்பதாகிய காரணம் பற்று (அவா) எனநூல்கள் கூறுதலின், சந்ததமும் வேதமொழியாதொன்று பற்றினது தான்வந்து முற்றும் என்றனர் உத்தரவேதம். அவாவென்ப வெல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞான்றுந், தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து என்றதனுற் காண்க.

ஒருவன் யாதானுமொன்றின்கட் சிறிதாயினும் பற்றுவைக்கில், அப்பற்றினை யனுபவித்தற்குப் பிறப்புவலையுள் அகப்படவேண்டியிருத்தலின், சந்ததமும் வேதமொழியாதொன்று பற்றினதுதான்வந்துமுற்றும் என்றனர் திருக்குறள். "பற்றிவிடாஅவிடும்பைகள்பற்றினைப்'பற்றிவிடாஅதவர்க்கு" எனவும், "பற்றற்றகண்ணே பிறப்பறுக்குமற்று, நிலையாமைகாணப்படும்" எனவும் வருவன வற்றுற்காண்க. மரணமொன்றுண்டென்று நினைப்பதுமோர்வகையிற் பற்றாகலினானும், அதனைச்சிவயோகிக்ள் எண்ணுவதில்லையாகலினாலும், மரணமுண்டென்பது சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லையென்றனர். அன்றியும், சதாநிஷ்டையுடையார் தமது திருமேனி உருவச்சித்தி, அருவச்சித்தி, உருவருவச்சித்தியென்னு மூன்றிலொன்றினைப்பெற்ற சீவன் முத்தராகையால், மரணமுண்டென்பதைநினையார். இச்சித்திபேதங்களை யினிவரும் ப்ராபாக்கண்ணியில் காண்க. உருவச்சித்திபெற்றோர் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், சேரமான் பெருமாணயனார் முதலியோர். இது சுத்ததேகமெனவும், சுவர்ணதேகமெனவும், பிரணவதேகமெனவும் வழங்கும். அருவச்சித்திபெற்றோர் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் முதலியோர். உருவருச்சித்திப்பெற்றோர்திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் முதலியோர்.

பிரமமுதல் பிபீலிகைபரியந்தமுள்ள சீவகோடிகளியாவும் முதல்வனையே பூசித்தும், யாசித்தும், துதித்தும், தியானித்தும், உபாசித்தும்வருமாகலின், இந்திராதி தேவதைகள் பிரமாதிகடவுளரிருக்காதி வேதமுனிவர் எண்ணரிய கணநாதர்நவநாததசித்தர்களிரவிமதியாதியோர்கள் கந்தருவர்கின்னரர்கண் மற்றையர்க ளியாவரும் கைகுவித் திடுந்தெய்வமேஎன்றனர். பஸ்சாலோபநிடதம். "லிங்கரூபிணம் மாம்ஸம் பூஜ்யசிந்த்யந்தி யோகினஸ்விதாவித்திம்கதாய ஜந்தியஜ்வாஞேமா மேவஸ்துவந்திவேதாஸ்ஸாங்காஸ்ஸர்வோபதி ஷதஸ்ஸேதி ஹாஸாநஹத்தோன்ய தஹமேவ ஸர்வம் மயிஸவம் ப்ரதிஷ்டிதம்-ததாகாஸ்யாம்ப்ரயதைரேஹமன்வஹம்பூஜயஸ்தத்ரகரௌத்ராகநர: நாநாநகாநாநாஸஸ்த்ரதாரிணோ நாநாரூபதராநாநா சிஸ்ஷதாஸ்தேஸர்வே பஸ்மதிக்தாம் காருத்ராக்ஷாபரண: க்ருதாஞ்ஜலயோ நித்மபித்யாயம்தி தத்ரபூர்வஸ்யாம் திவிப்ரஸ்மக்ருதாஞ்ஜலிமுபாஸ்தேட்திச்யாமிந்த்ரஸ்ஸன்னதாங்க உபாஸ்தே உதீச்யாமக்கினிகாயாமா முட

தே" என்று சொல்லியபின்னர் தசுஷிணையாம் "சிவிமுக்திஸ்தானம் முக்தி ண்டபஸம்ஸ்ஸ்திதம் - தத்ராஜேகனு பாலகாஸ்ஸாயுத பாபகாதகாஸ்தத் நஷயன்ஸாம்பவா: பாசுபதாம் ஸாஸைவவேதாவதம்ஸம்சைவம் பஞ் சுஷரம் ஜபமுதஸ்மாரகம் ஸப்ரணவம் மோதமாஞஸ்திஷ்டம்தி." ௬௪

துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத்தேன்கர்ம
துஷ்டதே வதைகளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
தொழும்பனன் பபிஷேகநீர்
உள்ளுறையி லென்னுவி நைவேத்தி யம்ப்ராண
னோங்குமதி தூப தீபம்
ஒருகால மன்றிது சதாகால பூஜையா
வொப்புவித் தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே
தெளிந்ததே னேசீனியே
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே
தெவிட்டாத வானந்தமே
கள்ளமறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளிபாய்க்
கலக்கவரு நல்லவுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(இ-ள்) துள்ளும்-துள்ளிகுதிக்கின்ற,மறியாம்மனது-மனமாகிய ஆட்டி ன, பலிகொடுத்தேன்-பலியிட்டேன், கர்மதுஷ்டதேவதைகள் இல்லை-(ஆ கலால்) கன்மமாகிய துஷ்டதேவதைகள்இனிஎன்னைவருத்தமாட்ட", துரி யம் நிறை-துரியபதத்தில் நிறைந்த,சாந்ததேவதை ஆம்உனக்கே-சாந்ததே வதையாம் உனக்கே, தொழும்பன் அன்பு-உன்தொண்டனாகிய அடியேனு டைய அன்பானது, அபிஷேகநீர் - திருமஞ்சன தீர்த்தமாகும், உள்ளுறை யில்-தேவரீர் என்மனத்திற்றங்கினால், என் ஆவி-என்னுயிரானது, நைவே த்தியம்-நைவேத்தியமாகும், ப்ராணன்-பிராணவாயுவும்.ஓங்குமதி-உயர்ந்த அறிவும்,தூபதீபம்-தூபதீபங்களாகும், இது-இவ்வாறு அடியேன் பூசனைபுரி வதாகிய இது, ஒருகாலமன்று ஒருபொழுதின்மாத்திரமேயல்ல, சதாகால பூசையாக ஒப்புவித்தேன்-சதாகால பூசனையா யொப்புவித்தேன்,(ஆதலால்) கருணைகூர்மிகுந்த கிருபையைப்பண்ணும் மறைதெள்ளி வடியிட்ட-வேதங்க ளால்தெளிவித்து வடிக்கப்பட்ட,அமுதப் பிழம்பே-அமிர்தத்தொகுதியே, தெளிந்ததேனே-தெளிந்ததேனே, சீனியே-சீனிசர்க்கரையே. திவ்யரசம் யாவும்-தெய்விகமான சுவைகளெலாம், திரண்டு ஒழுகு பாகே-ஒருசேரக் கூடி ஒழுகாநின்றபாகே, தெவிட்டாத ஆனந்தமே-வெறுக்கப்படாத இன்

பமே,கள்ளன் அறிவுடய்-கள்ளனாகிய என்னறிவிடத்தும், மெள்ள மெள்ள பையப்பைய, வெளியாக்கலக்கவரும்-வெளிபடக்கலக்க வருகின்ற,நல்ல றவே-நன்மையைப்பயக்குஞ் சுற்றமே, கருதரிய. என்க.

(வி-ரை) இத்திருச்செய்யுள் காமிகம், வாசிகம், மானசம் என்னு மூ கையுள் மானச பூசைமுறைமை கூறியது. மனத்தினை பலியிடும் பொருள ன ஆடாக உருவகஞ்செய்ததற்கேற்ப,கன்மத்தினைத் துஷ்ட தேவதைய கவும், சாந்தத்தினைப் பரதேவதையாகவும், அன்பினை அபிஷேக நீராகவும் ஆவியினை நைவேத்தியமாகவும்,பிராணனைத்தூபமாகவும், அறிவினைத் தீ மாகவும் கூறினர்.

அசுர ராக்கத பூதபிசாசாதிகள் மாமிசபக்ஷணயோக்கியராகலின் அத பற்றி, சாமான்னியர் துஷ்டதேவதைகட்குப் பலியிடுதல் வழக்கமா யிரு தலின் உலகவழக்காக பலிகொடுத்தேனென்றனர். உத்தம பரிபாகிக துஷ்டதேவதைகளை யொருபொருளாகமதித்து பலிமுதலிய தொழில்கள யொருபோதுஞ் செய்யத்துணியார். செந்நெறியிற்செல்லும் பெரியோ ஒருக்கால் துஷ்டதேவதையின் ஆலயத்தினைச் சந்திக்கநேரிடினும் அ தேவதையின்மீது கோபித்துக்கொள்ளுதலும், பலிமுதலிய காரியங்களை காணின் நடுநடுங்கிப்பயந்திடுதலும் பிரத்தியட்சம். திருப்புகழ்ச்சுவாமியா "ஒற்றியூர் காளிநீயுனக்கேனோ வூன்விருப்பம்,வெற்றிமழு வானருட்சீர் வே ண்டாமா-சிற்றுயிரைக்,கொல்வாருக் கின்பங் கொடாதா னவன்கண்டாய் நல்வார்த்தை சொன்னேனிந் நாள்" எனவும்,திருவருட்பிரகாச வள்ளலா "நலிதருசிறியதெய்வமென்றையோ நாட்டிலே பலபெயர் நாட்டிப்-பலித வாடு பன்றிகுக் கிடங்கள் பலிக்கடா முதலிய வுயிரைப், பொலிவுறக் கெ ண்டேபோகவுங் கண்டே புந்திநொந் துளநடுக் குற்றேன், கலியுறு சிறி தெய்வவெங் கோயில் கண்டகாலத்திலும் பயந்தேன்" எனவும் வருவன ற்றுற்காண்க.

உலகரால் அனுபவிக்கப்படும்இனிமையானபதார்த்தங்க ளவையே அவைகளாகவெல்லாம் அன்பினுல் முதல்வனைக் கூறுவது சாம்பிரதாய ம கலின் அமுதப்பிழம்பே, தேனே, சீனியே, பாகே, ஆனந்தமே, உறவே எனக்கூறினர். தேவாரம். "திருவே யென்செல்வமே தேனே வானோர் செ ழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடர்நற்சோதிமிக்க, உருவே யென்னுறவே யென்னு னேயூனினுள்ளமே யுள்ளத்தி னுள்ளே நின்ற, கருவே என்கற்பகமே கண் ணே கண்ணிற்கருமணியே மணியாடுபாவாய், காவாய் அருவாய் வ வினைநோயடையா வண்ணம் மாவடுதண்டுறையுறையுமமரரேறே" என்ற ஞற் காண்க.

வேதம் ஆன்மாக்களுடைய அதிகாரானுகுணமாகப் பலபொருள்கள க்குப் பரத்துவங் கூறினபோதிலும் உபக்கிரம உபசம்மார முறையால் சி பெருமானே பரம்பொருளென்று நாட்டுதலால், தெள்ளுமறை வடியிட்ட வமுதப்பிழம்பே என்றனர்.

உடல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க
ளூற்றென வெதும்பியூற்ற
வூசிகாந் தத்தினைக் கண்டணுகல் போலவே
யோருறவு முன்னியுன்னிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துண் ணடுக்குறப்
பாடியா டிக்குதித்துப்
பனிமதிமுகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
பரப்பிபார்த் தார்த்தெழுந்து
மடலவிழு மலரனைய கைவிரித்துக்கூப்பி
வானே யவானிலின்ப
மழையே மழைத்தாரை வெள்ளமே நீடூழி
வாழியென வாழ்த்தியேத்தும்
கடன்மடை திறந்தனைய வன்பரன் புக்கெளியை
நன்னெஞ்ச னுக்கெளியையோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்,) உடல் குழைய-சரீரம்வாடவும்,என்பு எல்லாம் நெக்கு உருக-எலும்புகளெல்லாம் நெகிழ்ந்துருகவும், விழிநீர்கள் ஊற்று என வெதும்பி ஊற்ற-கண்ணீர் மணற்கேணியென்னலாம்படிகொதித்தொழுகா நிற்கவும், ஊசிகாந்தத்தினைக்கண்டு அணுகல்போல - இரும்பூசியானது காந்தக்கல்லினைக்கண்டு (அதினிடத்துச்சென்று) பொருந்துதல்போல, ஓர் உறவும் உன்னி உன்னி-ஒப்பற்ற (ஆத்ம) பந்துவாகிய வுன்னையு நினைத்து நினைத்து-நெஞ்சம் படபடெனபதைத்து-மனம் படபடெனத்துடித்து,உள் நடுக்குற-உள்ளே நடுக்கமடையவும், பாடி ஆடி குதித்து - பாடியாடித்துள்ளி, பனிமதிமுகத்திலே நிலவு அனைய-குளிர்ச்சியையுடைய சந்திரனிடத்திலுண்டாகும் கிரிகையையொத்த, புன்னகை பரப்பி-புன்சிரிப்பை விரித்து, ஆர்த்து எழுந்து - பலகாலாரவாரித்தெழுந்து, மடல் அவிழும் மலர் அனைய கை-இதழ்கள் விரியாநின்ற தாமரை மலரை யொத்தகைகளை, விரித்துக் கூப்பி-விரித்துங் குவித்தும், வானே-சிதாகாயமே,அவ்வானில் இன்பமழையே - அவ்வாகாயத்தினின்றும் பொழிகின்ற ஆனந்தவருஷமே, மழைத்தாரவெள்ளமே - அந்தமழை தாரைகளாலுண்டாகும் பெருக்கே, நீடூழி வாழியென வாழ்த்தியேத்தும்-நீடூழிகாலம் வாழ்கவென்று திருப்பல்லாண்டு பாடித் துதிக்கின்ற, கடல் மடைதிறந்தனைய-கடலான்து மடைதிறந்தாற்போன்ற, அன்பர் அன்புக்கு எளியையோ அன்பரது அன்புக்கு எளியையாயிருப்பாயோ, கருதரிய. என்க.

(வி - ரை.) அன்போடுருகி யகங்குழைவார்க்கன்றி முதல்வன் வெளிப்படாமையின், அன்பின் மயமாகச் சரீரம் வாடுதலும், என்பு நெகிழ்ந்துரு

ருகுதலும், கண்ணீர்பெருகுதலும் அன்புடையார்க்கியற்கையாகையால், உ
ல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்களூற்றெனவெதும்பியூற்ற என்
றனர். திருமந்திரம். "என்பேவிறகாயிறைச்சியறுத்திட்டுப், பொன் போ
கனலிற் பொரிய வறுப்பினு, மன்போடுருகியகங்குழை வார்க்கன்றி, யெ
போன்மணியினை யெய்தவொண்ணாதே." என்றதனாற்காண்க.

ஊசியானது காந்தத்தின் முன்னர் நேரிட்டகாலத்திலேயே அவ்வூ
யினுக்குச் சேட்டையுண்டாமாறு, முதல்வன்றிருவருளை அடியார் முன்னி
டவன்றே யன்புமயமான துடிப்புண்டாமாகையால், ஊசிகாந்தத்தினைக்க
டணுகற் போலவே, யோருறவு முன்னி யுன்னிப் படபடென நெஞ்ச
பதைத்துண்ணடெக்குறப் பாடியாடிக்குதித்து என்றனர். அத்தகையடி
முகமலர்ச்சியுடன் அஞ்சலித்து வாயாரத்தோத்தரிப்பாராகையால், ப
மதிமுகத்திலே நிலவனைய புன்னகை பரப்பியார்த்தார்த்தெழுந்து மட
விழுமலரனைய கைவிரித்துக் கூப்பி என்றனர்.

ஒருவரால் காரியங்கொள்வார், அவரைவாழ்த்துதல் பெருவழக்கா
லால் தமக்கெளியனுக்குகைக்கு நீடூழிவாழி யெனவாழ்த்துவாராயினர். தி
வாசகம். "வாழ்த்துவதும் வானவர்கள் தாம்வாழ்வான் மனநின்பால், தாழ்
துவதும் தாமுயர்ந்து தம்மையெலாந் தொழவேண்டிச், சூழ்த்துமது க
முரலுந் தாரோயை நாயடியேன், பாழ்த்த பிறப்பறுத்திடுவான் யானுமு
னைப் பரவுவனே." என்றதனாற்காண்க. இத்திருச்செய்யுள், பத்திவலையி
படுவோன் என்னும் உண்மையும், அப்பத்தியுடையார் தன்மையும் விளக்
யது. (ருசு)

இங்கற்ற படியங்கு மெனவறியு நல்லறிஞ
ரெக்கால மும்முதவ்வார்
இணைசொறவ ரார்பொய்ம்மை யாமிழுக் குரையா
ரிரங்குவார் கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்ப சித்தரவ ருள்ளக் கருத்திலுறை
சாக்ஷீ யிகபரத்தும்
சந்தான கற்பகத் தேவாயிருந்தே
சமஸ்தவின் பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தை யொத்தெனைப் பாயவரு வினையினைச்
சேதிக்க வருசிம்புளே
சிந்தாகு லந்திமிர மகலவரு பானுவே
தீனனேன் கரையேறவே
கங்கற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் வளரருட்
ககனவட் டக்கப்பலே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(இ-ள்.) இங்கு அற்றபடி - இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே, அங்கும் அறியும் - மறுமையினுமாமென் றறிகின்ற, நல் அறிஞர் - பேரறிவினர், காலமும் உதவுவார் - எக்காலத்திலும் பிறருக்கு உதவி செய்வார்கள், இன்சொல் தவறார்-மதுரமொழி வழுவார்கள், இழுக்கு ஆம் பொய்ம்மை உரையார் - குற்றமாகிய பொய்யுரை யாடார், இரங்குவார் - சீவர்கண்மேல் இரக்கஞ்செய்வார்கள், கொலைகள் பயிலார் - சீவஹிம்சையைப் பழகமாட்டார்கள், சங்கற்பசித்தர்-சங்கற்பசித்தத்தினை யுடையவராகிய, அவர்-அவர், உள்ளக்கருத்தில் - மனக்கருத்தில், உறை - வாசம்பண்ணுகிற, சாக்ஷி - காட்சிபூதனாகிய. இகபரத்தும் - இம்மை மறுமைகளிலும், சந்தானம்கற்பம் தேவு ஆய் இருந்து - சந்தான விருட்சம் போலவும் கற்பகவிருட்சம் போலவும் உள்ளே தெய்வமாயிருந்து, சமஸ்த இன்பமும் உதவுவாய்-எல்லா சுகங்களையுங் கொடுப்பாய். சிங்கத்தை ஒத்து-சிங்கத்தினை நிகர்த்து,எனை பாயவருவினையினை - என்னைப்பாய வருகின்ற வினைகளை, சேதிக்க வருசிம்புளே-கிழித்தெறிதற்காக வருகிற சரபமே, சிந்தா ஆகுலம் திமிரம் அகல வந்த - மனக்கிலேசங்களாகிய இருள் நீங்கவருகின்ற, பானுவே - சூரியனே, ஏழையேன் - எளியேனாகிய நான், கரை ஏற - (பிறவிக்கடலைக்கடந்து முத்தியாகிய) கரையில் ஏறும்படி, கங்கு அற்ற-வரம்புகடந்த, பேராசை வெள்ளத்தின் வளர் - எனது பேரன்பாகிய பிரவாகத்தில் சஞ்சரிக்கிற, அருள் வானம் வட்டம்-கிருபையுடைய ஆகாயவட்டத்தில்(உலாவுகின்ற),கப்பலே- மரக்கலமே, கருதரிய. என்க.

(வி-ரை.) இத்திருப்பாடல் பொதுதருமங்களை யெடுத்தோதின் நல்லறிஞராகுஞ் சித்தாந்தச்செல்வர்களை இம்மை யம்மை மறுமை யென்னு மூவகைப் பயனையுந்தரும் வினைகள் யாவுந் தொடராவாகலின், அவர்கள் இம்மையில் முடிந்தவண்ணமே மறுமையிலாகுமென்று கொள்ளும் பேரறிவுடையா ராவராகலின், இங்கற்ற படியங்கு மெனவறியு நல்லறிஞர் என்றார். திருவருட்பயன். "மும்மைதருவினைகண்மூளாவா மூதறிவார்க்கம்மையு மிம்மையேயாம். ,, என்றதனாற் காண்க.

இனி வரவைத் தன்கட் சொனனார்க்கு ஈதல்லவ்வறிஞர்க்கியற்கையாதலின், எக்காலமுமுதவுவார் என்றும், அன்புடன்கலந்து வஞ்சனை யிலவராயிருக்கின்ற அறத்தினையுணர்ந்த அறிஞர் வாய்ச்சொற்கள் எக்காலத்து மின்சொல்லாவனவாகலின், இன்சொற்றவறார்என்றும்,பிறிதோருயிர்க்குத்தீங்கு சிறிதும் பயவாத சொற்களையே யுடையராகலின், பொய்யாமையா மிழுக்குரையார் என்றும், அருளையே தாரமாகக்கொண்டு வாழ்பவராகலின், இரங்குவார் என்றும், பிறப்பின்ற நிலையை அஞ்சிப் பிறவாமைப்பொருட்டு இல்வாழ்க்கையைத்துறந்த எல்லாருள்ளும் கொலைப்பாவத்தை அஞ்சிக் கொல்லாமையாகிய அறத்தை மறவாது உயர்ந்தவரே, தலையாயருளொருவராகலின், கொலைகள் பயிலார்எனவுங்கூறினர். திருக்குறள். "இலனென்றுமெய்ய முரையாமை, பிறல் குலனுடையான்கண்ணேயுள." எனவும், இன்சொலாலீரமளைஇப்படிறிலவாஞ் செம்பொருள் கண்டார்வாய்ச்

சொல்." எனவும், "நாய்மையெனப்படுவ தியாதெனின் யாதொன்றுந் தீமையிலாத சொலல்." எனவும், "நல்லாற்று ஞடி யருளாள்க பல்லாற் ருற்,றேரினு மஃதேதுணை." எனவும், "நிலையஞ்சி நீத்தாருளெல்லாங் கொலையஞ்சிக், கொல்லாமை சூழ்வான்றலை." எனவு முறையே வருவன வாற்ருற் காண்க.

சங்கற்பசித்தராவார்: ஆகாமியமேறுதற் கிடங்கொடாமல் பிராரத்துவ மாத்திர மனுபவித்துவருஞ்சிந்தாந்தச்செல்வர்கள், இத்தகையார்எக்கால மும் அதோமுகமாகத் தரிசனஞ்செய்ய அவர்களுள்ளத்தில்நாளுமுதல்வன் விளங்குவாளுதலின்,அவருள்ளக்கருத்திலுறை சாட்சி நீயென்றனர். திருமந் திரம். "நத்தியெழுந்துநடுவுற வோங்கிய, செந்தீகலந்துட்சிவனென நிற்கு முந்திகலந்தங் குலகம் வலம்வரு, மந்தி யிறைவனதோ முகமாமே" என் தனுற்காண்க. முதல்வன் தனது தாதான்மியமான பராசத்தியி னெருகூற கிய திரோதான சத்தியினைக்கொண்டு பெத்த திசையில் மலபரிபாகம் வரச் செய்தும், முத்தி திசையில் அச்சத்தியினையே அநுக்கிரகசத்தியாக விளங் கச்செய்து வருவானுகலின்,இகபரத்தும் சந்தானகற்பகத்தேவாயிருந்தேசம் ஸ்தவின்பமுமுதவுவாய் என்றனர். சந்தானம் கற்பகமென்பன தேவலோகத் த்திலுள்ள பஞ்சதருக்களி லிரண்டு. அத்தகைய நீஎன்வினையை நீக்கவேண் டுமென்பதற்குருவகமாக்கி,சிங்கத்தையொத்தெனைப்பாய வருவினையினை சேதிக்கவருசிம்புளே என்றனர். சிம்புள் என்றதுஎண்கால்களையுடையதோர் பட்சி,அது சிங்கத்தினை மிகவும் எளிதாகக் கவர்ந்து சென்று தன்குஞ்சு களுக்கு உண்பிப்பது. ஆகையினுலன்றே இரணியன்பொருட்டுத் தூணிடை வந்த சிங்கஞ் செருக்குற்றபோது சிம்புளாய்வந்து பெருமான் கண்டித்தன ர். பூதவிருளைநீக்கும் ஆகாய சூரியனைப்போல, கவலையாலுண்டாகும் மன விருளை நீக்கும் ஞானசூரியனென்பார், சிந்தாகுலந்திமிர மகலவரு பானு வேஎன்றும், பிறவிக்கடல் கடப்பதற்கோர் புணையாயினை என்பார், தீன னேன் கரையேறவே சங்கற்பமோசைவெள்ளத்தின் வளரருட் சனகவா ட்க் கப்பலே என்றுங்கூறினர். (ருக)

சித்தர் கணம்.

திக்கொடு திகந்தமும் மனவேகமென்னவே
சென்ருேடி யாடிவருவீர்
செம்பொன்மய மேருவொடு குணமேரு வென்னவே
திகழ்துருவ மளவளாவி
யுக்ரமிகு சக்ரதர னென்னநிற் பீர்கையி
லுழுந்தமிழு மாசமனமா
வோரேழு கடலையும் பருகவல் லீரிந்த்ர
னுலகுமயி ராவதமுமே
கைக்கெளிய பந்தா வெடுத்துவிளை யாடுவீர்
ககனவட்டத்தை யெல்லாம்

கடுகிடை யிருத்தியே யஷ்டகுல வெற்பையுங்
காட்டுவீர் மேலுமேலும்
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்தியிலிரோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) திக்கோடு திக்கந்தமும்-திக்குகளிலும் திக்குகளின்முடிவிலும், வேகம் என்ன - மனோவேகம்போல; சென்று - விரைந்துசென்று, ஓடி வருவீர் - ஓடியும் விளையாடியும் வருவீர்கள், செம்பொன் மகமேருவோ செம்பொன் மயமான மகமேரு மலையோடு, குணமேரு என்ன - நற்கு ஆகிய மேருமலைபோல, திகழ் - விளங்குகின்ற, துருவம் அளவுஅளாவி- துருவமண்டலத்தின் அளவும்போய், உக்ரமிகு - வேகமிகுந்த, சக்ரதரன் என - சக்ராயுதத்தையேந்திய திரிவிக்கிரமன்போல, நிற்பீர்-நிலைத்திருப் பீர், கையில் உழுந்து - கையிலுள்ள உழுந்தினளவாக, அமிழும் ஓரேழுகடலும் - ஆழ்ந்த சப்தசமுத்திரங்களையும், ஆசமனமாபருகவல்லீர் - ஆசமனமாக குடிக்கவல்லீர்கள், இந்திரன் உலகும் ஐராவதமும்-இந்திரலோகத்தை அதிலுள்ள ஐயிராவதமென்னும் யானையையும், கைக்கு இனியபந்தாஎடுத்து - கைக்கு இலேசானபந்துபோல் எடுத்து, விளையாடுவீர் - விளையாட்டுச் செய்வீர்கள், கனகவட்டத்தையெல்லாம் - ஆகாயமண்டலங்களையெல்லாம், கடுகிடையிருத்தி-கடுகைத்தொளைத்து(அதில்)புகட்டி, அஷ்டகுலவெற்பை யும் - அஷ்டகுலகிரிகளையும், காட்டுவீர் - காண்பிப்பீர்கள், மேலும் மேலும் - மென்மேலும், மிக்க சித்திகளெல்லாம்-மிகுந்த சித்திகளையெல்லாம், வல்லநீர் - செய்துகாட்டவல்ல நீங்கள். அடிமைமுன்விளங்கவரு சித்தியில ரோ - உங்கள் அடிமையாகிய எனக்கு எதிரில் பலருமறியவராநின்ற சித்தி யையுடையீர் அல்லிரோ, வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நிலைபெற்ற - வேதாந் த சித்தாந்தங்களைச் சமரசமாகப்பாவித்தவராகியசிறந்த நிலையையடைந்தத னால் உண்டாகிய, வித்தகம்-ஞானத்தினையுடைய, சித்தர்கணமே - சித்தர் கூட்டமே. என்க.

(வி-ரை.) 'மூலன்பரபில்வரு மௌனகுருவே,' எனமுன் கூறியுள்ளபடி இவ்வாசிரியருக்கு ஆசிரியராகிய மௌனகுருமூர்த்தி திருமூலர் மரபினராத லாலும், திருமூலதேவர் அணிமாதி சித்திகள் கைவந்தவாராதலாலும் இங்குச் சித்தர்கள்கணத்தினைத் துதிப்பாராயினர் எவ்வகைப்பட்டஅரிய செயல்களை யும் எளிதாகமுடிக்கவல்லார் எழுந்தருளிவந்து அருள்புரிய வேண்டுமென்று கருத்து. குணமேருவென்பதனைக் "குணமென்னுங் குன்றேறி நின்றார்" என் னுந்திருக்குறளால் காண்க, துருவமென்பது அசையாநிலை.

துருவமண்டலமாவது - ஐம்பெரும்பூதங்களும் அன்னமயத்திற் பொருந்தும், அந்த அன்னமயமும் மழையிலுண்டாம். அம்மழைக்குக் காரணமா சூரியன் முதலாகியகிரகங்களும்நட்சத்திரங்களும் வாயுவினாற் பிணிக்,

கப்பட்டு நீங்காமற்சுழன்றுகொண்டிருக்கும்படி செய்புமேருமலையி னுச்சியி லுள்ள வொரு சோதிசக்கரம்.

துருவன் என்பவன் சுவாயம்பு மனுவின் புத்திரனுகிய உத்தானபாத னுடையமகன். இவன்தன்தந்தைமடிமீதேறித் தன்சுருதியென்னும் சிற்றன்னையின் மடிமீதேற, அவள் என்வயிற்றிற் பிறக்கும் பாக்கியம்பெருது, என் மாற்ருளாகிய சுநீதிமகனுயினையென்று சொல்லக்கேட்டுப் பொருது, தன்தாயினிடஞ்சென்று சொல்லி, தவஞ்செய்தற்குச்செல்கின்றேனென்று விடைபெற்றுப்போய்த் தவமியற்றி விண்டுமூர்த்தியின்கட்டளைப்படிகாசிமாநகரத்தினையடைந்து வையித்தியநாதலிங்கத்தின் சமீபத்தில்ஓர்சிவலிக்கக்குறிலைப்பிரதிஷ்டைசெய்து ஷெ மண்டலத்தினையடைந்ததனுல்துருவ மண்டலமெனப்பெயராயிற்று. இவற்றின் விரிவைக் காசிகண்டத்திற் காண்க.

சக்ரதரன் யெனப் பொதுப்படக்கூறினும் துருவம் அளவளாவி என்றதனுல் திரிவிக்கிரமனை உணர்த்தி ன்றது. ஆசமனமென்பது வலக்கையில் கோகன்ன (பசுவின்காது) முத்திரைகொண்டுஒருளுந்தமிழுமளவு நீரெடுத்து மும்முறை குடிக்குநீர். இதனை முக்குடிநீரென்பர். ஏழுகடல்-உவர்நீர், நன்னீர், பால், தயிர், நெய், சருப்பஞ்சாறு, தேன் என்பனவாம். ஐயிராவதம் பாற்கடலில்அமுதொடுபிறந்தவெள்ளையானை. இதுஅட்டதிக்கயங்களிலொன்ருய்க் கீழ்த்திசைக்குரியது. தேவேந்திரன்வாகனமுமாம். அட்டகுலவெபு-கைலை, இமையம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம், நீலகிரி, கந்தமாதனம் என்பனவாம், சித்திகளென்றது அணிமா முதலிய எட்டுசித்திகளையுட

"பாட்டளி துதைந்துவளர் கற்பகந னீழலைப்
பாரினிடை வரவழைப்பீர்
பத்மநிதி சங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந் தொழிலாளர்போல்
கேட்டது கொடுத்துவரநிற்கவைப் பீர்பிச்சை
கேட்டுப் பிழைப்போரையும்
கிரீடபதி யாக்குவீர் கற்பாந்த வெள்ளமொரு
கேணியிடை குறுகவைப்பீர்
ஓட்டினை யெடுத்தாயி ரத்தெட்டு மாற்ருக
வொளிவிடும் பொன்ஞக்குவீர்
உரகனு மிளைப்பாற யோகதண்டத்திலே
யுலகுசுமை யாகவருளான்
மீட்டிடவும் வல்லநீ ரென்மனக் கல்லையனன்
மெழுகாக்கி வைப்பதரிதோ
வேதாந்த சிந்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பாட்டு அளி முதைத் தாளர்-இசைப்பாட்டை யுடைய வண்டு நெருக்கி வளர்கின்ற,கற்பகநல்கிழலே - கற்பக நல்கிழலே,பாரின் இடை வழைப்பீர்-உலகத்தில் வரும்படி செய்வீர்கள், பத்மநிதி சங்கநிதி - பத்நிதியையும் சங்கநிதியையும், இருபாரிசத்தும்-இரண்டு பக்கத்திலும், பணியும் தொழிலாளர்போல் - வேலைசெய்கின்ற அடிமையாட்கள்போல, ட்டது கொடுத்துவர - கேட்டவஸ்துக்களைக் கொடுத்துக்கொண்டுவரு ற்காக, நிற்கவைப்பீர் - நிற்கும்படி செய்வீர்கள், பிச்சைகேட்டுப் பிழைபாரையும் - பிச்சைகேட்டுண்டு உயிர்வாழ்வோரையும். கிரீடபதி ஆக்கு - முடிமன்னராகச் செய்வீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம் - கற்பமுடிவில் ண்டாகிற பிரவாகத்தினை, ஒருகேணியிடை குறுக வைப்பீர் - ஒரு கிண ணிடத்துச் சுருங்கிநிற்கவைப்பீர்கள், ஓட்டினையெடுத்து - மட்கலஞ்சிந்த ஓட்டினை எடுத்து. ஆயிரத்தெட்டுமாற்றுகவொளிவிடும் - ஆயிரத் ட்டுமாற்றுள்ளதாகப் பிரகாசிக்கின்ற, பொன்னுக்குவீர்-சுவர்ணமாக்கு ,உரகனும் இளைப்பாற ஆதிசேஷனும் இளைப்பாறும்படி, உலகு உலகத் ன. யோகதண்டத்திலேசுமையாக-யோகதண்டத்தில் சுமையாகநிற்க, நுளால்மீட்டிடவும் வல்லநீர் - கிருபையினால் மீட்டிடவும் வல்லவராகிய கள், என் மனக் கல்லை-என்மனமாகிய கற்பாறையை. அனல் மெழுகாக் வைப்பது அரிதோ-நெருப்பிலிடு மெழுகுபோல் உருகும்படி செய்துவைப் ாகிய இது உங்களுக்கு அரிதாமோ. வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) கற்பகநிழலைப் பாரினிடை வரவழைத்தல் முதலியசெய்தற் ப செயல்களைச் செய்யவல்ல வுங்களுக்கு என்மனங் குழையும்படி செய் அருமையோ என்பதாம். பொன்னுலகத்தில் இந்திரனனுபவிக்கின்ற நிதிகளுளிரண்டு சங்கநிதி பதுமநிதி யென்பன. சங்கநிதி சங்குருவாய்க் க்கும் பொன்,பதுமநிதி தாமரையுருவாய்க்கிடக்கும் பொன். இவையே டியவற்றைக்கொடுக்கவல்லன. கேணி-திசைச்சொல் இது சிறுகுளம். உர -உரத்தானகருபவன் ஆதிசேடனெனும் பாம்பு. உரம்-மார்பு. (நிஅ)

பாரொடுநீ ரொடு தீயொன் றொடொன் றாகவே
    பற்றிலய மாம்போதினில்
பரவெளியின் மருவுநீர் கற்பாந்த வெள்ளம்
    பரந்திடி னதற்குமீதே
நீரிலுறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை
    நிற்பீர்விகற்பமாகி
நெடியமுகி லேழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ
    நிலவுமதி மண்டலமதே
வாரண விளங்குவீர் பிரமாதி முடிவில்லிடை
    யூர்தியரு ளாலுலவுவீர்
உலகங்கள் கீழ்மேல வாகப் பெருங்காற்
    றுலாவினற் றாணையினால்

மேருவென வசையாம னிற்கவல் லீருமது
மேதக்க சித்தியெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பாரொடு - நிலத்தோடு, நல்நீர் ஆதி-நல்லநீர்முதலியவைகளு ஒன்றொ டொன்றாகவே - ஒன்றோடொன்றாக, பற்றி - தொடர்ந்து, லய ஆம்போதினில்-ஒடுங்குகிறகாலத்தில், பரவெளியில் - பரமாகாயத்தில், ம வுவீர்-பொருந்தியிருப்பீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம்-யுகாந்தகாலப் பிரளய பரந்திடின் - பரவினால், அதற்கு மீது- அதற்குமேல் நீரில்உறை - நீரில்வ சம்பண்ணுகிற, வண்டு ஆய்த்துவண்டு - வண்டுபோலச்சுழன்று, சிவயோ நிலைநிற்பீர் - சிவயோகநிலையில் நிற்பீர்கள். நெடிய - பெரிதான, முகி எழும்-மேகங்கள் எழும். விகற்பமாகி. வேறுபட்டு, பரந்து - பரவி, வருஷி கில்-பெய்தால், நிலவு - சந்திரிகையையுடைய, மதிமண்டலமதே - சந்தி மண்டலமே, ஊர் எனவிலங்குவீர் - இடமாகக்கொண்டு பிரகாசிப்பீர்க பிரமாதி முடிவில்-பிரமன் முதலானோருடைய முடிவுகாலத்தில், விடையூ தி அருளால் - இடபவாகனனாகிய சிவபெருமானது ,கருணையினால், உல வீர் - சஞ்சரிப்பீர்கள், உலகங்கள் - உலகங்களெல்லாம், கீழ்மேலாக-கீ மேலாகும்படி, பெருங்காற்றுஉலாவின் - பிரசண்டமாருதம் வீசினால், நல் தாரணையினால்-நல்லதாரணையோகத்தினால். மேருவென - மேருமலைபோ அசையாமல்-சலிக்காமல், நிர்க்கவல்லீர்-நிர்க்கவல்லீர்கள், உமது-உம்முடை ய,மேதக்க-மேன்மைபொருந்திய, சித்தி - சித்தியானது, எளிதோ - சொ லுதற் கெளிதாமோ, வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) ஆகாயத்திற் காற்றும், காற்றில் நெருப்பும்,நெருப்பில்நீரு நீரில் நிலமுமாகத்தோன்றிய பஞ்சபூதங்கள் தோன்றிய முறையே யொ குமாதலால், ஒன்றொடொன்றாகவே பற்றிலயமாம் என்றனர். பஞ்சதன் த்திரைகளிலே பஞ்சபூதங்களுந் தோன்றிஅவற்றி லொடுங்குமென்றுசித் ந்தங்கூற. ஆகாய மாதியொன்றிலேயொன்றுதோன்றி முறையே யொடுங் மென்பதென்னை யெனின், ஆகாயமுதலாக ஒன்றின்பின்னொன்றுண்டாங் மத்தினாலும், பஞ்சீகரணத்தினாலு மிங்ஙனங் கூறியதால் விரோதமில் இதனால் பூதசதுஷ்டயமேயல்லாது ஆகாயமென்பதொன்றில்லை யென்னு உலோகாயதனும், பௌத்தனு மறுக்கப்பட்டனர்.

பிரமாதியென்றதனால்,பிரமனுடன் விண்டுவையும் இந்திரனையுங் கூ டுக. முடிவில் என்றது இவர்கள் மரணத்தினைக்குறித்தது. தேவாரம் "நூ கோடிபிரமர்களுங்கினர், ஆறுகோடிநாராயணரங்ஙனே, ஏறுகங்கைம லெண்ணிலிந்திரர், ஈறிலாதவ னீசனொருவனே" எனவும், திருவாசகம் " லயனை யிந்திரனாய் வாழுவதாய் மாளுவதாஞ், சால மயல்பார்த்துத் யசைப்பர்" எனவும், இலிங்கபுராணம், "அசங்க்யாதாச்சகாலாக்யா அச யாதா: பிதாமக: அரயச்சாப்ய சங்க்யாதாஎக எவ மகேச்வர: எனவும் வனவற்றாற் காண்க.

தாரணையென்பது அட்டாங்கயோகத்தொன்று இது நாபி, கண்டம், ...பம், நெற்றி, கபாலம். இவற்றி லொன்றிற்சத்ததம் சிந்தை வைத்தல். ...மந்திரம் "அறித்தவுடலையம்பூதத்தில்வைத்துப், பொருத்தவைம்பூதஞ் ...தாதியிற்போர்த்து, தெரித்தமனுதிசத்தாதியிற்செல்லத், தரித்ததுதாரணை ...பரத்தோர்டே." என்றதனுற்காண்க. உலகங்கள்தட்டழியுங்காலத்தும் ...சையாமல் நிற்கவல்லீர்என்பதை, "வானந்துளங்கிலென் மண்கம்பமாகி ...லன்...ஒருவனுக்காட்பட்ட வுத்தமர்க்கே" என்ற தேவாரத்தாற் காண்க.

பிருதுவியாதியைம் பெரும் பூதங்களும் ஒன்றிலொன்று ஒடுங்குங் ...லத்துக் கற்பாந்த வெள்ளத்தின்மீதுவண்டாய் உலவுதல் முதலிய சித்தி ...ளச் செய்யவல்லவுமது பெருமையை யெம்மாற் சொல்விமுடியுமோ என் ...றாம். (நிகூ)

எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதா
னியாதினும் மரிதரிதுகாண்
இப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
வேதுவரு மோவறிகிலேன்
கண்ணகலிலத்துநா னுள்ளபொழு தேயருட்
ககனவட் டத்தினின்று
காலூன்றி நின்றுபொழி யானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவசமுறவே
பண்ணுவது நன்மையிந் நிலைபதியு மட்டுமே
பதியா யிருந்ததேகப்
பரிவுகுலை யாமலே கௌரிகுண் டலியாயி
பண்ணவித னருளினுலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே
வேண்டுவே னுமதடிமைநான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) எண்ணரிய-எண்ணுதற்கரிய, பிறவிதனில்-பிறவிகளுள், மானி ப்பிறவி-மனிதப்பிறப்பு, யாதினும்-எல்லாப்பிறவிகளினும், அரிது அரிது-கவும் அரியது, இப்பிறவி-இந்தச்சன்மம், தப்பினுல்-தவறினுல், எப்பிறவி-ந்தச்சென்மம், வாய்க்குமோ-கிடைக்குமோ, ஏதுவருமோ-என்ன அனர்த் ங்களுண்டாகுமோ, அறிகிலேன் - தெரிகிலேன், (ஆதலால்) கண்ணகல் லத்து - இடமகன்ற பூமியில், நான் உள்ளபொழுதே - நான்இருக்கும் பாழுதே, அருள்ககனவட்டத்தினின்று - திருவருளாகிய ஆகாயமண்டல தில்நின்றும், காலூன்றி நின்று ஆனந்தம் பொழி - நிலைத்து நின்று இன்ப

மழையைப் பொழியாநின்ற, முகிலொடு-மேகத்துடன், கலந்து - சேர்ந்து மதி அவசம் உறப்பண்ணுவது நன்மை - என்அறிவானது பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும், இந்நிலைபதியும் மட்டும் - இந்நிலையில் அழுந்துகிற வரைக்கும், பதியாய் இருந்த - எனக்கு இடமாயிருந்த, தேகப் பவுரி குலையாமல்-தேகமாகிய பவுரிக் கூத்துக்கலையாமல்,கௌரி-கௌரியாகிய,குண்டலிஆயி-குண்டலசத்தியென்கிற,பண்ணவிதன் அருளினாலே-தேவியின் திருபையினால், விண்நிலவும் மதி அமுதம் - சிதாகாசத்தில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற சந்திரனிடத்துள்ளஅமிர்தமானது, ஒழியாது பொழிய - இடையறாது பெய்ய, உமது அடிமைநான் வேண்டுவேன்-உமதடிமையாகிய நான்விரும்புவேன். வேதாந்த. எங்க.

(வி-ரை.) கீழ்ப்போன அனந்த சனனங்களில் செய்திராநின்ற மேலான தபோபலத்தினால் அரிதாகிய மானிடதேகங்கிடைப்பதாகலின்,எண்ணரிய பிறவிதனில் மானிடப்பிறவிதானியாதினும் மரிதரிதுகாண் என்னர். திருமந்திரம், "பெருதற்கரிய பிறவியைப் பெற்றும், பெறுதற்கரிபிரானடி சேராப், பெறுதற்கரியபிராணிகளெல்லாம், பெறுதற்கரியதோபேறிழந்தாரே." எனவும்,சிவஞானசித்தியார். "அண்டசஞ் சுவேதசங்ளுற்பீசஞ் சராயுசத்தோ, டெண்டெரு நாலெண்பத்து நான்கு நூறுயிரதா, லுண்டுபல் யோனிதோறு மொழித்துமா னுடத்துதித்தல், கண்டிடிகடலைக்கையா னீந்தினன் காரியங்காண்." எனவும்வருவனவற்றாற்காண்க. அடுத்தபிறவி யின்னதெனை நிச்சயிக்கக் கூடாமைபற்றி, இப்பிறவி தப்பிலெப்பிறவிவாய்க்குமோ வேதுவருமோ வறிகிலே னென்றனர். இத்தேமுள்ளபோதே இரண்டறக்கலக்கு மத்துவித முத்தி யடையவேண்டுமெபார்,கண்ணகனிலத்து நானுள்ளபொழுதே யருட்ககன வட்டத்தினின்காலூன்றி கனமழை பொழியுமானந்தமுகி லொடுகலந்து மதியவசமுறபண்ணுவதுநன்மைஎன்றனர். சிவானுபூதியடைவதற்கு முன்தேகம் நழுவிடின் அது பெறுதற் கரிதாகலின், இந்நிலை பதியுமட்டுமே பதியாயிருந்தேகப்பவுரி குலையாமலே கவுரி குண்டலியாயி பண்ணவித னருளினாலே விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது பொழியவே வேண்டுவே னுமதடிமைநான்என்றனர். பவுரி-கூத்தின்விகற்பம். கௌரி-கிரியின்புத்திரி, குண்டலசத்தி - மூலாதாரத்தில் பாம்புருவமாய் இருப்பதாகிய ஓர் சத்தி. (சுபி

பொய்திகழு முலகநடை யென்சொலக்கே னென்சொல்கே
பொழுதுபோக்கே தென்னிலோ
பொய்யுட னிமித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவமலாமலிது செய்தவம தல்லவே
கனன்கெட்ட பேர்க்கும் வெளியாய்க்
கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்

காலமோ வதையறிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
வரையிஞெடு செம்பொன்மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண் டக்கோல்.
வரைந்துசய விருதுகாட்டி
மெய்திகழு மஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
வேந்தரே குணசாந்தரே
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) பொய் திகழும்-பொய்யேமிகுந்து விளங்குகின்ற,உலகநடை கவொழுக்கத்தினைப்பற்றி, என் சொல்கேன் என்சொல்கேன் - என்ன ால்லுவேன் என்ன சொல்லுவேன், (ஆயினுமொருவிதமாகச் சொல்லு றேன்) பொழுதுபோக்கு எதுஎன்னிலோ - (இவ்வுலகத்தார்) காலங் த்தல் எப்படியென்ருலோ, பொய் உடல் நிமித்தம் புசிப்புக்கு அலைத ல்-பொய்யுடம்பினைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு உணவுக்காகத் திரிதல், க்தபின் கண்ணுறங்கள்-உண்டபின் நித்திரைபோதல், (ஆகிய இவைக லேயே) இது கைதவமலாமல் - இதுபொய்யொழுக்கமேயன்றி, செய் ம் அல்லவே - செய்தற் குறித்தாய் (உயிர்க்குறுதிதருவதாகிய) தவமல்ல , கண்கெட்டபேர்க்கும் - குருடருக்கும், வெளியாய்க்கண்டது 'இது - ிப்படையாய்க் காணப்பட்டது இவ்வொழுக்கம், இதை கண்டித்து ாடு நிற்றல் எக்காலமோ-இக்குருட்டொழுக்கத்தைக் கண்டித்துவிட்டு றல் எந்தக்காலமோ,அதை அறிகிலேன்-அதனையுணருமாற்றலில்லேன், திகழும் முகிலினம் குடைநிழற்றிட-கருமை விளங்குகின்ற மேகக்கூட் குடைபோல் நிழலைச்செய்ய, அட்டவரையிஞெடு - எட்டுமலைகளோடு, ம்பொன் மேருமால்வரையின் முதுகூடும் - செம்பொன் மேருவாகிய ரிய மலையின் புறத்தும், யோகதண்டக்கோல் வரைந்து - யோகதண் சிய கோலையெழுதி, ஜயவிருதுகாட்டி-வெற்றி விருதாகக்காட்டி, மெய் ழும் - உண்மை விளங்குகின்ற,அஷ்டாங்கயோக பூமிக்குள் வளர-அஷ் ங்கங்களையுடைய யோக நிலத்தில் விருத்தியடையாநின்ற, வேந்தரே - சரே, குணசாந்தரே - சாந்தகுண சீலரே. வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை.) என் சொல்கேன் என் சொல்கேன் என்ற அடுக்கு இரக்கப் ருள்து, அதாவது பிராகிருதர் நிலையினைக்கண்டு பரிதபித்துக் கூறியதா ் உடலெடுத்ததனுலடையவேண்டிய வுண்மையினை விசாரிப்பதிற்சிறிதுங் லைப்பாது,நிலையில்லாதஉடலைக் காப்பாற்றவேண்டியதன்பொருட்டு டாறு மலைவதும்,ஓய்ந்தகாலத்திலே நன்ருகத் தூங்குவதுமானதொழி மேற்கொண்டொழுகுதல் சிறிதும் பிரயோசனமின்றி அப்பிரயோசன ்யே மூடியவமென்பார், பொய்யுடனிமித்தம்புசிப்புக் கலைந்திடல் புசித்த

பின் கண்ணுறங்கல் கைதவமிலாமலிது செய்தவமதல்லவேஎன்றனர். இங் ஙனமெடுத்துக்காட்டிய வுண்மை யாவருக்கும் பிரத்தியட்சமென்பார்,கண் கெட்டபேர்க்கும் வெளியாய்க் கண்டதிது என்றனர். இத்தகைய புன்மார் கத்தினையறவே கைவிடுங்கால மெப்போது வருமோவென்பார், விண்பு ளைதக்கண்டித்து நிற்றலெக்காலமோ வதை யறிகிலேன் என்றனர்.

அஷ்டாங்கயோகத்தினைப் பூமியாக வுருவகஞ் செய்ததற் கேற்ப இ ர்கள் அவ்வரசாண்டுவரும் வேந்தரென்றமையான், அரசன் வெண்கொற் க்குடைநிழலி லிருக்கவேண்டு மாகலின், மைதிகழு முகிலினம் குடைநிழ றிடஎனவும், அவன் ஆணையை மேருவிற் பொறித்து விருது மேற்கொண் டிருக்குமாகலின்,அட்டவரையினொடுசெம்பொன் மேருமால்வரையின்மு கூடும் யோக தண்டக்கோல் வரைந்து சயவிருதுகாட்டிஎனவுங் கூறின

அஷ்டாங்கயோகமாவன - இயமம் நியமம், ஆதனம், பிராணாயாம பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதியென்பனவாம். திருமந்திரம் "இயம நியமமே யெண்ணிலா வாதன, நயமுறு பிராணாயாமஞ் பிரத் யாகாரம், சயமிகுதாரணை தியானஞ் சமாதி, பயமுறு மட்டாங்கமாவ மாமே" என்றதனாற் காண்க. இவற்றுள் இயமமாவது-கொல்லாமை, மெ ம்மை கூறல், கள்ளாமை,பிறர்பொரு ளிச்சியாமை, இந்திரியமடக்கல்.நிய மாவது-தவம், தூய்மை,தத்துவநூலோர்தல், மனமுவந்திருத்தல், தெய்வ வழிபடல். ஆதனமாவது-சுவத்திகம், கோமுகம், பதுமம், வீரம், கேச பத்திரம், முத்தம், மயூரம், சுகம். அவையாவன,சுவத்திகம் - தொடைக் முழங்காற்கு நடுவே யிரண்டுள்ளங்காலையுஞ் செலுத்தி யிறுமாந்திருத்த கோமுகம் - சகனப்பக்கத்தி லிருகாற்பரட்டையு மாறவைத்து இருகா பெருவிரலைக் கைப்பிடித்திருத்தல், பதுமம்-இருதொடைமேலு மிரண்டு ளங்காலையு மாறித் தோன்றவைத்தல், வீரம் - வலத்தொடையி லிடக்கா பரட்டைச் சேர்த்தி யிறுமாப்புற்றிருத்தல், கேசரி-பீசத்தின் கீழ்க் சீவ யிடத்துப்பரட்டை வைத்திட முழங்கையை முழந்தாளில் வைத்தங்கு விரித்து நாசியைப் பார்த்திருத்தல், பத்திரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சீவனியிட திருகாற் பரட்டையும் வைத்தவ் விருபதத்தையு மிருகையா லிறுகப்பிடி தசையா திருத்தல், முத்தம் - இடக்காற் பரட்டால் சீவனியை யழுத் வடக்காற் பரட்டாற் பரட்டின் கீழுந்த விருத்தல், மயூரம் முழங்கை ண்டு முந்திப் புறத்தி லழுந்தப் புவியிற் கையூன்றிக் கானீட்டித் தலைநிமி திருத்தல், சுகம்-சுகமுந்திடமு மெவ்வாறிருக்கி னெய்துமோ வவ்வாறி தல், பிராணாயாமமாவது பிராணவாயுவை இரேசகபூரக கும்பகஞ்செய் பிரத்தியாகாரமாவது உபாதியைநீக்கியுண்ணோக்கல். தாரணையாவதுக டம் இதயம் நெற்றி கபாலம் நாபி இவற்றி லொன்றிற் சந்ததம் சிந் வைத்தல். தியானமாவது ஐம்புலனடக்கி யோகஞ்சேர்தல். சமாதியாவ இந்திரிய முதலியதத்துவசேட்டைகட்கேதுவா யாக்கையுனின்றவற்றோ கூடினு மவற்றிற் பற்றின்றியிருக்குமான்மாவாகியதன்னைத்தான்காண்ட

கெசதுரக முதலான சதுரங்க மனமாதி
கேள்வியி னிசைந்துநிற்பக்
கெடிகொண்ட தலமாறு மும்மண்ட லத்திலுங்
கிள்ளாக்குச் செல்லமிக்க
தெசவிதம தாய்நின்ற நாதங்க ளோலிடச்
சிங்காச னாதிபர்களாய்த்
திக்குத திகந்தமும் பூரண மதிக்குடை
திகழ்ந்திட வசந்தகாலம்
இசையமலர் மீதுறை மணம்போல வானந்த
மிதயமேற் கொள்ளும்வண்ணம்
என்றைக்கு மழியாத சிவராச யோகரா
யிந்த்ராதி தேவர்களெலாம்
விஜயஜய ஜயவென்ன வாசிசொல வேகொலு
விருக்குநும் பெருமையெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) கெசதுரக முதலான - யானை குதிரை முதலான, சதுரங்கம் ...ரங்களாக, மனமாதி - மனமுதலிய அந்தக்கரண நான்கும், கேள்வி ...ர இசைந்து நிற்ப - பணிவிடைக்கு இணங்கி நிற்கவும், கெடிகொண்ட ...மாறும்-கீர்த்திபொருந்திய ஆறுஆதாரங்களினும், மும்மண்டலத்தினும் ...ன்று மண்டலங்களினும், கிள்ளாக்குசெல்ல-அதிகாரம் செல்லவும், மிக்க ...சவிதமாய் நின்ற நாதங்கள் ஒலிட - மேலாகியபத்துவகைப்பட்டு நின்ற ...தங்கள் முழங்கவும், சிங்காசனாதிபர்களாய் - சிங்காசனாதிபதிகளாய், ...கு திகந்தமும் - திக்குகளிலும் திக்குகளின் முடிவுவரையிலும், பூரண ...க்குடைதிகழ்ந்திட - பூர்ணசந்திரனாகிய குடையானது பிரகாசிக்கவும்; ...ந்தகாலம் இசைய - வசந்தகாலம் வர, மலர்மீது உறைமணம்போல- ...ரிலிருக்கிற பரிமளம்போல, ஆநந்தம் இதயமேற்கொள்ளும் வண்ணம்- ...ரபமானது இதயத்திற்குடிகொள்ளும்வகை, என்றைக்கும் அழியாத-எப் ...ாதுங் கெடாத, சிவராஜயோகராய் - சிவராஜயோகத்தை யுடையராகி, ...த்ராதி தேவர்களெலாம் - இந்திரன்முதலான தேவர்களெல்லாம் விஜய ...ஜய என்ன ஆசிசொல்ல-விஜய ஜயஜயவென்று மங்களமொழி கூறவும், ...ாலு இருக்கும் - கொலு வீற்றிருக்கின்ற, நும்பெருமை எளிதோ-உமது ...ருமையானது சொல்லுதற்கு எளிதாகுமோ. வேதாந்த. என்க.

(வி-ரை) இராஜயோகத்திற் பிறந்த அரசர்களுக்குச் சமானமாகச்சிவ ...ஜயோகியரையுங் கூறுயான்றொடங்கி, அவர்கட்குயானைமுதலிய சதுரங் ...களும் இவர்கட்குமனமுதலியசதுரங்கங்களும், அவர்கட்குக்கிள்ளாக்கு

சுவர்க்கமுதலிய மூன்றுலகங்களிலும்,இவர்கட்குக் கிள்ளாக்கு மும்மண்ட லங்களிலும். அவர்கட்கு வாத்திமம் காகளமுதலான பத்தும், இவர்கட்கு வாத்தியம் தசவித நாதங்களும். அவர்கட்குத் திசையின் முடிவுவரையில் பூரணசந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடையும், இவர்கட்கு மதி மண் டலமேவெண்கொற்றக் குடையுமாகவமைந்ததென்றும் இருவர்கட்கும்இ திராதியர் ஆசிகூற கொலுவீற்றிருப்ப ரென்றுங் கூறினர்.

மனமாதிகள் - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. மும்மண் டலங்கள் - அக்கினி மண்டலம், சூரியமண்டலம், சந்திர மண்டலம் என் பன. சுவானுபவமாலை, "மண்டலங்கள் மூன்றுவகுப்பார்கள் மற்றவற்றை விண்டுரைப்போமன்பாய் வினவிடுக - மண்டங்கி, மண்டலமா தித்தனுய மண்டலம்வெண் சந்திரன்றன், மண்டலமா மென்றே மல்," என்றதனு காண்க. அக்கினி மண்டலம் மூல முதல் நாபிவரையில், சூரிய மண்டல நாபிமுதல் கண்டம்வரையில், சந்திரமண்டலம் கண்டமுதல் புருவம்வரை யிலாம். தசவித நாதங்கள்-சிணி நாதம், சிணி சிணீநாதம், கண்டநாதம் சங்க நாதம், வீணநாதம், தாளநாதம், முரளீ நாதம், பேரீ நாதம், மிருதங்க நாதம், மேகநாதம், என்பன. ஆதாரங்கள் - மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம், அநாகதம், விசுத்தி. ஆஞ்ஞை. இவற்றிற்கு முறையேயிடம் குதம், குய்யம், நாபி,இதயம், அடிநா, நெற்றி.

என்றைக்கு மழியாத சிவராசயோக மெனவே மற்ற அடயோக முத லிய நிலையற்றதெனலாயிற்று. சிவராசயோகமாவது - உச்சுவாசம் நிச்சுவா சம் இரண்டையும் அடக்கி சுழுமுனை மார்க்கத்திலே பிராணவாயுவைநி த்தி, விஷயங்களின்வழி மனதைச் செல்ல வொட்டாமல் திருப்பி, ஒரு குறிப்பிலே நிறுத்தி, ஆறுதாரங்களின் அந்தர்மாதிரு காக்கிரமத்தை அறி ந்து அவ்வவ்வாதாரங்களின் அதிதேவதைகளைத் தியானித்து அவ்வாறுதா ரங்களினும் அசபாசத்தி சிவான்மிகையாய் நிற்கும் முறைமையைப்பார்த்து மூலாதாரந்தொடங்கி விநாயகர் முதலிய தேவதைகளைப் பொருந்தி, அட முகம் பண்ணிக்கொண்டு ஆறுதாரத்துக்கும் மேலாகிய பிரமரந்திரமளவு அசபையுடன் சென்றணைந்து, அந்தப் பிரமரந்திரத்திலே அதோமுகமாய் சகஸ்த்ரதளமாயிருக்கிற தாமரைமுகையைச் சோதி சோதிபதோச்சாரண த்தாலே உதிக்குஞ் சிவார்க்கனலே அலரச்செய்து,அந்தத்தாமரைப் பூவின் கேசாரக்கிரத்திலே உள்ளசந்திர மண்டலத்தை ஆகுஞ்சனஞ் செய்தலின லே மூலாக்கினியை அக்கினி பீசாக்கர உச்சாரத்தினலே எழுப்பி,நாடிசக் கரத்தைப் பேதித்து,அவ்வக்கினியினலே சந்திரமண்டலத்தை இளக பண்ணி, அந்தவமிர்தத்தைச் சர்வநாடிவழியாக நிரப்பி. அவ்விடத்திலுண் டாகிய சுகோதயத்தில் அந்தமயமான ஞானமிர்தாவத்தையை அடைந்த நின்று,சோமசூரியாக்கினிப் பிரகாசாதிகளாகிய பிரத்தியேகப் பிரகாசங்க ளெல்லாஞ் சூரியோதயத்திலே நட்சத்திராதிப் பிரகாசங்கள் அடங்கினு போலத் தன்னிடத் தடங்கச் சர்வதோமுகமாய்ச் சுவயபரப் பிரகாசமாய் இருக்கின்ற் பூரணம் பிரகாசத்தைப் பாவித்திருப்பது வேயாம்.

பின்னாக்கு - பின்னிலே. சிறுபிள்ளைகள் தம்முடையவீடுகளில் இரவிற்
ந்தார்களென்பதற்கடையாளமாகத் தாய்தந்தையர் உபாத்தியாயர்கட்
கின்னிக்கொடுத்தனுப்பும் வெற்றிலை,இதுபூர்வவழக்கம். ஆக்கு-இலைகின்
க்கு என்றுஞ்சொல்இக்காலத்தில்அதிகாரமெனும்பொருளைப்பயக்கும்.

ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை
யகிலத்தின் மிசையுள்ளதோ
ஆடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை
யடக்கியொரு கணமேனும்யான்
காணிலேன் திருவருளை யல்லாது மௌனியாய்க்
கண்மூடி யோடுமூச்சைக்
கட்டிக் கலாமதியை முட்டவே மூலவெங்
கனலினை யெழுப்பநினைவும்
பூணிலே னிற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்
போக்கிலே போகவிட்டுப்
பொய்யுலக னாயினே னாயினுங் கடையான
புன்மையே னின்னமின்னம்
வீணிலே யலையாமன் மலையிலக் காகநீர்
வெளிப்படத் தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்.) ஆணிலே பெண்ணிலே - ஆண் பெண் இரண்டனுள்ளும், போல ஒரு பேதை - என்னைப்போல ஒரு அறிவில்லாதவன், அகிலத் மிசை உள்ளதோ - உலகத்திலுண்டோ, ஆடிய கறங்குபோல்-சுழலா ற காற்றாடிபோல, ஓடி உழல் சிந்தையை - (விஷயங்களின்மேல்) விரை அவற்றினின்றும்மீளமாட்டாது அவற்றின்கண்ணே) சுழலாநின்றமனத் அடக்கி-(அவ்வாறுசெல்லாது)தடுத்து, திருவருளை ஒருகணமேனும் காணிலேன்-திருவருளை ஒரு கணப்பொழுதாயினும் யான் கண்டிலே அல்லாது-அன்றி, மௌனியாய்-மௌனநிலையை யுடையேனாகி, கண்மூடி- ணிதழ்களைச்குவித்து, ஓடுமூச்சைக்கட்டி-ஓடும் இயற்கையாயுள்ளபிரா ாயுவைத்தடுத்து, கலாமதியைமுட்ட - கலைகள் நிறைந்த சந்திரனைத் டும்படி,மூலவெங்கனலினை எழுப்ப-மூலாக்கினியையெழுப்புதற்குரிய, வும் பூணிலேன் - கருத்துங் கொண்டிலேன், இற்றைநாள் - இத்தனை வரைக்கும், கற்றதும்கேட்டதும்-நான் கற்றகல்வியையும்கேட்டகேள் யையும், போக்கிலே போகவிட்டு-அவைசெல்லும் வழியிற்செல்லவிட்டு, ப் உலகம் ஆயினேன்-பொய்யுலக வாழ்க்கையன்ஆயினேன், நாயினுங் டையான புன்மையேன் - நாயினும்இழிந்த அற்பத்தன்மையை யுடையவ

னுகிய நான், இன்னம் இன்னம் - மேன் மேலும், வீணிலே அலையாம வீண்காரியங்களில் பிரவேசித்துத்திரியாமல், மலைஇலக்குஆக - மலைக்கு போல, நீர்-நீங்கள், வெளிப்படதோற்றல்வேண்டும் - பகிரங்கமாகக்காட் கொடுத்தருளவேண்டும். வேதாந்த-என்க.

" (வி-ரை.) மனிதப்பிறப்பினை யெடுத்ததனாலடையவேண்டிய முக்கி மாகிய பிரயோசனம். திருவருளையனுபவித்தல்.அது கிட்டாதவழி அத்தி வருளையடைதற் கேதுவாகிய யோகத்தினையடைதல் இவ்விரண்டிலொ றேனுந்தானடையாது, கற்றல் கேட்டலாலுண்டாகியஅறிவை மறந்து உ கபோகத்திலழுந்தி வாழ்ந்தேனென்பார் ஆணிலே பெண்ணிலே........ பொய்யுலகனுயினே னென்றனர்.

அறிவினுக்குத் தாரகமாவிருப்பதுதிருவருளாகையால்அத்தகையதி வருளினைத்தான்தரிசித்திலேனென்பார், காணிலேன்றிருவருளை என்றன துகளறு போதம். " என்னறிவை நீயே யுணர்வையே' யாமாகி, விந்தெ நாட் பாசத்திசையாயே - யுன்னறிவை, நீங்கா வறிவாகி நீருமிரதமும்பே லாங்காணரனுருள். " என்றதனாற்காண்க, மூச்சைக்கட்டிக்கலாமதிவ மூட்டவே மூலவெங்கனலினையெழுப்ப நினைவும்பூணிலேன் " என்றதற் முப்பத்தாறுவது செய்யுளினுரையில் விரித்தாம். கற்பனவும் கேட்பன ஆசிரியர் காட்டிய வின்பசிட்டைபெறுதவிடத்துப் பயன்படாதாகலின்,‹ றதும் கேட்டதும் போக்கிலே போகவிட்டு என்றனர். இவ்வுண்மை (வாசிரியரே, கற்றதுங் கேட்டதுந்தானே யேதுக்காகக், கடபடமென்ற ட்குதற்கோ என்றுகூறுதலினு லறிக. (கூ

கன்னலமு தெனவுமுக் கனியெனவும் வாயூறு
கண்டெனவு மடியெடுத்துக்
கடவுளர் கடந்ததல வமுதமுது பேய்போற்
கருத்திலெழு கின்றதெலாம்
என்னதறி யாமையறி வென்னுமிரு பகுதியா
லீட்டுதமி ழென்றமிழினுக்
கின்னல்பக ராதுலக மாராமை மேவிட்
டிருத்தலா லித்தமிழையே
சொன்னவணி யாவனவன் முத்திசித் திகளெலாந்
தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்
சொல்லுமென வவர்நீங்கள் சொன்னவவை யிற்சிறித
தோய்ந்தகுண சாந்தனெனவே
மின்னல்பெற வேசொல்ல வச்சொல் கேட்டடிமைம
விகசிப்ப செந்நாளோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ஓ - ள்.) கன்னல் அமுது எனவும் - கருப்பஞ்சாற்றின் சுவைபோல முக்கனியெனவும் - முக்கனிகளின் சுவைபோலவும், வாய் ஊறுகண்டு ம் - வாயூறுதற்குக் காரணமான கற்கண்டு போலவும், அடி (சுவையு) அடியானது, கடவுளர்கள் எடுத்துத்தந்தது அல்ல - கடவுளரால் எடு க் கொடுக்கப்பட்டதல்ல, பேய்போல அழுது அழுது - பேய்போல பல அழுது கருத்தில் எழுகின்றதெல்லாம்-என்மனதில் உண்டாவதாகிய லாம், என்னது அறியாமை அறிவு என்னும் - எனது உணர்வின்மை ர்வு என்கிற, இருபகுதியால் - இரண்டுபெருப்பினுல் கூட்டு தமிழ் - சொ ப தமிழ்மாலையாகும், என் தமிழுக்கு - அப்படி என்னுற்சொல்லப்ப தமிழ்மாலைக்கு, ஆராமை மேலிட்டிருத்தலால் - பேரன்பு அதிகப்பட் த்தலால், உலகம் இன்னல் பகராது உலகமானது குற்றங்கூறுது - சிற்க) முத்திசித்திகளெலாம் தோய்ந்த - முத்தி சித்திகளெலாமமை நெறியே - மார்க்கத்தையே, படித்திர் - படித்தவர்களே, இத்தமி யே - இத்தமிழ்மாலையையே, சொன்னவன் அவன் யாவன் - சொல்லிய பெ அவன் எவனென்று, அவர் - அவ்வுலகத்தார், சொல்லும் என - ல்லுங்கொன்று வினவ, நீங்கள் சொன்ன அவையில்-நீங்கள் மறுமொ ாகச் சொன்ன அவ்வார்த்தைகளினுல், சிறிது தோய்ந்த குண சாந்தன் - சாந்தகுணம் சிறிது அமைந்தவன் என்று, இன்னல்பெற சொல்ல - ாசம் உண்டாகப்புகழ, அடிமை - அடியேன், அச்சொல்கேட்டு - அந்த த்தையைக்கேட்டு, மனம் விகசிப்பது - மனமகிழ்ச்சியடைவது, எந்த ளா - எந்த காலமோ, வேதாந்த. என்க.

(வி - ரை.) திருவெண்ணெய் நல்லூர்ப்பொல்லாப்பிள்ளையார் மெய்க தேவருக்குச் சிவஞானபோதமியற்றும்படி "கல்லாநிழன்மலை,, என் அருணை அறுமுகக்கடவுள் அருணகிரி நாதருக்குத் திருப்புகழ் இயற் படி" முத்தைத்தருபத்தித்திருநகையத்திக்கிறை சத்திச்சரவணன் முத் கொருவித்துக்கொருபரனெனவோது" என்றும், காஞ்சிக்குமரக்கோட் றுமுகப்பெருமான் கச்சியப்பசிவாசாரியருக்குக் கந்தபுராணமியற்றும் கடசக்கரச்செம்முகமைந்துளான்' என்றும், கனகசபேசன் சேக்கிழார் ருக்குத் திருத்தொண்டர்புராணமியற்றும்படி 'உலகெலா முணர்ந் தற்கரியவன்' என்றும், திருவாரூர்த் தியாகேசப்பெருமான் சுந்தரமூர்த் யனுக்குத் திருத்தொண்டத்தொகை யியற்றும்படி 'தில்லைவாழந்தண டியார்க்கு மடியேன்' என்றும், அதிமதுரமான செந்தமிழ்மொழிக ந்த அடிகளையெடுத்துக்கொடுத்தாற்போலத் தனக்கேயவில்லை யென் கடவுளர்கடந்ததல்ல என்றனர்.

இருளுக்கும் ஒளிக்கும் இடமொன்று யிருத்தல்போல. அறியாமைக் அறிவினுக்கும் இடமொன்றாக வாய்க்கப்பெற்ற தான்சொன்ன தமி ப்பார். என்னது அறியாமை யறிவென்னு மிருபகுதியா லீட்டுதமிழ் என்ற அக்காமாயினும் இத்தமிழினைப் பாடக்குற்றமேதாவும் பண்டிதர் முதல்

பாமரரீருகக் கண்ணீருங்கம்பலையுமாக மனமுருகுகின்ருரென்பார், இன்
ல்பகரா துலகம்மாராமை மேலிட்டிருத்தலால் என்றனர்.

சித்தகணங்களே! அழுதழுதுகூறியஅடியேனுடைய தமிழ்ப்பாடலி
அருமையினையறிந்த உலகினர் இங்ஙனம் பாடினுன் யாவனென உங்க
வினுவ, சிறிது சாந்தகுணமுடையவன் என நீங்கள் சொல்லக்கேட்டு அ
கள் மகிழ அச்சொல்லினை அடியேன்கேட்டு மனமகிழ்வது எந்தக்காலமே
என்பதாம். என்றதனுல் ஒரு நூலினையும் அந்நூலாசிரியனையும் தக்கவர்க
மதிக்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. (சு

பொற்பினெடு கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தலாற்
போந்திடையொடுக்கமுறலால்
பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு
பூரித்த வெண்ணீர்மையால்
எற்படவிளங்குகக னத்திலிமையாவிழி
யிசைந்துமே னேக்கமுறலால்
இரவுபகலிருளான கனதந்தி படநூறி
யிதயங் களித்திடுதலால்
பற்பல விதங்கொண்ட புலிகலையி னுரியது
படைத்துப்ர தாபமுறலால்
பனிவெயில்கள் புகுகாம னெடியவான் ஹெடர்நெடிய
பருமா வனங்களாரும்
வெற்பினிடை யுறைதலாற் றவராஜ சிங்கமென
மிக்கோ ருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர் கணமே.

(இ - ள்.) பொற்பினெடு - அழகோடுகூடிய, கைகாலில் - கைகா
ளில், வள்உகிர்படைத்தலால் - கூர்மையாகியநகங்களைப் படைத்தலா
இடைபோந்து ஒடுக்கம் உறலால் - இடையானதுசுருங்கிவந்து இருத்
லும், பொலிவு ஆன வெண்ணீறு பூசி -பிரகாசமுள்ள திருவெண்ணீற
பூசி, அருள்கொண்டு பூரித்த - திருவருள் பெற்று இறுமாந்த, எண் ர்
யால் - மதிக்கத்தக்க குணத்தினுலும், எல்படவிளங்கு ககனத்தில் - பி
சம் உண்டாக விளங்குகின்ற சிதாகாயத்தில், இமையாவிழி இசைந்
இமையாமல் கண்கள்பொருந்தி, மேல்நோக்கம் உறலால் - ஊர்த்துவ
ஷ்டியைப் பொருந்துதலாலும், இரவுபகல் - இரவினும் பகலினும், இ
ன - அஞ்ஞானந்தகாரமாகிய, கனதந்தி படநூறி - பெரியயானையா
இறக்கும்படி அறைத்து, இதயம் களித்திடுதலால் - மனம் செருக்க
திருத்தலாலும், பற்பல விதம் கொண்ட-பற்பலவிதமான; புலிகலையின்

டத்து - புலித்தோலையும் மான்தோலையும் ஆசனங்களாகப் படைத்து, தாபம் உறலால் - மனோபல வைபவத்தைப் பெற்றிருத்தலானும், பனி யில்கள் புகுதாமல் - பனிவெயில் முதலியவைகள் நுழையப் பெறுமல், டியவான்றொடர் - விசாலமான ஆகாயத்தை அளாவிய, நெடிய - உயர ன, பருமரவனங்கள் ஆரும் - பருத்தமரங்கள் அடரப்பெற்ற, காடுஞ்சுறை வெற்பின் இடைஉரைதலால் - மலையினிடத்து வசித்தலாலும், தவ சிங்கமென-தவராஜ சிங்கமென்று, மிக்கோர்-மேலோர்கள், உம்மைக் ண்டாடுவார்கள், வேதாந்த. என்க.

(வி ரை.) இதில் தவசிகட்கும் சிங்கத்திற்கும் உவமைகூறித் தவரா சிங்கமெனக் கூறியிருத்தலால், மேல்தவசிகட்குக் கூறியவைபோலச் கத்திற்கும் கைகால்களில் கூரிய நகங்களும், ஒடுங்கிய இடையும், வெண் நிறமும், மேனோக்கியகண்களும், யானைகளைக் கொல்லுதலால்களிப் புலிகளையும் மான்களையுங் கொன்றுஅவற்றின் தோல்களைத்தன் குகை வைத்திருத்தலும், அடர்ந்த காட்டில் வாழுதலும் ஆகிய குணங்கள் ருந்தி யிருத்தலைக் காண்க. மிருகங்களுக்குள் சிறந்து விளங்குவதுசிங் னது'போல, மனிதர்களுக்குள் சிறந்து விளங்குபவர் தவசிகள்.

பொலிவானவெண்ணீறு என்பதற்குப் பிரகாசமான வெண்ணீறு என் என்னையோவெனின், வெண்மைநிறத்தோடுங்கூடிய விபூதியே சிறந்த ன்றும், அத்தகைய விபூதியினையே யாவருந் தரிக்கவேண்டு மென்றும், மை, செம்மை முதலிய நிறம்வாய்ந்த விபூதியினைத் தரிக்கப்படாதென் தரித்தால், கருநிற விபூதி வியாதியையும் செந்நிற விபூதி கீர்த்தி நாச தயும், புகைநிற விபூதி அபமிருத்துவையும், பொன்னிற விபூதி ஐசுவரிய த்தையும் உண்டு பண்ணு மென்றும் ஆகமங்கள் கூறுதலினுலென்க. ரியோராவார் விபூதியினைக்கேசாதிபாதம் வரையில் தரித்துமுழுநீறு ய முனிவராக விளங்குவராகலின், நீறுபூசியென்றனர். யதிகளாகியமுனி கள் சலஞ்சேர்த்துக் குழைத்துத் தரிக்காமல் உத்தூளனமாகப் பூசிக் ள்ள வேண்டுவதே விதியாகலின் நீறுபூசி என்றன ரெனினுமொக்கும். த்ய।ஈனம் "ஸார்வகாலே ப வேஸ்த்ரீணும் யதீநாம் ஜலவர்ஜிதம்." றதனுற் காண்க. இங்ஙனம் பெரியோர் உத்தூளனஞ் செய்வானே னில், தேகமுழுதும் விபூதியணிந்து கொண்டிருக்கும் புருஷனைப்பின் டர்ந்தவன் மகா பாபியாயிருப்பினும் உடனே பரிசுத்தனுகிறுன் என்று த்திருத்தலினுல் அங்ஙனமணிவாரென்க. ரோா ங்கிதை. "பஸ்மநாஸ் ஸர் வாங்க ம குஸ்சதிய: புமாந், ஸ்ர்வ பாதக யுக்தோபிஸஸத்ய:பூய ர:"என்றதனுற் காண்க. விபூதியணிதலாலே மோட்சமாகிய திரு ஜ் கிட்டுமாதலின், பூசியே வருள்கொண்டு என்றனர். பாரதம் "நித்யம் தாரயே த்பஸ்மமோக்ஷகாமீ சவைத்வி: " என்றதனுற்காண்க. பூசி ள்கொண்டு என்னது பூசியே யருள்கொண்டு எனத் தேற்றேகாரங்கொ துக் கூறினமையின், பஸ்மம் ஒன்றே முக்கியமென்றும், அதனையே எத்

தகையரு மணியவேண்டுமென்றும் அதனாலேயே எல்லாப் பலனு முண்ட மென்றும், அதை யணிந்தவர்கள் மும் மூர்த்திகளையும், மூன்று அக்கி களையுந் தரித்தவ ராவாரென்று நிச்சயிக்கப்படும்.

கூர்மபுராணம். "அபிவாவைஷ்ணவோ மர்த்யோ அபிவாபீதரோஜா பஸ்மஸ்நாயீ பஸ்மதாரிகர் மஸ்வதிகரோதிவை, தத்பஸ்மதாரணம் முக்ய ஸர்வ ஸ்யைவத்ரீ புண்ட்ரகம், ப்ரமவிஷ்ணு மஹேஸாநாம் த்ரயாக்நா சதாரணம்." என்றதனாற் காண்க.

மாணவகன்வினா:—விபூதி திரிபுண்டரமன்றி வேறு ஊர்த்துவபுண் நெற்றியில்தரிக்கப்படாதோ?

விடை:—வேதத்தில் விபூதி திரிபுண்டர மொன்றே சொல்லப்பட ருக்கிறது வேறு ஊர்த்துவபுண்டரம் சொல்வப்படவில்லை. பாராசரபுரா ஸ்ரௌதலிங்கந் துவிஜ்ஞேயம் த்ரிபுண்ட்ரோத் தூளநாதிகம். அஸ்ரௌ "தந்தூர்த்வ புண்ட்ராதி நைவதிரியக்திரிபுண்ட்ரகம்." என்றதனாற்கா அன்றியும், பிரமாவானவர் பிரஜாசிருஷ்டி செய்கையிலேயே பஸ்ம மகி யைச்சொல்லி அதையணிந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கருதியே நெ யைக் குறுக்காகச் சிருஷ்டித்தார். விருத்தமாகவும், ஊர்த்துவமாகவும்ப க்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் சிலர் நெற்றியில் திரிபுண்டர மணிவதில் ஐயோ இன்தென்ன ஆச்சரியம். கூர்மபுராணம். "ஸ்ரஷ்டாஸ்ருஷ்டிச்ச நாகத்ரிபுண்ட்ரஸ்ய ப்ரஸஸ்ததாம், ஸஸர்ஜஸலலாடம் ஹிதிர்யங்நோ வம் நவர்துலம், ததாபிமாநவா மூர்க்காநகுர்வந்தி த்ரிபுண்ட்ரகம்." என் றாற் காண்க.

வினா:—நாராயணமூர்த்திக்கும் அவரைவழிபடுபவர்க்கு முரியபுண் மியாது?

விடை:—நாராயணமூர்த்தி யணிவதும் பஸ்மமே, அவரைவழிப்ப ஆழ்வார்கள் அணிந்ததும் பஸ்பமேயாம்.

வினா:—நாராயணமூர்த்தி பஸ்மமணிந்துள்ளாரென்பதற்குப் பிரம ங்களுண்டா?

விடை:—அநேகமுண்டு அவற்றுள் சிலகூறுவாம் பிரமாண்டபுரா "ஸாஸாபேஸததம் விஷ்ணுர்பஸ்மதிக்கநூலத, த்ரிபுண்ட்ரா ஸர்வாங்கோ ஜடாமகுடமண்டித:" எனவும், காளிகாகண்டம். "நாரா ஸ்தபஸ்தேபே ஜடாமுண்டஸமேகலீ, பஸ்மோத்தூளிதஸர்வாங்க த்ரிபு ராங்கித மஸ்தக" எனவும், இராமரகசியோபநிடதம், "ராமந்த்ரிணே சோமார்த்ததாரிண ம்ஸமலிநம்பரம், பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கம் பா முபாஸ்மகே" எனவும், இராமாயணம். "ஸ்வர்ண வர்ண ஜடா ஞாகஷாத் ருத்ரமிவாபரம், பஸ்மோத்தூளித ஸர்வாங்கம் த்ருஷ்ட்வா வஸங்கதா" எனவும், உத்தரராமசரிதம். "சூடா சும்பிதகங்க பத்ர ஸ்தூணித்வயம் ப்ருஷ்டதோ, பஸ்மஸ்தோகபவித்ரலாஞ்சித முரோத

சம் ரௌரவீம்." எனவும், திருவாய்மொழி, "கரியமேனி மிசைவெளி றசிறிதேயிடும், பெரியகோலத்தடங் கண்ணன் விண்ணோர் பெருமான் ர்னை, பெரியசொல்லாலிசைமாலைகளேத்தியுள்ளப்பெற்றேன், கரியதுண் டாமெனக் கின்றுதொட்டு மினியென்றுமே." எனவும் வருவனவற்றாற் ண்க.

வி:—ஆழ்வார்கள் விபூதிதரித்தார்களென்பதற்குப்பிரமாணமென்னை?

விடை:—திருவாய்மொழி "எறிய பித்திரெடெல்லா வுலகு கண்ணன் டைப்பென்றும், நிறசெவ்வே யிடக்காணி னெடுமாலடியாரென்றேடும், றுதுழாய் மலர்காணி ஞரணன் கண்ணியீதென்னும், தேறியுந் தேறு மாயோன் றிறத்தினளே யித்திருவே." என்றதனுற் காண்க.

வி:—பிரபஞ்சப்பற்றுச் சிறிதுமில்லாத முமூட்சுவுந் தரிக்கவேண்டு ன்பது அவசியமோ?

விடை:—மீண்டும்பிறவியை அபேட்சிக்காதமுமூட்சுவுந்தரிக்கவேண்டும் ன்னும் பொருளால் உலகவின்பங்களை வெறுத்துமோட்சத்தையேபொரு க மதித்த முமூட்சுவாலுந் தள்ளப்படாமற் கொள்ளப்படுவதா யுள்ளது ம்மமே. "தத்ஸமாசரேன் முமூக்ஷு ரபுநர்பவாய !! என்றதனுற்காண்க ன்றியும் துறவர் சிகாமணியாய்ச் சர்வசங்க பரித்தியாகமுற்ற பட்டினத் டிகளே விபூதி நீங்கப்பெற்றிருந்தா ரில்லையெனின், விபூதியணியாத மற் றயர் கதியினை யென்னவென்று கூறுவது. அந்தோ ! இத்தகையர் நிலை ய பரிதாபம்! பரிதாபம் !! பட்டினத்தார்பாடல் "ஐயுந்தொடர்ந்துவிழி ந்செருகி யறிவிழந்து, மெய்யும்பொய்யாகிவிடுகின்றபோதொன்றுவேண் டினியான், செய்யுந் திருவொற்றியூருடையீர் திருநீறுமிட்டு, கையுந்தொ ப்பண்ணி வைந்தெழுத்தோதவுங் கற்பியுமே." என்றதனுற் காண்க.

வி:—இத்தகைய வேதபடிதமான விபூதியினைச் சில பிராமணர் முதவி யார் நிந்திப்பதென்னை?

விடை:—பிராமணர்கள் நிந்திக்கின் அவர்களுடையஉற்பத்தியானது சூத் ரசம்பந்தமாயிருக்கலாமென்று புத்திமானுலோசிக்கவேண்டுமெனவாசி டலைங்கம்கூறுகிறது. "யேபஸ்மதாரிணந் த்ருஷ்ட்வாவாசாநிந்தந்திமாந வ: தேஷாம்சூத்ரேண ஸம்பூதிரனுமேயாவிபச்சிதா." எனவும், மற்றை நிந்திக்கின் அவர்களுக்குக் கர்ப்பதான முதலிய வைதிககிரியைகள் இல் லையென்பது நிச்சயமென ஜாபாலோபநிடதங்கூறுகிறது. "ஏஷாம்ஜாயதே ஷத்தாஸ்யௌதே பஸ்மநிலர்வதா, கர்ப்பாதா நாதிஸம்ஸ்காரஸ்தேஷா நாஸ்தீதி நிஸ்சய" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௬௫)

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்க ணல்லவர்கள்
கற்றுமறி வில்லாதவென்
கர்மத்தை யென்சொல்கேன் மதியையென் சொல்லுகேன்
கைவல்ய ஞானநீதி

நல்லோர் ருரைக்கிலோ கர்மமுக் கியமென்று
நாட்டுவேன் சர்மமொருவன்
நாட்டினு லோபழைய ஞானமுக் கியமென்று
நவிலுவேன் வடமொழியிலே
வல்லா னொருத்தன்வர வுந்த்ரா விடத்திலே
வந்ததா விவகரிப்பேன்
வல்லதமி ழறிஞர்வரி னங்ஙனே வடமொழியின்
வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லா மலெவரையு மருட்டிவிட வகைவந்த
வித்தையென் முத்திதருமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(இ-ள்,) கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் - கல்வியைக்க லாதவர்களே நல்லவர்கள், கற்றும் - கல்விகற்றும், அறிவு இல்லாத - ஞா மில்லாத, என் கர்மத்தை என்சொல்கேன் - என்கன்மபலத்தை என் சொல்லுவேன், மதியை யென்சொல்லுகேன் - (மந்த) மதியை யென் சொல்லுவேன், கைவல்ய ஞானநீதி - கைவல்லியபதவியைக் கொடுக்கின் ஞானநீதியை, நல்லோர் உரைக்கில்-நல்லோர்கள் சொன்னல், கர்மம் மு கியமென்று நாட்டுவேன் - கர்மமேமுதன்மையான தென்றுகல்வி வலியா நிலை நிறுத்துவேன், ஒருவன் கர்மம் நாட்டினுல் - ஒருவன் கருமத்தை நி நிறுத்தினுல் - பழயஞானம் முக்கியம் என்று நவிலுவேன் - முன்சொல்லி ஞானமே முதன்மையான தென்று சாதித்துரைப்பேன், வடமொழியிலே வல்லான் ஒருத்தன் வரவும் - வடமொழியில் வல்லவனுகியவொருவன் வ னும் - திராவிடத்திலே வந்ததாவிவகரிப்பேன்-தமிழ்ப்பாஷையிலே (சிற பனைத்தும்) வந்ததாக விவகரித்துப்பேசுவேன், வல்ல தமிழ் அறிஞர் வரி தமிழ் வல்லவராகியஅறிஞர்வந்தால், அங்ஙனே - தமிழ்வசனங்கள் சொ னதுபோலவே, வடமொழியில்வசனங்கள்சிறிதுபுகல்வேன்-வடமொழியி (சிறப்பனைத்தும் வந்ததாக) வாக்கியங்கள் சிலவற்றையெடுத்துப் பே வேன், வெல்லாமல்-நியாயமாய் வெல்லாமல், எவரையும் மருட்டிவிடவ வந்த-யாவரையும் மருளும்படிசெய்ய வகையேற்பட்டதற்குக் காரணமா வித்தை - வித்தையானது, என் - என்பயன்தரும், முத்திதருமோ - முத் யைக்கொடுக்குமோ, வேதாந்த என்க.

(வி-ரை.) கற்றும் அறிவில்லாத என்றுஇழிவு சிறப்பு உம்மை கொ தோதினமையின், கல்வியே அறிவையுண்டாக்குமெனவும், கற்கவேண்டி வைகளைக் கற்றும் அக்கல்வியில் கூறியவழி நில்லாதாரைக் காட்டிலும், க லாதபேர்களே நல்லவர்களெனவு மாயிற்று. கல்லாதவர்கள் தாமே தம யறிந்து கற்றோர்முன் ஒன்றனையுஞ் சொல்லாதிருப்பராகலின், கல்லாதபே

ளே நல்லவர்கள் நல்லவர்களென்றனர். கல்லாதவரு நனி நல்லர்'' என்ற
ிருக்குறளானுங் காண்க.

கர்மமாவது சதசத்தாற் செய்யப்படுதலின் அறம்பாவமென் றிருவகைத்தாய், இருவகைக்கு முரிய பயன்றருதலாற்செயப்படுபொருளாகிய தனக் முதற்காரண முண்டென்பது காட்டிக்கான்மியமல மென்னப்பட்டு,பந்தறுத்துத லொப்புமையான் மும்மலத்துளொன்றென உடன்வைத் தெண்ணப்பட்டுக் காரணவேதுவானுங் காரிய வேதுவானும் அனுமித் தறியுமாறு ற்பது. சிவஞான சித்தியார். "தன்மமோ டதன்மமாகித் தானிரு பயனுந்து, நன்மை தின்மையினு மின்பத் துன்பினுநாடிக்காண, முன்னமே யான் ாவின்றன் மும்மலத் தொன்றதாகிக், கன்மமு மூலங்காட்டிக் காமிய மல ாய் நிற்கும்." என்றதனுற் காண்க, இம்மையில் நிகழ்வனயாவும் பிராரத் ்வமே யாகலினுலும் அவ்வழியே அறிவு நடக்கு மாகலினுலும், கர்மத்தை யன் சொல்கேன் மதியை யென் சொல்லுகேன் என்றனர்.

ஞானமே முக்கியமென் றொருவர்கூறின் அதனை மறுத்து, ஆன்மாவா வன் அறிவுள்ளவனுப் அனேகாத்மாவாய் வியாபியாய்ப் புத்தியைத்தனக் க் குணமாகவுடையனுய்ப் புத்தியைப்பொறிகளிலே பிரவேசிக்கச்செய்து ஷயங்களை அனுபவிக்கும் பொருட்டுப் பூதங்களைப் புத்திமுதலான தத் வங்களாகவும், தூல சூக்கும தேகமாகவுங்கொண்டு நல்வினை தீவினைக் ாகாரக சொர்க்கங்களை யனுபவிப்பதா யிருப்பன் அன்றியும், உடலையுஞ் க துக்கங்களையும் கொடுப்பது கன்மமல்லாமல் வேறொரு தெய்வம் கொடு றதில்லை. ஞானத்தால் வீடில்லை. வினைகள் விடுகிறதற்கு வேறு விதியி லை. யாகஞ்செய்து அந்த யாகத்தினு லுண்டான பலன்களைச் சொர்க் க்தி லனுபவித்து அந்தப்பலன் நசித்துத் திரும்பி வேறுவிதியில்லாமற் மியிற் பிறக்கும். சுருதி மந்திரங்களாற் செபம் பண்ணினல் கருதியபலன் ளைக் கொடுக்கும். ஆகலின் கருமமே முக்கியம் என்பராகலின், கைவல்ய ானநீதிநல்லோருறைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று நாட்டுவேன்என்றனர்.

கர்மமே முக்கியமென்றொருவர் கூறின், கர்மமோ சடம் அதுதானே யாரு பயனையுங் கொடாது.சகலமான கலைஞானங்களும், புராணங்களும், வதாகமங்களிலுள்ள கருமகாண்டங்களும்.மற்றச் சாத்திரங்களும், எனைச் மயநூல்களு மாராய்ந்து பலவழிப்படுகிற பொருண்முழுவதுங் கீழெனக் காண்டு கழித்து, மேலான பதிபசுபாசமாகிய மூன்று பொருள்களையுந் டத்த லட்சணத்தில்வைத்து வகுத்துணர்த்தி அம் மூன்றனுட் பதிப் பாருள் எனைப்பசுபாசங்கட்கு மேலாதலி னது விளங்கச்சொரூபலட்சண தில் வைத்துணர்த்தலாகிய நல்வழிக் கேதுவான ஞானகாண்டத்தினை தல் கேட்டல் களுடன் சிந்தித்து ஞாதுருஞான ஞேயமாகிய பகுப்பின்றி த்துவிதமாயகண்டாகார நித்திய வியாயக சச்சிதாநந்தப் பிழம்பாகிநிறை து நிற்கின்ற முதல்வனேடு கலக்குந் தன்மைத்தாகிய ஞானத்தினை யனு டித்தலே முக்கியம் என்பராகலின், கர்மமொருவன் நாட்டினுலோ பழய ானமுக்கிய மென்று நவிலுவேன் என்றனர்.

வடமொழியில் வல்லவனொருவன்வரின். தமிழ்மொழி அநாதியிலேயே
யுள்ளதென்றும், காமிகமுதலிய ஆகமங்கள் வேதமுண்டாய காலத்தேஅ
தியே யிறைவனால் உண்டாக்கப்பட்டதனால் அவ்வாகமங்களு ளொன்று
காமிகத்திலே "ஊர்த்வம் திராவிட பாஷாங்கம் சாஸ்த்ரந்தயுதந்துவா
என்று கூறியிருத்தலினாலும், தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிகட்படும் செய்கை
ளும், குறியீடுகளும், வினைக்குறிப்பு, வினைத்தொகை, முதலிய சொல்வில
கணங்களும், உயர்திணை, அஃறிணை, ஐம்பால் என்னுஞ் சொற்பாகு பா
களும், அகம்புறமென்னும் பொருட்பாகு பாடுகளும், குறிஞ்சி, முல்லை,ம
தம், நெய்தல், பாலை, கைக்கிளை, பெருந்திணை, வெட்சி, உழிஞை, தும்பை
வாகை, காஞ்சி, பாடாண்டிணை என்னும் பொருட்பகுதிகளும், அவையி
றுறைகளும், வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, அவற்றி
இனங்கள், மருட்பா முதலியவற்றின் இயல்களும் இன்னோரன்ன பிறவு
வடமொழியிற் பெறப்படாமையானும், சிவபெருமானே சங்கப்புலவர்
ளோடுந் தானுமோர் புலவனாக வெழுந்தருளியிருந்து பரிபாடல் முதலி
நூல்களை இயலுமிசையும் பொருந்தத் தெரிந்து ஆராய்ந்தமையானும்,தி
கராஜபெருமானைப் பரவையாரிடத்தில் தூதின்மேற் செல்லப் போக்
னமையானும், முதலையுண்ட பார்ப்பனப் பிள்ளையைக்கழிந்த பருவத்தோ
வருவித்தமையானும், எலும்பு பெண்ணுருவமாகச் செய்வித்தமையானு
வேதங்கள் மூடியகதவைத் திறப்பித் தமையானும், கைலாயத்திலே வ
ங்கி வருகின்றமையானும்,வாய் என்னும் உறுப்பிற்குச் சொல்லின்றி மு
தின் பெயர்களைவைத்து வழங்கும் வாயில்லா வடமொழியினின்றும் இ
னிசை வாய்ந்து உலகமெங்கும் தனதிசைமயமா யொலிக்கும் கரையிறந்
தமிழ் மொழிபிறந்ததல்ல வாகலினாலும் தமிழே சிறந்தது என்பாராகலி
வடமொழியிலே வல்லானொருத்தன் வரினுந் த்ராவிடத்திலே வந்ததா வி
கரிப்பேன் என்றனர்.

தென்மொழியில் வல்லவனொருவன்வரின்,வேதங்களும், ஆகமங்களு
புராணங்களும், சோதிடம், வைத்தியம், சிற்பம், மந்திரம், யோகம்,நீ
ரசம், ரசாயன முதலிய பிரத்தியக்க சாஸ்திரங்களும், இல்லறவாழ்க்கைக்
எற்ற கன்மநூல்களும் ஸ்மிருதி பூர்வமீமாஞ்சை முதலிய ஞானநூல்களு
உபநிஷதங்கள், உத்தரமீமாஞ்சை முதலிய பரோட்சசாஸ்திரங்களும், சி
ங்காரமுதலிய ரசங்கள் ஒன்பதும் நிறைந்து, பெயர் கேட்கு முன்னே அதி
ள்ள சரித்திரத்தின் நாயகன் முதலிய பற்பலவிஷயங்களை யூகிக்கத்தக்
நாடகங்களும், பிரகரணமுதலியஅனேகவேற்றுமைகணிறைந்த காவியங்
ளும் வடமொழியிலேயேயிருத்தலின் இம்மொழியே சிறந்ததென்பாரா
லின், வல்லதமிழறிஞர்வரினங்ஙனே வடமொழியின் வசனங்கள் சிறி
புகல்வேன் என்றனர்.

இதனால், ஞானமுக்கியமெனின் கர்மமுக்கிய மென்றும், கர்மமுக்கி
மெனின் ஞானமுக்கிய மென்றும், வடமொழிசிறந்ததெனின் தென்மொ
சிறந்ததென்றும் தென்மொழிசிறந்ததெனின் வடமொழி சிறந்ததென்று
பிறரைமருட்டுஞ்செய்கைகளை மேற்கொண்டொழுகும் வித்தை முத்தியை
த் தருமோவெனபதாம். (சுஉ

ஆனந்தமானபரம்.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றிலேன்பால்
கோரமெத் தனைபக்ஷ பாதமெத் தனைவன்
குணங்களெத் தனைகொடியபாழ்
கல்லாமை யெத்தனை யகந்தையெத் தனைமனக்
கள்ளமெத் தனையுள்ளசற்
காரியஞ் சொல்லிடினு மறியாமை யெத்தனை
கதிக்கென் றமைத்தவருளில்
செல்லாமை யெத்தனை விர்தாகோஷ்டி யென்னிலோ
செல்வதெத் தனைமுயற்சி
சிந்தையெத் தனைசலன மிந்த்ரஜா லம்போன்ற
தேகத்தில் வாஞ்சைமுதலா
அல்லாமை யெத்தனை யமைத்தனை யுனக்கடிமை
யானே னிவைக்குமாளோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) கொல்லாமை - கொல்லாமையாகிய குணம், எத்தனை குணக் ...ட்டை நீக்கும் - எத்தனை துர்க்குணங்களைப்போக்கும், அக்குணம் ஒன் ... ஒன்றிலேன்பால் - அக்குணம் ஒன்றும் பொருந்ாதவனாகிய என்னிட ...ல், கோரம் எத்தனை (அமைத்தனை) - கோரமானநடக்கைகளெத்தனை ...மத்தாய், பக்ஷபாதம் எத்தனை (அமைத்தனை) - பக்ஷபாதங்கள் எத்தனை ...மத்தாய், வன்குணங்கள் எத்தனை (அமைத்தனை) - வலியகுணங்கள்எத் ...யமைத்தாய், கொடியபாழ் கல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) - கொ ...மையும் பாழ்படுதற்குக்காரணமானவுமாகிய கல்லாமைக்குணங்கள் எத் ...யமைத்தாய், அகந்தையெத்தனை (அமைத்தனை)-அகங்காரகுணங்கள் ...தனையமைத்தாய், மனக்கள்ளம் எத்தனை (அமைத்தனை) - மனக் குற்றங் ... எத்தனையமைத்தாய், உள்ளசற்காரியம் சொல்லிடினும் அறியாமை எத் ...ன (அமைத்தனை) - உளதாகிய சற்காரியத்தைச் சொன்னாலும் அதை ...ந்து கொள்ளாமையாகிய துர்க்குணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், கதிக் ...ன்றமைத்த்அருளில் செல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) - மோக்ஷத் ...க்கென்றமைக்கப்பட்ட அருட்குணங்களில் பிரவேசியாமையாகியகுணங் ... எத்தனையமைத்தாய், விர்தாகோஷ்டி என்னிலோ செல்லுவதெத்தனை ...மைத்தனை)-பயனற்ற கூட்டமென்றாலோ அதில் பிரவேசித்தற்குக்கார ...மாகிய காரணங்கள் எத்தனையமைத்தாய், முயற்சி சிந்தை எத்தனை ...மைத்தனை) - பயனில்லாத முயற்சியில் செல்லுஞ் சிந்தைகளெத்தனை

யமைத்தாய், சலனம் இந்திரசாலம்போன்றதேகத்தில் - கெடும் இயற்கை யில் இந்திரசாலத்தை யொத்த சரீரத்தில், வாஞ்சைமுதலான அல்லாமை எத்தனை (அமைத்தனை) விருப்பம்முதலியனவாகியதகாமையாகிய குணங்க எத்தனை யமைத்தாய், உனக்கு அடிமை ஆனேன்தேவரீருக்கு அடிமையா னேன். இவைக்கும் ஆளோ-(கோரம் முதலிய) இத்தீக்குணங்களுக்கும் நா ளாகவோ, அண்டபகிரண்டமும்-இவ்வண்டங்களும் இவற்றின்புறத்திலுள் அண்டங்களும், அடங்க-குறுகியுள்ளடங்கும்படி, ஒரு நிறைவு ஆகி - ஒரு பூரணமாகி, ஆனந்தம் ஆன பரமே - சுகரூபமான பரம்பொருளே, என்க.

(வி-ரை.) கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமென்றதனு கொல்லாமையாகிய தருமமொன்றை அனுட்டித்து வருவதினாலேயே எ லாப்புண்ணியங்களுமிலேசாகக்கூடிவருமென்பதாயிற்று. திருக்குறள், "அ வினையாதெனில் கொல்லாமை கோறல், பிறவினையெல்லாந்தரும்" எனவு சிவஞானதீபம், "கொலையாதிநெறியகன்ற ஞானந்தானே கூறரிய மேலா ஞானமாகும், கொலையாதியகன்றொழுகுந் தவங்கடாமே குற்றமில் ற்றவமென்று ரைக்குநூலுங், கொலையாதியகற்றியநல் லறங்கடாமே கு லயத்தி லொப்பரிய வறங்களாகுங், கொலையாதியகன்றுபெறுஞ் செல் தானேகூறிலுயிர்க்கிதமானவாழ்வதாமே." எனவும், இதிகாசம், "ஆனை டியி லடங்காவடியில்லை, தானதுபோ னிற்கின்ற தன்மைதா - ஞானு ரைக், கொல்லாவறத்தின்கொழுநிழற்கேயுள்ளடங்கு, மெல்லாவறமுமிவ ந்து." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும் என்றதனால், கொல் தலினாலேயே எல்லாப்பாவங்களுமுண்டாகி அப்பாவங்களை யனுபவிப்ப கு நரகம் நிச்சயமாய்க் கிடைக்குமென்பதுமாம் - திருமந்திரம், "கொல்ல குத்தென்று கூறிய மாக்களை, வல்லிடிகாரர் வரிகயிற்றாற்கட்டிச், சொல் நீரென்று தீவாய்நரகிடை, நில்லிடுமென்று நிறுத்துவர் தாமே." எனவு சிவஞானதீபம், "எவ்வுயிரும் பராபரன்சந்நிதியதாகு மிலங்கு முயிருடலை த்துமீசன் கோயில், எவ்வுயிரு மெம்முயிர்போ லென்றுநோக்கி யிரங்கா கொன்றருந்து மிழிவினோரை, வவ்வியமதூத ரருந் தண்டஞ்செய்து வல் ரும்பையுருக்கியவர் வாயில்வார்த்து, வெவ்வியதீயெழுநரகில் வீழ்த்திமா வேதனைசெய்திடுவரென் றோதுநூலே" எனவும், சிவதருமோத்தரம், "உ றிடுவருரைத்ததுயரனைத்தினையு முயிர்க்கிரக்க,மற்றுவதைத் தவைதம் யவலமெனுதுவற்றானைத், துற்றினரு மற்றுமுள கொலைபுரிந்த துரிசினரு பற்றுமிலர் படுந்துயர்க்குக் கடுந்தூதர் வலைப்பட்டே" எனவும், இதிகாச "இந்நோய் நமக்குண்டென் றெண்ணாதே யெவ்வுயிரு, முன்னேவக் கொ றுண்ணுமூர்க்கத்தா-மெந்நோவும், பண்ணப்படுநரகிற் பாவிகளிற் பா ளென்றெண்ணப்படுவாறிசைந்து." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும் என்றதனால், கொ லுதலினால் இம்மையிற் றுன்பமெய்தாவிடினும் மறுசென்மத்திலப்பா வந்து மூண்டுகொண்டு நோயினைச் செய்யுமெனலுமாம். நாலடி, "அக்

யொழிய விரலழுகித் துக்கத்தொழுநோ யெழுபவே-பக்கா,லலவனைக் லித்துக் கான்முறித்துத்தின்ற, பழவினைவந்தடைந்தக்கால்," எனவும், தருமோத்தரம், "கருவிலுளழிவன்முற்றிக் கழித்துடனழிவன் காளைப்ப முற்றழிவரிகை பகர்ந்தபின்னுதவாப்பாவி, பெருவலே கண்ணியாலும் த்துயிர் வதைத்தபேதை, கருதிய பொருளைத் தக்கோர்க் குதவிடான் த்தகையன்." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும் என்றதனால், கொல்லுந் ாழிலே மேற்கொண்டொழுகுவாரிடத்துக் கோரமான நடக்கை, பட்சபா , வன்குணம், கற்கவேண்டியவைகளைக் கற்காமை, அகந்தை, மனக்கள் , அறியாமை, அருளிற் செல்லாமை, விருதா கோஷ்டியிற் பிரவேசம், னில்லாதமுயற்சி, அனித்தியசரீரத்தில்வாஞ்சைமுதலியனவு முண்டாகு ன்றனர்.

மாணவகன்வின — சர்வசங்கபரித்தியாகமுற்ற துறவிகளாகிய ஞானி நம்கொல்லாமையைமேற்கொண்டொழுகவேண்டுமென்பது அவசியமோ?

விடை.—இல்லறத்தார் ஒருகால் தவறிக்கொல்வரேல்அப்பாவத்தினை ாழித்துக்கொள்ள அவருக்குப் பரிகாரமுண்டாம். துறவிகள் மறந்துங் ாலைத்தொழில் செய்தல் கூடாது,செய்யினும் பரிகாரங் கிடையாதாம். கையின லன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் தமது திருக் ளில் கொல்லாமை யென்னு மதிகாரத்தினைத் துறவற வியலில் வைத்து லையஞ்சி நீத்தாருளெல்லாங்கொலையஞ்சிக்,கொல்லாமைசூழ்வான் றலை." ன்றோதினர். திருவருட்பா, "மருவாணைப் பெண்ணாக்கி யொரு கணத்தில் ன்விழித்துவயக்குமப்பெண். ணுருவாணையுருவாக்கியிறந்தவரையெழுப்பு ன்றவுருவனேனுங்,கருவாணையுறவிரங்காதுயிருடம்பைக் கடிந்துண்ணுங் நத்தனேலெங் குருவாணை யெமதுசிவக் கொழுந்தாணை ஞானியெனக் றுணதே." என்றதாலுங் காண்க.

வின.— அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களி லொருவராய்க் கொல்லுந் தாழிலை மேற்கொண்ட கண்ணப்பநாயனருக்கு முதல்வன் அனுக்கிரகஞ் வாறென்னை?

விடை.—கண்ணப்பநாயனார் ஒரு ஆசிரியனையண்டிதுபாவம் இது ண்ணியம் இதுசெய்யலாம் இதுசெய்யலாகாதெனக் கேட்டறிந்தவரல்லர். வர்பழகியிருந்தபழக்கத்தைப்பக்திருசியினற்செய்தனர். அவர்பூர்வ.ஜென த்திற்செய்த தபோபலத்தினாலே மோட்சம் கைகூடிற்று,அவர்வாய்நீரால் ருமஞ்சனமாடிச்செருப்புக்காலாலுதைப்பதுஞ்செய்துமுத்தியடைந்தனர் ண்டேசுரநாயனார் பிதாவைக்கொன்று முத்தியடைந்தனர். சிறுத்தொண்ட நாயனார் பிள்ளையையறுத்து முத்தியடைந்தனர். இச்சரித்திரங்களைப் பிர ணமாகக்கொண்டொருவன் அந்நடத்தை முத்தியடைய முயலுவனேல் துகையினால் உலகாதீதமாகிய வொருக்கிரகவலியில்லையுடைய திருத்தபத்தி த்தியெனக்கொள்ளுதல் கூடாது.

வினு.— அந்தணர் யாகத்தின்கட்சீவகொலை செய்வதேன்.

விடை.— அந்தணர் யாகத்தின்கட்கொன்ற சீவன் வேதமந்திரத்தா சுத்தியடைந்துதெய்வலோகத்தையெய்திச்சுகமடைதலால்யாகம்புரிந்தபூ ரரும் வானுலகம்புகுவர். ஆயினும் இவ்வேள்வியாலுண்டாம்பலன் சிறப முத்தியேயன்றிச்சுத்தமுத்தியன்று. ஆகையினுலன்றேபெருநாவலர், "அ சொரிந் தாயிரம் வேட்டலினென்ற,னுயிர்செகுத் துண்ணுமைநன்று." என கூறிபோந்தனர். "அஹிம்சாபரமோதருமம்" என்றவேதவாக்கியமுங்காண்

உனக்கடிமையானேனிவைக்குமாளோஎன்றதனுல், கொல்லாமையெ னுங் குணமொன்று மொன்றிலேனுதலினுல்உனக்கடிமையாகாது பலகுண கேட்டைவிளைவிக்குங்கொடுமைகளுக்கேஅடிமையாய்வாழ்ந்தேனென்றன

அண்டங்களும் இவற்றின் புறத்திலுள்ள அண்டங்களும் நிலம், நீ தீ, காற்று, ஆகாயம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மாவெனுமெட்டுளடங்குமாக னுலும், அவ்வெட்டாய் விளங்குபவன் முதல்வனுகலினுலும்அண்டபகிர டமுமடங்கவொருநிறைவாகி யானந்தமான பரமே என்றனர். திருவாசக "நிலநீர் நெருப்புயிர்நீள்விசம்புநிலாப்பகலோன், புலனுயமைந்தினொடெ வகையாப்புணர்ந்துநின்ருனுலகேழெனத்திசைபத்தெனத்தாஞெருவனு பலவாகி நின்றவாதோ ணேக்கமாடாமோ" என்றதனுற்காண்க. (சுு

தெருளாகி மருளாகி யுழலுமன மாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர் சித்தாகியச்
சித்தெல்லாஞ் சூழ்ந்தசிவ சித்தாய் விசித்திரமாய்த்
திரமாகி நாஞ்விதப்
பொருளாகி யப்பொருளை யறிபொறியு மாகியைம்
புலனுமா யைம்பூதமாய்ப்
புறமுமா யகமுமாய்த் தூரஞ் சமீபமாய்ப்
போக்கொடு வரத்துமாகி
இருளாகி யொளியாகி நன்மைதீ மையுமாகி
யின்ருகி நாளையாகி
என்றுமா யொன்றுமாய்ப் பலவுமா யாவுமா
யிவையல்ல வாயநின்னை
அருளாகி நின்றவர்க ளறிவதல் லாலொருவ
ரறிவதற் கெளிதாகுமோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) தெருள் ஆகி - தெளிவாகி, மருள் ஆகி - மயக்கமாகி, உழலு மனம்ஆய் - சுழலாநின்ற மனமாகி, மனம்சேர்ந்து வளர் சித்துஆகி - மன னது சேர்ந்து வளர்தற்கிடமாகிய அறிவாகி, அச்சித்தெல்லாம் சூழ்ந்தசி

தாய் - அந்தச் சித்தெல்லாம் சூழப்பெற்ற சிவஞானமாகி, விசித்
மாய்-ஆச்சரியகரமாகி, திரமாகி - உறுதியாகி, ஞானவித்ப்பொருள்ஆகி-
வகைப்பொருள்களாகி,அப்பொருளை அறிபொறியும் ஆகி - அப்பொருளை
கின்ற ஐம்பொறிகளுமாகி, ஐம்புலனும் ஆய் - (அவற்றுக்கு விடயங்க
ிய) ஐம்புலன்களுமாகி, ஐம்பூதம்ஆய் - பஞ்சபூதங்களாகி, புறமும்ஆய்-
ளியுமாகி, அகமும் ஆய் - உள்ளுமாகி, தூரம் சமீபம் ஆய் - சேய்மை
மைகளாகி, போக்கொடு வரத்தும் ஆகி - செலவொடு வரவுமாகி, இரு
ஆகி- அந்தகாரமாகி, ஒளி ஆகி-பிரகாசமாகி, நன்மை தீமைகளும் ஆகி-
மைதீமைகளுமாகி, இன்றாகி-இன்றாகி, நாளை ஆகி - நாளையாகி, என்றும்
-என்றுமாகி, ஒன்றுமாய் - ஒன்றுமாகி, பலவும் ஆய் - பலவுமாகி, யாவும்
-எல்லாமாகி, இவை அல்ல ஆய் பின்னை-இவைகளல்லாதனவுமாகியஉன்
அருளாகிநின்றவர்கள்-உன்திருவருளுக்கிலக்காகின்ற அறிஞர்கள்,அறி
அல்லால் - அறிவதேயன்றி, ஒருவர் - வேறொருவர், அறிவதற்கு-உண
தற்கு, எளிது ஆகுமோ-(அவ்வுணர்ச்சி)எளிதாகுமோ.அண்டபகி. என்க.
(வி-ரை.) மல்மைந்தால்வரும் அவத்தை, கோசம், ஆதாரம், போகம்,
டலம், அத்துவா, மந்திரம், பதம், அக்கரம், புவனம், தத்துவம், கலை
லியயாவும் ஆன்மாவினுக்கு இன்றிமையாது வேண்டுவனவாக விருந்தா
இவையனைத்துஞ் சடமாயிருத்தலினல் இவை தாமே காரியப்படாமல்
ல்வன் சன்னிதானத்தில் ஆன்மாவினுக்குக் காரியப்பட்டு வருகையால்
காரியங்களுட் சிலவாகிய தெருள், மருள், மனம், சித்து, சிவஞானம்,
ருள், பொறி, புலன், பூதம், இருள்,ஒளி, நன்மை,தீமை, இன்று, நாளை
கிய எல்லாம் முதல்வனே என்பார், பலவுமாய் என்றும், இவையனைத்
ும் எள்ளிலெண்ணெயைப்போல் நிறைந்திருத்தலின் அகமுமாய் என்
, இவையனைத்தையும் வியாப்பியமாகக்கொண்டிருத்தலின், புறமுமாய்
றும், இத்தகையமுதல்வனே ஆகமஞ்சொன்ன வொழுங்கிலேநின்று அனு
யாதவர்களுக்குக் கூடலறிதாகலின் தூரமாயென்றும், அனுட்டித்தவர்க்
குக் கூடலெளிதாகலின்சமீபமாயென்றும், இவையனைத்தையுங் கடந்து
க்குபவனுகலின் இவையல்லவாயென்றுங் கூறினர். தத்துவப்பிரகாசம்,
மலமைந்தவத்தை சாக்கிராதியவைபதினெட் டைங்கோசமாதாரமாறு
கமண்டல மூன்றாறத்துவாக்கள் புகலுமந்திரம் பதினொன்றெண்பத்
ர்பதமும், பாகவக்கரமைம்பத்தொன்றுடனே புவனம்பகருமிரு நூற்றி
டிருபத்துநாலு, மோகதத்துவந்தொண் ...ற்றறுகலையைந்துமுதலான
மெனமொழியுநூலே.'' எனவும்,சிவஞானசித்தியார், ''இருவினையநாதி
தியியற்றலாலுகர்வாலந்தம், வருமலஞ் சார்ந்து மாயாவுருவுகண் மருவி
த்துத், தருசெயன் முறைமையாலே தான்பலபேதங்காட்டி யருவதாய்
ரன்றனையிணமர்ந்து செல்லும்'' எனவும், தாசிநாயடம், ''ஐம்பெரு
மாகியவைந்துகுணங்களாகி,யைம்பொறியாகியத்தக்கரணமாயறிவுமாகி
ம்பெருங்கருமமாகியனைத்திலுந் தோய்ந்துந்தோயா, வைம்பெருங்கடவு
ருயாதியின் னடிகள்போற்றி'' எனவுமுறையே வருவனவற்றாற்காண்க.

திரோதநீங்கி யருளைத்தமக்குத் தாரகமாகப் பெற்றவர்கள், காட்சி
ஆதித்தன் தன்னுடைய பிரகாசத்தாலே யிருளையோட்டிக் காட்சியையு
ய கண்ணுக்குத் தானுந்தோன்றி நின்றாற்போல, தன்னுடைய அருட்ச
யாகியசஞ்சித கன்மத்தையும்போக்கி மேலுமாகாமியமாய் வரும் வினை
யும் வாராமற்காத்து அருள்வடிவமாய்த் தன்னையுந் தரிசிப்பிப்பன் முத
னாகலின், அருளாகிநின்றவர்க ளறிவதல்லா லொருவரறிவதற் கெளித
மோ என்றனர். சிவஞானபோதம், "அருளுண்டாமீசற் கதுசத்தியன்
யருளுமவனன்றியில்லை-யருளின், றவனன்றே யில்லை யருட்கண்ணார் க
ணுக்,கிரவிபோ னிற்பனுமேய்ந்து" என்றதனாற் காண்க. (சு

மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்டதாக
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல
மாலாகி நிற்கவறிவார்
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறி வாரொன்றை
மெணமெணென் றகம்வேறதாம்
வித்தையறி வாரெமைப் போலவே சந்தைபோன்
மெய்ந்நூல் விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்கவறிவார்
திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கைகொடு முளறவறிவார்
ஆறுசம யங்கடொறும் வேறுவே றாகிவிளை
யாடுமுனை யாவரறிவார்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்,) மாறுபடு-மாறுபடுதற்குரிய, தர்க்கம்-தர்க்கம், தொடுக்க
வார்கள்-தொடுக்க அறிவார்கள், சாண்வயிற்றின் பொருட்டாக - சா
யிற்றி னிமித்தமாக,மண்தலமும்-மண்ணுலகமும்,விண்தலமும்-விண்ணு
மும், ஒன்று ஆகி - ஒன்றாகப்பாவித்து, மனது உழல-மனஞ் சுழலா
மால் ஆகி நிற்க அறிவார்-பேராசைகொண்டு நிற்க அறிவார்கள், வேறு
வெவ்வேறுவகைப்பட்ட, வேடங்கள்-வேடங்கள், கொள்ள அறிவார்-
அறிவார்கள், ஒன்றை-ஒருமந்திரத்தை, மெணமெண என்று - மெண
என்று நாவினால் உச்சரியாநின்றே, அகம்வேறுஆம் - மனம் வேறாதற்கு
வித்தை அறிவார் - வித்தையை அறிவார்கள், எம்மைப்போலவே -
ளைப்போலவே, சந்தைபோல்-சந்தையில் பலபொருள்களைப் பரப்பி
பதுபோல, மெய்நூல் விரிக்க அறிவார்-உண்மைநூற்பொருள்களைப்ப
அறிவார்கள்,சீறுபுலிபோல் சீறி-கோபிக்கின்ற புலியைப்போலச்சீறி,

ப்பிடித்து - மூச்சைத்தடுத்து, விழிசெக்கச்சிவக்கஅறிவார் - கண்கள் வுஞ்சிவக்க அறிவார்கள், தம் தம்மதத்தையே திரமென்று- தங்கள்தங் மதத்தையே திடமென்று, தாமதச்செய்கை கொடும் உளற அறிவார்- தத்தொழிலமேற்கொண்டு உளற அறிவார்கள், ஆறுசமயங்கள் தொ - ஆறுசமயங்களுள்ளும், வேறு வேறு ஆகி - வெவ்வே றுருக்கொண்டு, ரயாடும் உன்னை - விளையாடாநின்ற வுன்னை, யாவர் அறிவார் - யாவர் பவல்லார், அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) வைதைகராகப்பிறந்து சாஸ்திரங்களிற்பயிலும் புண்ணியம் பத்தவராயிலும், அமூர்த்தகலசரியாயமாகத் தாங்கள் கற்ற சாஸ்திரவள லயே திருப்தியடைந்து, சித்தாந்தசைவர்கள்கூறும் ஞானமொழிகளைக் ள்ளாது தருக்கமாடி யவர்கள் சித்தத்தைக் கலக்குதலினாலும், தங்கள் ள்கை நிதாயிறுங் தருக்கவலியாற்றும்பிடித்த பிடியைமுற்றுஞ் சாதித் னாலும்மாறுபடு தர்க்கத்தொடுக்கவறிவார்என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம், யைபுண்ணி நீருண்றுமோட்டெருமை மூடர், சலமின்றிச்சந்துரைப்பார் கர்-பலதாரை,வட்டிலே போலுமவர்மாயோக வாசகத்தைக்,கிட்டினர ழேடீர்'' என்றதனாற் காண்க.

மும்மைவினையின்படியே இம்மையில் யாவுங்கிடைக்குமென்று பெற்ற ரயில் திருப்தியடையாது வயிறுவளர்க்கு நிமித்தமாகவே வீணாக மனத் ரப்பலவாறாகப் பலபொருள்களைச் சம்பாதிக்கும்பொருட்டுப் பழதிசை லும் பரவச்செய்துசஞ்சலமுறுவரென்பார், சாண்வயிற்றின் பொருட்ட மண்டலமும் விண்டலமு மொன்றாகி மனதுழல மாலாகி நிற்கவறி என்றனர். மூதுரை, ''உண்பதுநாழி யுடுப்பது நான்குமுழ, மெண்பது, டிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த, மாந்தர்குடிவாழ்கை மண்ணிற் ம்போல, சாந்துணையுஞ் சஞ்சலமேதான்.'' என்றதனாற் காண்க.

காலதேசவர்த்தமானங்கட்குத் தக்கபடி சமயோசிதமாகப் பிறரை சிக்கப் பற்பலவேடங்காட்டிப் பிழைப்பா ரென்பார், வேறுபடு வேடங் கொள்வர் என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம், வேட்டியுந் தாழ்வடமும் ண்ணீறும் வேண்பல்லும், காட்டுவதுஞானக்களவுகாண்.'' என்றதனாற் ண்க.

மனத்தினை யொருவழியிலே செல விட்டு வாயினாலேதோ மந்திரஞ் பிப்பார்போலத் தந்திர வித்தைசெய்து காட்டுவா ரென்பார் ஒன்றை னமெனென்றகம் வேறதாம் வித்தையறிவார் என்றனர். சிவவாக்கியர், ற்றிவைத்தும்ணமெனென்றுசொல்லுமந்த்ரமேதடாஎன்றதனாற்காண்க.

ண்டு மெய்நூல் என்றது மெயகண்ட ராந்திரந்தினை, தீட்சையடை பக்குவர்களாகிய தீவிரதரமுடைய புத்திமான்கட்குமாத்திரமே இஞ் னசாஸ்திரத்தினைப் போதிக்கவேண்டுமாகலின் அங்ஙனஞ்செய்யாது அதீ ர்களாகியபக்குவர்கட்கெல்லாஞ்சொல்லிக்கடைபரப்புதல் அசம்பிர மாகலின், எமைப்போலவே சந்தைபோன் மெய்நூல் விரிக்கவறிவார் றனர்.

ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப், பொன்றுந்துணை யும் புகழ்" என்னும் உண்மையினைச் சிறிது மறியாது, தன்னை யடைந்தா மாட்டாரிடத்தும் எப்போதும்மிருகங்களைப்போலச் சிலர் சீறுவரென்பார் சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி செக்கச் சிவக்க வறிவார் என் றனர்.

தத்தம்மதத்திலே பிரதிபாதிக்கப்படுகிற கடவுளே முழுமுதற் றெய் மென்றும் தத்தம்மதமே சிறந்த தென்றும் தாமதகுணமேலீட்டால் வாள வாதித்து முன்பின் முரணுகப் பேசுவரென்பார், திரமென்று தந்தம் மத தையே தாமதச் செய்கைகொடு முளறவறிவார் என்றனர்.

அறுவகைச்சமயங்களிலும் அவ்வவ்வன்பர்கள் கருதியவாறே தனி தனி காட்சியருளும்கடவு ளொருவரே யென்பார், ஆறுசமயங்கடொறு வேறுவேறுகிவிளையாடுமுனை யாவரறிவார் என்றனர். தேவாரம், " அக் ஞெடு முத்தினையுமணிந்து தொண்டர்க் கங்கங்கே யறுசமய மாகி நின் திக்கினையென் றிருமுதுகுன்றுடையான் றன்னைத் தீவினையே னறியா திகைத்த வாறே." என்றதனுற் காண்க. (சு

காயிலை யுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன் மண்டிய
கடும்பசி தனக்கடைத்தும்
கார்வரையின் முழையிற்கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதிருந்தும்
தீயினிடை வைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்க ளென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின் றுஞ்சென்னி மயிர்கள்கூ டாக்குருவி
தெற்றவெயி லூடிருந்தும்
வாயுவை யடக்கியு மனதினை யடக்கியு
மௌனத்திலேயிருந்தும்
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வமுதுண்டு
வனமூடிருந்து மறிஞர்
ஆயுமலிற முடிவான வருணடி ஞரடிமை
யகிலத்தை நாடன்முறையோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) உதிர்ந்த காய் இலை கனி சருகு புனல் - உதிர்ந்த காயை இலையையும் கனியையும் சருகையும் நீரையும், மண்டிய கடும்பசி தன அடைத்தும் - மிகுந்த கடும்பசிக்கு உண்பித்தும், கார்வரையின் முழைய கருமையாகிய மலைக்குகையில், கருங்கல்போல் அசையாது - கருங்கல் போலஅசையாமல், நெடிது கண்மூடி இருந்தும் - நெடுங்காலம் கண்

தும், தீயினிடைவைகியும்-பஞ்சாக்கினி மத்தியிற் றங்கியும், தோயம மூழ்கியும்-புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணியும், தேகங்கள்-ங்கள், என்பு எலும்பு ஆய்த்தெரிய நின்றும்-எலும்பெலும்பாய்த் தெரி நயனிலையில் நின்றும், சென்னிமயிர்கள்கூடு-தலைமயிர்களைக் கூடாகக் ண்டு, குருவி சேர்ந்த-குருவிகளலைக்க, வெயிலூடு இருந்தும் - வெயிலி த்திருந்தும், வாயுவை அடக்கியும்-வாயுவைத்தடுத்தும், மனதினை அடக் -மனத்தைத்தடுத்தும், மௌனத்திலே இருந்தும்-மோனநிலையிலிருந் கனல்செல்ல மதிமண்டலத்திலே அமுது உண்டு வனமூடு இருந்தும்-த்தணியும்படி சந்திரமண்டலத்திலுள்ள அமிர்தத்தை யுண்டுகாட்டிற் யும், அறிஞர்-ஞானியர்கள் ஆயும்-வராயப்பட்ட, மறை முடிவான பொ நாடினர்-வேதாந்தப பொருளை விரும்பித் தேடினார்கள், அடிமை-அடி யொருவனும், அகிலத்தைநாடல் முறைபோ-உலக வாழ்க்கை விரும்பு முறைமையாமோ, அண்டபகி. என்க.

(வி - ரை.) அறிஞர் ஆயுமறை முடிவான வருணடி ஞரடிமை யகில நாடன்முறைபோ என்றதனால், அறிஞர் காயிலைமுதலிய பசித்தவே தண்டனர், யான்கிருதகுளபாயசத்துடனே யெந்நேரமுமுண்டனன். முறையில் வாழ்ந்தனர், யான்மாடமாளிகையில் வாழ்ந்தனன். அவர் யாதிருந்தனர், யாவேனுடியாடித்திரிந்தனன். அவர்தீயினிடைவைகினர், குளிர்ந்த நீழலிடை வைகினன். அவர் குளிர்ந்தசலத்தில் மூழ்கினர், வெந்நீரில்மூழ்கினன். அவர் எலும்பெலும்பாய்த் தெரியநின்றனர், தேகம்பருத்து நின்றனன். அவர்தலைமயிர்ச்சிக்குண்ண வெயிலினுறை ர், யான் தலைமயிர்வாரிச்சுகமுற்றனன். அவர்வாயுவையடக்கினர், யான் மூச்சு விட்டனன். அவர்மனத்தினை யடக்கினர், யான்மனம்போனவழி டனன். அவர்மௌனமுற்றிருந்தார், யான் பகிர்முகத்தேயிருந்துசோறு ன். அவர்வனமூடிருந்தார், யான் நகரூடிருந்தேன். இங்ஙனம் அறிஞர் நெற்றவாழ யான் மருளுற்று வாழ்தல் அழகாமோ என்றனர். (எ0

சுத்தமு மசுத்தமுந் துக்கசுக பேதமுந்
தொந்தமுட னிர்த்தொந்தமும்
ஸ்தூல் சூக்ஷ்மமு மாசையு நிராசையுஞ்
சொல்லுமொரு சொல்லின்முடிவும்
பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமொ டபாவமும்
பேதமொ டபேதநிலையும்
பெருமையொடு சிறுமையு மருமையுட னெளிமையும்
மெண்ணிலுட னாணுமற்றும்
நித்தமு மனித்தமு மஞ்சன நிரஞ்சனமு
நிஷ்களமு நிகழ்சகளமும்

நீதியு மநீதியு மாதியொ டநாதியும்
நிர்விஷய விஷயவடிவும்
அத்தனையு நீயலதெ ளத்தனையு மில்லையெனின்
யாங்களுனை யன்றியுண்டோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) சுத்தமும் அசுத்தமும்-சுத்தா சுத்தங்களும், துக்கசுகபேதமு துக்கசுகபேதங்களும், தொந்தமுடன் நிர்த்தொந்தமும்-சம்பந்தா சம்பந்த களும், ஸ்தூலமொடுசூக்ஷமமும்-ஸ்தூல சூக்ஷமங்களும், ஆசையும் நிராசை ஆசையும் ஆசையின்மையும், சொல்லும்-ஒரு சொல்லின்முடிவும், வேதமு வேதமுடிவும், பெந்தமொடு முத்தியும் - பந்தமோட்சங்களும், பாவமெ அபாவமும் - நினைத்தலும் நினையாமையும், பேதமொடு அபேத நிலை பேதாபேத நிலைகளும், பெருமையொடு சிறுமையும் - பெருமை சிறு களும், அருமையுடன் எளிமையும்-அருமை எளிமைகளும், பெண்ணினுட ஆணும் - பெண்மை யாண்மைகளும், மற்றும் - மேலும், நித்தமும் அநி மும் - நித்யா நித்யங்களும், அஞ்சன நிரஞ்சனமும் - தோஷமும் தோ மின்மையும், நிஷ்களமும் - அரூபத்தன்மையும், நிகழ் சகளமும் - சம்ப கின்ற உருவத்தன்மையும், நீதியும் - அநீதியும் - நீதி யநீதிகளும், அதியெ அநாதியும்-ஆதி யநாதிகளும், நிர்விஷய விஷயவடிவும்-ஒருவர்க்குக் கா ப்டாதவைகளும் காணப்படு பவைகளும், அத்தனையும் - (ஆகிய) எல் மும், நீ அல்லது-நீயன்றி, எள் அத்தனையும் இல்லையெனின் - எள்ளள (வேறு நீ யில்லாப்பொருள்) இல்லையாயின், யாங்கள் உன்னை அன்றி உ டோ - நாங்கள் உன்னையன்றி உளமாவோமோ, அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) சகத் காரணமாகிய மாயை பரிபூரணமாகிய சிவத்தினு மன்னியமல்லாவாகலினாலும், அம்மாயாகாரிய மனைத்துஞ் சிவமின் றிரு வாகலினாலும், அக்காரியமனைத்தும் பூரண நிஷ்டையில் வேற்றுமைய காண்ப்படா வாகலினாலும், சிவானுபூதிமான்களுக்குப் பிரபஞ்சத்திற் ழிற்படுவன வெல்லாஞ் சிவமின்றியாதுமில்லையென்னத்தோன்றுமாக லும், சுத்தமுதல் விஷயவடிவுவரையிலுள்ள யாவுநீயலதெளத்தனையுமி யென்றனர். திருக்கடைக்காப்பு. "குற்றநீ குணங்கணீ கூடலால வாயி சுற்றநீ பிரானுநீ தொடர்ந்திலங்கு சோதிநீ, கற்றநூற் கருத்துநீயத்தமி மென்றிவை, முற்றுநீ புகழ்ந்துமுன் னுரைப்ப தென்ன முகமனே." என திருவாசகம். "கூறுநாவே முதலாகக் கூறுங்கரண மெல்லாநீ, தேறும் நீ திகைப்புநீ தீமைநன்மை முழுதுநீ, வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை மையுன்னை விரித்துரைக்கிற், றேறும் வகையென் சிவலோகா திகைத் றேற்ற வேண்டாவோ." பொன்வண்ணத்தந்தாதி, "தவனே யுலகுக்கு னே முதரூன் படைத்த வெல்லாஞ் சிவனே முழுதுமென்பார் சிவ

றுவர் செய்ய, வவனே யடல்விடையூர்தி கடலிடை நஞ்ச முண்ட, பவ யெனச்சொல்லு வாரும் பெறிவரிப் பாரிடமே, ” எனவும் வருவன ூற் காண்க.

சுத்தாசுத்த முதலியயாவும் நீயன்றி யில்லனவாயின் நாங்கள் மாத்திரம் னையன்றி வேருவோமோ, நாங்கள் யாவும் நின்னுடையசெயலாலேயே டுப்பட்டுக் கிடக்கின்றோம் என்பதாம். (எக)

காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங் காரமென்னும்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்திமேன்மேல்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
பறவையணு காதவண்ணம்
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர் கூட்டமெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட் பாரமென்றும்
ஆராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாகின்ற துரியமயமே
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்,) கார் ஆரும் ஆணவக்காட்டைக்களைந்து-இருள்நிறைந்த ஆண காட்டினை வேரறப்பறித்து, அறக்கண்டு - வெட்டவெளியாக்கி, அகங் ாரம் என்னும்கல்லைப்பிளந்து-அகங்காரமென்கிற கல்லைப்பிளந்தெறிந்து, ஞ்சகமான பூமி வெளிகாண திருத்தி - மனமாகிய நிலமானது வெளியா தோன்றும்படி, திருத்திமேன்மேல்-மேலுமேலும், பாராதிஅறியாத மோன ம் வித்தை பதித்து-பூலோகத்தார் முதலானவர்கள்அறியாத மோன யென்கிற விதையை யூன்றி, அன்பு நீராக பாய்ச்சி-அன்பாகிய நீரைப் பாய்ச்சிவிட்டு, அது பயிர் ஆகுமட்டும் - அது பயிராகுமளவும், மாமாயை வன் றவை அணுகாதவண்ணம் - பெரிய மாயையாகியவலிய பறவை சேர்ந்து ழிக்காதபடிக்கு, நேராக நின்று - நமது முயற்சியினளவிற் குறையாமல் யே நின்ற அப்பயிரைக் காத்து, விளைபோகம்புசித்து உய்ந்த - விளை சிவபோகத்தை யநுபவித்து உச்சீவித்த, நின் அன்பர் கூட்டம் எய்த- ன்னடியார் கூட்டத்தை நானடையும்படி, நினைவின்படிக்கு - என் எண் த்தின்படி, நீ முன்னின்று காப்பது - நீ எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி நின்று

காப்பாற்றுவது, நின் அருட்பாரம் - உன் திருவருட்குரிய கடமையா என்றும் - எப்பொழுதும், ஆராரும் அறியாத - எவ்வகைப்பட்ட மேலே ரும் உணராத, சூது ஆன வெளியில்-இரகசியமான சிதாகாயத்தில், வெ ஆகின்ற துரியமயமே-வெளிப்படத் தோன்றுகின்ற துரியவடிவே' அண் பதி. என்க,

(வி-ரை.) பெத்தர்கள் காட்டினைக்களைந்து,கற்களைநீக்கி, நிலத்தினை சுத்தவெளியாக்கி, நெல்விளைத்து, நீர்ப்பாய்ச்சி, பயிர் விருத்தியாமளவ பறவைகள் சேராவண்ணம் காத்து, விளைந்த பலனை யனுபவிப்பர். அ போல முத்தர்கள் ஆணவமலத்தினை நீக்கி, அகங்காரத்தினை யொழித் நெஞ்சத்தினைச் சுத்தமாக்கி, மௌனத்தினைத் தாபித்து, அன்புமயமாயி ந்து, பக்குவ முண்டாமளவு மாயாகாரியங்க ளணுகாதபடியிருந்து சிவா பவத்தினை யனுபவிப்பர். ஆகலின் உலக வின்ப மனுபவிப்பாரோடு ஞா வின்ப மனுவிப்பாரையுஞ்சேர்த் திவ்வாறு கூறினர்.

முதல்வன் காட்டியும்கண்டும் உபகரித்துநிற்கும் அத்துவித நிலையி மறவாது கடைப்பிடிக்கும் தமது ஞானக்கண்ணை யிழப்பித்துத் தீய நெ கட்கொண்டு சென்றுமலங்களாலுய் பிறவிக்குழியில் வீழ்வித்துத் துயரு த்துவராகிய அன்பில்லார் கூற்றிலே தொன்று தொட்டுப் பயின்று வ சேர்ச்சியறும்படி, அம்மறவியை மாற்றி ஞானக்கண்ணை யுதவிப் பிற குழியினின்று மெடுத்து நன்னெறிகட் செலுத்தி வாழ்விக்குஞ் சிவனடி ருடைய கூற்றிலே பேரன்புடையராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்கும் ஞானக்கண்ணால் அந்நிலை கடைப்பிடித் துரைப்பெற்றவராயினாரைப் பி ரத்த வினைகள் வாதியா வாகலின், நின்னன்பர் கூட்டமெய்த நினைவ யடிக்கு நீ முன்னின்று காண்பதே நின்னருட்பாரம் என்றனர். சிவஞா போதம். "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில்வீழ்க்குஞ், சிறப்பிலார் தந் த்துச்சேர்வை - யறப்பித்துப், பத்த ரினத்தாய்ப் பரனுணர்வினாலுண் மெய்த்தவரை மேவாவினை," எனவும், சிவஞானசித்தியார் "ஆசையெ மரனடியா ரடியாரை யடைந்திட்டவர்கரும முன்கரும மாகச்செய்து, க மொழிந் தருண்ஞானக் குறியினின்றுகும்பிட்டுத் தட்டு விட்டுக் கூத்தா திரியே," எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆறத்துவாக்களையுங் கடந்தபரமாகாசத்தினை இடமாகக்கொண்டு ங்குபவர் பெருமானாகலின், ஆராரு மறியாத சூதான வெளியின் வெளி கின்ற துரியமயமே என்றனர். நீலகண்ட பாஷியம். "பரமாகாசாக்யம் ஸ்தானம் ஷட்விதஸ் யாத்வா பாரம் தத்தீத முக்யதே." என்றதல் காண்க.

வானாதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியாய்
மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகி யிரவியாய் மற்றுள வெலாமாகி
வான்கருணை வெள்ளமாகி

நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு
நானென்ப தற்றிடாதே
நானா னெனக்குளறி நானாவி காரியாய்
நானறிந் தறியாமையாய்ப்
போனா லதிட்டவலி வெல்லவெளி தோபகற்
பொழுதுபுகு முன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள் வான்றனை யெழுப்பவச மோவினிப்
போதிப்ப தெந்தநெறியை
ஆனாலு மென்கொடுமை யநியாய மநியாய
மார்பா லெடுத்துமொழிவேன்
அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) வானாதி பூதமாய் - ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களாகி, அகில ண்டகோடியாய் - சமஸ்தமான அண்டகோடிகளாகி, மலை ஆகி - மலைக கி, அலைகடலுமாய் - (உலகத்தை) சூழ்ந்த கடல்களுமாகி, மதி ஆகி - சந் னாகி, இரவியாய் - சூரியனாகி, மற்று உள்ள எல்லாம் ஆகி - வேறுள்ள ருள்களெல்லாமாகி, வான்கருணை வெள்ளமாகி - மேலான கருணைப் வாகமாகி, நான் ஆகி நின்றவனும் - நானாகி நின்றவனும், நீ ஆகி நின்றிட - நீயாக நிற்கச்செய்தேயும், நான் என்பது அற்றிடாதே - நானென்ன தை யொழியாமலே, நான் நான் எனக் குளறி - நான் என்று குளறி னா விகாரி ஆய் - பலவகை விகாரமுள்ளவனாகி, நானறிந்து அறியாமை ப் - நானறிந்தும் அறியாமையுள்ளவனாகி, போனால் - (மனம்போனபோக் ல்) போனால், (அது) அதிட்டவலி - எனது அதிருஷ்டமேயாகும், (அதனை) வெல்ல எளிதோ - வெல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, பகற்பொழுது புகுமுன் - ற்காலம் அஸ்தமிக்கு முன்னமே, கண்மூடி - கண்மூடிக்கொண்டு, பொய் யில் கொள்வான் தனை - பொய்த்தூக்கம் தூங்குபவனை, எழுப்பவசமோ - யிலொழிக்க (ஒருவனுக்கு) வசமாகுமோ, இனிபோதிப்பது எந்தநெறியை னி போதிப்பது எந்த மார்க்கத்தை, ஆனாலும் - ஆயினும், என்கொடுமை - ன்கொடுமையைப் பிறர் கேட்கச்சொல்லின், (அது) அநியாயம் அநியாயம் - யாயமே அந்யாயமே, (அங்ஙனமாதலால்) ஆர்பால் எடுத்துமொழிவேன் வரிடத்தில் எடுத்துச் சொல்லுவேன். (சொல்லேன்) அண்டபகி. என்க.

(வி-ரை.) வானாதி யட்டமூர்த்தமும் அவற்றிறுக்குப் பரமாகியுள்ளன ம் பின்னும் வாக்கு மனத்திற்கு எட்டுவனவும் எட்டாதனவுமாய் விரிந்து பது சிவமொன்றே யாகலின், வானாதி பூதமா யகிலாண்ட கோடியா ....நீயாகி என்றனர் [illegible]. "தானே கடன்மலை யாதியுமாய் ன்றான், தானே திசையொடு தேவருமாய் நின்றான், தானே புடலுயிர்த்தத்துவ

மாய் நிற்குந்,தானே யுலகிற் றலைவனுமாமே." எனவும், திருப்பாட்டு "ஊனாயுயி ராயுட லாயுல காய்,வானாய்நில னாய்கட லாய்மலை யாய், தேனார் பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூ ரருட்டுறையு ளானாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

இங்ஙனம் முதல்வனது அட்ட மூர்த்தங்களுள் தானு மொருவனாய் பரதந்திரனாக விருந்தும் அவ்வுண்மையினை யறியாது தன்னைச்சுதந்திரனா வெண்ணியதால் பலவிகாரங்கட் குட்பட்டு வாழ்ந்தேனென்பார்,நானெனப் பதற்றிடாதே நானானெனக் குளறி நானவிகாரியாய் நானறிந்தறியாமை யாய்ப் போனா லதிட்டவலி என்றனர். பொய்த்துயில் கொள்வான்றனை யெழுப்ப வசமோ என்றது. அறிந்தறியாமையையுடைய வென்னைத் திருத்த முயலுமோவென்றதாம். என் கொடுமை என்னை யிவ்வாறுக்கினதை கண்டு தைத்தும் பிறர்க் கெடுத்துரைத்து அவரையும் இவ்வாறுக்குத பாவமென்றஞ்சி ஆர்பாலெடுத்து மொழிவேன் என்றனர். (எ)

பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினே னின்னருள்
புலப்பட வறிந்துநிலையாப்
புன்மையேன் கல்லாத தன்மையே னன்மைபோற்
பொருளலாப் பொருளைநாடும்
வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன்
வினையினே னென்றென்னைநீ
விட்டுவிட நினைவையேற் றட்டழிவ தல்லாது
வேறுகதி யேதுபுகலாய்
துய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான
துணைவனே யிணையொன்றிலாத
துரியனே துரியமுங் காணு வதீதனே
சுருதிமுடி மீதிருந்த
ஐயனே யப்பனே யெனுமறிஞ ரறிவைவிட்
டகலாத கருணைவடிவே
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) பொய்யினேன்-பொய்யினையுடையேன், புலையினேன் - புலா லுண்ணுதலை யுடையேன், கொலையினேன் - கொல்லுந் தொழிலையுடை யேன், நின் அருள் புலப்பட அறிந்தும் - உன் திருவருளின் தன்மை வெளிப்பட வுணர்ந்தும், நிலையா - நிலைத்திராத, புன்மையேன் - புல்லிய தன்மையை யுடையேன், கல்லாத தன்மையேன் - கல்லாத தன்மை

டயேன், பொருள் அல்லா பொருளை - பொருட்டன்மையுடைய தல் பொப்பொருளை, நன்மைபோல் நாடும்-நன்மையாவெண்ணி விரும்பு வெய்யனேன் - வெவ்வியகுண முடையேன், வெகுளியேன் - கோப டயேன், வெறியனேன் - பைத்தியகுண முடையேன், சிறியனேன்- மையை யுடையேன், வினையினேன் என்று - தீவினையை யுடையேன் என்னை நீ விட்டுவிடநினைவையேல் - என்னை நீ கைவிட நினைப்பாயா , தட்டழிவதுஅல்லாது - தடுமாறுவதேயன்றி, வேறு கதியேது-வேறு (எனக்கு) யாது, புகலாய் - (நீயே) சொல்வாய், தூய்யனே - பரிசுத் ன, மெய்யனே - மெய்யானவனே, உயிருக்கு உயிரான துணைவனே- ர்க்குயிராகியசகாய பூதனே, இணை ஒன்று இல்லாதுரியனே - சமான ான்று இல்லாத துரிய சொரூபனே, துரியமும்காணு அதீதனே - துரிய யுங்காணக்கூடாத அதீதனே, சுருதிமுடிமீதிருந்த தூயனே - வேதத்தி சியிலிருந்தருளினவனே, அப்பனே - உபகாரகனே, என்னும் - என்றிப் பலவகையாய்த் துதிக்கின்ற, அறிஞர் - அறிவுடையோரது, அறிவை- வாகிய இடத்தை, விட்டகலாத - விட்டு நீங்காத, கருணைவடிவே ஞரூபியே, அண்டபகி. என்க.

(விரை.) தேவரீர் கருணை வடிவினராதலின், அடியேன் பொய், புலை, ாலை முதலிய தீமைகளையுடைய அபக்குவனெனக் கருதாது, எளியேன் ாடுமைகளைச் சந்நிதானத்தி லெடுத்துக்கூறிக்காக்க வேண்டுமெனக் ட்டுக்கொள்ளும் சிறிது பக்குவ மடைந்திருத்தலின் அது காரணமாக டயேனைத்தடுத்தாள் கொள்ளவேண்டும் இலையேல் கெடுவனல்லதுவேறு யில்லை யென்றனர். (எ௪)

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெவ்வளவு மாறவிலை
யாதினும் மபிமானமென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட தீமையொ டிரக்கமென்
சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
தெரிசனஞ் செய்துமறியேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
புகன்றிடேன் பிறர் கேட்கவே
போதிப்ப தல்லாது சும்மாயிருந்தருள்
பொருந்திடப்பேதைநானே
அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
வவனிமிசை யுண்டோசொலாய்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

(இ-ள்.) எத்தனை விதங்கள் - எத்தனை விதங்களாக, கற்கினும் கேட்கினும் கற்றாலும் கேட்டாலும், என் இதயமும் ஒடுங்கவில்லை - என் மனமும் அடங்கவில்லை. யான் என்னும், அகந்தை எள்ளளவும் மாறவில்லை- யானென்கிற அகங்காரமானது எள்ளளவாயினும் நீங்கவில்லை, யாதினும் அபிமானம் - எல்லாப் பொருள்களின்மேலும் அபிமானமானது, என் சித்தமிசை குடிகொண்டது, என் மனத்திற் குடிகொண்டிருக்கின்றது, ஈகையொடு இரக்கம் - கொடையுடன் இரக்கமென்பதை, என் சென்மத்தும் நான் அறிகிலேன் - எனது சன்மகாலந்தொடங்கி இதுவரையிலும் நானறிந்திலேன், சீலமொடு தவவிரதம் - ஆசாரத்துடன் தவவிரதங்களை, ஒருகனவில் ஆயினும்,ஒரு சொப்பனத்திலானாலும், தெரிசநம் செய்தும் அறியேன் சேவித்து மறியேன், பொய்த்தமொழி அல்லால்-பொய்வார்த்தை பேசுவதன்றி, மருந்துக்கும் - மருந்துக்கெனினும், மெய்மொழிபுகன்றிடேன்-மெய்யாகியவார்த்தையைப் பேசமாட்டேன், பிறர்கேட்க - பிறர் கேட்கும்படி போதிப்பது அல்லாது - போதிப்பதன்றி, சும்மா இருந்து-சும்மாவிருந்து அருள்பொருந்திடா பேதை நானே - உன் திருவருளைப் பெறாத அறிவில் நானே, அத்தனை குணக்கேடர் - (என்னைப்போன்ற) அவ்வளவு குணவீனர்களை, அவனிமிசை கண்டதா கேட்டதா - உலகத்தின்மேல் கண்டதாகவாயினும் (இருக்கிறார்களென்று) கேள்விப்பட்டதாகவாயினும், உண்டோ ஒரு பிரஸ்தாபம் உளதோ, சொலாய் - சொல்வாயாக, அண்டபகி என்க

(வி-ரை.) இதய மொடுங்குதற்கும், அகந்தைமாறுதற்கும், அபிமானம் யாதினும் உண்டாகாம லிருப்பதற்கும்,ஈகையோடிரக்க முண்டாதற்கும் தவவிரதஞ் செய்வதற்கும், மெய்ம்மொழி புகன்றிடற்கும் காரணமாயிருப்பது கல்வியாகவே யிருப்பினும், கற்கவேண்டிய ஞானநூல்களைக் கற்றலும் கேட்டலுஞ் செய்யாது உலகவின்பத்திற்கு வேண்டிய நூல்களையே கற்றும் கேட்டும் வாழ்ந்ததால் பலகுணக்கேடு விளைந்த பேதையாயினே னென்றனர். திருவாசகம். "கல்வியென்னும் பல்கடற் பிழைத்தும்." எனவும், நாலடியார். "அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா, துலகுநூ லோதுவ தெல்லாம் - கலகல, கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டு தடுமாற்றம், போஒந் துணையறிவாரில்." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (எஉ)

எக்கால முந்தனக் கென்னவொரு செயலிலா
வேழைநீ யென் றிருந்திட்
டெனதாவி யுடல்பொருளு மௌனியாய் வந்துகை
யேற்றுநம தென்றவன்றே
பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும்
பொய்யுடலை மெய்யென்னலும்
பொய்யுறவு பற்றலும் பொய்யாகு நானென்னல்
பொய்யினும் பொய்யாகையான்

மைக்கா லிருட்டனைய விருளில்லை யிருவினைகள்
　　வந்தேற வழியுமில்லை
மனமில்லை யம்மனத் தினமில்லை வேறுமொரு
　　வரவில்லை போக்குமில்லை
அக்கால மிக்கால மென்பதில்லை யெல்லா
　　மதீதமய மானதன்றோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
　　யானந்த மானபரமே

(இ-ள்) மௌனியாய்வந்து - மௌனகுருவாகிவந்து, எக்காலமும் - எக் ...த்திலும், நீ தனக்கென்ன - நீ சுதந்தரமாக, ஒரு செயலில்லா - ஒரு ...கையில்லாத, ஏழையென்று-அறிவிலியென்று போதித்து, இருந்திட்டு- ...தருளியிருந்து, எனது ஆவி உடல் பொருளும் - என்னுடைய பிரா... தேகம் பொருள் ஆகிய மூன்றையும், கையேற்று - கையினுலேற்றுக் ...ண்டு, நமது என்ற அன்றே - நம்முடையதென்று தேவரீர் அருளிச் ...தவப்போதே, பொய்க்கால தேசமும் - பொய்யாகிய காலமும் பொய் ...ய தேசமும், பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும் - பொய்ப்பொருளில் ...ப்பமும், பொய் உடலை மெய்யென்னலும் - பொய்யாகிய உடம்பை ...யென்று கொள்ளுதலும். பொய் உறவுபற்றலும் - பொய்யுறவினரை ...ய்யறிவினராகமதித்து) பற்றுதலும், பொய் ஆகும் - பொய்யாய் முடி... நான் என்னல்-நான் என்பது, பொய்யினும் பொய் ஆகையால்-பொய் ... விடுதலால், மைக்கால் இருட்டு அனைய - மழைக்கால விருட்டையொ... இருள் இல்லை - அஞ்ஞானமாகிய இருளில்லை, இருவினைகள்வந்தேற ...பும் இல்லை-இருவினைகள் வந்துதொடர மார்க்கமுமில்லை. மனம்இல்லை- ...மென்பதில்லை, அம்மனத்து இனம் இல்லை - அந்த மனத்தின்இனமான ...ல்லை, வேறும் ஒருவரவு இல்லை - வேறுமொரு வரவு இல்லை, போக் ... இல்லை - செலவும் இல்லை, அக்காலம் இக்காலம் என்பது இல்லை - அந் ...காலம் இந்தக்காலம்என்பதில்லை, எல்லாம்-சர்வமும், அதீதமயம் ஆனது ...ன்றோ-மேன்மையான வடிவாயிற்றல்லவா, அண்டபகி. என்க,

(வி-ரை.) ஆன்மாவானவன் ஒவ்வொருவிடையங்களை யொவ்வொன்று ...திரியங்களிறு லறிதலானும், அறியப்பட்டவற்றை மீள மறத்தலானும், ...வ னுணர்த்த வுணர்தலானும், இவ்வாறறிகின்ற தன்னையுந் தானறியா ...மையானும், சுதந்தரவறிவின்றி யறிவிக்கவறியுந் தன்மையுடைத்தா யிருத் ...லானும், எக்காலமுந் தனக்கென்ன வொருசெயலிலா வேழைநீ என்ற... சிவஞான சித்தியார், "அறிந்திடு மான்மா வொன்றை மற்றொன்றாலறி ...னானு, மறிந்ததைமறத்தலானு மறிவிக்கவறிதலானு, மறிந்திருந் தன்னை ...ன் னறியாமையானுந் தானே யறிந்திடு மறிவனன்று மறிவிக்க வறிவ ...னே." எனவும். சிவப்பிரகாசம், "தனக்கென வறிவிலாதான் றனிமை

யறிந்து சாரான், றனக்கறிவிலாத வாயிருனறியாதுசார, தனக்கென வறி லாதான் றத்துவ வன்ன ரூபன், றனக்கெனவறிவானலிச் சகலமு கரு தானே." எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க.

சகலர்க்கும் பக்குவம் வந்தகாலத்தே முதல்வனே ஆசாரியவடிவ கொண்டுவந்துஆட்கொள்வனுகலின், மௌனியாய்வந்து என்றனர், திருவ சகம். "அருபரத்தொருவ னவனியில்வந்து, குருபரனுகியருளிய பெருவ யைச், சிறுமையென் றிகழாதே." எனவும், திருமந்திரம். "சுத்த சிவ குருவாய் வந்துதுய்மைசெய்,தத்தனை நலகருள்காணு வதிமூடர், பொய் தகு கண்ணுநம ரென்பர் புண்ணிய,ரத்தனிவனென்றடிபணிவாரே." எ வும் வருவனவற்றுற் காண்க.

அங்ஙனமவர், ஆசாரியர் சீடனுடைய உடல்பொருள் ஆவி மூன்றி யுந் தமதாகக் கொள்வராகலின், எனதாவி யுடல்பொருளுங் கையேற்று தென்றவன்றே என்றனர். திருவாசகம், "அன்றே யென்ற னுவியு முட முடைமை யெல்லாமுங், குன்றே யனையாயென்னையாட் கொண்டபோ கொண்டிலையோ, வின்றே ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண் மு ணெம்மானே, நன்றே செய்வாய்பிழைசெய்வாய் நானேவிதற்குநாயக என்றதனுற் காண்க.

தனக்கென வொரு செயலுமின்றி உடல்பொருளாவி-மூன்றினை தத்தஞ் செய்தபின்னர் இவன்செயலனைத்து திருவருட் செயலாய் மு மாகலின், பொய்க்கால தேசமுதல்யாவும்அதீதமயமான தன்றே என்ற சிவஞான சித்தியார், "சிவனு மிவன் செய்தியெலா மென்செய்தி யென் செய்ததெனக் கிவனுக்குச்செய்ததென்றும், பவமகலவுடனுகி நின்றுகெ வான் பரிவாற் பாதகத்தைச் செய்திடினும் பணியாக்கி விடுமே." என் றுற் காண்க. (௬)

சுகவாரி.

இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே
    னெனருசித் திடவலியவந்
தின்பங் கொடுத்தநினை யெந்நேர நின்னன்ப
    ரிடையறு துருகிநாடி
உன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுளறி யுடலெங்கு
    மோய்ந்தயர்ந் தவசமாகி
உணர்வரிய பேரின்ப வநுபூதி யுணர்விலே
    யுணர்வார்களுள்ளபடிகாண்
கன்னிகை யொருத்திசிற் றின்பம்வேம் பென்னினுங்
    கைக்கொள்வள் பக்குவத்தில்

கணவனருள் பெறின்முனேசொன்னவா றென்னெனக்
கருதிநகை யாவளதுபோல்
சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
தோற்றிற் சுகாரம்பமாம்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே

(இ-ள்.) இன் அமுது என - இனிய அமிர்தம் போலவும், கனி(என) - கனிகள் போலவும், பாகு (என)-சர்க்கரைப் பாகுபோலவும், கற்கண்டு (என) - கற்கண்டு போலவும், சீனி (என) - சீனிபோலவும், தேன் (என)- தேன்போலவும், ருசித்திட - ருசிக்கும்படி. வலியவந்து இன்பங்கொடுத்த வினை - வலியவந்து சுகங்கொடுத்த வுன்னை, நின் அன்பர் - உன் அன்பர் எந்நேரம் இடையறாது உருகிநாடி - சதாகாலமும் இடையறாமல் நாடி, உன்னியகருத்து அவிழ-நினைத்தமனமும்நெகிழ்தலால், உரைகுளறி- மொழிகுளறி, உடல் எங்கும் ஒய்ந்து - உடம்பெல்லாம் எய்த்து, அயர்ந்து - சோர்வுடைந்து, அவசம் ஆகி - பரவசமாகி, உணர்வரிய - அறிதற்கரிய பேரின்ப அனுபூதி யுணர்விலே - பேரின்ப அனுபவ வுணர்ச்சியால், உணர்வார்கள் - அறிந்தனுபவிப்பார்கள், உள்ளபடி - (இது) யதார்த்தம், கன்னி ஒருத்தி - ஒரு கன்னிகை யானவள், சிற்றின்பம் - சிற்றின்பமானது, வேம்பு என்னினும் - வேம்பென்று சொல்வாளாயினும், பக்குவத்தில் கைக்கொள்வள்-பருவகாலத்தில்(அச்சிற்றின்பத்தையேபேரின்பமாகவெண்ணி) கைக்கொள்வாள், கணவன் அருள் பெறின்-கணவனருளைப்-பெற்றுவாழ்வளாயின், முன்னே சொன்னவாறு என் என-முன்னே சொன்னவழி யாதாயிடிர்ததென்று வினவ, கருதி - (அதை) நினைத்து, நகையாவள் - நகைப்பாள், அதுபோல் - அதுபோலவே, சொன்னபடி கேட்கும் - சொன்னபடி கேட்கின்ற, இப்பேதைக்கு - இவ்வறிவிலேற்கு, நின்-கருணை தோற்றின்- நின் கருணை யுளதாயின், சுகாரம்பம் ஆம்-சுகோதயமாகும், சுத்த நிர்க்குண மான பரதெய்வமே - சுத்த நிர்க்குணமாகியமேலான தெய்வமே, பரஞ்சோதியே - மேலான வொளிரூபனே, சுகவாரியே-இன்பசாகரமே. என்க.

(வி-ரை.) அதி தீவிரதர பக்குவத்தினை யடைந்த வடியார்கள் முதல்வனுடன் இரண்டறவிருந்து சிவானந்த வாழ்வினை யனுபவிக்குங் காலத்தில் இன்பங்கொடுத்தல் பதியாகவும், இவ்வின்பத்தினை விளைவித்தல்-பாசமாகவும், இவ்வின்பத்தினை யேற்று அநுபவித்தல்பசுவாகவு மிருத்தலினால்,இன் அமுது கனிபாகு..........உணர்வார்க ளுள்ளபடிகாண் என்றனர். இதில் கொடுத்த வினை என்றும், அவசமாகி யென்றும், உணர்வார்களென்றும் கூறி முப்பொருளை விளக்கினர். உண்மை விளக்கம். "முத்தி தனில் மூன்று முதலு மொழியக்கேள், சுத்தவனு போகத்தைத் துய்த்தலணு - மெத்தவே, இன்பங்கொடுத்தலிறை யித்தைவிளைவித்தல்மல, மன்புடனே கண்டுகொள் அப்பா." என்றதனாற் காண்க.

சோடசகலையு நிரம்பிய சந்திரனைப்போல வயது நிறைந்து அதி சுந்த வதிபாய் மதன கலைகளைக் கற்றுடையவ ளாயினும் பக்குவமடையாத கன் னிகை காமரசத்தை யறியாள். பக்குவமடைந்தபின் ஒருவனுக்கு வாழ் கைப்பட்டுத் தலைவனுந் தானுமாய்ப் புணர அந்தக் கலவியிலுண்டான சு மிவ்வாறெள் றுமைகண்டகனுப்போலப் புறத்தியாருக்குஞ் சொல்லாதிரு பள். அதுபோல ஆன்மாவொருவன் சகல சாஸ்திர பாரங்கதனுயிருந்து பக்குவமடையாதபோது திருவருளுண்மை சிறிது மறியான், பக்குவமடை ந்து முதல்வனுடன் கலந்து ஆனந்தானுபவ மடைய (அவ்வனுபவம் ஞா க்களுக்கே யனுபவமொழியப்) பிறர்க் கெடுத்துச்சொல்லுந் தன்மைய ன்று. ஆகலின், கன்னிகையொருத்திசின்றின்பம் வேம்பென்னினுங் கை கொள்வள் பக்குவத்தில் கணவனருள் பெறின் முனே சொன்னவாறெ னெனக் கருதி நகையாவள் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "கருவிகழ் தாற்காணு ரொன்றுமெனிற் காணுர் காணுதார் கன்னிகைதான் காமர காணுண், மருவியிரு வரும்புணர வந்த வின்பம் வாயிலுற் பேசரிது மன தவர்தா முணர்வ, ருருவினுயிர் வடிவதுவு மூணர்ந்திலைகாண் சிவனை யு ராதா ருணர்வினு லுணர்வது கற்பனைகா, ணருள் பெறிலவ் விருவனை மறிவிறந்தங் கறிவரறியாரேற் பிறப்புமரு தாணவமு, மருதே, என்றதனு காண்க.

இவ்வாறுகக் கன்னிகைக்குச் சிற்றின்பங் கைத்தலும் பருவமடை மங்கைக்கு ருசித்தலும் இயற்கையாதல்போல, அருள்பெருத எனக் சுகானுபவம் கைப்பாகவும் பெற்ற பெரியோர்கட்கு இனிப்பாகவு மிரு மென்பதாம். (எ

அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னை
யறியாத பக்குவத்தே
ஆசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்துநா
னற்றே னலந்தேனென
என்புலன்ம யக்கவே பித்தேற்றி விட்டா
யிரங்கியொரு வழியாயினும்
இன்பவெள மாகவந் துள்ளங் களிக்கவே
யெனை நீ கலந்ததுண்டோ
தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
தண்முகைதனக்குமுண்டோ
தமியனேற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத
தன்மை யாற் றனியிருந்து
துன்பமுறி னெங்ஙனே யழியாத நின்னன்பர்
சுகம்வந்து வாய்க்குமுறையாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியேசுகவாரியே.

(இ-ள்.) அன்பின்வழி யறியாத - அன்பின் மார்க்கத்தை யுணராத, ...னை - அடியேனை, தொடர்ந்து - பற்றி, என்னை அறியாத பக்குவத்தே- ...னை உணராத பருவத்திற்றானே, ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடு ...-ஆசைவெள்ளத்தினைப் பெருகப்பண்ணி, நான் அற்றேன் அலந்தேன் ... நான் கெட்டேன் வாடினேன் என்றுசொல்லும் வண்ணம், என்புலன் ...ங்க பித்து ஏற்றி விட்டாய் - என்னறிவு-மயங்கும்படி பித்தேற்றி விட் ...ன, நீ - (இப்படிசெய்த) நீ, ஒருவழியாயினும் இரங்கி - ஒருதரமாயினு ...ங்கி, இன்பவெள்ளமாகவந்து - ஆனந்த வெள்ளமாகவந்து, உள்ளம்களி ... - மனங்களிக்கும்படி, என்னை கலந்தது உண்டோ-என்னைச் சேர்ந்தது ...ண்டோ, தன் பருவ மலருக்கு - தனக்குரிய பருவகாலமலருக்கு, மணம் ...டு - வாசனையுண்டு, வண்டு உண்டு-வண்டுமொய்த்தலுண்டு, தன்முகை ...க்கும் உண்டோ-(அவைகள்) குளிர்ச்சியாகிய அரும்புகளுக்கும் உண் ...மோ, தமியனேற்கு - தனியேனுக்கு, இவ்வண்ணம் - இந்தப்பிரகாரம், ...வுளம் கனியாத் தன்மையால், தனி இருந்து துன்பம் உறின் - தனியா ...ந்து துன்பப்பட்டால், அழியாத நின் அன்பர் சுகம் - நசிக்காத உன் ...பர்க்குரிய சுகமானது, எங்ஙன் வந்து வாய்க்கும் எப்படிவந்து கிடைக் ..., உரையாய் - சொல்லாய், சுத்த நிர்க்குணமான. என்க.

(வி-ரை.) மலருண்டானபோதே அதில் மணமிருந்தும் அம்மலர்மலர் ... பின்னரேமணம் வெளிப்படும், அது வெளிப்பட்ட வவசரத்தே வண்டு ...தம்மலரிற்பொருந்தும் அதுபோல ஆன்மாவுள்ளவன்றே அவ்வான்மாவி ...துத்திரோதான சத்தியானது பதிந்திருந்தும்அவ்வான்மாவினுக்கு மல ...பாகம்வந்த பின்னரே அருட்சத்தி வெளிப்படும் அது வெளிப்பட்டவவ ...த்தேமுதல்வன் பொருந்துவன் ஆகலின் இறைவனை வண்டாகவும், அறி ...ரைப் பருவகாலமலராகவுங்கொண்டனர் இங்ஙனமாக, அறியாதபருவத் ...லேயே அன்புண்டானதற்குக் காரணமென்னையோ வெனின்பூர்வ சென் ...ந்தரபுண்ணியத்தின் தொடர்ச்சியேயாம். அதுவும் இறைவன் அனுக்கிர ...மயாகலினால், அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னையறி ...த பக்குவத்தே ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்து நானற்றேன ...தேன் என்றனர். திருவாசகம் "அறிவிலாதவெனைப் புகுந்தாண்டுகொண் ...டறிவதையருளிமே, னெறியெலாம் புலமாக்கிய வெந்தையைப்பந்தனையறு ...ானைப், பிறிவிலாத வின்னருள் பெற்றிருந்து மாறுடுதி பிணநெஞ்சே, ...யெலாமிகக் கீழ்ப்படுத்தாய் கெடுத்தாயென்னைக் கெடுமாறே, "என்ற ...றற்காண்க.

கலந்ததுண்டோ என்றதனால் இதுகாறுங் கலவாதிருந்துஇனி ... ...கக்கலக்கும் படிகேட்டுக்கொண்டதன்று, அநாதியேகலந்துள்ள முதல் ...ன் வெளிப்படவிரும்பியதாம். என்னுடன் கலக்கத்திருவுளப்பாங்கு உண் ...காமையால் எண்ணி யெண்ணித்துன்பமுறுவேனுக்கு, உன்னைக்கலந் ...அனுபவிக்கும் அறிஞரின்பம் எனக்கெக்காலத்துண்டாமோ என்பார், தமிய ...னற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத தன்மையாற் றனியிருந்து துன்பமுறி ...னவ்வுளே யழியாத நின்னன்பர்சுகம்வந்து வாய்க்குமுரையாய் என்றனர்.

கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
கன்னெஞ்ச முருகவிலையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
கற்பிக்க வொருகடவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரக்கியெனை
வாழ்விப்ப துன்பரங்காண்
பொல்லாத சேயெனிற் றாய்தள்ளல் நீதமோ
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் கயலுமாய்ப்
புன்மையே னவனந்தோ
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்க வருளாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) ஐய - ஐயனே, கல்லேனும் ஒரு காலத்தில் உருகும்- கல்லாயி னும் ஒரு கால விசேடத்தில் உருகாநிற்கும், என் கல் நெஞ்சம் உருக இல் லையே, (என்ன ஆச்சரியம்) நான்முகன்-பிரமன், கருணைக்கு - திருவருட்கு இணங்காத - இணங்கியிராத, வன்மையையும் மனவன்மையையும், கற்பி க்க - சிருட்டிக்க, ஒருகடவுளோ - ஒப்பற்றதெய்வமோ, வல்லான் வகுத் ததே வாய்க்கால் என்னும் - வல்லவன் வாய்த்ததே வாய்க்கால் என்கிற பெருவழக்கு - பெருவழக்கத்துக்கு, இழுக்கும் உண்டோ - குற்றமுண்டா குமோ, வானமாய்நின்று - பரமாகாயமாய் நின்று, இன்பமழையாய் இறங்கி ஆனந்தமழையாயிறங்கி, என்னைவாழ்விப்பது - என்னை (நித்தியபதவியில் வாழச்செய்வது, உன்பரம் - உன்பாரமாகும், பொல்லாத சேய் எனில் பொல்லாத குழந்தையாயிருந்தால், (அதனை) தாய் தள்ளல் நீதமோ-தாய னவள் தள்ளிடுதல் நீதியாகுமோ, (அவ்வாறு தள்ளிவிட்டால்) புகல் இடம் பிறிது முண்டோ - (அக்குழந்தைக்கு) அடைக்கலமான இடம் வேறு உண்டோ, பொய்வார்த்தை சொல்லில் - பொய்மொழி பேசுவேனானால் திருவருட்கு அயலுமாய் - திருவருளுக்குப் புறமாகி, புன்மையேன் ஆவன் அற்பனுமாவேன், அந்தோ-ஐயோ - சொல்லால்முழக்கில் - சொல்லால்முழ க்குதல் செய்தால், சுகம் இல்லை-இன்பமில்லை, மௌனிஆய், சுத்தநிர்க்குண மான, என்க.

(வி-ரை.) சூரியனுஞ் சந்திரனுஞ்சந்திக்கிற அவசரமாகிய அமாவாசை யன்று கருங்கலுருகுமென்பது சாத்திர சம்மதமாகலின், கல்லேனுமை வொருகாலத்திலுருகும் என்றனர். அவ்வவசரம் ஒருவிமைப்போதென்ப

ஞ்சமானது கல்போன்ற ஒரு கடினமான உருவப்பொருளல்லவாயினும், நள்வழிசெல்லாமல் எக்காலமுமருவினையேயா டிக்கொண்டிருத்தலின், என்னெஞ்சமுருகவில்லையே எனவும்,அங்ஙனம்நெஞ்சிற்குவன்மையுண்டான ர்மை பிராரத்துவத்தால் விளைந்ததல்லாது தனக்கெனச்சுதந்தரங்கொ தோனே யிங்ஙனமுண்டாக்கப் பிரமனுக்குக் கூடாதென்பார். கருணைக் ளங்காத வன்மையையு நான்முகன் கற்பிக்க வொருகடவுளோ எனவும், லான் வருத்தத்தே வாய்க்கால் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க சகலசாமர் யனுகிய நீ என்னெஞ்சினை யுருகச்செய்வதில் யாதொரு தடையுமில்லை ன்பார், வல்லான் வருத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெருவழக்குக் கிழுக்கு ண்டோ எனவும், ஆகலின் அடியேனெஞ்ச முருகும்படி யென்பாலிரங்கு யென்பார், வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனை வாழ்விப்பது பரங்காண் எனவும், எத்தகைய குரூரமானகுழந்தையேயாயினும் அதனை காது ஆதரிக்குங்கடமை தாய்க்காயதுபோல நீயே அடைக்கலமென்பார் ால்லாத சேயெனிற்றுய் தள்ளல் நீதமோ புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ வும்,நடிப்பாகப்பேசுவனேல் அருளுக்கன்னியமான பிராகிதனுவேனெ பார்,பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட்கயலுமாய்ப் புன்மையேனு எனவும், சொற்சாலங்களாற் பிரயோசனமில்லை யென்பார் சொல் ன் முழக்கிலோ சுகமில்லை எனவும், மௌனுனந்தமடைந்து கொண்டிரு ம்படி செய்வாயென்பார், சும்மாவிருக்கவருளாய் எனவும் கூறினர்.

என்பெலா நெக்குடைப ரோமஞ் சிலிர்ப்பவுட
லிளகமன தழலின்மெழுகாய்
இடையறு துருகவரு மழைபோ லிரங்கியே
இருவிழிக ணீரிறைப்ப
அன்பினுன் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்ஙனே
அமிர்தசஞ் சீவிபோலவந்
தானந்த மழைபொழிவை யுள்ளன்பி லாதவெனை
யார்க்காக வடிமைகொண்டாய்
புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு
புலைக்குடிலி லருவருப்புப்
பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்
புந்திசெலு மோபாழிலே
துன்பாா யலையவோ வுலகநடை யையவொரு
சொப்பனத் தினும்வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) என்பெலாம் - எலும்புகளெல்லாம். நெக்குடைப - நெகிழ்ந்து உடையவும், ரோமம் சிலிர்ப்ப - உரோமஞ் சிலிர்க்கவும், உடல் இளக,

உடம்பு குழையவும், மனது - மனமானது, இடையருது - இடையருமல், அழலிட்ட - அக்கினியிலிட்ட, மெழுகாய்உருக-மெழுகுபோலுருகவும்,இரு விழிகள் - இரண்டுகண்களும், வரும் மழைபோல் இரங்கி நீர் இறைப்ப-வருகின்ற மழையைப் போல இரங்கி நீரைச் சொரியவும், அன்பினுல் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கு - அன்பினுல் மூர்ச்சையடைந்த அன்பர்களுக்கு, அங்ஙனே - அவ்விடத்தே, அமிர்த சஞ்சீவிபோல்வந்து - அமிர்த சஞ்சீவிமருந்து போல எழுந்தருளி, ஆனந்த மழை பொழிவை - இன்பமழையைப்பொழிவாய், என்னை ஆர்க்காக அடிமைகொண்டாய் - என்னை யாவர்பொருட்டு அடிமைகொண்டனை,புன்புலால் மயிர் தோல் நரம்பு என்பு மொய்த்திடு அழிவாகியமாமிசம் ரோமம் தோல் நரம்பு எலும்புஆகிய இவைகள் நெருங்கியிருக்கிற புலைக்குடியில்-புலால்நாற்றம் பொருந்தியகுடிசையில், அருவருப்பு - அருவருப்பே யுள்ளது, பொய்யல்லவே - இதுபொய்யாகாதே, என் புந்தி என் புத்தியானது, இதனை மெய்யென்று நம்பி - இதனைமெம்யென்று நம்பி, பாழிலே சொல்லுமோ - பாழ்வழியிற் செல்லுமோ, துன்பமாய் அலையவோ - (அப்படி செல்வதனுல்) துன்பங்கொண்டுதிரியவோ, ஐய-ஐயனே உலகநடை - உலக நடையை, ஒரு சொப்பனத்திலும் வேண்டிலேன் - ஒரு கனவினும் விரும்பேன், சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி-ரை.) என்பு நெக்குடைதல் முதலிய குணங்களுள்ள அன்பர்கட்கு நீ இரங்குத லியற்கையே, அவை யொன்றுமில்லாதஎன்னை யார்பொருட்டு அடிமைகொண்டாய் என்பார், என்பெலா நெக்குடைய..........ஆர்க்காவடிமைகொண்டாய் என்றனர். திருவாசகம். "அன்பராகி மற்றருந்தவமுல்வா ரயனுமாலு மற்றழ லுறுமெழுகா, மென்பராய் நினைவாரெனைப் பலநிற்க விங்ஙனே யெற்றினுக்காண்டாய்;" என்றதனுற் காண்க

தேகமானது அதிக வருமையான இலாவண்ணியத்துடன் விளங்குதாயினும் அது அசுத்தமே; என்பார், புன்புலால் மயிர்தோ னரம்பென் மொய்த்திடு புலைக்குடில் என்ருர். திருக்கடைக்காப்பு. "நிணங்குடர் தோல் ரம் பென்பு சேராக்கை தானிலா யதன்ருற், குணங்களார் கல்லது குற் நீங்காதெனக்கு லுங்கி ஞயே, வணங்குவார் வானவர் தானவர் வைக மணங்கொடேத்து, மணங்க ளூரர் தொழுதுய்ய லாமையல் கொண்டஞ் னெஞ்சே," என்றதனுற் காண்க.

இத்தகைய தேகத்தினுக்கு உபகாரமாயிருக்கும் உலகவாழ்வும் அனித்திய மென்பார், உலகநடை யையவொரு சொப்பனத்திலும் வேண்டிலே என்றனர். திருப்பாட்டு, "வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணுவது திண்ண பேழ்போவது பிறவிக்கடல் பசிநோய்செய்த பறிதான், ருழாதறஞ் செ மின் றடங்கண்ணுன் மலரோனுங், கீழ்மேலுறநின்ருன்றிருக்கேதார மெ ரே." என்றதஞற் காண்க.

(அ

வெந்நீர் பொறாதேதனுடல் காலின்முடை யடைக்கவும்
வெடுக்கென் றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத் தன்னை தண்ணருளை நாடுவேன்
வேறொன்றை யொருவர் சொல்லின்
அந்நேர மப்போதென் முகம்வாடி நிற்பதுவும்
ஐயநின் னருளறிபுமே
ஆனாலு மெத்தப் பயந்தவ னியானென்னை
யாண்டநீ கைவி டாதே
இந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமையு தாகவும்
எடுத்தா லிறக்கவென்றே
எங்கெங்கு மொருதீர்வை யாயமுண் டாயினும்
இறைஞ்சுகசா ரதியான
தொன்னீர்மை யாளர்க்கு மாணிடம் வருத்தவருள்
தனையென்று நம்பு கின்றேன்
சத்தசித்துமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) என் உடல் - என்னுடம்பானது, வெந்நீர்பொறாது-வெந்நீரை ... றக்கமாட்டாது; காலில் முன்னைத்தக்கவும் - காலினிடத்து முன்னான ... தத்துக்கொள்ளவும், வெடுக்கென்று அசைத்தெடுத்தால்-வெடுக்கென ... அசைத்துப்பிடுக்கினுல், (அதற்குச்சகிக்காமல்) அந்நேரமே - அப்பொ ... விழி இமைத்து - கண்ணிமைத்து, தண் அருளை நாடுவேன் - தண் ... திருவருளைச் சிந்திப்பேன்; ஒருவர் வேறொன்றைச் சொல்லின் - ஒரு ... வேறொரு சிவனைச் சொன்னால், அந்நேரம் - அப்பொழுது, ஐயோ ... து, என் முகம்வாடி நிற்பதுவும்-எனது முகம்வாடி நான்நிற்கும் நிலை ... நின் அருள் அறிபுமே - உனது திருவருளறிபுமே, ஐய - ஐயனே, ஆனா ... - ஆயினும், யான் மெத்தப்பயந்தவன் - நான் மிகப்பயந்தவன், (ஆத ...) என்னை ஆண்ட நீகைவிடாதே - என்னையாட்கொண்ட நீகைவிடாதே ... தே, உடல் சுமை - உடற்பாரம், இந்நேரம் என்றில்லை - இன்னகால ... விழுமென்று நியதியில்லை, அது ஆகவும் - அது அங்ஙனமாகவும், ... தால் இறக்க என்றே - உடலெடுத்தால் இறக்க என்றே, எங்கெங்கும் ... டத்தும், ஒரு தீர்வை ஆயம் உண்டு - ஒரு தீர்ப்பும் கடமையுமுண்டு, ... ம் - ஆயினும், இறைஞ்சு - வணங்காநின்ற, சகர் ஆதி ஆன - சகர் ... ான, தொல்நீர்மை யாளர்க்கு - பழமையாகிய குணவான்களுக்கு, ... டம் வருத்த அருள் - மனித சரீரத்தை வருத்த திருவருளே, தனை ... ா நம்புகின்றேன் - சரோபென்று நம்புகின்றேன். சத்த சித்துமான. ...

(வி-ரை.) சிறுவயது தொட்டு ஈதொருவண்ணம் பொழுதொருமேனி ... வளர்ந்த தேகமாதலின் யாதொரு கஷ்டமேரிடின் சகியாதென்

பார், வெக்கீர் பொறுதெனுடல் காலின்முட்டைக்கவும் வெடுக்கென்றவ
தெடுத்தால் விழியிமைத் தங்ஙனே தண்ணருளை நாடுவேன் என்றனர்,
வர் ஒரு சீவனைச் சிறிதுங் காருண்ணியமின்றிக் கொல்லுங்கால் பா
நேரிட்டபோது எனக்குண்டாம் மூகவாட்டத்தினைத் தேவரீர் நன்க
ரென்பார் வேறொன்றை யொருவா கொல்லின் அந்நேர மையோ
முகம்வாடி நிற்பதுவும் ஐய நின்னருளறியுமே என்றனர். இங்ஙன மி
வது சன்மார்க்க நெறியினர்க்கியற்கை. திருவருட்பா. "துண்ணெனக்
யோர் பிறவுயிர் கொல்லத்தொடங்கிய போதெல்லாம் பயந்தேன், கன்
று லேயோ பிறவுயிர் பதைக்கக் கண்டகாலத்திலும் பதைத்தேன், மண்
ணில் வலையுந் தூண்டிலுங் கண்ணி வகைகளுங் கண்டபோதெல்
மெண்ணியெண்ணுள்ள நடுங்கிய நடுக்க மெந்தைநின் திருவுளமறி
என்றதனாற்காண்க.

பிறப்பன இறக்கும் என்பது நியதமாக வேற்பட்டிருக்கினும்,
முதலிய பெரியோர்கட்குத் தீர்க்காயுளைக் கொடுத்த திருவருளை து
அதனை நாடுகின்றேன் என்பார், எடுத்தாலிறக்கவென்றே எங்கெங்கு
ரு தீர்வையாய முண்டாயினும் இறைஞ்சு சுகராதியான தொன்னி
யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்த வருள் துணையென்று நம்புகின்றேன்
னர். அங்ஙனம் அடியார்கள் தீர்க்காயுளை விரும்புவது எற்றுக்கோ வெ
வாய்ந்த சன்மத்திலேயே திருவருளைப் பூர்த்திசெய்து கொள்வதற்கே

பற்றுவன வற்றிடு நிராசையென் றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்கு மியோக
பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை
பற்றின்மன மறுமென்னவே
கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்த கனிபோல்
கண்டதிந் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு
கனிவாய் திறந்து மொன்றைப்
பெற்றவனு மல்லேன் பெறுதவனு மல்லேன்
பெருக்கத் தவித்துளறியே
பெண்ணீர்மை யென்னவிரு கண்ணீ ரிறைத்துநான்
பேய்போ லிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகை செய்யவே யுலையவிட் டாயெனிற்
சொல்லவினி வாயுமுண்டோ
நித்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பற்றுவன - (ஐம்பொறிகளால்) பற்றப்படுகிற விடயங்க
வும், அற்றிடும் - அற்றொழிகைக்குக் காரணமாகிய, நிராசையென்று-

மயென்று சொல்லப்பட்டு, ஒருபூமி - ஒரு பூமியுண்டு, பற்றிப் பிடிக் (பிராணவாயுவினை தொடர்ந்து பிடித்து நிறுத்துகின்ற, யோகபாங் யோகாப்பியாசத்தால் கைவருகின்ற, பிராணலயம் என்னும்-வாயு சம் என்கிற, ஒரு பூமி - ஒரு பூமியுண்டு, இவை பற்றின் - இவற்றை ரமாகப்பிடித்தால், மனம் அறும்என்ன - மனமிறக்குமென்று, கற்றை டை - திரட்சியாகிய அழகிய சடையையுடைய, மௌனி - மௌன தானே - தானாகவே, கனிந்தகனி - முதிர்ந்தகாயை, கனிவிக்க-பழு , வந்த கனிபோல் - உண்டாகிய பழம்போல், கண்டது-கண்கூடா டது, இந்நெறி என-இந்தமார்க்கமென்று, திருவுளக்கனிவினொடு- ிரக்கத்துடன், கனிவாய் திறந்தும் - கனிவாய் திறந்தாயினும், ஒன் ஒரு மொழியை, பெற்றவனும் அல்லேன் - சொல்லப்பெற்றேனு மல் பெருதவனுமல்லேன் - பெருதேனுமல்லேன், பெருக்கத்தவித்து - மிகவும் இளைத்தரற்றி, பெண் நீர்மை என்ற - பெண்மைக்குணம் , இருகண்ணீர் இறைத்து - இரண்டு கண்களினின்றும் நீரைச் சிந்தி, பேய்போல இருக்க - நான் பேய்போல அலங்கோலமாயிருக்க, (அந் யினைக்கண்டு) உலகம் - உலகமானது, சுற்றி நகைசெய்ய - சூழ்ந்து செய்யும்படி, உலைய விட்டாய் என்னில் - அலைய விட்டனையாயின், சொல்ல வாயும் உண்டோ - இனிச்சொல்லுதற்கு (எனக்கு) வாயு தா, சுத்தநிர்க்குண. என்க.

வி - ரை.) மனோநிக்கிரகத்திற்கு அத்தியாவசியமாய் முதலில் வேண் அவாவின்மையாகலின், பற்றுவனவற்றிடு நிராசை யென்றொருபூமி னர். திருமந்திரம். "ஆசையறுமின்களாசை யறுமின்க, ளீசனோடா மாசையறு மின்க, ளாசைப்படப்பட வாய்வருந் துன்பங்க, ளாசைவிட பானந்தமாமே," என்றதனுற்காண்க. அவாயற்றபின்புஇரண்டாவது வேண்டிய முக்கியமான காரியம் பிராணவாயுவினை யடக்கவேண்டு லின், பற்றிப்பிடிக்கு மியோகப் பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு ன்றனர். திருவுந்தியார். "காற்றினை மாற்றிக் கருத்தைக் கருத்தினு, றவதாற்ற லென்றுந்தீபற, வல்லாத தல்ல லென்றுந்தீபற" என்றத ாண்க.

முதல்வன் மௌனி கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து அடியேனு வைகரி வாக்கால் உபதேசியாது குறிப்பால் விளக்கிச் சொன்னாராக கண் - இந்நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு கனிவாய்திறந்து ற்றைப் பெற்றவனுமல்லேன் பெருதவனுமல்லேன் என்றனர். அங் ாயின் கனிவாய்திறந்த தெந்தவவசரமோ வெனின் உபதேசிக்குமுன் முதலிய கூறியகாலத்திலாம்.

சன்மார்க்க நெறியினர்களாகிய அறிஞர்கள் உலகவிஷயங்களை மறந்து ம் பாடியும் அழுதும் தொழுதும் பேய்பிடி யுண்டார்போல வாழ்க்கை ிராகிருதர் அவர்களை நோக்கிப் பைத்தியக்காரரென மதித்து நகை ற்பராகலின், இருகண்ணீ ரிறைத்து நான் பேய்போலிருக்க வுலகம் நகைசெய்யவே யுலையவிட்டாய் என்றனர். (அஉ)

அருப்பொனே மணியேயெ னன்பேயெ னன்பான
அறிவேயெ னறிவிலூறும்
ஆநந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
னாடினே னாடிநாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன்
மெய்ச்சிலிர்த் திருகை கூப்பி
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தேனியான்
இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாலுமுனை
யிடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியாவெறுந்
துரும்பனே னென்னினுங் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டு கண்டாய்
நித்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) அரும்பொன்னே-அருமையாகிய சுவர்ணமே, மணியே-மாணிக்கமே, என் அன்பே-என்னுடைய அன்புருவமே, என்அன்பு ஆனஅறிவே-எனது அன்பினிடத்தில் விளைந்த அறிவே, என் அறிவில் ஊறும் - ஆனந்த வெள்ளமே - எனது அறிவினிடத்துச்சுரக்கின்ற ஆனந்தப்பெருக்கே, என்று என்றுபாடினேன் - என்று பலகாற் சொல்லிப் பாடினேன், ஆடினேன் - கூத்தாடினேன், நாடிநாடி - தேடித்தேடி, விரும்பி - அபேட்சித்து, கூவினேன் - அழைத்தேன், உலறினேன் - (தீவிரமையால்) சினந்தேன், அலறினேன் - (அக்கோபமாறி) வாய்விட்டரற்றினேன், மெய்சிலிர்த்து-உடல் சிலிர்த்து, இருகைகூப்பி-இரண்டுகைகளைக் குவித்து, விண்மாரி என-ஆகாயத்தினின்றும் வீழ்கிற மழையைப்போல, என் இருகண் மாரிபொழிய-என்னுடைய இரண்டுகண்கள் வருஷத்தினைப்பொழியாநிற்க, யான் வேசற்று அயர்ந்தேன்-நான் மனம் நொந்து வாடினேன், இரும்புநேர் - இரும்புக்குச் சமானமான, நெஞ்சகம் - (கடின) மனத்தையுடைய, கள்வன் ஆனாலும் - சோரனாயினும், உனை இடைவிட்டு நின்றது உண்டோ - உன்னை மறந்திருந்தது உண்டோ, நீ என்று-நீ எப்பொழுது (இருந்தாய்), அன்றுநான்-அன்றே நானும் இருந்தேன். (ஆதலால் நான்) உன்னடிமை அல்லவோ - நான் உனது தொண்டன் அல்லவோ, யாதேனும் அறியா-யாதொரு நற்காரியத்தினை அறியாத, வெறும் துரும்பனேன் என்னினும் - நிஷ்பிரயோசனமான துரும்பினை யொத்தவனாயினும், கைவிடுதல் - என்னைக்கைவிட்டு விடுதல், நீதியோ - உனக்கு நியாயமாமோ, தொண்டரொடு கூட்டு - உன்னடியாரோடு சேர்த்துவிடு, சுத்தநிர்க்குண-என்க.

(வி - ரை.) நமக்கு அன்னியமாயுள்ளபொருள்களில் உயர்ந்தன பொன் மணிமுதலிய ஆகையினால், அரும்பொனே மணியே எனவும், அன்னியமாயுள்ளவற்றுள் அருமையாயின அறிவு ஆனந்த முதலியனவாகலின், அறிவுயென்னறிவிலூறும் ஆனந்த வெள்ளமேஎனவும் கூறினர். ஞானாசாரியரைத்தேடும் பக்குவ முற்ற அன்பர்கள் பாடுவதும், ஆடுவதும், கூவுவதும், உறுவதும், அலறுவதும், மெய்சிலிர்ப்பதும், அஞ்சலிப்பதும், கண்ணீர் பொழிவது முதலிய வாராமைக் குணங்கள் இயற்கையாக விளையுமாகலின், பாடினே னாடினே னாடிநாடி விரும்பியே கூவினேனுலறினே னலறினேன் மெய்சிலிர்த்திருகை கூப்பி விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரிபெய்யவே வசற்றயர்த்தேன் என்றனர். திருவாசகம். "ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலை யென்புருகிப், பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ்செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர், சூடுகின்றிலைசூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலிபிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன்றறியேனே." என்றதனாற்காண்க.

பதியும் பசுவும் அநாதி நித்தியமாகலின், என்று நீயன்று நானுன்னடிமை யல்லவோ என்றனர். திருமந்திரம். "பதிபசுபாச மெனப்பகர் மூன்றிற், பதியினைப்போற் பசுபாச மநாதி, பதியினைச் சென்றணுகாப் பசுபாசம், பதியணுகிற் பசுபாச நிலாவே." எனவும், பண்டாரமும்மணிக்கோவை. "எஞ்ஞான் றனையுள மஞ்ஞான்றியாமே." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. இதனால் பரமான்மாவே ஆன்மாவென்றும், ஆன்மாவே பரமான்மா வென்றும் கூறுவார் மதமறுக்கப்பட்டவாறறிக. அங்ஙனமாயின், வேதத்துள் அத்துவித மென்பதுமன்றி ஏக மெனவுமோதுதலின் அதற்கு மறுதலையாய்ப்பரமான்மா ஆன்மா இரண்டும் அநாதி நித்தியமென்ப தென்னையோவெனின், வேதம் ஒன்றென்பதற்குப் பொருள் ஒன்றென்பதேயாம் வேறுபொருள் படாது அதற்குத்தாற்பரியம் பதிப்பொருளொன்றே இரண்டல்ல வென்பதாம். இஃதறியாது ஒன்றென்று சொல்லுகின்றநீ அப்பதிப்பொருளின் உரிய பசுவென்றறிவாயாக. பதியுஞ்சேதனமாக ஆன்மாவுஞ் சேதனமாக ஆன்மாவைப் பசுவென்ற தென்னையெனின், ஆன்மாமலத்தோடு கட்டுற்று நின்ற தாகலின் பசுவென்னப்பட்டனை - இங்ஙனம் பரமான்மாவிற்கு ஆன்மாவிற்கும்வேற்றுமைகூறில் பிரமமில்லையாயில்ஒருபொருளுமில்லையெனும் வசிட்டர்கட்குப்பொருள்தான் என்னையெனின், அகரவுயிரில்லையாயின் அக்கரங்கள் இல்லையாமென்னும் இம்முறைமைபற்றியோதும், (அகூ)

பிராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மைகாட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றேய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிற்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிஷ்டையெனவே
சகசநிலை காட்டினை சுகாதீத நிலயந்
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ

காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்று
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப் படர்ந்துபர வெளியெலாங்
கம்மியா நந்தவெள்ளஞ்
சோராதுபொழியவே கருணையின் முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பார் ஆதி-நிலவுலகம் முதலாகிய, அண்டங்கள் அத்தனையும்-அண்டங்கள் எல்லாவற்றையும், வைக்கின்ற - எழுதிவைத்தற்குரிய, பரவெளியின் உண்மைகாட்டி - பரமாகாயத்தின் உண்மையினைக்காட்டி, பற்றும் - அதைத்தொடர்கின்ற,மனவெளிகாட்டி-மன ஆகாயத்தினைக்காட்டி, மனவெளியினில்தோய்ந்த - மன ஆகாயத்தில்பதிந்த, பாவியேன் பரிசுகாட்டி - பாவியேனது தன்மையைக்காட்டி, தாராளமாய் நிற்க - தாராளமாய் நிலைத்திருக்க, நிச்சிந்தைகாட்டி - மனம் இறத்தலையும் காட்டி, சதாகால நிஷ்டை என்ன - சதாகால நிஷ்டையென்று, சகசநிலைகாட்டினை - சகசநிலையையும் காட்டியருளினாய், சுகாதீதநிலையும்தனைக்காட்ட-ஆனந்தாதீதமான நிலையைக்காட்டுதற்கு, நாள்செல்லுமோ - காலஞ்செல்லுமோ, எண் அரும்-எண்ணுதற்கரிய, அனந்தகோடிகள் - முடிவற்றகோடிகளாகிய, கார்-மேகங்கள், ஆரநின்று - நிறைந்து நின்று, கால் ஊன்றி மழைபொழிதல்போல்-காலூன்றி மழையைச் சொரிதல்போலே, கால் வீசி - காற்றுவீசி, மின்னி-மின்னுதல்செய்து, படர்ந்து - பரவி, பரவெளி எலாம்கம்மி-பரமாகாசமெங்கும் மூடிக்கொண்டு, ஆனந்த வெள்ளம் - ஆனந்தப்பெருக்கை, சோராது பொழியவே - இடையறாது பொழிதற்காக, கருணையின் முழங்கி - கருணையோடு சத்தித்து, தொண்டரை - அடியார்களை, கூவும்-அழைக்கின்ற, முகிலே - மேகமே, சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி - ரை.) பரமாகாயவெளியில் எண்ணிக்கையி லடங்காத அண்டங்களுளவாகலின், பாராதியண்டங்களத்தனையும் வைக்கின்ற பரவெளிஎன்றனர். திருமந்திரம் "பெறுபகிரண்டம் பேதித்தவண்ட, மெறிகடலேழின் மணலளவாகப், பொறியொளி பொன்னணியென்ன விளங்கிச்,செறியுமண்டாசனத்தேவர்பிரானே." என்றதனாற் காண்க. பாராதியண்டங்க ளென்றமையால் பூதாண்டம்,தேவாண்டம்,மகாண்டம்,அகிலாண்டம்,சுவாண்டம் பகிரண்டம், பத்மாண்டமுதலிய யாவும் அடங்கும். கோடானுகோடி யண்டங்களைத் தன்னகத்தே யடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கினும் அவ்வெளி நிலையுள்ளதல்லவென்னவும் தத்துவங்களின் காரியமாய் சடமெனவும் தெரித்தாரென்பார் பரவெளியி னுண்மைகாட்டிஎனவும்,அத்தகைய அசத்தாகாரியங்களிலேயோடி வியாபித்து வாளா யுழலுமனமென வறிவித்தாரென்பார், பற்றுமனவெளிகாட்டி எனவும்,அம்மனம்போனவழியே அறிவை

செலுத்தி அலேயு நிலைமையினை விளக்கினர் என்பார், மனவெளியிற்றேய்ந் பாவியேன் பரிசுகாட்டி எனவும், கூறியவை யனைத்திலுஞ் சிறிதுங் கவலைவையாது மனத்தினை பொருவழிபடுத்துந்தன்மையினைக் குறிப்பித்தாரென்பார், தாராளமாய்ச்சிறக்க எனவும், அங்ஙன மொருவழிப்பட்ட டினமாாது எக்காலத்தும் தியானத்துடனேசிற்கு நிலையினில்வைத்தார் என்பார் தாகாலநிஷ்டையெனவே சகசநிலைகாட்டி எனவும், இத்தகையசோபான நிலைகள் பரோபகாரமாகக் கூட்டிவைத்தும், மேலானசுகமுதிக்குஞ் சுத்தாத்துவித மனுபவப்பேற்றினைக் கூட்டிவைப்பதென்றோ என்பார், சுகாதீத நிலயந்தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ எனவுங் கூறினர். (அச)

பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று
பேசாது துறவாகியே
பேசாத பெரியோர்க ணிருவிகற் பத்தினாற்
பேசார்கள் பரமகுருவாய்ப்
போதிக்கு முக்கணிறை நேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு
போதிப்ப தாச்சறிவிலே
போக்குவர வறவின்ப நீக்கமற வசனமாப்
போதிப்ப தெவரையனே
சாதித்த சாதனமு மியோகியர்க ணமதென்று
சங்கிப்ப ராதலாலே
தன்னிலே தானு யயர்ந்துவிடு வோமெனத்
தனியிருந் திடினங்ஙனே
சோதிக்க மனமாயை தனையேவி னுலடிமை
சுகமாவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) பேதித்தசமயமோ - ஒன்றற்கொன்று வேறுபட்ட சமயநூல்களோ, ஒன்று சொன்னபடி ஒன்றுபேசாது - ஒன்றுசொன்னபடி ஒன்று சொல்லாது,(ஆகையால்) துறவாகி-துறவடைந்து,பேசாத பெரியோர்கள்-மௌனநிலையிலுள்ள மேலோர்கள், நிருவிகற்பத்தினால் பேசார்கள்-நிருவிகற்ப சமாதியனுபவத்தினாற் பேசாதமைந்திருப்பார்கள், போதிக்கு முக்கண் இறை-போதித்தற்குரிய மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன், பரமகுருவாய் - பரமகுருவாகிவந்து, நேர்மை ஆசைக்கொண்டு-செவ்வனே யென்னைத் தன்வயப்படுத்தி, அறிவில் போதிப்பது ஆச்சு - சின்முத்திரையாற் போதித்தற் குறியதாயிற்று, போக்குவரவு அற - போதலும் வருதலு மில்லையாகவும், இன்பம் நீக்கம் அற-ஆனந்தம் இடையறாதுண்டாகவும், எவர்-யாவர், வசனம் ஆ போதிப்பது - சொல்லாகப் போதித்தற்குரியதிது, ஐய னே - கடவுளே, சாதித்தசாதனமும் - அப்பியாசித்த அப்யாசங்களையும்,

யோகியர்கள் - யோகப்பயற்சியுள்ளோர், நமது என்று சங்கிப்பார் - (இச் சாதனம்) எம்மதென்று ஆட்சேபிப்பார்கள். ஆதலாலே-ஆகையாலே, தன் னிலேதானய் அயர்ந்துவிடுவோம் என - தன்னிற்றனே யயர்ந்தடங்குவோ மென்று, தனி இருந்திடின்-தனித்திருந்தால், அங்ஙனே - அவ்விடத்திலே சோதிக்க - எனது மனநிலையைச் சோதனைசெய்யும்பொருட்டு, மனமாயை தனை ஏவினல்-மனத்தின் கண் உண்டாவதாகிய மாயையை ஏவிவிட்டால் அடிமை - உன்னடிமையாகிய நான், சுகம் ஆவது - ஆனந்தரூபமாவது எப்படி - எவ்வாறு, சொலாய் - நீயே சொல்வாயாக, சுத்தநிற்குண என்க

(வி - ரை.) ஆன்மாக்களின் கர்மானுகுணமாகச் சமயங்கள் வகுக்கப் பட்டனவாகலின் ஒவ்வொருசமயமும் ஒவ்வொருவகையாகக்கூறித் தம்மு ள்மாறுபடுமாகையால்,பேதித்தசமயமோ வொன்றுசொன்னபடி யொன்று பேசாது என்றனர். திருவாசகம். "சமயவாதிகடத்தமதங்களி, லமைவதா வரற்றி மலைந்தனர்." எனவும், திருமந்திரம். "ஒன்றதே பேரூர் வழியாறு ற்குள, தென்றதே போலு மிருமுச்சமயங்க, ணன்றிது தீதிது வென்றுரை மாந்தர்கள், குன்று குரைத்தெழு நாயையொத்தாரே." எனவும வருவன வற்றாற் காண்க.

அறுவகைச் சமயத்தினரும் தங்களுக்குள் முரணி யெவ்வாறு வாதப ட்டு வாழ்ந்தாலும்,சன்மார்க்கநெறியினராகிய சித்தாந்தச்செல்வர்கள் இச்ச மயத்தினர் போராட்டத்துட்படாமல் சமயாதீதமாய் விளங்கும் சுவாமி யொருவனையே நாடிநிற்பர் என்பார், பெரியோர்கள் நிருவிகற்பத்தினு பேசார்கள் என்றனர். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். "அன்றென்றுமாமென்று மாறுசமயங்க, ளொன்றொன்றோ டொவ்வாதுரைத்தாலு, மென்று மொரு தனையே நோக்குவா ருள்ளத்திருக்கு, மருதனையே நோக்கி வரும்." என் தனற்காண்க. நிருவிகற்பமென்பது விகற்பமில்லாதது.அதாவது இஃதெ ன்று தோன்றாநின்றதெனப் பொருளின்மை மாத்திரையே யறியு ஞான சத்தி. எனவே சமயத்தினர்களியாரும் சவிகற்ப ஞானிகளென்றும், சித்தா ந்திகள் நிற்விகற்ப ஞானிகளென்றுஞ் சொல்லப்படுவர், பேசார்கள் என் றது சமயத்தினர்போலே முன்பின்முரணுக வாளாப்பேசாரென்றபடியாம் எனவே சன்மார்க்கநெறியே பேசுவரென்பதாயிற்று.

பரசிவமே குருவடிவமாகி எழுந்தருளிவந்து அதிதீவரபக்குவமுடை யோனுக்கு அனுக்கிரகம்செய்வராகலின், பரமகுருவாய் போதிக்கு முக் ணிறைநேர்மையாய்க்கைக்கொண்டுபோதிப்பதாச்சுஎன்றனர்.திருவாசகம் "அருபரத் தொருவ னவனியில்வந்து, குருபரனாகியருளிய பெருமையைச் சிறுமையென்றிகழாதே." என்றதனற் காண்க. வைகரிவாக்கா லுபதே யாது சின்மாத்திரையாற் போதிக்குந்தன்மை சிவபெருமா னொருவனுக்கே யன்றி மற்றியார்க்குண்டென்பார்,போக்குவரவறவின்ப நீக்கமறவசனமா போதிப்பதெவர் என்றனர். யோகாப்யாசங்களிற் பழகலாமென்றாலே யோகமின்னதென்னவறியாத வெனைநோக்கி உண்மையோகிகள் நகையாட நிற்பர், தன்னந்தனியேயிருந்து தியானிப்போமென்றாலோ மாயாகாரிய

சூழ்ந்து மயக்குகின்றனை புகலின் யான் என் செய்வேனென்பார், சாதி சாதனமு மியோகியாகணமதென்று சங்கிப்பாராதலாலே தானு யயர்ந்து வேமெனத் தனியிருந்திடி னங்ஙனே ரோதிக்கமனமாயை தனையே நலடிமை சுகமாவ தெப்படிசொலாய் என்றனர். (அ௯)

அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ ,
அலரிமண் டலநடு விலோ
அன்னடுவி லோவமிர்த மதிநடுவி லோவன்பர்
அகமுருகி மலர்க டூவித்
தெண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையிலோ திக்குத்
திகந்தத்தி லோவெளி யிலோ
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
சித்தாந்த நிலைதன் னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
கண்டகூ னியமத னிலோ
காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ
கருவிகர ணங்க ளோய்ந்த
தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
தொழும்பனேற் குளவு புகலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) அண்டமுடி தன்னிலோ-அண்டகடாகத்தின் முகட்டிலோ, பகிரண்ட மதனிலோ-வெளியண்டத்திலோ, அலரி மண்டல நடுவிலோ-சூரியமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அனல் நடுவிலோ - அக்கினிமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அமிர்தமதி நடுவிலோ - அமிர்தத்தையுடைய சந்திரமண்டலத்தின் நடுவிலோ, அன்பர் - அன்பர்கள், அகம் உருகி - மனமுருகி, மலர்கள் தூவி - மலர்களைச் சொரிந்து, தெண்டமிட வரும் - நமஸ்கரிக்கவெழுந்தருளும், மூர்த்திநிலையிலோ விக்ரகவடிவத்திலோ, திக்குத்திகந்தத்திலோ-திக்கும் திக்கின் முடிவிலோ, வெளியிலோ-பரவெளியிலோ, திகழ்-விளங்காநின்ற, விந்துநாதநிலை தன்னிலோ-விந்து நாதங்களின் நிலையிலோ, வேதாந்த சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ - வேதாந்தசித்தாந்த நிலைகளிலோ, கண்டபல பொருளிலோ-காணப்பட்ட பலபொருள்களிலோ, காணாத நிலையெனக் கண்ட-காணப்படாதநிலையெனத் துணியப்பட்ட, சூனிய மதனிலோ-பாழிலோ, காலம் ஒரு மூன்றிலோ - முக்காலத்திலோ, பிறவிநிலை தன்னிலோ-ஜன்மநிலையிலோ, கருவிகரணங்கள் ஓய்ந்த-கருவிகரணங்களின்சேட்டைகள் அடங்கப்பெற்ற, தொண்டர்களிடத்திலோ-அடியார்களிடத்திலோ, நீவீற்றிருப்பது-நீயெழுந்தருளியிருப்பது தொழும்பனேற்கு-உன்தொண்டனாகியஎனக்கு, உளவுபுகலாய்-யதார்த்தத்தைச் சொல்வாயாக, சுத்தநிர்க்குண. என்க,

(வி - ரை.) முதல்வன் அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் வியாபகனாகவிருக்கினும் இச்செய்யுளிற் குறித்தவிடங்களில் சகளமாகவும், நிஷ்களமாகவும், சகள நிஷ்களமாகவும் அவசரபேதங்களாக வெழுந்தருளியிருந்து தரிசனங்கொடுத்துவருவரென்பதனைக் குறிப்பித்தனர். அங்ஙனமாயினும், தொண்டர்களிடத்திலோவெனக் கூறி முடித்தமையின் அவ்விடமே முதல்வனுக்குச்சிறந்ததான மென்பது குறிப்பாற் காட்டிவைத்தனர். தேவாரம். "என்னிலாரு மெனக்கினியாரில்லை, யென்னிலும்முனியானொருவன்னுள, னென்னுளே யுயிர்ப்பாய் புறம்போந்துபுக், கென்னுளேநிற்கு மின்னம்பரீசனே." எனவும், சிவப்பிரகாசம். "தொண்டர்களிடத்திலும். வானோர்தொழுந்திருமேனிதானு, மண்டருங் கண்டிலாத வண்ணலேயெனவணங்கி, வெண்டரளங்கள்சிந்த விழிபொழி குழறிமெய்யே, கண்டுகொண்டிருப்பர்ஞானக்கடலமுதருந்தினரே." எனவும், ஔவையார். "பெரிது பெரிதிப் புவனம் பெரிது, புவனமோ நான்முகன்படைப்பு, நான்முகனோ கரியமா லுந்திவந்தோன், கரியமாலோ வலைகடற்றுயின்றோ, னலைகடலோ குறுமுனி கையிலடக்கம், குறுமுனியோ கலசத்திற்பிறந்தோன், கலசமோ புவியிற் சிறுமண், புவியோ வரவினுக் கொருதலைப்பார, மரவோ வுமையவள் சிறுவிரல்மோதிர, முமையவளோ விறைவர்பாகத்தொடுக்க, மிறைவரோ தொண்டருளடக்கம், தொண்டர்தம் பெருமையைச் சொல்லவும் பெரிதே" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (அசு)

எந்தநாள் கருணைக் குரித்தாகு நாளெனவு
மென்னிதய மெனைவாட்டுதே
ஏதென்று சொல்லுவேன் முன்னொடுபின் மலைமறவு
மிற்றைவரை யாதுபெற்றேன்
பந்தமா னதிலிட்ட மெழுகாகி யுள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்துருகவோ
பரமசுக மாவது பொறுப்பரிய துயரமாய்ப்
பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையா னதுமறிவை யென்னறிவி லறிவான
தெய்வநீ யன்றியுளதோ
தேகநிலை யல்லவே யுடைகப்பல் கப்பலாய்த்
திரையாழி யூடுசெலுமோ
சொந்தமா யாண்டநீ யறியார்கள் போலவே
துன்பத்தி லாழ்த்தன்முறையோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) கருணைக்குறித்து ஆகும் நாள் - உன்கருணைக்கு இலக்காதற்குரியநாள், எந்தநாள் எனவும்-எந்தநாளோவெனவும், என் இதயம் என்னை

வாட்டுதே - என் இருதயமானது என்னை வாட்டுகின்றதே, ஏதென்றுசொல்லுவேன்-யாதென்று சொல்லமாட்டுவேன், முன்னொடு பின்மலைவுஅறவும்- முன்னுக்கும் பின்னுக்கும்விரோதம்நேரிடாதிருக்கவும், இற்றைவரையாது பெற்றேன்-இந்நாள்வரையும் எந்நிலையையடைந்தேன், பந்தமானதில்இட்ட- பந்தத்தில் வைத்த, மெழுகு ஆகி - மெழுகு போலுருகி, உள்ளம் பதைத்துப் பதைத்து உருகவோ - மனம் பதைத்துப் பதைத்துருகினாலோ, பரம சுகம் ஆவது-பேரானந்த முண்டாவது, (அன்றி) பொறுப்பரியதுயரமாய்-பொறுத்தற்கரிய துன்பமுற்று, பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ - பலதரமும் மூர்ச்சித்துக்கிடப்பதோ (அந்தப்பரம சுகத்திற்கு எது) சிந்தையானதும் அறிவை-என்கருத்தையுமறிவாய், என் அறிவில் அறிவான தெய்வம்-என்னறிவி லறிவாயிருக்கிற தெய்வம், நீ அன்றி உள்ளதோ - நீயல்லது வேறொன்றுண்டோ, தேகநிலை அல்லவே - சரீரம் நித்தியமல்லவே, உடைகப்பல் - உடைந்த கப்பலானது, கப்பல் ஆய் - நல்ல கப்பலாகி, திரை - அலைகளையுடைய, ஆழிமூடு செலுமோ - கடலில் நடக்குமோ, சொந்தமாய் ஆண்டநீ-சுதந்தரமாகவந்து என்னை யாண்டருளினநீ, அறியார்கள் போலவே-தெரியாதவர்கள் போலவே, துன்பத்தில் ஆழ்த்தல் முறையோ - துக்கசாகரத்தில் அமிழ்த்துதல் உனக்கு முறைமையாகுமோ, சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி-ரை.) எந்நாள் கருணைக் குறித்தாகுநாள் என்றதனால் இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம் வாய்க்கப்பெற்ற பக்குவமில்லை. இன்னும் அடியேனுக்கு வரவில்லையே யெனவும், முன்னொடுபின்மலைவறவு மிற்றைவரை யாது பெற்றேன் என்றதனால் சந்தேகவிபரீத ஐயங்கள் பயப்பிக்காத வைதிக சைவசன்மார்க்க நெறியின் உண்மையினை யனுபவிக்கவில்லையே எனவும். பதைத்துருகவோ மூர்ச்சிப்பதோ என்றதனால், சிவானந்தானுபவமாகிய பரமசுகத்தினை யடைவதற்கு நிர்விகற்பத்தினைப்பெறாது வீணேமனமுருகுவதினாலேயும், மறத்தலினாலேயும் கிட்டுமோ எனவும்' அறிவான தெய்வநீயன்றியுளதோ என்றதனால் என்னறிவிற் கலந்துள்ள நீ யென்னைபகுவப்படுத்தாது விடின் மற்றியாவரால் முடியுமெனவும், உடைகப்பல் யாழியூடு செலுமோ என்றதனால், யாதொரு சுகத்தினையும் அடையுமுன்னரே தேக மழிவிடிலென் செய்வேன் எனவும், இத்தகைய விண்ணப்பங்களைத் தேவரீர் சந்நிதானத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளப் பக்குவத்தினைக் கொடுத்து அடிமையாகக் கொண்டவென்னை மேலும் மேலும் உலகபோகத்தில் முழுகச்செய்வது நீதியாகுமோ எனவுங்கூறினர். (௬எ)

எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
விருக்கவிலை யோமனதெனும்
இயானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
தென்றனைச் சித்தென்றுமே
அந்நாளி லெவனோ பிரிந்தா னதைக்கேட்ட
வன்றுமுத லின்றுவரையும்

அநியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணியெங்கண்
முன்னாக நீயென்ன கோட்டைகொண் டாயென்று
மூடமன மிகவுமேச
மூண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
முறைமையோ பதினாயிரஞ்
சொன்னாலு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
சுகம்வருவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

(இ-ள்.) எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், உடலிலே உயிர் ஆம் உனைப் போல் - உடம்பினுள் உயிராயிருக்கின்ற உன்னைப்போல், மனம் என்னும் யானும்-மனமென்கிற நானும், என் நட்பு ஆம் பிராணனும்-என்னுடைய நண்பனாகிய பிராணனும், இருக்கவிலையோ - சரீரத்திலிருக்கவில்லையோ, (அப்படியிருக்க) எம்மை சடமதென்று - எங்களைச் சடமென்றும், உன்னைச்சித்து என்றும்-உன்னைச்சித்தென்றும், அந்நாளில் எவனோ பிரித்தான்-அக்காலத்தில் எவனோ வகுத்துவைத்தான், அதைக்கேட்ட அன்று முதல் இன்று வரையும் - அதைக்கேள்விப்பட்ட அன்று முதல் இன்று வரைக்கும், அநியாயமாய் எமை அடக்கி - அநியாயமா யெங்களை யொடுக்கி, குறுக்கே அடர்ந்து அரசுபண்ணி - குறுக்கேவந்து நெருங்கி அரசாட்சிசெய்து, எங்கள் முன்னாக - எங்கள் கண்ணுக்கெதிரில், நீ என்னகோட்டை கொண்டாய் என்று-நீ எந்தக்கோட்டையைப் பிடித்தாயென்று, மூடமனம் மிகவும் ஏச-மூடமனமானது மிகவும் வைதலால், மூண்டு எரியும் அனல் இட்ட மெழுகு ஆய் - மூண்டெரியாநின்ற நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே உருகி, உள்ளம் கருகல்முறைமையோ-நான் உள்ளுக்குள்ளேபுழுங்குதல் முறைமையாமோ பதினாயிரஞ்சொன்னாலும் - பதினாயிரந்தரம் விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டாலும், நின் அருள் இரங்கவிலையே - உன்னுடைய திருவருள் இரங்கவிலையே, இனி சுகம் வருவது எப்படி - இனி எனக்கு இன்பமுண்டாவது எப்படி, சொல்லாய் - கூறாய், சுத்தநிர்க்குண. என்க.

(வி-ரை.) மனம்:—உயிரே! நீ இந்த உடலில் என்று வந்தனையோ அன்றே நானும் என்னுடைய சினேகனாகிய பிராணனும் வந்துள்ளோம் அங்ஙனமாக உனக்கும் எங்கட்கும் வித்தியாசமென்னை?

உயிர்:—மனமே! நம்மூவரும்குடிபுகுந்தகாலம் ஒன்றாகவேயிருந்தாலும் நான் சித்து நீங்களிருவரும் சடம்.

மனம்:—உயிரே! சடரூபமாகிய எங்களோடிட சித்துரூபனாகிய நீ யறிந்து கொண்டதென்னை?

உயிர்:—மனமே! அது . . . பதியொன்றுண்டென்றும் அதனையடைய அறிதியே என்னைச்சார்ந்து . . பாசத்தினை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்

றம் அங்ஙனம் நீக்கிக்கொள்ளசாதனங்களின்னவை யென்றுந்தெரிந்து கொண்டு அந்நெறிக்கு முயலுகின்றேன்.

மனம்:—உயிரே! இத்தகைய உனது முயற்சியாதொரு வியஞ்சகமின்றி முடியுமோ?

உயிர்:—மனமே! உன்னைப்போன்ற தத்துவமுதலிய வற்றைக்கொண்டேயறிய வேண்டும்.

மனம்:—உயிரே! எங்களையன்றி நீ சாதித்தகாரிய மொன்றுங் காணேமே உனக்குக்கீழிட்ட தத்துவங்களைநோக்க நீசித்தாயினும் உனக்குமேலிட்டபதியைநோக்க நீசடத்தினையொத்துவிளங்குகின்றாய். அங்ஙனமேஉன்னைநோக்காநாங்கள் சடமாயினும்எங்கட்குக்கீழிட்ட தத்துவங்களை நோக்கநாங்களும் சித்தேயாகிறோம் அங்ஙனமாக நமக்குள் பேதம்பாராட்டுவானேன்?

உயிர்:—மனமே! இது உண்மையாயினும் நின்உதவியின்றி நான் சீவிக்கக்கூடும், என்உதவியின்றிநீங்கள் தனித்துவாழுஞ் செயல்சலுங்களுக்கில்லை.

மனம்:—உயிரே! எங்களைச்சடமென்றுகழித்து நீ சித்தாகவிளங்கிவாழ்ந்து இதுகாறுங்கண்ட சுகந்தானென்னை?

உயிர்:—சிவசிவ! சுத்தநிர்க்குணமானதெய்வமே! மனம்என்னைக்குறித்துச்சொன்ன யாவுமுண்மையே, இங்ஙனமனமென்னை பரிகாசஞ்செய்யஅதனால்நான் மிகவாடி யுனைநோக்கிப் பலதரம்வேண்டினும் நீஎன்பால் இரங்கிக்கிருபைசெய்யாவிடில் சுகமடைவதெங்ஙனம். (அஅ)

எங்கு நிறைகின்ற பொருள்.

அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தாமொழி யொன்றுகண்டால்
அறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார்கள் யார்
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ னுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றமவரார்
மனதெனவு பொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
வண்மையொ டிரக்கமெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபே தங்களெவிடம்
பொய்மெயித மிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறு மையுமெவ்விடம்
எவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞர்
யாதுமுனை யன்றியுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே

(இ-ள்.) அவன் அன்றி-அந்தக்கடவுளசைப்பித்தாலன்றி, ஓர்அணுவும் அசையாது என்னும்-ஒருஅணுவேனும் அசையாதென்று சொல்லுகிற, பெரிய ஆப்தர்மொழி ஒன்றுகண்டால்-பெரியோர்களாகியஆப்தருடைய வாக்கியமொன்றின் சாரத்தினையாராய்ந்து பார்த்தால், அறிவுஆவதுஏது-அறிவு ஆவதுயாது,சிலஅறியாமைஏது-சிலஅறியாமையாவதுயாது,இவை-இவைகளை, அறிந்தார்கள் அறியார்கள்யார் -அறிந்தவரும் அறியாதவரும் யாவர், மௌனமொடு இருந்ததுஆர்-மௌனநிலையோடிருந்தவர்யாவர்,என்போல் என்னைப்போல,உடம்பெல்லாம் வாய்ஆய்-சரீரமெல்லாம் வாயாகக்கொண்டு,பிதற்றுமவர்யார் - பிதற்றுவோர் யாவர், மனது எனவும் ஒரு வாயை எங்கேயிருந்து வரும்-மனமென்னும் ஒருமாயையானது எவ்விடத்தினின்றும் உண்டாகும், வன்மையோடு இரக்கமெங்கே-கடினத்துடன் மிருதுத்துவம் எங்கே, புவனம் படைப்பது என் - உலகங்களை படைப்பதாவது யாது, கர்த்தவியம் எவ்விடம் - கர்த்தவ்வியம் எவ்விடத்தினின்றுண்டாவது, பூதபேதங்கள் எவ்விடம்-பூதவேறுபாடுகள் எவ்விடத்திலுண்டாவது, பொய்மெய், அசத்தியம் சத்தியம்,இதம் அகிதம்-அனுகூலம் பிரதிகூலம், மேல்-மேலும்-வரும் உளவாகின்ற, நன்மைதீமையொடு-நன்மைதீமைகளுடன், பொறை-பொறுமையும்எவ்விடம்-பொறுமை பொறாமைகளும் எவ்விடத்தில் உளவாவன, எவர்சிறியர்-எவர்சிறியார், எவர்பெரியர்-எவர்பெரியார், எவர்உறவர்-எவர் உறவினர், எவர்பகைஞர்-எவர்பகைவர், யாதும் உன்னையன்றிஉண்டோ எல்லாம் உன்னையன்றி யுண்டாகுமோ, இகபரம் இரண்டினும் - இம்மை மறுமைஎன்னும் இரண்டிடத்தும், உயிரினுக்குயிர் ஆகி-உயிர்க்குயிராகி, எங்கும் நிறைகின்றபொருளே-எவ்விடத்தும் வியாபித்திருக்கின்ற வஸ்துவே என்க.

(வி-ரை.) வேதாகமங்கள் முதல்வனை விஸ்வரூபி என்று கூறுவதால் உலகம் பெருமானுக்குத் திருமேனியாகவிளங்கும் ஆகலான் அவன் அசையின் உலகம் அசையுமாகலின், அவனன்றி யோரணுவு மசையாது என்றனர். இவ்வுண்மையினைக் காட்டும்பொருட்டே எந்நாளும் தில்லைசிற்றம்பலத்தில் சர்வலோகேசனாகிய மகாநடராசப்பெருமான் ஆனந்தக்கூத்துச் செய்துவருகின்றனர். திருமந்திரம். "தத்துவமாடச் சதாசிவந்தாளுடச், சித்தமுமாடச் சிவசத்திதாளுட, வைத்த சராசரமாட மறையாட வத்தனு மாடினுனந்தக்கூத்தே." என்றதனுற்காண்க. உலகம் அவன் திருமேனி யென்பதற்குப் பெருமானை அருச்சுனனும், பாண்டியனுமடித்தஅடி சராசர மனைத்திலும் பட்டதே சாட்சியாம். பாரதம் "விண்ணிலுறை வானவரில் யாரடிபடாதவர் விரிஞ்சனரியேமுதலினோர், மண்ணிலுறைமானவரில் யாரடிபடாதவர் மனுக்கண் முதலோர்களதலக், கண்ணிலுறைநாகர்களில் யாரடிபடாதவர்கள் கட்செவிமகிபன் முதலோ, ரெண்ணில்பல யோனியிலும் யாரடிபடாதென விருந்துழி யிருந்துழியரோ." "வேதமடியுண்டனவிரிந்தபலவாகமவிதங்களடியுண்டன வொராரம்,பூதமடியுண்டன விநாழிகை முதற்புகல்செய் பொழுதொடு சலிப்பில் பொருளின்,பேதமடியுண்டன பிறப்பி

லியிறப்பிலி பிறங்கலரசன்றன்மகளாட்,நாதனமலன்சமர வேடவடிவங்கொ டேரன்கையடி யுண்டபொழுதே" எனவும், திருவிளையாட்டுப்புராணம். "பாண்டியன் முதுகிற்பட்டதுசெழியன் பன்னிப ருடம்பினிற்பட்ட, தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற்பட்டதரசிளங் குமரர்மேற்பட்ட, நீண்டியகழற்கால் வீரர்மேற்பட்டதிவுளிமேற்பட்டதுபருமம், பூண்டவெங்கரிமேற்பட்டதெவ்வுயிர்க்கும் போதன்மேற்பட்டவத்தழும்பு" "பரிதியுமதியும் பாம்புமைங்கோளும்பன்னிறம் படைத்தநான்முகனு, மிருநிலம்புனல்கலெரிக்டுங்கனல்வா னெனுமைம்பூதமுங்காடுஞ், சுருதியு மாறுசமயவானவருஞ் சுரர்களுமுனிவருந் தொண்டின், மருவிய முனிவர்கணங்களும் பட்ட மதுரைநாயக னடித்தழும்பு" "வானவர் மனிதர் நாகர்புள் விலங்குமாசுணஞ் சிதலெறும் பாதி, யானபல் சரமு மலைமரங்கொடிபுல்லாதியா மசரமும்பட்ட,ஆனடை கருவும் பட்டன தழும்போடுதித்தனவுயிரிலோவியமும், தானடிபட்டசராசரசடங்கடமக்குயிராயினோன் றழும்பு" எனவும்வருவனவற்றாற்காண்க.

ஈண்டு ஆப்தர் என்றது திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை. மொழியென்றது அவர்திருவாய்மலர்ந்தருளிய "ஆட்டுவித்தா லாரொருவராடாதாரோ"என் றதொடக்கத்து அருமைத்தேவாரத்தினை. இத்திராவிட வேதவாக்கியத்தினையுள்ளபடி யறிந்த பெரியோர்கள், உலகத்தின்கண் மனவாக்குக் காயங்களினாலே செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களெல்லாம் முதல்வனால் கற்பிக்கப்பட்டதே யென்றும், அந்தரியாமியாகத் தம்மிடத்திலே நின்று இச்சைபாதி செலுத்தி ஞானேந்திரியங்களினாலே விஷயங்களைப்பற்றுவித்துங் கன்மேந்திரியங்களினாலே தொழில்களைச் செய்வித்துஞ் செய்கின்றானென்றும் ஆதலால் தம்மாற் செய்புங்கிரியை யொன்றுமில்லை யென்றும் கிரியாசத்தியேசெய்விப்பதென்றுமெய்விடத்துமெச்செயலுமுதல்வன்செயலென்றுமெண்ணுவார்களாகலின்யாதுமுனையன்றியுண்டோ என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "உலகினிலென் செயலெல்லா முன்விதியே நீயே புண்ணின்றுஞ்செய்வித்துஞ் செய்கின்ற யென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றுன் செயலேயென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லாம் நீங்குந்தானே" என்றதனுற்காண்க.

அன்னே யனேயெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
　　ஐயாவை யாவென்னவே
அலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
　　வலறியே யொன்றுமிலவாய்ப்
பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
　　பிதற்றிடுஞ் சிலசமயமேல்
பேசரிய வெளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
　　பிறவுமே நிலயமென்றும்
தன்னே ரிலாததோ ரணுவென்று மூவிகத்
　　தன்மையாங் காலமென்றும்

சாற்றிடுஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வாநந் தமாய்
என்னேயெ னேகருணை விளையாட் டிருந்தவா
றெம் மனோர் புகல வெளிதோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) சிலசமயம்-சிலசமயங்கள். அன்னே அன்னே என்னும் - என்னுடைய தாயே தாயே என்னும், நின்னையே - உன்னையே, சிலசமயங்கள், ஐயா ஐயா என்ன - தந்தையே தந்தையே, என்று அலறிடும்-அலறாநிற்கும், அல்லது-அவ்வாறன்றி, சிலசமயம்-சிலசமயங்கள், பேய்பேலே அலறி-பிசாசம்போலக்கதறி, ஒன்றும் இலவாய்-சிறிதும் பயனற்றனவாய், பின் ஏதும் அறியாமல்-பின் விளைவதொன்றையு முணராமல், ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிதற்றிடும் - ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைப் பிதற்றாநிற்கும், சிலசமயம்-சிலசமயங்கள், மேல்-மேலும், பேசு அரிய ஒளிஎன்றும்-சொல்லுதற்கரிய வொளியென்றும், வெளிஎன்றும்-ஆகாயமென்றும், நாதாதி பிறவுமேநிலயம் என்றும்-நாதம் முதலான பிறவற்றையே நிலைகளென்றும், தன்நேர் இலாதது ஓர் அணு என்றும்-(நுட்பத்தால்) தனக்குச்சமானமில்லாததாகிய ஒரு அணுவென்றும், மூவிதத்தன்மை ஆம்காலம் என்றும்-முக்காலமென்றும், சாற்றிடும்-சொல்லாநிற்கும், இவைஆகி-இவைகளாகி, வேறது ஆய் - (இவற்றின்) வேறாகி, சதாஞான ஆனந்தமாய் - சதாஞான வின்பமாகி, கருணை விளையாட்டு இருந்தவாறு-திருவருள் விளையாடல் இருந்த வண்ணம், என்னே என்னே-என்ன ஆச்சரியம் என்ன ஆச்சரியம், எம்மனோர் புகல எளிதோ-எம்மை யொத்தவர் சொல்ல எளிதாகுமோ, இகபரமிரண்டினுலும், என்க.

(வி-ரை.) ஆதாரசத்திமுதல் பராசத்தி யீறாகவுள்ள அனுக்கிரகசத்திகள் எவ்விடத்தும் நிறைந்த பராசத்தியிலே யுற்பவிக்கப்படுமென்றும், அந்தப்பராசத்தி செவ்வரத்தமலர் ஆதித்தன் செம்மணி உச்சித்திலகம் பரம்பும் பார்வையொளி என்னும் பிரகாசத்திலே தெரிக்குமதுவே முத்தியெனக் கொண்டு, வாமசித்தாந்தி, மிச்சிரவாமி, துவிதவாமி, அத்துவிதவாமிமுதலியோர் தனக்கென வொருதன்மையில்லாததெய்வத்தினைப் பெண்பாலாகக் கொண்டு வணங்குவா ரென்பார், அன்னே யெனுஞ்சில சமயம் என்றனர், தத்துவப்பிரகாசம். "அழிவிலாதாரசத்தி முதற்பரையீறாகசிவனுக்கிரகசத்தியதன் பேதமெல்லாம், ஒழிவில் பரையாலே யுற்பவமாமந்தவுயர் பரைசெவ்வெளியிலே யொன்று படன்முத்தி" என்றதனுற்காண்க.

சிலர் அத்தெய்வத்தினை ஆண்பாலாகக் கொண்டு நாராயணன் என்றும், இரணியகருப்பன் என்றும், உருத்திரன் என்றுங்கூறி வணங்குவார்என்பார், ஐயா என்னுஞ் சிலசமயம் என்றனர். ஈண்டு உருத்திரன் என்றது குணருத்திரனை. சிலர் ஒன்றினுக்கொன்று சம்பந்தமில்லாமல்விண்டுவும் தெய்வம், பிரமனும் தெய்வம், உருத்திரனும் தெய்வம், இந்திரனுந் தெய்

...டியுந் தெய்வம், மதுரை வீரனுந் தெய்வம். மற்றுமிலேச்சர்கள் கொண் டாடுந் தெய்வங்களுந் தெய்வமெனக்கொண்டு தங்களைச் சமரசஞானிகளென ...க்கவாசைப்பட்டு ஒன்றிலும் பற்றில்லாது பேசிவாழ்வார் என்பார், ...றைவிட் டொன்றைப் பிதற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர்.

சிலர் ஒளிரூபமாய் விளங்கும் அக்கினி, சூரியன் முதலியவற்றைத் தெ ய்வ மென்பராகலின், ஒளியென்று சாற்றிடுஞ் சிலசமய மென்றனர். 'அக்கினிதானேயண்டமும் பிண்டமு, மக்கினிதானேயாயிற் றுண்டாவ, தக்கினிதானே யாவதழிவ, தக்கினிகாய மென்றறிந்து கொண்டேனே.' ...ம், "உதையர்தனிலபனுய் வருமுயிர்காவலிலரியாய்,வதைவந்திடிலர ...ய்வருமாறும் பிரவங்கனே, யிதைபங்களிலிவனே யிறைபெவை யெங்க ...லிவனே, கதையென்றறிகாறு விறைகாறுமிறைகதிரோன்." எனவும் ...ருவன வற்றுற் காண்க.

பிரபஞ்சமாகச் சொல்லப்பட்டபொருள் சத்தத்தாலொழியவேறில்லை. ...ச்சத்தமில்லாவளவிலே நினைமயக்கமும் வருமாதலாற் சத்தமே உலகும் வேறில்லை. அந்தப்பொருள்வேறுண்டென்னில் அப்பொருளுஞ்சத்தமாகச் சொல்ல வேண்டுதலாற்பொருளென்பது பொய்யாம். இந்தச்சத்தம்வரும் படி பூ மா வென விரண்டு சொன்னிலனேக பொருட்பெறும், பூவென் றது பூமிக்கும் மலருக்கும் பொலிவுக்கு மிவைபோன்ற பிறவுக்குமாம். மா வென்றசொற் கறுப்பு பெருமை நிறம் விலங்கு வண்டுமாமரம் இருமிமுதலி யவைக்காம். அன்னம்போர்தபொருட்பேரெல்லாஞ் சத்தமே. அதுவன்றி வேறுபட்ட பொருளுளவெனில் வேறுபட்ட பொருளும் நெல்லில் வேறு பட்ட பொருள் பொரியென்றுஞ் சொற்பெற்றாற்போலச் சத்தந்தானே பொருளுமிப்படி வளர்ந்து செல்லும், சந்தேகமாக மாயையென்ற தொன் று உலகமென்றதொன்று மாயைகாணப்படாது உலகங்காணப்பட்ட தாயி னும்,அக்காணப்படாத மாயைதானே காணப்பட்ட உருவமான தன்மைய தென்னில், அந்த முறைமையினாலே பொருளுஞ் சொல்லிற் பொருளுமுட னே நிற்கப் பொருணிலை யுடைத்தென்னில், அப்படிக் கூறிநிற்குமென்ற பொருளழிந்த காலத்துச் சொல்லல்லது பொருளொழிந்து போமாதலால் சொல்லே யழியாப்பொருள் என்பர் ஆகலின், நாதாதி நிலயமென்றுஞ் சாற் றிடுஞ்சிலசமயம் என்றனர். தத்துவப்பிரகாசம். "மையலினுலுரையுலகு பொருள் பொய்யாகு மதியுணருமதுவீடு வருபூமாவெனவே, செய்யுரையும் பொருளெனல்விற் பொரியே போலத்திகழ் சத்தமுருவாகித்திகழ் பரிணும ...த்தா, மையமாமுலகமுஞ் சொல்லினலம் பொருளுமான தன்மைய தென் னில்தனிலேபொருளு, மெய்யசொல்லிற் பொருளுமுடனின்ற தென்னில் வேறு பொருட்காணு சொல்விடாது நிற்பதுவே." என்றதனுற்காண்க.

...ருட்டியாங் காலத்திலான்மாக்கள் கன்மத்திற்கீடாகப்பரமாணுவிலே ...ணமித்த பிரபஞ்சமழிந்த பின்னும் பரமாணுக்களாய்ச் சூக்குமித்து நின் று, சிருட்டிமுதலிய வவ்வொருகாலங்களிலே கருமத்திற் கீடாகப்பிரபஞ்ச

மாகத் தோன்றி நின்று, பின்பொருகாலத்திலே யழியாநிற்கும் எனச் சில கூறுவராகலின், அணுவென்றுஞ் சாற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "அழிந்த பின்னணுக்கடாமே யகிலமாய் வந்து நின்றுகழிந்திடுங் கன்மத்து" என்றதனுற் காண்க.

பிரபஞ்சமானது சங்காரமுஞ்சிருட்டியும் ஒருகாலத்தினு முண்டாகாதாய், இரட்சிக்க ஒருகர்த்தாவு மில்லையாய், அநாதியேயுள்ளதாய், ஆன்மசம்பந்தியாய், நீக்கப்படாத புண்ணியபாவங்களோடு கூடும்பிருதிவி முதலிய தத்துவங்கள் நிலைபெற்று என்று முள்ளதென்பர் சிலர் ஆகலின், கால மென்றுஞ் சாற்றிடுஞ் சிலசமயம் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "போகொடு வரவுகால மொன்றினிற் புணர்வதின்றி, யாக்கவே யொருவரின்றி யணுதியா யணுக்களாகி, நீக்கிடா வினையிற்கூடி நிலமுதலாக நீடி, யூக்கமதுலக மென்று முள்ளதென் றுரைக்கலாமே" என்றதனுற் காண்க. (கூ0

வேதமுட னாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா வெடுத்துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
யுண்டுபணு ஞானமாகும்
ஊகமனு பவம்வசன மூன்றுக்கு மொவ்வுமீ
துபயவா திகள் சம்மதம்
ஆதலி னெனக்கினிச் சரியையா திகள்போது
மியாதொன்று பாவிக்க நான்
அதுவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி
னத்துவித மார்க்க முறலாம்
ஏதுபா வித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ
யெந்தைநீ குறையுமுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) வேதமுடன்-வேதங்களோடு, ஆகமபுராணம் இதிகாசமுதல்-ஆகம புராண இதிகாசம் முதலாக, வேறும் உள்ளகலைகள் எல்லாம்-மற்றுமுள்ள நூல்கள்யாவும், மிக்காக-மிகுதியாக, அத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே - அத்துவித துவிதமார்க்கங்களையே, விரிவு ஆ எடுத்து உரைக்கும்-விஸ்தாரமாக எடுத்துச்சொல்லாநிற்கும், ஓது அரிய-சொல்லற்கரிய, துவிதமே துவிதஞானமே, அத்துவிதஞானத்தை - அத்துவிதஞானத்தினை, உண்டு பண்ணும் ஞானம் ஆகும் - உண்டாக்குகின்ற ஞானமாகும், ஈது - இந்தவார்த்தை, ஊகம்-யுக்தி, அநுபவம்-சுவானுபவம், வசனம் - சுருதி, (ஆகிய) மூன்றுக்கும் ஒவ்வும்-மூன்றினுக்கும் ஒத்திருக்கும், (அன்றியும்) உபயவாதிகள்

சம்மதம் ஆகலின் - இருதிறத்தார்க்கும் சம்மதமாகையால், இனி எனக்கு-இனிமேல் எனக்கு, நான் யாதொன்று பாவிக்க-நான் யாதொரு பொருளைப் பாவிக்கவும், அது ஆதலால் - அப்பொருள் மயமேயாய் விடுதலால், உன்னை நான் என்று பாவிக்கின்-உன்னை நானென்று பாவனை பண்ணினுல், அத்துவிதமார்க்கம் உறலாம் - அத்துவிதநெறியை யடையலாம், நீ-நீ, எது பாவித்திடினும்-எப்பொருளாய்ப் பாவித்தாலும், அது ஆகி வந்து-அப்பொருளாகி வந்து, அருள்செய் - அருள்செய்கின்ற, எந்தை-எந்தையாதலால்; குறையும் உண்டோ - உன்னையடைந்த எனக்கு ஓர் குறைபாடு முளதோ, இகபர மிரண்டினு என்க.

(வி-ரை.) வேதம்-இருக்கு முதலியநான்கு, ஆகமம் - காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டு, புராணம் - பிரமமுதல் பதினெட்டு, இதிகாசம் - சிவரகசிய முதலியமூன்று, கலைகள் தருமநூல் முதலியன. இவையனைத்தும் ஒன்ருகப் பாவித்தலையும் இரண்டாகப்பாவித்தலையுமே கூருகிற்குமாகலின், கலைகளெல்லாம்மிக்சாகவத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே விரிவாவெடுத்துரைக்கும் என்றனர். துவிதம்பரோட்சமென்றும், அத்துவிதம் அபரோட்சமென்றுஞ் சொல்லப்படும்-கேட்டல், சிந்தித்த லென்னு மிரண்டுந்துவிதத்திலும், தெளிதல், நிட்டை யென்னு மிரண்டும் அத்துவிதத்திலுமடங்கும் ஆகலின் அத்துவிதத்தினையடைதற்குத்துவிதமே யின்றியமையாத சோபானமாம், கேட்டல் சிந்தித்தல் இரண்டும் தெளிதல் நிட்டைகளுக்கு ஆதாரமாயிருப்பன போலும். ஆதலினுல் துவிதமே யத்துவித ஞானத்தையுண்டுபண்ணு ஞானமென்றனர். இதனுல்துவிதமும், அத்துவிதமும் ஒருவனுக்கு அத்தியாவசியமாக வேண்டுவதாம். இவ்வுண்மையினையறியாது துவிதவாதிகள் அத்துவிதிகளைமறுத்தும் அத்துவிதவாதிகள் துவிதிகளைமறுத்தும் ஒருவருக்கொருவர் பிணங்குவர். வைதிகசைவசித்தாந்த செந்நெறியினின்றோர் இரண்டினையுந் தங்களுக்குரியதாகக்கொண்டு சுகிப்பர்.

ஊகம்-அனுமானம், அநுபவம்-காட்சி, வசனம்-ஆகமம். இவைசுருதியுத்தி அநுபவமென்று சொல்லப்படும், இம்மூன்றினுலும் ஆராயுமிடத்துத் துவிதமார்க்கம் அத்துவிதமார்க்கத்திற்குஏதுவென்றஏற்படுதலினுலும்இவ்வுண்மையினைத் துவிதிகளும் அத்துவிதிகளும் ஒத்துக்கொள்ளுவதனுலும், ஊகமநுபவம்வசனமூன்றுக்கு மொவ்வுமிருபயவாதிகள்சம்மதமென்றனர்.

துவிதத்திலும் அத்துவிதத்திலும் அடங்கியுள்ள கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை நான்கும் முறையே சரியை கிரியை யோகம் ஞானமாக விளக்கலால் எனக்கினி சரியையாதிகள் போதும் என்றனர்.

சோகம்பாவனை பண்ணும்பொழுதுஅத்துவிதமாகப்பாவிக்குமதனுலே ஞானிகள் சிவமேயாய் விளங்குவர். ஆசாரியன் காட்டிய குருவழியே நின்ற தத்துவமிருதயபக்கலிலே சிவனையத்தரியாகமாகப் பூசித்த முடிவின்கண் சோதண்டதானத்திலே மகா பாகம் பிறப்பித்துக்கொண்டிருந்த கோட்பாட்டினுலும் செவுக்கேற்பர் இங்ஙனம் பலவாகத் தாக்குவித்துக்கொண்டு ... குறிப்புகளும் குறித்தறிவும் புத்தியாதிகளும் சேர இலயத்தினைப்

பொருந்தி நிற்கிற வழிபாட்டினாலும் சிவமேயாய் விடுவர். ஆகலின், யாதொ ன்று பாவிக்கநான் அதுவாதலாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி னத்துவித மார்க்கமுறலாம் என்றனர். சிவஞானபோதம். "தன்னுணர வேண்டித்தன துருவைத்தான்கொடுத்துத்-தன்னுணரத் தன்னுளிருத்தலாற்-றன்னுணரு நேசத்தர்தம்பாணிகழுந்ததிநெய்போற், பாசத்தார்க்கின்றாம்பதி" எனவும் சிவஞானசித்தியார். "சிவோகம் பாவிக்குமத்தாற் சிவனுமாவர் குறியதனை விதயத்தேயரனைக்கூடும் கொள்கையினாலவனாவர் குறியொடுதாமழியு நெறியதனாற்சிவமேயாய் நின்றிடுவ ரென்று னேசத்தாற் றொழுதெழுமின் பாசத்தாள்விடவே." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க.

ஆன்மாக்கள் தங்கள்தங்கள் போதத்துக்குப்பொருந்தினதொருதெய் வத்தினை வழிபட அந்தத் தெய்வங்கள் தானேயா யங்கங்கே பரமேஸ்வ னிற்பனென்றும், அந்தந்தத் தெய்வங்களுக்குச் சுகதுக்கவேதனையுஞ் சன னமரணமு முண்டாயிருக்கையினாலே தங்களை வழிபட்டவர்களை யறிந்து அனுக்கிரகிக்கமாட்டாதென்றும், பரமேச்சுரன் தன்னைவழிப்பட்டவர்களை யன்றிபே மற்றுள்ள தெய்வங்களை வழிப்பட்டவர்களையு மறிந்து அனுக்கி கஞ் செய்வன் ஆகலினால், எது பாவித்திடினு மதுவாகி வந்தருள் செயெ தை நீ என்றனர்.

பாவனையாவது நாடோறும் பயின்றுவந்த பயிற்சி விசேடத்தா லந்த சிவமேதானென அனன்னிய பாவனைசெய்து தன்னறிவதன் வயத்ததாம்படி யுறைத்து நிற்றல்.

வினா:—சிவனை யந்தர்யாமி யென்று நினைத்துப்பாவிக்கப்படாதோ?

விடை:—அங்ஙனம் பாவிக்கில் மனதுண்டு, மனதினாலறியப்பட்டவை யெல்லாம் அசத்தாகையாலது கூடாது.

வினா:—பாவனாதீதனென்று நினைத்துப்பாவிக்கப்படாதோ?

விடை:—அபாவம் பிரயோசன மில்லை.

வினா:—நான்றானே யந்தச்சிவமென்று பாவிக்கப்படாதோ?

விடை:—கண்ணை ஆதித்தனென்றுபாவித்தால் அதனாலந்தகாரம்போ காதது போலும், நாவினைச்சர்க்கரை யென்று பாவித்தால் அதனால் மதுர மில்லாதது போலவும் பாவனைமாத்திரமே பொழியப்பலனில்லை.

வினா:—ஒருபாவனை பண்ணாமல் ஞானேச்சாப் பிரயத்தினாதிகளெல் லாங் கெடநிற்பதே பரமபாவனையாகாதோ?

விடை:—அப்பொழுது விஷய சுகமும் நிருபாதிக சிதானந்தானுபவமு மிரண்டு மில்லையாயாணவ கேவலமாம்.

வினா:—ஆயின், சிவபாவனை யெவ்வாறென்னில்?

விடை:—மனோபாவநா திகளை நீங்கிநின்று தேகாதி யபேட்சையாய் பரமான வான்மாக்களுக்குப் பரமாகிய சிவனுடைய சத்தியோகத்தினாலே சிதானந்த ஸ்வரூபமாகிய சித்தினைத் தரிசித்து அதிசயோக சிவோகமெ ன்று பாவிக்கப்படுவதாம்.

(கக

சொல்லா னதிற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத் தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக் கிள்ளல்போற் சங்கற்ப மொன்றில்
தொடுக்குந் தொடுத்தழிக்கும்
பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சப்த பூமியிடை
போந்துதலை சுற்றியாடும்
புருஷனி லடங்காத பூவைபோற் றானே
புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும்
கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
காணாது கேட்டவெல்லாம்
கண்டதாக் காட்டியே யணுவாச் சுருக்கிடுங்
கபடநாடக சாலமோ
எல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா
மென்ற லடக்கவசமோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்) சொல்லானதில் - சொல்லினால், சற்றும் வாராத பிள்ளையை சிறிதும் இணங்கிவாராத குழந்தையை, (தாயானவள்) தொட்டில் வைத்து ஆட்டி ஆட்டி-தொட்டிலில் வைத்து அசைத்து அசைத்து, தொடையினைக் கிள்ளல்போல்-தொடையைக் கிள்ளுதல்போல, ஒன்றில் சங்கற்பம் தொடுக்கும்-ஒன்றில் நினைப்பையுண்டாக்கும், தொடுத்து அழிக்கும்-உண்டாக்கியழிக்கும், பொல்லாத வாதனை என்னும்-பொல்லாத வாதனையென்றுசொல்லப்படுகிற, சப்த பூமியிடைபோந்து - அஞ்ஞான பூமிகளேழனுள் வந்து, தலை சுற்றியாடும்-தலைசுழற்றியாடாநிற்கும், புருஷனில் அடங்காதபூவைபோல்-கணவனிடத் தடங்கியிராத பெண்போல, தானே புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும்-தானேவெளிவந்து சஞ்சரியாநிற்கும், கல்லோடு இரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடும்-கல்லுக்கும் இரும்புக்கும் மிக்க வன்மையினைக்கற்பிக்கும், காணாது கேட்ட எல்லாம்-காணாமல் கேட்டவற்றை யெல்லாம், கண்டதாகக் காட்டி - தான்கண்டதாகக்காட்டி, அணுவாச்சுருக்கிவிடும், கபடநாடக சாலம் எல்லாமும் வல்லது - கபட நாடக ஜாலங்க ளெல்லாவற்றையும் செய்யவல்லதாகிய, இந்தமனமாயை-இந்தமன மாயையானது, ஏழை ஆம் என்றால்-எளியவனுகியஎன்னால், அடக்க-வென்றடக்க, வசமோ-வசமாமோ, இகபரமிரண்டினும். என்க.

(வி-ரை) சொல்லானதிற் சற்றும் வாராத பிள்ளையை என்றது, ஆன்மாவானது [illegible] போல ஆணவமலத்திற் கட்டுப்பட்டிருந்த அவசரம். தொட்டில் வைத்தாட்டி யாட்டி என்றது, ஆன்மாவிற்குக் [illegible] அவசரம். தொடையினைக்கிள்ளல்போற்

சங்கற்பமொன்றில் தொடக்கும் என்றது, ஆன்மாவினுக்கு அந்தக்கரண வியாபாரமேற்பட்ட அவசரம். சப்தபூமியிடை போந்தலை சுற்றியாடும் என்றது, ஆன்மா அவத்தைகளில்மொத்துண்ணும் அவசரம். புருஷனிலட ங்காத பூவை என்றது, ஆன்மா பரான்மாவின் திருவருளிற் கட்டுப்படாது சுதந்தரம் பாராட்டித்திரியுமவசரம். கல்லோடிரும் புக்குமிகவன்மை காட் டிடுப்என்றது,ஆன்மாதற்போதத்தால் மலத்தடிப்பாயிருந்த அவசரம்.அணு வாச்சுருக்கிடும் என்றது ஆன்மா சீவபோதத்திற் கட்டுண்ட அவசரம். இத்தகைய சாலமனைத்திற்குங்காரணம் மாயையே யாகையானும் அம்மா யை மனத்தினை முன்னிட்டே நடத்துகையானும் அத்தகையமாயை யினை ச்சிற்றறிவனால் அடக்கியாள முடியாதென்பார். எல்லாமும் வலதிந்த மன மாயை யேழையா மென்னாலடக்கவசமோ என்றனர். (௬உ)

கண்ணார நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னானுமோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரைகாட்டி
அண்ணா பரஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
அன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
யகிலமுஞ் சிறிதறியுமேல்
தண்ணாரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினிதிரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் றுணர்த்திமெய்
சகசநிலை தந்துவேறென்
றெண்ணாம லுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய்கண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்) கண் ஆர நீர் மல்கி - கண்கள் நிறைய நீர்ததும்பி, உள்ளம் நெக்கு உருகாத - மனநெகிழ்ந்துருகாத, கள்ளனேன் ஆனாலும் - திருடனானாலும், கைகுவித்து - கைகூப்பி, ஆடியும் பாடியும் - ஆடுதல் பாடுதல் களைச் செய்தும், விடாமல் - இடையறாமல், கண் பனித்தாரைகாட்டி-கண்களில் குளிர்ச்சியாகிய நீரொழுக்கை யுண்டாக்கி, அண்ணா - அண்ணா, பரஞ்சோதி-பரஞ்சோதி,அப்பா-அப்பனே, யான் உனக்கு அடிமைஎனவும்-நான் உனக்கு அடிமை எனவும், மேல் எழுந்த அன்பாகி-அதிகப்பட்ட அன்புடை யவனாகி, நாடகம்நடித்ததோ குறைவு இல்லை-கூத்தாடினதோகுறைவில்லை (அதனை) அகிலமும் சிறிது அறியும் எல்-உலகமுஞ் சற்று அறியும் ஆயின்; தண் ஆரும் நின்னது அருள் அறியாதது அல்லவே-குளிர்ச்சி பொருந்திய

உன் திருவருள் உணராதல்லவே, சற்றேனும் - கொஞ்சமாயினும், இனிது இரங்கி - இனிதாயிரங்கி, சாசுவத முத்திநிலை ஈது என்று உணர்த்தி-அழியாதமுத்திநிலையிது வென்று தெரிவித்து, சகசநிலையைக்கொடுத்து, வேறு ஒன்று எண்ணாமல் - வேறொன்றை நினையாமல், உள்ளபடி - யதார்த்தமாய்-சகமாய் இருக்க-ஆனந்தமாயிருக்கும்வகை, ஏழையாகிய அடியேனுக்கருள் புரிவாய்,இகபரமிரண்டினிலும். என்க.

(வி-ரை) பெருமானே! அடியேன் உள்ளபடி அன்பின் மயமாயிருந்து பத்தியிற்கட்டுண்டு மனமுருகிவாழச்சத்தியிலனாயினும், சிவனடியார்களைக் கண்டு அவர்போல் வேடம் பூண்டு அவர்களைப்போல ஆடியும் பாடியும்அலறியும் வாழ்ந்து வருவதாகிய நடிப்பினைக் கொண்டிருக்கின்றேன். இவ்வுண்மையினை உலகமேகதேசமாயறிந்து கொண்டிருக்கவும் முற்றுந்தேவரீரறியாததல்ல, ஆயினும் என்பால் நிகழும் போலியன்பினை உண்மையன்பாக மாற்றி அவ்வன்பின் மயமாயிருத்தற்குரிய சாதனங்களைக் கூட்டிவைப் பாயென்றனர். (கூடு)

காகமா னவைகோடி கூடிநின் றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமா னவைகோடி முன்னேசெய் தாலுநின்
கருணைப்ர வாகவருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லவோ
தமியனேற் கருட்டாகமோ
சற்றுமிலை யென்பதுவும் வெளியாச்சு வினையெலாம்
சங்கேத மாய்க்கூடியே
தேகமா னதைமிகவும் வாட்டுதே தன்பங்கள்
சேராம லியோகமார்க்க
சித்தியோ வரவில்லை சகசநிஷ் டைக்குமென்
சிந்தைக்கும் வெகுதூரநான்
ஏகமாய் நின்னோ டிருக்குநா ளெந்தநா
ளிந்நாளின் முற்றுறுதோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்) கோடிகாகம் ஆனவை கூடிநின்றாலும்-கோடிகாகங்கள் சேர்ந்து திரண்டாலும், ஒரு கல்லின் முன் எதிர் நிற்குமோ-ஒரு கல்லுக்கு முன்னே எதிர்த்து நிற்கவல்லவையாமோ, (ஆகா, அதுபோல) முன்னேகோடி கர்மம் ஆனவை செய்தாலும்-பூர்வத்தில் கோடி தீவினைகளைச் செய்திருந்தாலும், (அவை) நின் கருணைப்ரவாக அருளை-உன்கிருபா வெள்ள ரூபமான திருவருளை, தாகமாய்நாடினரை-மோட்சதாகத்துடன் விரும்பினவர்களை, வாதிக்க வல்லவோ-வருத்த வல்லனவோ, தமியனேற்கு - தனியேனுக்கு,

அருள் தாரகம் - அருள்மேல் விருப்பம், சற்றும் இல்லை என்பதுவும்-சிறிது மில்லையென்னுஞ் செய்தியும், வெளி ஆச்சு-வெளியாய் விட்டது, வினைஎல்லாம் சங்கேதமாய் கூடி - வினைகளெல்லாம் கட்டு பாடாகத்திரண்டுவந்து, தேகமானதை மிகவும் வாட்டுதே - சரீரத்தினை மிகவும் வருத்துகின்றதே, துன்பங்கள் சேராமல்-துக்கங்கள் வந்து பொருந்தாமல், யோக மார்க்கசித்தியோவரவில்லை-யோகநெறிச்சித்தியோ கைகூடவில்லை, சகச நிஷ்டைக்கும் என் சிந்தைக்கும் வெகுதூரம்-சகசநிஷ்டைக்கும் என்மனத்திற்கும் நெடுந்தூரம், நான்-அடியேன், நின்னோடு ஏகமாய் இருக்கும் நாள்-உன்னோடு கூடிக்கலந்திருக்கும் நாள், எந்நாள் - எக்காலமோ, (அது) இந்நாளில் முற்றுறாதோ - இந்தக்காலத்தில் முடிவுபெறாதோ, இகபர மிரண்டிலும், என்க.

(வி-ரை.) நானொன்றைப் பிறருக்குச் செய்தேனென்றும், பிறர்தனக்கொன்றைச் செய்தார்களென்றும் யானென்றும் என்னுடையபதார்த்தமென்றும், பிறரென்றும் பிறருடைய பதார்த்தமென்றும் சொல்கிற அஞ்ஞானமாகிய முட்டினது திருக்கை ஞானக்கினியினாலே வெதுப்பி நன்றாகநிமிர்த்துத்தானத்தவஞானமாகிய குற்றத்தை விட்டுஞானத்துடன் கூடிஞானத்தின்வழியாய் நிற்கவே அந்தஞானத்திற்குமேலாயிருக்கிற சிவன்றானேபுலப்படத்தன்னை யிவன் வசத்திலே கொடுத்து ஆன்மாவென் றொன்றில்லையென்னும்படி தான் பிரகாசியா நிற்பன். அப்படிநிற்கவே யிவனுக்குண்டான கன்ம மனைத்தும் அழியும். அங்ஙனம் பெரியோர் நிற்பராகலின், தாரகமாய் நாடினரை வாதிக்கவல்லவோ என்றனர். அங்ஙனமின்றித்தன்னாலே யாவும் செய்யப்பட்டதென அகங்கரித்து நிற்கிற போதான் மாக்களுக்குக் கர்த்தா வவர்களுடனே பொருந்தி நிற்கச் செய்தேயும் தோன்றாமனின்று அவர்கள் முன் சனனங்களிற் செய்தகன்மத்திற் கிடான சுகதுக்கங்களையும் புசிப்பித்து அதுபுசிப்பிக்கிற அவதரத்திலே இதரவிதங்களாகிய ஆகாமியத்தினையுண்டாக்கா நிற்பன், அத்தன்மை அடியேனாகலின் வினையெலாம் சங்கேதமாய்க்கூடியே தேகமானதை மிகவும் வாட்டுதே என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "யான்செய்தேன், பிறர்செய்தாரென்ன தியானென்னு, மிக்கோலை ஞானவெரியால் வெதுப்பி நிமிர்த்துத், தான் செவ்வே நின்றிடவத்தத்துவன்றானேரே, தனையறித்துமுன்னிற்கும் வினையொளித்திட்டோடும், நான்செய்தே னெனுமவர்க்குத் தானங்கின்றி நண்ணுவிக்கும் போகத்தைப் பண்ணுவிக்குங்கன்மம்" என்றதனாற்காண்க.

ஏகமாய் நின்னோடிருக்கு நாளெந்நாள் என்றது ஆன்மபரமான்மாவுடனிரண்டற நிற்கும் சுத்தாத்துவித நிலையினை.

அவிகாரவாதி.

பதிகாரற்சென்றனையப்படு மரநிழல்போலே முதல்வன் விகாரமின்றி நிற்ப உயிர்தானே பருவஞ் சேர்ந்தவழி ஞானக்கண்ணைப் பெற்று முதல்வனைத்தலைக்கூடுதல் ஏகமாகாதோ?

மறுப்பு.

மரசிழலுக்குச் சுதந்திரமின்றிச் சென்றணைவாருக்கு அச் சுதந்திரமா மாறபோல, முதல்வனுக்குச் சுதந்திரமில்லே, அவனைத்தலைக்கூடுவதாகிய உயிர்க்கே சுதந்தரமெனப் பட்டு வழுவாம்.

பரிணமவாதி.

உயிர் கெட்டுக்கூடி முதல்வ னடியிலொன்றாய்ப்போத லேகமாகாதோ

மறுப்பு.

கெட்டாற் கூடுமாறின்று.

பரிணமவாதி.

கெடாமலே கூடிநிற்கும்.

மறுப்பு.

அவ்வாறின்று கூடியவழிக்கேடின்மையால் ஒன்றுதல்பெறப்படாது.

பரிணமவாதி.

கூடியபின் கெட்டுநிற்கும்.

மறுப்பு.

கெட்டவழி முத்திபெறுவ தொன்றின்று.

பரிணமவாதி.

கேடே முத்தியாகும்.

மறுப்பு.

உயிர்நித்தமாதல் செல்லாது.

ஐக்கியவாதி.

நீரிலேநீர்சேர்ந்தாற்போல உயிர் முதல்வனடியைச் சேர்ந் தொன்றுத லே ஏகமெனப்படாதோ?

மறுப்பு.

நீரும்நீரும்போல முதல்வனுமுயிருந் தம்முட்சமமாதல் செல்லாது. ()

ஒருமைமன தாகிய யல்லலற நின்னருளி
லொருவனென் வந்திருக்கின்
உலகம் பொருதகோ மாயாவிசித்ரமென்
வோயுமோ விடமில்லையோ
அருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய்திடுவரோ
வலதுகிர்த்திய கர்த்தராய்
அகிலம் படைத்செம்மை யாள்கின்றபேர்சில
ரடாதென்ப ரோவகன்ற
பெருமைபெரு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்
பேய்க்கோலமாய் விதண்டை
பேசுமோ வலதுதான் பரிபாக காலம்
பிறக்கவில்லையோ தொல்லையாம்
இருமைநெறி ...னை யெதிர்த்துவாய்பேசுமோ
வேதுளவு சிறிதுபுகலாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) நான் ஒருவன் - நானொருவனும், அல்லல் அற - துன்பம் ஒழியும்படி, ஒருமை மனது ஆகி - ஒருமைப்பட்ட மனமுடையவனாய், நின் அருளில்வந்திருக்கின்-உன் திருவருள் வெளிக்குள் வந்திருந்தால், (அவ்விருத்தல்) உலகம்பொறுததோ-உயர்ந்தோராற்பொறுக்கப்படாததோ, மாயா விசித்ரம் - மாயாவிசித்திரமானது, எனஓயுமோ-என்ன ஒய்ந்துபோமோ, இடம் இல்லையோ-(அதற்கு என்னையன்றி) வேறு இடமில்லையோ, அருள் உடைய நின் அன்பர்-உன்திருவருள்பெற்ற உன் அன்பர்கள், சங்கைசெய்திடுவரோ-ஆட்சேபிப்பரோ, அலது-அன்றி, கிர்த்தியகர்த்தராய்-முத்தொழிற்கிறைவராகி, அகிலம்படைத்து - உலகத்தைப்படைத்து, எம்மை ஆள்கின்றபேர் சிலர்-எம்மைக் காப்பவராகிய சிலபேர்,அடாது என்பரோ-தகாதென்பார்களோ. அகன்ற பெருமை பெறு பூரணம் குறையுமோ - விசாரித்த பெருமையைக்கொண்ட உன் பரிபூரண நிலையானது குறைந்துபோமோ, பூதங்கள் பேய்க்கோலம் ஆய்-பூதங்கள் பேய்வடிவுகொண்டு, விதண்டைபேசுமோ-விதண்டாவாதம் பேசுமோ, அலது தான் பரிபாககாலம்பிறக்கஇல்லையோ-அன்றிப் பரிபக்குவகாலமானது எனக்கு உண்டாக வில்லையோ, தொல்லையாம்-பழமையாகிய இருமைசெறி-இரண்டென்னும் இலக்கத்தைப்பொருந்திய, சடவினை-அறிவில்லாத இருவினைகள், எதிர்ந்துவாய் பேசுமோ-எதிரிட்டு வாய்பேசா நிற்குமோ, உளவு ஏது - யதார்த்தமேது, சிறிது புகலாய்-சற்றுக்கூறுவாய், இகபர மிரண்டினிலு. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவருளை யடையவேண்டுமாயின் விரிந்தமனம் முதலில் குவியவேண்டுமாகலின் ஒருமைமனதென வாரம்பித்து, இங்ஙன மனம் குவியாதிருப்பதற்குக் காரணம் வினையாகலின்,வினையெதிர்த்து வாய்ப்பேசுமோவென முடித்தனர், ஒருமைமனதாவது ஒடுங்கு நிலையாகும், இத்தகைய நிலைமைகூடிவரின் வேறொன்றிற்கு மஞ்சவேண்டுவதில்லையாகலின் ஒருமைமனதாகியே என்றனர், திருமந்திரம் "ஒடுங்குநிலைபெற்றவுத்தமருள்ள, நடுங்குவதில்லை நமனுமங்கில்லை, யிடும்பையுமில்லை யிராப்பகலில்லை, படும்பயனில்லை பற்றுவிட்டோர்க்கே." என்றதனாற்காண்க. வினை சடமாதலினாலும் சடமாயினும் ஆன்மாவிற்குண்டாகும் இடையூறனைத்தும் அவ்வினையினாலேயே விளையுமாகலினாலும் அத்தகைய வினையை அத்தியாவசியம் விசாரித்து அதனை நீக்கிக்கொள்ளவேண்டுமாகலினாலும் அது நல்வினையெனவும், தீவினையெனவும் இருவகைப் பட்டிருக்குமாகலினாலும், இருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்து வாய்பேசுமோ என்றனர். திருமந்திரம், "வினையாமசத்து விளைவதுணரார், வினைஞானந்தன்னில் வீட்டுலுந்தோரார், வினைவிட வீடென்னும் வேதமுமோதார், வினையாளர்மிக்க விளைவறியாரே," என்றதனாற்காண்க.

விதண்டை யென்பது நியாயநூலிற் கூறப்படும் பதினாறுபதார்த்தங்களிலொன்று, இது தன்கோட்பாட்டை நிலைபெறுத்தாதகதை, கதையாவது கூறுவார் பலரையுடைத்தாய்ச் சங்கையுத்தரங்களைப் பயக்குந்தொடர்மொழியின்கோவைப்பாடு.

அடியேனைத்தேவரீருடைய திருவருளுக்கிலக்காக்கினால் அபக்குவியாகிய என்னிலையைப்பற்றிஉன்னன்பர் முதலாயினோர் ஆட்சேபிப்பார்களோ? ஒருவருமில்லையே யாதுக்குநீ யென்னையாண்டருளா திருக்கின்றனை யென்பது கருத்து. (௩௫)

நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை
நின்றிடவு மௌனியாகி
நேரே யுபாயமொன் றருளினையை யோவிதனை
நின்றனுட் டிக்கவென்றால்
கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
காணவிலை யாகையாலே
கையேற்று ணும்புசிப் பொவ்வாதெ நாளுமுன்
காட்சியி லிருந்துகொண்டு
வல்லாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
மாதவர்க்கே வல்செய்து
மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலா ஞானம்
வாய்க்குமொரு மனுவெனக்கிங்
கில்லாமை யொன்றினையு மில்லாமை யாக்கவே
யிப்போ திரங்குகண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) தேகம் - சரீரம், நில்லாது-நிலைத்திராது, என்னும்-என்கின்ற, நினைவு உண்டு - எண்ணமுண்டு, தேகம் - (அப்படிப்பட்ட) சரீரம், நிலை நின்றிடவும் - நிலைத்திருக்கும்படியாகவும், மௌனி ஆகி - மௌனகுருவாகி வந்து, நேர் உபாயம் ஒன்று-நேரான உபாயம் ஒன்றை, அருளினை-அருள் செய்தாய், ஐயோ-அந்தோ, இதனை - இவ்வுபாயத்தை, நின்று-நிலைநின்று, அநுட்டிக்க என்றால்-அநுஷ்டிக்கலாமென்றால், கல்லாதமனமோ - கல்வி கல்லாதமனமோ, ஒடுங்கி-ஒடுங்கி, உபரதி-உபரதியை, பெறக்காணவில்லை-அடையப்பார்க்கவில்லை, ஆகையாலே - ஆதலாலே, கை ஏற்று-கரத்தாலேற்று, உண்ணும் புசிப்பு-உண்ணும் உணவு, ஒவ்வாது-ஒத்திராது, எந்நாளும்-எக்காலத்திலும், உன்காட்சியில் இருந்துகொண்டு - உன் சந்நிதியிலிருந்துகொண்டு, வல்லாளராய்-மனோதைரிய முள்ளவர்களாய், இயமநியமாதி-இயம நியமாதிகளை, மேற்கொண்ட - செய்யத்தொடங்கின, மாதவர்க்கு-தவசிகட்கு, ஏவல்செய்து - பணிவிடைசெய்து, மனதின்படிக்கு எல்லாம்-எண்ணத்தின்படிக்கெல்லாம், சித்திபெறலாம் - சித்தியை அடையலாம், ஞானம் வாய்க்கும்-ஞானமும் உண்டாகும், (ஆனால்) ஒரு மனு-ஒரு விண்ணப்பமுண்டு, (கேட்டருளவேண்டும் என்னெனின்) எனக்கு-அடியேனுக்கு, இங்கு - இவ்விடத்தில், இல்லாமை ஒன்றினையும் - உன் திருவருள் பெறு

மையாகிய வறுமையொன்றைமாத்திரம், இல்லாமை ஆக்க-வறுமையாக்கு தற்காக, இப்போது இரங்கு-இப்போது இரங்கி யருளவேண்டும், இகபர மிரண்டினிலு. என்க.

(வி-ரை) யாக்கை நிலையாமையினை யறிந்தே னென்பார், நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு என்றனர். திருமந்திரம். "ஊரெலாங்கூடி யொலிக்க வழுதிடப், பேரினைநீக்கிப் பிணமென்றுபேரிட்டுச், சூரையங்காட்டிடை கொண்டுபோய்ச் சுட்டிட்டு, நீரினில் மூழ்கி நினைப்பொழிந்தாரே." என்ற தனாற்காண்க.

தேகம் நிலையல்லதாயினும்சரீரசித்தியடைந்துவாழ ஆசிரியரொருஉபாயம் போதித்தனர் என்பார், தேக நிலைநின்றிடவு மௌனியாகிநேரேயுபாய மொன்றருளினை என்றனர். சரீர சித்தி வேண்டுமென்பது. திருமந்திரம். உடம்பாரழியி லுயிரா ரழிவர். திடம்பட மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டா, ருடம்பைவளர்க்கு முபாயமறிந்தே, யுடம்பைவளர்த்தே னுயிர் வளர்த்தேனே." என்றதனாற்காண்க.

சரீரசித்திக்கு உபாயங்கண்டாலுங் கல்வியிலார்க்குக் கை கூடாதென்பார், கல்லாதமனமோ வொடுங்கி யுபரதி பெறக்காணவிலைஎன்றனர். "திருமந்திரம்." வல்லார்களென்றும் வழியொன்றி வாழ்கின்று, ரல்லாதவர்களறிவுபலவென்பா, ரெல்லாவிடத்து முளனெங்கடம்மிறை, கல்லாதவர்கள் கலப்பறியாரே, என்றதனாற்காண்க.

"ஏற்பதிகழ்ச்சி" என ஔவை பிராட்டியாரும், "கரவாது வந்தியுங் கண்ணன்னார்கண்ணு, மிரவாமைகோடியுறும்." எனப் பெருநாவலரும் கட்டளையிட்டமையின், கையேற்றுண்ணும்புசிப்பொவ்வாதுஎன்றனர். "அன்பர் பணிக் கென்னையாளாக்கி விட்டக்கா, லின்பநிலைதானே வந்தெய்தும்பராபரமே." என இவரே பின்னர் கூறியிருத்தலின் அதற்கேற்ப, மாதவர்க்கேவல்செய்துமனதின்படிக்கெலாஞ்சித்திபெறலாம் என்றனர். உத்தரவேதம். "இன்மையினின்னாத தியாதெனி னின்மையி, னின்மையே யின்னாதது." எனக் கூறினமையின் இல்லாமையொன்றினையு மில்லாமையாக்கவே யிப்போ திரங்குகண்டாய் என்றனர், ஞானமுதித்ததற்கேதுவாகிய ஒருமொழி கிடைக்கப் பெறுமையாகிய வறுமையிலைக்குறித்துரைத்தாரெனினும்பொருந்தும். (கசு)

மரவுரி யுடுத்துமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்
வனசருகு வாயில்வந்தால்
வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
வருந்தியும் மூலவனலைச்
சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்
தேகநம தல்லவென்று
சிற்சுக வபேக்ஷையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
செலுத்தின ரியாம்பாவியேம்

விரவுமறு சுவையொடுறு வேண்டுவ புசித்தரையில்
வேண்டுவ வெலாமுடுத்து
மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை வைகியே
வேறொரு வருத்தமின்றி
இரவு பகலேழையர்கள் சையோக மாயினே
மெப்படி பிழைப்பதுரையாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக்குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) மரவுரி உடுத்தும்-மரநார்ச்சீரையை யுடுத்தும், மலைவன செல் கொறித்தும்-மலைசெல்லினையும் வனசெல்லினையும் கொறித்தும், உதிர் வன சருகுவாயில் வந்தால் - உதிர்வனவாகிய சருகுகள் தாமிருக்கும் இடத்தில் வீழ்ந்தால், (அவற்றையுண்டு) வன்பசிதவிர்த்தும்-மிக்கபசியினை நீக்கியும், அனல் வெயில் ஆதியால்-அக்கினி வெயில் முதலானவைகளாலும், மழை யால்-மழையினாலும், வருந்தியும் - துன்பப்பட்டும், மூல அனலை - மூலா தாரத்திலுள்ள மூலாக்கினியை, சிரமளவு எழுப்பியும்-சிரத்தளவாக எழுப் பியும், நீரினிடை மூழ்கியும்-புண்யதீர்த்தஸ்நாநம் பண்ணியும், தேகம் நமது அல்ல என்று - சரீரம் நமதன்றென்று நிச்சயித்து, சிற்சுக அபேக்ஷையாய்- ஞானசுகத்தினையடைய விருப்பமுடையவராய், நின் அன்பர்-உன் அன்பர், யோகம் செலுத்தினர்-யோகத்தினை நடத்திவந்தார்கள், யாம் பாவியேம்- பாவிகளாகிய நாங்கள், விரவும் அறுசுவையினொடு-கலந்த ஆறுசுவைகளு டன், வேண்டுவ புசித்து-வேண்டு முணவுகளையுண்டு, அரையில்-இடையில், வேண்டுவ எல்லாம் உடுத்து - வேண்டும் ஆடைகளெல்லாவற்றையும் தரி த்து, மேடை மாளிகை ஆதி-மேடை மாளிகை முதலியவாகச் சொல்லப் பட்ட, வீட்டினிடைவைகி-வீடுகளில் தங்கி, வேறு ஒருவருத்தம் இன்றி- வேறொருதுன்பமில்லாமல், இரவுபகல்-இரவும் பகலும், ஏழையர்கள்-மாதர் களுடைய, சையோகம் ஆயினேம்-கலவிசெய்யாநின்றோம், எப்படி பிழைப் பது-எவ்வாறு உய்வது, உரையாய்-சொல்லாய், இகபர மிரண்டினிலும். எ-று.

(வி-ரை) வனங்களிலுள்ள ஓர்வகை பெரியமரங்களின் தோலினைப் பக்குவமாகவுரித்து ஆடைக்குப்பதிலாக முனிவர்கள் அணிவது மரவுரி இது சீரம் எனவும், சீரை எனவும்படும். கொறித்தலாவது செல் முதலியவற் றை ஒவ்வொன்றாகப்பல் முதலியவற்றாற்கோதுதல். அறுசுவையாவன-கை ப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு; உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு முதலனவாம். குய் த்தின் இரண்டங்குலத்தின் கீழிருக்கும் மூலாதாரத்திலுள்ள அக்கினி எழுப்புதலாவது அவ்வக்கினியைக்கும்பித்த பிராணவாயுவால் வன்னிபீசங் கொண்டு மூட்டுதல், தேகமநல்ல வென்பது சரீரம் நிலையற்றதென்பதாம். அன்பர்கள் ஞானானந்தமாகிய பேரின்பத்தினை யடைய ஆசைகொண்டு சரியைகிரியை முதலிய கடினமான செயல்களைப் புரிந்து உச்சிவித்தனர்.

சிறியேமாகிய நாங்கள் மாதர்கள் சிற்றின்பத்தினை யடைய ஆசைகொண்டு வேண்டியவுணவுகளையுண்டும், வேண்டும் ஆடையாதிகளைத்தரித்தும் சிறிதேனும் வருந்தாதிருக்கிறோம். நாங்கள் எவ்வாறுய்வோமென்பது கருத்து.

முத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
 முகத்திலகு பசுமஞ்சளும்
மூர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
 முலையின்மணி மாலைநால
வைத்தெமை மயக்கியிரு கண்வலையை வீசியே
 மாயா விலாசமோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
 மடந்தையர்கள் சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
 பொன்னாட்டும் வந்ததென்றால்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
 பூமியி லிருந்துகாண
எத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
 யிவ்வுலக மறியாததோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
 யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) முத்து அனைய மூரலும்-முத்தை யொத்த பற்களும், பவளவாய் இன்சொலும்-பவளத்தினை யொத்த வாயிலுள்ள இனியசொற்களும், முகத்து இலகு பசுமஞ்சளும் - முகத்தில் விளங்குகின்ற பசியமஞ்சளும்; மூர்ச்சிக்க - மூர்ச்சிக்கும்படி; விரகசந்நதம் ஏற்ற-விரகசந்நதத்தை எழுப்ப, இருகும்ப முலையில் - இரண்டு குடங்களை யொத்த தனங்களின்மேல், மணிமாலை நால - இரத்தின ஆரங்கள் தொங்க, வைத்து-எங்களை வயப்படுத்தி, எம்மைமயக்கி-எங்களை மயங்கப்பண்ணி, இருகண் வலையை வீசி - இரண்டு கண்களாகிய வலையினை யெறிந்து, மாயாவிலாச மோகவாரிதியில் ஆழ்த்திடும்-மாயையின் விளையாட்டாகிய மோகசமுத்திரத்தில் அழுந்தப்பண்ணுகிற, பாழ் ஆன - பாழாகிய, சிறு இடை மடந்தையர்கள் - சிற்றிடையினையுடைய மாதர்களது, சிற்றின்பமோ - சிற்றின்ப மென்றாலோ, புத்தமிர்த போகம் புசித்து - புதிய அமிர்தத்தை உண்ணுதலாகிய அநுபவத்தைஅநுபவித்து, விழி இமையாத - கண்ணிமைக்காத, பொன்னாட்டும் வந்ததுஎன்றால் - பொன்னுலகத்தினும் வந்ததானால், போராட்ட மல்லவோ-போராட்டமாய் முடியுமல்லவோ, பேரின்ப முத்தி-பேரானந்தத்தைத் தருகின்ற மோட்சத்தினை, இப்பூமியில் இருந்து காண-இவ்வுலகிலிருந்து கொண்டே அடைவதற்கு, எத்தனை விகாதம் வரும் என்று-எத்தனை தடைகளுண்டாகுமென்று, சுகர் சென்ற நெறி-சுகமுனிவர் போனமார்க்கம், இவ்வுலகம் அறியாததோ - இவ்வுலகத்தாரால் அறியப்படாததோ, இகபரமிரண்டினிலும். என்க.

(வி-ரை.) மாதர்களுடைய அழகியஅலங்கார அவயவமனைத்தும் மாயாசாலமெனச்சிறிது முற்றுநோக்காது அவர்கள் போகத்திலழுந்து வதில்சிறிதுஞ்சுகமில்லை யென்பார், மாயாவிலாச மோசவாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை மடைந்தையர்கள் சிற்றின்பம் என்றனர். பட்டினத்துச் சுவாமிகள். "காதென்றமூக்கென்று கண்ணென்றுகாட்டியென் கண்ணெதிரே, மாதென்று சொல்லி வருமாயை தன்னை மறலிவிட்ட, தூதென் றெண்ணாமற் சுகமென்று நாடித் துறப்புத்தியை, யேதென்றெடுத்துரைப்பே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே" என்றதனாற் காண்க.

தெய்வலோகத்தில் வசிக்கும் தேவர்களுள்ளும் விண்டு பிரந்தையையும், பிரமன் வித்யாபர்ணையையும், இந்திரன் அகலியையும், அக்கினி இருடிபத்தினியரையும், வாயு குசநாபன் புத்திரிகளையும், சூரியன் சஞ்சிகையையும் சந்திரன் தாரையையும் கண்டுமோகித்துக்காமாந்தகாரத்திற் சிக்கி மயங்கினரென்பார் சிற்றின்பமோ புத்தமிர்தபோசம் புசித்து விழியிமையாத பொன்னாட்டும் வந்தது என்றார்.

மாதர் சிற்றின்பம் முத்திக்குத் தடையாகத் தேவலோகத்திலும் புகுந்து வருத்துவதாக விருத்தலால் நான் இவ்வுலகத்திலிருந்து கொண்டு அதனைவென்று முத்தியடைத லருமையாகுமென்று நிச்சயித்து சுகர்பிறந்தவுடனே துறந்து சென்று நிட்தமலை யேறினரென்பார், சுகர் சென்ற நெறியிவ்வுலகமறியாததோ என்றனர். (கஅ)

உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
துளறிடு மவத்தையாகி
உருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
டொளிக்கின்ற விருளென்னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினாற்
றுவுசுக துக்கவேலை
தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனாற்
றடித்தகில பேதமான
முன்னிலை யொழிந்திட வகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு மேலுதிப்ப
முன்பினொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
முற்றுமா னந்தநிறைவே
என்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ ரருள்வடிவ
மெந்நாளும் வாழிவாழி
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

(இ-ள்.) உன் னிலையும் - உனது நிலையும், என் னிலையும் - எனது நிலையும், ஒரு நிலையெனக்கிடந்து - ஓர் நிலையெனக் கொண்டு, உளறிடும் அவத்தை

யாகி - உளரும்படியான அவத்தையை யடைந்து, உருவுதான் காட்டாத ஆணவமும்-தன்வடிவைப் புலப்படுத்தாத ஆணவமலமும், ஒளிகண்டு - ஒளியினைப்பார்த்து, ஒளிக்கின்ற இருளென்ன-மறைகின்ற இருளைப்போல,தன்னிலைமை காட்டாது ஒருங்க-தனது நிலைமையைப் புலப்படுத்தாமல் அடங்க, இருவினையினால் - இருவினைகளாகிய (அலைகளொடு) தாவு - தாவுகின்ற, சுகதுக்கவேலை-சுகதுக்கங்களாகிய சமுத்திரங்கள், தட்டு அழியதடுமாற, முற்றும் இல்லா மாயையதனால் - (காரியப்பாட்டில்) முழுதும் இல்லாமையாகிய மாயையினால், தடித்து - உருக்கொண்டு, அகிலபேதமான-அனேகவேறு பாடாகிய, முன்னிலை ஒழிந்திட - முன்னிலைச் சுட்டொழிய, அகண்டிதாகாரமாய் - பிறிக்கப்படாத வடிவையுடையதாய், மூதறிவு-பேரறிவானது, மேல் உதிப்ப-மேலு மேலு முண்டாக, முன்பினொடு-முன் பின்னோடு, கீழ்மேல் நடுபக்கம் என்னுமல்-கீழ்மேல் நடுபக்கம் என்று சொல்லாத வண்ணம், முற்றும் - முடிவுபெறுகின்ற, ஆநந்த நிறைவே - இன்ப நிறைவே, என்நிலைமையாய் நிற்க - எனது நிலைமையாகக் கொண்டு அதில் நிலைத்து நிற்கும்படி, இயல்புகூர் - எனக்கு நல்லியல் பருளிய, அருள் வடிவம்- அருளுருவமானது, எந்நாளும் வாழி வாழி - எக்காலத்தும் வாழக்கடவது வாழக்கடவது, இகபர மிரண்டினிலு. என்க.

(வி-ரை.) அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் விளங்கும் அநாதி முத்தனையும், அங்கங்குக் கட்டுப்பட்டுச் சுகதுக்கமோகங்களால் மொத்துண்டுழலும் அநாதி பெத்தனையும் ஒன்றெனமயங்கி நான் பிரமமெனக்கூறி ஏகான்மவாதஞ் சாதிக்க எழும் பசுஞானத்திற்குக்காரணம் ஆணவமலத் தடிப்பாகையால், உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்துளறிடு மவத்தையாகி உருவுதான் காட்டாத ஆணவம் என்றனர்.

பூதவிருளான தெல்லாப் பதார்த்தத்தையு மறைத்துத்தன்னைக்காட்டி நிற்கும், ஆணவமலமானது தன்னையுங்காட்டாது தனக்குள்ளே யிருக்கிற வான்மாவையுங் காட்டாதாகலின், உருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்டொளிக்கின்ற விருளென்னவே தன்னிலைமை காட்டாது என்றனர். திருவருட்பயன், "ஒருபொருளுங் காட்டாதிருளுருவங் காட்டு, மிருபொருளுங் காட்டாதிது." என்றதனாற் காண்க.

மாயை அநாதி நித்யமாயினும் உலகபோகத்திற்குக் காரணமாகவிரிந்து கிடக்கு மாயாகாரியம் நிலையுறுதலின்மையின், முற்று மில்லாமாயை என்றனர். அருணகிரிநாதர் "இல்லையெனு மாயையிலிட்டனை நீ" என்றதும் இக்கருத்து பற்றியேஎன்க. கன்மங்காரணமாக விளைந்த ஆணவமலமும்,மாயாமலமும் தம்தம் காரியப்பாடு குறைந்தாலன்றி மெய்ஞ்ஞானந் தலையெடாதாகையால், ஆணவங்காட்டா தொருங்க மாயையொழிந்திட மூதறிவு மேலுதிப்ப என்றனர். அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமா யானந்த பூர்த்தியாகி என முன்னர்க்கூறி யிருத்தற்கேற்ப எண்டிசும் முன்பினொடு கீழ்மேனடுப்பக்க மென்னுமன் முற்றுமானந்தம் என்றனர். அருள்வடி வென்பது குருமூர்த்தத்தினை. (௧௧)

சச்சிதானந்த சிவம்.

பாராதி ககனப் பரப்புமுண் டோவென்று
  படர்வெளிய தாகியெழுநாப்
பரிதிமதி காணாச்சுயஞ்சோதி யாயண்ட
  பகிரண்ட வுயிரெலவக்கும்
நேராக வறிவா யகண்டமா யேகமாய்
  நித்தமாய் நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமன மணுகாத
  நிர்மலா னந்தமயமாய்ப்
பேராது நிற்றிநீ சும்மா விருந்துதான்
  பேரின்ப மெய்திடாமல்
பேய்மனதை யண்டியே தாயிலாப் பிள்ளைபோற்
  பித்தாக வோமனதைநான்
சாராத படியறிவி னிருவிகற் பாங்கமாஞ்
  சாசுவத நிஷ்டையருளாய்
சர்வபரி பூரணவகண்டதத் துவமான
  சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்) பார் ஆதி - பிருதிவி முதலான, ககனப்பரப்பும் - ஆகாயப்பரப்பும், [illegible]டோவென்று-உளதோவென்று (சொல்லும்படி) படர்வெளியதாகி - வியா[illegible], எழுநா-அக்கினியும், பரிதி-சூரியனும், மதி-சந்திரனும், [illegible]-காணக்கூடாத, சுயஞ்சோதியாய்-சுயம்பிரகாசமாகி, அண்டபகி ரண்டஉயிர் [illegible]ம் - அண்டபகிரண்டங்களிலுள்ள உயிர்களெல்லாவற்றிற்கும், நேராக [illegible]ப்-செவ்வையாக அறிவுருவாய், அகண்டமாய்-கண்டிக்கபபடாததாய், ஏக[illegible]ன்றாகி, நித்தமாய் - அழிவற்றதாய், நிர்த்தொந்தமாய்-தொடர்பற்றதாய், [illegible], வாக்குமனம் - அணுகாத-வாக்கு[illegible] பொருந்தாத, நிர்மலாநந்த மயமாய்- நிர்மலசுகரூபமாகி, நீ பேராது நிற்றி- [illegible] பெறாமல், பேய் மனதை அண்டி-பேய்மனத்தினைச்சார்ந்து, [illegible] பிள்ளைபோல்-தாயற்ற குழந்தைபோல், பித்தாகவோ-பித்தேற[illegible] சாராதபடி-மனத்தை நான் அணுகாதபடி, அறிவின்-அறி[illegible] கூடிய, நிருவிகற்ப அங்கம் ஆம்-நிருவிகற்ப மென்னும் உறுப்பையுடைய, [illegible]-அழியாதசுகத நிஷ்டையினைக்கொடுத்தருளவேண்டும், [illegible]பூரண -சகல பதார்த்தங்களிலும் பரிபூரணமான, அகண்டதத்துவமான-[illegible]ண்டவஸ்துவாகிய, சச்சிதானந்த சிவமே - உண்மையறிவானந்த ரூபமாகிய [illegible]வஸ்துவே என்க.

(வி-ரை) சிதாகாயத்தினை நோக்கப் பூதாகாய முதலியன பரமாணு ரூபமாகவும் மதித்திடற்கு எலாதிருத்தலின், "பாராதிககனப் பரப்புமுண்டோவென்று படர்வெளியதாகி" என்றும், சூரியன் சந்திரன் அக்கினி இவர்கட்குச் சுதந்திரமாக ஒளியின்மையின் அவைகட்குப் பிரகாசத்தினைத்தந்து தான் சுயம்பிரகாசமாக விளங்குதலால், "எழுநாப்பரிதிமதிகாலுச் சுயஞ்சோதியாய்"என்றும், ஆன்மாக்களோடும்அறிவுசொரூபமாக விளங்கிக்கொண்டிருத்தலினால், "அண்டபகிரண்டவுயிரெவைக்கும் நேராசவறிவாய்" என்றும், எவ்விடத்தும் ஔபச்சிலேடிகமாக வியாபித்திருத்தலினால், "அகண்டமாய்"என்றும்,அங்ஙனம் வியாபித்திருப்பினும்அவ்வியாபகத்துட்பட்டபொருள்களனைத்துப் தானாகாதென்பார், "ஏகமாய்" என்றும், ஆதிநடுஅந்தமில்லையென்பார், "நித்தமாய்" என்றும், அனைத்தினிலும் வியாபித்திருப்பினும் அவற்றுட் சம்பந்தமில்லையென்டார், "நிர்த்தோந்தமாய்" என்றும், தனக்கெனவொரு குணமில்லையென்பார், "நிர்க்குண விலாசமாய்" என்றும், அவாங்மனோகோசரமானமலரகிதமென்பார், வாக்குமன மணுகாத "நிர்மலானந்தமயமாய்" என்றும் கூறினர்.

இரணியை, கனகை, இரக்தை, கிருட்டினை, சுப்பிரபை, அதிரத்தை, வெகுரூபை என்னும் எழுநாக்குகளையுடைமையால் அக்கினியை எழுநாவென்றது. மதுவையுடையது மதி அல்லது மதிக்கப்படுவது மதி. (௫௦௦)

குடக்கோடு குணக்கால் திக்கினை யுழக்கூடு
கொள்ளல்போ லைந்துபூதம்
கூடுஞ் சுருங்கில்லை சாலேகமொன்பது
குலாவுநடை மனையைநாளும்
வடக்கயிறு வெண்ணரம் பாவென்பு தசையினல்
மலவேள் விழாநடத்தி
வைக்கின்ற கைத்தேரை வெண்ணீர்செந்நீர்சணீர்
மலநீர்பு ணீரிறைக்கும்
விடக்குத் துருத்தியைக் கருமருந் துக்கூட்டை
வெட்டவெட்டத் தளிர்க்கும்
வேட்கைமர முறுகின்ற சுடுகாட்டை முடிவிலே
மெய்போ லிருந்துபொய்யாம்
சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
தானாகி நிற்பதென்றோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்த சிவமே.

(இ-ள்.) குடக்கொடு - மேற்கோடு - குணக்கால் - கிழக்கு முதலிய, திக்கினை - திக்குகளை, உழக்கூடு - உழக்கினிடத்தில், கொள்ளல்போல்-கொள்ளுதல்போலே, ஐந்துபூதம் கூடும்-பஞ்சபூதங்கள் சேருகின்ற, சுருங்குஇல்லை-சிறகுடிலை,

[illegible] ஒன்பது நலாவும் - ஒன்பது பலகணிகள் விளங்குகின்ற, கடைம [illegible]கடைவீட்டை, நாறும்-காணப்படுகின்ற, வடக்கயிறு-வடக்கயிறு, வெள்நர [illegible]யாக, என்புதசையிறுல்-எலும்பு மாமிசங்களால், மதவேள-மன் [illegible], விழாநடத்திவைக்கின்ற-திருவிழாநடத்திவைக்கின்ற.சைத்தேரை [illegible]தேரை, வெண்ணீர்-வெண்ணீரும், செம்நீர்-செந்நீரும், கண்ணீர்-கண்ணீரும், [illegible]ரும், புண்ணீர்-புண்ணீரும், (ஆகிய இவற்றை) இறைக்கும்-இறைக் [illegible], விடக்கருந்துருத்தியை-மாமிசத்துருத்தியை, கருவருந்துகூட்டை-ஜன்மமா [illegible]ருந்துவிளைகின்ற கூட்டினை, வெட்ட வெட்ட தளிர்க்கும்-வெட்ட வெட்ட தளிர்க்கின்ற, வேட்கைமரம் உறுகின்ற - ஆசையாகிய மரங்கள் மிகாநின்ற, சடு [illegible], முடிவிலே-முடிவில், மெய் போலிருந்து - உண்மை போலிருந்துபொய் ஆம் - பொய்யாய்விடுகின்ற, சடக்கை - சரீரத்தை, சடக்கு என-பொய்யென்று, சின்மயம் சதமென்று - ஞானரூபமே மெய்யென்று, தானுகி நிற்பது என்றோ-தானாகி நிற்பது எந்தக்காலமோ, சர்வடரிபூரண என்க.

(வி - ரை.) வெண்ணீர், செந்நீர், மலநீர், புண்ணீர் முதலிய தங்கிய ஐம்பூதக் கூடு சிறுவீடென்றும், நவதுவாரங்களையுடைய நவை வீடென்றும், சொல்லப்பட்ட உடல் நிலைபல்ல வென்பார், கூடுந் சுருங்கிலை சடக்கைச் சடக்கென என்றார். [illegible] "என்பிறும் கழிந்மைத்திறைச்சிமண் சுவரெறிந்து நம்மில்லம், புன்புலாறு தோல் போர்த்துப் பொல்லாமையான் முகடு கொண்டு முன்பெலா ஒன்பது வாசலார் குரம்பையின் மூழ்கிடாதே, யன்பனுர்தொழுதும்மலாலையடல் கொண்டஞ்ச நெஞ்சே" என்றதனுற் காண்க. சின்மயமே மெய்யென்று துணிந்து அதின்மயமாய் நிற்பது எக்காலமோ என்பார் சதமென்றுசின்மயந்தானுகி நிற்பதென்றோ என்றனர். சின்மயமாவது கதிரொளியுடன் கண்ணொளி கலந்து நின்றாற்போல் அருளொடு ஆன்மா கலந்து நிற்றலேயாம். உபதேசப்பஃறொடை "சோர் கதிரொளியிற் கண்ணொளிபோ லங்குங் கண்ணொளிதா, னோராளொளியாக வேய்க்கதோ-பாரென்ன, நின்றவொளி யன்றி நிருபிக்கிற் கண்ணொளியே, நின்றனவே கன்றென்றிடக்கியே - பொன்றாத, செய்யகதிருஞ் சிறந்த பொருளுங்கதிர் சேர், துய்யவிழிக்கோ கதிர்க்கோ தோன்றிடுவ - தையமறச் சொல்லென்றிடினவ் விழிக்கோர் தோளற்றவரே, புல்லும் பிறவி பொடிப்பர்" என்பதனுற் காண்க.

வெண்ணீர் - கோழை, செந்நீர் - உதிரம், மலநீர் - மூத்திரம், புண்ணீர்-மாமிசம். (கoக)

பாதகத் தொற்கவிதை பாடிப் படிக்கவோ
பத்திநெறி யில்லைவேத
பாதகம் [illegible]பனுவன் மூவர்செய் பனுவலது
பகரவோ விசையுமில்லை

யோகத்தி லேசிறிது முயலவென் ருற்றேக
மொவ்வா தி வூண்வெறுத்தால்
உயிர்வெறுத் திடலொக்கு மல்லாது கிரியைக
ளுபாயத்தி னூற்செய்யவோ
மோகத்தி லேசிறிது மொழியவிலை மெய்ஞ்ஞான
மோனத்தி னிற்கவென்ருல்
முற்ருது பரிபாக சத்திக ளனேகநின்
மூதறிவி லேயெழுந்த
தாகத்தி லேவாய்க்கு மமிர்தப்ர வாகமே
தன்னந் தனிப்பெருமையே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதானந்த சிவமே.

(இ-ள்) பாகத்தினுல்-பாகமாக, கவிதை பாடி படிக்கவோ-கவிகளைப்பாடிப் படிக்க வென்ருலோ, பத்திநெறி இல்லை-பத்தி மார்க்கமில்லை, வேதபாராயணப் பனுவல்-தமிழ் வேதமாகிய பாராயணத்துக் குரிய (திருவாசகமென்னும்) நூலினை யும், மூவர்செய்பனுவல்-மூவராருளிச்செய்த அடங்கல் முறையாகிய நூலினை யும், பகரவோ-பாடுவமென்ருலோ, இசையும் இல்லை-இசையுணர்ச்சியுமில்லை; யோகத்திலே சிறிது முயல என்ருல்-யோகமார்க்கத்தில் கொஞ்சம் முயல்வோ மென்ருல், தேகம் ஒவ்வாது-சரீரம் இணங்காது, இவ்வூண் வெறுத்தால்-இந்த வுணவை வெறுத்தால், உயிர் வெறுத்திடல் ஒக்கும்-உயிரை வெறுத்தாற் போன் றிருக்கும், அல்லாது-அன்றி, கிரியைகள்-கிரியைகளை, உபாயத்தினுல் செய் யவோ-உபாயமாகச் செய்யவென்ருலோ, மோகத்திலே சிறிதும் ஒழிய இல்லை-மோகத்தில் கொஞ்சமாயினும் நீங்க வில்லை, மெய்ஞ்ஞான மோனத்தில் நிற்க என்ருல்-மெய்ஞ்ஞான வாம்பாகிய மோனநிலையில் நிற்கவென்ருல், முற்ருது-முடிவு பெருது, (அதற்குக்காரணம்) பரிபாக சத்திகள் அனேகம்-என்னைத்தடை செய்யப் பக்குவப்பட்டுள்ள பரிபக்குவ சத்திகள் அனேகங்களாயுள்ளன, நின் மூதறிவிலே எழுந்த-உன் விஷயமான பேரறிவிடத்துண்டாகிய, தாகத்திலே வாய்க்கும்-மோட்சதாகத்தில் கிடைக்கப்பெறுகின்ற, அமிர்தப்பிரவாகமே-அமு தப்பெருக்கே, தன்னந்தனிப் பெருமையே-ஏகாந்தமாகிய பெருமையே, சர்வபரி பூரண. என்க.

(வி-ரை) தெய்வபக்தி வாய்ந்தவர் பாடும் பாக்களே அருமையான செம் பாகமாய் விளங்குவதன்றி இலக்கிய இலக்கண வலிவு மாத்திரை யானே பாடும் பாட்டு நயம் பெருதென்பார், "பாகத்தினுற் கவிதை பாடிப் படிக்கவோ பத்தி நெறியில்லை" என்ருர், இதனுல் வித்துவான்கட்கு நூலின் றுணையினும் தெய் வத்துணையே சிறந்ததென்பதாயிற்று. புலமையிலக்கணம். "நூலின்றுணையினு நூறுபங்கதிகந் தெய்வத்துணையாஞ் செந்தமிழ்ப் புலவர்க்கே," என்றதனுற் காண்க.

[illegible] முத்தி சித்திக்குமென் [illegible] உணர்ந்து தெளிதற்கேற்ற [illegible]லிட்சியும் உணர்வுவலியும் அக்காலத்தோர்க் குண்டாயது போல இக்காலத் [illegible] முத்திபெறற்குரிய [illegible]பதேசங்களின் சாரமாகத் திருவாசக மொழிந்து வைத்தருளினரென்பார் திருவாசகந் தினைவேத மென்றனர். சைவர்கள் தங்கள் சிவ பூசையில் தினந்தோறுஞ் வட்டமிட்டு வரும் நூலாகலின் பாராயணப் பனுவலெனவும் ஓதினர். மூவர் செய்பனுவலென்றது திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகள் திருக்கடைக்காப்பினையும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தினையும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருப்பாட்டினையுமாம். இம்மூவர் திருமுறைகளையும் பண்ணிசையோடு பாடவேண்டியது மரபாகலின் அவ்விசை தனக்கில்லை யென்பார், "பக [illegible] ஆசற்குச்சோபான மான யோகத்திற் பழகிக்கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாயினும் ஆசன முதலிய [illegible] கொள்கிலதில்லை யென்பார், "யோகத்திலே சிறிது முயல வென்றாற் றேக மொவ்வாது" என்றனர். விரதாதி [illegible] யனுட்டிக்க உணவு முதலியவற்றை நீக்கி யிருக்கலா மென்றாலோ தேக [illegible] விடுத்துக்கொண்ட [illegible] உயிர்வெறுத்திடலொக்கும்" என்றனர். சாதனங்களாயுள்ள சரியையாதிகளில் இலேசாகப்பழகிக் கொள்ளலாமெனில் பிரபஞ்ச மயக்க நீக்கமில்லை என்பார், கிரியைக ளுபாயத்தினிற் செய்யவோ மோகத்திலே சிறிதுமொழியவில்லை என்றனர், "மோன மென்பது ஞானவரம்பு" ஆகலின் ஞானத்தினைப் பெறச்சும்மா விருப்பதற்குப் பழகிக்கொள்ளலா மெனிலோ "ஆறுகோடிமாயாசத்திகள், வேறுவேறு தம்மா [illegible] என்பார், [illegible]" என்றனர். (க0உ)

இமையளவு போதையொரு கற்பகா லம்பண்ணு
மிவ்வுலக மெவ்வுலகமோ
என்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் றின்பமோ
வென்னின்மக மேருவாக்கிச்
சுமையெடுமி னென்றுதான் சும்மாடு மாயெமைச்
சுமையாளு மாக்கிநாளும்
நூர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யானவுஞ்
சூறையிட் டிந்த்ரஜாலம்
அமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை
[illegible]மை வெல்லவெளிதோ
அருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மெளிதெனற் கிற்றும்
[illegible]ளாவ லாறுமருளே

சமயநெறி காணாத சாக்ஷிநீ சூக்ஷ்மமாத்
தமியனேற் குளவுபுகலாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்) மனமாயை-மனமாயையானது, இமையளவுபோதை-இமைகொட்டு மளவினதாகிய காலத்தை, ஒரு கற்பகாலம்பண்ணும்-ஒருகற்பகாலமாக்கும், இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ என்ற எண்ணம் வருவிக்கும்-இவ்வுலகமானது எவ்வுலகமோ என்கிற எண்ணத்தையுண்டாக்கும், மாதர் சிற்றின்பமோ என்னின்-மகளிர் சிற்றின்பமோ வென்றால், மகமேரு ஆக்கி-மகமேருவாகச்செய்து, சுமை எடுமின் என்று-சுமையெடுங்களென்று, எமை-எங்களை, சும்மாடும் ஆம்-சும்மாடாகவுஞ்செய்து, சுமை ஆளாம் ஆக்கி - சுமையாளாகவுஞ்செய்து, நாளும்-நாள்தோறும், துர்ப்புத்தி பண்ணி-துர்ப்புத்தியை யுண்டாக்கி, உள்ள உண்டாயிருக்கிற, நற்புத்தியாவையும்-நல்லபுத்திகளெல்லாவற்றையும், குறையிட்டு-குறையாடி, இந்த்ரஜாலம் அமைய-இந்திரசாலம் பொருந்த, ஒருகூத்தும் சமைந்து ஆடும் - ஒரு நாடகமும் அமைந்து நடிக்கும், அம்மம்ம-ஆச்சரியம் ஆச்சரியம், வெல்லஎளிதோ-(இதனை) வெல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, அருள் பெற்ற பேர்க்கு எல்லாம்-உன் திருவருளைப்பெற்ற பேர்கட்கெல்லாம், ஒளிபெற்று நிற்கும் ஈது-ஒளிவிளங்க நிற்கின்ற இது, அருளோ - அருட்டன்மையோ, அல்லாது மருளோ-அல்லது மருட்டன்மையோ, சமயநெறிகாணாத-சமயமார்க்கங்களால் காணப்படாத, சாட்சி-சாட்சிபூதனாகிய நீ, சூக்ஷ்மம் ஆ-நுட்பமாக, தமியனேற்கு-தனியேனாகிய எனக்கு, உளவுபுகலாய்-உளவுசொல்லாய், சர்வ பரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) சிவஞானசித்தியார் "மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே" எனக் கூறியதற்கேற்ப, இமைப் பொழுதினைக் கற்பகாலமாகச் செய்தலும், இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ என்ற எண்ணத்தினையுண்டாக்கலும் முதலிய செயவல்ல மனமாயையானது என்னால் வெல்ல வொண்ணுமோ, உன் திருவருள் பெற்றோர்க்கெல்லாம் ஒளியுருவாய் நிற்கின்ற இது அருளோ அல்லது மருளோ எனக்கு உளவு சொல்லாய் என்றனர்.

மாணவகன் வினா.

"விடிவாமளவும் விளக்கனையமாயை" என்றபடி மாயை ஞானத்தினைப் பிரகாசிக்குமென்று நூல்கள் கூற மயக்கத்தினைச்செய்யுமென்பானேன்?

விடை.

மாயையாலுண்டான ஞானங் கிஞ்சித் விடயமாய் அஞ்ஞான்மாவான சரீராதியிலான்ம பாவனையை யுண்டாக்குவதால் மயக்க மெனப்படும், அந்த காரத்தில் தீபம் பிரகாசித்தபோதிலும் கரு நெய்தல் முதலானவற்றிற் செங்கழுநீரென்னும் விபரீதஞான முண்டாம். அங்ஙனமே மாயையில் ஞானம் பிரகாசிக்கினும் அஞ்ஞான்மாவான சரீராதியிலான்மா வென்னும் விபரீத முண்டாக்குகிற தன்மையால் மயக்கமென்பது சித்தமே. (கடு)

இனியே தெமக்குனருள் வருமோ வெனக்கருதி
யேங்குதே நெஞ்சமையோ
இன்றைக்கிருந்தாரை நாளைக்கிருப்பரென்
றெண்ணவோ திடமில்லையே
அனியாய மாயிந்த வுடலைநா னென்றுவரு
மந்தகற் காளாகவோ
ஆடித் திரிந்துநான்கற்றதுங் கேட்டது
மவலமாய்ப் போதனன்றே
கனியேனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
கந்தமூ லங்களேனும்
கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனியாகித்
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது
சாமிநீ யறியாததோ
சர்வபரிபூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்.) எமக்கு-எங்களுக்கு, இனி உன் அருள் எது-உன் கிருபை கிடைப்பதேது, வருமோ-ஒருக்கால் உண்டாகுமோ, எனக்கருதி-என்று நினைத்து, நெஞ்சம் ஏங்குதே-மனமானது ஏக்கங் கொள்ளாநின்றதே, ஐயோ-அந்தோ, இன்றைக்கு இருந்தாரை-இன்று உயிர் வாழ்ந்திருந்தாரை, நாளைக்கு இருப்பர் என்று எண்ணவோ-நாளைக்கு இருப்பாரென்று நினைக்கவோ, திடம் இல்லையே-ஸ்திரமில்லையே, அநியாயமாய்-அநியாயமாய், இந்த உடலை-இந்தச்சரீரத்தினைக் குறித்து, நான் என்று வரும்-நானென்று அகங்கரித்துக்கொண்டு வருகின்ற, அந்தகற்கு ஆளாகவோ-யமனுக்கு அடிமையாகவோ. நான் ஆடித்திரிந்து-நான் ஆடிஉழன்று, கற்றதும் கேட்டதும்-கல்வியும் கேள்வியும், அவமாய்ப் போதல் அன்றோ-வீண்பலமாய்ப்போவது நன்மையோ, கனி எனும்-கனியையாயினும், வறிய செங்காய் எனும்-வெறுமையான செங்காய்களாயினும், உதிர் சருகு கந்த மூலங்களேனும்-உதிர்ந்த சருகு கந்த மூலங்கள் இவைகள் ஒன்றையாயினும், கனல்வாதை வந்து எய்தின்-உதராக்கினியின் உபத்திரவம் வந்து பொருந்தினால், அள்ளிப் புசித்து-வாரி யுண்டு, நான்-அடியேன், கண்மூடி-கண்களை மூடிக்கொண்டு, மௌனி ஆகி-மௌனநிலையுடையேனாகி, தனியே இருப்பதற்கு எண்ணினேன்-தனியாயிருக்க நினைத்தேன், இது எண்ணம்-இந்த எண்ணமானது, சாமிநீ அறியாததோ-சர்வ [illegible] நீயறியாததோ, சர்வ பரிபூரண. என்க.

(வி-ரை) அருளினை [illegible] என்பார், "அருள்வருமோ வெனக்கருதி யேங்குதே நெஞ்சம்" எனவும், அருளடைய முன்னர் [illegible] என்பார், "இன்

றைக்கிருந்தாரை [illegible], வரு
ளடையாததாதலினால் அகங்காரத்தால் [illegible] "அ[illegible]
யிந்தவுடலை நானென்று வருமந்தகற் காளாகவோ" வென்றும், அருளடையவேண்
டிய [illegible]
நான் கற்றதுங் கேட்டது மவலமாய்ப் போதனன்றே" எனவும், இனிதேகபரா
[illegible]
[illegible]
வேன் இதுவுன் திருவருளறியுமென்பார், "கனல்வாதை வந்தெய்தில் * * * * அறி
யாததோ என்றும் கூறினர். (௪௦௪)

மத்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதியகடுதோய்
மாடகூடச்சிகர மொய்த்தசந்திரகாந்த
மணிமேடை யுச்சிமீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
[illegible]
மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
மூச்சைப் பிடித்தடைத்துக்
கைத்தல நகப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
கரடிநுழை நூழைகொண்ட
கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
கரதலா மலகமென்னச்
சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வார்கள்
சனகாதி துணிவிதன்றே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்) மத்தம்-உன்மத்தங்கொண்ட, மதகரி-மதயானைகள், முகில் குலம் என்ன-மேகக்கூட்டங்கள் போல, நின்று இலகு-நின்று விளங்குகின்ற, வாயிலுடன் - முற்றத்தோடு கூடிய, மதி அகடுதோய் - சந்திரனது நடுப்பக்கத்தினைத் தொடுகின்ற, மாட கூடச் சிகரம் மொய்த்த-மாளிகைகள் வீடுகளின் சிகரங்கள் இவைகள் [illegible] - சந்திரகாந்தக்கல்லி னாற் சமைத்த இரத்தின கசிதமான மேடையின் உச்சியில், முத்தமிழ் முழக்கமுடன்-முத்தமிழ் [illegible] முத்தநகை [illegible] களையுடைய மாதர்களோடு, முத்து முத்தாய் குலாவி பிரியமாய விளையாடி, மோகத்து இருந்தும் [illegible] யோகத்தின் நிலைநின்று-யோகநிலையினின்று, மூச்சைபிடித்து அடைத்து-வாயுவினை

கைத்தலம் - கைகளில், நகப்படைவிரித்த - நகமாகிய ஆயுதங்களை விரித்த, புலி சிங்கமொடு கரடி நுழை-புலிசிங்கங்களுடனே கரடிகள் நுழையப்பெற்ற, நுழை கொண்ட-அடர்ச்சியைக்கொண்ட, கானம் - கானத்திலும், மலை உச்சியில் - மலையுச்சியிலும், குகையூடு - குகைகளிலும், இருந்தும் என் - இருந்தாலும் என்ன லாபம், கரதலம்-கையிலுள்ள, ஆமலகம் என்ன - நெல்லிக்கனிபோல, (விசதமாய்) சத்தம் அற-ஆரவாரங்களடங்க, மோன நிலைபெற்றவர்கள்-மௌன நிலையைப்பெற்றவர்கள், உய்வர்-உச்சீவிப்பார்கள், சநகாதிதுணிபு இது அன்றோ - சநகாதிகளுடையநிச்சயம் இதுவல்லவா, சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சவியாபாரங்களை விட்டு அரியதவங்களைப் பண்ணினாலும், சர்வமும் சிவனுடைய செயலென் றறியாதவர்கட்கு யாண்டும் உய்தலில்லை யென்றும், சர்வமும் சிவனுடைய செயலென் றறிந்தவர்கட்குஇந்திரிய வியாபாரத்துடன் கூடியிருந்தாலு முய்தலுண்டாமென்பது கருத்து. சிவஞான சித்தியார். "நாடுகளிற் புக்குழன்றுங் காடுகளிற் சரித்து நாகமுழைபுக்கிருந்துந் தாக முதறவிர்ந்தும், நீடுபலகாலங்கணித்தராயிருந்துநின்மல ஞானத்தை யிலார் நிகழ்ந்திடுவர் பிறப்பி, னேடுதருமலர்க் குழலார் முலைத்தலைக்கே யிடைக்கே யடுவிழியின்படுகடைக்கே கிடந்து மிறைஞானங், கூடுமவர் கூடரிய வீடுகூடிக் குஞ்சித்த சேவடியுங் கும்பிட்டேயிருப்பர்." எனவும், திருக்களிற்றுப்படியார். "வீட்டிலே சென்று வினையொழித்து நின்றிடிலென், நாட்டிலே நல்வினைகள் செய்திடிலென் - கூட்டில்வாட், சாத்தியே நின்றிலையேற்றக்கனார் வேள்விசெய்த, மாத்திரமே யாங்கண்டாய் வந்து," எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௧0௫)

கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
 கண்டவேதாகமத்தின்
காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
 கருதினனு மானமாதி
உத்திபல வாநிரு விகற்பமே யில்லையா
 லொன்றோ டிரண்டென்னவோ
உரையுமிலை நீயுமிலை நானுமிலை யென்பது
 முபாய நீ யுண்டுநானும்
சித்தமுள னானில்லை யெனும்வசன நீயறிவை
 தெரியார்க டெரியவசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
 சின்முத்தி ராங்கமாயில்
சத்தமற வெனையாண்ட குருமௌனி கையினாற்
 றமியனேற் குதவுபொருளே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
 சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்.) கைத்தலம் விளங்கும் - உள்ளங்கையினிடத்து விளாங்க நின்ற, ஒரு நெல்லிக்கனியென - ஒரு நெல்லிப்பழம்போல, கண்ட-காணப் பட்ட, வேதாகமத்தின்காட்சி - வேதாகமங்களிற் கண்டபொருள், புருஷார்த்தம்-சதுர்வித புருஷார்த்தமாம், அதில்-அந்தப்புருஷார்த்த சதுஷ்டயத்துள், முத்தி-வீடு எனப்படுவது, மாட்சிபெறும்-மேன்மையையடையும், அது-அந்தவீட்டினை, கருதின் - நினைத்தால், அனுமானம் ஆதியுத்திபல ஆம்-அனுமானம் முதலிய பிரமாணங்களால் உளவாகின்றயுக்திகள் அனேகமாகும், நிருவிகற்பமேல் இல்லை ஆல்-நிருவிகற்ப சமாதி யனுபவத்தின் கண் இந்த யுத்திகள் பயன்படாதொழியுமாதலால், ஒன்றேடு இரண்டு என்னவோ - ஒன்றுடன் இரண்டென்று சொல்வோமென்றாலோ, உரையும் இல்லை-சொல்லுமில்லை, நீயும்-இல்லை-நீ யென்பதும் இல்லை, நானும் இல்லை-நான் என்பதும் இல்லை, என்பதும் - என்றுசொல்லுவதும், உபாயம்-தந்திரமே, (ஏனெனில்) நீ உண்டு-நீ யென்பதும் உண்டு, நானும் - அடியேனும், சித்தம் உளன்-சித்தமாயிருக்கின்றேன், (அப்படியிருக்க) நான் இல்லைஎன்னும் வசனம்-நானென்பதொருபொருள் இல்லைஎன்னுஞ் சொற்பொருளை, நீ அறிவை-நீயறிவாய், தெரியார்கள் - அறியாதவர்கள், தெரியவசமோ-அறியவொண்ணுமோ, செப்பு (வேதாகமங்களால்) சொல்லப்பட்ட, கேவலம்நீதி-முத்திநெறியின் ஒழுங்கிற்கு, ஒப்பு உவமை அல்லவே - (வேறு பொருள்) ஒத்துக்கொள்ளத்தக்க உவமைப்பொருளாகாதே, சின்முத்திராங்க மரபின்-ஞானமுத்திரையை யங்கமாகவுடைய மோனமரபினால்,சத்தம் அற-சொல்லடங்க, என்னை ஆண்ட-என்னை ஆண்டருளின, குருமௌனிகையினால்-மௌனகுருவின் திருக்கரங்கொண்டு,தமியனேற்குஉதவுபொருளே-தனியேனுன எனக்குக்கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துவே, சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) நெல்லிக்கனியினை உள்ளங்கையினிலேந்திக்கொண்டு உற்று நோக்கினுல் உள்ளேயிருக்கிற வரைகளெல்லாம் எண்ணுதற்கேற்றபடிவிளங்கித் தோன்றுமாறுபோல வேதாகமங்களில் சந்தேகமின்றிக் காணப்படுவது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகலின் கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங்கனி யெனக்கண்ட வேதாகமத்தின் காட்சி புருஷார்த்தம் என்றனர்.

ஸ்ரீ நீலகண்ட சிவாசாரியர் தமதுபாஷியத்தில் "வயநூவேத சிவாகமயொபேதம் நபஸ்யாமஃ - வேதாபி சிவாகமஃ" எனக்கூறியிருத்தலின் வேதத்துடன் ஆகமத்தினையுங் கூட்டி வேதாந்தம்என்றனர். புருடார்த்தங்களிற் சிறந்துள்ளது வீடு ஆகலினுலும், அவ்வீட்டினைப்பற்றி நினைக்குமிடத்து அனுமான முதலிய பல யுக்திகள் வேண்டியிருத்தலினுலும் நிருவிகற்பத்தின்கண் அவையொன்றும் வேண்டாமாகையானும், அதில்மாட்சிபெறு முத்தியது கருதினனுமான மாதி உத்தி பலவா நிருவிகற்பமேலில்லை என்றனர். நிர்விகற்பமாவது பெயர் முதலியவற்றால் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்று தோன்ற நின்றதெனபொருளுண்மை மாத்திரையேயறியு ஞானசத்தியாம் "விள்ளலில்லா வறிவாகும் விகற்பமில்லாக்காட்சியே" எனச் சிவஞான சித்தியிற் கூறியதனுற்காண்க

பரமான்மாவும் ஆன்மாவும் சுத்தாத்துவிதமாக இரண்டறக் கலந்தவிடத்துப் பிரித்தறியக் கூடாமையின் வைகரிவாக்கால் வேறு பிரித்துக் கூற வியலா தென்பார், ஒன்றேடிரண்டென்னவோ வுரையுமிலை என்றனர். ஆயினும் அச்சுத்தாத்துவித நிலையில் ஆன்மாவைக்காட்டிலும் பரமான்மா வொன்றில்லை யென்றும் பரமான்மாவைக்காட்டிலும் ஆன்மா ஒன்றில்லை யென்றும் கூறுவது தந்திரமேயன்றி சத்தியமல்லஎன்பார், நீயுமில்லை நானுமில்லையென்பது உபாயம் என்றனர். இதனால் ஏகான்மவாத மறுக்கப்பட்டது. உண்மையில் சுத்தாத்விதமுற்ற காலத்து இன்பத்தினை யீவானும் இன்பத்தினை யேற்பானும் இன்பத்தினை விளைவிப்பதற் கேதுவும் ஆகிய மூன்று முண்டென்பதே சத்திய மென்பார், நீயுமுண்டு நானும் சித்தம் என்றனர். உண்மைவிளக்கம் "முத்திதனில் மூன்று முதலுமொழியக் கேள், சுத்தவனுபோகத்தைத் துய்த்தலணு-மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்த லிறையித்தை விளைவித்தல்மல, மன்புடனே கண்டுகொளப்பா" என்றதனாற் காண்க. ஆனால்நான் இல்லையென்னுஞ்சொல்லின்பொருளை நீயுணர்வாயன்றி அறியார்களறியாரென்பார், நானில்லையென்னும் வசன நீயறிவை தெரியார்கள் தெரியவசமோஎன்றனர். ஈண்டுஇல்லையென்றது ஆன்மாவிற்கென வொரு சுதந்தரமில்லையென்பதாம்.

வேதம்-அறியப்படுவது. ஆகமம்-பதிபசுபாசமென்னு முப்பொருளையும் விளக்கிக்காட்டுவது, ஆ - பசு,க - பதி, ம-மலம். அன்றியும், ஆ என்பது ஞானமும், க என்பது மோட்சமும், ம என்பது மலநாசமுமாதலால் ஆன்மாக்களுக்கு மலத்தினை நாசம்பண்ணி ஞானத்தினை யுதிப்பித்து மோட்சத்தினைக் கொடுத்தல்பற்றி ஆகமம் எனக்கூறுதலுமொன்று. (௧0௬)

காயாத மரமீது கல்லெறு செல்லுமோ
    கடவுணீ யாங்களடியேம்
கர்மபந் தத்தினற் சன்மபந் தம்பெறக்
    கற்பித்த துன்னதருளே
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
    வைவதுவு மெங்களுலக
வாய்பாடு நிற்கநின் வைதிக வொழுங்குநினை
    வாழ்த்திறற் பெறுபேறுதான்
ஓயாது பெறுவரென முறையிட்ட தாற்பின்ன
    ருளறுவது கருமமன்றும்
உபயநெறி யீதென்னி னுசிதநெறி யெந்தநெறி
    யுலகிலே பிழைபொறுக்கும்
தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
    சஞ்சலங்கெடவருள் செய்வாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
    சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்.) காயாத மரமீது-காயாத மரத்தின்மேல், கல் எறு செல்லுமோ-கல்லெறிதல் செல்லுமோ, நீ கடவுள்-நீகடவுள், யாங்கள் அடியேம்-நாங்கள் அடிமைகள், கர்ம பந்தத்தினல்-கர்மப் பிணிப்பினல், சன்மபந்தம் பெற - பிறவிப்பிணிப்பை யடையும்படி, கற்பித்து - கற்பித்துவைத்தது, உன்னது அருளே-உன்கருணையே, வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவதும்-வாயார வுண்டவர்கள் துதி பண்ணுவதும், நொந்தபேர் வைவதுவும்-நொந்தவர்கள் நிந்திப்பதும், எங்கள் - எங்களுடைய, உலகவாய்பாடு-உலக வழக்கம், நிற்க-இது நிற்க, நின்வைதிக ஒழுங்கு - உனது வைதிக வொழுக்க நூல்கள், நின்னை வாழ்த்தினல்-உன்னை வாழ்த்துதல் செய்தால், பெறு பேறு-பெறுதற்குரிய மோட்ச லாபத்தினை, ஓயாதுபெறுவர் என-தவருமலடைவரென்று, முறையிட்டால்-முழங்குவதனல், பின்னர் - அதற்குமேல், உளறுவது கருமம் அன்று ஆம்-உளறுதல் நற்கருமம் அன்ருகும், உபய நெறி ஈது என்னின் - இரண்டுமார்க்கங்கள் வைவதும் வாழ்த்துவது மாயின், உசிதநெறி எந்தநெறி-அனுகூலமார்க்கம் எந்தமார்க்கம், உலகிலே பிழைபொறுக்கும்-உலகத்தில் குற்றத்தினைப்பொறுத்தருள்கின்ற, தாயான கருணையும்-தாயின் கருணைபோன்ற கருணையும், உனக்குஉண்டு - உனக்குள்ளது, இனி-இனிமேல், எனக்கு-அடியேனுக்கு, சஞ்சலங் கெட-மனேதுக்கம் அறும்படி, அருள் செய்வாய், சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை) அருளுடைய பெருமானிடத்தன்றி அன்பர்கள் முறையமிடார்களென்றதனைக் குறிப்பிக்க, காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ என்றனர். கர்மத்திற்கேற்றபடி போகத்தினை யருள்கூட்டி வைக்குமேயன்றி வேறுவகையாக விளையாதென்பார், கர்மபந்தத்தினற் சன்மபந்தம் பெறக்கர்பித்த துன்னதருளே என்றனர், பிராரத்துவ வினையின்படியாவு முண்டாமெனத்தேராது நன்மையை யடைந்தபோது எத்துவதும், தீமை வந்தபோது தாழ்த்துவதும் சீவ சுபாவமென்பார், வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர் வைவதுவு மெங்களுலகவாய்பாடு என்றனர். நல்வழி.

" செய்தவினையிருக்கத் தெய்வத்தை நொந்தக்கா, லெய்தவருமோ விருநிதியம்—வையத், தறம்பாவ மென்ன வறிந்தன்றிடார்க்கின்று, வெறும்பானை பொங்குமோ மேல்" என்றதனுற்காண்க.

நின்னை வாழ்த்தினல் கட்டாயமாகப் பேறனைத்து முண்டாமென்று வேதாகம புராணவிதிகாசமனைத்தும் கூற அங்ஙனஞ்செய்யாது வாளா நாட்களைக்கழித்துக் கர்மத்திற்குத் தக்கபடி தீமை வந்தகாலத்து மாத்திரம் நின்னைத்தாழ்த்திப் பிதற்றுவதுநலமல்ல என்பார், வைதிகவொழுங்கு நின்னை வாழ்த்தினற் பெறு பேறுதான் ஓயாது பெறுவரென முறையிட்டதாற்பின்னருள் றுவது கருமமன்ரும் என்றனர். வாழ்த்தியபேரை வாழவைப்பதும் வைதபேரை மன்னிப்பதும் உனக்குரிய கருணையென்பார், உலகிலேபிழைபொறுக்கும் தாயான கருணையு முனக்குண்டு என்றனர். (கo எ)

இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
மிறவா திருப்பமூலத்
தெழுமங்கி யமிர்தொழுகு மதிமண்ட லத்திலுற
வென்னம்மை குண்டலினிபால்
பின்னம் பிறக்காது சேயென வளர்த்திடப்
பேயேனை நல்கவேண்டும்
பிறவாத நெறியெனக் குண்டென்னி னிம்மையே
பேசுகர்ப் பூரதீபம்
மின்னும் படிக்ககண் டாகார வன்னைபால்
வினையேனை யொப்புவித்து
வீட்டுநெறி கூட்டிடுதன் மிகவுநன்றிவையன்றி
விவகார முண்டென்னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறிய னாற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்க முத்திமுதலே
சர்வபரி பூரண வகண்ட தத்துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

(இ-ள்.) இன்னம் பிறப்பதற்கு இடம் எனின் - இன்னமும் ஜன்மத்திற் கிடமுண்டென்றால், இவ்வுலகம் இறவாதிருப்ப - இந்தச்சரீரம் இறவாதிருக்கும்படி, மூலத்து எழும் அங்கி - மூலாதாரத்தில் உண்டாகிற அக்கினியானது - அமிர்து ஒழுகும் - அமிர்த மொழுகாநின்ற, மதிமண்டலத்தில் உற - சந்திரமண்டலத்தில் பொருந்தும்படி, என் அம்மை - என்தாயாகிய, குண்டலினிபால் - குண்டலி சத்தியினிடத்தில், பின்னம் பிறக்காது - பழுதுண்டாகாதபடி, சேய் என வளர்த்திட - குழந்தைபோல வளர்த்தற் பொருட்டு, பேயேனை நல்கவேண்டும் - பேயையொத்த அடியேனைக் கொடுத்தல் வேண்டும், பிறவாத நெறி யெனக்கு உண்டு என்னின் - பிறவாவழியெனக்குளதாயின், இம்மையே - இம்மையிற்றானே, பேசு - சொல்லப்பட்ட, கர்ப்பூர தீபம் - கர்ப்பூரதீபம்போல, மின்னும் படிக்கு - ஒளிவிடும்படிக்கு, அகண்டாகார அன்னையால் - அகண்டரூபமென்கிற தாயினிடத்தில், வினையேனை ஒப்புவித்து - தீவினையேனாகிய என்னை யொப்புவித்து, வீட்டுநெறி கூட்டிடுதல் - மோட்சமார்க்கத்தில் சேர்த்திடுதல், மிகவும் நன்று - மிகவும் நன்மை, இவையன்றி - இவற்றையன்றி, விவகாரம் உண்டு என்னிலோ - வழக்கு இருக்கிறதென்றாலோ - தன்னந் தனிசிறியன் - தனியேனாகிய சிறியேன், ஆற்றிலேன் - பொறுத்திலேன், போற்றி - நமஸ்காரம், வளர் - விருத்தியடையாநிற்கிற, சந்மார்க்கம் - நன்னெறியையுடைய, முத்தி முதலே - முத்திக்கு முதல்வனே, சர்வபரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) குண்டலிசத்தியையடையின் அச்சத்தியின் உபகாரத்தால் மூலாதாரத்தினின்றும் ஆறாதாரங்கடந்தும் அமிர்தமுண்டு அசைவறனின்ற

பேரொளிதரிசனங் கண்டுய்யலாம். அகண்டாகாரஅன்னையாகிய பராசத்தியையடையின் சுத்தாத்துவிதம்பெற்றுய்யலாம். இவ்விரண்டிலுஞ் சேராதிருக்கில் பிறப்பிலும் இறப்பிலு மொத்துண்டுய்யவேண்டும் ஆகலின் அடியேனுக்குப் பிறவியுண்டெனின் குண்டலிசத்தியாகிய தாயினிடத்தில் என்னை ஒப்புவிக்கவேண்டுமெனவும், அடியேனுக்குப் பிறப்பில்லையேல் அகண்டாகார ரூபதாயினிடத்தில் என்னை ஒப்புவிக்கவேண்டுமெனவும், இங்ஙனமிரண்டிலொன்று செய்யாமல் வைத்திருந்தால் சனன மரணங்களை யடைந்துழலத்துணையிலாச்சிறியேன் பொறுக்கிலேன் எனவும் கூறிப்போந்தனர்.

வேதாவை யிவ்வணம் விதித்ததே தென்னினுன்
வினைப்பகுதி யென்பனந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவிவை மனதால்
விளைந்ததான் மனதை நாடில்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ
போதமு நின்னால்விளக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யாவுமே நீயென்று
போக்குவர வறநிகழ்த்தும்
ஆதாரவாதேய முழுதேநீ யாதலா
லகிலமீ தென்னையாட்டி
ஆடல்கண் டவனுநீ யாடுகின் றவனுநீ
யருளுநீ மௌனஞான
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ
தமருநீ யாவுநீகாண்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதானந்த சிவமே.

(இ-ள்.) வேதாவை - பிரமனைநோக்கி, இவ்வண்ணம் விதித்தது ஏது என்னின்-இந்தப்பிரகாரம் விதித்தது யாதினுக்கு என்று வினவினால், உன் வினைப்பகுதி என்பன் - உன் வினையின் கூறுபாடு என்று சொல்லுவான், அந்தவினை பேச அறியாது-அந்த வினையானது பேச அறியாது, நிற்க-அது நிற்க, இவை மனதால் விளைந்ததால்-இவைகள் மனத்தினால் விளைந்ததனால், மனதை நாடில்-மனத்தினை நாடுமிடத்தில், போதமே நிற்கும்-அறிவே நிற்கின்றது, அப்போதத்தை நாடிலோ-அவ்வறிவைநாடிலோ, போதமும் - அவ்வறிவும், நின்னால் விளக்கம்-உன்னால் விளக்கப்படுவது, பொய் அன்று-இது பொய்யல்ல, தெய்வமறை-தைவிகமான வேதங்கள், யாவுமே நீயென்று-எல்லாம் நீயேயென்று, போக்குவரவு அறநிகழ்த்தும் - போக்குவரவொழியச் சொல்லாநிற்கும், ஆதார ஆதேயம் முழுதும் நீ ஆதலால்-ஆதார ஆதேயங்களாகிய முழுமையும் நீயாகையால், அகில மீது-உலகின் மேல், என்னை யாட்டி - என்னை யாடும்படிபண்ணி, ஆடல் கண்டவனு

நீ-அவ்வாடலைப் பார்த்தவனு நீ, ஆடுகின்றவனு நீ - ஆடுவோனும் நீ, அருளும் நீ-திருவருளு நீ, மௌன ஞான தாதாவும் நீ-மௌனஞானக் கொடையாளனும் நீ, பெற்ற தாய்தந்தை தாமும்நீ-பெற்றதாய்தந்தைகளும் நீ, தமரும் நீ-உறவினரும் நீ, யாவும் நீ-மற்றும் எனக்கிதமான பொருள்களெல்லாம் நீயே, சர்வ பரிபூரண. என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவினுக்கு யாதொரு சுதந்தரமு மின்மையின் அவ்வான்மாவின் பூர்வவினைக்குத் தகுந்தபடி முதல்வன் அறிவினை விளக்குவன். அவ்வறிவோ மனத்தின் மூலமாகத் தனுகரணபுவனபோகங்களில் வியாபாரஞ்செய்து ஆகாமிய வினையைச் சேகரித்துக்கொள்ளும் அவ்வாகாமியம் பிராரத்துவ வினையாக முடிய அவ்வினைக்குத் தகுந்தபடி முதல்வன் ஆணையினின்று பிரமாவானவன் ஆன்மாவிற்குவேண்டியவற்றை விதிப்பன் என்பதாம்.

ஆதாரம்-இடம், ஆதேயம்-இடத்து நிகழ்பொருள், இவ்விரண்டிடத்தும் முதல்வன்வியாபகம் நிறைந்திருத்தலால்,ஆதாரவாதேயமுழுது நீ என்றனர். உலகமும் உலகப்பொருள்களும் முதல்வனேயாகையால் உலகத்தில் தன்னை நடிப்பிப்பவன் முதல் எல்லாம் அவனே என்பார், ஆடல்கண்டவனு நீ.........யாவு நீ என்றனர். பட்டினத்துப்பிள்ளையார். "ஊட்டுவிப்பானு முறக்குவிப்பானு மிங்கொன்றொடொன்றை, மூட்டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை, காட்டுவிப்பானு மிருவினைப்பாசக்கயற்றின்வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டேதில்லையம்பலத்தே." எனவும்,தேவாரம். அப்பனீ யம்மை நீ, யையனு நீ யன்புடைய மாமனுமாமியு நீ, யொப்புடையமாதருமொண்பொருளு நீ, யொருகுலமுஞ் சுற்றமுமோரூரு நீ, துய்ப்பனவு முய்ப்பனவுந் தோற்றுவாய் நீ துணையாமென்னெஞ்சத் துறப்பிப்பாய் நீ, யிப்பொன்னீ யிம்மணிநீ யிம்முத்து நீ யிறைவனீ யேறூர்ந்த செல்வனீயே" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. (ச0க)

கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னிழல் வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற்கையள்ளிக்
கொள்ளுகினு மந்நீ ரிடைத்திளைத் தாடினுங்
குளிர்சந்த வாடைமடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வசதிபெறு போதும்வெள்ளை
வட்டமதிபட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும் வேலையமுதம்
விந்தைபெற வறுசுவையில் வந்ததென வமுதுண்ணும்
வேளையிலு மாலைகந்தம்
வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண்டியபவண்ணம்
விளையாடி விழிதுயிலினும்

சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரக்ஷைபுரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதாநந்த சிவமே.

(இ-ள்.) கொந்து அவிழ்-கொத்துக்கள் விரிகின்ற, மலர்ச்சோலை-பூஞ்சோலைகளின், நல் நிழல்வைகினும்-நல்ல நிழலிற்றங்கி யிருந்தாலும், குளிர்-குளிர்ந்த, தீ புனல் கை அள்ளிகொள்ளினும் - மதுரமாகிய நீரைக்கையினலள்ளி உட்கொண்டாலும், அந்நீரிடை - அந்நீரினிடத்தில், திளைத்து ஆடினும் - மூழ்கிவிளையாடினாலும், குளிர்சந்தவாடை - குளிர்ந்த சந்தனமணமுள்ளகாற்று, மடவார்-மாதர்கள், வந்துலவுகின்றது என - வந்துலாவுகின்றதுபோல, முன்றிலிடை உலவ-முற்றத்தின்கண் உலாவும்படி, வசதிபெறுபோதும்-(விசாலமான) வீடுகளையுடையனாகுங்காலத்திலும், வெள்ளை-வெண்மையாகிய, வட்டம்-வட்டவடிவுள்ள. மதி-சந்திரன், பட்டப்பகல் போல-பட்டப்பகலைப்போல, நிலவுதர-சந்திரிகையை வீசலால், மகிழ்போதும்-மகிழுங்காலத்தும், வேலை அமுதம்-கடலமுதானது, விந்தைபெற-ஆச்சரியமடைய, அறுசுவையில்-அறுசுவைப்பதார்த்தங்களில், வந்தது என-வந்ததென்னும்படி, அமுது உண்ணும் வேளையிலும் - உணவையுண்ணுகிற காலத்திலும், மாலை கந்தம்-பூமாலை சந்தனம், வெள்ளிலை அடைக்காய்-வெற்றிலைப்பாக்கு, (இவைகளை) விரும்பி-அபேட்சித்து உண்டு, வேண்டிய வண்ணம் விளையாடி - வேண்டியபடி விளையாடி, விழிதுயிலினும்-கண்ணுறங்கினாலும், சந்ததமும்-சதாகாலமும், நின் அருளை மறவா வரம்தந்து-உன்னருளை மறவாத வரத்தினைக்கொடுத்து, தமியேனை ரட்சைபுரிவாய்-தனியேனைக் காத்தருளுவாய், சர்வபரிபூரண-என்க.

(வி-ரை.) எத்தன்மையவாகிய போக போக்கியங்களை அனுபவிக்குங் காலத்திலும் உன் திருவருளை யான் மறவாதிருக்கக்கிருபை செய்யவேண்டுமென்பதாயிற்று. திருக்கருவையந்தாதி, "இருக்கினு நிற்கும்போது மிரவு கண்டுயிலும் போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்தி யூண்டுய்க்கும்போதும் முருக்கிதழ் கனிவாயாரை மூயங்கிநெஞ்சழியம்போதுந், திருக்களாவுடைய நம்பா சிந்தை யுன்பாலதாமே" என்றதனாற்காண்க.

தேஜோமயாநந்தம்.

மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னீழன் மலையாதி
மன்னுமுனி வர்க்கேவலாய்
மந்த்ரமா லிகைசொல்லு மியமநிய மாதியா
மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு
கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே
கமலாசன நாதிசேர்த்துக்
காலைப் பிடித்தனலை யம்மைகுண் டலியடிக்

கலைமதியி னூடுதாக்கி
உருகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுன் டுறங்காம
லுணர்வான விழியைநாடி
யொன்றோ டிரண்டெனுச் சமரச சொரூபசுக
முற்றிடவென் மனதின்வண்ணம்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பேனே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) மருமலர் சோலை-செறிபரிமளப் பூஞ்சோலைகள் நெருங்கிய நல் நீழல்-நல்ல நீழலையுடைய, மலையாதி மன்னும்-மலைமுதலான இடங்களில் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, முனிவர்க்கு-முனிவரர்க்கு, ஏவலாய்-அடிமையாய், மந்த்ரமாலிகை சொல்லும்-மந்திரமாலிகையில் சொல்லப்படுகிற, இயம நியமாதிபாம்-இயம நியமாதிகளாகிற, மார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு-நெறியிலிருந்துகொண்டு, கருமருவு காயத்தை-கர்ப்பவேதனையை யனுபவித்த சரீரத்தினை, நிர்மலம் ஆக-பரிசுத்த மாகும்படி, கமலாசனுதிசேர்த்து-பத்மாசன முதலான ஆசனபேதங்களில் அமைத்து, காலைப்பிடித்து-பிராணவாயுவினைத் தடுத்து, அனலை-மூலாக்கினியை, அம்மை குண்டலி அடி-தாயாகிய குண்டலி சத்தியின் திருவடியாகிய, கலைமதியினூடு தாக்கி-கலைகள் நிறைந்த சந்திரனிடத்தில் தாக்கவிட்டு, உருகிவரும்-(அதினின்றும்) உருகியொழுகாநின்ற, அமிர்தத்தை உண்டு உண்டு-அமுதத்தினையிடையறு தருந்தி, உறங்காமல்-கேவல நித்திரை செய்யாமல், உணர்வான விழியினுடி-ஞானக்கண்ணாற் பார்த்து, ஒன்றோடு இரண்டு என்னு-ஒன்றிரண்டென்று சொல்லப்படாத, சமரச சொரூப சுகம்-சமரச சுவரூபானந்தத்தினை, உற்றிட-அடையும்படி, என் மனதின் வண்ணம்-என் கருத்தின் பிரகாரம், திருவருள் முடிக்க-திருவருளானது முடித்துக்கொடுக்க, இத்தேகமோடு காண்பனே-இந்தச் சரீரத்துடனிருக்கும்போதே காணப்பெறுவேனே, தேடு அரிய-தேடுத லரிதான, சத்து ஆகி-உண்மையாகி, என் சித்தமிசை குடிகொண்ட-என்மனத்திற் குடிகொண்டிருக்கிற, அறிவு ஆன தெய்வமே-ஞானரூபமாகிய கடவுளே, தேஜோமய ஆநந்தமே - தேஜோராசியாகிய இன்பமே என்க.

(வி-ரை.) மந்த்ரமாலிகை என்பது, அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களில் ஒருவராகிய திருமூல நாயனூர் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருமந்திர மெனனும் திருமுறையினை. இவ்வரிய திருமுறையின் உண்மைகளைத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டுமாயின் தக்க பெரியோர்களை யடுத்து தொண்டு செய்து உணரவேண்டுவது அவசியமாகலின், முனிவர்க் கேவலாய் என்றும், கற்கவேண்டியவைகளைக் கற்றுப் பின்னர் அந்நூல் கட்டளையிட்ட வழியில் நிற்கவேண்டுமாகலின், மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு எனவும்; பின்னர் மலசம்பந்தத்தால் மொத்துண்டுழலும் தேகத்தினைச் சுத்தமாக்க

வேண்டுமாகலின், நிர்மலமதாகவே என்றும், நியமாதிகளிற் பழகவேண்டுமாயின் யோகநூல்களிற் கற்பித்த ஆசனங்களி லொன்றினைக் கொளல் வேண்டுமாகலின், கமலாசனாதி சேர்த்து எனவும். யோகானுபவத்தில் முதல் முதல் பிராணவாயுவினை வெளியிலே போகவொட்டாது தடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமாதலால், காலைப்பிடித்து எனவும்; அங்ஙனம் வாயுவினைத்தடுத்தமாத்திரத்து மூலாதாரத்திலுள்ள அக்கினிமூண்டு பிரமரந்தரத்திலுள்ள மதியைத் தாக்குமாகலின், கலைமதியினூடு தாக்கி எனவும், அங்ஙனம் அக்கினியானது மதியைத் தாக்கிய மாத்திரத்து அம்மதியினின்றும் சொட்டுகின்ற அமுர்தம் உணவாகுமாதலின், அமிர்தத்தையுண்டு எனவும், இத்தகைய உணவு கிடைத்தபோது பகிர்முக சுழுத்திவாராதாகையால், உறங்காமல் என்றும், உறக்கம் நீங்கவே, புறக்கருவி வியாபாரம் ஒழியுமாகலின், உணர்வான விழியை நாடி எனவும், இத்தகைய நோக்கத்தில் அனுபவிக்கும் நிலைமையினில் ஏகான்மவாதிகளைப்போல பரமான்மா ஆன்மா இரண்டுமொன்றாகி விட்டதெனக் கூறவாவது, துவைத வாதிகளைப்போல ஆன்மா பரமான்மா விரண்டும் வேறாகி நிற்பதெனக் கூறவாவது முடியாமல், வைதிக சைவ சன்மார்க்க நெறியினர்போல அத்துவிதம் கூறவேண்டியிருத்தலின், ஒன்றோ டிரண்டெனாச் சமரசரூப சுகமுற்றிட எனவும், இத்தகைய சுத்தாத்துவித நிலையானது இத்தேகமுள்ளபோதே கிடைக்குமோ என்பார், இத்தேகமொடு காண்பனோ எனவும் கூறினர். (கக௦)

இப்பிறவி யென்னுமோரிருட்கடலின் மூழ்கிநா
னென்னுமொரு மகரவாய்பட்
டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத
மெனக்கொங்கை வரிசைகாட்டும்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்
சோராத வாசையாங் காணாறு வானதி
சுந்ததென மேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்
கைவிட்டு மதிமயங்கிக்
கள்ளவங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டுமெளியேன்
செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேரவுங் கருணை
செய்வையோ சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) இப்பிறவி என்னும்-இந்தப் பிறப்பென்கிற, ஒரு இருள் கடலில் மூழ்கி-ஒரு கருங்கடலில் முழுகி, நான் என்னும்-நானென்

கிற, ஒரு பசுரவாய்ப் பட்டு - ஒருமுதலையின் வாயிலகப்பட்டு, இருவினை என்னும்-இருவினைக ளென்கிற, திரையின்-அலைகளால். எற்றுண்டு-எறியப்பட்டு- புற்புதம் என-நீர்க்குமிழ்போல, கொங்கை வரிசை காட்டும்-கொங்கைகளின் ஒழுங்கைக்காட்டுகின்ற, துப்பு இதழ்-பவளத்துண்டுபோன்ற அதரத்தினையுடைய, மடைந்தையர்-மாதர்களுடைய, மயல்-காமமயக்கமாகிய, சண்டமாருதச்சுழல்-சுழற்சியையுடைய பெருங்காற்றானது, வந்து வந்து அடிப்ப-பலகாலும் வந்து தாக்க, சேராத ஆசை ஆம் கான் ஆறு-குறையாத ஆசையாகிய காட்டாறு, வான்கதி சுரந்து என-ஆகாய கங்கை பெருகினாற்போல, மேலும் ஆர்ப்ப-மேலும் மேலும் வந்து மோத, கைப்பரிசு காரர்போல்-கைப்புனைக் காரர்போல, அறிவான வங்கமும் கைவிட்டு-ஞானமாகிய மரக்கலத்தையுங் கைவிட்டு, மதிமயங்கி-புத்தி கலங்கி, கள்ளவங்கக்காலர்-திருட்டுக் கப்பலையோட்டிய யமபடர், வருவர் என்று அஞ்சி-வருவார்களென்று பயந்து, கண் அருவி காட்டும் எளியேன்-கண்ணீரருவியைக் காட்டுகின்ற எளியேன், செப்பு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, முத்தி ஆம் கரை சேரவும்-முத்தி என்கிற கரையை யடையவும், கருணை செய்வையோ-கிருபை செய்வையோ, சத்தாகி என் சித்தமிசை. என்க.

(வி-ரை,) பிறவி முதலியவற்றை கடல் முதலியவாக உருவகஞ்செய்து கூறினர். திருவாசகம், "தனியனேன் பெரும் பிறவிப் பௌவத் தெவ்வத் தடந்திரையாலெற்றுண்டு பற்றொன்றின்றிக், கனியை நேர் துவர்வாயா ரென்னு மாலாற் கலக்குண்டு காமவான் சுறவின் வாய்ப்பட், டினியென்னேயுய்யுமா றென்றென் றெண்ணி யஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை, முனைவனே முதலந்தமில்லாமற் கரைகாட்டி யாட்கொண்டாய் மூர்க்கனேற்கே." எனவுங் கூறியுள்ளதனைக் காண்க. பரிசு என்பது மூங்கில் அகணிகளால் கூடைபோல வட்டமாகப் பின்னி மேற்புறத்தில் தோலால் மூடப்பட்டிருப்பதாகிய ஒருவகைத் தெப்பம். (௧௧௧)

தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிதிலோ
சந்தேகமில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்த்ரஜா லக்கோலம்
வஞ்சனை பொறாமைமிலாயம்
ஐந்ததமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வஞ்சனையிலாதகனவே
யெந்தநா ளுஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
யிரவுபக லில்லாவிடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவுமூழ்கிச்

சிந்தைதான் றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) தந்தை-தகப்பன், தாய்-மாதா, தமர்-உறவோர், தாரம்-மனைவி, மகவு-குழந்தை, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகின்ற, இவையெல்லாம்-இப்பொருள்களெல்லாம், சந்தையில் கூட்டம்-சந்தையில்கூடுங் கூட்டத்தையொக்கும், இதிலோ சந்தேகம் இல்லை-இதனிடத்திலோ ஐயமில்லை, மணிமாடம்-இரத்தினகசிதமான வீடுகள், மாளிகை-மாளிகைகள், மேடை-மேடைகள், சதுரங்கசேனையுடனே-சதுரங்கசேனைகளாகிய இவற்றோடு, வந்தது-உண்டானதாகிய, ஓர் வாழ்வும்-ஒப்பற்ற வாழ்க்கையும், ஓர் இந்தரஜாலக்கோலம்-ஒரு இந்திரஜாலத்தின் அழகையொக்கும், வஞ்சனை-வஞ்சகம், பொறாமை-பொறுக்காமை, லோபம்-உலோபகுணம், (ஆகியஇவைகள்) வைத்த-தன்னிடத்து வைக்கப்பட்ட, மனம்ஆம் கிருமிசார்ந்த-மனமாகிய புழுச்சேர்ந்த, மலபாண்டமோ-மலபாண்டமாகிய தேகமோ, வாஞ்சையிலாதகனவே-விருப்பஞ்செய்யப்படாத சொப்பனமே, (இவ்விஷயங்களை) எந்த நாளும்-(பெருக்கஞ்சுருக்கம் என்கிற) எக்காலமும், சரியெனத் தேர்ந்துதேர்ந்து-சரியென்றாராய்ந்து தெளிந்து, இரவுபகல் இல்லாவிடத்து-இராப்பகலற்றவிடத்தில், ஏகமாய்நின்ற-ஒன்றாகிநின்ற, நின் அருள் வெள்ளமீதில்-உன் திருவருள் வெள்ளத்தில், யான் என்பது அறவும் மூழ்கி-யானெனுஞ் செருக்கற்றொழிய முழுகி, சிந்தை-மனமானது, தெளியாது-தெளியாமல், சுழலும்வகை என்கொல்-சுழலும்விதம் யாது, தேடரிய சத்தாகி. எ-க.

(வி-ரை.) சந்தையில் சந்திப்போர் சிறிதுநேரம் அளவளாவி உடனே பிரிந்து பின்னர் ஒருவருக்கொருவர் யாதொருசம்பந்தமின்றி வாழுதல் போல் தாய்தந்தைமுதலிய சுற்றத்தார் யாவரும் அங்ஙனமே யென்பார். தந்தைதாய் தமர்தாரமகவென்னும் மிவையெலாஞ் சந்தையிற் கூட்டமென்றனர். உபதேசமாலை. "தாயாரையுந் தந்தையையுந் தற்சார்ந்தகேளிரையு, மாய மயல்காட்டு மனைவியையுஞ்-சீயென்று, சொப்பனம்போற் கண்டெட்டாத் தூரப்போயாகநிலை, நிற்பவனை ஞானியெனநேர்." என்றதனாற் காண்க. தேர் பரிகரி காலால் ஆகிய நால்வகைச் சேனையுடன் கூடகோபுர மாடமாளிகையி லிருந்திவாழு மரசச்செல்வமும் நிலையல்லவென்பார், மாடமாளிகை மேடை சதுரங்கசேனையுடனே வந்ததோர் வாழ்வுமோரிந்த்ரஜாலம் என்றனர். திருவெண்காட்டடிகள். "முடிசார்ந்த மன்னரு மற்றுமுள்ளோரு முடிவிலொரு, பிடிசாம்பராய்வெந்து மண்ணாவதுங்கண்டு பின்னுமந்தப், படிசார்ந்த வாழ்வை நினைவதல்லாற் பொன்னி னம்பலத்தா, னடிசார்ந்து நாமுய்ய வேண்டுமென் றேயறி வாறில்லையே." என்றதனாற்காண்க. தீமை யனைத்தற்கு மிருப்பிடமாகி புழுவாதிநிறைந்த வுடலூ நிலையில்லதென்பார், வஞ்சனை பொறாமை லோபம் வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ வாஞ்சையிலாத கனவு என்றனர்.

பட்டினத்தார். "ஆயும்பொழுது மயிர்க்கால்கடோறு மருங்கிருமி, தோயு மலக்குட்டையாகிய காயத்தைச் சுட்டுவிட்டாற், பேயுடன மிடுங்கட மாமென்று பேசுவதை, நீயு மறிந்திலை யோவொரு டேடமினைந்தனையே." என்றதனாற் காண்க. (கக௨)

ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கிமனம் வீழநேரே
யறியாமை யாகின்ற விருளகல விருளொளியு
மல்லா திருந்தவெளிபோற்
கோடா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாதீதமுங்
கூடினே னோசரியை கிரியையின் முயன்றுநெறி
கூடினே னேவ்வலனியா
னீடாக வேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராணனென்னு
மிருநிதி யினைக்கட்டி யோகபர னாகாம
லேழைக் குடும்பனாகித்
தேடா தழிக்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே

(இ-ள்.) ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பரம்போல்-ஆடாமல் நின்றுவிட்ட பம்பரம்போல, மனம் விசை அடங்கி வீழ-மனமானது விசையொடுங்கி விழவும், நேரே-நேராக, அறியாமையாகின்ற-அஞ்ஞானமாகிய, இருள் அகல-இருள் நீங்கவும், இருள் ஒளியும்-இருள் ஒளிகள் இரண்டும், அல்லா திருந்த-அல்லாமலிருந்த, வெளிபோல்-பரமாகாயம்போல, கோடாது என்னைக்கண்டு-பிசகாமல் என்னைப்பார்த்து, எனக்குள் நிறை-என்னுள்ளே நிறைந்து, சாந்தவெளிகூடி-உபசாந்தமென்னும் ஆகாயத்திற் சேர்ந்து, இன்ப அதீதமும் கூடினேனோ-சுகாதீத நிலயத்தையு மடைந்தேனோ, சரியை கிரியையில் முயன்று-சரியை கிரியையில் முயற்சிசெய்து, நெறி-சன்மார்க்கத்தினை, கூடினேனோ-சேர்ந்தேனோ, அல்லன் யான்-அப்படியல்லாதவனாகிய நான், ஈடாக-பெருமையாக, ஆறு வீட்டினில் நிரம்பி-(ஆறுதாரங்களாகிய) ஆறு வீடுகளில் நிறைந்து, இலகிவளர்-பிரகாசித்து வளர்கின்ற, பிராணன் என்னும்-பிராணவாயுவென்கிற, இருநிதியினைக்கட்டி-பெரிய திரவியத்தினைகட்டி, யோகபரன் ஆகாமல்-யோகவான் ஆகாமல், ஏழைக் குடும்பன் ஆகி-ஏழைக்குடியாகி, தேடாது அழிக்க-தேடாமல் செலவு செய்ய, ஒரு மதிவந்தது-ஒரு புத்தியுண்டாயிற்று, என்-இதற்குக் காரணம் யாது, தேடரிய சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றை யனுட்டிப் போர்க்கு முறையே சிவசாலோகம், சிவசாமீபம், சிவசாரூபம், சிவசாயுச்சியங் கிடைக்குமென்பது நிச்சயம், இவற்றுள் யாதாயினுமொன்றினைக் கிரமமாக வனுட்டித்து ஒரு பதவியினை யடையவேண்டியது ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாத கடமையாம். அங்ஙனமாக, தான் இவற்றிலொன்றையேனும் அனுபவிக்க முயலாது வாளாவாழ்ந்து திருவருட்செல்வத்தினைப் பெறாது ஏழையாயினேனென்றனர். செய்யுளாகலின் தலைதடுமாற்றமாக முன்னர் ஞானத்தினையும் அதன் பின்னர் சரியை கிரியைகளையும் இவற்றின் பின்யோகத்தினையும் கூறினர். (ககரு)

பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
 பஞ்சுபடு சொல்லனிவனைப்
பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்
 பரமார்த்த மிதுவென்னவே
ஆடாது மாடிநெஞ் சுருகிநெக் காடவே
 யமலமே யேகமேயெம்
ஆதியே சோதியே யெங்குநிறை கடவுளே
 யரசே யெனக்கூவிநான்
வாடாது வாடுமென் முகவாட்ட முங்கண்டு
 வாடா வெனக்கருணைநீ
வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த
 வன்மையை வளர்ப்பித்ததார்
தேடாது தேடுவோர் தேட்டற்ற தேட்டமே
 தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) படாது பாடி படித்து-பாடாததெல்லாம் பாடிப் படித்து, அளவு இல்-அளவற்ற, சமயமும்-சமயங்களும், பஞ்சுபடுசொல்லன் இவனை-பஞ்சுபோலப் பறக்கும் நொய்மையான சொற்களையுடைய இவனை, பார்மின் பார்மின் என்று-பாருங்கள் பாருங்கள் என்று சொல்லிக்கொண்டு, சபை கூடவும்-சபை சேரவும், இது பரமார்த்தம் என்ன-இது மேலான பொருளென்று, ஆடாதும் ஆடி-ஆடாத வகையாய்க் கூத்தாடி, நெஞ்சு உருகி நெக்கு ஆடி-மனமுருகி நெகிழ்ந்தாட, அமலமே பரிசுத்த வஸ்துவே, ஏகமே-ஒன்றே, எம் ஆதியே-எமக்குக்காரண பூதனே, சோதியே-ஒளியே, எங்கும் நிறை கடவுளே-எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கும் கடவுளே, அரசே-அரசனே, எனக்கூவி-என்று பலவகையா யழைத்து, நான் வாடாதுவாடும்-நான் (ஒருவரும்) வாடாதவகையாய் வாடுகின்ற, என் முகவாட்டமுங் கண்டு-எனது முகவாட்டத்தினையும் பார்த்து, வாடா என-வாடாவென்று

நீ கருணை வைத்திடா வண்ணம்-நீ கருணை செய்யாத வகை, சங்கேதமா-நியமமாக, இந்த வன்மையை வளர்ப்பித்தது ஆர்-இந்தக் கடினத்தன்மையை விருத்தியடைவித்தது யார், தேடாது தேடுவோராகிய-தேடாது தேடுவோராகிய அறிஞர்க்கும், தேட்டு அற்ற தேட்டமே-தேடுதலில்லாத திரவியமே, தேடரிய சத்தாகி என்க.

(வி-ரை.) நவரசாலங்காரங்களமையச்செய்யுளியற்றவல்ல அளவற்ற சமயத்தினர்கள் அடியேனுடைய புன் கவியினைக் கண்டு என்னை நோக்கி இவன் பஞ்சுபோல மிகவும் நொய்தாய்ப்படிக்கும் சொற்களையுடைய ஏழை இவன் கல்வித்திறத்தினைப்பாருங்கள் என்று கூடிக் கூடிப் பேசுவார்கள் என்பார், படாதுபாடி பாடி*****சபைகூடவும் என்றனர். அதைக்கண்டு சகியாமல் அடியேன் ஆதியே, சோதியே எனப்பற்பல விதமாகத் தோத்தரித்து முகம் வாடி நிற்கவும் என்பால் கருணைவையாது கடின சித்தங்கொண்டிருப்பதென்னை என்பார், ஆதியே சோதியே*****வன்மையை வளர்ப்பித்ததார் என்றனர். வளர்த்ததார் என்ற வினாவிற்கு விடையாவது பரிபக்குவ மெய்த்ப் பெருமையின் கருணைகனிய வில்லையென்பதாம். தேடாது தேடுவோர். தற்போதத்தினை முன்னிடாது திருவருளை முன்னிட்டுத்தேடுவோர். (௧௪)

பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனையென் மனதறப்
பேரம் பலக்கடவுளாய்
அறிவா யிருந்திடும் நாதவொலி காட்டியே
யமிர்தப்ர வாகசித்தி
அருளினை யலாதுதிரு வம்பலமு மாகியெனை
யாண்டனைபி னெய்தி நெறியாய்க்
குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபாலநங்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமிருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) பிறியாத-நீங்காத, தண் அருள்-தண்ணிய அருளையுடைய, சிவஞானியாய் வந்து-சிவஞானியாகிவந்து, பேசு அரிய வாசியால்-சொல்லுதற்கரிய வாயுதாரணையினால், பேரின்பவுண்மையை-பேரின்பவுண்மையினை, அளித்தனை-கிருபைசெய்தாய், என் மனது அற-என் மனமிறக்க, பேரம்பலக் கடவுளாய் - பேரம்பலக்கடவுளாகி, அறிவாயிருந்திடும் - அறிவுருவாயிருக்

நின்ற நாத ஒலிகாட்டி-நாத வோசையினைக்காட்டி, அமிர்தப்ரவாக சித்தி-அமிர்தப் பெருக்கின்பேற்றினை, அருள்செய்தாய், அலாது-அன்றியும், திருவம்பலமும் ஆகி-திருவம்பல ரூபமாகி, என்னையாண்டனை-என்னை யாட் கொண்டாய், பின் எய்தி-பிறகுவந்து, நெறி ஆய்-முறைமையாய், குறிதான் அளித்தனை-இலக்கையும் அருள்செய்தாய், நல் மரவுரிகொள்-சிறந்தமரவுரியினைத்தரித்த, அந்தணக் கோலமாய்-அந்தண வடிவமாகி, அசபா நலம் கூறினபின்-அஜபாக்கியை எனக்குபதேசித்த பிறகு, மௌனியாய் சும்மா இருக்க-மௌனியாகிச் சும்மா விருக்கும்படி, நெறி கூட்டினை-நன்னெறிகட் சேர்த்தாய், எல்லாம் இருக்க-இவைகளெல்லாமிருக்க, சிறியேன்-சிறியேனாகிய நான், மயங்கி-மயக்கங்கொண்டு, மிக அறிவின்மை யாவனோ-மிகுதியும் அஞ்ஞானியாய் விடுவேனோ, தேடரியசத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாயுள்ள சிவம் ஆன்மாமலபரிபாக முற்ற அவசரத்து குருமூர்த்தியா யெழுந்தருளு மாகையால், சிவஞானியாய் வந்து எனவும், அம்மூர்த்தி பிராணாயாமமுதலிய போதித்து முதல்வன் றன்மையை விளக்குமாகலின், வாசியாலேபேரின்ப வுண்மையை யளித்தனை எனவும், பின்னர் தத்துவங்களைக்கடந்து அறிவு மாத்திரையாக நின்று இச்சாஞானசொரூபினியான அவிநாபாவசத்தியின் சகத்திராம்ச மானநாத வுண்மையினை விளக்கினை என்பார், அறிவாயிருந் திடும் நாதவொலிகாட்டி எனவும், பின்னர் பிரமரந்திரத்திலுள்ள அமிர்தப் பிரவாகத்தால் நிரம்பச்செய்தனை என்பார், அமிர்தப்பிரவாக சித்தி அருளினை எனவும், பின்னர் திருவருளினை யிரண்டறவிருந்து அனுபவிக் கத்தக்க நிலையினைக்காட்டி அதற்குபாயமான ஒரு மொழியினை போதித்து மௌன நிலையினைக்காட்டி அதற்குபாயமான ஒரு மொழியினைப்போதித்து மௌனநிலையில் நிறுத்தினை யென்பார் நெறியார்****கூட்டினை யெனவும் கூறினர்.

அசபாமந்திரமென்பது ஓரெழுத்து ஒருமொழி, அது சகல மந்திரங்கட்கு மாதாரமாய் முதல்வனைக்குறித்து நிற்பது. அது வரிவடிவிற்காட்டத் தக்கதன்று உபதேசக் கிரமத்தாலறிய வேண்டுவது, சித்தாந்த சன்மார்க்க நெறியினரை யடுத்தறிக. திருமந்திரம். "போற்றுகின்றேன் புகழ்ந்தும் புகல்ஞானத்தைத், தோன்றுகின்றேன் சிந்தைநாயகன் சேவடி. சாற்றுகின்றேனறையோ சிவயோகத்தை, யேற்றுகின்றே னெம்பிரானோரெழுத்து." எனவும், "பொன்னான மந்திரம் புகலவு மொண்ணாது, பொன்னான மந்திரம் பொறிநிஞ் சுகத்தாகும், பொன்னான மந்திரம் புகையுண்டு பூரிக்கில். பொன்னாகும் வல்லார்க்குடம்பு பொற்பாதமே." எனவும் வருவனவற் றாற் காண்க. (கக௫)

ஆரா ரெனக்கென்ன போதித்து மென்னறிவென்
னறிவினை மயக்க வசமோ
அண்டகோ டிகளெலாங் கருப்பவறை போலவு
மடுக்கடுக் காவமைத்துப்
பேராம லின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவத லார்தொன்றிலும்

பின்னமுற மருவாது நன்னயத் தாலினிப்
 பேரின்ப முத்திநிலையும்
தாராது தள்ளவும் போகாது னுலது
 தள்ளினும் போகேனியான்
தடையேது மில்லையாண் டவனடிமை யென்னுமிரு
 தன்மையிலு மென்வழக்குத்
தீராது விடுவதிலை நடுவான கடவுளே
 தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தம்மிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) எனக்கு-அடியேனுக்கு, ஆர் ஆர்-ஒவ்வொருவரும், என்னபோதித்தும்-எதைப்போதிப்பினும், என்ன-என்னலாபம், என் அறிவினைமயக்கவசமோ-என் புத்தியைப்பேதிக்க வசமாகுமோ, அண்டகோடிகள் எல்லாம்-அண்டகோடிகளை எல்லாம், கருப்ப அறைபோலவும்-கருப்பவீடு போலவும், அடுக்கு அடுக்கா அமைத்து-வரிசை வரிசையாயமைத்து, பேராமல் நின்ற-நிலைபேறாது நின்ற, பரவெளியிலே-பரமாகாயத்தில், மனவெளிபிறங்குவது அல்லாது-மனோகாயம் பிரகாசிப்பதன்றி, ஒன்றினும்-மற்றொன்றினும், பின்னம் உறமருவாது-அழியும்படி பொருந்தாது, நல் நயத்தால்-நல்லவிருப்பத்தால், இனி-இனி, பேரின்பமுத்திநிலையும்-பேரானந்த ஏதுவான மோட்சநிலையும், தாராது-கொடாமல், தள்ளவும் போகாது-தள்ளவும்படாது, உன்னால்அது தள்ளினும்-உன்றியமனத்தால்அது தள்ளினும், யான்போகேன்-நான்போகமாட்டேன், தடை ஏதும் இல்லை-தடை சிறிதும் இல்லை, ஆண்டவன் அடிமைஎன்னும்-ஆண்டவன் அடிமைஎன்கின்ற, இருதன்மையிலும்-இருதன்மையாலும், என்வழக்குதீராது-என்னுடைய விவகாரம் தீர்ந்தொழியாது, (ஒழியாவிடினும்) விடுவது இல்லை-நானே விடுதல் இல்லை, நடுவான கடவுளே-நடுநிலைமையுள்ள கடவுளே, தேடரிய சத்தாகி என்க.

(வி-ரை.) சூரியனொளியும் கண்ணொளியும் அபேதமாகக் கலந்து பிரபஞ்சப்பொருளினை யனுபவிப்பதுபோல, சிதாகாயத்தில் மனோகாயங்கலந்து திருவருளினையனுபவிக்கும் பெரும்பாக்கியத்தினையடைந்தேனாதலால் இத்தகைய புண்ணியம் கைவரப்பெறாத சாமான்னியர் என்னவிதமாக என்னைமயக்கினும் மயங்கேனெனவும், இனி யந்நிலையி னின்றும் பிரியேனெனவும், கண்ணொளியும் ஆதித்தப்பிரகாசமும் ஒன்றுபட்டுப்பிரிக்கவொண்ணாத நிலையிலிருக்கினும் உண்மையில்கண்ணொளியும் ஆதித்தனொளியும் வேறாதற்போல் முதல்வனாகிய நீயும் அடியேனும் ஆண்டானடிமையேயன்றி யொன்றனென்பதும் இனி யுனைவிட்டு எக்காலத்தும் நீங்கவேண்டுவ தில்லையெனவுங் கூறினர். (சகசு)

கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
 கரடிவெம் புலிவாயையும்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
 கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்

வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர் காணாம லுலகத் துலாவலாம்
விண்ணவரை யேவல்கொள்ளலாம்
சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தி னும்புகுதலாம்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்-) கந்து-கட்டுத்தறியினை, உக-முறியச்செய்யும், மதக்கரியை வசமாநடத்தல் ஆம் - மதயானைகளை வசப்படுத்தி நடத்தல் கூடும், கரடி வெம் புலிவாயையும் கட்டலாம் - கரடி வாயையும் கொடிய புலிவாயையும் கட்டுதல்கூடும், ஒரு சிங்கம் முதுகின்மேற் கொள்ளலாம்-ஒப்பற்ற சிங்கத்தின் முதுகிலேறி உட்கார்ந்திருத்தல்கூடும், கட்செவி எடுத்து ஆட்டலாம்-பாம்புகளைப்புற்றினின்றும் வெளிப்படுத்தியாட்டுதல் கூடும், வெம் தழலின்-வெவ்வியநெருப்பில், இரதம்வைத்து-பாதரசத்தையிட்டு, ஐந்துலோகத்தையும்-பஞ்சலோகங்களையும், வேதித்து - பரிசவேதிசெய்து, விற்று - விக்கிரயித்து, உண்ணலாம்-(அப்பொருளைக்கொண்டு) உண்டு பிழைக்கலாம், வேறொருவர்காணாமல்-வேறொருவர் பாராதிருக்க, உலகத்து உலாவலாம்-உலகின்கண்சஞ்சரிக்கலாம், விண்ணவரை ஏவல்கொளலாம்-தேவர்களை ஏவல் கேட்கப் பண்ணலாம், சந்ததமும்-சதாகாலமும், இளமையொடு - இருக்கலாம்- இளமைப்பருவத்துடனிருக்கலாம், மற்றொருசரீரத்தினும் புகுதலாம்-வேறொரு சரீரத்தினும் பிரவேசிக்கலாம், சலமேல் நடக்கலாம்-நீரின்மேல் நடக்கலாம்,கனல்மேல் இருக்கலாம்-நெருப்பின்மேல்தங்கியிருக்கலாம்,தன்நிகர் இல் சித்திபெறலாம்-தமக்குச்சமான மில்லாத (பிற) சித்திகளையும் பெறலாம், சிந்தையை அடக்கி-மனத்தையடக்கி, சும்மா இருக்கின்றதிறம் அரிது-சும்மாவிருக்கும் வகை யருமையாகும், சத்தாகி-என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் உலகத்தினில் எத்தகைய அரிய சித்தினை யடைந்தாலும் மனத்தினையொருவழிப்படுத்தி நிற்கும் ஞானங்கைவரப்பெறானேல் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை யென்றனர். "வானிலேபறக்க வண்ணிலேனுழையவானவர் வணங்கமற்றொருவ, ரூனிலேபுகுதவவரவர் தங்களுளந்தனினினைந்ததுமுரைக்கப், போனதோருயிரை யெழுப்ப வெண் சித்தி புகன்றதெலாங்கையில் வரினு, ஞானமேயில்லை யாயினன்னவரை நாயினுங்கடையென நாடே" என்றதுங்காண்க. கந்துகம்-குதிரை யெனக்கூறுவாருமுளர். பஞ்சலோகங்கள்-பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் என்பன. பரிசவேதிசெய்தல்-பொன்னாக்குதல். (கஎ)

எல்லா மறிந்தவரு மேதுமறி யாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
தேதுமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
வேழைக்கு ளேழையாகிக்
கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
கையினு லுண்மைஞானம்
கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
காட்டுவேன் குற்றேவனான்
அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற்
ருபாச வடிவமான
அந்தகா நீயொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
தடாதடா காசுநம்பால்
செல்லா தடாவென்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே

(இ-ள்.) எல்லாம் அறிந்தவரும் - எல்லாம் தெரிந்தவர்களும், ஏதும் அறியாதவரும் ஒன்றும் தெரியாதவர்களும், இல்லை என்னும் - இல்லையென்று சொல்லுதற்குரிய, இவ்வுலகமீது-இந்த உலகத்தில், ஏதும் அறியாதவன் என - ஒன்றுமறியாதவன் என்று, பெயர்தரித்து-பெயர்படைத்து, மிக ஏழைக்குள் ஏழையாகி - மிகவும் அறிவில்லாதவர்களுக்குள் அறிவில்லாதவனாய், கல்லாத அறிவின்-(கற்கவேண்டுமவற்றைக்) கல்லாத புல்லறிவினால், கடைப்பட்ட நான்-கடையாகிய நான், அன்று-அக்காலத்தில், கையினால் கையமைப்பால், உண்மை ஞானம்கற்பித்த-மெய்ஞ்ஞானத்தினைக்கற்பித்த, நின்-உனது, அருளினுக்கு - திருவருளுக்கு, குற்றேவல் நான்-குற்றேவற்குரிய அடியனேன், என்ன கைம்மாறு காட்டுவேன் - என்ன பிரதி யுபகாரம்செய்யவல்லேன், அல் ஆர்ந்த மேனியொடு-இருள் நிறைந்த உடம்போடு, குண்டுகண் - ஆழ்ந்தகண்களையும், பிறை எயிறு-பிறை போன்ற கோரதந்தங்களையுமுடைய, ஆபாசவடிவமான-பார்த்தோர் அஞ்சத்தக்கபயங்கரமான உருவத்துடன்கூடிய, அந்தகா - யமனே, நீ ஒருபகட்டால் பகட்டுவது - நீயொருவெருவிடத்தால் மயக்குதல், அடாதடா-தகாதடா, காசுநம்பால் செல்லாதடா - உன்காசு நம்மிடத்தில் எடுபடாதடா, என்று பேச-என்று உரப்பிப் பேசுதற்கு, வாய்தந்த - வாக்குக்கொடுத்த, செல்வமே - எனது நிதியே, சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை.) சர்வஞ்ஞனாகிய பெருமானையன்றி முற்றுமுணர்ந்தவர் ஒருவரும் ஆன்மகோடிகளில் இல்லையாகலாலும், பிராகிருதருள்தங்கள் தங்களுக்குற்ற சிற்றறிவிற் கேற்றபடி ஒவ்வொருவகையில் வல்லாரா யிருப்பராக

லினுலும், எல்லாமறிந்தவரு மேதுமறியாதவரு மில்லை என்றனர். கையினு லுண்மை ஞானம்கற்பித்தகின்னருள் என்றது, சின்முத்திரைகாட்டித்தடுத் தாட்கொண்டபேறு, செய்தற் கிசையாவிடினும் என்ன கைம்மாறு காட்டு வேன் என்றது அன்பின்மேலீட்டாலென்க. முதல்வனருள் பெற்றோர் நம னுக்கு நடுங்கார் ஆகலின், அந்தகா நீயொருபகட்டாற் பகட்டுவதடா தடா என்றனர். கந்தரலங்காரம். "பட்டிக்கடாவில் வருமந்தகாவுனைப் பாரறிய, வெட்டிப் புறங்கண்டலாது விடேன் வெய்ய சூரனைப்போய், முட்டிப்பொ ருத செவ்வேற்பெருமாடிரு முன்பு நின்றேன், கட்டிப்புறப்படடா சத்திவா ளென்றன் கையதுவே." என்றதனுற்காண்க. (கக௮)

மின்போலு மிடைகொடியு மொடியுமென மொழிதல்போன்
மென்சிலம் பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமையன்ன கொங்கைமட
மின்னார்கள் பின்னுவலாய்
என்போ லலைந்தவர்கள் கற்றோர்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களி லொருவமுண்டோ
என்செய்கே னம்மம வென்பாவ மென்கொடுமை
யேதென் றெடுத்துமொழிவேன்
அன்பால் வியந்துருகி யடியற்ற மரமென்ன
வடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்தெம்
அடிகளே யுமதடிமை யாங்களெனு நால்வருக்
கறமாதி பொருளுறைப்பத்
தென்பாலின் முகமாகி வடவா லிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) மின்போலும் இடை-மின்னற்கொடியை யொத்த இடையா னது, ஒடியும் ஒடியும் என மொழிதல்போல் - ஒடியும் ஒடியும் என்று சொல் லுதல்போல, மென்சிலம்பு ஒலிகள் ஆர்ப்ப-மெல்லியகாற்சிலம்பு ஓசைகள் ஆரவாரிக்க, வீங்கி - பருத்து, புடைத்து - புடைகொண்டு, விழு - (சிலநா ளில்) தளர்ந்தொழியாநின்ற, சுமை அன்ன - பெரும்பாரத்தினை யொத்த கொங்கை-தனங்களையுடைய, மடமின்னார்கள் பின் - இளமை பொருந்திய மாதர்களின்பின், ஆவலாய்-(அவர்கள்மேல்வைத்த) விருப்பத்தால், என் போல் அலைந்தவர்கள்-என்னைப்போலத் திரிந்தவர்கள், கற்றோர்கள் கல்லா கள்-கற்றவர்கள் கல்லாதவர்கள் என்கிற, இருவர்களில்-இரு திறத்தாருள் ஒருவர் உண்டோ - ஒருவராயினு முளரோ, என்செய்கேன் - என்னசெ வேன், என்பாவம் - என்பாவத்தையும், என்கொடுமை-என் கொடுமைகளை யும், ஏதென்று எடுத்து மொழிவேன்-என்னென் றெடுத்துச்சொல்லுவேன்

அன்பால் வியந்துஉருகி - அன்பினால் துதித்து மனங்கரைந்து, அடி அற்ற மரம் என்ன - வேரற்றமரம்போல, அடியிலே வீழ்ந்து வீழ்ந்து-உனது திருவடியில் விழுந்து விழுந்து, எம் அடிகளே-எமது கடவுளே, யாங்கள் உமது அடிமைஎன்றும்-நாங்கள் உமது அடிமைகள் என்றுபிரார்த்தித்த, நால்வருக்கு-சனகாதிகளாகிய நால்வருக்கும், அறமாதி பொருள் உரைப்ப - தர்மாதிகளாகியபொருள்களை உபதேசித்தற்காக, தென்பாலின்முகமாகி-தெற்குத்திசையின் முகமாகி, வடவால் இருக்கின்ற - கல்லாலின் நிழலின் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, செல்வமே - (எமது) நிதியே, சத்தாகி. என்க.

(வி-ரை) மாதர்கட்கு இடை மிகநுண்ணியதாக விருக்கவேண்டிய திலக்கணமாகலின், மின்போலு மிடை என்றனர். நைடதம். "சுணங்குபூத்தொருசாழ் மணிவடங்கிடந்த துணையிள வனமுலைசுமந்து வணங்கிநாடோறுந் தேய்ந்ததோ பெருகும் வனப்பெனுங் கடலுளாழ்ந்ததுவோ, கணங்கொள்வண்டார்க்குங் கணைமதன் கண்ணே றெய்தலுக் கழிந்ததோவன்றி, பணங்கரவல்குற்றேர்மிசைவதியு மனங்கனே விடையறிகிலேமால்." என்றதனாற்காண்க. தனம் அதிகமாகப் பருத்திருக்கவேண்டுமாகலின், வீங்கிப் புடைத்து விழு சுமை யன்ன கொங்கை என்றனர். இரத்தினச்சுருக்கம். "அடர்ந்து திரண்டிடங்கொண் டண்ணாந்துவிம்மிப், படர்ந்துசுணங்கு பரந்து-தடங்கொண், டிளைத்துத்ததும்பி யிறுமாந்து வீங்கிப், பணைத்து முகம் பார்க்குமதுபார்." என்றதனாற்காண்க. காற்சிலம்பு சத்தித்தல் பாரமான தனங்களின் நுண்ணிய இடைதாங்கின் ஒருக்கால் அவ்விடை ஒடிந்து போமேயெனவுரைப்பதனை யொக்குமென்பார், ஒடியும் ஒடியுமென மொழிதன் போன் மென்சிலம்பொலிக ளார்ப்ப என்றனர்.

பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன்,சனந்தனன், சனாதனன்,சனத்குமாரன் என்னுமுனிவர் நால்வருக்குவேதத்தின் உட்கிடையான சுத்தாத்துவிதசித்தாந்த வுண்மையினை யுபதேசித்தருளவேண்டி முதல்வன் தட்சண திசையை நோக்கியிருந்த அவசரத்தினை, நால்வருக்கறமாதி பொருளுரைப்பத்தென்பாலின் முகமாகி வடவாலிருக்கின்ற செல்வமே என்றனர். கந்தபுராணம். "இருவருமுணரா வண்ண லேனவெள் ளெயிறியாமை, சிரநிறையனந்தகோடி திளைத்திடு முரத்திற்சேர்கொள், கரதலமொன்றுசேர்த்தி மோன முத்திரையைக்காட்டி யொருகணஞ் செயலொன்றின்றி யோகுசெய்வாரி னுற்றான்." "இனை யதோர் தன்மைகாட்டி யெம்பிரா னுணர்த்தக்கண்டு, சனகனே முதலாயுள்ளோர் தவலரு ஞானபோதம், பனுவலி னனைவர்றென்றும் பான்மையைத் தெரிந்துமுக்கட், புனிதன தருளாற்றந்தம் புந்தியினொடுக்கம்பெற்றார்." எனவருவனவற்றாற்காண்க. (கககூ)

புத்தமிர்த போகமுங் கற்பகந னிழலிற்
பொலிவுற விருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்
பூமண்ட லாதிக்கமும்

மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலென்று தள்ளவுமெ
 மாலுமொரு கட்டுமறவே
வைகின்ற வைப்பாளன் மௌனதேசிகனென்ன
 வந்தநின் னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரி பூரண வகண்டமே யேகமே
 சுருதிமுடி வானபொருளே
சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
 சுரந்துபொழி கருணைமுகிலே
சித்திநிலை முத்திநிலை விளைகின்ற பூமியே
 தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

(இ-ள்.) புத்தமிர்த போகமும் - நூதனமாகிய அமிர்தானுபவமும், கற்பகநல் நீழலில்-கற்பகவிருட்சத்தின் நல்ல நிழலில், பொலிவுற இருக்கும் இயல்பும் - பிரகாசமாக வீற்றிருக்கும் தன்மையும், பொன்னுலகில்-சுவர்க்கலோகத்தில் உள்ள, அயிராவதத்து ஏறு-ஐராவதமென்னும் யானையின்மேலேறுகின்ற, வரிசையும்-சிறப்பும், பூமண்டல ஆதிக்கமும்-பூமண்டலத்தில் ஏற்றமும், மத்த வெறியினர் வேண்டும்-பிரபஞ்சமாயையாகிய உன்மத்தங்கொண்ட வெறியாளரால் விரும்பப்படுகின்ற, மால்-ஆசையின் விவகாரம், என்று-என்று துணிந்து, தள்ளவும் நீக்கவும், எம்மாலும்-எங்களாலும், ஒருகட்டு அறவும் - ஒருகட்டுதல் அற்றொழியவும், வைக்கின்ற வைப்பாளன்-எம்மை (மௌனநிலையில்) வைக்கின்ற பெருமையாளன், மௌனதேசிகன் என்ன-மௌனகுரு என்று சொல்லும்படி, வந்த-எனக்குக்கிடைத்த, நின் அருள்வாழி-உன் திருவருள் வாழ்க, சுத்தபரிபூரண அகண்டமே-சுத்தமும் மிகுபூர்த்தியுமுள்ள அகண்டரூபமே, ஏகமே-தனிப்பொருளே, சுருதிமுடிவு ஆனபொருளே - வேதாந்தமாகிய வஸ்துவே, சொல் அரிய - அளவிட்டுச் சொல்லுதற்கரிய, உயிரினிடை-சீவர்களிடத்து, அங்கு அங்கு நின்று-அவ்வவ்விடங்களில் வியாபித்துநின்று, அருள் சுரந்து பொழி-அருள்மழையைச்சுரந்து பொழியாநின்ற, கருணைமுகிலே-கருணையாகிய மேகமே, சித்திநிலை-சித்திநிலை, முத்திநிலை - முத்திநிலைகளாகிய பயிர்கள், விளைகின்ற பூமியே-விளைகின்ற நன்னிலமே, தேடரிய சத்தாகிஎன்க.

(வி-ரை.) பொன்னுலகி லயிராவதத்தேறு வரிசையும் என்றதனல் "ஒருமொழி யொழிதன்னினங்கொளற்குறித்தே,. எனுஞ்சூத்திரவிதியால், சத்தியவுலகிலன்னத்தேறுவரிசையும், வைகுந்தத்திற்கருடனிலேறுவரிசையுங்கொள்க. இவைமத்தவெறியினர் வேண்டுமாலெனவே அவை அறிவாளிகலருவருக்துத்தள்ளத்தக்கனவென்றாயிற்று. பண்டாரமும் மணிக்கோவை "ஐந்தருநிழற்கீழ்ச்சுவீற்றிருக்கு, மிந்திரனுகிவாழ்ந்திருப்பதோவன்றே,மலரோனுகிமன்னுயிர்த்தொகுதி, பலர்புகழ்ந்திசைப்பப்படைப்பதோவன்றே,

யடலராவணையிலறிதுயிலமர்ந்த, கடவுளாயுலகங்காப்பதோவன்றே," எனவும், திருவிளையாடற்புராணம். "புள்ளியதோலாடை புனைந்தரவப்பூணணிந்த, வெள்ளியசெங்கண் விடையானடிக்கமல, முள்ளிய மெய்யன் புடையாரருவருத்துத், தள்ளியசெல்வத்தருக்கினு மென்செய்தாய்," எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

ஏகதேசவுணர்வாற் சுட்டியுணரப்படுவதெல்லா மகத்தாகலின் அதுநீக்கிச் சுட்டற்ற சுத்தாத்துவித நிலையில் சேர்ப்பான் என்பார், சுட்டுமறவே வைக்கின்ற வைப்பாளன் என்றனர். சிவஞானபோதம், "சுட்டி யுணர்வதனைச், சுட்டி யசத்தென்னச், சட்ட வினியுனது சத்தேகாண்-சுட்டி, யுணர்ந்த நீ சத்தல்லை யுண்மையைத் தைவம், புணர்ந்ததனாற் பொய்விட்டுப் போம்." எனவும், இந்நூல்ஆனந்தக்களிப்பில், "முன்னிலையேதுமில்லாதே-சுக, முற்றச்செய்தேயெனைப்பற்றிக்கொண்டாண்டி, எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

திருமூலர் மரபின்வந்த தனதாசிரியராயமௌனகுரு தனக்கு அனுக்கிரகித்த திருவருளை யெண்ணி யானந்தமேலீட்டால், நின்னருள்வாழிஎன்றனர். "கோகழியாண்ட குருமணிதன்றாள்வாழ்க," என்றதும் இக்கருத்துபற்றியே என்க. (கஉ0)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

பதினான்குசீர்க் கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடு துருத்தியைக்
காலி ரண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேணடன சாலையை
மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியையு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக விந்த்ர தனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதிய குலாலனார்
வனைய வெய்யதடி கார னானயமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெ னக்கருதி
ஐயவையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) காகமோடு - காகங்களுடன், கழுகு - கழுகுகளும், அலகை-பேய்களும், நாய்-நாய்களும், நரிகள்-நரிகளும், சுற்று - சுற்றுதற்கேதுவாகிய, சோறு இடு துருத்தியை-சோற்றினையடைத்த தோற்பையை; இரண்டு

கால் - இரண்டுகால்களையும், நவவாசல்-ஒன்பது வாயில்களையும், பெற்றுவளர்-பெற்று விருத்தியடையாநிற்கிற, காமவேள் நடன சாலையை-மன்மதனது நாட்டிய சாலையை, மோக ஆசை முறி இட்ட பெட்டியை - மோகம் ஆசையென்னும் இவற்றை எழுதிப முறிச்சீட்டைச்சேமித்துவைத்திருக்கிற பெட்டியை, மும்மலம் மிகுந்து ஒழுகு கேணியை மும்மலங்கள் மிகுந்து ஒழுகுகேணியை-மும்மலங்கள் அதிகரித்து ஒழுகாநின்ற கிணற்றை, வெம் கிருமி-வெவ்விய புழுக்கள் - மொய்த்து - நெருங்கி, தத்து - நெளியாநின்ற கும்பியை - நரகத்தை, முடங்கல் ஆர் - குற்றம் நிறைந்த, கிடைசரக்கினை-கிடைச்சரக்கை, மாகம்-ஆகாயத்தில் காணப்படுகிற, இந்த்ரதநு-இந்திரவில்லையும், மின்னை - மின்னலையும், ஒத்து - நிகர்த்து, இலக - விளங்கும்படி, வேதம் ஓதிய குலாலனுர்-வேதங்களைப் படித்த குயவர், வனைய - உண்டாக்க, யமன் ஆன - யமனுகிய, வெய்யதடிகாரன் - வெவ்விய தடிகாரன் வந்து அடிக்கும் - வந்து உடைக்கின்ற, ஒரு மட்கலம் - ஒரு மட்கலம் போன்ற, தேகம் - உடம்பாகிய, பொய்யை - பொய்ப்பொருளை, மெய் என கருதி - மெய்ப்பொருளென்று நினைத்து, ஐய - ஐயனே, வையமிசை வாடவோ-உலகின்மேல் வாடிநிற்கவோ, தெரிவதற்கு அரிய-அறிதற்கரிதாகிய, பிரமமே-பிரமப்பொருளே, அமலம் - பரிசுத்தமாகிய, சிற்சு கோதய விலாசமே-ஞான சுகோதய லீலையே. என்க.

(வி-ரை.) உடலினைக் காக முதலிய பட்சிகளும், நாய்முதலிய மிருகங்களும் உண்ண எக்காலமும் அவாக்கொண்டிருக்குமாகலின், காகமொடுகழுகலகை நாய்நரிகள் சுற்று சோறிடு துருத்தியை என்றனர், பட்டினத்தார். "எரியெனக்கென்னும் புழுவோவெனக்கென்னு மிந்தமண்ணுஞ், சரியெனக்கென்னும் பருந்தோ வெனக்கெனுந் தான்புசிக்க, நரியெனக் கென்னும் புன்றெயெனக்கென்னு மிந்நாறுடலைப், பிரியமுடன்வளர்த்தேனிதனுலென்ன பேறெனக்கே" எனவும் திருவிளையாடற்புராணம் "நாய்நம தெனநரி நமதெனப்பிதா, தாய் நம தென நமன்றனதெனப்பிணி, பேய்நமதெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ, லாநம தெனம்படும் யாக்கை யாரதே." எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. சகலதீமைகட்கும் இருப்பிடமாகி இவ்வுடல் நிலையுள்ளதல்லவென்பார், காமவேணடனசாலையை——வையமிசை வாடவோ என்றனர். பட்டினத்தார். "ஆங்காரப்பொக்கசங் கோபக்களஞ்சிய மாணவத்தா, னீங்காவரண்மனை பொய்வைத்தகூடம் விண்ணீடிவளர், தேங்கார் பெருமதிற் காமவிலாசமித்தேகங்கந்தல், பாங்காயுனைப்பணிந்தெப்படிஞானம் பலிப்பதுவே." என்றதனுற்காண்க,

மும்மலங்களாவன-ஆணவம், மாயை, காமியம் என்பன, வேதமோதிய குலாலனுர்-பிரமன், கிடைச்சரக்கு - விலைப்படாத்சரககு. (கஉக)

குறிக ளோடுகுண மேது மின்றியன
லொழுக நின்றிடு மிருப்பனல்
கூடலின்றியது வாயி ருந்தபடி
கொடிய வாணவ வறைக்குளே

யறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
    மாயி ருக்குமெனை யருளினால்
அளவி லாததனு கரண மாதியை
    யளித்த போதுனை யறிந்துநான்
பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
    பல நிறங்கவரு முபலமாய்ப்
பெரிய மாயையி லழுந்தி நின்னது
    ப்ரசாத நல்லருண் மறந்திடும்
சிறிய னேனுமுனை வந்த ணைந்துசுக
    மாயி ருப்பதினி யென்றுகாண்
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
    சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) குறிகளோடு - அடையாளங்களுடன், குணம் ஏதும் இன்றி - குணம் சிறிதும் இல்லாமல், அனல் ஒழுக நின்றிடும் இரும்பு - நெருப்பு மூளும்படி நின்ற இரும்பானது, அனல் கூடல் இன்றி - நெருப்போடு சேராமல், அதுவாயிருந்தபடி - அவ்விரும்பாகவே யிருந்தவண்ணம், கொடிய - கொடிதாகி, ஆணவ அறைக்குளே - ஆணவமாகிய வீட்டிற்குள்ளே, அறிவது ஏதும் அற - அறிதற்றன்மை சிறிது மில்லாமல், அறிவிலாமை மயமாய் இருக்கும் - அறிவின்மையே உருவாயிருக்கிற, எனை - அடியேனை, அருளினால் - கிருபையினால், அளவு இல்லாத - எண்ணற்ற, தனுகரணம் ஆதியை - தேகம் அந்தக்கரண முதலியவற்றை, அளித்தபோது - பிரசாதித்தபோது, உன்னை அறிந்து - உன்னைத்தெரிந்துகொண்டு, நான் - அடியேன், பிறிவு இல்லாத வண்ணம் - பிரியாதவகை, நின்றிடாதபடி - நிலைத்திராமல், பலநிறம் கவரும் உபலமாய் - பலநிறங்களைக் கவரும் இயற்கையதாகிய பளிங்குக்கல்லையொத்து, பெரியமாயையில் அழுந்தி - பெரியமாயாசமுத்திரத்தில் ஆழ்ந்து, நின்னது ப்ரசாதம் - உனது அனுக்கிரகமாகிய, நல் அருள் மறந்திடும் - சிறந்த அருளைமறந்து விடுகின்ற, சிறியனேனும் - அற்பனாகிய நானும், உனை வந்து அணைந்து - உன்னைவந்துசேர்ந்து, சுகமாயிருப்பது - இன்பரூபமாயிருக்கிறது, இனிஎன்று - இனி எக்காலம், தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி-ரை.) இரும்பானது நெருப்பின் சம்பந்தத்தால் நெருப்பேயாகாமலும், அந்நெருப்பிற்கு அன்னியமாயிராமலும் தன்குணமிழந்து நிற்றல்போல, ஆன்மாவானது ஆணவத்தின் சம்பந்தத்தால் ஆணவமேயாகாமலும் அவ்வாணவத்திற்கு அன்னியமாயிராமலுந் தன்குணமிழந்து நிற்குமென்பார், குறிகளோடு குணமேது மின்றியனலொழுக நின்றிடு மிரும்பனல் கூடலின்றி யதுவாயிருந்தபடி கொடியவாணவ வறைக்குளேயறிவ தேதுமற வறிவிலாமைமய மாயிருக்குமெனை என்றனர் இது ஆன்மாவின் பெத்த நிலை யெனவறிக. இந்நிலையினைக்கொண்டே, ஆன்மாவானது சிவத்தின் சம்பந்தத்தால் சிவமேயாகாமலும், அச்சிவத்திற்கு அன்னியமாயிராமலும் தன்குணமாகிய தற்போதமிழந்து நிற்கும் [illegible] நுதிப்பாடாக்கிரகிக்க, சிவ

நந்தமாலே. "தானுவினோடத்துவிதஞ்சாதிக்குமாணவனை, யாணவத்தோடத்துவித மாக்கினரார்" எனவும், இந்நூல் எந்நாட்கண்ணியில், "ஆணவத் தோடத்துவிதமானபடி மெய்ஞ்ஞானத், தானுவினோடத்துவிதஞ் சாருநாளெந்நாளோ" எனவும் வருவனவற்றிற்காண்க.

படிகமானது தன்னிடத்திற் கூடின வன்னங்களிலே மேலிடத் தனக்கெப்பொழுதுஞ்சுபாவமான சொரூபத்தைக்கரந்து தன்னையடுத்த பதார்த்தத்தின் தன்மையே காட்டி நிற்குமாபோல், மாயையின்காரியமாகிய இந்திரியத்திற்கு வேறுபட்டிருக்கிற வான்மாவதனைக் கூடினவிடத்துத்தனக்குச் சுபாவமாயிருக்கிற வடிவைமறைத்த விந்திரியங்களையேகாட்டி நிற்குமாகையால், பலநிறங் கவரு முபலமாய்ப் பெரியமாயையி லழுந்தி என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "பன்னிறங்களவைகாட்டும் படிகம்போ லுள்ளம் பலபுலன்களணிறங்காட்டும்" என்றதனாற்காண்க. ஆன்மாவினை உபலத்திற் குவமையாகக் கூறினமையின், அதிற் பிரகாசிக்கும் வன்னம் பாசத்தினுக்கும், ஆதித்தப்பிரகாசம் திருவருள் ஞானத்திற்கும் உவமையாகக்கொண்டு,பலநிறங்களையும் தன்னிடத்திலே கவர்ந்துகொள்ளுகிற வநாதியேயுடைத்தாகிய உபலத்தினது நிலைபெற்ற பிரகாசத்தினையும், அந்த உபலத்திலே பொருந்தப்பட்ட பலவன்னங்களு மதிலே பிரதி பிம்பஞ்செய்து நிற்கிற முறைமையும், அவையிரண்டையும் கூட்டிக் காரியப்படுத்துகிற வாதித்தப் பிரகாசம்போல், பிரபஞ்சமாகிய பாசங்களையு மான்மாக்களையுந் தன்னுடைய சேட்டையாலே கூட்டிக் காரியப்படுத்தி நிற்குந் திருவருள் ஞானமானது அப்படிக்கூட்டிக்காரியப்படுத்தி நிற்கச்செய்து முற்கூறிய உபமானத்தில் உபலத்தையும் வன்னங்களையும் கூட்டிக்காரியப்படுத்தின் ஆதித்தப் பிரகாசமும் அவற்றிற் றோய்வற்று நின்றாற்போல சடமாகிய பாசமயக்கந் தன்னைவந்து பொருந்தாதபடி தோய்வற நிற்கிற திருவருள் ஞானத்தினையே மேலான வுண்மை ஞானமென்றறிக. இதுகாறுங் கூறியவற்றால் உபல உவமானங்கொண்டு திரிபதார்த்தம் அநாதி நித்தியமென்பதனைக் கிரகிக்க. (கஉஉ)

ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடங்கி வந்தபெரு வானமே
ஆதி யந்தநடு வேது மின்றியரு
ளாய்நி றைந்திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னரூப மாதிகுறி
குணமி றந்துவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள்சு பாவமே
எந்த நாளுநடு வாகி நின்றொளிரு
மாதியே கருணை நீதியே
எந்தை யேயென விடைந்தி டைந்துருகு
மெளிய னேன்கவலை தீரவும்

சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) ஐந்து பூதமும் - பஞ்சமகா பூதங்களும், ஒருகானல் நீர் என அடங்க - ஒரு கானல் நீர்போல் அடங்கும்படி, வந்த - உண்டாகிய, பெரு வானமே - பெரிய ஆகாயமே, ஆதி அந்தம் நடு எதும் இன்றி - முதல் கடை இடை யொன்றுமில்லாமல், அருளாய் நிறைந்து இலகு சோதியே - அருளாய்நிறைந்து விளங்காநின்ற ஒளியே, தொந்த ரூபமுடன் - பற்றாகிய உருவத்துடன், அரூபமாகி - அருவம்முதலாகிய, குறிகுணம்இறந்து-அடையாளம் குணம் இவற்றைக்கடந்து, வளர் - வளர்கின்ற, வஸ்துவே - பொருளே, துரியமே - துரியபதமே, துரியம் - துரியமாகிய, உயிரினுக்கு-உயிருக்கு, உணர்வுதோன்ற - அறிவு உதிக்கும்படி, நின்று அருள் - நின்றருள்கின்ற, சுபாவமே - இயற்கையே, எந்தநாளும் -எக்காலமும், நடுவாகி நின்று-நடுவி னிலைமையாய் நின்று, ஒளிரும் - விளங்குகின்ற, ஆதியே - முதலே, கருணை - கருணையோடு கூடிய, நீதியே - நியாயமே, எந்தையே - எமது தந்தையே, என - என்று, இடைந்து இடைந்து உருகும் - நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து உருகாநின்ற, எளியனேன் கவலைதீரவும் - எளியேனது கிலேசம் நீங்கவும், சிந்தை யானதை அறிந்து - என் மனக்கருத்தை யுணர்ந்து, நீ உன் அருள் உய்ய - நீ உன்னருளைப் புரிய, (அதைப்பெற்று) நானும் இனி உய்வனோ - நானும் இனி உச்சீவிப்பனோ, தெரிவதற்கரிய, என்க.

(வி - ரை.) ஐந்து பூதமொரு கானனீரென வடங்கவந்த பெருவானமே என்றதனால், முதல்வனுடைய வியாபகத்தையும், ஆதியந்த நடுவேதுமின்றியருளாய் நிறைந்திலகுசோதியே என்றதனால் நித்தியத்தையும்,தொந்தரூபமுட னரூபமாகிகுறிகுணமிறந்து வளர் வஸ்துவே என்றதனால்,அமலத்தையும், துரியமேதுரிய வுயிரினுக்குணர்வு தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே என்றதனால், அத்துவிதக் கலப்பையும், எந்தநாளு நடுவாகி நின்றொளிருமாதியே கருணை நீதியே என்றதனால், அருட்சொரூபத்தையும், எந்தையேஎன்றதனால், நிமித்தத்தையும் விளக்கியதென வறிக.

வானமே, சோதியே, வஸ்துவே, சுபாவமே, நீதியே என்று பலபடியாகப் புகழ்ந்து மனங்கரைந்து வருந்துகிற எளியேனுடைய கவலைநீங்க, என் கருத்தறிந்து நீயருள் செய்ய நானுமினி உய்வேனோ என்பதாம். (கஉ)

ஐவ ரென்றபுல வேடர் கொட்டம
தடங்க மர்க்கடவன் முட்டியாய்
அடவி நின்றுமலை யருகி னின்றுசரு
காதி தின்றுபனி வெயிலினால்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லை நற்சரியை
கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்

மேவு கின்றசவு பாந நன்னெறி
விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்முடங்குதொழில் யாத தற்குநல
சார தித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூகமிவை
பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
தெய்வ நல்லருள் படைத்த வன்பரொடு
சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தர்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) ஐவர் என்ற - ஐவரென்று சொல்லப்படுகிற, புலம்- புலன்களாகிய, வேடர்-வேடர்களுடைய, கொட்டம் அடங்க - ஒழுங்கற்ற நடையடங்க, மர்க்கடவன் முட்டியாய்-குரங்கினது வலியபிடியைப்போன்றபிடிப்பை யுடையேனாய், அடவி நின்று-காட்டில் தங்கியும், மலை அருகில் நின்று-மலையருகில் இருந்தும், சருகு ஆதி தின்று - சருகு முதலியவற்றை யுண்டு, பனிவெயிலினால் - பனிவெயில்களால், மெய்வருந்து - உடல்வருந்துதற்குரிய, தவம் இல்லை - தவஞ்செய்தல் இல்லை, நல் - சிறந்த, சரியை கிரியை யோகம் என்னும் - சரியை கிரியை யோகம் என்கிற, மூன்றதாய் மேவுகின்ற - மூன்றாகப்பொருந்திய, சவுபானம் - படிகளாகிய, நல்நெறி-நன்மார்க்கத்தை, விரும்பவில்லை - அபேட்சிக்கவில்லை, உலகத்திலே - உலகின்கண், பொய் முடங்கு தொழில்யாது - பொய்யாகிய தொழில்யாதோ, அதற்கு-அத்தொழிலுக்கு, நல்ல சாரதித்தொழில் நடத்திடும் புத்தி - நல்லசாரதித்தொழிலை நடத்துகின்ற புத்தியும், யூகம் - யுக்தியும், அறிவு அற்ற மூகம் - அறிவில்லாத மூடத்தன்மையுமாகிய இவைகளையே பொருள்எனக்கருதும்-மெய்ப்பொருள்களென்று நினைக்கின்ற, மருளன்யான் - மருளனாகியநான், தெய்வம் -தைவிகமான, நல் அருள் படைத்த - நல்ல அருளைப்பெற்ற அன்பரொடு சேரவும் - உன் அன்பரொடு சேர்ந்து வாழவும், கருணை கூர்வையோ - கருணைபுரிவையோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி - ரை.) இல்லறத்தின் கண்ணிருந்து சரியையாதிகளை யனுஷ்டித்தாவது துறவறம் பூண்டு தவமியற்றியாவது ஞானத்தினை அடையப்பெறுமல், அநித்தியமாகிய பிரபஞ்சவாழ்வில் மொத்துண்டுழலும்மருளனாகியஎனக்கு அடியார் கூட்டுறவு உண்டாமோ என்றனர். திருப்போரூர்சந்நிதிமுறை. 'இல்லறத்தானல்லே னியற்கைத் துறவியல்லே,னல்லறத்து ஞானியல்லே னேயினேன் - சொல்லறத்தி, னொன்றேனு மில்லேனுயர்த்திருப்போரூரா, வென்றேநானீடேறுவேன்." என்றதனாற் காண்க. அடியார் கூட்டுறவு கிடைத்திடில் திருவருள்தானே வந்து எய்துமாகலின், அன்பரொடுசேரவுங்கருணை கூர்வையோ என்றனர். இந்நூல் பராபரக்கண்ணியில் "அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டு விட்டா, லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே." என்றதாலும் காண்க. (கஉ.௪)

ஏக மானவுரு வான நீயருளி
னனேகவுரு வாகியே
எந்த நாளகில கோடி சிர்ஷ்டிசெய
விசையு நாள்வரைய நாண்முத
லாக நாளது வரைக்கு முன்னடிமை
கூட வேசநந மானதோ
அநந்த முண்டுநல சநந மீதிதனு
ளறிய வேண்டுவன வறியலாம்
மோக மாதிதரு பாசமானதை
யறிந்து விட்டுனையு மெனையுமே
முழுது ணர்ந்துபர மான வின்பவெள
மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே
தேக மோநழுவி நானு மோநழுவின்
பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) ஏகமான உருவான நீ - ஏகபோகமாயிருந்தநீ, அருளினால்-கருணையினால், அநேகவுருவாகி - அநேக சொரூபங்களாகி, அகிலகோடி-அண்டகோடிகளை, சிர்ஷ்டிசெய - சிருஷ்டிபண்ண, இசையும் நாள்வரை - இசைந்த நாளெல்லை, எந்தநாள்-எந்தநாளோ, அந்நாள்முதலாக - அந்தநாள்முதலாக, நாளதுவரைக்கும் - நாளதுவரையிலும், உன் அடிமை - உன் தொண்டனாகிய நான், கூடவே சநநமானதோ-கூடவே பிறந்தபிறவியோ, அநந்தம் உண்டு - முடிவற்றனவாகவுள்ளது, (ஆயினும்) நல்லசநநம் ஈது-நல்லபிறவியிது, இதனுள் அறியவேண்டுவன அறியலாம் - இதில் அறியவேண்டும் புருஷார்த்தங்களை யறியலாம், மோகமாதிதரு - மோகாதிகளைக் கொடுக்கிற, பாசமானதை-பாசத்தை, அறிந்து-உள்ளவாறு உணர்ந்து, விட்டு-அதைவிட்டு, உன்னையும் என்னையும்-ஆண்டானாகிய உன்னையும் அடிமையாகிய என்னையும், முழுது உணர்ந்து-முற்றமுணர்ந்து, பரமான - மேலான, இன்பவெள்ளம் - ஆனந்தவெள்ளத்தில், மூழ்க வேண்டும் -முழுகவேண்டும்; இது இன்றியே-இதுசெய்தலில்லாமலே, தேகம் நழுவி-தேகம் என்னைவிட்டு நழுவி, நானுமோ நழுவின்-நானும் அதனைவிட்டு நழுவுவேனாயின், பின்னை-பிறகு, உய்யும் வகையுள்ளதோ - உச்சீவிக்கும் வகையும் எனக்குண்டோ, தெரிவதற்கரிய என்க.

(வி-ரை.) எண்ணிறந்த ஆன்மாக்களுடைய கன்மானுகுணமாகத் தத்து சமவேத சத்தியினால் மாயையைச்சோபித்துத் தனுகரணாதிகளைச் சமவாயசத்தியாலுருவாகவுண்டாக்கி, திதிகாலமெல்லாம் பிரபஞ்சத்திருந்து பிரளயகாலத்திலே யொடுக்கும்படி சுத்தான்தடத்த கர்த்தாவுமாய் இங்ஙனறிந்த பிரபஞ்சத்துடனேயிசைந்துநின்ற ஆன்மாக்களுடைய கர்த்திருத்துவ போக்திருவாதிகளும் மாயையினுடைய சம்யோக விகாசங்களுமாய்க்

காரியங்களுடைய உற்பத்தி திதிநாசங்களும் தனக்கின்றி அனாதியே சுபாவமாக அழகுபெற்ற நிர்மலனாகிச் சுவப்பிரகாசனாகிக் காலதேச வஸ்துக்களினாலே அபரிச்சின்னனாகி நீக்கமறவெங்கு நிற்பனாகலின், ஏகமானவுருவான நீயருளினாலனேகவுருவாகியே என்றனர். சிவஞானபோதம் கர்யஸ்ஸகர்த்ருகம் ப்ரத்யக்ஷம் கர்த்ரு கர்மாநுசாரத: கரோதிஸம்ஸ்ருதிம்பும்ஸா மாஜ்ஞயா சமபேதயேதி. என்றதனாற்காண்க.

ஈண்டு சிருஷ்டியென்பதனைப் புநருற்பவாகக் கொள்க. என்னை? பிரபஞ்சமநாதி நித்தியமாகலின், ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி எடுக்குஞ்சனனங்கள் எண்ணிலவாகலின், சநநமானதோ அநந்தமுண்டு என்றனர். ஒரு பெரியர், "எடுத்த சனனங்கடோறு மீன்றெடுத்ததாய்மார், கொடுத்த முலைப்பாலனைத்துங் கூட்டில் தடுத்துவளர், பைந்நாகணை துயிலும் பாலாழியுஞ்சிறிதா, மன்னுசிதம்பரதேவா." என்றதனாற்காண்க. ஆன்மா எடுக்கும் எண்ணிலவாகும் சன்மங்களுக்குள் மானிடப்பிறவியே அருமையாகலின், நல்ல சநநமீது, என்றனர். அறிவானந்தசித்தி, "தேரிற்சதுரயுகமிரண்டாயிர நாட்டிங்களாண், டோரினந் நூற்றி லயன்மாண்டு காந்தமுமுற்றுத்தென்பாற், சேருநுகத்துளையின்வட பாற்கழிசெவ்வெளிது, சாரும் பிறப்பொழித்திம்மானுடத்திற் சனிக்கரிதே." என்றதனாற்காண்க. மானிடசென்னமே நன்மைதீமைகளையறிதற்குரியதாகலினாலும், அறியவேண்டுவனவாகிய தர்மார்த்தகாமமோட்சங்களைத் தெரியலாமாகலினாலும், ஈதிதனுளறிய வேண்டுவனவறியலாம் என்றனர். ஆகலின் நிலையில்லாத பாசத்தினைக் கடிந்து தலைவனாகிய நின்னையும் அடிமையாகிய என்னையும் விசாரித்தறிந்து பேரானந்தத்தினையனுபவிக்கவேண்டுமென்றார், பாசமானதையறிந்துவிட்டுன்னையுமென்னையுமே முழுதுணர்ந்து பரமான விம்பவெள்ள முழ்கவேண்டும் என்றனர் அடையவேண்டிய பலனைத் தேகமுள்ளபோதேபெற்றுக்கொள்ளுதல் அவசியம்தேகம்தவறில் அத்தேகத்தினையாதாரமாகக்கொண்டு வாழுகின்ற உயிருக்கொரு நிலைக்களமின்றி ஞானம்பெறுதல் ஒருக்காலு முடியாதென்பார், தேகமே ஈழுவி நானுமோசமுவின் பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ என்றனர். திருமந்திரம். "உடம்பாரழியி லுயிராரழிவர், திடம்படமெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டா,ருடம்பைவளர்க்கு முபாய மறிந்தே, யுடம்பைவளர்த்தேனுயிர் வளர்த்தேனே." என்றதனாற்காண்க. (கஉ௬)

நியம லக்ஷணமு மியம லக்ஷணமு
மாச நாதிவித பேதமும்
நெடிதுணர்ந்திதய பத்ம பீடமிசை
நின்றி லங்குமஜ பாநலத்
தியல றிந்துவளர் மூலகுண்டலியை
யினிதி றைஞ்சிபவ ளருளினால்
எல்லை யற்றுவளர் சோதி மூலவன
லெங்கண் மோகமது முறையிலே

வயமி குந்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு ளேமதியை வைத்துநான்
வாய்ம டுத்தமிர்த வாரி யைப்பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனே
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) நியமலக்ஷணமும் - நியமத்தி னிலக்கணத்தையும், இயமலக்ஷணமும் - இயமத்தி னிலக்கணத்தினையும், ஆசநாதிவிதபேதமும் - ஆசன முதலான வைகளின் வேறுபாடுகளையும், செறிது உணர்ந்து-நன்றாயறிந்து, இதயபத்மபீடமிசை-இதயகமலமாகிய பீடத்தின்மேல், நின்று-நிலைபெற்று, இலங்கும் - விளங்குகிற, அஜபாநலத்து - அஜபாமந்திரத்தின் நன்மையாகிய, இயல் அறிந்து - இலக்கணத்தையுமறிந்து, வளர் மூல குண்டலியை - வளர்கின்றமூலகுண்டலிசத்தியை, இனிது இறைஞ்சி - இனிதாகவணங்கி அவள் அருளினால்- அவளுடைய கருணையினால், எல்லை அற்றுவளர்-வரம்பற்று வளர்கின்ற, சோதி - தேசசையுடைய, மூலஅனல்-மூலாக்கினியோடு, எங்கள் மோனமனுமுறையிலே-எங்களுடைய மௌனமந்திரக்கிரமத்தினால், வயம் மிகுந்துவரும் - வெற்றிமிகுந்துவரும், அமிர்த மண்டல மதிக்குளே-அமிர்தத்தையுடைய சந்திரமண்டலத்துக்குள்ளே, மதியைவைத்து - அறிவைச்செலுத்தி, நான் வாய்மடுத்து-நான் வாய்வைத்து, அமிர்தவாரிதியை பருகி-அமிர்தப்பிரவாகத்தினையுண்டு, மன்னும்-நிலைபெற்று ஆர்-அரிய, அமிர்தவடிவமாய்-அமிர்தரூபமாய், ஜெயம்மிகுந்துவரு-வெற்றி மிகுந்து வருகின்ற, சித்தயோகநிலை பெற்று-சித்தர்களுடையயோகநிலையையடைந்துஞான நெறியடைவனோ-ஞானமார்க்கத்தை யடைவனோ. தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி-ரை.) பேதமும் என்றதனால் இயமநியம ஆசனங்களுடன் பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி முதலியவுங்கூட்டுக. இயமத்திற்கு முன்னர் நியமத்தினைக் கூறியது செய்யுள்வழக்கு. இயமநியமாதிகளின் இலக்கணங்களை நாற்றநாற்பத்தெட்டாவது பக்கத்திற்காண்க. நியமவிலக்கணமுதலியவற்றை யாராய்ந்து, அசபையினியலறிந்து, குண்டலி சத்தியை வணங்கி, இவளருளினால் சந்திரமண்டலத்தின் அமிர்தத்தைப் பருகி, அமிர்தவுருவாகி ஜெயமிகுந்தோங்கும் யோகநிலையையடைந்து, அதன் வழியாய் ஞானமார்க்கத்தையு மடைவனோ என்பதாம். இவற்றின் இயல்பனைத்து முன்னர் காண்க. (௪௨௬)

எறிதி ரைக்கட னிகர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசி டாதுலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே

நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிநிலை நின்று ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே
அறிவி னின்றுகுரு வாயு ணர்த்தியது
மன்றி மோனகுரு வாகியே
அகில மீதுவர வந்த சீரருளை
யைய வையவினி யென்சொல்சேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திருவு ளத்தி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) எறிகடல் திரை - வீசுகின்றகடலில் அலைகளையொத்த, செல்வம் - செல்வமானது, மிகஅல்லல் என்று-மிகவுந்துன்பத்தைத் தருவதென்று, ஒருவர்பின் செல்லாது - ஒருவர்பின் செல்லாமலும், இல்லை என்னும் உரைபேசிடாது - இரப்போர்களுக்கு இல்லை என்கிற சொல்லைச் சொல்லாமலும், உலகில் எவரும் - உலகிலுள்ளயாவரும், ஆம் எனமதிக்க- ஆமென்று மதிக்கும்படி, நெறியின்வைகி - நன்மார்க்கத்தில் தங்கி, வளர் - விருத்தியடைவதற் கேதுவாகிய, செல்வமும் உதவி - பாக்கியத்தையுங் கொடுத்து, நோய்கள் அற்றசுக வாழ்க்கையாய் - பிணிகளில்லாத சுக வாழ்க்கையையுடையேமாகி, நியமமாதி நிலைநின்று - நியமம் முதலாகிய நிலைகளில் நின்று, ஞானநெறி - ஞானமார்க்கத்தை யடைந்து, நிஷ்டைகூடவும்- நிஷ்டைகூடிச்சுவானுபூதியைப்பெறவும், எந்நாளும் - எக்காலத்தும், அறிவில்நின்று - என்னறிவிடத்துநின்று, குருவாய் - குருமூர்த்தமாகி, உணர்த்தியதுமன்றி - அறிவுறுத்தினது மல்லாமல், மௌனகுருவாகி - மௌனகுருவாகி, அகிலமீது வர-உலகின்மேல் வரும்படியாக, வந்த - இறங்கின, சீர் அருளை - சிறந்தவுன் திருவருளின் தன்மையை, ஐய ஐய இனி என் சொல்கேன்-ஐயனே ஐயனே இனியென்னென்று புகழ்ந்துரைக்கேன், சிறியன் ஏழை-சிறியவனாகிய இந்த ஏழை, நமது அடிமையென்று-நமது தொண்டனென்று, உனது திருவுளத்தினி லிருந்ததோ-உன் திருவுள்ளத்திற் கிடந்ததோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி-ரை.) செல்வமானது ஒருநாளு நிலையுறுதலின்றி மாறிக்கொண்டேயிருத்தலின், எறிதிரைக்கடலிணிசார்த்தசெல்வம் என்றனர். நீதிநெறிவிளக்கம். "நீரிற் குமிழியிளமை நிறைசெல்வம், நீரிற் சுருட்டு நெடுந்திரைகள் நீரி, லெழுத்தாகும் யாக்கை நமரங்காளென்னே, வழுத்தாததெம்பிரான் மன்று," எனவும், நல்வழி "ஆறிடுமேடு மடுவும்போ லாஞ்செல்வம், மாறிடுமேறிடு மாநிலத்தீர் - சோறிடுந், தண்ணீரும் வாருந்தருமமே சார்பாக, வுண்ணீர்மைவீறுமுயர்ந்து" எனவுங்கூறுவனவற்றாற்காண்க. செல்வம் மிக்கதுன்பத்தினைத்தருதற் கேதுவாகலின், செல்வமிக வல்லல் என்றார். சிந்தாமணி

"பெருத்திடு செல்வம் வந்துள்ள போதுகண், ணுருத்தெரியாமலே யொளி மழுங்கிடும், மருந்துளதோவெனில் வாகடத்திலே, தரித்திரமென்னுமோர் மருந்திற் றீருமால்." என்றதனுற் காண்க. தனக்கியன்றளவு ஏற்பார்க்கீந்து வருதலே சிறப்பாகலின், இல்லையென்னு முரைபேசிடாது என்றனர். நாலடியார், "இம்மியரிசித்துணையானும் வைகலும், நும்மிலியைவ கொடுத் துண்மின்-உம்மை, கொடாஅ தவரென்பர் குண்டுநீர் வையத்து அடாஅ வடுப்பினவர்" எனவும், நைடதம். "உரவுநீர்க் கருங்கடலுடுத்த மாநிலத் தருளுடனிம்மையி னளித்த வான் பொருள், மருவிய மறுமையில் வழங்கு பான்மையால், இரவலர் தமரினு மினியராவரே" எனவும், ஔவை, "இயல்வதுகரவேல்," "தானமது விரும்பு" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. மக்களாய்ப் பிறக்கின் புகழுக்கேதுவாகிய குணத்துடன் பிறக்க வேண்டுமாகலின், உலகிலெவருமா மெனமதிக்கவே என்றனர் திருக்குறள். "தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார் தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" எனவும், சூளாமணி, "ஒருவனதிரண்டி யாக்கை யூன்பெய்து நரம்பு போர்த்த, உருவமும் புகழுமென்றாங் கவற்றினுளூழின்வந்து, மருவிய யாக்கையிங்கே மாய்ந்திறு மற்றயாக்கை, திருவமர்ந்துலக மேத்தச் சிறந்துபின்னிற்கு மன்றே." எனவும், பாரதம், "தேடினரியாவரே கொலெழுவகை யானுஞ்சேர்த்தி, நீடினரவரே யென்பர் நீணிலத்து யர்ந்த மாந்தர், பாடினரியாவர் யாவர் பாடுவித்தார் கொலென்று, நாடினர் தெளியும் வண்ணநவையற நவிலலுற்றேன்," எனவும், விவேக சிந்தாமணி, "பூதலத்தின் மானிடராய்ப் பிறப்பதரி தெனப்புகல்வர் பிறந் தோர் தாமும், ஆதிமறை நூலின்முறை யருள்கீர்த்தி யெலாந்தங்க வன் பாய்ச் செய்து, நீதிவழுவாதவகை வழக்குரைத்து நல்லோரை நேயங் கொண்டு, காதவழி பேரில்லான் கழுதையெனப் பாரிலுள்ளோர் கருது வாரே," எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. எல்லா நன்மையு முடையரா யினும் பொருளில்லாரை யாவரு மிகழ்வாராகலின் நெறியின் வைகி வளர் செல்வமு முதவி என்றனர், திருக்குறள், "இல்லாரை யெல்லாரு மெள் ளுவர் செல்வரை. யெல்லாருஞ் செய்வார் சிறப்பு" எனவும், நல்வழி, "கல்லானே யானாலுங் கைப்பொருளொன் றுண்டாயின் எல்லாருஞ் சென் றங் கெதிர்கொள்வர்-இல்லானை, யில்லாளும் வேண்டாள் மற்றீன்றெடுத்த தாய்வேண்டாள், செல்லாதவன் வாயிற் சொல்," எனவும் நீதிநெறிவி ளக்கம், "இன்சொலன்றாழ் நடையனாயினு மொன்றில்லானேல், வன்சொல்லினல்லது வாய்திறவா-என்சொலினும், கைத்துடையான் காற்கீ ழொதுங்குங் கடன்ஞாலம், பித்துடைய வல்லபிற," எனவும், தனிப்பாடல். "குணமிருந்தாலுங் குலமிருந்தாலுங் கொழுந்தமிழின், மண மிருந்தாலு மதியிருந்தாலும் வழுத்தியவக், கணமிருந்தாலு மொருகாசு பெறுது சிங்காரவனைப், பணமிருந்தாலவர்க் கெல்லாரு மஞ்சலி பண்ணு வரே." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க, சகலபோகங்களும் குறைவற

விருந்தும் பிணிமேலிட்டிருக்குமேல் உடனிலே பெருகாகலினாலும், நோய் களற்ற சுகவாழ்க்கையாய் என்றனர், "உடம்பாரழியி லுயிரா ரழிவர்திடம் படமெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவுமாட்டார்." என்பவற்றாற்காண்க.

செல்வமுதலியவற்றினை நிலையல்லவென்றுணர்த்தி மோட்சத்திற் கேதுவாகிய நிஷ்டாதிகளின் நிலையினின்று ஞானநிஷ்டைகூடுமாப்படி அந் தர்முகத்தினும் தெரிவித்துப் பகிர்முகத்தினும் வெளிவந்து ஆட்கொண்ட கருணையினை யென்சொல்லிப் புகழ்வேன், இவன் சிறியன் அறிவிலி ஆயி னும், நமது அடிமைதானே யென்று உன்திருவுளத்திற் கிடந்ததோ என்ப தாம். (கஉஎ)

எவ்வுயிர்த்திரளு முலகி லென்னுயி
  ரெனக்கு ழைந்துருகி நன்மையாய்
இதமு ரைப்பவென தென்ற யாவையு
  மெடுத்தெ றிந்துமத யானைபோல்
கல்லை யற்ற நடைபயில வன்பரடி
  கண்ட தேயருளின் வடிவமாக்
கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு
  கைகு வித்துமலர் தூவியே
பவ்வ வெண்டிரை கொடுத்த தண்டரளம்
  விழியு திர்ப்பமொழி குளறியே
பாடி யாடியு முடைந்து டைந்தெழுது
  பாவையொத் தசைத லின்றியே
திவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு
  மின்ப வீட்டினி லிருப்பனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
  சிற்சு கோதய விலாசமே.

(இ-ள்.) உலகில்-உலகத்திலுள்ள, எவ்வுயிர்த்திரளும் - எவ்வகைப் பட்ட சீவராசிகளும், என் உயிர் என-என் உயிரென்று பாவித்து, குழைந் துஉருகி-(அவைகட்கு ஒரு துன்பத்து நேரிட்டால் அதைக்குறித்து) மனங் குழைந்து உருகி, நன்மை ஆம் இதம் உரைப்ப-நன்மையாகிய இதங்களைச் சொல்லவும், எனது என்ற யாவையும்-எனதென்று சொல்லப்படுகிற எல் லாப் பொருள்களையும், மதயானை போல் எடுத்தெறிந்து-மதயானை யெடுத் தெறிவது போல எடுத்தெறிந்து, கல்லை அற்ற நடைபயில-துன்பமறு கைக்குக்காரணமான நல்லநடையைப் பயிலவும், அன்பர் அடிகண்டதே அருளின்வடிவம் ஆ-அன்பரது திருவடியைக்கண்டதே திருவருளைக் கண்ட தாகப் பாவித்து, கண்ட யாவையும்-பார்த்த எல்லாப் பொருள்களையும், அக ண்டம் என்ன-அகண்டரூப மென்று நிச்சயித்து, இருகை குவித்து-இரு கரங் கூப்பி, மலர் தூவி-மலர்களைச் சிந்தி, பவ்வம்-கடலினது, வெண்திரை-வெள்ளிய அலைகளால், கொடுத்த-எறிக்கெறியப்பட்ட, தண் தரளம்-குளிர்ந்த முத்துப்போன்ற நீர்த்துளிகளை, விழி உதிர்ப்ப-கண்கள் உதிர்க்கவும், மொழிகுளறி-வார்த்தை தடுமாறி, பாடி ஆடி-பாடியும் ஆடியும், உள் உடைந்து உடைந்து-மனம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, ஏது பாவை ஒத்து,

எழுதிய சித்திரப்பிரதிமையை போலத்து; அசைதல் இன்றி-அசைவில்லாமல், திவ்யம்-தெய்விகமான, அன்பு உருவமாகி-அன்புருவாகி, அன்பரொடும்-உன் அன்பர்களுடன், இன்பவீட்டில இருப்பனோ-ஆனந்த சதிவான மோட்சத்திலிருக்கப் பெறுவேனோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி - ரை.) எவ்வுயிர்த்திரளும் என்னுயிர் என்றதனால், சிவகாருண்ணியமும், அன்பர் அடிகண்டதே அருளின்வடிவமா என்றதனால், சற்குருபத்தியும், எனது எனாமாலையும் மதயானைபோ லெடுத்தெறிந்து என்றதனால், பாசவைராக்கியமும், அன்புருவமாகி இன்பவீட்டினிலிருப்பனோ என்றதனால், பிரமஞானமும் அதன்மேலுங் கூறப்பட்டது.

முதல்வனை அகண்டமாகவே பெரும் பாவித்து மற்றையவழிபாட்டினை யறாதியாக விட்டொழியவேண்டுமென்றும் ஏகான்மவாதிகளை மறுத்து, முதல்வனுக்குரிய இலக்கணங்களுள் அகண்டமுமொன்றுமென வெண்ணிக் கண்டத்தும் அவன் வியாபக மிருத்தலை யாய்ந்தறிந்து கைகுவித்தலும், ஆனந்தக்கண்ணீர் சிந்தலும், மலர்தூவியருச்சித்தலும், ஆடுதலும், பாடுதலும். மனநெகிழ்தலும் வேண்டுமென்பார், அகண்ட மன்னவிரு*.........உடைந்து என்றனர். (கஉ௲)

மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்த நின்னடிய ரடியிலே
பத்தி யாய்நெடிது நம்பு மென்னையொரு
மைய றந்தகில மாயையைப்
பாரு பாரென நடத்த வந்ததென
பார தத்தினுமி துள்ளதோ
சுத்த நித்தவியல் பாகு மோவுனது
விசுவ மாயைநடு வாகவே
சொல்ல வேணும்வகை நல்ல காதிகதை
சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ
தெரிய தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே.

(இ - ள்.) மத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது மருவி-மத்தர் பேயர் பாலர் இவர்களுடைய குணத்தினைப் பொருந்தி, துரிய வடிவம் ஆய்-துரியருடமாகி, மன்னு-நிலைபெற்ற, தேசமொடு காலமாதியை மறந்து-தேசகாலாதிகளை மறந்து, நின் அடியர் அடியிலே-உன்னடியார்களுடைய திருவடிகளில், பத்தி ஆய்-பக்தியுள்ளவனாய், நெடிது நம்பும் என்னை-மிகுதியும்

நம்புகின்ற என்னை, ஒருமையல் தந்து-ஒப்பற்ற மயக்கத்தினைக் கொடுத்து, அகிலமாயையை-உலகமாயையை, பாருபார்என-பார் பார்என்று, நடத்த வந்தது என-நடத்தவந்ததுயாது, இது பாரதத்திலும் உள்ளதோ-இதுபாரதத்திலுமுண்டோ, சுத்த சித்த இயல்பாகுமோ-இது உனது சுத்த சித்த இயற்கையாமோ, உனது விசுவமாயைநடுவாக உன்லோகமாயையின் இடையின், வகை சொல்லவேணும்-வழிசொல்லவேண்டும், நல்லகாதி கதை சொல்லும்-நன்மையாகிய காதிகதையில் சொல்லப்படுகிற, மாயையினும்-மாயையின்வைபவத்திலும், இல்லை-இவ்வாறில்லையே, என்சித்தம் இப்படி மயக்குமோ-என்மனமானது இப்படி மயங்கலாமோ, அருளை நம்பினோர்கள்-உன்திருவருளை நம்பினவர்கள், பெறு பேறு இதோ-பெறுவதாகிய லாபம் இதுதானோ, தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி-ரை.) மத்தராவார் எந்நாளு மொருதன்மையாய் வைதாரையும் வாழ்த்தினவரையும் பகுத்துநோக்காமல் தேக சௌக்கியங்களையு மிச்சியாமலிருப்பவர். பேராவார் பேய்ப்பிடியுண்டவன். தேகத்திலே யொருத்தர் பண்ணு மிதாகிதம் பிடித்தபேய்க்கே யாகத்தனக்குப் பர்ரமற நிற்பவன் போலிருப்பவர். பாலராவார் பசித்த நேரம்புசிப்பதன்றி யினிமேற் புசிப்புக்கிது வேண்டுமென்று தேடாமலும் மாதாபிதாவிற்கு வந்த பேறிழவிற் சந்தோஷமுந் துக்கமுந் தனக்கில்லாமலும் பிரயோசனத்தை யிச்சியாமலொரு தொழில் செய்வதும் ஆகிய பாலரையொத்தவர்.

மத்தர் பேயரொடு பாலர்தன்மையது மருவியவர் சீவன்முத்தர். ஞான நிஷ்டையுடைய இவர்கட்குப் பண்ணவேண்டிய தொருநியமமில்லையாகலின், தேசமோடு காலமாதியை மறந்து என்றனர். சிவஞான சித்தியார் "ஞாலமதின் ஞானநிட்டையுடையோருக்கு நன்மையொடு தீமையில்லை நாடுவதொன்றில்லை, சீலமில்லைக், கோலமில்லைப் புலனில்லைக் கரணமில்லைக் குணமில்லைக் குறியில்லைக் குலமு மில்லைப் பாலருடனுன்மத்தர் பைசாசர் குணமருவிப் பாடலினோ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்." எனவும், "யத்ர யத்ர ஸ்திதோ ஞானீ ந திக்ஷு மௌக்திக க்ரியா । ஸந்தோஷ ஸர்வ கர்மாணி யோகாசார விசேஷதஃ॥ ஸயோசார நிஷ்ட்டாது க்ருத க்ருத்யாது ய நாநிவ ॥ ஸங்கல்ப விகல்ப வேதா நேத்ரஸ்ய ஸ்வச்சதோபிதி ॥" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

காதிகதையாவது மாயாசாலத்தினைக் காட்டுதற்கேற்படுத்திய வொரு கற்பனைக்கதை. இக்கதையினை யாதாரமாகக்கொண்டு மாயையினைப் பொய்யெனச் சாதிக்க முன்வருவர் ஏகான்மவாதியர். அங்ஙனமன்று அனாதி நித்தியமாயுள்ள மாயையின் விகற்பத்தினைக் காட்டவே கட்டிய கதையாகும். அக்கதையின் வருமாறு:—

கோசலமென்னுந் தேசத்தில் காதியென்னும் பெயரையுடைய பிராமணனொருவன், ஒருகாரியத்தினை மனதினினைத்து உறவினரைவிட்டு ஒரு

னைத்திற்புகுந்து ஒரு தடாக சலத்தியில் பொருந்திக்கண்ட மட்டுமுழுக கின்று தவத்தைச்செய்து எட்டுமாதஞ் சென்றகாலத்தில், விண்டு அக்காதி யின் முன்வந்து உன்கருத்தென்னவென்றனர். காதிகைதொழுது போற்றி மாயையின் சொரூபத்தினைக்காணும்படி யருளவேண்டு மென்றனன். அங்ங னமே காணக்கடவாயென்று விண்டு கூறிமறைந்தனர். உடனே காதி வேத மந்திரங்களோடும் தியானங்களோடு மறந்து தனது வீட்டில் தன்னை வியாதி யினால் மரித்தவனாகப்பார்த்தான். பந்துக்களனைவரும் மொய்த்துக்கொண்டு கதறவும், மனைவியலறவும், தாய் பதைபதைத்துத் தளர்ச்சியடைவும் கண் டான். இச்சமயத்தில் தன்னை உறவினர் மயானத்தில் வைத்து அக்கி னியைமூட்டச் சரீரமியாவுஞ் சாம்பலாகிவிடத் தெரிந்தான். பின்னும் அப்பிராமணன் ஊனதேசத்தின் நீசர்குலத்து ஒருபெண்ணின் வயிற்றில் வெந்துபோன கரிக்கட்டையைப்போல ஆண்மகனாய்ப்பிறந்து, அக்குலத் துப்பெண்ணை மணஞ்செய்து, மலைகளிலும் கானங்களிலும் உடலு முயிரும் போல வாழுநாளில், தன்வமிசம்விளங்கச் சிலபிள்ளைகளைப் பெற்றான். சில நாளில் நரை மிகவுண்டாகவும் தழையாலொரு வீடுகட்டி யதில் வாழ்ந்து வரும்போது தன் பிள்ளைகட்கு மூப்புவந்து பொருந்தியது. இங்ஙனம் தனக் கும், மனைவிக்கும், புத்திரர்கட்கும் ஒருமித்து மூப்புவந்தடையப்பார்த்து வருத்தப்படுகின்ற காலத்துத்தன்னை நீங்கலாக எல்லாரையுங் காலன் கொல்ல, எப்பொழுதும் வாய்விட்டழுது தனிமையைச் சகிக்கமாட்டாமல் நிலைகெட்டு ஓராசையுமில்லாதவனாய் அளவற்றதேசங்களில் வெகுகாலந் திரிகின்றவன் ஒருநாள் கீரகாட்டின் பட்டினத்திற் புகுந்து விண்ணுலகத் தில் சொர்ணமயமான வீதியைப்போலிருக்கிற ஒருதெருவிற்போகும் போதில் இந்நகரத்தரசன் மரணமடைந்தனன். வேறொரு அரசனை எடுத் துக்கொண்டுவாவென்று சொல்லிச் சிவந்த சொர்ணங்களினாலும் சிறந்த விரத்தினங்களாலும் அலங்காரஞ்செய்து அனுப்பியபட்டத்துயானையானது அரசனாரென்று தேடிக்கொண்டு நேரேவரக் கறுத்த வுருவத்தோடிருக்கிற விருத்த நீசனை அந்த யானைபார்க்கவும் துதிக்கையினால் மத்தகத்திலேற்றிக் கொண்டுபோயிற்று. அப்பட்டத்துயானையால் கொண்டுவரப்பட்ட இவனை மாதர்கள் அலங்காரஞ்செய்தார்கள். பழகிய மந்திரிகளும் சேனாதிபதிகளும் இவனை அரசனாக முடிசூட்டிப் பணியைத் தலைமேற் கொண்டார்கள். இவனும் பூமிபாலனாய் நீதியை முறைமையிற் செலுத்தி முறைமையினால் கவலனென்கிற நாமந்தரித்துக் கீரதேசத்தில் சிங்காதனத்தின்மேல்பொலி வாகவீற்றிருந்தான். எட்டுவருடங்கழியவே ஒருதினத்திற் றனித்தவனாய் ஆபரணங்களனைத்தையுநீக்கித் தானே காணடையாக நடந்து வீட்டினது தெருப்புறத்தில நீசவேடத்தோடும் உலாவுஞ்சமயத்தில் அவ்விடத்தில் சண்டாளர்கள் சிலர்வந்தார்கள் அவர்களுள் ஒருமுதியோன்வந்து இவனைப் பார்த்தவுடன் ஆசையோடும்தழுவிக் கடஞனென்கிற பழைய நாமத்தி னைச் சொல்லியப்பழையவுறவினனாகிய நீ இதுகாறு மெங்கேபோனாய் இப்பொழுதெங்கேயிருக்கிறாய் என்று இவன் வமிசத்தின் கிரமங்கள னைத்தையும் விசாரித்தான். அந்த நீசனைக்கவலனென்னுமரசன் சிந்தித் துப்பெருஞ்சத்தத்துடனதட்டி அவ்விடத்தினின்றும் சீக்கிரமாகவந்தப்

புரத்தினுக்குச் செல்லுதலும் இவைகளனைத்தையும் இராசஸ்திரீகள் பல கணிவாசலினின்றும் பிரத்தியட்சமாகக்கண்டு அதிசயத்தினால் அவ்விடத் திருந்த மந்திரிமுதலியவர்கட்கு அறிவிக்க அவர்களும் இவன் பூர்வத்தில் சண்டாளன்போலும் என்றூகித்தறிந்து கொண்டு மிகவும் மனவருத்த மடைந்தார்கள். அவைகளனைத்தையும் அறியாதவனைப்போல மறைத்துக் கொண்டு முன்போலச் சிம்மாதனத்திலிருக்கவும் அவ்விடத்திலுள்ள அவ் வரசனுக்குமுன் நெருக்கமாகிய மாதரும் அமைச்சரும் மற்றுள்ளவர்களும் பரிசிக்கக்கூடாத பிரேதத்தைப் போல பார்க்காதவர்களாய் அவ்விடம் நீங்காமலிருந்தார்கள். தான் அந்தச்சனங்களுடன் கூடியிருந்தும் வேற்று மையாகி அறிவுநிறைந்த வித்தையும் திரவியமும் ஒருவுமில்லாமல் மறு தேயத்தில் பொருந்திய வழிநடப்பவனைப்போலு மிருந்தான். அத்தருணத் தில் சகலரும் இவனுடைய சம்பந்தத்தால் நாமெல்லோரும் பதிதராயி னோம். சாதியை யடையமாட்டோம் பரிசுத்தமாகும் பொருட்டு அக்கினி யிற் பிரவேசிப்போமென்று அப்பட்டினத்திலுள்ள சகலரும் குழந்தைகள் முதலாக வார்த்திகர்கள் வரையில் ஒருமிக்கக்கூடி அக்கினியிற்பிரவேசித் தார்கள். அரசனாகிய சண்டாளன் மிகவுந் துன்பமுற்று நமதுதொடர் பாலல்லவோ இத்தனைபேரும் நாசமடைந்தார்கள். நாமிருந்தென்ன வென்று சிந்தித்து உயிரை விடும்படி நிச்சயித்து அக்கினியிற் பிரவேசிக் கும்போது அனலில் தளிரைப்போல இலங்க அக்கினியானது கடைஞன் சரீரத்திலெரிக்கச் சலத்தில்முழுகியிருக்கிற காதியின் சரீரமானது பதை பதைத்து மகாமாயையினின்று நீங்கி நான்கு கடிகையில் என்னபார்த் தோம் என்னசெய்தோம் என விநோதத் தடாகத்திடை நின்றேறி ஆச்சரி மடைந்திருந்தான். (௧௨௯)

பண்முக கச்சமய நெறிப டைத்தவரு
மியாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படி றருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்திலுயர் வரவ ழைக்குமெம
தரும னும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியி ருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சநக னாதிமுனி வோர்கடம்
சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
மோன ஞானம துணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
சோம சேகர கிர்பாளுவரய்த்
தென் முகத்தின்முக மாயி ருந்தகௌரு
வெம்மு கத்தினும்வ ணங்குவேன்
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

(பொ - ள்.) பல்முகம்-பலதுறைகளையுடைய, சமயநெறி படைத்தவரும்-சமயமார்க்கங்களைப் படைத்தவர்களும், யாங்களே கடவுள் என்றிடும் பாதகத்தவரும்-நாங்களே பிரமமென்கிற பாவிகளும், வாத தர்க்க விடுபடிறரும்-தர்க்கவாதம் பண்ணுகிற வஞ்சகரும், தலைவணங்கிட-தலைவணங்கித் தொழவும், தன்முகத்தில்-தன்னிடத்தில், உயிர்-ஜீவராசிகளை, வர அழைக்கும்-வர அழைக்கின்ற, எமதருமனும்-யமதருமராஜனும், பகடு மேய்க்கியாய்-எருமை மேய்ப்பவனாய், தனியிருப்ப-தனியே யிருக்கவும், வடநீழலுறுமெய்யர்-கல்லாலின்நிழலில் விருத்தியடையாநிற்கிற, சநகனாதி-முனிவோர்கள்-சநகாதி முனிவர்களுடைய, சொல்மயக்கமதிர-வார்த்தையிலுண்டான மயக்கமது நீங்கும்வகை, அங்கைகொடு-அழகிய கைகளைக்கொண்டு, மோன ஞானமுணர்த்தி-மோன நிலையாகிய ஞானத்தினை அறிவுறுத்தி, சுத்த சித்த அருள்-சுத்த சித்த அருளானது, இயல்பாகவுள-இயற்கையாகவுள்ள சோமசேகர-சோமசேகரன் என்கிற, கிர்பாளுவாய்-கருணாநிதியாகி, தென்முகத்தில்-தென் திசையில், முகமாயிருந்தகொலு-அபிமுகமாக வீற்றிருந்த கொலுவினை, எம்முகத்திலும் வணங்குவேன்-எத்திசையிலும் தொழுவேன், தெரிவதற்கரிய. என்க.

(வி - ரை.) பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவர், மூக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர். யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவர் ஏகான்ம வாதிகளாகிய மாயாவாதிகள். வாததர்க்கவிடு படிறர், விதண்டாவாதிகள். மூக்கூற்றுப் புறசமயத்தவர் ஒருவர்சென்ற நெறியே மற்றொருவர் செல்லாது தங்கள் தங்கள் ஒருவரை யொருவர் விரோதித்து உண்மை தேராதுவாழ்கின்றாராகலின் அவரைப்பன்முகச் சமயநெறி படைத்தவரென்றனர். ஏகான்மவாதிகள் அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாயுள்ள அனாதிமுத்தனாகிய பரமான்மாவையும் ஏகதேச வியாபகமுற்ற அனாதிபெத்தனாகிய ஆன்மாவையுமொன்றெனக்கூறுவாராகலினாலும் அங்ஙனங் கூறுதல் அபிபாதக மாகலினாலும்யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும் என்றனர். சண்டிதர்க்கர் என்றது தார்க்கிகரையன்று. காரியத்தினை யொப்புக்கொண்டு அதன் நியதகாரணத்தினை யொப்புக்கொள்ளாமல் மறுக்கின்றபொட்டைவாதிகளாய், இல்லையென்ற காரணபாகத்தினை வியாப்பியமாகவும் உண்டென்றகாரியத்தினை அபாவமாகைத்து அதனைவியாபகமாகவும்கொண்டு "நெருப்பில்லையாயிற் புகையுமில்லை" என்றுபொய் யனுபவத்தின் ஒன்றுக்கூறிய தர்க்கத்தினை மேற்கொண்டார் தர்க்கரானவர். "புலைபட்ட நின்னை நினைந்தும் போட்டிடருறவாகுடர், சமயத்திச் சந்தைப்பார் தர்க்கர்-பலதாலை, பட்டவிலே போதுமவர் மாயோக வாசகத்தைக், கிட்டினரசக்கிழார்." என்றதனாற்காண்க.

பலசமயிகள் பயனற்றவர்களாயொழிய. நமன் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவுங்கூடாதிருக்க, சனகாதிமுனிவர்கட்குத் தேவரீர் தென்முகமாக வடநீழலின் கண் வீற்றிருந்து மோன ஞானத்தினைக் குறிப்பாயருளிய திருக்கோலத்தினை எக்காலத்தும் வணங்காநின்றேன் என்பதாம். (௩௪)

ஆகாரபுவனம்.

சிதம்பரரகசியம்.

எண்சீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

ஆகார புவனமின்பா கார மாக
வங்ஙனே யொருமொழியா லகண்டா கார
யோகாநு பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
குறுதுணையே யென்னளவு முகந்த நட்பே
வாகாரும் படிக்கிசைகிண் கிணிவா யென்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோல்
தேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
திகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.

(இ - ள்.) ஆகாரம்-உருவமாத்திரமாய்க் காணப்படுகிற, புவனம்-உலகமானது, இன்ப ஆகாரமாக-சுகவடிவமாக, அங்ஙனே-அவ்வாறே, ஒருமொழியால் ஒருசொல்லினால், அகண்ட ஆகார யோகானு பூதிபெற்ற-அகண்டரூபமான யோகானுபவம்பெற்ற, அன்பர்-அன்பரது, ஆவிக்கு-உயிருக்கு, உறு துணையே-மிக்கதுணையே,என் அளவும்-என்னளவிலும், உகந்த-விருப்பம்வைத்த, நட்பே-சினேகமே, வாகு ஆரும்படிக்கு-அழகுபொருந்தும்படிக்கு, இசை-ஒலிக்கின்ற, கிண்கிணிவாய் என்ற-கிண்கிணிவாய்போல, மலர்ந்த விரிந்த, மலரினிடை-மலரினிடத்தில், வாசம் வயங்குமாபோல்-பரிமளம் வீசுதல்போல், தேகாதி உலகம் எங்கும்கலந்து-தனுமுதலாகிய உலகமெல்லாங்கலந்து, தானே திகழ்-தானேயாகி விளங்குகின்ற, அநந்தம்-முடிவற்ற, ஆனந்தமயம்-ஆனந்தரூபமான, தெய்வக்குன்றே-தெய்வத்தன்மையுள்ள மலையே. என்க.

(வி - ரை.) சிதம்பரமென்பது சர்வான்மாக்களுக்கும்பொதுவாய், சஙகாரவழக்கறுக்கிற அம்பலமாய், களங்கமற்ற கனகமய ரூபமாய், சுத்தகேவலமாய், பூமிக்கு இருதயகமலமாய், யாவர்க்கும் புகலிடமாய், சாக்கிராதீதங்கழன்ற சுத்தமாய், பரஞானமாய், காணுந்தோறும் காணுந்தோறும் புதுமையாயிருப்பதாய், சத்தியஞானரூபமாய், சுழுமுனைமார்க்கத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிறபிரகாசமானஞானமாய், தன்னைத்தரிசித்தவர்களுக்கு ஞானானந்தத்தைத்தோற்றுவிக்கும் பொருளாய் பசுபாசஞான நீக்கியிருப்பதாய், சர்வத்திற்கு மிடங்கொடுப்பதாய், பதமுத்திகளைக்கைவிட்டவிடமாய், மகாமாயைக்குமேலாய், எப்பொழுது மெல்லா பாதத்திலும் விளங்கும் ஞானமாகிய சபையாய், சிவசொரூபமாய், தத்துவாதீத சிவபிரான் அனவரதத்தாண்டவத்திற்கு அதிட்டானமாயிருப்பது. கோயில்புராணம். "அத்தன் பரதத்துவனித்தாடத்தமரும் பொதுவின்பெயர் மன்றமலஞ், சத்தும் பரிரண்மயகோ சமசர் தனிபுண்டரிகங் குவைகண் ககனஞ், சுத்தம் பரமற் புதமெய்ப் பதமச்சுழுனை வழிஞான சுகோதயமற், சித்தம் பரமுத்தி பரப்பிரமந் திகழுஞ் சபை சத்திசிவாலயமே" என்றதனாற்காண்க.

நிச்சிதம் பரத்தினைச்சாமவேதீய சாந்தோக்கியோபநிடதம் சத் என்றும், சபாவென்றும், கிருஷ்ணயசுர்வேதீய சுவேதா சுவதரோ பநிடதம்பரம் என்றும், சத்தியம் என்றும், வாசசநேயபிருக தாரணியோப நிடதம்மகத்து என்றும், கைவல்லியோபநிடதம் விவிக்தம் (தனி) என்றும், அற்புதம் என்றும், சாந்தோக்கியோப நிடதம் புண்டரீசம்என்றும், தைத்திரியோப நிடதம் குகையென்றும் ஞானனந்தம் என்றும், பரமவியோமம் என்றும், பரமாலயம் என்றும், பிருக தாரண்ணியோப நிடதம் சுத்தம் என்றும், தல்வகாரோப நிடதம் சத்தியமாயதனம் (சத்தியாஸ்பதம்) என்றும் கூறும்.

சிகாமணிமாலையுடையார் "இருதயகமலம் இரவிவிம்ப முதலிய எவ்வெவ்விடங்களில் சிவபெருமானைத் தியானிக்கினும் அவ்வவ்விடங்கள் அனைத்தினும் சோதிமயமாகிய கைலாசத்தை விபாவித்து அதன் மத்தியிலிருப்பவராகச் சிவபெருமானைத் தியானிக்க" என்று கூறியதுபோல, தானியாதபெயரால் சிதம்பரம் எந்நாளும் நீக்கமின்றிவிளங்கும் சேதனு அசேதனங்களும் அவ்வப்பெயர் பெறுமாமென்பது தெளியப்படுகின்றது இதுபற்றியே திருமூலநாயனுர் "அப்பலமாவ தகிலசராசர, மம்பலமாவது வாதிப்பிரானடி, யம்பலமாவது வப்புத்தீமண்டல, மம்பலமாவது வஞ்சேழுத்தாமே." என்றருளிச்செய்தார்.

" ஆகாச ஏவாயஸ்யாயதநம், ஆகாச சரீரம் ப்ரம்ம " என்ற தைத்திரீயோபநிடதத்தானும். "க்ருத்பாகாச மயம்கோசமாநந்தம் பரமலயம்." என்ற மைத்திராயனுப நிடதத்தானும். " யஸ்யஸாபரமா தேவீ சக்திராகாசசம்ஸ்ரிதா." என்ற இரத்தினத்திரயத்தானும் சத்தி சொரூபமாகிய சரீரத்திலடைக்கும் பிங்கலைக்கு நடுவிலுள்ள சுழுமுனநாடியும், பிரமாண்டத்திலுள்ள விப்பரதகண்டத்தில் இலங்கைக்கும் இமயமலைக்கும் நடுவிலுள்ள தில்லையும் சிவன் ஆனந்த நிருத்தஞ் செய்யும் தானமாமென்றபடி விசாரித்துணர்தலே சிதம்பர இரகசியமாம்.

சித்தாந்தமகாவாக்கியத் தேர்ச்சியினல் ஆகாரபுவன மனைத்தையும் சிவாகாரமாகக் கண்டு, கரணங்களைச் சிவார்ப்பிதஞ் செய்துவாழும் யோகியரிடத்து முதல்வன் நன்கு விளங்கிடுவனுகலின், ஆகாரபுவனமின் ப்ராகாரமாக வந்தனே பொருமொழியாலகண்டாகார யோகானுபூதி பெற்றவன் பராவிக் குறுதுணையே எனவும், அத்தகையோருக்குற்ற துணையாயிருப்பதன்றி அடியேனையுமொரு பொருட்டா மதித்து என்னிடத்தும் அருள் வைத்தனை யென்பார், என்னளவுமுசுந்த நட்பே எனவும், மலரினிடத்து வாசனைதாதான்மிய மாக விருத்தல் போல அனுகரண புவன போக மனைத்தினுங் கலந்துள்ளா யென்பார், மலரிடை வாசம் வயங்குமாபோல் தேகாதியுலக மெங்குங்கலந்து எனவுங் கூறினர். (கருக)

அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிரா யென்று
மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தவிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ் ... ல் காட்டாச்
சதசத்தா யருட்கோயிற் றழைத்ததேவே

இனம்பிரிந்த மான்போன் றிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றருனே
கனிபலித்த வானந்தக் கட்டிப்பேறே.

(இ-ள்.) அனந்த பதம்-முடிவற்ற குறிகளை யுடைய, உயிர்கள் தொறும்-உயிர்கள்தோறும், உயிராய்-உயிராகி, என்றும் ஆநந்த நிலை ஆகி-எக்காலத்தும் சுகநிலயமாகி, அளவைக்கு எட்டா-காட்சி முதலிய பிரமாணங்கட்கு மெட்டாத, தன்னந்தனிமையான - மிகத்தனிமையான, சின்மாத்திரமாம்-சிற்சொரூபமாத்திரமாகி, கீழ்மேல் காட்டா-கீழெல்லை மேலெல்லைகளைக் காட்டாத, சதசத்தாய்-சத்தும் அசத்துமாகி, அருள்கோயில்-திருவருளாகிய கோயிலில், தழைத்த-செழித்த, தேவே-தெய்வமே, நான் - அடியேன், இனம்பிரிந்த மான்போல் இடையாவண்ணம்-தன்கூட்டத்தினை விட்டு நீங்கின மானைப்போல வருந்தாதவகை, இன்பம் உற-சுகவாழ்வை யடைய, அன்பர்பக்கல்-உன்தொண்டரிடத்து, இருத்திவைத்து-இருக்கச்செய்து, கனம்தரும்-சிறப்பைத் தருகின்ற, மாகனமே-பெருஞ்சிறப்பமைந்த வஸ்துவே, தண் அருளிற்றருனே-குளிர்ச்சிபொருந்திய மரத்திற்றருனே, கனிபலித்த-கனியாகப்பழுத்த, ஆநந்தக்கட்டி-இன்பமாகிய சர்க்கரைக் கட்டி யென்று சொல்லப்படுகிற, பேறே-பரமலாபமே. என்க.

(வி-ரை.) ஒவ்வொரு யோனிவர்க்கங்கடோறு முண்டான வான்மாக்களையளவு படுத்தப்படாதது கொண்டே எண்பத்து நான்கு நூறாயிரயோனி பேதத்திலுண்டான வான்மாக்களையும் அளவுபடுத்தப்படாதபடியாலும், அவதாரங்தோறுந் திருவடியிலே கூடின வான்மாக்கள் மீளவும் சனனங்களில் வாராதிருக்கவும் பிரபஞ்சசாரியப் பட்டுவருகிற வான்மாக்கள் தொலையாதது கொண்டும், அனந்தபதவுயிர்கள் எனவும், ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் பிராணநாயகனு யிருத்தலின், உயிர்கடொறு முயிராயென்றும், திருவுருவனைத்தும் ஆனந்தமேயாகலினாலும் அவனையுற்று நோக்குவார்க்கும் ஆனந்தமேவிளைதலினாலும், ஆனந்தநிலையாகி யென்றும், பசுசாத்திரங்களிற் படிக்கப்பட்டுப் பசுப்பிரமாணங்களாகிய புத்திப்பிரகாச லிங்கபராமரிசித்த விருத்திமுதலாகியபஞ்சாவயவங்களினால் நிறைந்த பாசானுமானங்களினால் அறியப்படாதலின் அளவைக்கெட்டா என்றும், சுசாதி விசாதி சுத்தபேதமற்று விளங்கலின், சின்மாத்திரமாய் என்றும், தான் சத்தாகவிருந்தும் அசத்தனைத்தினையும், அசைப்பித்தலின் சதசத்தாயெனவுங் கூறினர்.

அசத்தினை அபாவமெனக் கூறுவர் ஏகான்மவாதிகள். அற்றன்று, "அசத்தென்பது சத்திக்கு மறுதலையன்மையால் பொதுவியல்பு பற்றிய சத்தெனப்படுமாயினும், சிறப்பியல்பு பற்றியசத்தாதல் செல்லாமையிற் சிறப்பியல்பு நோக்கும் வழியவை சத்தாதற் கிழுக்கின்றி காரியப்பிரபஞ்சம் இத்துணைப்பொழுது நிற்குமென வறியவராது, நிலைபெறுவது போலத் தோன்றி விரையக் கெட்டுமறைந்து போதற் சிறப்புடைமைபற்றி அசத்தென் றெடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது" என ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகள் கூறிய தனைக்காண்க. (கூஉ)

பேரனைத்து மணுவெனவே யுதறித் தள்ளப்
பேரின்ப மாகவந்த பெருக்கே பேசா
வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வரத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்
கூறனைத்துங் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
ஆறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே.

(இ-ள்.) பேறு அனைத்தும்-எல்லாப்பேறுகளையும், அணு என உதறித்தள்ள-அணுவாக உதறித்தள்ளும்படியாக, பேரின்பம் ஆகவந்த பெருக்கே-பேரானந்தமாக வந்தருளிய வெள்ளமே, பேசா வீறு அனைத்தும்-பேசாத (மௌனநிலையாகிய) பெருமையெல்லாம், இந்நெறிக்கே என்ன-இந்த நெறியின் பொருட்டே என்று, என்னை-அடியேனை நோக்கி, மேவு என்ற-இந்நெறியிற் பொருந்துவாய் என்று நியமித்த, வரத்தே-அழிவற்ற ஊதியமே, பாழ்-சூனியமாகிய, வெய்ய-மாயையைக்கூறு அனைத்தும்-கொடிதாகிய மாயாபாசங்களெல்லா வற்றையும், கடந்த-தாண்டிய, எல்லை-எல்லையாகிய, சேடமாகி-சேஷமாகி, குறைவு அறநின்றிடும்-குறைவில்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, நிறைவே-பரிபூரணமே, குலவாநின்ற-விளங்காநின்ற, ஆறு அனைத்து-நதிகளெல்லாம், புகும்-புகுகின்ற, கடல்போல்-சமுத்திரம்போல, சமயகோடி அத்தனையும்-சமயகோடிகளெல்லாம், தொடர்ந்துபுகும்-தொடர்ந்து புகுதற்கிடமாகிய, ஆதிநட்பே-முதன்மையாகிய உறவே. என்க.

(வி-ரை.) மகத்தாகிய சிவானந்த வெள்ளத்தினை நோக்குழி உலகச் சிற்றின்பமனைத்தும் அணுவாகத் தோன்றுதலினாலும், அவை பிரயோசன மற்றவைகளாகக் காணப்ப[illegible]ம், பேறனைத்தும் மணுவெனவேயுதறித் தள்ளப்பேரின்பமாகவ[illegible]ருக்கே என்றனர் பேரின்மாக வந்த பெருக்கே என்பதனை "ஆற்றின்ப வெள்ளமே" என்னும் திருவாசகத்தானுமறிக. பேசாவீறு என்பது மோனநிலை, மாயையினையீண்டுப் பாழ் என்றது விளங்காமைபொருட்டு. சூனியமென்றதும் இக்கருத்தினைப்பற்றியே யென்க. கடலொன்றே நதிகளெல்லாம் புகுதற்கிடமாயிருத்தல்போல, சிவமொன்றே சமயகோடிகளெல்லால் அடைதற்குக் காரணமென்றுயிற்று. (சுகூகூ.)

ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற் றோங்கி
யருமறையின் முடிங்காணு தரற்ற நாணு
பேதமதங்களுமலைய மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும் வாய்வா தப் பேயராகச்
சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா நீழல்
தண்ணருட்சந் திரமௌனி தடக்கைக் கேற்ற
வேதகநின் மாத்திர மா யெம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தவொன்றே விமல வாழ்வே.

(இ - ள்.) ஆதி அந்தம் என்றும்-அடிமுடிகளென்று சொல்லப்படுகிற, எழுவாய் ஈறு அற்று ஓங்கி-உற்பத்தி நாசங்களில்லாதுயர்ந்து, அருமறை - அருமையாகிய வேதங்கள், இன்னமுங்காணாது அரற்ற-இன்னமுங்காணப்பெறாமையால் அலறிநிற்க, நானுபேதம் மதங்களும்-பலவகைப்பட்ட வேறுபாடுள்ள மதங்களும், மலைய-ஒன்றினொன்று போர்செய்ய, மலைபோல்-(சலியாமையால்) மலையை நிசர்க்கின்ற, வாதப் பெற்றியரும்-வாதிக்குந்தன்மையுள்ளவரும், வாய்வாதப் பேயர் ஆக - வாக்குவாதத்தையுடைய பேயராயொழிய, சாதகம் மோனத்தில் என்ன-முத்தியடைவதற்குரிய பழக்கம் மௌனநிலையிலுண்டென்று எமக்கு வெளியிட்டருளும்பொருட்டு, வடவால்நீழல்-கல்லாலின் நீழலில் எழுந்தருளிய, தண் அருள்-தண்ணிய அருளையுடைய, சந்திரமௌலி - சந்திர சேகரனே, தடக்கைக்கு ஏற்க-விசாலமாகிய முத்திரைகளுக்கிணங்க, வேதகசின்மாத்திரமாம்-எமதுதன்மையை வேறுபடுக்கு மியல்பமைந்த சித்ரூபமாத்திரமேயாகி, எம் அன்னோர்க்கும்-எங்களையொத்தவர்களுக்கும், வெளியாகவந்த-வெளிப்படவந்த, ஒன்றே-ஏகவஸ்துவே, விமலவாழ்வே - நிர்மலவாழ்வே என்க.

(வி-ரை.) உற்பத்திதிநாச மின்றிக்காலதேச வஸ்துக் களினாலே யபரிச்சின்னமாய் விளங்கலின், ஆதியந்தமெனுமெழுவா யீறற்றோங்கி எனவும், பதியினால் பாரம்பரியமாய் அதிஷ்டிக்கப்பட்டுத் தனதவதி சர்வஞ்ஞனாயிருக்கிற பசுவினாற் பண்ணப்பட்டபடியால் சிறிதிடத்து பதிஞான மென்றும், பசுஞானமென்றும், பதிப்ரமாண மென்றும், பசுப்ரமாணமென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கினும், இயற்கையால் நாதரூபமாதலாலும், ஆன்மஞானத்தினை விளக்குதலால் ஞானமென் றுபசரித்தலாலும் பாசஞான மென்றும் பாசப்ரமாணமென்றும் சொல்லப்பட் டியல்பினாலான்ம சிற்சித்தியைப் பொருந்திப் பசுபாச பதார்த்தமாத்திரையே படித்தலினால், அருமறையின்னமுங்காணாதரற்ற எனவும் உலகாயதன் முதலாகச்சொல்லப்பட்ட முக்கூற்றுப்புறச்சமயத்தவர்கள் வைதிகசைவ சித்தாந்த செந்நெறியினைத் தேராதவராகலின், நானுபேதமதங்களுமலைய எனவும், யாவரெது நன்குகூறினுந்தான்பிடித்தபிடிவிடாது தருக்கவலியாற்றமுற்றுஞ்சாதிப்பர் தர்க்கராகலின் வாதப்பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேயராக எனவும், "மோனமென்பது ஞானவரம்பு" என ஔவைபிராட்டியார் கூறியபடி ஞானமாகுஞ் சாத்தியத்தினையடையச் சாதக மாவிருப்பது மௌனமாக விருத்தலின், சாதகமோனத்திலென்ன எனவும், வடவிருட்சத்தின்கண் எழுந்தருளும் மதிமுடிவேணியனே தாங்காட்டியருளும் மௌனமுத்திரைக்கேற்ப மௌனதேசிகனாய் வெளிவந்தாரென்பார் வடவாநீழல்......வந்தவொன்றே எனவும் கூறினர். (௩௬௪)

விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட்டாதி
வேதமெடுத் தெடுத்துரைத்த விருத்திக் கேற்க
அமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும் போதா
தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணாகிச்

சமமுடன் கலப்புமவிழ் தலுமியாங் காணத்
தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப்பேறே
இமையளவு முபகார மல்லால் வேறொன்
றியக்காநிர்க் குணக்கடலா யிருந்த வொன்றே.

(இ-ள்.) வேதம்-வேதங்கள், நாற்றெட்டு ஆதி-நாற்றெட்டு முதலாக, எடுத்து எடுத்து உரைத்த-எடுத்தெடுத்துச் சொல்லிய, விருத்திக்கு ஏற்க-இலட்சணவிரிவிற்கிணங்க, விமலம் முதல் குணம் ஆகி-நிர்மல முதலிய குணங்களையுடையதாகி, அமையும் அமைந்திருக்கின்ற, இலக்கணவடிவாய்-இலட்சண சகிதமான ரூபமாகி, அதிவும்பற்றுமல், அப்பாலுக்கு அப்பாலாய்-அம்புறத்திற்கும் அப்புறமாகி, சமமும்-சமானமும், உடன்கலப்பும்-உடன்கூட்டமும், அவிழ்தலும்-பிரிவும், யாம்காண-நாங்கள் காணும்படி, தண் அருள் தந்து-தண்ணிய அருள்புரிந்து, எம்மைக்காக்கும் சாட்சிப் பேறே-எங்களை இரட்சிக்கின்ற சாட்சி பூதமான லாபமே, இமையளவும்-இமைக்கு மளவாயினும், உபகாரம் அல்லால்-பிறர்க்கு இதஞ்செய்தலன்றி, வேறு ஒன்று இயக்கா-வேறொன்றைச்செய்யாத, நிர்க்குணக்கடலாய் இருந்த ஒன்றே-நிர்க்குண சமுத்திரமாயிருந்த ஒப்பற்ற பொருளே என்க.

(வி-ரை,) நாற்றெட்டாதி வேதமென்பது உபநிடதங்களை, ஆதிஎன்றதனுல் நாற்றெட்டிற்கு மேலுஞ்சிலவுண்டெனக் கொள்க. இவையனைத்தும் சிவபெருமானையே வாச்சியார்த்தமாகவும் லக்ஷியார்த்தமாகவும் கூறுதலின் வேதமெடுத்துரைத்த விருத்திக்கேற்க அமையுமிலக்கணவடிவாய் எனவும், அவ்வுபநிடதங்களாலும் கண்டிப்பாக கூறுஞதாகி நிற்கின்றுஞகலின், அப்பாலுக்கப்பாலாய் எனவும், சித்தாகு மினத்தால் சமத்துவமாதலையும், அத்விதித அபேதக்கலப்பால் உடன்கலப்பாதலையும், ஆன்மா பரமான்மாவென்னும் பேதத்தன்மையால் பிரிந்ததன்மை போலிருத்தலையும் காணும்படி செய்தாரென்பார், சமமுடன் கலப்புமவிழ்தலு மியாங்காண எனவும், ஆன்மாக்கள் மாட்டுச்செயுங் கிருத்தியமனைத்தும் உபகாரமே என்பார், இமையளவு முபகாரமல்லால் வேறொன்றியக்கா நிர்க்குணக்கடல் எனவுங் கூறினர், நிற்குணமெனவே பிரகிருதி வியக்தமான குணங்களையுடையவனல்ல னென்றபடியாம். அருட்குணமுடையவ னென்பதிற்றடையில்லை. (கஙகு)

ஒன்ருகிப் பலவாகிப் பலவாக்கண்ட
வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்ருகித் தீதாகி மற்று மாகி
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணு தாகி
இன்ருகி நாளையுமாய் மேலு மான
வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்ருகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
கடிதினில்வந் தருள்கூருங் கருணை விண்ணே.

(இ-ள்.) ஒன்று ஆகி-ஒருபொருளாகி, பல ஆகி-பலபொருள்களாகி, பலவாக்கண்ட-பலவாகக்காணப்பட்ட, ஒளி ஆகி-ஒளியுடைப்பொருள்களாகி, வெளிஆகி-அவை யியங்குதற்கிடமாகிய ஆகாயமாகி, உருவும் ஆகி-ரூபமுமாகி, நன்று ஆகி-நன்மை ஆகி, தீது ஆகி-தீமையாகி, மற்றும் ஆகி-

வேறுள்ளனவுமாகி, நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணுதாகி-இறப்பும் பிறப்பும் இல்லாததாகி, இன்று ஆகிநாளையுமாய்-இன்று ஆகி நாளையுமாகி, மேலு மான-அதன்மேலுள்ள காலமுமான, எந்தையே-எமதுதந்தையே, எம் மானே-எம்பெருமானே, என்று என்று-என்று பலகாற் சொல்லி, ஏங்கி-ஏங்கமுற்று, கன்று ஆகி கதறினர்க்கு-கன்றுபோலக் கதறினவர்களுக்கு, சேதா ஆகி. ஈன்றணிமையுடைய பசுப்போன்று, கடிதினில் வந்து-விரைவில் வந்து, அருள்கூரும் - அருள் புரியாநின்ற, கருணைவிண்ணே-வடிவாகிய ஆகாயமே என்க.

(வி. ரை.) பதிக்குச்சமானமாக வேறொருபதார்த்த மெங்குமெக்கா லத்து மில்லையாகலின், ஒன்றாகி எனவும், எண்ணிறந்த பசுக்களுடன் எங்கு மெக்காலத்தும் அத்துவிதமாக விரவிநிற்றலின், பலவாகி எனவும், தனக் கென நிறமில்லாத படிகமானது கூடினதி னிறமாயிருந்தார்போலத் தனக் கென சொரூபமில்லாத பரன் பரையினது சொரூபமாகி விளங்கலின் ஒளி யாகி எனவும், நான்கு பூதங்களை வியாப்பியமாகக் கொண்டிருக்கும் ஆகா யம்போலப் பசுபாசங்களை வியாப்பியமாகக் கொண்டு விளங்கலின் வெளி யாகி எனவும், இங்ஙனம் அருவமாக விளங்கினும் சத்தியினை யதிட்டித் துக்கொண்டு அருட்டிருமேனியாக வெளிப்படுதலின், உருவுமாகி எனவும், பசுக்களின் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி இருவினைகளையுங் கூட்டிவைத்தற்கு நிமித்தமாயிருத்தலின், நன்றாகித் தீதாகிஎனவும்; நித்தியமாய் வாழ்த்த லின் நாசமுடனுற்பத்தி நண்ணுதாகி எனவும், முப்பொருள்களையும் தன் வயப்படுத்தும் காலத்தினுக்கும் காரணனாயிருந்து காரியப்படுத்தலின், இன் றாகி நாளையுமாய் எனவும், சர்வான்ம கோடிகளையுந்தந்த பரைக்குப்பரனா யிருத்தலின், எந்தையே எனவும், மனங்கசிந்து ஏங்குதல் முதலாயின செய் யார்க்கு அருள்கூர்தலிலன் என்பார், ஏங்கிக்கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக் கடிதினில் வந்தருள் கூரும் எனவும் கூறினர். (௧௱௬)

அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
யாரமிர்தே யென்கண்ணே யரிய வான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனித வாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுட் கருத்தாய் மேவிக்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துக் கருவி யாதி
'விரிவினையுங் கூட்டியுயிர்த் திரளை யாட்டும்
விழுப்பொருளே யான் சொலும்விண் ணப்பங்கேளே.

(இ-ள்.) அருள்பழுத்த பழச்சுவையே-அருளுருவாகப் பழுத்தபழத் தின்சுவையே, சரும்பே-கரும்பின் இரசமே, தேனே-தேனே, ஆர்அமிர்தே-அரியஅமிர்தமே, என்கண்ணே-என்விழியே, அரிய ஆன பொருள்அனைத் தும்-அரியனவாகிய பொருள்களெல்லாவற்றையும், தரும்பொருளே-கொ டுக்கிறவஸ்துவே, கருணைநீங்கா-கிருபைநீங்காத, பூரணமாய் நின்றஒன்றே-நிறைவாகிநின்றவொப்பற்றவஸ்துவே, புனிதவாழ்வே-பரிசுத்தமானவாழ் க்கையே, கருது அரிய-நினைத்தலரிதான, கருத்ததனுள் - நினைப்பதனுள் கருத்தாய்-நினைப்பாகி, மேவி - பொருந்தி, காலமும் தேசமும் வகுத்து-காலதேயங்களையு முண்டாக்கி, கருவி ஆதி - கருவிகள் முதலான, விரி வினையும் கூட்டி- விரிவையுஞ் சேர்த்து, உயிர்த்திரளை ஆட்டும் - உயிர்த்

தொகுதியை நடிப்பிக்கின்ற, விழுப் பொருளே-மேலானபொருளே, யான் சொல்லும் - நான்சொல்லுகின்ற, விண்ணப்பங்கேள் - விண்ணப்பத்தினைக் கேட்டருள்வாய் என்க.

(வி-ள்.) தாம் பிரத்தியட்சமாகக்கண்ட பொருள்களுள் இனிமையும் அருமையுமென எவ்வெவற்றினை மதித்தனரோ அவ்வப் பெயர்களால் முதல்வனையழைக்க ஆசைகொண்டு பழச்சுவைமுதல் விழுப்பொருளீறாகக் கூறிப்புகழ்ந்தனர். ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்கீடாக அவரவர்க் கேற்ற போகத்தினையூட்டுவித்து இயக்குவிப்பானென்பார், சருவியாதி விரிவினை யுங்கூட்டி யுயிர்த்திரளையாட்டும் என்றனர். திருவெண்காடர். "ஊட்டுவிப் பானுமுறங்குவிப்பானு மிங்கொன்றொடொன்றை, மூட்டுவிப்பானு முயங் குவிப்பானுமுயன்றவினை, காட்டுவிப்பானுமிருவினைப்பாசக் கயிற்றின்வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே" என்றதனாற் காண்க. (கஅஎ.)

விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நார தாதி
விளங்குசப்த ருஷிகள்கன வீணைவல் லோர்
எண்ணரிய சித்தர்மநு வாதி வேந்தர்
இருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லா மிந்தக்
கண்ணகன்ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்
கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்
திண்ணியநல் லறிவாலிச் சமயத்தன்றோ
செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும்.

(இ-ள்.) விண்ணவர்-தேவர்களாகிய, இந்திரன்முதலோர்-இந்திரன் முதலிய விசேஷதேவர்கள், விளங்கு-விளங்காநின்ற, நாரதாதி-நாரதர் முதலானோர், சப்தருஷிகள் இருடியர் எழுவர், கனவீணைவல்லோர்-பெரிய வீணை வல்லோராகிய தும்புருமுதலானோர், எண்அரிய - எண்ணுதற்கரிய, சித்தர் - சித்தர்கள், மநுவாதிவேந்தர்-மநுமுதலிய அரசர்கள், இருக்காதி மறைமுனிவர்-இருக்குமுதலிய வேதங்களையோதி அவற்றின்பொருளை யுள்ளவாறுணர்ந்த முனிவர்கள், எல்லாம்-ஆகிய எல்லாரும், இந்தகண் அகல் ஞாலம் மதிக்க-இந்த இடம் அகன்ற உலகம் மதிக்கும்படியாக, உள்ளங் கையில் நெல்லிக்கனிபோல-உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல, காட்சி ஆக-பிரத்தியட்சமாக, திண்ணிய-கலங்காத, நல்அறிவால் - சிறந்த ஞானத்தினைக்கொண்டு, இச்சமயத்தன்றோ-இச்சமயத்திலிருந்து கொண்டல்லவா, என்றும்-எக்காலத்தும், செப்பரிய-சொல்லுதற்கரிய, சித்தி முத்தி சேர்ந்தார்-சித்தி முத்திகளை யடைந்தார்கள் என்க.

(வி-ரை.) அகஸ்தியர், துர்வாசர், நந்திகேசுவரர், மகாகாளர், ததீசி, பாணினி, கந்தர், பிருங்கி, வீரபத்திரர், பிரம்மா, விண்டு, இந்திரன், பாணாசுரன், இராவணன், வசிஷ்டர், வான்மீகர் பாரத்வாஜர், கௌதமர் மற்றுஞ் சிவகணத்தலைவர்முதலிய எண்ணிலர் பரமசைவர்களாய் வாழுத லின், விண்ணவரிந்திரன் முதலோர்***இச்சமயத்தன்றோ செப்பரிய சித் திமுத்திசேர்ந்தார் என்றனர், "தயா மஹூ [illegible]

நந்திகேஶ்வர: । ஶாகாலோபீத்விஶ்வ வாணிநிஶ்வமணாதய: । ஸுஶோபஸ்ரமஸிம்பிவீர பக்ஷஸ்வயோதய: । கஜோஹரிஶ்ஹர் கேஷா பாணாஸுரஜராஜநேள । வஸிஷ்டஶ்ச வால்மீகி ஹா ஶ்ஜாஶ்வமள தக: । ஸதேவாஶ்சைவஶ்வ ஹஜிதேவாயாஶ்ஷா” எனவும், ஶிவஸ்யப்ரஜாதெஷிம்ம ஸஶெலோக்ஷஸ்ஸரெ நர்ஷிஃ । ஶிவெநப்ரஜிதகொவா பஹஸ்ரவ்ரதிவாஜிந: ॥ என வாமனபுராணத்தில் வருவனவற்றாற்காண்க.

சித்தியும், முத்தியும் சிவபெருமானாலேயே யடையதக்கதென்று வெளிப்படுதலின், சித்திமுத்தி சேர்ந்தாரென்றனர். திருமந்திரம். ‘சிவமானஞானந் தெளியவொண் சித்தி, சிவமானஞானந் தெளியவொண் முத்தி, சிவமான ஞானஞ்சிவபரத் தேயாகச், சிவமான ஞானஞ் சிவாநந்த நல்குமே” என்றதனாற்காண்க.

சத்தரிஷிகளாவார். அத்திரி, ஆங்கிரசன், கௌதமன், சமதக்கினி, பரத்வாஜன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன் என்பார். அன்றி அகத்தியன், ஆங்கிரசன், கௌதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன் என்னுமிவர்களைக் கூறுதலுமுண்டு. (க[illegible].)

செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தந்தம்
தெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கை யான
அப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்தவந்நூல் களும்விரித்தே யநுமா னாதி
ஒப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய் யென்ன
ஒன்றிலையொன்றெனப் பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கும்
இப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்ல வாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்பதாகி.

(இ-ள்.) செப்பு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, சமயநெறியெல்லாம்-சமயமார்க்கங்களெல்லாம், தம் தம் தெய்வமே தெய்வம் என்னும்-தங்கள் தங்கள் தெய்வங்களையே தெய்வங்களென்று சாதியாநிற்கும், செயற்கை ஆன-அந்தச் செய்கைக்குள்ளான, அப்பரிசாளரும்-அந்தச்சமய நெறியினரும், அஃதேபிடித்து-அதையேபற்றி, ஆலிப்பால்-ஆரவாரத்தால், அடுத்த-தமக்கடுத்தனவாகிய, அந்நூல்களும் விரித்து-அந்தச்சமய நூல்களை விரித்தும், அநுமானாதி ஒப்பவிரித்துரைப்பர். அநுமானமுதலிய பிரமாணங்களுக்கிணங்க விரித்துப் பேசுவார்கள், இங்ஙன்-இப்படி, பொய்மெய் என்ன-ஒன்று பொய் ஒன்று மெய் என்றும், இலை ஒன்று (உண்டு, என-ஒன்று இல்லை ஒன்றுஉண்டு என்றும், பார்ப்பது-நோக்குவது, ஆர்க்கும் ஒவ்வாது-யார்க்கும் ஒத்திராது, இப்பரிசு ஆம்-இத்தன்மையாகிய, சமயமுமாய்-சமயங்களாகியும், அல்ல ஆகி-அவைபல்லாதனவாகியும், யாது சமயமும் - எந்தச்சமயமும், வணங்கும்-தொழும்படியான, இயல்பது ஆகி-இயற்கையுடையதாகி என்க.

(வி-ரை.) சமயமானது மனிதர்கள் அறிவு விளக்கம்பெற்று உறுதி யெய்தி இன்பவாழ்வு அடைதற்குச் சாதனமாயுள்ளதாகலின், செப்பரிய சமயநெறி என்றனர். ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தங்கள் தங்கள் சமயத்திலே பிரதிபாதிக்கப்படுகிற கடவுளையே முழுமுதற்கடவுளெனச் சாதித்தும், அதற்கேற்றபடி பற்பல நூல்களினையெடுத்துக்காட்டியும் பேசி முன்னேக்குவர அவர்கள் கொள்கையினைப் பொய்யென்றுவது மெய்யென்றுவது காட்டவாக்கு வல்லபத்தால் ஏலாதாகலின், தந்தம் தெய்வமே தெய்வமெனும்......ஒவ்வாதார்க்கும் என்றனர்.

தத்துவஞானசித்தியுடையார் சிறத்திய அகச்சமயங்கள், கலைஞான சித்தியுடையார் சிறத்திய அகப்புறச் சமயங்கள், பிராகிருத விசேடபுத்திமான்கள் சிறத்திய புறச்சமயங்கள் பிராகிருத சாமானிய புத்திமான்கள் சிறத்திய புறப்புறச்சமயங்கள் ஆகிய எல்லாம் முழுமுதற்கடவுள் சிறத்திய அதீத சன்மார்க்க சைவசமயத்தினுக்குச் சோபானமுமாய் வியாப்பியமுமாய் விளங்கலின், சமயமுமா யல்லவாகி யாது சமயமும் வணங்கு மியல்பதாகி என்றனர். (கருக)

இயல்பென்றுந் திரியாம லியம மாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்ப மாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வாரமாகிப்
பண்பறவுஞ் சௌபாந பக்ஷங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷை சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மௌந மோலி
அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திகசைவ மழகி தந்தோ.

(இ-ள்.) என்றும்-எக்காலத்தும், இயல்பு திரியாமல்-தன்னியற்கை கெடாமல், இயமம் ஆதி-இயமம் முதலாகிய, எண்குணமும்காட்டி-எட்டுக் குணங்களையுங்காட்டி, அன்பால்-அன்பினுல், இன்பம் ஆகி-ஆனந்தமாகி, பயன் அருள-பயன் அளிக்க, பொருள்கள்-பொருள்களும், பரிவாரம்-பரிவாரங்களும், ஆகி-ஆகி, பண்பு உறவும்-குணத்தைப் பொருந்தவும், சௌபாந பக்ஷம்காட்டி-சௌபாந பட்சத்தினைக்காட்டி, மயல் அறு-மயக்கமறுகைக்கேதுவான, மந்திரம்-மந்திரமும், சிக்ஷை-சிட்சையும், சோதிடாதி-சோதிடமுதலாகிய, மற்று-வேறுயுள்ள, அங்கநூல்-உறுப்பு நூல்களும், வணங்க-தொழும்படி, மௌநமோலி-மௌநநிலையாகிய கிரீடத்தினை, அயர்வு அற-சோர்வற, சென்னியில்வைத்து-சிரசில் வைத்து, ராஜாங்கத்தில்-ராஜரீகத்தில், அமர்ந்தது-வீற்றிருந்தது, வைதிகசைவம்-வேதசம்பந்தமாகிய சைவசமயம், அழகிது-மிகஅழகிது, அந்தோ-அன்றோ, என்க.

(வி-ரை.) தத்துவஞான சித்தியுடையார் முதலியோர் சிறத்தியசமயங்களெல்லாம் ஒவ்வோர்வகுப்பினராயுள்ள அதிகாரிகளுக்கே உரியனவா

ய்க்காலந்தோறும் தன்மைவேறுபட்டு வருதல்போலன்றி, முழுமுதற் கடவுள் நிறுத்திய அதீத சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சைவசமயமாகியசெந்நெறி மற்றைச்சமயங்கள் சொல்லும்பொருள்களெல்லாம் தன்னிடத்தடக்கிக் கொண்டு எக்காலத்தும் வேறுபடாது விளங்கும் பூரணமார்க்கமாகலின், இயல்பென்றுந் திரியாமல் என்றனர்.

சரியை, கிரியை, யோகமுதலிய ஞானநெறியாகிய சைவசமயத்தினை யடைய ஏதுவாகி யிருத்தலின், இயமமாதி......பட்சங்காட்டி என்றனர்.

மந்திரம் சிக்ஷைசோதிடாதி என்றது-மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் என்னும் வேதங்களை, "ஷஷடா டிஹா நாம விஷஹ நா ஜெகஷாமிஹவக நாடி। ஸூலிசுகதா சுவி ஷாகஷா வுஞெவாணிஶெஹஷுஃ" என்கிறவாக்கியத்தால் அஷ்டாதசவித்தைக்குங் கர்த்தா சூலபாணியாகிய சிவபெருமானே யென்று பெறப்பட்ட வுண்மையால், நூல் வணங்க என்றனர்.

சைவசமயமானது தான் பரம்பொருளெனக் கூறும் தெய்வத்திற்கு நால்வகை யோனி வாய்ப்பட்டுப் பிறந்து இறந்து செல்லுங் கர்மகதி கூறினதில்லையாகலினுலும், பிறசமயங்களும் சாஸ்திரங்களும் சொல்லும் பொருளெல்லாம் தன்கண் அடங்கக்கொண்டு அவைசொல்லாத பலநுண் பொருள் சொல்லி மேம்படுதலினுலும், சமயங்களெல்லாம் சீவர்கள்கன்ம பேதத்திற்கேற்க முதற்கடவுள் நிறுத்தியன வென்பதாலும், யாதொரு தெய்வங்கொண்டு வழிபாடுசெய்யினும் முதற்கடவுள் அவ்வத்தெய்வங்களிடமாக நின்று அவ்வழிபாடு கொண்டருளி அருள் வழங்குமென்பதாலும், முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்களையும் தனக்குச் சோபானமாகக்கொண்டு தான் தலைமைபெற்று விளங்குதலினுலும், அயர்வறச் சென்னியில்வைத்து ராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிக சைவமகிழதந்தோ என்றனர். (கசo)

அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம்போலின்
றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்றும்
இந்த்ராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயகப்வே றில்லையில்லை
சந்தாக கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சந் மார்க்கம்.

(இ-ள்.) அந்தோ-அன்னே, ஈது அதிசயம்-இது ஆச்சரிய கரம், (ஆதலால்) இச்சமயம்போல் இன்று-இந்தச்சமயம்போல் வேறொன்றுமில்லை, அறிஞர் எல்லாம்-ஞானிகளெல்லாம், நடு அறிய-நடுநிலைமையிலிருந்துஉணருமிடத்து, அணிமா ஆதி-அணிமா முதலியவைகள், வந்து-

சைகூடி, ஆடி திரிபவர்க்கும்-விளையாடித் திரிபவர்க்கும், பேசாமோனம் வைத்திருந்த-பேசாத மௌன நிலையினைத் தமக்குப் பற்றுக்கோடாகவைத்திருந்த, மாதவர்க்கும்-பெரிய தவத்தினை யுடையார்க்கும், மற்றும் மற்றும்-மேலுமேலும், இந்த்ராதிபோக நலம் பெற்றபேர்க்கும்-இந்திரன் முதலிய இறையவர்பத சுகங்களை யடைந்தவர்க்கும், இது அன்றி-இதையல்லது, தாயசம்-மாத்ருஸ்தானம், வேறு இல்லை இல்லை.மற்றொன்றுமில்லையில்லை, சந்தானகற்பகம்போல்-சந்தானகற்பகவிருட்சங்கள்போல, அருளைக்காட்ட-திருவருளைக்காட்டுதற்கு, தக்கநெறி-தகுதியாகிய மார்க்கம், இந்நெறியே-இந்தமார்க்கமே, சந்மார்க்கம்-(இதுவே) சன்மார்க்கமென்று சொல்லப்படும். என்க.

(வி-ரை.) பரம்பரையில் முத்திக்குவாயிலாகும் சமயகோடிகள்போலன்றி, சாட்சாத்தாகவே முத்திக்கு வாயிலாயுள்ளது முழுமுதற்கடவுள் நிறுத்திய அதீதவருள்மார்க்கம் சைவசமயமாகலின், அந்தோவீதநிசயம் என்றனர். யோகிகள், சித்தர்கள், தீட்சிதர்கள், வேதங்கள், உபநிடதங்கள், இதிகாசங்கள், சிவகணங்கள், பிரமன், விஷ்ணு, இந்திரன், உருத்திரர், இருடியர், சாம்பவர், பாசுபதர், மகாசைவர் முதலிய சர்வமானவர்களும் சிவபெருமானையே பூசித்தும், அர்ச்சித்தும், துதித்தும், தியானித்தும், உபாசித்தும் பஞ்சாக்கரத்தினைச் செபித்தும் வருகிறார்களெனப்பெறப்படுகின்றமையின், அறிஞரெல்லாம்** இல்லையில்லை என்றனர். பஸ்மஜாபாலம்.
"[illegible]" என்று சொல்லிய பின்னர், "[illegible]" எனக் கூறியதாற்காண்க.

சைவசமயமானது மனிதர்களுடைய இகபர சுகங்களுக்கு இன்றியமையாத சாதகங்களெல்லாவற்றினையும் அவர்களுக்குக் குறைவறக் கொடுக்கும் சர்வசத்தப் பிரமரூபமான ஒரு கற்பகத்தருபோல் விளங்கலின், சந

தானகற்பகம்போ லருளைக்காட்டத் தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன்மார்க்கம் என்றனர். (௯௧)

சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானொன் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்ட தில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன் றுட்பார்த்த போதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம வெளியே யென்ன
வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னானந்தங் காண்ட லாகும்.

(இ-ள்.) சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும்-சன்மார்க்கமென்கிற சைவசமய ஞானப்பொருளும், வீறு-தாம் தாமே மேலானவை யென்று இறுமாந்திருக்கிற, சமயம்-சமய நூல்களால், சங்கேதம்-நிர்ணயிக்கப்பட்ட, பொருளும்-அர்த்தமும், ஒன்று ஆக-ஒன்றுபட்டிருக்க, பன்மார்க்கநெறியினிலும்-பலசமயவழிகளிலும், கண்டது இல்லை-பார்த்ததில்லை, பகர்வு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, தில்லை மன்றுள்-தில்லையம்பலத்தில், பார்த்த போது-கண்டபோது, அங்கு-அவ்விடத்தில், என்மார்க்கம் இருக்குது-என்னவழி யிருக்கிறது, எல்லாம் வெளியே என்ன-யாவும் வெளியே யென்று எச்சமயத்தவர்களும்-எந்தச்சமயத்தாரும், வந்து இறைஞ்சாநிற்பர்-வந்து வணங்காநிற்பர், கல்மார்க்க நெஞ்சம் உள்ள-கல்லினதியற்கையுள்ள மனத்தையுடைய, எனக்கும்-அடியேனுக்கும், கண்டவுடன்-பார்த்தவுடன், ஆனந்தம் காண்டல் ஆகும்-இன்பம் காணலாயிருக்கும், என்க

(வி-ரை.) சைவசமயமானது பலசமயங்களிலும் கண்ட முடிவுகளைத் தனக்குடன்பாடாகக்கொண்டு அவ்வம் முதலுக்குப் பலனுளதெனவுங்கூறி அவையாவும் சோபான முறையில் தன்னுடைய முடிவினைப் பயப்பிக்கும் என நிச்சயித்தலால், சன்மார்க்க ஞானமதின்—கண்டதில்லை என்றனர். சைவசமயமானது மற்றச்சமயங்களை விரோதியாது ஒருவன் அடைய வேண்டிய நன்மையனைத்தினுக்கும் ஏதுவாக விருக்குஞ் சிறப்பினைநோக்கிச் சன்மார்க்கமென்றனர் ஆதலின் சைவசமயமெனினும் சன்மார்க்க மெனினும் ஒக்கும்.

ஆத்திகருள்தாம்வழிபடும் தெய்வத்தினை உருவமாகவும், அருவமாகவும் அருவுருவமாகவும் கொண்டு வணங்கினும் முதல்வன் சொரூபவிலக்கணம் அருவமென்பதில் யாவருமொப்பினவராய் ஆத்திகர்யாரும் பேதம்பாராட்டாது வந்துவணங்கத் தில்லைமன்று சிதாகாயமாகிய வெறுவெளியாயிருத்தலினாலும், உருவங்கொள்வார்க்கு மகாநடராசப்பெருமானையும், அருவுருவங்கொள்வார்க்குத் திருமூலத்தானமுடைய சிவலிங்கப்பெருமானையும், அருவங்கொள்வார்க்கு ஞானாகாயமாயும் காட்சிக்கொடுத்தலினாலும், பகர்

வரியதில்லைமன்றுள்-வந்திறைஞ்சாநிற்பர்என்றனர். தில்லைமன்றுள் கண்டால்அறிஞர்க்கு ஆனந்தமுண்டாதலேயன்றிக் கன்னெஞ்சர்க்கும் இன்பமுதிககுமென்பார், சன்மார்க்கநெஞ்சமுளவெனக்குந்தானே கண்டவுடனனந்தங்காண்டலாகும் என்றனர். திருவாசகம். "வன்னெஞ்சக்கள்வன் மனவலியனென்னாதே, கன்னெஞ்சுருக்கிக் கருணையினாலாண்டுகொண்ட, வன்னந்திளைக்கு மணி தில்லையம்பலவன், பொன்னங்கழலுக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ," என்றதனாற்காண்க.

அன்றியுங் கர்ம பிர்மவாதியாய்க் கடவுளிடத்துச் சிறிது மெண்ணமின்றிக் கன்னெஞ்சராய்த் தீர்த்தயாத்திரையின் பொருட்டுத் தேச சஞ்சாரஞ் செய்துகொண்டுவந்த சைமினிமுனிவர் தில்லைவழியாய் வருகையில் திடீலென அற்புத சின்மய பரம நாயக மூர்த்தியாம் நடராஜப் பெருமானைத் தரிசிக்க நேரிட்டமாத்திரத்துத் தனதுகன்னெஞ்சங்கரைந்துருக, அந்தோ இதுகாறுந் தெய்வமில்லையெனப் பிதற்றிக் கெட்டேனே இதோ எனையாளுந் தெய்வமிங்கிருக்கின்றதே எனக்கூறி ஆனந்தித்துப் பரவசனாகி வேதபாதஸ்தவம் எனும் ஒரு அரிய நூலினை யியற்றி அதிதசன்மார்க்க சைவசமயங் கொண்டு வாழ்ந்த சரிதமும் பிரசித்தம். (கசஉ)

காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியேயுள்ளுங்
காட்சிமெய்யநூல் சொலும்பதியாங் கடவுளேநீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணவறிவாய் நித்தமாகி
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலணு குதன்முதலாம் விவகா ரங்கள்
பூண்டவள வைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கை யாகி.

(இ-ள்.) காண்டல்பெற-பிரத்தியட்சமாக, புறத்தின் உள்ளபடியே-புறத்திலுள்ளவண்ணமே, உள்ளும்-உள்ளிடத்துமாமென்று, மெய்-உண்மையாகிய, காட்சி நூல்சொலும்-அறிவுநூல் சொல்லாநிற்கும். பதி ஆம்-பதிப்பொருளாகிய, கடவுளே-தெய்வமே, நீ-நீ, நீண்ட நெடுமையும்-நீண்ட நீட்சியும், அகலக்குறுக்கும்-அகலக் குறுக்கங்களும், காட்டா-காட்டாத, நிறைபரிபூரண அறிவாய்-நிறைந்த பரிபூரண ஞானமாகி, நித்தம் ஆகி-சாசுவதமாகி, வேண்டு விருப்பொடு-விரும்புகின்ற விருப்பத்துடன், வெறுப்பு-வெறுப்பும், சமீபம் தூரம்-சமீப தூரங்களும், விலகல் அணுகுதல்-நீங்குதல் சேர்தல்களும், முதல் ஆம் விவகாரங்கள்-முதலாகிய விவகாரங்களும், பூண்ட அளவைகள்-பொருந்திய பிரமாணங்கள், மனவாக்காதி எல்லாம்-மனம் வாக்கு முதலாகிய யாவும், பொருந்தாமல்-அணுகப்பெறாமல், அகம்புறமும் புணர்க்கை ஆகி-உள்ளும் புறமும் பொருந்துவதாகி என்க.

(வி-ரை) அண்டமும் பிண்டமும் ஆகிய இருவகையும் பதியினுடைய வியாபகத்தி லடங்கிக்கிடத்தலின் புறப்பொருள்களை அசைவிப்பதுபோல அகத்திலுற்றதத்துவங்களையும் பதியே காரியப்படுத்தலின், காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ளபடியே யுள்ளும் காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாங் கடவுளே என்றனர். நெடுமை அகலமுதலிய இலக்கணங்களும் விவகாரங் களும் கண்டப் பொருளுக்கேயன்றி அகண்டமாகிய சித்துக்குக் காலத்திரயத்து மில்லையாகலின், நெடுமையுமகலக்குறுக்கும்——பொருந்தாமல் என்றனர். (கசுரு)

ஆகியசற் காரியவூ கத்துக் கேற்ற
 வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
யோகமுறு மானந்த மயம தாகி
 யுயிர்க்குயிரா யெந்நாளு மொங்கா நிற்ப
மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
 மொய்த்த தென்கொ லுபகார முயற்சி யாகப்
பாகமிக வருளவொரு சத்தி வந்து
 பதிந்ததென்கொனெனுமப் பான்மை யென்கொல்.

(இ-ள்.) ஆகிய சற்காரிய ஊகத்துக்கு ஏற்ற-உண்டாகிய சத்கிருத்யத்துக்குரிய யுக்திக்கிணங்கின, அமலமாய்-மலவிமுக்தமாய், நடுவாகி-நடுநிலையுள்ளதாகி, அநந்த சத்தி யோகம் உறும்-முடிவற்ற சக்திகளின் சேர்க்கையைப்பொருந்திய, ஆநந்தமயமதாகி-சுகரூபமாகி, உயிர்க்கு உயிராய்-உயிர்க்குயிராகி, எந்நாளும்-எக்காலத்தும், ஓங்காநிற்க-உயராநிற்க, மோக இருள்-அஞ்ஞான இருளும், மாயை-மாயையும், வினை-அதனால் நிகழ்விக்கப்படுகிற வினைகளும், உயிர்கட்கு எல்லாம்-எல்லா உயிர்களுக்கும், மொய்த்தது என்-வந்தடைந்ததற்குக் காரணம்யாது, உபகாரம் முயற்சி ஆக-தன்னால் செய்யப்படும் உபகாரமே உயிர்களின் பிரயத்தனமாக,பாகம்-பரிபக்குவத்தை, மிக அருள-மிகவும் அளித்ததற்பொருட்டு, ஒருசத்திவந்து பதிந்தது என்-ஒரு சத்திவந்து பதிந்ததற்குக் காரணம் யாது, நான் என்னும் அப்பான்மை என்-நான் என்று சொல்லுகின்ற அந்தத்தன்மை யுண்டானதற்குக் காரணம் யாது. என்க.

(வி-ரை.) காரணம்போல் காரியமும் நித்தியமேயாகலான் சற்காரியமென்றனர். ஆகலினலன்றே சைவம் சற்காரியவாதமெனவழைக்கப்பட்டது முதல்வன் அமலமாதி இலக்கணங்களை வாய்ந்து ஆன்மாக்களுடன் அத்துவிதப்பட்டு உயிருக்குயிராய் அனாதிதொட்டிருக்க ஆன்மாக்களிடத்தில் மும்மலம் வந்தடையவும், சத்தியொன்றுபுதிதாகவந்து பதியவும் அகங்காரமுளைத்துத் தோன்றவும் ஏது என்னையென்பார், அமலமாய் நடுவாகி——மொய்த்ததென்கொல் என்றனர். இதனால் பதி பசு பாச மூன்றும் அனாதி நித்தியமென்றும் ஆகந்துகமாக யாதொன்றும் வந்ததில்லையென்றும், திரோதான சத்தியானது அருட்சத்தியாக வெளிப்பட்ட அவசரமே சத்தி பதிதலென்றும், கன்மத்திற்குத்தக்கபடி அகங்கார முளைக்கு

மென்றுங் கூறியபடியாம். சிவபோகசாரம். "அன்றே யநாதி யமைந்தபடி யல்லாதோன், றின்றே புதிதாயிசையுமோ-வென்றுஞ்,சலியா தியற்றுவான் றன்னையே நோக்கி, மெலியா திருந்துவிடு." என்பதனாற்காண்க.

ஞானசாத்திரங்கள் பதினான்கிலொன்றாகிய இருபாவிருபஃதில் வினவெழுப்பி விடையிறுக்காது குறிப்பாகசாத்திர வுண்மையினை விளக்கியவாறு இச்செய்யுள் நின்றது. இதுபோன்ற செய்யுளினி பல ஆங்காங்கு வரும். (கஎச)

நானென்று மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
நலிந்தவுடன் சகமாயை நானா வாகித்
தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
சாகாத்தின் பெருமையெவர் சாற்ற வல்லார்
ஊனென்று முடலென்றுங் கரண மென்றும்
முள்ளென்றும் புறமென்றும் மொழியாநின்ற
வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீ ரென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனமதென்றும்.

(இ-ள்.) நான் என்னும் ஓர் அகந்தை-நானென்கிற ஒரு அசம்பாவமானது, எவர்க்குவந்து-யாவரிடத்தி முண்டாகி, நலிந்தவுடன்-அவர்களை வருத்தினவுடன், சகமாயை-உலகமாயையானது, நானா ஆகி-பலவகையாகி, வந்து தொடரும்-வந்தி பற்றும், இத்தால்வளரும்-இதனால் விருத்தியடைகின்ற, துன்பசாகரத்தின்பெருமை-திக்கசாகரத்தின் பெருமையை, சாற்றவல்லார் எவர்-எடுத்துச்சொல்ல வல்லவர்யாவர், ஊன் என்றும் மாமிசமென்றும், உடல் என்றும்-அதனாற்செய்யப்பட்டதாகிய உடம்பென்றும், கரணம் என்றும் அதற்குளிருக்கிற அந்தக்கரணங்களென்றும், உள்என்றும் புறம்என்றும்-அகமென்றும், புறமென்றும், ஒழியாநின்ற-ஒழியாதுநின்ற, வான் என்றும்-ஆகாயமென்றும், கால்என்றும்-காற்றென்றும், தீநீர் என்றும்-அக்கினி சலங்களென்றும், மண் என்றும்-பிருதிவி யென்றும், மலை என்றும்-மலைகளென்றும், வனமதென்றும்-காடென்றும் என்க.

(வி-ரை.) அகங்காரமானது ஆன்மாக்களிடத்துக் கிரியாரூபமாகப் பாகிய விஷயங்களைக் கிரகிப்பதாயிருந்துகொண்டு பலகோடி துன்பங்கட்சேதுவாக விருத்தலின். நானென்னுமோ ரகந்தை பெருமையெவர் சாற்ற வல்லார் என்றனர். அதாவது புத்தி தத்துவத்திலேநின்று மனதிற்கு மூலமான அகங்காரந்தோன்றி யானென தென்றவற்றிற்கு மூலமாய்பிரகிருதி நியதமாய் குலதனவித்யாதிகளினாலே எனக்குச் சமனாரென்றும் யானென்றும் என்னதென்றும் அபிமானத்தினைப் பண்ணிக்கொண்டு மோட்சபரியந்தம் ஆன்மாவினை நீங்காமல் நிற்பதுவுமாய் சரீரத்தில் பிராணாதி வாயுக்களைச்சேஷ்டிப்பதுமா யிருக்கும். பௌஷகரம். "அதஊர்த்வ [illegible]
[illegible]
[illegible]

வஜாயுதஜதி." எனவும், பிருகேந்திரம் "ஐயவஸ்துஜாதநாஷூ ஜெ ஹலெ பாஹ ஸங்காரணம் தி: வராவா ரம்ஷஸ்ஸ வெஷூ ஜெ ஸரீர: வஜெவாயவஜதி" எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க.

ஊன்முதல் வனமதீறுகவுள்ள பொருள்களைச் சவிகற்பமாகக் காண்டற்குங்காரணம் அகங்காரமென்பார், ஊனென்றும் வனமதென்றும் என்றனர். (கசு●)

மலேமலேயாங் காட்சிகண்கா ணுமை யாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயா வாரி
அலேயலேயா யடிக்குமின்பத் துன்ப மென்று
மவைவிளேக்கும் விளேகளென்று மதனைத் தீர்க்கத்
தலேபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென்றும் மவற்குச் சாக்ஷி யாகக்
கலேபலவா நெறியென்றுந் தர்க்க மென்றுங்
கடலுறுநுண் மணலெண்ணிக் காணும் போது.

(இ-ள்.) மலே மலே ஆம் காட்சி-மலே மலே யாகக் காணப்படுங் காட்சியும், கண்காணுமை ஆதி-கட்புலனுகாமை முதலாகிய, மறப்பு என்றும்-மறதியென்றும், நினைப்பு என்றும்-நினைவு என்றும், மாயாவாரி-மாயைக் கடலுள், அலே அலே ஆய் அடிக்கும்-அலே யலேயாய் மோதுகின்ற, இன்பம் துன்பம் என்றும்-சுகதுக்கங்களென்றும் அவை விளேக்கும்-அவற்றை யுண்டாக்குகின்ற-விளேகள் என்றும்-கர்மங்களென்றும், அவற்றைத் தீர்க்க-அவற்றைநீக்க, தலேபல ஆம் சமயம் என்றும்-பலகாரணங்களாலுண்டாகிய சமயங்கள் என்றும், தெய்வம் என்றும்-அவைகட்கேற்ற தெய்வங்களென்றும், சாதகர் என்றும்-அப்பியாசிகளென்றும். அதற்கு சாட்கியாக-அந்த வப்பியாசத்திற்குச் சாட்சி பூதமாக, பலகலே ஆம் நெறி என்றும்-பலநூல்களாலுரைக்கப்பட்ட மார்க்கங்கள் என்றும், தர்க்கம் என்றும்-நியாயசாஸ்திரமென்றும், கடல் உறும் கடலில் பொருந்திய, நுண்மணல்-நுண்ணிய மணலே, எண்ணிக் காணும்போதும்-எண்ணிப்பார்த்து அளவுகாணுமிடத்தும். என்க.

(வி-ரை.) மேற்சொன்ன அகங்காரமானது நூலப்பொருள்கள் இலக்காவதற்குக் காரணமின்றிச் சூக்குமமான காரியம் விளேவதற்குங் காரணமென்பார், மறப்பென்றும் நினைப்பென்றும் எனவும். இவையிரண்டுங்காரணமாக மாயையின் வயப்பட்டுச் சுகதுக்கம் விளேயும் என்பார், மாயாவாரி அலேயலேயாயடிக்கும் இன்பதுன்பமென்றும், என்வும் இவைகாரணமாக ஆகாதபடி தடுத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுப் பவவறிவினர் தங்கள் தங்கள் புத்திக்குத்தகுந்தபடி சமயங்கள் பலவகுத்துக்கொண்டனரென்பார், தலேபல வாம் சமயமென்றும் எனவும், அவரவர்கள் வகுத்துக்கொண்ட சமயங்கட்கு

அவரவர் சன்மத்திற்கேற்றவாறு தற்படுத்திக் கொண்ட தேவர்கள் பல வென்பார், தெய்வமென்றும் எனவும், அவ்வத் தெய்வங்களை வழிபடற்கு அவரவர்கள் சமயங்களிற் குறித்த உபாயங்களிற் பழகிவருபவர் பலரென்பார், சாதகரென்றும் எனவும், அவ்வுபாயங்களைச் சாதிப்பதற்குப் பலவகையாக நூல்களேற்பட்டுள்ள வென்பார், கலைபலவாநெறி யென்றும் தர்க்கமென்றும் எனவும், இவைபோல்வன எண்ணில வென்பார், கடலுறு நுண்மணலென்றுங் கூறினர். (கசசு)

காணரிய வல்லலெல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் காட்டோ டேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட
ஊணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரூ ராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிக்
கோணறவோர் மான்காட்டி மானை யீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்து.

(இ-ள்.) காண் அரிய-அளவு காண்டற்கரியவான, அல்லல் எல்லாம்-துன்பங்கள் எல்லாம், கட்டு கட்டு ஆகவிளையும்-கூட்டங்கூட்டமாக உளவாகும், அதை - அவ்விளைவை, கட்டோடே - கட்டோடே, வீணினில்-பயனிலதாக, கர்ப்பூரமலை - கர்ப்பூரமலையானது, படுதீப்பட்ட விந்தையென காண-மிகுந்த தீப்பட்டழிந்த ஆச்சரியம் போலத் தோன்றும்படி, ஒரு விவேகம் காட்ட-ஒரு ஞானத்தினை எனக்கறிவுறுத்தற்காக, ஊண்உறக்கம்-ஆகாரம் நித்திரைகளும், இன்பதுன்பம்-சுகதுக்கங்களும், பேர் ஊர் ஆதி-பெயர் கிராமாதிகளும், ஒவ்விடவும்-ஒவ்வாநிற்கவும், என்னைப்போல உருவங்காட்டி - என்னைப்போல மானுடச் சட்டைசாத்தி, கோணஅறகளங்கம் நீங்க, ஓர்மான் காட்டி-ஒருமானைக்காட்டி, மானை ஈர்க்கும் கொள்கைஎன-மற்றொரு மானைப் பிடிப்பதுபோல, அருள்-அருளையுடைய, மௌனகுருவாய்வந்து-மௌனகுருவாகி எழுந்தருளி. என்க.

(வி-ரை.) இதுகாறுங்கூறிய வினைத்தும் வினையின் காரியமாகலின், பக்குவப்பட்டமைந்த அவ்வினையானது உடம்பிற்கமைத்த காலவரையளவிலே தொலையும், இடைப்பட்டகாலத்தில் வந்து பொருந்தும் வினைகளுளவாயின் ஆசாரியனனுக்கிரகமாகிய வருளென்னும் நெருப்பினாலே வெந்து போம் என்பார்,கர்ப்பூரமலை படுதீப்பட்ட விந்தையெனக்காண வொரு விவேகங்காட்ட என்றனர், அதனால் சஞ்சிதம் நீங்காமல் ஞானம் வெளிப்படாது. வெளிப்படாதாகவே ஆகாமியந் தீர்வதில்லை. தீப்பட்ட என்றதனால் சஞ்சித அருளாலே நீங்க வேண்டு மென்றாயிற்று. திருவருட்பயன். "என்றவினையுடலோ டேகுமிடை யேறும் வினைதோன்றி லருளே சுடும்." என்றதனாற் காண்க.

பக்குவப்பட்ட சகலரை யநுக்கிரகிக்கும் பொருட்டு ஊண்முதலிய வொன்றும் தனக்கொரு வில்லாத முதல்வனே ஊண்முதலிய கொண்டு

திருமேனி வாய்ந்து வருவானாகலின், ஊனுறக்க மின்ப துன்பம் பேருராதி யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங்காட்டி என்றனர், போற்றிப்பஃறொடை, "ஒன்று முருத்தோன்றாம லுள்ளடக்கி-யென்று, மிறவாத வின்பத் தெமை யிருத்தவேண்டிப், பிறவா முதல்வன் பிறந்து-நறவாருந், தாருலாவும் புயத்திச் சம்பந்தநாதனென்று பேரிலாநாதனொரு பேர்புனைந்து - பாரோர்த, முண்டியுறக்கம் பயமின்ப மொத்தொழுகிக் கொண்டுமகிழ்ந்த குணம் போற்றி." என்றதனாற் காண்க.

அங்ஙனந் திருமேனி கொண்டு வந்தாளுகையில் பார்வையிட்டு மற்றொன்று பிடிக்குமாறு போலசெய்வனென்பார், மான்காட்டி மானையீர்க்குங் கொள்கையென என்றார் சிவப்பிரகாசம் "நாதன் தீவகமா மென உருவாய் வந்து." என்றதனாற் கொள்க. மௌனகுருவாய் வந்து என்றதனல் பாலி னெய்போல மறைந்து நின்ற முதல்வன் சுத்தான்ம சைதன்னியமே தனக்குச் சொரூபமாகக் கொண்டு தயிரினெய்போல வியங்கின னென்பதாயிற்று. (சசஎ)

வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்க நோக்கி
ஐந்துபுலனைம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்லை யல்லை.
இந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யேயாம்.

(இ-ள்.) வந்து-வந்து, என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும்-என் உடம்பும் பொருளும் உயிரும் ஆகிய மூன்றும், தன்கை வசமென-தன்கை வசமானவை யென்று அங்கீகரித்துக் கொண்டு, அத்துவாமார்க்கம் நோக்கி-அத்துவாமார்க்கத்தினைப் பார்த்து, ஐந்துபுலன்-ஐந்து புலன்களும், ஐம்பூதம்-பஞ்சபூதங்களும், கரணம் ஆதி-அந்தக்கரணங்கள் முதலாக, அடுத்த குணம் அத்தனையும்-பொருந்திய குணங்கள் எல்லாம், அல்லை அல்லை-நீ யல்லை யல்லை. இந்தவுடல்-இந்த வுடம்பும், அறிவு அறியாமையும்-அறிவறியாமைகளும், நீ அல்லை-நீயல்லை, யாதொன்று பற்றில்-யாதொருபொருளைக் கவரினும், அதன் இயல்பாய் நின்று-அதின்மயமாகி நின்றும், பந்தம் அறும்-அதன்தொடர்பு தனக்கில்லாத, பளிங்கு அனைய-படிகத்தினையொத்த, சித்து நீ-சித்துப் பொருள் நீயாயிருக்கின்றனை, உன் பக்குவம் கண்டு-உன்பருவம் நோக்கி, அறிவிக்கும் பான்மையேம்-அறிவுறுத்தும் தன்மையினையுடையேம் யாம்-நாமாகவிருக்கிறோம். என்க.

(வி-ரை.)ஒருவன் தனக்குச் சுதந்தரமாகக் கொண்டிருந்த தனது உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினிடத்தும் பற்றின்றி நின்றவமையத்தே அவற்றினை ஆசாரியன் தனதாகக் கொள்வனென்பார், வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கைவச மெனவே என்றனர் - திருவாசகம். "அன்றே யென்

ருவிடு முடமையெல்லாமுன், குன்றேயனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, வின்றோ ருடையூறெனக் குண்டோ வெண்டோ ணமுக்க ணெம்மனே, நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோவிதற்கு நாயகே." என்றதனாற் காண்க.

உடல் பொருளாவி மூன்றினையும் தத்தம்பண்ணின மாணவகனுக்கு ஆசாரியர் முதலில் அத்துவ சுத்திபண்ணுவது சாம்பிரதாய மாகலின் அத்துவாமார்க்க நோக்கியென்றனர். அத்துவாக்களாவன அத்தரூபம் சத்தரூபமாகிய மந்திரம், பதம், வன்னம், புவனம், தத்துவம், கலையென வாறும். அத்துவ சுத்தியாவது சடத்துவாவிலும் சஞ்சிதமா யிருந்த கன்மங்களை யெல்லாம் நசிப்பித்தல், கன்மங்கள் நசிக்கவே மாயையும் நீங்கும் ஆணவமலத்தினுடைய தடையையு மொழிந்து நித்திய ஞானனந்த மயமான சிவம் ஆன்மாவினிடத்திலே யபிவியக்தியாவதற்குமுன் இராசாதிக ... தமாயிருக்கிற பசுஞானம்போக ஆன்மசுவரூபஞானத்தினைப் பிரகாசிப்பித்து மேல் சனனங்கள் எடாதபடிக்கு சுத்தம் பண்ணும். சுவாயம்பாகமம். "[illegible]" என்றதனாற் காண்க.

புலன்முதல் அறியாமையீறாகச் சொல்லப்பட்ட யாவும் ஆன்மாவல்ல வென்ன ஆசாரியனறிவித்தன னென்பார், ஐந்துபுலனைம்பூதம் கரணமாதியகத்த குணமத்தனையு மல்லை யல்லை, இந்தவுட லறிவறியாமையு நீ யல்லை யென்றனர். சிவஞான தீத்தியார், "என்னுடல் பொறிபிராணன் கரண மென்றுணர் வென்றக்காற், றன்னின் வேறுரு நீயென்றன் மனையென்ற வெல்லா, நின்னின் வேறுரு மென்னினிங்கிடா விவையிற் கென்னி, னுன்னினவாகு நீயா முகிர்மயி ரிருகவுங்காண்டி." என்றதனாற் காண்க.

தன்னாற் சாரப்பட்ட பன்னிறங்களின் இயல்பே தன்மாட்டுக்காட்டி நிற்கும் பொதுவியல்புடைய படிகம்போலே, தன்னாற்சாரப்பட்ட இந்திரியங்களின் இயல்பையே சார்ந்ததன் வண்ணமாய் தன்மாட்டு விளக்கி நிற்கும் ஆன்மாவாகலின், யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து என்றனர். சிவஞானபோதம். "பன்னிறமே

காட்டும் படிகம்போ லிந்திரியம், தன்னிறமேகாட்டுந் தகை நினைந்து—பண்ணிறத்துப், பொய்புலனை வேறுணர்ந்து பொய்பொய்யா மெய்கண்டான், மெய்ப்பொருட்குத் தைவமாம்வேறு" என்றதனாற் காண்க.

ஆணவமலம் பரிபாகமான காலத்தில் தீவிரசத்திநிபாதம் பதிய ஆசாரியன் கருணையினாலே சிவஞானம் ஆன்மாவிடத்தில் பிரகாசிப்பச் செய்வராகலின், பக்குவங்கண்டறிவிக்கும் பான்மையேம்யாம் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "மிக்கதொரு பக்குவத்தின் மிகு சத்தி நிபாத மேவுதலு ஞானம் விளைந்தோர் குருவினருளாற்புக்கு." என்றதனாற்காண்க, (கசு அ)

அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிரியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவே வேண்டின்
நெறியாகக் கூறுவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடுவாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தர் தீர்க வென்றே.

(இ-ள்.) அறிவாகி-சித்தாகி, ஆனந்தமயமாய்-ஆனந்தவடிவாகி, என்றும் அழியாத நிலையாகி—சத்தாகி, யாதின்பாலும்-எதனிடத்தும், பிரியாமல்-நீங்காமல். தண் அருளே கோயில்ஆன-தண்ணிய அருளே கோயிலாகப்பெற்ற, பெரியபெரும்பதியதனை-பெரியமேலான பதிப்பொருளை, பெறவேண்டின்-பெறுதலையே விரும்பினையாயின், நெறியாகக்கூறுவன்-முறையாகச்சொல்லுவன், கேள்-கேட்பாயாக, எந்நாளும்-எக்காலத்தும், நிர்க்குணம்-நிர்க்குணப்பொருள், நிற்கு.உனக்கு, உள்ளம் வாய்த்து-மனத்திற் பொருந்தப்பெற்று, நீடுவாழ்க-நெடுங்காலம் வாழக் கடவை, செறிவான-மிகுதியான, அறியாமை எல்லாம் நீங்க-அஞ்ஞான முற்றுமொழிய, சிற்சுகம்பெற்றிடுக-ஞானானந்த சுகத்தினைப்பெறக்கடவை, என்று-என்று சொல்லி. என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவும் அறிவுசொரூபமாயிருக்க வீண்டு முதல்வனை அறிவாகி யென்றதனால் விசேடமென்னையோவென்ன, ஆன்மாமுதல்வனாலே யறிகிறதொழிந்துதானே யறியமாட்டாது ஒருவர்க்கு அறிவிக்கவு மாட்டாது. முதல்வன்தானே அறிந்தும் பிறர்க்கு அறிவித்து நிற்பனெனக் காண்க, சித்தியார். "அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங்கள்," எனவும், "சிவனேயெல்லா மறிந்தறிவித்து நிற்பன்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. முதல்வன் சுகசொரூபியாதலின், ஆனந்தமயமாய் எனவும், நித்தியனாகலின், அழியாத நிலையாகி எனவும், யாவற்றினும் அத்துவிதமாய்க் கலந்திருத்தலின், யாதின்பாலும் பிரியாமல் எனவும் கூறினர். ஈண்டு அருள் என்றது சத்தியினை. அச்சத்தியினையே யிடமாகக் கொண்டிருத்தலின். தன்னருளே கோயிலான பெரியபரம்பதி என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "அரு

ளது சத்தியாகுமான்றனக் கருளையின்றித், தெருள்சிவமில்லை யந்தச்சிவ மின்றிச்சத்தியில்லை" என்றதனாற்காண்க.

பகிர்முகத்தில் சகளத்தியானஞ் செய்வதுபோலவே அந்தர் முகத்திலும் நிட்களத்தியானஞ்செய் துவரல் கடமையென்பார், எந்தநாளும் நிர்க்குண நிர்குளம் வாய்ந்து என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "அந்தரியாகந் தன்னை முத்திசாதனமா யறைந்திடுவரது தானுமான்மசுத்தியாகும்," என்றதனூர் காண்க. அங்ஙனம் அந்தரியாம பூசையான நிட்களத்தியானஞ் செய்து வரவே சிவம்பிரகாசித்து ஆணவமலம் நீங்குமென்பார், அறியாமை யெல்லா நீங்கச் சிற்சுகம் பெற்றிடுக பந்தந்தீர்கவென்றே," என்றனர். சிவஞான சித்தியார். "சிந்திக்கச்சிந்திக்கத்தர்ப்பணத்தை விளக்க வந்திடுமவ்வொளிபோல மருவியரனுளத் தேவரவரவந்திடுவன்பின் மலமான தறுமே" என்றதனாற்காண்க. (கசசு)

பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னும் பான்மை யில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை சிறிது மில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்ற மில்லை
அந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவு மில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை.

(இ-ள்.) பந்தம் அறும்-பந்தமறுகைக்குக் காரணமான, மெய்ஞ்ஞானமான-உண்மையறிவாகிய, மோனப்பண்பு ஒன்றையருளி-மோனநிலையாகிய ஒப்பற்றபொருளை யருளிச்செய்து, அந்த பண்புக்கு-அந்த நிலைக்கு, சிந்தை இல்லை-மனமில்லை, நான் என்னும் பான்மையில்லை-நானென்னும்தன்மையில்லை, தேசம் இல்லை-தேசமென்பதில்லை, காலம் இல்லை-காலமென்பதில்லை, திக்கும் இல்லை-திசையுமில்லை, தொந்தம் இல்லை-தொடர்பு இல்லை, நீக்கம் இல்லை-பிரிவில்லை, சிறிதும் இல்லை-இவைகட் சயலாந்தன்மையுமில்லை, சொல்லும் இல்லை-வாக்குமில்லை, இராப்பகல் ஆம் தோற்றம் இல்லை-இராப்பகல்களாகிய காட்சியில்லை, அந்தம் இல்லை-முடிவில்லை, ஆதியில்லை-முதலில்லை, நடுவும் இல்லை-இடையுமில்லை, அகமும் இல்லை-உள்ளுமில்லை, புறமும் இல்லை - வெளியுமில்லை, அனைத்துமில்லை-எல்லாமில்லை. என்க.

(வி.ரை.) மேற்சொன்ன ஆணவந்க்கமானவுடன் ஆசாரியர் மௌனநிலையினைப்போதிக்க அந்நிலையினின்ற காட்சியிலே மாணவகனுக்கு அன்னியமாக என்றும் காணப்படாதென்பார், சிந்தை முதலாக அனைத்துமில்லை என்றனர். கந்தரலங்காரம். "வரையற்றவுணர் சிரமற்று வாரிதிவற்றச்சென்ற, பரையற்ற வேலவன் போதித்தவா பஞ்சபூதிகமற், றுரையற்றுணர் வற்றுளமற் றுயிரற் றுபாயமற்றுக், கரையற் றிருளற் றெனதற்றிருக்குமக் காட்சியதே." எனவும், பட்டினத்துப்பிள்ளையார்.

"பூதங்களற்றுப்பொறியற்றுச் சாரரம்புலன்களற்றுப், பேதங்குணமற்றுப் பேராசைதானற்றுப் பின்முனற்றுக், காதிகரணக்கரையற்ற வானந்தக்காட்சியிலே, யேதங்களென்றிருப்பே னிறைவாகச்சியேகம்பனே." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (க௱௦)

இல்லையில்லை யென்னினொன்று மில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்றா னென்னத்
தோன்றாதெல் லாம்விழுங்குஞ் சொரூப மாகி
அல்லையுண்ட பகல்போல வவித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத் தானே
வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னாகக்கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளக்குந்தானே

(இ-ள்.) இல்லை இல்லை என்னின்-இல்லை இல்லை யென்று சொன்னால், ஒன்றும் இல்லாதல்ல-ஒன்றும் இல்லாததல்ல, இயல்பு ஆகி-தன்மையாகி, என்றும் உள்ள இயற்கை ஆகி-எக்காலத்துமுள்ள இயற்கையாகி, சொல்லரிய தன்மையதாய்-சொல்லுதற்கரிய குணத்தையுடையதாய், யான்தான் என்ன தோன்றாது-யான் தான் என்று காணப்படாமல் எல்லாம் விழுங்கும் சொரூபமாகி-எல்லாவற்றையும் உட்கொள்ளுகின்ற பேருருவாகி, அல்லை உண்டபகல்போல-இருளைக்கெடுக்கும் சூரியன்போல, அவித்தை எல்லாம்-அஞ்ஞானத்தினை எல்லாம், அடைய உண்டு-முழுதுங்கெடுத்து, தடையற-தடைகளற்றுப்போக, உன் அறிவைத்தானே-உன் அறிவை, வெல்ல-வென்று உண்டு-விழுங்கி, இங்கு-இவ்விடத்து, உன்னையும்-ஆன்மாவாகிய உன்னையும், தானாகக்கொண்டு-பரமான்மாவாகிய தனக்குச் சொந்தமாகக்கொண்டு, பேசாமை-மோன நிலையானது, வேதகமாய் விளக்கும்-உனது நிலையை வேறுபடுத்துவதாய் உனக்கு விளக்கிக்காட்டும் என்க.

(வி-ரை.) மேற்குறித்த யாவும் இல்லையென்று சொன்னதினாலேயே யாவும் சூனியமாமெனக்கொண்டு ஏகான்மவாதத்தில் வீழாமல், யாவும் அநாதிசித்தியமாகவே காரணகாரியப்பட்டுக் கொண்டிருக்குமெனவும் அக்காரியமும் சற்காரியமெனவும் கொள்ளவேண்டுமென்பார். இல்லை யில்லை யென்னினொன்று மில்லாதல்ல வியல்பாகியென்று முள்ள வியற்கையாகி என்றனர். அங்ஙனமாயின் இல்லையென்றதென்னையெனின் மோனநிலையில் அன்னியமாக ஒன்றும் எடுத்துக்கூறுதற்குக் கூடாமல் அருள்வயப்பட்டு தானொரு முதலிருப்பதாக முனைவுதோன்றாதென்பார், சொல்லரிய தன்மையதாயான்றானென்னத் தோன்றாதெல்லாம் விழுங்குஞ் சொரூபமாகி என்றனர்.

ஒளிக்கும் இருளுக்கும் இடமொன்றேயாயினும், ஒளிமேலிட்ட காலத்து இருள் குறைந்தும், இருள்மேலிட்ட காலத்து ஒளிகுறைந்து நிற்கு

மாறுபோல அருளிற்கும் ஆணவத்திற்கும் இடமொன்றாயிருந்து அருள் மேலிட்டகாலத்து ஆணவமறைந்தும், ஆணவமேலிட்ட காலத்து அருள் மறைந்து நிற்குமாகலின், ஈண்டு, இருள் ஒளியின் கண்ணே மயங்கியது போல அருளின் வசத்தே அவித்தை மறைந்ததென்பார், அல்லையுண்டு பகல்போலவவித்தை யெல்லாமடைய வுண்டு என்றனர்.

தானாகக் கொண்டு என்றது, சிவன்முத்தன் கோபப் பிரசாதங்களினாலே பண்ணுகிற நிக்கிரகானுக்கிரகம் எல்லாம் முதல்வனாகிய தான்பண்ணினதே யென்றும், இவனுக்கொருத்தர் பண்ணின உபகார அபகாரங்களெல்லாம் தனக்குப் பண்ணினதே யென்றும், இவனுக்குச் சனனத்துக் கேதுவான ஆகாமிய கன்மமேறும் லொழியும்படி வேற்ற நின்றிவனைத்தானாகவே யங்கீகரித்துக் சொள்ளுதலாம். சிவஞானசித்தியார். "சிவனுமிவன்செய்தி யெலாமென் செய்தியென்றுஞ் செய்ததெனக் கிவனுக்குச் செய்ததென்றும் பவமகலவுடனாகி நின்று கொள்வன்." என்றதனாற் காண்க. (கருக)

தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
　　தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூர தீபம் போலப்
　　போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே றின்றாம்
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
　　ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கும்
ஆனாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
　　ரதுவானா லதுவாவ ரதுவே சொல்லும்.

(இ-ள்.) தான் ஆன-எல்லாப் பொருள்களும் தானேயான, தன்மயமே அல்லால்-தன்மயமேயன்றி, ஒன்றைதலை யெடுக்கவொட்டாது-வேறொன்றையுந் தலையெடுக்கவிடாது, தலைப்பட்டு அங்கேபோனாலும்-தலையெடுத்து அவ்விடத்தே சென்றாலும், கற்பூர தீபம்போல-கற்பூர தீபத்தினை யொத்து, போய் ஒளிப்பது அல்லது-ஒன்று பட்டு மறைவது அன்றி, புலம் வேறு இன்று ஆம்- உள் அறிவு வேறாய் (ஒன்று) இல்லையாகும், (மேலும்) ஞானாகாரத்தினொடு-ஞானரூபத்தோடு, ஞேயமும்-காணப்படு பொருளும், ஞாதிருவும்-காண்பானும், நழுவாமல் நழுவி நிற்கும்-நீங்காமல் நீங்கி நிற்கும், ஆனாலும்-ஆயினும், இதன்பெருமை-இதின் ஏற்றத்தை, எவர்க்கு ஆர் சொல்வார், எவர்க்கு எவர்சொல்ல வல்லார், அது ஆனால்-அதுவாகி விட்டால், அது ஆவர்-(தாம்) முன்னிருந்த தன்மை தோன்றாமல், அதுவே யாகிவிடுவார், அதுவே சொல்லும்-அந்தப்பொருளே (அதினேற்றத்தினை) அறிவிக்கும். என்க.

(வி-ரை) மேற்குறித்தபடி ஆன்மாக்களை முதல்வன் தானாகக்கொண்ட காலத்தில் அவ்வான்மாக்கள் மேலான சிவஞானத்தாலே அசத்தியத்தினை அசத்திய மென்றறிந்து நித்திய சத்தியமாயுள்ள முதல்வனைத் தரிசித்து அம்முதல்வனையே எவ்விடத்திலுங் கண்டு காதலுமார்க்கத்தாலே பிரபஞ்ச

விஷயங்கள் மேலிட்டாலு மதிர் கூடார்கள் ஆகையால், தானான தன்மய மேயல்லா லொன்றறத் திலையிருக்க வொட்டாது என்றனர். சிவஞான சித்தியார், "பரஞானத்தாற் பரத்தைத் தரிசித்தோர் பரமே பார்த்திருப்பர் பதார்த்தங்கள் பாரார்" என்றதனாற்காண்க, அங்ஙனம் ஆன்மாக்கள் முதல்வன் மயமாய் நின்ற காலத்து அவர்கள் தேகங்கற்பூரதீபம்போல் கரைந்து போய்விடுமாகலின், கற்பூரதீபம் போலப் போயொளிப்பதல்லாது புலம் வேறின்றாம் என்றார். அங்ஙனந் தேகங்கரைந்து விட்ட காலத்தே திரிபுடி தோன்றுமென்பார், ஞாதுருஞானத்திலே ஞேயமாகிற ஞாதுருவு முழுவாம லழுவினிற்கும் என்றார். (ஞாதுரு-ஆன்மா, ஞேயம்-சிவம், ஞானம்-அறிவு) இவ்வாறு ஆன்மா அடைந்த அத்துவித நிலையினை பிரகடனஞ்செய்து கூறுதல் முடியாதென்பார், இதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்லுவார் எனவும், அக்கனுபவத்திலேயே யாவரு மமிழவேண்டும் என்பார் அதனால் அதுவாவதுவே சொல்லுமெனவுங் கூறினர். முதல் அது அத்துவிதநிலை, இரண்டாவது அது சிவம், மூன்றாவது அது அனுபவம். ஆன்மா சிவமாந் தன்மையடைந்த பின்னரும் அனுபவ விளைவு உண்டோ எனின், "உயிர் தானுஞ் சிவானுபவ மொன்றினுக்கு முரித்தே" என்றதனாற் காண்க. ()

அதுவென்றா லெதுவெனவென் றடுக்குஞ் சங்கை
யாதலினா லதுவெனலு மறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்
பதிவித்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட
படிக்குநிரு விகற்பத்தாற் பரமா னந்தக்
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
கதியன்றி யுறக்கேன்மேற் கருமம் பாரேன்.

(இ-ள்.) அது என்றால்-அதுவென்று சொன்னால், எது என-எது வென்று, சங்கை ஒன்று அடுக்கும். ஆசங்கையொன்றுண்டாகும், ஆதலினால்-ஆகையால், அது எனலும்-அது வென்பதையும், அறவேவிட்டு-முழுதும்விட்டு, மது உண்ட வண்டு எனவும்-மதுவையுண்ட வண்டு போலவும், சனகன் ஆதி மன்னவர்கள்-சனகன் முதலிய மன்னவர்களும், சுகர் முதலோர்-சுகர் முதலிய முனிவர்களும். வாழ்ந்தார் என்றும்-வாழ்ந்தனர் என்றும், இந்த நிலையில்-இந்நிலையில், பதி எனவும் பதிந்து நில்லென்று கேட்பித்தும், என்னை ஆண்டபடிக்கு-என்னை யாண்டருளினபடியே, நிருவிகற்பத்தால்-நிர்விகற்பமாதலால், பரமானந்தக்கதி-மேலாகிய இன்பக் கதியை, கண்டு கொள்ளவும்-கண்டு கொள்ளும்படியாகவும், நின் அருள் கூர்-உன்கிருபை கூர்ந்தருளவேண்டும், இந்தக்கதி அன்றி-இந்தக்கதியை யடைந்தன்றி, உறக்கேன்-உறங்கேன், மேல்கருமம்பாரேன்-மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களையும் நோக்கேன். என்க.

(வி-ரை.) முப்பத்தாறு தத்துவத்திற்கு மதீதமாயிருக்கும் ஆணவமல வாசனையெலாநீங்கிய விடத்தான்மா சிவத்தைச்சென்று கூடுதலும், சிவம்

ஆன்மாவைப் பொருந்தலுமாகிய இருவகைவசையுமின்றி யிரண்டற்றிருந்த அவசரத்து அன்னியமாக வொன்றினையொன்று சுட்டுதற்கேலா தென்பார் “அது வென்றுமிதுவெனவொன்றுமெக்குச்சங்கை யாதலினா லதுவெனவு மாறவேவிட்டு” என்றனர். திருக்களிற்றுப்படியார், “அதுவிதுவென்றுமவனே யென்று, மதுநீயே யாகின்றாயென்று - மதுவானே, னென்றற்றனும் புணர்ந்தாரெல்லா மிரண்டாக, வொன்றாகச் சொல்வரோ வுற்று.” என்றதனாற்காண்க. தேனுண்டவண் டசைவின்றி யத்தேன் மயமாயிருத்தல் போல, ஆனந்தானுபவத்தர் போதவசைவின்றி யானந்தமயமாயிருப்பரென்பார், “மதுவுண்டவண்டெனவும்” என்றனர்.

அரசருட் சிறந்த சனகனுதியரும், முனிவருட்சிறந்த சுகரும் அனுபவித்த நிலை யின்னதெனவும் அவ்வழியில் நீயில் எனவும் கூறி யாட்கொண்ட வண்ணமே, பெயர்முதலியவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றி இஃதொன்றுதோன்றுகின்றதெனப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறியுஞான சத்தியினைக் கண்டு கொள்ளவும் செய்வாயெனவும் அது கிட்டும்வரையில் மற்றொன்றினுங் கவலியேன் எனவும் கூறுவார் “சனகனுதி......பாரேன்” என்றனர்.

சனகன்:—மிதிலாபுரியை யரசாண்ட அரஸ்வரோமன் புத்திரனாய்த் தர்மத்துவஜன் என்னும் பெயர்வாய்ந்து வாழ்ந்தவொருஞானி, தனது அரண்மனை அக்கினிவாய்ப்பட்டழியவும் அதன்பொருட்டுக் கவலையடையாது, அவ்வரண்மனைப்புறத்திலே காயவைத்த கௌபீனத்திற்காகக் கவன்றோடிய சுகமுனிவரை நோக்கி உமது துறவு நன்றாயிருக்கின்றதெனப் பரிகசித்து அவர்க்கு அனுபவத்தில் ஐயமறுத்தவன்.

சுகர்:—இவர் வியாசருக்கும் கிளிருபத்துடனேயிருந்த கிருதாசியென்னும் அப்சரமாதுக்கும் பிறந்தவர். இவர் பிறந்தவுடனே துறவு பூண்டவர். இவர் அரம்பையென்னும் தெய்வப்பெண் தன்னுடன் சேருமாறு தன்னுலியன்றவாறு காதல்காட்டியும் சித்தஞ்சலியாத சுத்தவைராக்கிய முடையவர். முனிவருள் இவர் ஒருவரே பெண்போகத்திலே மயங்காதவர். (கநிசு)

பாராதி விண்ணனைத்து நீயாச் சிந்தை
  பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ வென்ப்ராண நாதா வென்பேன்
  எனைத்துவளைத் தெளிநீயா வைத்துக் கொண்டு
பூராய மாமேலொன் றறியா வண்ணம்
  புண்ணுளர் போனெஞ்சப் புலம்பி யுள்ளே
நீராள மாயுருகிக் கண்ணீர்சோர
  நெட்டுயிர்த்து மெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பேன்.

(இ - ள்.) பார்முதலின் அனைத்தும்-மண்முதல் விண்ணிறுபுள்ள பூதங்களும், நீ ஆ - நீயாகவே பாவித்து, சிந்தை - என்மனத்தை, பரியமடலா- பெரிய மடலாகக்கொண்டு, எழுதி-அக்கேட்டினில் இதனை எழுதி, பார்த்துப் பார்த்து - பலகாலும் நோக்கி, என் ப்ராணநாதா - என் பிராணநாயகனே,

வாராயோ என்பேன் - வந்தருளாயோ என்று சொல்லுவேன், என்னை வளைத்து வளைத்து - என்னைத் தடுத்துத்தடுத்து, நீ ஆ வைத்துக்கொண்டு-நீயாகவைத்துக் கொள்ளுகையால், மேல் ஒன்று - மேலே ஒருகாரியத்தையும், பூராயமா - ஆத்யந்தமாக, அறியாவண்ணம்-உணராதபடி, புண்ணுளர் போல் - புண்ணுளிகள்போல, நெஞ்சம் உள்ளே புலம்பி நீராளமாய் உருகி-மனமானதுவருந்தி உள்ளிடத்திற்றனே ஜலப்பிரவாகமாய்உருகி, கண்ணீர் சோர - கண்ணீராயொழுக, நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்செறிந்து, மெய் மறந்து - சரீரத்தினை மறந்து, ஓர் நிலையாய் நிற்பேன் - ஒரு நிலைப்பட்டு நிற்பேன் என்க.

(வி-ரை.) "காடுஞ்செடியு மவளாகத் தோன்றுதேன் கண்ணேதீரோ" என்றபடி, காமுக னொருவனுக்குத் தன்முன் தோன்றுவன வெல்லாந் தானிச்சித்த சிவமாய் விளங்குமாகலின், "பாராதி விண்ணனைத்து நீயா" என்றனர். இங்ஙனந் தரிசித்தல் சிவதரிசன மென்பார். ஞானசாகரவெண்பா. "மன்னுமோனி யாலே வளர்கதிரைக் காண்பதுபோ, லின்னருளா லுள்ளுணர்வா மீசனைக்கண் - டுன்னிடம்பேர், வீடுமாறெவ்விடத்து நின்ற நிலைகாண்பதே-நாடுஞ் சிவதரிசனம்." என்றதனாற்காண்க. உயிர்க்குயிரா தலை நோக்கி என் பிராணநாதா என்பான், தேவாரம், "என்னிலாருமெனக் கினி யாரில்லை, யென்னி லுமினியாளொரு வனுள, னென்னு ளேயுயிர்ப் பாய்ப்புறம் போந்துபுக், கென்னு ளேநிற்கு மின்னம்ப ரீசனே" என்றதனாற் காண்க. (கநிச)

ஆயுமறி வாகி யுன்னைப் பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்ப ரையோ வென்னத்
தீயகொலைச் சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன் வாழ்வான்
காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானங்
கடன்மலை யெங்கேயெனவுங் கவலை யாவேன்
வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன் வானின்
மதிகதிரை முன்னிலையா வைத்து நேரே.

(இ - ள்.) உன்னை ஆயும் அறிவு ஆகி - உன்னை ஆராய்கின்ற அறிவினை யுடையவராகி, பிரியாவண்ணம் அணைந்து - நீங்காதபடி சேர்ந்து, சுகம் பெற்ற அன்பர் - இன்பமுற்ற தொண்டர்கள், ஐயோ என்ன ஐயோ-வென் றிரங்க, தீய - கொடிய, கொலை சமயத்துஞ் சிந்தை செல்ல - கொலை புரியுஞ் சமய நெறிகளிலும் மனம் செல்ல, தெளிந்திடவும்-(அம்மனம் அச்சமய நெறிகளிற் செல்லாது) தெளிவடையவும், சமாதானம் செய்வேன் - சமாதானம் பண்ணுவேன், வாழ்வான் - உயிர் வாழும் பொருட்டு, காய் இலை புன் சருகாதி அருந்த - காய் இலை அற்பமாகிய சருகு முதலியவற்றை யுண்ணும்பொருட்டு, கானம் - காடும், கடல் - கடலும், மலை - மலையும், எங்கே எனவும் - எங்கே யுள்ளன வென்றும், கவலையாவேன் - கவலைப் படுவேன், வானில் - ஆகாயத்தில், மதிகதிரை - சந்திரசூரியர்களை, முன்னிலையா வைத்து - முன்னிலையாக வைத்துக்கொண்டு, நேரே-அவர்களுக் கெதிரே,

வாயில் கும்பம் போல் - வாயில்லாத குடம்புரள்வதுபோல, கிடந்து புரள்வேன் - விழுந்து புரள்வேன் என்க.

(வி - ரை.) ஞானசாத்திரங்களை நன்கு விசாரிக்கும் விசாலமான அறிவுடையரே முதல்வனைப்பிரியாது வாழ்வராகலின், ஆயுமறிவாகி யுன்னைப் பிரியாவண்ணம் என்றனர். ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் பிரிவற நின்ற சுத்தாத்துவித நிலையிலேயே சுகமுண்டென்பார், "பிரியாவண்ண மணைந்து சுகம் பெற்றவன்பர்" என்றனர். 'கொல்லாமையெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்கும்' என்றதற்கேற்பத் தீயகொலை யென்றனர். பழக்கவாசனையால் ஒவ்வொருகாலத்தில் தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கிற சமயங்களில் மனநாட அதைத் திருப்பிக் கொண்டேன் என்பார், "தீய கொலை சமயத்துஞ் செல்லச்சிந்தை தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன்" என்றார். தவநிலையிலாயினு மிருந்து வாழலாமோ வென மனம் வருந்துவேனென்பார், "காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானம் கடன்மலையெங் கேயெனவுங் கவலையாவேன்" என்றனர்.

ஒன்றிலுமனம் நிலைபெறுதலின்றி வாளா அலைந்துழல்வேன் என்பார், 'வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன்' என்றனர். வாயுள்ள கும்பத்தினைக் கவிழ்த்து வைக்கின் நிலைபெற்று அசையாது நிற்கும், வாயற்ற கும்பம் அங்ஙனம் நிலைபெறாது உருண்டுகொண்டே நிற்கும் ஆகலின் வாயில் கும்பம் என்றனர். (சுருஉ)

நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ணம்
நித்தம்வர வுங்களையிந் நிலைக்கே வைத்தார்
ஆரேயங் கவர்பெருமை யென்னே யென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
பேராதே சுழல்கின்றா யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளெம் பெருமா னும்போல்
தாராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென் னேகருதிச் சாற்று மென்பேன்.

(இ - ள்.) நேரே - நேராக, இரவுபகல் - இராப்பகல்கள், கோடாவண்ணம் - வழுவாவகை, நித்தம்வர - நாள்தோறும் வரும்படி, உங்களை - சந்திரசூரியர்களாகிய உங்களை, இந்நிலைக்கே வைத்தார்-இந்த நிலையிற்றானே நிலைபெறுத்தி வைத்தவர், ஆர் - யாவர், அங்கு அவர் பெருமை - அவ்விடத்து அவர் பெருமையை, என் என்பேன்-என்னென்று வியக்கக்கடவேன், அடிக்கின்ற காற்றே - வீசாநின்ற வாயுவே, நீ - நீ, யாரால் - யாவருடைய கட்டளையினால், பேராதே - இடையறாமல், சுழல்கின்றாய் - சுழலாநின்றாய், என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், வந்து பெய்கின்ற முகில்காள் - வந்து மழையைப் பொழிகின்ற மேகங்களே, எம்பெருமான் - எம்மிறைவன், உம்போல் - உங்களைப்போல, தாராளமாக - மிகுதியாக, கருணைபொழிய- அருண்மழையைப் பொழியும்படி, செய்யும் - செய்யவேண்டிய, சாதகம்,

அப்பியாசம், என் - யாது, கருதி - நீங்கள் ஆலோசித்து, சாற்றும் என்பேன் - சொல்லுங்கள் என்று கேட்பேன். என்க.

(வி-ரை.) இரவுகாலத்தும் பகற்காலத்தும் முறையே சந்திரனுஞ் சூரியனும் தவறாதபடி ஆகாயத்திற் சஞ்சரிப்பதும், காலத்திற்கேற்றபடி காற்று வீசுதலும் முதல்வன் ஆணையினாலேயே யென்றும், முதல்வன் கருணைக்கு அளவில்லை யென்றும் குறிப்பா லிச்செய்யுளிற் கூறியருளினர்.

கருதரிய விண்ணேநீ யெங்கு மாகிக்
கலந்தனையே யுன்முடிவின் காட்சி யாக
வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பேன்
மண்ணேயுன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே
துரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை
சொல்லானோ சொல்லென்பேன் சுருதி யேநீ
ஒருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
னுரையன்றோ வுன்முடிவை யுரைநீ யென்பேன்

(இ-ள்.) கருது அரிய-நினைத்தற் கருமையான, விண்ணே - ஆகாயமே, நீ - நீ, எங்கும் ஆகி கலந்தனையே - எவ்விடத்தும் பரவிக் கலந்திருக்கின்றனையே, உன் முடிவின் - உன் முடிவாகிய எல்லையில், காட்சி ஆகி வருபொருள் - காணப்படுவதாய் வரும் பொருளானது, எப்படி யிருக்கும் - எவ்வாறாகிய இலட்சணங்களோடுகூடி யிருக்கும், சொல்லாய் - சொல்லுவாய், என்பேன் - என்று சொல்வேன், மண்ணே - பூமியே, உன்முடிவில் - உன் முடிவெல்லையில், எது வயங்கும் - எந்தப்பொருள் நின்று பிரகாசிக்கும், ஆங்கு - அவ்விடத்துள்ள, துரிய அறிவு உடை - மேலான அறிவையுடைய, சேடன் - ஆதிசேடன், ஈற்றின் உண்மை சொல்லானோ-முடிவான பொருளின் உண்மையைச் சொல்லமாட்டானோ, சொல் என்பேன் - சொல்லுவாய் என்று கேட்பேன், சுருதியே - வேதமே, நீ - நீ ஒருவரைப்போல்-ஒருவர்க்குப்போல, அனைவருக்கும் - எல்லாருக்கும், உண்மை ஆம் - மெய்யாய் விளக்குகின்ற, முன் உரை அன்றோ - முதனூலாயிருக்கின்றாய் அல்லவோ, நீ உன் முடிவை உரை-நீயுன் முடிவானபொருளைச்சொல்லாய், என்பேன் - என்று சொல்லுவேன் என்க.

(வி - ரை.) பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு ஆகிய நான்கு பூதங்களும் பிரத்தியட்ச காட்சியினுக்கு அனுபவமாமாறு ஆகாயமின்றாகலின், கருதரிய விண்ணேயெனவும், நான்குபூதங்களையும் வியாப்பியமாகக்கொண்டு அவற்றுள்ளும் விரவி நிற்றலின் கலந்தனையே எனவும், வியாபகமாயுள்ள ஆகாயத்தினையுங்கடந்து நிற்பது முதல்வனினிலை யென்பதனைக்குறிக்கச்சொல்லா யென்பேனெனவும், அறிவிற் சிறந்த ஆதிசேடனாலு முதல்வன்றன்மை குறிக்க வேலாதென்பதனைத் தெரிவிக்கச் சொல்லானோ வெனவும், எல்லாச்சமயத்தாரும் தத்தமக் குறுதியாகிய பிரமாணமெனக் கோடற்குரிய முன்னூலாகிய மறையானுங் காண்டற்கரிய னென்பதனைக் குறிப்பிக்க வுன் முடிவையுரைநீ எனவும் குறிப்பாக இச்செய்யுளிற் காட்டி வைத்தனர்,

உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தா ரியாரே யென்பேன்
கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல மேவும்
வரிசிறைவண் டினங்காளோ திமங்கா ளாது
மார்க்க மன்றோ நீங்களிது வரையி லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு
பேசியதுண் டோவொருகாற் பேசு மென்பேன்.

(இ - ள்.) உரை இறந்து - பேச்சற்று, பெருமைபெற்று-பெருமையை யடைந்து, திரைகைநீட்டி - அலைகளாகிய கைகளை நீட்டி, ஒலிக்கின்ற கடலே - சப்திக்கிற சமுத்திரமே; இவ்வுலகஞ்சூழ - இவ்வுலகத்தினை வளைந்திருக்கும்படி, கரையும் இன்றி - கரையும் இல்லாமல், உன்னை வைத்தார்- உன்னையமைத்து வைத்தவர், யாரே என்பேன் - யாவரே என்று சொல்லுவேன், கானகத்தில் - காட்டிலுள்ள, பைங்கிளிகாள்-பசுமையாகிய கிள்ளைகளே, கமலம் மேவும் - தாமரை மலரிற் பொருந்திய, வரிசிறை - நீண்ட சிறைகளையுடைய, வண்டு இனங்காள்-வண்டுக்கூட்டங்களே, ஓதிமங்காள் அன்னங்களே, ஆதுமார்க்கம் அன்றோ-(நீங்கள் காலங்கழிப்பது) ஆது மார்க்கத்திலல்லவா, நீங்கள் இதுவரையிலேயும் - நீங்கள் இதுவரைக்கும், பெரியபரிபூரணம் ஆம்-பெரிதாகிய பரிபூரண மென்கின்ற, பொருளை-வஸ்துவை, கண்டு பேசியது உண்டோ - கண்டுவார்த்தை சொன்னதுண்டோ, ஒருகால்-ஒருதரம், பேசும் என்பேன்-பேசுங்கள் என்று சொல்வேன் என்க.

(வி-ரை.) அளவினுக்கடங்காத வதிவிசாலம் பொருந்திய கடலானது கரையின்றி நிலையுற்றிருப்பது முதல்வன் ஆணையேயெனக் குறிப்பிக்கக் கடலே......யுன்னை வைத்தாரியாரே என்றனர். கிளிகளும் வண்டினங்களும் ஓதிமங்களும் எவ்விடத்தும் எவரிடத்தும் ஆதாகச் செல்லுந் தன்மை யுண்டாயினும் முதல்வனைக்காணுந் திறமையானது சிறிது மின்றெனக் குறிப்பிப்பார் பைங்கிளிகாள்......பேசியதுண்டோ என்றார், கிளிமுதலிய ஆதினுக்குரியவென்பது "இயம்புகின்ற காலத்தெகினமயில் கிள்ளை, பயம்பெறுமேகம் பூவை பாங்கி - நயந்தகுயில், பேதைநெஞ்சந் தென்றல் பிரமமீரைந்துமே, ஆதுரைத்து வாகுந்தடை." என்னும் இரத்தினச்சுருக்கத்தாற் காண்க. (கூஅ)

ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை
யோட்டுதல்போ லன்பேதை யுப்போ டப்பை
மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டு மைக்கமுன்னி வருந்தி நிற்பேன்
அருளுடைய பரமென்றோ வன்று தானே
யாவுளனென் றும்மெனக்கே யாண வாதி
பெருகுளினைக் கட்டென்று மென்றாற் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருணூல் பேசிற் றன்றே.

(இ - ள்) ஒருவனவன் - ஒரு வேடனானவன், யானைகெட - எதிர் நின்ற யானையானது மறைய, (அதைத்தேடுதற் பொருட்டு) குடத்துள் - குடத்திற்குள்ளே, செங்கை ஓட்டுதல் போல் - செவந்தகையை யிட்டுத் துழாவுதல்போல, பேதைநான் - அறிவிலியாகிய நான், உப்போடு அப்பை மருவ இட்டும் - உப்புடன் நீரைப்பொருந்தும்படி கலக்கவிட்டும், கர்ப்பூர மதனில் - கர்ப்பூரத்தில், தீபம் - விளக்கினை, வயங்க இட்டும்-பிரகாசிக்கச் சேர்த்தும், ஐக்கியம் உன்னி - (இன்னும்) ஒற்றுமையை நினைந்து, வருந்தி நிற்பேன் - துன்பமுற்று நிற்பேன், அருள் உடைய பரம் என்றோ - திருவருளைத் தனக்குத் துணைக்காரணமாகவுடைய பரம்பொருள் என்றுளதோ, அன்றுதானே - அன்றே, யான்உளன்என்றும் - நானும் உளேன் எனவும், எனக்கே - என்றனுக்கே, ஆணவாதி - ஆணவமுதலியவைகள், பெருகு-அதிகரித்தற் கேதுவாகிய, வினைக்கட்டு என்றும் - வினைப்பிணிப்புள்ளதென்றும், என்னால் கட்டிபேசியது அன்று-என்னாற்கற்பித்துச் சொல்லப்பட்டதன்று, அன்றே - பூர்வத்திற்றானே, அருள் நூல் - மோக்ஷநூல்களால், பேசிற்று - சொல்லப்பட்டதே என்க.

(வி-ரை.) அப்பினில் உப்பு கலந்ததுபோல எனது சீவபோதம் அருட்போதத்திற் கலந்தும், கர்ப்பூரம் தீபத்தால் விழுங்கப்பட்டதுபோல எனது சிவபோதத்தினை அருட்போதம் விழுங்கியும் இருக்க, மேலும் மேலும் ஐக்கியத்தினை எண்ணிநான் வருந்துவது, தன்வயத்திருந்தயானையினைக் காணாதவேடனொருவன் ஒருக்கால்இப்பாண்டத்திற்குள் ஒளித்துக்கொண்டதோவெனத் தன் முன்னிருந்த ஒரு பாண்டத்தினிற் கரத்தினை விட்டுத்தேடிப்பார்க்கும் பேதைத் தன்மையினை யொக்குமென்றனர். இது அந்தர் முகத்தில் சுவானுபூதி நிலையிலிருந்த அவசரத்தினின்றும் நீங்கிப் பகிர்முகத்தில் வந்த அவசரத்திற் சொல்லியது. சுவானுபூதிமான்கட்கும் இத்தகையபேதபுத்தியுண்டாமோவெனின்? பரமுத்தியினையடையாது சீவன் முத்தநிலையிலுள்ளவரைக்கும் ஒவ்வொரு சமயமுண்டாமென்பது தேவாரதிருவாசகங்களினுகித்தறிக. வேதாகமங்கள் முதல்வனை அநாதிமலமுத்தனென்றும் அனன்மாவினை அநாதிமலபெத்தனென்றுங் கூறுவது உண்மையென்பார், அருளுடைய பரமென்றோ.........அருணூல் பேசிற்றன்றே என்றனர்.

அன்றுமுத லின்றைவரைச் சனன கோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லால்
இன்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக
மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்
துன்றுமனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழூஉப்புகொளச் சீகாழித் துரையே தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே

(இ - ள்.) அன்று முதல் - படைப்புக்காலந்தொடங்கி, இன்றைவரை - இன்றளவும், சனனகோடி அடைந்து - சனனபரம்பரை பலகாலுமடைந்து,

இங்கு - இந்தப்பொய்திகழு முலகில், பாதனையால் - துன்பத்தினால், அழிந்தது அல்லால் - அழிந்ததேயன்றி, இன்றைவரை - இன்றளவும், முத்தி இன்றே - முத்தியை யடைதலின்றி யொழிந்ததே, எடுத்ததேகம் - வினைக்கீடாக எடுக்கப்பட்டவுடம்பு, எப்போதோ-(விடுப்பது) எந்தப்பொழுதோ, தெரியாதே - அறியப்படாதே, (ஆதலால்) இப்போதே - இன்றே, துன்று - அதிகரித்த, மனக்கவலை கெட - மனக்கிலேசங்களொழிய, புலை - நீசத்தன்மையுள்ள, நாயேனை - நாயினேனை, தொழும்புகொள - தொண்டுகொள்ள, சீகாழித்துரையே - சீகாழிக்குத் தலைவனே, தூதுசென்றிட - பரமசிவன் தூதுசொல்ல, பொருளை வைத்த - நிதிக்குவியலையிட்ட, நாவலோய் - திருநாவலூரனே, நம் சிவன் - நமதுபரமசிவன், அப்பா என்ற - அப்பா என்றழைத்த, அருள் செல்வம் - திருவருளாகிய செல்வத்தையுடைய, தேவே - தெய்வமே. என்க.

(வி - ரை.) சிருட்டிகாலந் தொடங்கி இதுகாறும் எடுத்தசனனங்கட்கு எண்ணிக்கையில்லை யென்பார், அன்றுமுதல்......முத்தியின்றே எனவும், இனிப் பிறப்பெடாதபடி வாய்க்குநாள் எந்நாளோ என்பார், எடுத்ததேகம் எப்போதோ தெரியாதே எனவும் கூறினர். சீகாழியென்பது சோழநாட்டில் காவேரிக்கு வடகரையிலுள்ள அறுபான் மூன்று தலங்களி லொன்று. காளிதமான விடத்தினையுடையகாளி யென்கிற நாகம் பூசிக்கையாலே சீகாளியெனப் பெயர்வாய்ந்தது. காளி-காழியெனத்திரிந்தது. துரையே என்றது அத்தலத்தில் அவதாரஞ்செய்த திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி சுவாமிகளை. தூதுசென்றிடவே பொருளை வைத்த என்றது பரவை நாச்சியாருடைய ஊடலைத்தவிர்க்கப்பேயும் உறங்கும் அர்த்தராத்திரியில் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப்பெருமானை ஆளுடைய நம்பிகள் தூதுகொண்டருளியது. நாவலோய் என்றது திருநாவலூரிலே யவதாரஞ்செய்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளை. கைலாயத்தில் சிவபெருமான் வாகீச முனிவரை அப்பாவென்றழைத்தனராகலின், நஞ்சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத்தேவே என்றனர். இப்பெயரினாலேயே திருஞானசம்பந்த மூர்த்திசுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளை யழைத்ததுமுண்டு. (கசு0)

தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
திருமூலத் தேவேயிச் சகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருண கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புரையொன் றில்லா
ஓவியப்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே
னேதரிய துயர்கெடவே யுரைக்கு முன்னே.

(இ - ள்.) தேவர்தொழும் - தேவர்கள் வணங்குகின்ற, வாதவூர்த்தேவே - திருவாதவூரடிகளே, என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், திருமூலத்

தேவே - திருமூலர் என்ற திருப்பெயரினையுடைய சுவாமீ, இச்சகத்தோர்- இந்த வுலகத்தோர், முத்திக்கு ஆவலுற - மோட்சமடைதற் பொருட்டு ஆசையதிகரிக்க, சிவஎன்வாக்குடனேவந்த-சிவனென்கிற வாக்கியத்துடன் பிறந்த, அரசே - இறைவனே, சும்மாவிருந்து கொண்டு - சீவர்கள் சும்மா விருந்துகொண்டு, உன் அருளைச்சார - உன்னருளை யடைதற்காக, பூவுலகில்-பூலோகத்தில், வளர் - விருத்தியடையா நிற்கிற, அருணகிரியே-அருணகிரி சுவாமீ, மற்றைப்புண்ணியர்காள்-மற்றுமுள்ள புண்ணியவான்களே; ஓ என்பேன் - ஓ வென்று முறையிடுவேன், புரை ஒன்றுஇல்லா - குற்றம் சிறிது மில்லாத, ஓவியம் போல்-சித்திரப்பாவைபோல, அசைவு அறவும் நிற்பேன் - சலனமற்றும் நிற்பேன், ஓது அரிய - சொல்லுதல் அருமையாகிய, துயர்கெட-துயரம் நசிக்கும்படி, உரைக்கும் முன்னே-சொல்லு முன்னமே. என்க.

(வி-ரை.) வாதவூர்த்தேவே யென்பது மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை, இலக்கணக்கொத்தாசிரியர், "மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே யென்பதுதிண்ணம்" என்றபடி மாணிக்கவாசக சுவாமிகட்கும் சிவபெருமானுக்கும் பேதமில்லை யெனக்கருதித் தேவர்தொழுந் தேவேயென்று கூறினர். இக்கருத்துப் பற்றியே மாணிக்கவாசக சுவாமிகளை, நாயன்மாருள் ஒருவராகத் தொகைப்படுத்தாது சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருத்தொண்டத்தொகையினும் நம்பியாண்டார் நம்பி திருவந்தாதியினும், அருண்மொழித்தேவர் பெரியபுராணத்தினும் எடுத்துரையாராயினர். திருமூலராவார் மூவாயிரம் பாடலடங்கிய திருமந்திரமென்னுந் திருமுறையினைத் திருவாய் மலர்ந்தருளியவர். சிவசிவ என்னும் வாக்குடனே அவதாரஞ்செய்த அரசு சிவவாக்கியர், "செம்மான் மகளைத் திருடுந்திருடன், பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான், சும்மா விருசொல் லறவென்றலுமற், றம்மா பொருளொன்றுமறிந் திலனே." என்னுந் திருப்பாடலைக் கந்தரனுபூதியில் அருளிச்செய்தவர் அருணகிரிநாதராதலால் அவருக்கு அதனையே விசேடணமாக,சும்மாவிருந்துன்னருளைச்சாரப்பூவுலகில் வளரருணகிரியே,என்றார்.

ஓதரிய சுகர்போல வேனே னென்ன
வொருவரிலை யோவெனவு முரைப்பேன் றானே
பேதமபே தங்கெடவு மொருபே சாமை
பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன
நாதனொரு தரமுலகம் பார்க்க விச்சை
நண்ணுறே வென்றென்றே நானு வாகிக்
காதன்மிகு மணியிழையா ரெனவா டுற்றேன்
கருத்தறிந்து புரப்பதுன்மேற் கடன்முக் காலும்.

(இ - ள்.) ஓதரிய-தபோமகிமையினை யெடுத்துச்சொல்லுதற்கரிய, சுகர்போல-சுகமுனிவர்போல, என் என் என்ன-என் என் என்று பிரதிதொனி கொடுக்க, ஒருவர் இல்லையோ எனவும் உரைப்பேன்-ஒருவர் இல்லை

போவென்றுஞ் சொல்லுவேன், தானே-தானே, பேதம் அபேதம் கெட வும்-பேதாபேதங்கள் ஒழியவும், ஒரு-ஒப்பற்ற, பேசாமை-மவுனநிலை யானது, பிறவாதோ-உண்டாகாதோ, ஆல் அடியில் - வடவிருட்சமூலத்தி லெழுந்தருளிய, பெரியமோனநாதன்-பெரிய மௌனநிலைமையுடைய இறை வன், ஒருதரம்-ஒருமுறை, உலகம்பார்க்க-உலகத்தைக் கடைக்கணிக்க, இச்சைநண்ணுனே-விருப்பங்கொள்ளானே, என்று என்று-என்று பல கால்சொல்லி, நாணுஆகி-பலவகையாய்க் கலங்கி, எல்மிகும்-(பிரிந்து சென்றதம் கொழுநர் நியமப்படிவாராமையால் அவர்கள்மேல்) ஆசைமி குந்த அணியிழையார் என-மாதரைப்போல, வாடுற்றேன்-வாட்டமடைந் தான், கருத்து அறிந்து-என்கருத்தை யுணர்ந்து, புரப்பது-காத்தருள்வது, மூச்காலும்-மூன்றுதரமும், உன்மேல்கடன்-உனக்குக் கடமை ஆகும் என்க.

(வி-ரை.) சுகமுனிவர் அவதரித்தவுடன் பிரபஞ்சமாயைக்கஞ்சியோட அவர்தந்தை வேதவியாசமுனிவரர் அவரைப் பின்றொடர்ந்து ஓ மகனே! என்று அழைத்துக்கொண்டு போனபோது அங்கிருந்த விருட்சங்களெல் லாம் பிரதித்வனி செய்தன வென்பார், சுகர்போல ஏன் ஏன் என்னவொரு வரிலையோ என்றனர் சடசித்துக்களனைத்தினும் முதல்வன் வியாபக மிருத்தலினாலும் அவ்வியாபகவருள் வயத்தனாய் சுகர் இருத்தலினாலும் மரங்களினை யதிட்டித்து நின்ற தெய்வங்கள் சுகர்வடிவினுக்கும் தமக்கும் வேற்றுமை யறியாது பிரதித்வனி செய்தன. புன் விலங்குமர முதலியவற் றுக்கெல்லா மதிதெய்வ மந்திரமுமுண்டென்பது சர்வஞானோத்தர முத லியவற்றுட்காண்க.

சும்மாவிருக்கு நிர்விகற்பநிலைசமாதியில் 'பேதாபேதந்தோன்றாதாக லின், பேதமபேதங்கெடவுமொரு பேசாமைபிறவாதோ என்றனர். அன்று கைலையில் நால்வர்க்குக் கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழ் எழுந்தருளிக் காட்சி கொடுத்ததுபோல் உலகிலின்னும் வந்தொருதரம் அத்தகைய காட்சி கொடுக்கப்படாதோ வென்பார், ஆலடியிற் பெரியமோன நாதனொருதர முலகம் பார்க்க விச்சை நண்ணுனே' என்றனர். கணவர் பிரிவாற்றாது வருந்துமாதரைப்போல வருந்தாநின்றேன் என்பார், காதன்மிகுமணியிழை யாரென வாடுற்றேன் என்றனர். (௧௬௨)

காலமொடு தேசவர்த்த மான மாகி
கலந்துநின்ற நிலைவாழி கருணை வாழி
மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாகி
மதாதீத மானவருண் மரபு வாழி
சாலமிகு மௌனியெனிவ் வழக்குப் பேசத்
தயவுவைத்து வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி
ஆலடியிற் பரமகுரு வாழி வாழி
யகண்டிதா காரவரு ளடியார் வாழி

(இ-ள்.) காலமொடு - காலத்துடனுந்தோய், தேசவர்த்தமானம் ஆகி-தேசவர்த்தமானங்களோடும், கலந்துநின்ற நிலை-பிறிவறக்கலந்து

நிற்கும் நிலையுடைப்பொருள், வாழி-வாழ்க, கருணை-(அப்பொருளிற் பிரி வற நின்றியக்கும், திருவருள், வாழி-வாழ்க, மால் அறவும்-மயக்க மொழியவும், சைவம்முதல் மதங்கள் ஆகி-சைவமுதலாகிய பலவேறு மதங் களாய் நின்றும் மத அதீதம் ஆன-மதங்களுக்கெட்டாததான, அருள் மரபு-திருவருள் மரபானது, வாழி-வாழ்க, சாலம்மிகும்-மாயாவிகாரம் மிகுந்த, எளியேன்-ஏழையேன், இவ்வழக்குப்பேச-இந்த விவகாரம் பேசும் படி, தயவுவைத்து வளர்த்த-கிருபைவைத்து வளர்த்த, அருள் தன்மை-திருவருட்குணம், வாழி-வாழ்க, ஆல் அடியில்-வடமூலத்திலெழுந்தரு ளிய, பரமகுரு-பரமாசாரியன், வாழிவாழி-வாழ்க வாழ்க, அகண்டிதம்-சேதிக்கப்படாத, ஆகாரம்-உருவத்தையுடைய, அருள்-உன் திருவருளுக்கு, அடியார்-தொண்டு பூண்டார், வாழி-வாழ்க என்க.

(வி-ரை) காலமொடு தேசவர்த்தமானமாதி கலந்துநின்ற நிலைவாழி யென்றது பரசிவத்தினை, கருணைவாழி யென்றது சிவசத்தியினை, அருள் மரபு வாழியென்றது சந்தான குரவரை, அருட்டன்மை வாழியென்றது பரசிவத்திருவருளினை, ஆலடியிற் பரமகுருவாழி யென்றது தட்சணாமூர்த் தியினை, அடியார்வாழி யென்றது சமயகுரவர் முதலாயினாரை. சந்தான குரவர் இன்னாரென்பதனையும், சமயகுரவர் முதலாயினாரின்னாரென்பதனை யும் இந்நூலின் குருமரபின் வணக்கத்திலும், அடியார் வணக்கத்திலும் முறையேகாண்க. (கசுரு)

தேன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட்
செய்யபங் கயத்தின் மேவும்
நான்முகத் தேவே நின்னா
ணட்டிய வகில மாயை
கான்முயற் கொம்பே யென்கோ
கானலம் புனலே யென்கோ
வான்முக முளரி யென்கோ
மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும்.

(இ-ள்.) தேன்-தேனை, முகம்-தன்னிடத்தினின்றும், பிலிற்றும்-துளிக்கின்ற, பைந்தாள்-பசியநாளத்தினையுடைய, செய்ய-செவந்தசா கிய, பங்கயத்தில்-தாமரை மலரின்மேல், மேவும்-வீற்றிருக்கின்ற, நான் முகத்தேவே-நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனே, நின்னால் நாட் டிய-உன்னால் படைத்து நிலைபெறுத்தப்பட்ட, அகிலம்-பிரபஞ்சத்தினைப் பற்றிய, மாயை-மாயையானது, கான்-காட்டில் வாழ்கின்ற, முயல்-முயலி னது, கொம்பே என்கோ-கொம்புதானென்று சொல்லுவேனோ, கானல் புனலே என்கோ-கானல்நீர்தான் என்று சொல்வேனோ, வான்முகம்-ஆகாயத்தினிடத்திலுள்ள, முளரி என்கொ-தாமரைமலர் என்று சொல்லு

வேனோ, மற்றுஎன்கோ-இவற்றின்வேறாகிய பொருள் என்று சொல்லு வேனோ, விளம்பல் வேண்டும்-(அதை) நீயே சொல்லல் வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) விண்டுமூர்த்தியினுடைய உந்தியிற்பூத்த தாமரையிலுதித்து அம்மலரினையே தனக்கிடமாகக் கொண்டிருப்பவன் பிரமனாகலின், பங்கயத்தின்மேவும் என்றனர். பிரமனொருகாலத்தில் தனது படைத்தற்றொழிலை வியந்து தனக்கு மேலொருவரு மில்லையென விறுமாந்த காலத்தில் முதல்வன் வயிரவக்கடவுளைக்கொண்டு அவன் ஐம்முகத்திலொன்றினைக் கிள்ளியெறிய அதுமுதல் நாலு முகங்களுடனே வாழ்ந்து வருகின்றானாகலின், நான்முகத்தேவே என்றனர். பிரபஞ்சமுழுவதும் மாயையின் காரியமாக வென்றும் விளங்கி யிருத்தலின், அலையாயை என்றனர். பிரபஞ்ச மசத்தாமாற்றிற்றுலமை யாராயின், முயற்கொப்பும், கானலம் புனலும், வான்முகமுளரியுமாம். பசுபாசங்கள் போலன்றி யிருவகையியல்பினாலும் காட்சிப்புலனாயித்தினைப்பொழுது நிற்குமென நம்மனோரால் அறியவாராது நிலைபெறுவதுபோல் தோன்றிவிரையக் கெட்டு மறைந்துபோதற் சிறப்புடைமையான் இங்ஙன முதாரண முகத்தால் நிலையின்மையினை விளக்கிக் காட்டினர். இதுவேசற்காரியவாதங்கூறுஞ் சித்தாந்தமரபாகும். பிரபஞ்சத்தினைச் சூனியமெனக் கொள்ளற்க. (௧௬௪)

வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை
 விதிப்படி புரந்தா னத்தைக்
காண்டக வழித்தான் முக்கட்
 கடவுடா னினைய வாற்றால்
ஆண்டவ னெவனோ வென்ன
 வறிகிலா தகில நீயே
ஈண்டிய வல்ல றீர
 வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய்.

(இ-ள்.) வேண்டுவ-உலகத்தாரால் வேண்டப்படுவனவாகிய பொருள்களை, படைத்தாய்-நீபடைத்தனை. நுந்தை-உன்தந்தையாகிய திருமால், விதிப்படி புரந்தான்-காக்கவேண்டிய முறைப்படி காத்தான். அத்தை-அதனை, முக்கண் கடவுள்-மூன்று கண்களையுடைய உருத்திரமூர்த்தி, காண்தக அழித்தான்-யாவருங்காணும்படி அழித்தொழித்தான், இனையஆற்றால்-இந்தப்பிரகாரத்தால், ஆண்டவன் எவன் என்ன-இறைவன் யாவனென்று, அகிலம் அறிகிலாது-உலகம் உணரமாட்டாது, (ஆதலால்) ஈண்டிய-மிகுந்த, அல்லல்தீர - சந்தேகநீங்க, எம்மனோர்க்கு-எம்மையொத்தவர்கட்கு, நீயே இயம்பு-நீயே சொல்லாய். என்க.

(வி-ரை) அவற்றையென்பது அத்தையெனநின்றது, சோமனையும் சூரியனையும் அக்கினியையும் கண்களாகவுடைமையின், முக்கண்கடவுள் என்றனர். அன்றியும்உலகத்தில்அறிவுடையவரைக் கண்ணுடையவனென்றும்,

அறிவில்லாதவனைக் கண்ணில்லாதவனென்றும் கூறுவது வழக்கமாகக் கண்டோம். அறிவுக்கு நிலைக்களம் லலாடமத்தியாம். ஆகலின் பரமசிவன் நெற்றியிற் கண்ணுடையவனாயிருத்தலினால் அவன் எக்காலத்தும் அறிவுடையவனாகவே யிருக்கின்றவனெனவேற்படும். இதனால் ஒருகாலத்தில் அறிவோடு விழித்துக்கொண்டும் ஒருகாலத்தில் அறிவின்றித் தூங்கிக் கொண்டு மிருக்குந் தெய்வமல்லவென வேற்பட்டது. ஆகையால் அந்த அறிவாகிய நெற்றிக்கண்ணுடன் மற்றையிரண்டுகண்களையும் கூட்டி முக்கண் உடையான் எனினும் பொருந்தும்.

பிரமனாகிய நீயும், உன் தந்தையாகியவிண்டுவும், திரிநேத்திர தாரியாகிய கடவுளும் முறையே படைப்பு, காப்பு, அழிப்பு, ஆகிய முத்தொழில் களை யியற்றுவதனால். நீங்கள்மூவரும் சமமாக உலகினுக்குக் காணப்படுகின் றமையின், உங்களுக்குள்ள முதல்வன் எவன் சந்தேகமறச் சொல்லவேண் டும் என்பதால். இதனால் படைப்புத் தொழிலும், காப்புத் தொழிலும் அத் தொழிற்கதிபதிகளும் சங்கார காலத்தில் ஒழிந்து போகின்றமையால் அச் சங்காரத் தொழிலுக்குத் தலைவராகிய கடவுளே முதல்வனென்ற படியாம்.

வேதத்திட் காரணவாக்கியங்களிற் சுட்டுணர்வினராகிய நாராயணன் இரணிய கருப்பன் முதலியோரைக் காரணமெனறது, குயவன்போலவந்த காரணமாதல்பற்றியே யாகலி னவையெல்லா மாகுபெயராற் சங்கார காரணராகிய முதற்கடவுளையே யுணர்த்திநிற்குமாகலினாலும், செய்தும், செய்வித்து மெல்லாத்தொழிற்கும் வினைமுதலாய் நிற்குமுதற்கடவுள் சங்கார கருத்தா வொருவனேயாம்

அங்ஙனமாயின் பிரமாமுதலிய கிருத்தியகர்த்தாக்களைச் சிவனென்று சொல்லுவதென்னெனின், சிருட்டி முதலிய கிருத்தியங்களைச் செய்யுஞ் சிவசத்திபிரமாமுதலாயினாரிடத்துப் பதிய அவர்களும் சிருட்டி முதலிய அவனுடைய பிரேரகத்திலிவர்களும் தொழில்களைச் செய்கையால் இவர் களையுஞ் சிவனெனப்படும். எதுபோலவெனின் ? ஆசாரியரை யந்தச்சிவனது சத்தி யதிட்டித்துக் கிரியையை கடந்த அவரைச் சிவனென்றே கருதுமாறு போலாம், மிருகேந்திரம். [illegible]

என்றதனாற் காண்க. (௧௩)

கண்டன வல்ல வென்றே
  கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே
கொண்டது பரமா னந்தக்
  கோதிலா முத்தி யத்தால்
பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும்
  பறந்தன மாயை யோடே
வெண்டலை விழிகை காலில்
  விளங்கிட நின்றான் பாவன்.

(இ-ள்.) கண்டன-காணப்பட்டனவாகிய பொருள்களெல்லாம், அல்ல என்று-பரம்பொருளல்ல என்று, கழித்திடும்-நேதிவாக்கியத்தால் களைந்து சொல்லுகின்ற, இறுதிக்கண்-முடிவிடத்தில், கொண்டது-பரம் பொருளென்று கொள்ளப்பட்டது யாது, (அது) பரமானந்தம்-மேலான சுகத்தினைத்தருகின்ற, கோது இல்லா-குற்றமற்ற, முத்தி-மோட்சமாகும், அத்தால-அதனுல், பண்டையின்-முன்னதாகிய, படைப்பும்-சிருட்டியும், காப்பும்-திதியும் மாயையோடே பறந்தன-மாயை யோடொழிந்தன, வெள்தலைவிழி-வெண்மையாகிய தலையும் கண்ணும், கைகாலில்-முறையே கையினிடத்தும் காலினிடத்தும், விளங்கிட-பிரகாசிக்கும்படி நின்றான் சர்வசங்காரகாலத்தில் தனித்து நின்றவன், யாவன் அவன். என்க.

(வி ரை.) வழையினுள்ளீடாகிய தண்டு தோன்றுமளவும் மட்டைகளைக் கழித்துக்கொண்டே போவதுபோல, காணப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையும் இது பொருளல்ல அதுபொருளல்ல என்று பரப்பொருள் தோன்றுமளவும் கழித்துக்கொண்டே செல்லவேண்டுமென்பார், கண்டன அல்லவென்று கழித்திடும் என்றனர். ஏகமாகியமுதல்வன் அத்துவிதாமாயிருத்தலின் இன்மை மறுதலையாக் கூறும் பொருள்களுக்கிடனுகாது ஒன்ருகாமலும் இரண்டாகாமலும் ஒன்றுமிரண்டு மின்ருகாமலுமாயுள்ள அனன்னியத்தினை விளக்கும் அன்னப்பொருளுக்கிடனுய் நிற்றலின், கண்டன அல்ல வென்றே கழித்திடுமென்றன ரெனலுமாம். திருவிளையாடற் புராணம் "அல்லையீதல்லை யீதெனமறைகளு மன்மைச்சொல்லினுற் றுதிக்கும்" என்றதனுற்காண்க. இங்ஙன நியதி களைந்து சென்றவிடத்து சேடித்துத் தத்துவாதீதனுய் நிற்பது முதல்வனுகலினுலும், அதனுலே கிடைப்பது மோட்சமாகலினுலும், இறுதிக்கண்ணே கொண்டது பரமானந்தக் கோதிலா முத்தி என்றனர்.

பிரமாவினுற் படைக்கப்பட்டும், விண்டுவால் காக்கப்பட்டும் வருகிற பிரபஞ்சமானது மாயாகாரிய மாகலினுல் சர்வசங்காரகாலத்தில் காரியமாகிய பிரபஞ்சம் மாயையி லொடுங்கப் படைப்பு காப்பு மக்காலத்தொழிந்துபோமாதலினுல்பண்டையிற் படைப்புங்காப்பும்பறந்தனமாயையோடே என்றனர், வெண்டலை-பிரமகபாலம், விழி-திருமாலின் கண்தானே பிரமமெனத் தருக்குற்ற பிரமனது ஐந்தாவது தலையை நகநுனியால்வைரவர்கிள்ளிக் கரத்திலேற்றமையே பிரமகபாலமாம். பிரமாண்ட புராணம் "[illegible]" எனவும், வாமனபுராணம் "[illegible]

ஷகடஸ்ய து வதநம் விஷ்ணோஸ்ஸ்வாயுதம் ॥ ” எனவும் வருவன வற்றுற் காண்க.

காஞ்சிப்புராணம். “வருபடை வேகக்காற்றினின் முரியவிரைந்து செல்வயிரவப் புத்தே, டிருமலர்க் குரிசில் பழித்திடு மஞ்சாஞ் சிரத்தினையு கிரினாற் கொய்தான், பெருவிரலுயிர்போல் விழுந்தபின் மீளப் பிஞ்ஞக னருளினாலுய்ந்து மருள்வலி நீங்கியெழுந்தனன் மறையோன்வள்ளலை வணங்கி நின்றேத்தும்” எனவும் வருவன வற்றுற்காண்க.

அசுரர் உபத்திரவத்தினைச்சகியாத தேவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத் தக்கவொரு ஆயுதம் வேண்டுமெனக் கருதிய விண்டுவானவர் திருமாற்பேறென்னுந் தலத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தாமரை மலர்களால் அனேககாலஞ்சிவார்ச்சனைசெய்துவந்தனர் ஒருநாள் முதல்வன் அவர் பத்தி முதிர்ச்சியானது யாவருக்குந்தெரியும்படி தாமரை மலரொன்றினை மறைக்கத்திருமால் தன் கண்ணொன்றினைத் தாமரையாகப் பாவித்து அருச்சித்தனர். அப்பொழுது முதல்வன் இடபரூடராய்த் தரிசனந்தந்து ஒரு சக்கராயுத முதவி இதனாலசுரரையழித்தியென்றருளி, கண்ணையும் முன்போற்கடாட்சித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணனெனப் பெயருங் கொடுத்தனுப்பினரெனப் பன்னூல்கள் கூறுதலின், வழிகால் என்றனர். திருவாசகம் “சலமுடைய சலந்தரன்ற னுடறடிந்த நல்லாழி, நலமுடைய நாரணற்கன் றருளியவா றென்னேடீ, நலமுடைய நாரணன்றனயனமிடந் தரனடிக்கீ, ழலராகவிடவாழி யருளினன்காண்சாழலோ” எனவும், கூர்மபுராணம். “வையம்பொதிந்த செங்கனிவாய் மாயோனன்புக்குண்மகிழ்வுற், றையன்கையாற் புறநீவி யடியிற் புனைந்தமர்க்கண்ணு, மெய்த நல்கிச் சுதரிசன மென்னுஞ்சுடராழியுமீந்து, செய்யக் கமலக்கண்ணனெனும் பெயருஞ்சிறப்பினொடு மளித்தான்.” எனவும், உபதேசகாண்டம். “நின்பாலுருகி நினதடிக்கீழ் நெடுங்கண் சாத்து நிலையுலக,மன்பால றிவாயெனக்கிருகணம்போருகத்தினருள்கென்று, மின்பாலுகத்தோனஃதருளிவேண்டவெண்டும்வரங்கொடுத்தான். பொன்பான் மருமத்திகிரியினனைந்தானமரர் புடைபோற்ற.” எனவும், காஞ்சிப் புராணம். “ஆங்கவனையெதிர்நோக்கி நின்பூசைக் ககமகிழ்ந்தே முனக்கிஞ் ஞான்று, தேங்கமல விழியளித்தோம் பதுமாக்கனெனும்பெயரிற்றிகழ்வா யிவ்வூர், பாங்குபெறு திருமாற்பே றெனப்பொலிக வென்றருளிப் பானு கோடி, தாங்குகதிர்ச்சுதரிசனம் பெயராழித் தனிப்படையு முதவியெங் கோன்.” எனவும் வருவனவற்றுற்காண்க. (௧௧௬)

விளங்கவெண் ணீறு பூசி
விரிசடைக் கங்கை தாங்கித்
துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச்
சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக்
களங்கமி லுருவந் தானே
ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி

வளர்ந்ததா ளென்ன வுள்ள
மன்றென மறையொன் றின்றி.

(இ-ள்.) விளங்க-பிரகாசிக்கும்படி, வெண்ணீறுபூசி-திருவெண்ணீற்றினை யணிந்து, விரிசடை-பரந்த சடையினிடத்து, கங்கைதாங்கி-கங்கையைச்சுமந்து, துளங்கு-ஒளியைச் செய்கின்ற, நல்-அழகாகிய, நுதற்கண் தோன்ற-நெற்றிக்கண் காணப்படவும், சுழல்வளி-சுழலானின்ற காற்றானது. நெடுமூச்சு ஆக-பெருமூச்சாகவும், ககனமே-ஆகாயமே, களங்கமில்-குற்றமற்ற, உருவமாய்ப்பொலிய-வடிவாகப் பிரகாசிக்கவும், பூமி-பூமியே, வளர்ந்த தாள் என்ன-நீண்ட திருவடியாகவும், மற்று-சிற்சபையானது, உள்ளம் என-இதயமாகவும், (கொண்டு) மறை ஒன்று இன்றி-சிறிதுமிரகசியமில்லாமல். என்க.

(வி-ரை.) மேற்பாட்டின் கடையடியில் யாவன் என்ற வினாவிற்கு விடையாக இச்செய்யுளினையும் அடுத்த செய்யுளினையு நிறுத்திமுதல்வனுடைய அடையாளங்களை நன்குவிளக்கி யாவர்க்கு மிறைவனிவன்றானென நிரூபிக்கின்றனர். சர்வசங்கார காலத்தில் தான்தனித்து நின்று தனது அருட் சத்திமாத்திரங் காண நின்றாடுஞ் சமயத்தில், நெற்றியில் விபூதியானது காணப்படுமென்பார், விளங்க வெண்ணீறு பூசி என்றனர்.

முதல்வன் திருவிழிகளை லீலார்த்தமாக வொருகாலத்தில் தேவியார் தமது திருக்கரங்களால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழிபலவிருண்டமை கருதி உடனே யெடுக்கையில் அம்மையாருக் கேற்றஅச்சத்தில் விரல்கள் பத்திலும் வியர்வினாலுண்டாகிய கங்கை உலகத்தினை யழிக்கும்படி யிரைந்து வருகையில் அதன்வீறு குன்ற விமலர் தமது வேணியி லணிந்தமையானும்; முதல்வன் பிரசாதத்தினாற் பிரமன் ஒருகாலத்தில் தனது மனோவதி நகரினுக்குக்கொண்டுபோன கங்கை, பகீரதன்வேண்டுகோளால் பூமியில் வந்த போது உலகமழியாமல் முதல்வன் தனது சடையி லேற்றமையானும், விரிசடை கங்கைதாங்கி என்றனர். திருவாசகம். "மலைமகளை யொருபாகம் வைத்தலுமே மற்றொருத்தி, சலமுகத்தா லவன்சடையிற் பாயுமது வென்னேடி. சலமுகத்தாலவன் சடையிற்பாய்ந்திலனேற் றரணியெல்லாம், பிலமுகத்தே புகப்பாய்ந்து பெருங்கேடாஞ்சாழலோ." எனவும் கந்தபுராணம். "அக்கதி மூன்று தன்னி லயனகர் புகுந்தகங்கை, தன்னருந் திறலின் மிக்க பகீரதன் தவத்தான் மீளப், பின்னரு மிமைமாமுக்கட் பெருந்தகை முடிமேற் றாங்கி, யிங்கில வரைப்பிற் செல்ல விரைவதில் விடுத்தல் செய்தான்." எனவும், நவமஸ்கந்தம். "[illegible]" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

முதல்வனது விராட்டுருவத்தில் வளிமூச்சாகவும், உருவம் ககனமாகவும், பூமிதாளாகவும், உள்ள மன்றாகவும் பொலிந்திருக்குமென்றனர். உள்ளத்தினை மன்றென்றது தில்லை யிருதயபுண்டரீக மாகலினென்க. (௩௬௭)

மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே
வாதமோ டபயக் கைகள்
முறைமையி னோங்க நாத
முரசெனக் கறங்க வெங்கும்
குறைவிலா வணநி றைந்து
கோதிலா நடனஞ் செய்வான்
இறையவ னெனலா மியார்க்கு
மிதயசம் மதமீ தல்லால்.

(இ-ள்.) மறை முழக்கு ஒலிப்ப-வேதமுழக்கமானது சத்திக்கவும்-வரதமோடு அபயகைகள்-வரதாபய அஸ்தங்கள், முறைமையின் ஓங்க-முறையாக மிக்குவிளங்கவும். நாதம்-நாததத்துவமானது, முரசு என்கறங்க, பேரிகைபோல வொலிக்கவும், எங்கும்-எவ்விடத்தும், குறைவு இல்லாவண்ணம்-குறைவில்லாதபடி, நிறைந்து-நிறம்பி, கோது இல்லா நடனஞ் செய்வான்-குற்றமற்ற நடனம்பண்ணுவோன்யாவன், (அவன்) இறைவன்-முதல்வன், எனலாம்-என்று சொல்லலாம், யார்க்கும்-எல்லார்க்கும், இதயசம்மதம்-இதயசம்மதமான காரியம், ஈது அல்லால்-இதுவாமன்றி. என்க.

(வி-ரை.) வரதக்கை-வரங்கொடுக்கு மிடதுகை. அபயக்கை-பயமொழிக்கும் வலதுகை, கோதிலாதநடனம்-ஞானநடனம். முந்திய செய்யுள்களின் இறைவன் யாரெனச் சங்கித்து, பிரமனும் விண்டுவும் இறைவரல்லவெனக்காரணங் கூறிக்கழித்து, இறைவனிவன்றானென அவனருமை அடையாளங்களிற் சில வெடுத்துக்கூறி இச்செய்யுளில் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆனந்த நிர்த்தனஞ்செய்யும் ஆண்டவனே இறைவனெனத் தாபித்தனர். வரதக்கையானது அடியாரை நோக்கி, அன்பர்காள்! இத்திருவடியின் கீழ்நீழலை அடையுங்கள் எனக் குஞ்சிதபாதத்தினைக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும், அங்ஙனமடைந்தால் மோட்சமறித்து ஆதரிப்போம் பயப்பட வேண்டாமென அபயக்கை காட்டிக்கொண்டிருக்கும். (கஅ)

அல்லலாந் தொழில் படைத்தே
யடிக்கடி யுரு வெடுத்தே
மல்லன்மா ஞாலங் காக்க
வருபவர் கடவு ளென்னில்
தொல்லையாம் பிறவி வேலை
தொலைந்திடா திருணீங் காது
நல்லது மாயை தானு
நானென வந்து நிற்கும்.

(இ-ள்.) அல்லல் ஆம்தொழில் படைத்து-துக்கரூபமாகிய தொழிலைப் பெற்று, அடிக்கடி உரு எடுத்து-அடிக்கடி சரீரம் எடுத்து மல்லல்-வளம்

பொருந்திய, மா-பெரிய, ஞாலம்-உலகத்தினை, காக்கவருபவர்-இரட்சிக்க வருபவர்கள், கடவுள் என்னின்-கடவுள் என்றால், தொல்லை ஆம்-பழமையாகிய, பிறவிவேலை-பிறவிக்கடலானது, தொலைந்திடாது-நீங்காது, இருள்நீங்காது-அஞ்ஞானம் விலகாது, நல்லது மாயைதானும்-நன்மையாய்த் தோன்றுகிற மாயையும், நான்எனவந்து நிற்கும்-நானென்று வந்து நிற்கும். என்க.

(வி-ரை.) படைப்பும் காப்பும் தனுகரண புவன போகங்களில் ஆன்மாக்கள் மொத்துண்டலைவதற்குக் காரணமாக விருத்தலின், அல்லலாந் தொழில் என்றனர். அத்தகைய படைப்புக்கும், காப்புக்கும் கர்த்தாக்களாயுள்ள பிரமனும், விண்டுவும் அடிக்கடி பிறக்கின்ற தன்மையை யுடையவர்களாகையால், அடிக்கடி வுருவெடுத்தே என்றனர். பலநூல்களிலும் அவ்விருவருக்கும் இறப்பு, பிறப்பு ஏராளமாகக் கூறப்பட்டிருத்தலினா லிங்ஙனங்கூறினர். சிவஞானதீபம். "சதுரியுகமவை யிரண்டாயிரந்தான் சென்றாற் சதுமுகனுக் கொருதிவசம்தகையார் வாணி, பதிமகிழுந் தினத்திலொருபகலிற்றானே பதினால்வ ரிந்திரர்தம் பதம்போ மிந்த, விதியடை.வே பிரமரொரு கோடிநீங்கில் விண்டுவினுக்கொரு பகலால் விழியிற்றஞ்சு, மதிதிருமாலொருகோடி யிறக்குங்காலமலரளக மவிழ்த்துமையாள் முடிக்குநேரம்." எனவும், அருணையந்தாதி. "சோடிவிதி மாளிற் குலாவுகம லக்கண்ண-னோடிவடபாலு றங்குமே-நாடுங்கா, லக்கண்ணர் கோடியழியி லருணேசன், நக்கனருள் சற்றேநகும்." எனவும், தேவாரம். "நூறுகோடி பிரமர்களொங்கினர், ஆறுகோடி நாராயணரங்ஙனே, ஏறுகங்கை மணலெண்ணி லிந்திரர், ஈறிலாதவனீச னொருவனே," எனவும், அதர்வசிகை. "ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ராஸ்தே ஸம்ப்ரலீயந்தே" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (இச்சுலோகத்தில் ருத்திரனென்றது குணருத்திரனை.)

அந்தக னொருவன் கண்ணுள்ளா னொருவனைத் துணையாகக்கொண்டு நடக்கின் தானினைத்த பதியிற்போய்ச் சேருவன், அங்ஙனமல்லாது தன்னைப் போலுமந்தகனைத் துணையாகக்கொண்டுநடக்கின் இருவரும் படுகுழியில் வீழ்ந்து துன்படைவர். அதுபோல பிறவியில் மொத்துண்டலைபவன் பிறப்பில்லாத முதல்வனைத் துணையாகக் கொள்ளின் தான் கருதிய பலனையடைவன் அங்ஙனமல்லாது தன்னைப்போலும் பிறப்பில் மொத்துண்டுழலுங் கடவுளினைத் துணையாகக் கொள்ளின் இருவருமொருங்கு சேர்ந்து துன்பப்படவேண்டுமாகலின், கடவுளென்னில் தொல்லையாம்பிறவி வேலை தொலைந்திடாது என்றனர். அக்கடவுளரை நம்புவார்க்குப் பிறவி நீங்காதொழியவே ஆணவந் தலையெடுக்குமாகலின், இருணீங்காது என்றனர். ஆணவங்காரணமாக மாயை வந்தடையுமாகலின், மாயைதானு நானென வந்து நிற்குமென்றனர்.

மாயையானது, ஆன்மாக்களுக்கு முதல்வனுடைய ஞானமாகிய கிரணந் தோன்றி ஆணவவிருள் நீங்குமளவும் தன்னடத்தே நின்றுந் தனு

சரணபுவன போகங்கள் அவரவர்கள் புண்ணிய பாவங்களுக் கேற்பத் தோன்றிச் சிறிதே மலவிருளினை நீக்கி விடய வின்பங்களைக்காட்டும் விளக்குபோன் றிருப்பதால், நல்லது மாயை என்றனர். திருவருட்பயன். "விடிவாமளவும் விளக்கனையமாயை, வடியாத்தகன்மத்து வந்து." என்றதனாற் காண்க.

நாமென நிற்கு ஞான
ஞானமன் றந்த ஞானம்
மோனமா யிருக்க வொட்டா
மோனமின் றாக வேதான்
தேனென ருசிக்கு மன்பாற்
சிந்தைநைந் துருகும் வண்ணம்
வானென நிறைந்தா னந்த
மாகடல் வளைவ தின்றே.

(இ-ள்.) நான் என நிற்கும் ஞானம்-நானென்று விவகரிக்க நிற்கின்ற ஞானமானது, ஞானம் அன்று-ஞானமல்ல, (ஏனெனின்) அந்தஞானம்-அந்த ஞானமானது, மோனமாய் இருக்கவொட்டா-மோனமாயிருக்க வொட்டாது (ஆதலால்,) மோனம் இன்றாகவே-மோனம் இல்லையாயினபோதே தேன் என-தேன்போல, ருசிக்கும் அன்பால்-உருசிக்கின்ற அன்பினாலே, சிந்தை-மனமானது, நைந்து உருகும்வண்ணம்-நைந்துகரையும்படி, ஆனந்தம்-சுகமாகிய, மா-பெரிய, கடல்-கடலானது, வான்என நிறைந்து-மேகங்கள்போல நிறைந்து, வளைவது இன்று-வளைதல் இல்லை. என்க.

(வி-ரை.) நானெனக் கூறப்படுவதாகிய மயக்கத்தினை அறுத்தினன புருஷன் யாவனோ அவனே மெய்யுணர்வுடைய ஞானியாகலின், நானென நிற்கு ஞானம் ஞானமன்று என்றனர். பிரபுலிங்கலீலை. "யானென தென்பதிருந்திடு காறு, ஞான முறுவது நண்ணிலனாயிற், றுணிவிலையாத சகந்திகழ்கிற்கும், தீனமிலாத சிவந்திகழாதே." எனவும் திருக்குறள் "யானென தென்னுஞ்செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்தவுலகம் புகும்." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. மோனங்கூட வேண்டுமாயின் ஞானமத்தியாவசியமாகலின் அந்த ஞானம் நானென நிற்கு ஞானமல்லவாகையால் இந்தஞானத்தால் மோனங்கூடாதென்பார், மோனமாயிருக்க வொட்டாதென்றனர். மோன நிலை பெறுதிருக்கவே சிவானந்தம் விளையாதென்பார், ஆனந்தமா கடல் வளைவதின்றே என்றனர். பஞ்சாக்கரவந்தாதி. "பாடுதும் பஞ்சாக்கரத்தை யென்றும் படர்தலொடுங், கூடுவதன்னவன் பாதமதுவந்து கூடுதலும், வாதிப்ப மனவாக்குச் செயல்கழ் செயலற், றோடுவ வாளாவிருப்பதல்லாற் பின்னை யொன்றில்லையே." என்றதனாற் காண்க. (௧௭௦)

இன்றென விருப்போ மென்னி
னென்றுஞ்சூனியமா முத்தி

நன்றொடு தீது மன்றி
    நாமுன்னே பெறுமவித்தை
நின்றது பெத்தந் தானே
    நிரந்தர முத்தி யென்னி
னென்றொரு வரைநான் கேட்க
    வுணர்வில்லை குருவு மில்லை.

(இ-ள்.) இன்று என இருப்போம் என்னின்-இல்லையெனவிருப்போமென்றால், என்றும்-எக்காலத்தும், முத்தி-முத்தியென்பது, சூனியம் ஆம்-சூனியமாய் முடியும், (அப்போது) நன்றொடு தீதும் அன்றி-நன்மையொடு தீமையு மல்லாமல், நாம் முன்னேபெறும் அவித்தை நின்றது-நாம் முன்னமே யடைந்திருந்த அவிச்சை நிலைபெற்றது, பெத்தம்தானே-அந்த அவிச்சை நிலைபெற்றிருந்த பெத்தநிலைசையே, நிரந்தரம்-சதாகாலமும், முத்தி என்னின்-முத்தியென்று சொன்னால், ஒருவரை-ஒருத்தரை, நான்ஒன்று கேட்க-நானொன்றைக் கேட்பதற்கு, உணர்வு இல்லை-அறிவில்லை, குருவும் இல்லை-ஆசாரியனுமில்லை. என்க.

(வி-ரை.) ஆனந்தமொன்று வேண்டுவதில்லை யென விருப்போமெனில் வேதாகம விதிகாச புராணங்களிற் கூறப்படும் முத்தியெனு மொரு நிலையில்லையாய் முடியுமாகையால், இன்றென விருப்போமென்னி னென்றுஞ் சூனியமாமுத்தி என்றனர். முத்திக்கேதுவான ஆனந்த மொன்றினை யனுபவிக்க வேண்டுமென்கிற முயற்சியொழியவே இதுநன்மை இதுதீமை யெனும் விசாரமற்று வாழுகேரிட்டு அஞ்ஞானந் தலையிடுமென்பார், நன்றொடு தீதுமன்றி நாமுன்னே பெறுமவித்தையென்றார். பெத்தநிலையே சத்தியமெனவும் முத்தநிலை யென்பதொன்றில்லை யெனவும் கொள்வோமென்னில் குருசிட பரம்பரை யென்பதொழிந்து போம் என்பார், நின்றது பெத்தந்தானே நிரந்தரமுத்தி யென்னினென்றொருவரை நான் கேட்க வுணர்வில்லை குருவு மில்லை என்றனர், (கஎக)

இல்லையென் றிடினிப் பூமி
    யிருந்தவா றிருப்போ மென்னில்
நல்லவன் சாரு வாக
    னன்சொலு நெறிக்கு வீணில்
தொல்லையே யாக மாதி
    தொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங்
கொல்லவந் திருமி னென்ன
    வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ.

(இ-ள்.) இல்லையென்றிடின்-இல்லை யென்று சொல்லின், இப்பூமி-இந்த வுலகம், இருந்தவாறு-இருந்தபிரகாரம், இருப்போமென்னில்-இருப்

போமென்றல், நல்லவன் சாருவாகன்-நல்லவனாகிய சாருவாகன், நான் சொல்லுநெறிக்கு-நான் சொல்லுகின்ற மார்க்கத்தை யனுட்டிப்பதற்கு, வீணின்-வீணாக, தொல்லை ஏன்-தொந்தரவுயாதுக்கு, ஆகமாதி தொடுப்பது ஏன்-ஆகமமுதலியவைகளைத் தொடங்குவது யாதிக்கு, மயக்கம் ஏது-மயக்கம் யாதிக்கு, இங்கு-இவ்விடத்தில், ஒல்லை-விரைவில், வந்து இருமின் என்ன-வந்து என்னோடு கூடியிருக்களென்று, உறவு செய்திடுவன்-நட்பு செய்வான். என்க.

(வி-ரை.) இயற்கையாய் யாவும் நடக்கிறபடி நடக்கிறது, குருசீட விவகாரமெற்றுக்கென்னில், உடனே நிரீச்சுரவாதி வந்தடுத்து ஆம் ஆம் அது மெய் ஆகமமுதலிய நூல்களை நம்பித் தொல்லையுறுவானேன் என்னுடன் கூடிச் சுகமாகவாழலாமென்று சினேகஞ் செய்து கொள்வன் என்பார், இல்லையென்றிடில்...உறவு செய்திடுவனந்தோ என்றனர். சாருவாகனென்னும் நிரீச்சுரவாதி யென்பான் பிரத்தியட்சமொழிய அனுமானமுதலிய கொள்ளாமல் கன்மமும், ஆன்மாவும் கடவுளுமில்லையென்று சொல்லி இம்மைப்பயனாகிய மகளீரிடத்துண்டாகிய இன்பமே பொருளெனக்கொண்டவன். சித்தியார் "ஊடுவதுணர்வதுற்ற கல்வி மங்கையாரையுள்ளி, வாடுவதடியில் வீழ்ந்து வருந்தவதருந்தவம்பின், கூடுவதுணர்வு கெட்டுக் குணமெலாம் வேட்கையாகி, நீடுவதின்ப முத்தியித்தினின்றார்கள் முத்தர்." எனவும், வாசமார் குழலார் தங்கள் மணியல் குற்றடத்தே மூழ்கி, நேசமார் குமுதச்செவ்வா யமுதினை நிறையவுண்டு, தேசுலாமணி மென்றோண்மேற் சேர்ந்து வீற்றிருந்திடாதே. மாசுலாமனத்தோ ரெல்லா மறுமைகொண்டருவர் மன்னோ." எனவும், "வீட்டினையுளதென்றோடிமெலிவதிங்கென்னை வீடு, காட்டுவோர் கண்டோர் கேட்டோர் கரியவையுண்டேற் காட்டீர் நாட்டினிலரசராணைக் கிசையவே நடந்திநாளு, மீட்டிய பொருள் கொண்டிங்கே யின்பத்தினிசைந்திடீரே." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௬௭௨)

> அந்தணர் நால்வர் காண
> வருட்குரு வாகி வந்த
> எந்தையே யெல்லாந் தானென்
> றியம்பின னமைப் படைத்த
> தந்தைநீ எம்மைக் காக்குந்
> தலைவனே நுந்தை யன்றோ
> பந்தமில் சித்தி முத்தி
> படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய்.

(இ-ள்.) அந்தணர் நால்வர்காண-வேதியர் நால்வர்காணும்படி, அருள் குரு ஆகிவந்த-அருளுருவாகிய ஆசாரிய மூர்த்தமா யெழுந்தருளின, எந்தையே-எமது பிதாவாகிய முதல்வனே, எல்லாம் தான் என்று-எல்லாப்

பொருள்களுந் தானேயென்று, இயம்பினன்-சொல்லினுன், (ஆயினும்)எம்மைப்படைத்த தந்தை நீ-எங்களைச்சிருஷ்டித்த பிதாவு நீ, எம்மை-எங்களை, காக்கும்-இரட்சிக்கின்ற, தலைவன் - முதல்வன், நுந்தை அன்றே - உன் தந்தையாகிய திருமாலல்லவா, பந்தம் இல் - பிணிப்பற்ற, சித்தி முத்தி படைக்க-சித்திமுத்திகளைப் பெற்று வாழ்வதற்கு, நின் அருள் பாலிப்பாய்-உன் கிருபையைத் தந்தருளவேண்டும். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் திருக்கைலாயத்திலே கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழிலே தட்சணாமூர்த்தி கோலங்கொண் டெழுந்தருளிச்சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர்நால்வருக்குஞ் சிவஞானபோத முபதேசித்தமுதல்வனே, உடலும் உயிரும் போலவும், பாலுநீரும் போலவும், பரிதியுமதியும் போலவும் உலகத்தோடு வேற்றுமையின்றிக் கலப்பால் ஒன்றாய்த்தானிருப்பேனென் றுரைத்தானென்பார், அந்தணர் நால்வர்காண வருட்குருவாகி வந்த எந்தையே யெல்லாந்தானென் றியம்பினன்என்றார். படைப்புக்கடவுள் பிரமனும், காப்புக்கடவுள் அவன் றந்தையுமாகலான், எமைப்படைத்த தந்தைநீ யெம்மைக்காக்குந் தலைவனே நுந்தையன்றே என்றனர். சித்தி இம்மைப்பலனும், முத்திமறுமைப் பலனுமாம். ஈண்டுப் பந்தமில் சித்தி யென்றதனல் அருட்சித்தியெனக்கொள்க. அணிமாமுதலிய சித்தியையன்று இவை பந்தமுறு சித்தியாம். அஷ்டமாசித்தியு மென்செய என இவ்வாசிரியரே கூறியுள்ளதனைக்காண்க. (௧எ௩)

பன்மாலை.

எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையு ணர்ந்தோர்
　　பாமாலைக் கேநீதான் பக்ஷ மென்று
நன்மாலை யாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர்
　　நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ் சொன்னேன்
சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
　　தொண்டனே னெந்நாளுந் துதித்து நிற்பேன்
என்மாலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
　　யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பி ரானே.

(இ-ள்.) பன்மாலை திரள் இருக்க-பல்வகையவாகிய பூமாலைத் தொகுதியிருக்கச்செய்தே, (அவற்றில் விருப்பம்வையாது) தம்மை உணர்ந்தோர்-தம்மையுணர்ந்தோர்களாகிய ஞானிகளுடைய, பாமாலைக்கே - கவிமாலைகளிடத்தே, நீ-நீ, பட்சம்என்று-விருப்பஞ் செய்வோனென்று, நம்மாலை ஆ-பூமாலை பாமாலை யென்றவிரண்டனுள் பாமாலையே சிறந்தமாலையாக, எடுத்து-தெரிந்தெடுத்து, நல்லோர்-பெரியோர்கள், சொன்னார்-உன்திரு

வடியிற் சூட்டினார்கள், நலம் அறிந்து-நன்மையாவதிது வென்று பாகுபடுத்துணர்ந்து, கல்லாத - அந்நன்மையைத்தரும் வீட்டுநூல்களைக் கற்றறியாத, நானும்-அடியேனும், சொன்னேன்-பாமாலை சூட்டினேன், சொல்-சொல்லப்பட்ட, மாலை மாலை ஆ-தாரை தாரையாக, கண்ணீர்சோர - கண்ணீரொழுக, தொண்டனேன்-உன்தொழும்பு பூண்டவனாகிய நான், எந்நாளும்-(இன்றுபோலவே) எக்காலத்திலும், துதித்து நிற்பேன் வழுத்தா நிற்பேன், திருக்கருணை எம்பிரானே-சிறந்தகருணையினையுடைய எம்மிறைவனே, என் மாலை அறிந்து-என் விருப்பத்தையுணர்ந்து, இங்கே வாவா என்றே-இங்கே வருவாய் வருவாய் என்று சொல்லிக்கொண்டே, என்னை கலப்பாய்-என்னைச் சேர்வாயாக. என்க.

(வி-ரை) கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்னும் நால்வகை மலர்களாற் சமைத்த பூமாலைக்கு மணமறல், வாடல், தேன்பிலிற்றுமை முதலிய குணங்களுண்மையாலும்; பெயர், வினை, இடை, உரிஎன்னும் நால்வகை சொன்மலர் பத்தியிற்பதிய எண்சுவைத்தேன் பரவ அணிவாய்ப்ப திக்கு முழுமையுஞ் சிவமணங்கமழ்தர வன்பெனுநாரிற் றொடுக்கப்படுஞ் சிறப்புசொன்மாலைக் குண்மையானும், பூமாலையினுஞ் சொல்மாலையினிடத்திலேயே முதல்வனுக்கு விருப்பமென்பார், பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமையுணர்ந்தோர் பாமாலைக்கேநீதான் பட்சமென்று என்றனர். திருவாரூர்நான்மணிமாலை "தண்மலரும் பொழிற் றென்கமலேசற்குச் சாத்துகின்ற, வொண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலுமற் றோர்புலவன், பண்மலர் சாத்திப் பணிகொண்ட வாபச்சை மால்சிவந்த, கண்மலர் சாத்தியுங் காண்பரி தான கழன்மலரே." என்றதனாற்காண்க. ஆகலின் திருவருட்பெருஞ் செல்வராகிய சமயகுரவர்கள் முதலியோர் பாமாலையினையே சூட்டினாரென்பார், நன்மாலையா வெடுத்துச் சொன்னார் நல்லோர் என்றனர். ஆகையால்முதல்வனாகிய நீ பாமாலை யிடத்துப் பிரியம் வைத்திருத்தலினாலேயும், "மையல் கொண்டழகேனே" எனவும், "அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே" எனவும் திருவாதவூரடிகள் கட்டளை யிட்டிருத்தலினாலும் நானமுது அழுதுபாடினேன் என்பார், சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத் தொண்டனேன் எந்நாளும் துதித்து நிற்பேன் என்றனர். (௧௭௪)

கருணைமொழி சிறிதில்லை னீத லில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க
ஒருபொழுதும் பெற்றறியே னென்னை யாளு
மொருவாவுன் னடிமைநா னொருத்த னுக்கோ
இருவினையு முக்குணமுங் கரண நான்கு
மிடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதி யாறும்
வரவரவு மேழைக்கோ ரெட்ட தான
மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவ மன்றே.

(இ-ள்.) கருணைமொழி சிறிது இல்லேன்-நான் தயையோடு கூடிய மொழி சிறிது மில்லாதவன், ஈதல் இல்லேன்-ஈகையில்லாதவன், என்றன் கருத்துக்கு ஏற்க-என் கருத்துக்கிணங்க, ஒருபொழுதும்-ஒருகாலத்தும் கண்ணீர் கம்பலை பெற்றறியேன்-கண்ணீர் கம்பல்களைப் பெற்றறியேன், என்னை ஆளும் ஒருவர்-என்னை ஆண்டருளாநின்ற ஒப்பற்றவனே, உன் அடிமைநான் ஒருத்தனுக்கே-உன்னடிமையாகிய என் ஒருவனுக்குத்தானே இருவினையும்-இருவினைகளும், முக்குணமும்-முக்குணங்களும், கரணம் நான்கும்-நாற்கரணங்களும், இடர்செய்யும் ஐம்புலனும்-துன்பத்தைச் செய்கின்ற ஐம்புலன்களும், காமாதி ஆறும்-காமம் முதலாகிய ஆறும், வரவரவும்-வரவர, ஏழைக்கு-அறிவிலியாகிய எனக்கு, ஓர் எட்டதான-ஒரு எட்டாகிய, மதத்தொடும்-கர்வங்களுடன், வந்து எதிர்த்த-வந்து சம்பவித்தன, நவவடிவம்-நவந்தருபேதமாயுள்ள, மன்றே-சிதாகாயமே என்க.

(வி-ரை.) "ஐயம்படவுரை." "ஐயமிட்டுண்." என்பவைகட்கு மாறாக உள்ளேன் என்பார், கருணைமொழி சிறிதில்லேன், ஈதலில்லேன் என்றனர், "அழுசேனின்பாலன்பா மனமாய்" என்றதற்கெற்ப, கண்ணீர் கம்பலை யென்றன் கருத்துக்கேற்க ஒருபொழுதும் பெற்றறியேன் என்றனர். கம்பலை-நடுக்கம். இருவினை-நல்வினை, தீவினைகள். முக்குணம்-சாத்துவிகம், இராசம், தாமதம். கரணம் நான்கு-மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம், ஐம்புலன்-சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம். காமாதி ஆறு-காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம். எட்டானமதம்-குலம், ரூபம், யவ்வனம், வித்தை, தனம், பிரபுத்துவம், சகாயம், சகசம். நவந்தரு பேதம்-பிரமன், விண்டு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன், சத்தி, சிவம், நாதம், விந்து.

வடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச் சுத்த
வான்பொருளே யெளியனேன் மனமா மாயைக்
குடிகெடுக்கத் துசங்கட்டிக் கொண்ட மோன
குருவேயென் றெய்வமே கோதி லாத
படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்
படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்று மாறே
அடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்க வேண்டு
மடிமுடியொன் றில்லாத வகண்ட வாழ்வே.

(இ-ள்.) வடிவு அனைத்தும் தந்த-உருவங்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்த, வடிவு இல்லா-உருவமில்லாத, சுத்தம்-தூய்மையான, வான் பொருளே-மேலானபொருளே, எளியனேன்-எளியனேனது. மனம் ஆம் மனத்திலுண்டாகிய, மாயை-மாயையின், குடிகெடுக்க-குடியைக் கெடுப்பதற்காக, துசம் கட்டிக்கொண்ட-கொடிகட்டிக்கொண்ட, மோன குருவே-மௌனகுருவே, என்தெய்வமே-எனது கடவுளே, எனக்கு-அடியேனுக்கு,

கோது இல்லாதபடி-குற்றமில்லாதபடி, ஆனந்தவெள்ளம்-சுகவாரியானது, வந்து தேக்கும்படி-வந்து நிறையவும், எனக்கு-அடியேனுக்கு, உன் திருக்கருணை பற்றுமாறு-உன் சிறந்த அருள் பதியவும், இன்னம்.(முன்வைத்ததுபோல,) இன்னமும், அடியெடுத்து-உன் திருவடியைத் தூக்கி, என்முடிமேல் வைக்கவேண்டும்-என் சிரசின்மீது வைத்தருளலே தகுதியாகும், அடிமுடி-முதல் இறுதிகள், ஒன்று இல்லாத-சிறிதுமில்லாத, அகண்ட வாழ்வே-வியாபகமான பெரியவாழ்வே. என்க.

(வி-ரை.) அங்கிங்கெனாதபடி எங்கும் வியாபகமாயுள்ள முதல்வனது சந்நிதானத்தின் விசேஷத்தால் மாயை பரிணமித் துருவங்களாகிய விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனவாகலின், வடிவனைத்துந் தந்த வடிவில்லாச் சுத்த வான் பொருளே என்றனர். முதல்தன் ஆசாரிய வடிவங்கொண்டெழுந்தருளிவந்து தீட்சித்த மாத்திரத்து இதுகாறுஞ் சத்தியமென மனமெண்ணியிருந்தயாவும் மாயாகாரியமெனத் தேர்ந்து அவற்றினிடத்துப்பற்றுண்டாகா தொழிந்ததென்பார், யெளியனேன் மனமா மாயைக் குடிகெடுக்கத் துசங்கட்டிக்கொண்ட மோனகுருவே என்றனர். திருவடி தீட்சையாற் சகலசித்தியு முண்டாகுமாகலின், திருக்கருணைப்பற்றுமாறும், ஆனந்தவெள்ளந் தேக்குமாறும் அடியெடுத்தென் முடியிலின்னம் வைக்க வேண்டும் என்றனர். திருமந்திரம்: "திருவடிஞானஞ் சிவமாக்குவிக்கும், திருவடிஞானஞ் சிவலோகஞ் சேர்க்குந், திருவடிஞானஞ் சிறைமலமீட்டுந், திருவடிஞானந்திண் சித்திமுத்தியே." என்றதனாற்காண்க. "ஆதியுமந்தமு மில்லாவரும் பெருஞ்சோதி" என்றதற்கேற்ப, அடிமுடி யொன்றில்லாத வகண்டவாழ்வே என்றனர். (௩௭௪)

வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் றேர்ந்த
வாறேநா னப்பாலோர் வழிபா ராமல்
தாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்ன மாயந்
தடையுற்றுன் மேற்கதியுந் தடைய தாமே
ஊழ்வலியே வல்லதுன்றன் றிருக்கூத் தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா யின்னம்
பாழவதிப் படவெனக்கு முடியாத தெல்லாம்
படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசி னானே.

(இ-ள்.) வாழ்வு அனைத்தும்-பிரபஞ்சவாழ்வுகளெல்லாம், மயக்கம் என-மயங்குதற் கேதுக்களே யென்று, தேர்ந்தேன்-தெளிந்தேன், தேர்ந்தவாறே-தெளிந்தவண்ணமே, நான்-அடியேன், அப்பால் ஓர்வழிபாராமல்-அப்பாலொரு நல்வழியை நோக்காமல், தாழ்வுபெற்று-தாமதித்து, இங்கு இருந்தேன்-இந்தப்பொய்யுலகிலிருந்தேன், ஈது என்னமாயம்-இது என்னமாயாகாரியம், தடைஉற்றால்-தடைப்பட்டால், மேல்கதியுந் தடையாமே-மேலாகிய மோட்சகதியுந் தடைப்படுமே, (இதற்குக்காரணம்)வாழ்

வலியோ - ...ழினது வலிமையோ, அல்லது - அன்றி, உன்றன் திருக்கூத்தோ - ...திருவிளையாட்டோ, இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒருதமியேன்மேல் குறையோ - தமியேனிடத்துக்குறைபாடோ, (அறிந்திலேன்)உணர்த்தாய்-(அதனையே) அறிவிப்பாய், எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களையும், படைத்து - சிருட்டித்து; அளித்து - காத்து, துடைக்கவல்ல - சங்கரிக்கவல்ல, பரிசினனே - குணத்தையுடையவனே, இன்னம் - இன்னமும், பாழ்-பாழான அவதிப்பட - துன்பப்பட, எனக்கு முடியாது - எனக்குக் கூடாது. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்ச வாழ்க்கையனைத்தும் மாயாகாரியமென நன்குதேர்ந்தும் அனுபவத்திற்கண்டு நீங்கி நலமடையக்கருதினேனல்லேன் என்பார் 'வாழ்வனைத்துமயக்கமெனத்தேர்ந்தேன்றேர்ந்தவாறேநானப்பாலோர்வழி பாராமல், தாழ்வுபெற்றிங்கிருந்தேன்' என்றனர். அனுபவத்திற்கொண்டுவாராமையால் அத்தியாவசியமாக அடையவேண்டிய கதிக்குத் தடைசேர்ந்ததென்பார் தடையுற்றன் மேற்கதியுத்தடையதாமே என்றனர். பிரபஞ்சவாழ்க்கை மாயாகாரியமென உண்மை தேர்ந்தும் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவாராதபடி தடைசேர்ந்ததற்குக்காரணம், ஊழ்வலியோ, உன்திருக்கூத்தோ தமியேன்மேற் குறையோ என்றனர், குறையினை யீற்றில்வைத்துக் கூறினமையின் தன்குறையே காரணமெனத் தீர்மானித்துக்கொண்டனர். இனிச் சகிக்கமுடியாதென்பார், பாழவதிப்பட வெனக்குமுடியாது என்றனர். "அனைத்துலகுமாக்குவாய் காப்பாயழிப்பாய்" என்ற சிவபுராணவசுவனுக்கு ஏற்ப, படைத்தளித்துத்துடைக்க வல்ல பரிசினனே என்றனர். (கஎஎ)

நானெனுமோ ரகந்தைதனை யெனக்கேன் வைத்தாய்
நல்வினைதீ வினையெனவே நடுவே நாட்டி
ஊனுறு முடற்சுமையென் மீதேன் வைத்தா
யுயிரெனவு மென்னையொன்று ளுள்ளேன் வைத்தாய்
ஆனமை யாயகில நிகில பேத
மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவா னந்தத்
தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொன்றே

(இ - ள்.) இங்கு - இவ்விடத்தில், நான்நான் என்னும் அகந்தை-நான் நான் என்கிற அகங்காரத்தை, எனக்கு என்வைத்தாய்-என்னிடத்தில் என் வைத்தனை, நல்வினை தீவினை என-நல்வினை தீவினை என்று, நடுவே நாட்டி-இடையில் நிறுத்தி, ஊன் உறும் உடல் சுமை-மாமிசம் நிறைந்த உடற்பாரத்தை, என்மீது என்வைத்தாய் - என்மேல் என்வைத்தனை, என்னை - அடியேனை, உயிர்எனவும் - உயிர் என்று சொல்லவும், உள் - உடற்குள்; ஒன்று ஆ - ஒருபொருளாக, ஏன்வைத்தாய் - ஏன்வைத்தனை, ஆனாமையாய்-நீங்காமையாகி, அகிலம் - பிரபஞ்சத்திலுள்ள, நிகிலபேதம் அனைத்திலுள்ளும் - பேதரூபங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும், தான் ஆகி - தானே நிறைந்து, அறிவு

ஆனந்தத்தேன் ஆகி - ஞானானந்தத்தேனாகி, பால்ஆகி - பாலாகி, கனிஆய் - பழமாகி, செழு - செழுமையாகிய, கன்னல்பாகு ஆய் - சர்க்கரைப்பாகாகி, கற்கண்டு ஆய் - கற்கண்டாகி, திகழ்ந்த ஒன்றே - பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்ற பொருளே. என்க.

(வி - ரை.) ஆணவ மலத்தின் காரியமாகிய நானெனிங்கெனு மகந்தையும், கன்ம மலத்தின் காரியமாகிய நல்வினை தீவினையும், மாயா மலத்தின் காரியமாகிய ஊனுருமுடற் சுமையும், அநாதியாகிய உயிருக்குப் பிராரத்துவத்திற்குத் தக்கபடி யமைந்துவர, என்வைத்தாயென்றது பரவை வழக்கு நோக்கியேயாம். திருவாசகம் "கறந்தபால் கன்னலொடு நெய்கலந்தாற்போலச், சிறந்தடியார் சிந்தனையுட்டேனூறி நின்ற." எனக்கூறியுள்ளதற் கேற்பத் தேனாகிப்பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொன்றே என்றனர். (௧௭௮)

ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னை யென்னை
யுன்னி யுன்னும் பொருளலைநீ யுன்பாலன்பால்
நின்றதன்மைக் கிரங்கும்வை ராக்கிய னல்லே
னிவர்த்தி யவைவேண்டுமிந்த நீல னுக்கே
என்றுமென்று மிந்நெறிபோர் குணமு மில்லை
யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோ வேதோ
கன்றுமனத் துடனாடு தழைதின் றற்போற்
கல்வியுங்கேள் வியுமாகிக் கலக்குற்றேனே.

(இ - ள்.) ஒன்றி ஒன்றி-ஒவ்வொரு நூல்களி லழுந்தியழுந்தி, நின்றும் நின்றும் - அவ்வந்நூல்களிற் கூறியபடி யிருந்து பார்த்தும், என்னை-என்ன பயன், நீ - நீ, என்னை உன்னி - என்னை முன்னிட்டு, உன்னும் - நினைக்கப் படுகிற, பொருள் அல்லை - பொருளாயிருப்பாயல்லை, (ஆதலால்) உன்பால் அன்பால் நின்ற-உன்னிடத்தன்பு பூண்டுநின்ற, தன்மைக்கு-அன்பர் குணத்தைப்பெறும் பொருட்டு, இரங்கும் - உன்னை நோக்க விரங்கும்படியான, வைராக்கியன் அல்லேன் - பிரபஞ்ச மார்க்கத்தில் வெறுப்புடையேனல்லேன், இந்த நீலனுக்கு-இந்தப் பொய்யனுக்கு, அவை நிவர்த்திவேண்டும் - அப்பொய் நெறிகள் ஒழிதல் வேண்டும், என்றும் என்றும் - எக்காலத்தும், இந்நெறி-இந்த நன்னெறியை யடைதற்கு, ஓர்குணமும் இல்லை - சிறிதுநற் குணமுமில்லை, (அங்ஙனமாக) இடுக்குவார் கைப்பிள்ளை ஏதோ ஏதோ - அணைப்பார் கைப்பிள்ளையாதற்குக் காரணம் யாதோ, கன்றும் மனத்துடன் - வருந்துகின்ற மனத்துடன், ஆடுதழை தின்றற்போல் - ஆடுதழை மேய்ந்தாற்போல, கல்வியும் கேள்வியும் ஆகி - பல்வகைக் கல்விகேள்விகளை யுடையேனாகி, கலக்குற்றேன் - கலங்கலுற்றேன், ஏ-இதென்ன கொடுமை. என்க.

(வி - ரை.) வேதங்களாலேயும், புராணங்களாலேயும் இதிகாசங்களாலேயும், மிருதிகளாலேயும், சாத்திரங்களாலேயும் அறியப்படாத முதல்

வனே-அவ்வந்நூல்களிலமூர்த்தியமூர்த்தி, ஆராய்ந்தும் ஆராய்ந்தும்பிரயோசன மில்லை யென்பார், ஒன்றி யொன்றி நின்று நின்றுமென்னை என்றனர். அது தற்போத முனைவுகொண் டாராய்வார்க்குக் கிட்டாதென்பார், என்னையுன் னியுன்னும் பொருளலை நீ என்றனர். அதாவது முன்னிலைச்சுட்டுக் கொண் டாராய்தலினாலறியப்படாரென்றதாம். திருவாசகம், "சென்றுசென் றணு வாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாம் திருப்பெருந் துறைபுறைசிவனே,ஒன்றுநீ யல்லையன்றியொன்றில்லை யாருன்னையறியகிற்பாரே." என்றதனாற்காண்க.

அறுபான்மும்மைநாயன்மார் முதலியர் நின்னிடத்திலன்புபாராட்டிய தன்மைபோல்பத்திவாய்ந்து பிறபொருளிலாசையற்றிருந்திலேனென்பார், உன்பாலன்பால் நின்றதன்மைக்கிரங்கும் வைராக்கியனல்லேன் என்றனர். வைராக்கியம் ஆசையற்றிருத்தல். பொய்சொல்லி அதை யுண்மையெனச் சாதிக்குமாதினை உலகில் நீலியென அழைத்தல்போல, அத்தகையபுருடனை நீலனெனலுமாம். அழாது நற்குணம் வாய்ந்த குழந்தையினைக்கண்டோர்யா ரும் எடுத்தணைக்க விரும்புவார்கள்போல் நற்குணம் வாய்ந்தாரிடத்து எவரு நேசிக்கமுன்வருவர். நான் அத்தகையகுணமொன்று மில்லேனென்பார், குணமுமில்லை யிரக்குவார்கைப்பிள்ளை யேதோ என்றனர். கல்விகேள் விகளில் நிரம்பத்தெரிந்து கொள்ளாது சிறிது சிறிதுதேர்ந்து வாழ்ந்தேன் என்பார், ஆடு தழை தின்றாற்போற் கல்வியுங்கேள்வியுமாகிக் கலக்குற் றேனே என்றனர். (௧௭௬)

உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறொன்
றுன்னேன்பன் னாளுலகத் தோடி யாடிக்
கற்றதுங்கேட் டதுமிதனுக் கேது வாகுங்
கற்பதுங்கேட் பதுமமையுங் காணு நீத
நற்றுணையே யருட்டாயே யின்ப மான
நாதாந்த பரம்பொருளே நார ணாதி
சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சே யாகத்
தொழும்புகொள்ளுங் கனகனமே சோதிக் குன்றே.

(இ-ள்.) உற்றதுணை நீயல்லால்-பொருந்தியதுணை நீயேயன்றி, பற்று-ஆதாரமாக, வேறு ஒன்று உன்னேன்-வேறொன்றையுங்கருதேன், பலநாள்-பலநாளும், உலகத்து-உலகில், ஓடி ஆடி-ஓடியும் ஆடியும், கற்றதும் கேட்டதும்-கற்றகல்வியும் கேட்ட கேள்வியும், இதனுக்கு ஏது ஆகும் - இதற்குக் காரணமாகும், கற்பதும்கேட்பதும்-(இனிகற்கப்படுவது கேட்கப்படுவதும், அமையும் - பற்றும், காணு-யாவருங் காணக்கூடாத, நீதம் - நியதமுள்ள, நல்துணையே-சிறந்ததுணையே, அருள்தாயே-கிருபையுள்ள அன்னையே, இன்பம் ஆன-ஆனந்தரூபமான, நாதாந்தம்-நாததத்துவத்தின் முடிவிலுள்ள, பரம்பொருளே-மேலான பொருளே, நாரணாதி-நாரணன்முதலானோர், சுற்றமும் ஆய்-உறவினராகவும், நல் அன்பர்தம்மை-நல்லன்பரை, சேய் ஆக

புதல்வராகவும், தொழும்பு கொள்ளும்-அடிமைகொள்ளுகின்ற, கனகனமே-மிகக்கனத்த பொருளே, சோதிக்குன்றே-சுடர்மலையே. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சத்தில் இதுகாறும் அலைந்து அனேகநூல்களைக் கற்றதனாலும் பலபெரியோர்களை யடைந்து கேட்டதனாலும், உன்னையன்றி வேறு துணையில்லை யெனு முண்மையினை யறிந்துகொண்டே னாதலின் இனிவேறு துணை நாடேன் என்பார், உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறொன்றுமுன்னேனன்பன் ஞாலகத் தோடியாடிக்கற்றதுங்கேட்டதுமிதனுக்கேது என்றனர். அறியவேண்டிய உண்மையினையறிந்த பின்னர் இனிக்கற்பதினாலும், கேட்பதனாலும் பிரயோசன மில்லையென்பார், கற்பதுங்கேட்பதுமமையும் என்றனர். (௧அ0)

குன்றாத மூவுருவா யருவாய் ஞானக்
 கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி
 நின்னைபா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச
மன்றாக வின்பக்கூத் தாட வல்ல
 மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞான
 மமைத்த சின்முத் திரைக்கடலே யமரரேறே.

(இ-ள்.) குன்றாத-அழியாத, மூவுருவாய் - மூன்றுருவங்களாகி, அருவாய்-அருவமாகி, ஞானக்கொழுந்தாகி-ஞானமுடிவாகி, அறுசமயக்கூத்துமாடி-அறுசமயக்கூத்தாடியும், நின்றாயே-நின்றனையே, மாயை யென்னும் திரையை நீக்கி - மாயை யென்கிற திரையை விலக்கி, நின்னை - உன்னை, அறியவல்லார்யார்-உணரவல்லவர் யாவர், நினைப்போர் நெஞ்சம்-நினைப்பவர்கள் மனமே, மன்று ஆக-நடனசபையாகக்கொண்டு, இன்பக்கூத்து ஆடல்ல-ஆனந்தக்கூத்தாடவல்ல, மணியே-இரத்தினமே, நால்வர்க்கு-சநகாதி நால்வருக்கு, அன்று-அக்காலத்தில், ஆலின்கீழிருந்து-ஆலமரத்தின் கீழிருந்து, மோனஞானம் அமைத்த-மௌன ஞானத்தினையுணர்த்தின, சின்முத்திரைக்கடலே-சின்முத்திரா சாகரமே, அமரர் ஏறே-தேவர்களுக்குள் உத்தமனே. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது அதிகாரசத்தி மும்மூர்த்திகளிடத்துப் பதிந்து முத்தொழில்களைச் செய்துவரலால், மூவுருவாய் எனவும், தான்தனித்து நான்காவதாகவிளங்கியிருத்தலின், அருவாய்எனவும், ஞானத்தாலாராய்ந்து நாட முடிவில் ஞேயமாய்நின்ற பொருளாயிருத்தலின், ஞானமுடிவாகி யெனவும், அறுசமயத்தினருக்கும் அவரவர்கள் தியானிக்கு மூர்த்திபேதங்கள் தானாய் நின்று அருள் பாலித்து வருதலின், அறுசமயக்கூத்தும் ஆடி எனவும் கூறினர்.

மாயையானது ஆணவ விருளையொழிக்கும் ஒளிபோன்றிருக்கினும், "மாயை மயக்கமும்செய்யுமன்றே." என்றதற் கேற்பதனது காரியப்பாட்டினில் ஆன்மாக்களை யழுத்திவிடுதலின், மாயையெனுந்திரையை நீக்கி நின்னையாரறிய வல்லார் என்றனர். அடியார்களிதயத் தினையேமன்றாகக்கொண்டு நடனஞ்செய்யவல்லானென்பார், நினைப்போர் நெஞ்சமன்றாகவின்பக்கூத்தாடவல்ல மணியே என்றனர். அண்டுநெஞ்சென்றது இதயமாம், திருமந்திரம். "இருதய தன்னி லெழுந்தபிராணன், கரசரணாதி கலக்கும்படியே, வரதனமன்றினின் மாணிக்கக்கூத்தன், குரவனுயெங்கணுங் கூத்துகந்தானே" என்றதனாற் காண்க. (௩௮௪)

திரையில்லாக் கடல்போலச் சலனந் தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெல்லாம்
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்தி லேநீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்றாற் கட்டி
வார்த்தைசொன்றாற் சுகம்வருமோ வஞ்ச னேனை
இரையிலே யிருத்திநிரு விகற்ப மான
வின்பநிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்த நாளோ.

(இ-ள்.) திரையில்லாக் கடல்போல-அலை அற்ற சமுத்திரம்போல, சலனம் தீர்ந்து-அசைவற்று, தெளிந்து உருகும் பொன்போல - தெளிவாகி யுருகுகின்ற பொன்போல, செகத்தை எல்லாம்-பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம், கனிந்து கரைய - இளகிக்கரைய, உருக்கும் முகத்தில் - உருக்குமிடத்தில் கனிந்த-கன்றாயுருகி நின்ற, பரமானந்தக்கட்டி-பரமசுகத்தைக் கொடுப்பதாகிய பொன்கட்டி, நீ-நீயாயிருக்கிறாய், (ஆனால்) இந்நாள் வரையில்-இந்நாள் அளவும், வரக்காணேன்-நீவரக்கண்டிலேன், என்றாற் கட்டி-என்னால் நிர்ப்பந்தித்து, வார்த்தை சொன்னால் - பேசினதனால், சுகம் வருமோ - இன்பமுண்டாகுமோ, வஞ்சனேனை-வஞ்சகனாகிய என்னை, இரையிலே இருத்தி-சோற்றுத்துருத்தியாகிய உடம்பிலிருக்கச் செய்து, நிருவிகற்பம் ஆன-விகற்பமில்லாத, இன்பம் - சுகத்தைத்தருகின்ற, நிஷ்டைகொடுப்பது - நிட்டையை அநுக்கிரகிப்பது, எந்நாளோ - எந்தக்காலமோ (அறிகிலேன்,) ஐயா-ஐயனே. என்க.

(வி-ரை.) அலையற்ற சாகரம்போலச் சித்த மசைவறத்தெளிந்துநின்ற காலத்தி லருளடைதற்கேதுவாகுமாகலின், திரையில்லாக்கடல் போலச் சலனந்தீர்ந்து என்றனர். திருமந்திரம். "உரையற்ற வொன்றை யுரைசெய்யு மூமர்காள், கரையற்ற தொன்றைக் கரை காணலாகுமோ, திரையற்றநீர்போலச் சிந்தை தெளிந்தார்க், புரையற் றிருந்தான் புரிசடையோனே." என்றதனாற்காண்க. மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தின் உண்மையையாய்ந்து அது நிலையற்ற தெனத்தேர்ந்து பிரபஞ்சவாசனை சிறிதுமின்றி நின்ற அவச

ரத்தில் முதல்வன் வெளிப்படுவனுகலின், தெளிந்தூருகும் பொன்போலச் செகத்தையெல்லாம் கரையவே கனிந்துருக்குமுகத்திலேநீ களிந்தபரமான ந்தக்கட்டி என்றனர். அங்ஙனம் பிரபஞ்சத்தினுண்மையைத் தேராததால் நீ வெளிப்படவில்லை யென்பார், இந்நாள்வரையிலே வரைக்காணேன் என்றனர். அனுபவத்தாலன்றி வாசகஞானத்தால் நான் சுகமடையக் கூடுமோ என்பார், என்னுற்கட்டி வார்த்தை சொன்னுற் சுகம் வருமோ என்றனர். தேகாபிமான முள்ளவரையில் நிஷ்டை கைகூடி வாராதாகையால், இரையிலே யிருத்திநிரு விகற்பமான வின்ப நிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்நாளோ என்றனர். (௧அ௨)

எந்நா ளுனக்கடிமை யாகு நாளோ
வெந்நாளோ கதிவருநா ளெளிய னேன்றன்
சிந்தைநா ளதுவரைக்கு மயங்கிற் றல்லால்
தெளிந்ததுண்டோ மௌனியாய்த் தெளிய வோர்சொல்
தந்தநாண் முதலின்பக் கால்சற் றல்லால்
தடையறவா நந்தவெள்ளந் தானே பொங்கி
வந்தநா ளில்லைமெத்த வலைந்தே னுன்னை
மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின்றேனே.

(இ-ள்.) எந்தநாள் - எந்தக்காலம், உனக்கு அடிமையாகு நாளோ- உனக்கு அடிமைப்படுங்காலமோ, கதிவரும் நாள் - பரகதியுண்டாகுங்காலம், எந்நாளோ-எந்தக்காலமோ, எளியனேன்தன்-எளியேனது, சிந்தை-மனமானது, நாளதுவரைக்கும் - இதுவரையிலும், மயங்கிற்று அல்லால்-மயங்கினதேயன்றி, தெளிந்தது உண்டோ-தெளிவடைந்ததுண்டோ, (இல்லையே) மௌனியாய் - மௌனகுருவாகவந்து, தெளிய-என்மனந் தெளியும் வண்ணம், ஓர் சொல் தந்தநாள்முதல் - ஒருமொழியை யனுக்கிரகித்த நாள் முதலாக, இன்பக்கால் சற்று அல்லால்-ஆநந்தக்கால் சிறிது பெருகா நிற்பதன்றி, தடை அற - தடையொழிய, ஆநந்தவெள்ளம்-ஆநந்தக்கடலானது, தானே பொங்கிவந்த நாள்இல்லை-தானே பெருகிவந்தநாள் இன்று, ஆதலால்) மெத்த அலைந்தேன்-மிகவும் வருந்தினேன், (அவ்வருத்தத்தால் இறந்துபட்டிருப்பேன்) உன்னை மறவா இன்பத்தால் வாழ்கின்றேன் - உன்னை மறவாமையாகிய ஆனந்தத்தினுல் இதுவரையும் உயிர்வாழா நிற்கின்றேன். என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்ச முகமாயிருந்து காலங்கழிக்கும் வரையில், முதல்வனுக்கடிமைப்பட முடியாதென்றும், கதிவருநாளுண்டாகா தென்றும், சிந்தை தெளிவுருதென்றும் கூறுவார் எந்த நாளுனக்கடிமை........தெளிந்ததுண்டோ என்றனர். ஆசாரியரிடத்து உபதேசம் பெற்றும் அதனை அனுபவிக்குங் காலையில் பிரபஞ்சமுகமாயிருந்து கொண்டிருத்தலின் உபதேசமொழியால் விளையும் ஆனந்தம் ஒவ்வொருகால் சிறிதுண்டாகுதலேயன்றி

வரம்பின்றி விளைவதில்லை யென்பார், மௌனியாய்.........வந்த நாளில்லை என்றனர். அருளுபதேசம்பெற்றும் அதனாலடையவேண்டியமுழுப்பிரயோசனத்தினை அடையாத துக்கத்தால் தேகத்தினை மாற்றிக்கொள்ளவேண்டும் ஆயினும் ஆசிரியனை மறவாத வின்பமாத்திரம் எந்நேரமும் தோன்றிக்கொண்டிருத்தலின் அங்ஙனஞ் செய்ய விசயவில்லையென்பார், உன்னை மறவாவின்பத்தாலே வாழ்கின்றேனே என்றார். (௧௮௬)

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு ளொட்டும்
தனையென்று மறந்திருப்ப தருள்வடிவா னதுபோல்
தட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மயமா யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயும்
பெற்றோர பிறவாமை பெற்றார்மற் றுந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வசனையா மாசைமொழி மன்னொருசொற் கொண்டே.

(இ-ள்.) நினைவு ஒன்றும் நினையாமல் நிற்கின் - சிறிதும் எண்ணமற்று நின்றால், அகம் என்பார் - (அப்படி நிற்றலே அறியாத) இடமென்பர் மேலோர், நிற்கும் இடமே - (அவ்வாறு) நிற்கின்ற இடமே, அருளாம்-அருணிலையாம், நிஷ்டை அருள் ஒட்டும் - நிட்டையால் உளதாகுமருளும் சித்திக்கும், தன்னை என்றும் மறந்திருப்ப-தன்னை யெக்காலத்தும் மறந்திருக்கின், அருள்வடிவானது - அருளுருவமானது, மேல்தட்டி எழுந்திருக்கும் - மேலேதட்டிக்கொண்டு எழாநிற்கும், இன்பம் தன்மயமேயாம்-தன்மயமாயிருப்பதே ஆனந்தமாகும், பின்னை ஒன்றும் இல்லை - வேறொன்றுமில்லை, அந்த இன்பம் என்னும் நிலயம் பெற்றோரே - அந்த ஆனந்த மென்னும் நிலையை யடைந்தவர்களே, பிறவாமை பெற்றார்-பிறவாமையாகிய பெருஞ்செல்வத்தையடைந்தவர்கள், மற்றும்-மீண்டும், மனை என்றும்-வீடென்றும், மகவு என்றும் - புதல்வர்களென்றும், சுற்றம்என்றும்-உறவினரென்றும், (சொல்லப்பட்ட) அசுத்தவாதனை ஆம் ஆசை - அசுத்தவாசனை யென்கிறபற்றை மன் ஒரு சொல் கொண்டு - ஞானாசிரியனது ஒரு மொழியினால், ஒழி-நீக்கிவிடு என்க.

(வி-ரை.) ஞானாசிரியனுரைத்த உபதேச மொழியினை யாதாவாகக் கொண்டு பிரபஞ்சபோகவாசனையை மாந்து தற்போத முனைவற்ற விடமே மேலான தென்றும் அந்நிலையே திருவருளெய்ததற் கிடனென்றும், அவ்விடத்தே நிட்டையும் கைகூடிவருமென்றும், அவ்வாறிருந்து தன்னிலையையுமறந்த அவசரத்து அருண்மயமாமென்றும் அத்தகைய ஆனந்தத்தழுந்

தினவரே பிறவாச் செல்வத்தினையுடையவ ரென்பதாம் ஞானிகட்கு தற்போதமற்றநிலை இடம், பிறவாமை பொருள், உபதேசமொழி ஏவலாம்.

ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்கு மந்த (ந்த
 வொருமொழியே மலமொழிக்கு மொழிக்குமெனமொழி
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாம்
 கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
 கரும்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங்கண் டனைமேல்
தருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்
 தற்பரமா யானந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே.

(இ-ள்.) ஒருமொழியே - ஒரு சொல்லே, பலமொழிக்கும் இடம் கொடுக்கும் - பலசொற்களுக்கும் இடந்தராநிற்கும், அந்த ஒருமொழியே - அந்த வொருசொல்லே, மலம் ஒழிக்கும் ஒழிக்கும் - மலங்களைப்போக்கும் போக்கும், எனமொழிந்த - எனச்சொன்ன, குருமொழியே - ஆசாரியவசனமே, மலையிலக்கு - மலைக்குறிபோல்வது, மற்றைமொழி எல்லாம்-மற்றைய வாசகங்கள் எல்லாம், கோடு இன்றி வட்டாடல் கொள்வது ஒக்கும் - வகுத்த இடமில்லாமல் வட்டாடலை யொத்திருப்பன, இங்கு உனக்கு-இவ்வாறுய உனக்கு, கருமொழி இல்லை - கர்ப்பவாசம் என்கிற சொல்லே இல்லை. மொழிக்கு மொழி ருசிக்கும் - கணுவுக்குகணு மதுரிக்கிற, கரும்புஅனைய-கரும்பையொத்த, சொல்கொடு-(மொழிக்குமொழி மதுரிக்கிய) சொற்களைக் கொண்டு, உன்னைக்காட்டவும் - உன்னைக் காண்பிக்கவும், கண்டனை- நீயும் தரிசித்தனை, இங்கு - இப்படியாயினபின், உனக்கு தரும் மொழி இல்லை- உனக்குப் போதித்தற் குரிய சொற்களில்லை, (ஆதலால், இனி) உன்னை விட்டு நீங்கா - உன்னைவிட்டு நீங்காத, தற்பரமாய்-தற்பரமாகவும், ஆனந்தப் பொற்பொதுவாம்-இன்பப் பொற்சபையாகவும், நில்- நிற்கக்கடவாய்.என்க

(வி-ரை.) ஒரு மொழியென்றது சித்தாந்த மகா வாக்கியத்தினை, வேதாகம இதிகாச புராணங்களைக் குறித்தும் இவற்றாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவம், அருள், ஆன்மா, திரோதானம், மலமுதலியவற்றினைக்குறித்தும் எடுத்து விளக்குவதற் கிவ்வொருமொழி யிடங்கொடுத்தலின். பலமொழிக்கு ங்கொடுக்கும் என்றனர். மந்திர சத்தியுடையவர்கட்கு விடமுதலிய குரூர சத்திகள் தாக்காதவாறுபோல ஒருமொழியினை ஆசிரியர் அனுக்கிரகத்தால் வந்தபடியே அறிந்து அனுபவ பூருவமாக உச்சரித்தவர்களைப் பிராரத்துவ கன்மம் வாதிக்கமாட்டாதாகையால், ஒருமொழியே மலமொழிக்கும் எனவும், குருமொழியே மலையிலக்கு எனவும், கருமொழியில் குணக்கில்லை எனவும் கூறினர்.

வட்டு-சொக்கட்டான்காய் (சொல்கேட்டான்காய்.) வீடுவகுத்துக்கொள்ளாமல் சொக்கட்டான் ஆடில் தோற்புக்கெலிப்பு ஏற்படாதது போல, உண்மை தேறாமல் புறச்சமயர் கொண்டாடிவருகிற மொழிகளை யாதாரமாக்கொண்டு முத்திவழியை நாடில் பிரயோசனமில்லை என்பார், மற்றை மொழியெல்லாம் கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்கும் என்றனர். ஆணவமும் அதன்வழியே பொருந்தின திரோதாயியும் பொருந்தாமல் விட்டு நீங்கும்படிசிவமுதலாகச்செபிக்கின், திரோதான சத்திதானே மலத்தினைப் போக்கி அனுக்கிரக சத்தியாக மேலிட்டுச் சிவத்தினைச் கூட்டிவைக்கும். கூட்டிவைக்கவே, ஆன்மாவானது அருளே பற்றுக்கோடாகப் பொருந்தி அவ்விடத்திலே முற்றுணர்வுமுதலிய சட்குணங்களாலே சிவனைப்போன்றுகலப்பினாலே ஒன்றுமாகலின், இத்தகைய தன்மையை யனுபவித்தனை என்பார், கரும்பனைய சொற்கொண்டனைக் காட்டவுங் கண்டனை என்றனர். இம்மொழியினு மேற்பட்ட மொழி வேதாதிகளிற் காணப்படவில்லை என்பார், தருமொழியிங்கில்லை என்றனர். ஆகலின் அம்மொழியினனுசந்தான வழியினின்று சிவமாய்விளங்கக்கடவாய் என்பார், தற்பரமாய் ஆனந்தப் பொற்பொதுவாய் நில்லே என்றனர். இம்மொழி யின்னதென முன்னரெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. (௧௮௫)

நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலையமதோ நிற்கக்
கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடம்
கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று
சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற் றாநில்
எல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ
யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே.

(இ-ள்) நில்லாத ஆக்கை-நிலைத்திராதசரீரம், நிலை அன்று எனவே கண்டாய்-நிலையன்றென்றே பார்த்தாய், நேயம் அருள் மெய் அன்றோ-(சீவர்கள்மேல்) கிருபையுள்ள திருவருளானது உண்மையல்லவா, அது நிலயம் ஆ நிற்க கல்லாது-அத்திருவருளே யிடமாக்கொண்டு அதிற்படிந்து நிற்கக் கல்லாமல், ஏன்படித்தாய்-வேறாகியகல்விகளை யேன்கற்றாய், கற்றது எல்லாம் மூடம்-நீ கற்றகல்வி எல்லாம்மூடத்தனத்துக்கேதுவே, கற்றதெல்லாம் மூடமென்றே கண்டனையும் அன்று - (ஆனால்) கற்றதெல்லாம் மூடமென்றே தெரிந்து கொண்டாயுமில்லை, (மற்றென்னெனின்) சொல்லாலே பயனில்லை-சொற்களாலே பிரயோசனமில்லை, சொல்முடிவைத்தானே-சொற்களின் முடிவையே, தொடர்ந்து பிடி-தொடர்ந்து பற்று, மர்க்கடம் போல்-குரங்குபோல், தொட்டது பிடித்ததையே, பற்றாநில் பற்றிக் கொண்டு நிலைத்திடு, (அதன்பிறகு) இராப்பகல் இல்லா இடமே-

இராப்பகலற்ற இடமே, எமக்கு இடம் என்று அறிந்து-எமக்கிடமா தென்றுணர்ந்து, எல்லாரும் அறிந்திட-(அவ்வனுபவ விசேடத்தை)யாவரு முணருமாறு, நீ வாய்ப்பறைகொண்டு அடி-நீ வாயாகிய பறையைக் கொண்டு சாற்றியறிவி என்க.

(வி-ரை.) ஆக்கை நிலையல்ல வென்பது பிரத்தியட்சப் பிரமாணமெ ன்பார், நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றனவே கண்டாய் என்றனர், தேவாரம் நடலைவாழ்வுகொண் டென்செய்தீர் நாணிலீர், சுடலை சேர்வதுசொற்பிர மாணமே" என்றதனுற்காண்க. அருளானது முதல்வனுக்கியற்கைக் குண மெனப்படும் சத்தியாகலான், குணக்குறியைவிட்டு நீங்காமையின் ஞாயிற் றிற் கொளிபோல முதல்வனுக் கவ்வருட்குண மேம்படுதலின், நேயவருள் மெய்யன்றோ என்றனர், சிவஞானசித்தியார். "அருளது சத்தியாகு மரன் றனக் கருளையின்றித் தெருள்சிவமில்லை." என்றதனுற்காண்க. அவ்வருள் அடைதற்கேதுவாகிய சாத்திரங்களைக் கல்லாமல் பிரபஞ்சசம்பந் மான சாமான்னிய கல்வியிற்பழகுவதிற் பிரயோசனமில்லை யென்பார் நிலயமதாநிற்கக் கல்லாதே யேன்படித்தாய் என்றார். அறிவை விளக்கு தற் கேதுவாகிய அருணூல்களைக்கல்லாது வேறு நூல்களைப் படித்தல் அப் பிரயோசன மென மேலும் வற்புறுத்துவார், கற்றதெல்லா மூடம் என்ற னர். நாலடியார் "அலகுசால் கற்பி னறிவுநூல் கல்லா, துலகுநூ லோது வதெல்லாம்-கலகல, கூஉந் துணையல்லாற் கொண்டுதடுமாற்றம், போவதோர் துணையறிவாரில்." என்றதனுற்காண்க. முதல்வனைப் பற்றிச் சொல்லாமே கூறுமனவும் முன்னிலைச் சுட்டினுக் கேதுவாமெனவும், சொல்லாவெடுத் துக் கூறுதற்கேலாது நின்ற அவசரம் அத்துவிதநிலை யெனவுமாகலின் சொல்லாலே பயனில்லை சொன் முடிவைத்தானே தொடர்ந்துபிடி யென் றனர். குரங்கு குட்டியானது தானே வலியத் தன்தாயினைத்தாவிப்பிடித் துக்கொண்டு விடாதிருத்தல் போலச் சொன்முடிவின் பற்றுண்டாகவேண் டுமென்பார், மற்கடம்போற் ரெட்டது பற்றுகில் என்றனர். இராப்பக லில்லா விடமாவது, சகல கேவலமற்ற விடம். (௧௫௬)

இடம்பொருளே வலக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே
யெங்கேநீ யகப்கட்டா யிங்கேநீ வாடா
மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந்
திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்
செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் செநகன்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழ்ப் பாரே.

(இ-ள்.) இடம்பொருள் ஏவலைக் குறித்து-இடம் பொருள் ஏவல்களை யுடைய விரும்பி, மடம் புகு நாய் என-மடத்திற் பிரவேசிக்கிற நாய்

பால, எங்கேநீ அகப்பட்டாய்-எங்கே நீ சிக்கிக்கொண்டாய், நீ இங்கே டா.நீ இவ்விடத்திற்கு வாடா, மடம்பெறு-அறியாமையை யுடைய, பா நெஞ்சாலே-பாழ் மனத்தாலே, அஞ்சாதே-பயப்படாதே, நிராசைமன் டமே இடம்-அவாவற்று நிலைத்த இடமே இடமாவது, அந்த மாநிலத் த-அந்தப்பெரிய இடத்தின்கண்ணே, பொருளும் (சிவாநுபூதிச் செல்வ மன்கிற எல்லாப்) பொருள்களு முளவாம், இடம்பெறவே நிற்கின்- டமும்பொருளுமாகிய இவைகள் நிலையாக நிற்குமாயின், எல்லா உலக ம் வந்து-எல்லா உலகங்களும் வந்து, ஏவல் செய்யும்-பணிவிடை செய் ம், இந்த நிலை நின்றோர்-இந்நிலையிலூன்றி நின்றவர்கள், சநகன் முதல் னிவர்-சநகன் முதலான முனிவர்கள், கடம் பெறும்-மவத்தையுடைய, -பெரிய, மதயானை யென்னவும்-மதயானை போலவும், நீ-நீ, பாசக்கட்டு ன-பாசப் பிணிப்பாகிய, நிகளபந்தக்கட்டு-விலங்கினை யொத்தபந்தவேது ாகிய தளை, அவிழ-தானே யவிழ்ந்தொழியும்படி, பார்-உபாயந்தேடு ன்க.

(வி ரை.) சனகன் முதலிய பெரியார்கொண்ட நிராசையினாலேயே டம்பொரு ளேவல்கள் கைகூடு மென்பது இதனாற் போந்த பொருளாம். நுபூதி, 'தாசாமணியுந் துகிலும் புனைவா, னேசாமுருகா நினதன் நுளா, லாசா நிகளந் துகளாயினபின், பேசா வநுபூதி பிறந்ததுவே'' ன்றதனாற் காண்க பிரபஞ்சத்தில் ஒருவன் இடப்பொருளேவலை யெதிர் ர்த்தலைவது, வைதிகர்கள் வாழுமடத்தில் ஒருநாய் பிரவேசித்து மொத் ண் டலைவதனை யொக்குமென்பார் மடம்புகுநாய் என்றனர். அன்றியும், டம்பின் நிலையையும், உயிரின் நிலையையும், உடம்புக்கும் உயிருக்கு ள்ள சம்பந்தத்தினையு மறியாது உடம்பின் பொருட்டு இடம்பொரு வலுக்கு வாளாயலைவது, மடம்புகும் நாய் போலும் எனினும் பொருந் ம். "திருமந்திரம்." உடம்பு முடம்பு முடம்பைத்தழுவி, யுடம்பிடை ன்ற உயிரையறியா ருடம்பொ டுயிரிடை நட்பறியதார், மடம்புகு நாய் பான் மயங்குகின்றாரே.'' என்றதனாற் காண்க நிராசை யடையின் அதே டமாகவும், அவ்விடத்திலே யனுபவிக்கும் பொருள் சிவானுபூதிச் செல்வ ாகவும், அச்செல்வ மனுபவிக்கையில் உலகமனைத்தும் வணங்குதலே ஏவ ாகவும் அமைந்துவிடு மென்றனர். (௧௮௭)

பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா னின்ற
தாரானு மறியாத சத்தன்றே வதுவா
யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராய மாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியை நாட்டாதே
ஊராதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவை யாதே
யுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே.

(இ-ள்.) பார் ஆதி-மண்முதலியவற்றிலுளதாய, அண்டம் எல்லாம்-பிரபஞ்சமெல்லாம், படர்-பரவிய, கானல் சலம்போல்-கானல் நீர்போலப் (பொய்யாயொழிவதை), பார்த்தனையே-கண்டாயன்றே, முடிவில் நின்று பார்-அந்தத்திலிருந்து நோக்கு, எது தான் நின்றது-அவ்விடத்தில் நின்றது யாது, (அது) ஆராலும் அறியாத சத்து அன்றோ-யாவராலு முணரப்படாத சத்தல்லவா, நீ அது ஆய் அங்கு இரு-நீ அப்பொருளாகி அவ்விடத்தேயிரு, (அவ்வாறிருப்பாயாயின்) எங்கு இருந்தும்-எவ்விடத்திருப்பினும், அது ஆவை-அப்பொருளே யாவாய், நீ-நீ, பூராயம் ஆகவும்-ஆதியந்தமாகவும், மற்றொன்றை விரித்துப் புலம்பாதே-வேறொன்றை விவரித்துப் புலம்பவேண்டாம், மா புத்தியை-பேரறிவை, சஞ்சலம் காட்டாதே-சலனத்தில் அழுந்தாதே, நீ ஒன்றையும் ஓராதே-நீ ஒன்றையு மெதிரிட்டுணராதே, (நீ ஒன்றையும்) முன்னிலை வையாதே-நீ ஒன்றையும் சாட்சிவையாதே, எல்லாம்-யாவும், உள்ளபடி முடியும்-உள்ளவாறே முடியும், உள்ளபடி-(இது) யதார்த்தம் என்க.

(வி-ரை.) சிவபோகசாரம் "எத்திசையு மெவ்வுலகு மெத்தொழிலு மெப்பயனு, நித்தியமென் றென்று நினையாதே-புத்தியினாற், கண்ணாடியிற் றோன்றி மாய்ந்துவிடுங் காணிவற்றைக், கண்ணாடியிற் கனவிற்காண்." என்றதற்கேற்ப, பாராதியண்டமெலாம் படர்கானற் சலம் என்றனர். சுட்டியுணரப்பட்ட பிரபஞ்சத்தையிது சத்தன்று, இது சத்தன்று என ஒழித்து அவ்வாறு கண்டொழிந்த தன்னறிவின் கண்ணே சுட்டுணர் வின்றி நின்ற சத்தாகிய சிவத்தையறிந்து அச்சிவமாக விளங்கவேண்டுமென்பார், முடிவினின்று பாரெதுதானின்ற-தாராலு மறியாத சத்தன்றோ வதுவா யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய் என்றனர். அதுவா யங்கிரு நீ என்பது சிவோகம் பாவனையாம். அது கருடோகம் பாவனைபோலும். சிவஞானபோதம். "கண்டவிதையன் றன்றெனவிட்டுக் கண்ட சத்தா, யண்டனை யான்மாவி னுய்ந்துணரப்—பண்டணைந்த, வூனத்தைத் தான்விடுமாறுத் தமனினெண்கருட, சானத்திற் றீர்விடம்போற்றான்." என்றதனாற்காண்க. ஒன்றையு மோராமையாவது ஞாதிருஞானஞேயந் தோன்றாதிருத்தல், வினாவெண்பா "காண்பானுங் காட்டுவதுங்காண்பதுவு நீத்துண்மை, காண்பார்களன்முத்தி காணார்கள்-காண்பானுங், காட்டுவதுங் காண்பதுவுந் தண்கடந்தை சம்பந்தன், வாட்டுநெறி வாராதவர்." என்றதனாற் காண்க. (௪௩)

உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட்
டுளங்கருத வேண்டாநிஷ் களங்கமதி யாகிக்
கள்ளமனத் துறவைவிட்டெல் லாந்துறந்த துறவோர்
கற்பித்த மொழிப்படியே கங்குல்பக லற்ற
வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய்
விரவியெடுத் தெடுத்தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக்

கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக்
கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே.

(இ-ள்.) உன்னபடி என்னவும்-உள்ளபடி முடியுமென்று நான் சொல்லவும், (அதை யநாதரித்து) நீ மற்றொன்றை தொடர்ந்திட்டு-நீ வேறொன்றைப் பற்றிக்கொண்டு, உளம்கருத வேண்டா-மனமே நீ அதையே கருதிக் கவலைப்படவேண்டாம், நிஷ்களங்கமதி ஆகி-களங்கமற்ற அறிவினையுடைத்தாகி, கள்ளம் மனம்-வஞ்சகமனத்தோடு கூடிய, துறவை விட்டு-பொய்த்துறவை யொழித்து, எல்லாம் துறந்த-(மெய்யாகவே) எல்லாவற்றையும் விட்ட, துறவோர்-மெய்த்துறவினர், கற்பித்த மொழிப்படியே-கற்பித்த சொற்படியே, கங்குல் பகல் அற்ற-இராப்பகல்களில்லாத, வெள்ள வெளிக் கடல் மூழ்கி-(சதோதயமாகிய) ஒளிக்கடலில் முழுகி, இன்பமயப் பொருள் ஆய் விரவி-சுகரூபமான பொருளாகி அதனோடு வேறுபாடின்றிக் கலந்து, எடுத்து எடுத்து எடுத்து விள்ளவும்-முக்காலும் எடுத்துச் சொல்லுதற்கும், வாய் இன்றி-வாயில்லாமல், கொள்ளை கொண்ட-மிகுதியாகிய, கண்ணீரும் கம்பலையும் ஆகி-கண்ணீரும் சரீர நடுக்கமுங்கொண்டு, கும்பிட்டு-இரு கரங்களையும் குவித்து, சகம் பொய் என-பிரபஞ்சம் பொய்யென்று, தம்பட்டம் அடி-பறையறையாய் என்க.

(வி-ரை.) சைவ சமயமல்லாத வேறு சமயத்தினர்கள் கொண்டாடும் கடவுளர்களுளொருவரைப் பற்றவேண்டாமென்பார், மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட் டுளங்கருதவேண்டா என்றனர். சைவ சமயத்திற் கொண்டாடும் முதல்வனை யடைதற்குக் களங்கமற்ற மனத்தினையுடைத்தாயிருக்கவேண்டுமென்பார், நிஷ்களங்கமதியாகி என்றனர். வேடமாத்திரத்தால் துறவினைக் காட்டாது அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை யொருங்கொழித்த சர்வசங்க பரித்யாகமுற்ற பெரியோர் கட்டளையினிற்க வேண்டுமென்பார், கள்ளமனத்துறவைவிட் டெல்லாந் துறந்த துறவோர்கற்பித்த மொழிப்படியே என்றனர். கங்குல் பகலற்ற வெள்ளவெளிஎன்றது சகல கேவலமற்ற சிதாகாயம். முதல்வனுடைய சொரூபவிலக்கண மின்னபடித்தென வெடுத்துக் கூறுதற்குக் காலத்திரயத்து முடியாதென்பார், எடுத்தெடுத் தெடுத்து விள்ளவும் வாயின்றி யென்றனர். திருவுந்தியார். "எவ்வணிருந்ததென் றெவ்வணஞ் சொல்லு கேனவ்வணிருந்ததென் றுந்தீபற, கருதற் கரியதென் றுந்தீபற" என்றதனாற் காண்க. திருவருளிற்றிளைத்த அடியார்கள் ஆனந்தக் கண்ணீரில் மூழ்கிமெய்ந்நடுக்க முதலிய அடைவார்களாதலின், கொள்ளைகொண்ட கண்ணீரும் கம்பலையுமாகி என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம்: "வேர்க்குங்கண் ணீர்ததும்புங் கம்பிக்கு மெய்ந்நடுங்கும், வார்த்தை குழறு மனம்பதறுங்-கார்க்கதமாய்க், காந்துமுசேரமாஞ் சலியாகுங் காதலித்தார்க், கேய்ந்த குணங்களிவையெட்டும்" என்றதனாற்காண்க. தம்பட்ட மடித்தல் ஞானப்பறை சாற்றல். (௧௮)

அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
லத்துவித வாநந்த சித்தமுண்டா நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த
கோலமெல்லா நன்றாகுங் குறைவுநிறை வறவே
விடியுமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற
வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும்
படிமுழுதும் விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணம் வருமே.

(இ-ள்.) அடி முடியும் நடுவும் அற்ற-அடி முடிகளும் நடுவுமில்லாத, பர வெளிமேற் கொண்டால்-பரமாகாசத்தை மேற்கொள்ளின், அத்துவிதம்-(முதல்வனுடன்), இரண்டறக் கலந்தனுபவித்தற் கேதுவாகிய, ஆநந்தம்-இன்பத்தையுடைய, சித்தம் உண்டாம்-மனமுண்டாகும், நமது குடி முழுதும் பிழைக்கும்-நமது குடும்பமெல்லாம் உச்சீவிக்கும், ஒரு குறையும் இல்லை-ஒரு தாழ்வுமில்லை, எடுத்த கோலம் எல்லாம் நன்று ஆகும்-கொண்ட கோலமெல்லாம் நன்றாகவே முடியும், குறைவு நிறைவு அற-தாழ்வு மிகுதிகளற, விடியும் உதயம்போல-விடிகிற உதயகாலம்போல, அருள் உதயம்பெற்ற-அருளுதயத்தைத் தம்மிடத்துப் பெற்ற, வித்தகரோடும்-ஞானியரோடும், கூடி விளையாடல் ஆகும்-சேர்ந்து விளையாடல் கூடும், படி முழுதும்-மண்ணுலக முழுதையும், விண் முழுதும்-விண்ணுலகமுழுதையும், தந்தாலும்-கொடுத்தாலும், களியா-களிப்படையாத, பாலருடன்-பாலகரோடு, உன்மத்தர்-பிறழவுணர்ந்தோர், பசாசர்-பேய்க்கோட்பட்டார், (ஆகிய இவர்களுடைய) குணம் வரும்-குணமுண்டாகும். என்க.

(வி-ரை.) "ஏஷ ஆகாச ஆநந்தோ நஸ்யாத்" என்றபடி, ஆகாசத்தையும் ஆனந்தத்தையும் ஒன்றும் என்றகருத்தினால் சமானாதிகரணத்தில்வைத்துச்சொல்லி (சிதம்பர சக்தியிலே) பரமாகாசத்திலே ஆனந்த முடிவுபெற்று என்று உபநிடதங்களிற் கூறியிருத்தலின், அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளியாகிய சிதம்பரத்தினையடைந்தபேர்கட்கு ஆனந்த முண்டாமென்பார், அத்துவிதவாநந்த சித்தமுண்டாம் என்றனர். ஆனந்த மென்னாது அத்துவிதாநந்த மென்றதனால் இன்பாதீதமாகிய வரிய அத்துவிதசமாதியினுறைந்து, அச்சிவமேயா யொன்றுபட்டிருக்கின்ற முத்தனுக்கு முப்பொருளு நித்திய மென்றும் முத்தியினு மூன்று முதலாய் நிற்குமெனவு மேற்படும்; உண்மைவிளக்கம். 'முத்திதனின் மூன்று முதலுமொழியக்கேள், சுத்தவனுபோகத்தைத்துய்த்தலனு-மெத்தவே, யின்பங்கொடுத்தலிறையித்தைவினை வித்தன்மல, மன்புடனே கண்டுகொளப்பா' என்றதனாற் காண்க. அத்துவித மென்றதற்குப் பொருள் மூன்றாவது செய்யுளிற் குரைத்த விருத்தியுரையிற் காண்க.

பாலர்குணமாவது, பசித்த நேரம் புசிப்பதன்றி யினிமேற் புசிப்புக் கிது வேண்டுமென்று தேடாமலும், மாதா பிதாவிற்கு வந்த பேரிழவிற் சந்தோஷமும் துக்கமுந்தகனமில்லாமலும் பிரயோசனத்தை யிச்சியாம லொருதொழில் செய்வது.

உன்மத்தர் குணமாவது, ஒருதன்மையாய் வைதவரையும் வாழ்த்தின வரையும் பகுத்து நோக்காமல் தேக சௌக்கியங்களையு மிச்சியாமலிரு க்கை.

பசாசர்குணமாவது, பேய்ப்பிடி யுண்டவன் தேகத்திலே யொருத்தர் பண்ணு மிதாகிதங்கள் பிடித்த பேய்க்கேயாகத் தனக்குப் பாரமற விற்பது.

வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு படித்தாய்
வானாதி தத்துவத்தை வளைந்தருந்தி வெளியாம்
இரும்போகல் லோமரமோ வென்னுநெஞ்சைக் கனன்மே
லிட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ள மாகிக்
கரும்போகண் டோசீனி சருக்கரையோ தேனோ [ணர்வார்
கனியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோரு
அரும்போநன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னி
யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்கும்.

(இ-ள்.) வரும் போம் என்பனவும் இன்றி-வரும் போம் என்பவை களுமில்லாமல், என்றும்-எக்காலமும், ஒரு படித்தாய்-ஒரு தன்மைத்தாகி, வான் ஆதி-ஆகாயமுதலாகிய, தத்துவத்தை-தத்துவத்தொகுதியை, வளைந்து அருந்தி-வளைத்து உட்கொண்டு, வெளி ஆம்-புறப்படும், இரும்போ (வன்மையால்) இரும்புதானோ, கல்லோ-சிலைதானோ, மரமோ-மரந்தானோ, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, நெஞ்சை-மனத்தை, கனல்மேல் இட்ட-நெருப்பின்மேல் வைத்த, மெழுகு ஆ-மெழுகைப்போல, உருக்கும்-உருக்காநிற்கும், இன்பவெள்ளம் ஆகி-ஆனந்த சாகரமாகி, கரும்போ (இனிமையால்) கரும்பஞ்சாரோ, கண்டோ-கற்கண்டோ, சீனி சருக்கரை யோ-சீனிச்சர்க்கரைதானோ, தேனோ-மதுவோ, கனியோ-முக்கனிகளோ, அமிர்தோ-அமிருதமோ, என-என்று சொல்லும்படி, ருசிக்கும்-தித்திக் கும், (அதனை) கருத்தவிழ்ந்தோர் உணர்வார்-மனமாரப்பெற்றவர்கள் அறி வார்கள், அரும்போ-பூவரும்போ, நல்மணம் காட்டும் நல்ல மணத்தைக் கொடுக்கும், கன்னி-கன்னிகையானவள், காமரசம் அறிவாளோ-காமச் சுவையை யறிவாளோ, அந்நலம்-அந்தப் பரமானந்தம், அபக்குவர்க்கோ விளங்கும்-பக்குவரல்லார்க்கோ தெரியும். என்க.

(வி-ரை.) ''அறிபவருள்ளத்தமுதே போற்றி'' எனப்போற்றித் திருவ கவலிற்குறித்தபடி, இரும்பு, கல், மரமுதலியவற்றிற்குச் சமானமான மன மானது மெழுகினைப் போலவுருகிய வவசரத்தே கரும்பு, சீனி, கண்டு, சரு

க்கரை, தேன், கனி, அமிர்தம்போல ஆனந்தம் விளையுமென்பார், இரும்போ......அமிர்தோவெனருசிக்கும் என்றனர். சோடசகலையும் நிறைந்த சந்திரனைப்போல பதினாறுவயதும் நிறைந்த அதி சுந்தரவதியாய் மதன கலைகளைக் கற்றுடையவளாயினும் கன்னிகைகாமத்தை யறியாள். பருவமடைந்து கணவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டுக் கல்வியுற்ற காலத்தே யறிவாள். இதுபோல ஆன்மாவும் முதல்வனுங் கலந்தவிடத்தல்லது ஆனந்தானுபவமுண்டாகாதென்பார், காமரசங் கன்னியறிவாளோவபக்குவர்க்குக்கோ வந்நலந்தான்விளங்குமென்பார். (௧௧௯)

தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத்
தன்மையினாற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்
கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான
வானாக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மால்
மதிப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே
ஆனாலு மனஞ்சடமென் றழுங்காதே யுண்மை
யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன் றிலையே.

(இ-ள்.) தானேயும்-தானாகவேயும், இவ்வுலகம்-இவ்வுலகமானது, ஒரு முதலும் ஆகாதன்மையினால்-ஒரு முதற்பொருளுமாகாத தன்மையால், படைத்து அளிக்கும்-இதனைப்படைத்துக் காக்கின்ற, தலைமையது ஆன-தலைமையுடைத்தான, கோனாகி-இறைவனாக, ஒருமுதல்-ஒரு முதற்பொருள், இங்கு உண்டு எனவும்-இவ்விடத்துளதென்றும், யூகம்-யுக்தியை, கூட்டியதும்-உண்டாக்கினதும், சகம் முடிவில்-உலக முடிவில், குலவுறும்-விளங்காநின்ற, மெய்ஞ்ஞான வான் ஆக-உண்மையாகிய ஞானகாயமாக, அம்முதலே-அந்த முதற்பொருளே, நிற்கும் நிலை-நிற்கிநின்றநிலையானது, நம்மால் மதிப்பு அரிது ஆம் என-நம்மால் மதிக்கப்படுவது அரிதாகுமென்று, மோனம் வைத்ததும்-மௌனநிலையை யமைத்ததும், உன்மனமே-உன்மனதே, ஆனாலும்-ஆயினும், மனம்-மனமானது, சடம் என்று அழுங்காதே-சடமென்று வருந்தாதே, உண்மை அறிவித்த இடம்-மெய்யையுணர்த்தின இடத்தில், குரு ஆம்-அதுவே ஆசாரியனாகும், அருள் இலது-அருள் இல்லாதது ஆகிய, ஒன்று இல்லை-ஒரு பொருளும் இல்லை. என்க.

(வி-ரை.) அவயவப் பகுப்புடைத்தாய்க் கூறப்படும் பிரபஞ்சத் தொகுதி தோன்றுதற்குரிய சற்காரியமுறையால்தோன்றி நிற்றலேயன்றி அழிதலுமுடைமையால், தானேயுமிவ்வுலகமொருமுதலு மாகாத்தன்மையினால், என்றனர். அப்பிரபஞ்சம் தன்னைத் தோற்றுவிப்பானொரு வினை முதலை அவாய் நிற்கும் என்பார், படைத்தளிக்கும் தலைமையதுவான கோனாக வொருமுதலிங்குண்டு என்றனர். பிரபஞ்சமொரு முதலாகாதென்றும்

தீர்த்து முதல்வனொருவனுண்டென்றும் அவனையறிதற்கு மௌனநிலையே யமைவுடைத்தெனவும் அறிதற்குக் காரணமனமாயிருத்தலின், அம்மனத் தினைச் சடமென அசட்டைசெய்யாது அதனையுமொருகுருவாகவேகொள் ளவேண்டுமென்றனர். (௩௯௨)

பொன்னை மாதரை.

கலிவிருத்தம்

பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்
என்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனே
உன்னை நாடுவ னுன்னருட் டூவெளி
தன்னை நாடுவன் றன்னந் தனியனே.

(இ-ள்.) பொன்னை-பொருளையும், மாதரை-மாதர்களையும், பூமியை-பூமியையும், நாடிடேன்-விரும்பேன், என்னை நாடிய-என்னை விரும்பிய என் உயிர் நாதனே-என்னுயிர்த் தலைவனே, உன்னை நாடுவன்-உன்னை விரும்புவன், உன் அருள்-உன் அருளாகிய, தூவெளி தன்னைநாடுவென்-பரிசுத்தமான வெளியை விரும்புவேன், தன்னந்தனியன்- தனியேனாகிய யான் என்க.

(வி-ரை,) நாலடி "ஆறிடுமேடு மடுவும்போலாஞ்செல்வம்" எனவும், திருமந்திரம். "மனைபுகுவார்கண் மனைவியைநாடிற், சுனைபுகு நீர்போற் சுழித்துடன் வாங்கும், கனவதுபோலக் கசிந்தெழுமன்பை, நனவதுபோல நாடவொண்ணாதே." எனவும், ஞானசாகரவெண்பா "மன்னகர் மன்னு மனைவாவிகூ பங்கழனி, யென்னதென வந்தவர்களெல்லையிலை-யின்னமது சொல்லவருவாருந் தலைவரிய ரென்னறிந்து, நில்லதனை வேறுசுகநீ." எனவும் வருவனவற்றால். பொன்னைமாதரைப் பூமியைநாடிடேன் என்றனர். தேவாரம், "என்னிலாருமெனக்கினியாரிலை, யென்னிலும்மினியாவொரு வனுளன். என்னுளே யுயிர்ப்பாய்ப் புறம்போந்து புக். கென்னுளே நிற்கு மின்னம் பரீசனே." என்றபடி உயிரினுஞ் சிறந்த பொருள் உலகத்தில்லை யாதலாலும், அவ்வுயிர்க்கு நாதன் நீயாதலாலும் உன்னைவிட்டுப் பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடுவனோ வென்றனர். (௩௯௩)

தன்ன தென்றுரை சாற்று வனவெலாம்
நின்ன தென்றனை நின்னிடத் தேதந்தேன்
இன்ன மென்னை யிடருறக் கூட்டினல்
பின்னை யுய்கிலன் பேதைய னவே.

(இ-ள்.) தன்னது என்று-தனது என்று, உரைசாற்றுவன எல்லாம்-சொல்லார் சொல்லப்படுவன வெல்லாம், நின்னது என்றனை-உனது என்று சொல்லினை, (ஆதலால், நின்னிடத்தே தந்தேன்-அவைகளை உன்

னிடத்தே ஒப்புவித்தேன், என்னை-அடியேனை, இன்னம்-இன்னமும், இடர்உற கூட்டினால்-துக்கம் வந்து பொருந்தும்படி பொருத்திவிட்டால், பின்னை-பிறகு, பேதையன்-அறிவிலியாகிய நான், ஆவி உய்கிலன்-உயிர் பிழைக்கும் ஆற்றலிலேன். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் ஆசாரியர் கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து தீட்சிக்குங்காலத்து சீடனுடைய உடல், பொருள், ஆவி மூன்றினையுந்தனதாகக் கொண்டருளுவனாகலின், தன்னதென்றுரை சாற்றுவனவெலாம் நின்னதென்றனை என்றனர். திருவாசகம். "அன்றேயென்றனாவியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங், குன்றேயனையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ." என்றதனாற் காண்க. (௧௩௪)

ஆவி யேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டு நீ
கூவி யாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே.

(இ-ள்.) ஆவியே-என்னுயிரே, உன்னை-(அறிவிற்கறிவாய் நிற்கின்) உன்னை, யான் அறிவு ஆய் நின்று-நான் அறிவுருவாய் நின்று, சேவியேன்-வணங்கேன், கள்ளச் சிந்தை-வஞ்சமனத்தை, திறைகொடேன்-பகுதியாகக் கொடேன், பாவியேன்-பாவச்செய்கையேனாகிய நான், உள்ள பான்மையைக் கண்டும்-இருக்கிற தன்மையைப் பார்த்தும், நீ கூவி ஆள்-நீயே யழைத்து ஆள்வாய், என்னை ஆட்கொண்ட கோலமே-என்னை யடிமை கொண்ட அருளிறையே என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது சொரூபவிலக்கணத்தினை யறியவேண்டுமாயின் ஆன்மாவிற்கு அறிவுதயமானாலல்லது கூடாதென்பார், ஆவியேயுனையானறிவாய் நின்று சேவியேன் என்றனர். திருமந்திரம். "அறிவுடையார் நெஞ்சகலிடமாவ, தறிவுடையார் நெஞ்சருந்தவமாவ, தறிவுடையார் நெஞ்சொடாதிப்பிரானு, மறிவுடையார் நெஞ்சத் தங்குநின்றானே." என்றதனாற் காண்க. சிந்தைதிறை கொடுத்தலாவது தற்போத மிழத்தல். (௧௩௫)

கோல மின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீல மின்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ
ஆல முண்டு மமிர்தரு வாய்வந்த
கால மெந்தை கதியிலை காண்பதே.

(இ-ள்.) எந்தை-என்தந்தையே, கோலம்இன்றி-உன்னுடைய சின்னங்களில்லாமலும், குணம் இன்றி அவைகளைத் தரிக்கத்தக்க நற்குணமில்லாமலும், நின் அருள் சீலம் இன்றி-உன்னருளை யடைதற்குரிய நல்லொழுக்கமில்லாமலும், சிறியன் பிழைப்பனோ-சிறியன் உய்வேனோ, (இவைகளொன்று மின்றி நான் பிழைக்கவேண்டின்) ஆலம் உண்டும்-விடத்தை

புண்ணினும், (அது) அமிர்து உருவாய் வந்தகாலம்-அமிர்து ரூபமாய் தோன்றின காலத்தில் தான், கதிநிலை காண்பது-உன் சிவகதியின் நிலையை நான் காணப்பெறுவது. என்க.

(வி-ரை.) கோலமாவது விபூதிருத்திராட்சம் தரித்தல், குணமாவது கருணை, பொறை, ஈகை, தயை முதலியவுடைத்தாயிருத்தல், சீலமாவது சிவபூசை, சிவாலயதரிசனம், சிவனடியார் பணிவிடை, சிவவிரத முதலிய அனுட்டித்தல். இவை முதலியவன்றி மோட்சமடையக் கருதல் ஒருகாலத்திம் முடியாதென்பார், சிறியன் பிழைப்பனோ என்றனர். தேவாரம் "குறிகளும் மடையாளமும் கோயிலும், நெறிகளும் மவர்நின்றதோர் நேர்மையும், அறியவாயிரமாரணமோதினும், பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகாததே." என்றதனாற் காண்க. அமுதமாக விடத்தினையுண்டு பிழைத்திருக்க வல்லவனொருவனுளனேல் அந்தகையான் கோலமின்றி, குணமின்றி, சீலமின்றி பிழைக்கக் கூடுமென்பார், கதி நிலைகாண்பதே என்றனர், (௧௬௬)

காணுங் கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
ஆணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்தியு ணிற்கவே.

(இ-ள்.) காணும்-நோக்குதற்குரிய, கண்ணில்-அறிவாகிய கண்ணினிடத்து, கலந்த-பொருந்திய, கண்ணே-பெருமையே, ஆணும்-ஆண்பாலும், பெண்ணும்-பெண்பாலும், அது என்னும் பான்மையும்-அதுவென்னும் பகுதியும், (ஆகிய இவைகளை) பூணும்-கொண்ட, கோலம்-உன் திருக்கோலமானது, பொருந்தி உள் நிற்க-பொருந்தி அவர்களுடைய மனத்தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கச்செய்தே, உனை-உன்னை, சேணும்-விண்ணிலும், பாரும்-மண்ணிலும், திரிபவர்-தேடித்திரிவோர், காண்பரோ-காண்பார்களோ என்க.

(வி-ரை.) ஆண், பெண், அதுவாகி அறிவின்கண்ணே விளங்கி நிற்கு முதல்வனை அந்தர் முகத்தேதரிசியாது பகிர்முகத்தே தேடுவார்க்குக் காணப்படானென்பார், சேணும் பாருந்திரிபவர்காண்பரோ என்றனர். சேணிற்றிரிந்தவர் பிரமன், பாரிற்றிரிந்தவர் விண்டு. தேவாரம். "செங்கணானும் பிரமனுந்தம்முளே, எங்குந்தேடித்திரிந்தவர் காண்கிலர், இங்குற்றேனென் றிலிங்கத்தே தோன்றினான், பொங்கு செஞ்சடைப் புண்ணிய மூர்த்தியே." என்றதனாற் காண்க. (௧௬௭)

நிற்கு நன்னிலை நிற்கப்பெற் றாரருள்
வர்க்க மன்றி மனிதரன் றேயையா
துர்க்கு ணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்கு ணங்கண் டென்பெயர் சொல்வதே.

(இ-ள்.) நிற்கும்-நிற்றற்குரிய, நல்நிலை-நல்ல நிலையில், நிற்கப்பெற்றார்- அமைந்து நிற்கப் பெற்றவர்கள், அருள்வர்க்கம் அன்றி- அருள்வர்க்கமென்று சொல்லப்படுவாரன்றி, மனிதர் அன்றே-(அவர்கள்) மனிதர்களென்று சொல்லப்படார்களே, ஐயா-ஐயனே, தூர்க்குணக்கடல்-தீக்குணமாகிய கடலிலகப்பட்ட, சோங்கு அன்ன-மரக்கலத்தை யொத்த, பாவியேற்கு-பாவியேனுக்கு, என் குணங்கண்டு-என்ன குணத்தைப்பார்த்து, என்பெயர் சொல்வது-என்ன பெயரிட்டழைப்பது என்க:

(வி-ரை.) நன்னிலையாவது, சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிகசைவநிலை. இந்நிலையினின்றவர் திருவருளிற்றிளைப்பவராகலின், அருள்வர்க்கமென்றார். இவர்கட்குத் தொண்டரெனவும், நாயனாரெனவும் பெரியரெனவும், அடியரெனவும், சுவாமிகளெனவும் பெயர் வழங்குமாகலின், மனிதரன்றே என்றார். என்பெயர் சொல்வதே என்றதனால் நன்னிலையில் நில்லார்க்கு யாதொரு பெயருமில்லை யென்பதாம் அதாவது, அத்தகையார் பிறந்து வாழ்ந்து இறந்து மண்ணாய்ப் போவாரேயன்றி அவர்கட்கு ஒரு பெயர் உலகத்தில் நிலைபெறுதலில்லையாம், தேவாரம் "ஆளாகாராளானாரையடைந்துய்யார், மீளாவாட்செய்து மெய்ம்மையுணிற்கிலார், தோளாத சுரையோ தொழும்பர் செவி, வாளாமாய்ந்து மண்ணாகிக் கழுவரே." என்றதனாற் காண்க. (௧௬௮)

சொல்லை யுன்னித் துடித்தத லாலருள்
எல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன்
வல்லை நீயென்னை வாவென் றிடாவிடின்
கல்லை யாமிச் கருமி நடக்கையே.

(இ-ள்.) சொல்லை உன்னி-நீ சொன்ன சொல்லினை நினைந்து, துடித்தது அல்லால்-பதைத்ததே யன்றி, அருள் எல்லை உன்னி-அருளினெல்லையை நினைந்து, எனை-என்னை, அங்கு-அவ்விடத்தில், வைத்திலேன்-அமைத்திலேன், வல்லை-விரைவில், நீ என்னை வாவென்றிடாவிடின்-நீ யென்னை வாவென்றழையாவிட்டால், இக்கருமி நடக்கை-இத்தீவினையேனது ஒழுக்கமானது, கல்லை ஆம்-பொய்யாகும் என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த மொழியினருமையினைத் தெரிந்திடினும் அம்மொழியின் வழியே நின்று அருளிற் றலைப்பட்டாலல்லது பிரயோசனமில்லை யென்பார், சொல்லையுன்னித் துடித்ததலாலருள் எல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன் என்றனர். திருமந்திரம். "அருளிற்றலை நின்றறிந்தழுந்தாளா, மருளிற்றலை நில்லாரைம்பாச நீங்கா, மருளிற் பெருமை யறியார் செறியா மருளிற்பிறந்திட்டறிந் தறிவாரே." என்றதனாற் காண்க.

கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
ஐய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ
பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமின்ப மென்று விளைவதே.

(இ-ள்.) கையும்-கைகளையும், மெய்யும்-சரீரத்தையும், கருத்துக்கு இசைய-கருத்திற்கிசைந்த, ஐயா-ஐயனே, நாயேற்கு-நான் கொடுத்ததற்கு, இனிஐயம் உண்டோ-இனிச்சந்தேகமுண்டோ, பொய்யனேன்-பொய்யினேனது, சிந்தை-மனத்திலுள்ள, பொய்கெட-பொய்யொழிய, பூரணம்-நிறைவாகிய, மெய்யதம் இன்பம்-உண்மையாகிய சுகம், என்று விளைவது-எக்காலமுண்டாவது என்க.

(வி-ரை.) கையினாலஞ்சலி செய்தும் காயத்தினால் வலம் வந்தும் மனத்தினால் நினைந்தும் வாழ்கேன் என்பார், கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே ஐயர்தாதற் கைய பணியுண்டோ என்றனர். இங்ஙனம் செய்ய வேண்டுமென்றதற்குத் தேவாரம். "கைகாள் கூப்பித்தொழீர், கடி-மாமலர் தூவி நின்று, பைவாய்ப் பாம்பரையார்த்த பரமனைக், கைகாள் கூப்பித் தொழீர்." 'ஆக்கையாற் பயனென், அரன்-கோயில் வலம் வந்து, பூக்கையாலட்டிப் போற்றியென்னாதவிவ், வாக்கையாற் பயனென்." "நெஞ்சே நீ நினையாய், நிமிர்-புன்சடை நின்மலனை, மஞ்சாடு மலைமங்கை மணாளனை, நெஞ்சே நீ நினைவாய்." எனவருவனவற்றாற் காண்க. (௨௦௦)

என்று முன்னை யிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தனை யேயருட் சோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை நேர்மையாம்
நன்று தீதற வைத்த நடுவதே.

(இ-ள்.) நன்று தீது அற-நன்மை தீமைகள் இல்லாதொழிய, வைத்த-என்னை உன் திருவருணிலையில் அமைத்து வைத்த, நடுவதே-பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் பொதுவாய் நிற்கும் பொருளே, என்றும்-எக்காலமும், உன்னை-உன்னை, இதயம்-இதயமாகிய, வெளிக்குளே துன்ற-ஆகாயத்திற் பொருந்த, வைத்தனையே-வைத்தாயே, (அதற்கிணங்கி) அருள்சோதி-அருளொளியாகிய, நீ நின்ற தன்மை நிலைக்கு-(என்னிதயத்தில் நீ நின்ற தன்மையாகிய நிலைமைக்கு, என்னை நேர்மை ஆம்-என்ன ஒப்பாகும் என்க.

வி-ரை. முதல்வன் பொதுவாகச் சர்வவியாபகமாயிருந்தபோதிலும் அவனை இருதயத்திற் சிறப்பாகத் தரிசிக்கவேண்டுமாதலின், என்று முன்னையிதய வெளிக்குளே துன்ற வைத்தனை என்றனர். தேவாரம். "முன்னை நெஞ்சமின்றி மூர்க்கராய்ச் சாகின்றார், தன்னெஞ்சைத் தமக்குத் தாமிலாதவர், வன்னெஞ்சம்மது நீங்குதல் வல்லிரேல், என்னெஞ்சிலுன்னைக் கண்டதுள்ளமே." என்றதனாற் காண்க. (௨௦௧)

வைத்த தேகம வருந்த வருந்திடப்
பித்த ஞனருள் பெற்றுந் திடமிலன்
சித்த மோன சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்த வைய வருட்செம்பொற் சோதியே

(இ-ள்.) சித்தம்-உண்மையான, மோன-மௌனநிலையினை யறிவிப்பவனே, சிவ.மங்களகரனே, சின்மயாநந்தம்-ஞானசுகத்தை, வைத்த-எனக்கு அருள்செய்த, ஐய.ஐயனே, அருள்-கிருபையோடு கூடிய, செம்பொன் சோதியே-செம்பொன்னொளியே, வைத்த-அமைக்கப்பட்ட, தேகம்-சரீரம், வருந்த-வருந்துதலினாலே, வருந்தும்-துன்பப்படுகின்ற, பித்தன்-பித்தனாகிய, நான்-அடியேன், அருள்பெற்றும்-(நினது) திருவருளினையடைந்தும், இடம்-(அசைவறவிருக்கும் இடமானது) இலேன்-இல்லாதவனாக விருக்கிறேன் என்க.

(வி-ரை.) உயிரானது உடம்பெனத் தானென வேற்றுமையின்றி அபேதமாய் நிற்றலின் அவ்வுடல் வருந்த அவ்வுயிரும் தேகாபிமானியாய் வருந்தும். உடலின் இலக்கணத்தினையும், உயிரினிலக்கணத்தினையும் உள்ளபடி விசாரித்தறிந்து வாழ்வோருக்கு உடலால் வருந்துன்பத்திற்கு உயிரிலக்காக மாட்டாது. இத்தகைய விசாரணை சிறிதுமில்லாதவனென்பார் தன்னைப்பித்தனெனவும், அதனால் தேகாபிமானியாய் வருந்துகின்றேன் என்பார், வைத்ததேகம் வருந்த வருந்திடும் பித்தனெனவும் கூறினர். அருளினை யடைந்தும் அவ்வருண் மயத்து நில்லேன் என்பார். அருள் பெற்றும் இடமிலேன் என்றனர். முதல்வன் மற்றைய தேவர்கள் போல இறப்பினும் பிறப்பினு மொத்துண்டலையாது நித்தியனாயுள்ளவனாகலின். சிவனென வழைக்கப்பட்டனன். (உ௦௨)

செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரேமுழு
வம்ப னேனுனை வாழ்த்து மதியின்றி
இம்பர் வாழ்வினுக் கிச்சைவைத் தேன்மனம்
நம்பி வாவெனி னானென்சொல் செய்வதே.

(இ-ள்.) செம்பொன்-செவ்விய பொன்னினை யொத்த, மேனி-நிறத்தினை வாய்ந்த-செழுஞ்சுடரே-செழுமையாகிய வொளியே, முழுவம்பனேன்-அதிதுட்டனாகியநான், உன்னைவாழ்த்தும்-உன்னைத்துதித்தற்குரிய, மதிஇன்றி-அறிவில்லாமல், இம்பர் வாழ்வினுக்கு-இவ்வுலகவாழ்க்கையின் பொருட்டு, மனம் இச்சையவைத்தேன்-மனம் விரும்பினேன், நம்பி-சிறந்தோனே, வா எனின்-(என்னைநீயே) வாவென்றழைத்திடில், நான் செய்வது என்-அடியேன் செய்யக்கிடந்தது யாது என்க.

(வி-ரை.) பிரத்தியட்சத்தில் பஞ்சேந்திரியங்கட்கும் இன்பத்தினைக் கொடுக்கின்ற உலகவாழ்க்கையி லிச்சைவைத்துத் தேவரீரை மறந்துள்ள மதியிலியேனை வலியவந்து ஆட்கொள்ளின் அக்காலத்தும் நின்னை யறிந்து வாழ்த்தாது சுதந்தரம் பாராட்டி வாழ்வனோ என்பதாம். (உ௦௩)

செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும்
ஐய நின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி

வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யி லேசுழன் றேனென்ன புன்மையே.

(இ-ள்.) செய்யுஞ் செய்கையும்-செய்யுந்தொழிலும், சிந்திக்கும் சிந்தையும்-எண்ணுகின்ற எண்ணமும், ஐய-ஐயனே, நின்னது என்று என்னும் உன்னதென்றெண்ணுகிற, அறிவு இன்றி-ஞானமில்லாமல், வெய்ய-கொடிய, காமவெகுளி மயக்கம் ஆம்-காமவெகுளி மயக்கங்களாகிய பொய்யிலே-பொய் நடையிலே, உழன்றேன்-சுழன்றேன், என்ன புன்மை-இது என்ன இழிவான காரியம் என்க.

(வி-ரை.) செயலும், எண்ணமுஞ் சன்மத்திறக்குத் தக்கபடி யுண்டாமென்றும் அவ்வன முண்டாதலும் முதல்வனாலேயே யென்றும் சிறிதுமோராது அவ்விரண்டிலுஞ் சுதந்தரம் பாராட்டித் திரிகின்றேன் என்பார், செய்யுஞ் செய்கையும் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும் நின்னதென்றெண்ணு மறிவின்றி என்றனர். அவ்வனஞ் சுதந்தரம் பாராட்டி வாழ்தலின் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் குற்றத்திற் பட்டனனென்பார், வெய்யகாம வெகுளி மயக்கமாம் பொய்யிலே சுழன்றேன் என்றனர். இம்மூன்று குற்றமு நீங்கினலல்லது என்ன பிரயோசனமென்பார், என்னபுன்மையே என்றார். திருமந்திரம், காமம் வெகுளி மயக்கமிவைகடிந், தேமம் பிடித்திருந்தேனுக் கெரிமணி யோமெனு மோசையி னுள்ளே யுறைவதோர், தாமமதனைத் தலைப் பட்டவாலே.'' என்றதனுற்காண்க. (உ0௪)

புன்பு லானரம் பென்புடைப் பொய்யுடல்
அன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ
என்பொ லாமணி யேயிறை யேயித்தால்
துன்ப மன்றிச் சுகமொன்று மில்லையே.

(இ-ள்.) புல்-அற்பமான, புலால்-மாமிசத்தையும், நரம்பு-நரம்பையும், என்பு-எலும்பையும், உடை-உடைய, பொய்உடல்-பொய்யுடம்பானது. அன்பர் யார்க்கும்-அன்பரெல்லாருக்கும், அருவருப்பு அல்லவோ-அருவருக்கத்தக்க பொருளல்லவோ, என்-என்னுடைய, பொல்லா-தொளைக்கப்படாத, மணியே-முழுமணியே, இறையே-தலைவனே, இத்தால்-இவ்வுடம்பினால், துன்பம் அன்றி-துக்கமேயன்றி, சுகம் ஒன்றும் இல்லை-சுகம் சிறிதும் இல்லை என்க.

(வி-ரை.) யாக்கை நிலையாமையினை நன்கு விசாரித்து அறிந்து கொண்ட மகான்கட்குத் தேகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டிருத்தல் வெறுப்பாகத்தோன்று மாகையால், புன்புலானரம் பென்புடைப் பொய்யுடல் அன்பர் யார்க்கு மருவருப்பல்லவோ என்றனர். ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள். "பந்தவுடல் விண்பாடு பட்டவுடல் சீசீதூர்க், கந்தவுடலொன்றுக்கா காதவுட-லிந்தவுடல், வைத்திப்பார்த் தென்ன வலிய வுயிர்மாய்த்திச், செத்துப்போனாலுநல்லதே.'' என்றதனாற்காண்க. (உ0௫)

இல்லை யுண்டென் றெவர்பக்க மாயினும்
சொல்ல வோவறி யாத தொழும்பன்யான்
செல்ல வேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்ல நீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே.

(இ-ள்.) இல்லை உண்டு என்று-இல்லையென்றும் உண்டென்றும், எவர் பக்கம் ஆயினும்-எவர்களுடைய கட்சியிற் சாயினும் போய், சொல்ல அறியாத-கூற அறியாத, தொழும்பன் யான்-தொண்டனாகிய யான், செல்ல-போக, வேறு ஒருதிக்கு அறியேன்-மற்றொரு கதியறியேன், எல்லாம் வல்ல நீ-எல்லாம் செய்ய வல்லவனாகிய நீ, என்னை-அடியேனை, வாழ்விக்க வேண்டும்-வாழ்வித்தருளவேண்டும். என்க.

(வி-ரை.) தனக்கெனவொரு சுதந்தரம் வாய்த்திருக்கு மளவும் முதல்வன் அன்னியனாகக் காணப்படுவன். அஃதின்றி தன் சுதந்தர மிழந்து நீயேகதி வேறுகதி காணேனெனத் தனித்தகாலத்து முதல்வன் அனன்னியனாகவிருந்து ஆதரிப்பனென்பது நிச்சயமாகலின், செல்லவேறொரு திக்கறியேனெலாம் வல்லநீயெனை வாழ்விக்கவேண்டுமே என்றனர். (௨௦௬)

வேண்டுஞ் சீருருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்ட நானென் புலமறி யாததோ
ஆண்ட நீயுன் னடியவ னென்று
தூண்டு வேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே.

(இ-ள்.) சீர்-சிறந்த, அருள்-உன் அருளானது, வேண்டும்-அடியேனால் விரும்பப்படும், மெய்யன்பர்க்கே-உன்மெய்யடியார்களுக்கே, அன்புபூண்ட நான்-அன்பு கொண்டநான், என் புலம் அறியாதது-என்னுள மறியாமல், ஆண்டநீ-என்னையாட் கொண்டநீ, உன் அடியவன் நான் என்று-உன் தொண்டன் நான் என்று, தூண்டுவேன் அன்றி-எச்சரிப்பேன் அல்லது, தொண்டன்-தொழும்பனேன், என் சொல்வது-யாது சொல்லத்தக்கது என்க.

(வி-ரை.) அன்பர் பணியிற் கட்டுப்பட்டு அவ ரேவல்வழியினின்று விடில் முதல்வன் மனத்தின் கண்ணே யிருந்து அறிவை விளக்கி ஆண்டு கொள்வனாதலின் மெய்யன்பர்க்கே யன்பு பூண்டநானென்புல மறியாததோ ஆண்ட நீ என்றனர். (௨௦௭)

எனக்கு ளேயுயி ரென்ன விருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
கனத்த சீரருட் காட்சிய ரானொன்றை
நினைக்க வோவறி யாதென்ற னெஞ்சமே.

(இ-ள்.) எனக்கு உள்ளே-என திதயத்தினிடத்தே, உயிர் என்ன-உயிரென்று சொல்லும்படியாக, இருந்த நீ-எழுந்தருளியிருந்த நீ, மனக்கிலேச

சந்தை-மனத்தில் விளையுந் துன்பத்தினை, மாற்றல்-நீக்கிவிடுதல், வழக்கு அன்றோ-(தேவரீருக்கு) கடமையல்லவோ, கனத்த-மேலான, சீர்-சிறப் பினை வாய்ந்த, அருள்சாட்சியல்லாது-திருவருள் தரிசனத்தினை யல்லாது, ஒன்றை-வேறொன்றினை, நினைக்கவோ-எண்ணவென்றாலோ, என்றன்- அடியேனது, நெஞ்சம்-மனமானது, அறியாது-என்னை அறியாது என்க.

(வி-ரை.) உயிருக்குயிராய் வாழ்பவன் முதல்வனாகிய நீயே யென்றறிந்தபின்னர் உன்னுடைய திருவருளே கதியென நம்பி அதிற்கட்டுப்பட்டு, ஐம்புலன் வழிசெல்லாத மனத்தில் ஏகதேசம் பழையவாசனையால் சிற்சில போது கிலேசம் விளையின் அதனை மாற்றுவது நின் கடமையன்றோ என்பார், மனக் கிலேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ என்றார். (உ0அ)

நெஞ்சுகந் துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்ச லென்ற வருளறிந் தேயையா
தஞ்ச மென்றுன் சரணடைந் தேனெங்கும்
செஞ்செ வேநின்ற சிற்சுக வாரியே.

(இ-ள்.) நெஞ்சு-மனம், உகந்து-விரும்பி, உன்னை-தேவரீரை, நேசித்த-விசுவாசித்த, மார்க்கண்டர்க்கு-மார்க்கண்ட முனிக்கு, அஞ்சல்என்ற- பயப்படாதேயென்ற, அருள் அறிந்து-திருவருளைத்தேர்ந்து, ஐயா-ஐயனே, தஞ்சம் என்று-அடைக்கலமென்று, உன்-தேவரீரது, சரண்-திருவடிகளில், அடைந்தேன்-அடைந்தேன், எங்கும்-எவ்விடத்தும், செஞ்செவ்வே-செப்பமாக, நின்ற-நிறைந்த, சிற்சுகவாரியே-ஞானானந்த சமுத்திரமே. என்க.

(வி-ரை.) மார்க்கண்டர்க்கு அஞ்சல் என்றதாவது அவருயிரைக் கவரவந்த காலனுயிரைக் கவர்ந்தது-கந்தபுராணம். "மதத்தான் மிக்கான் மற்றிவன்மைந்தனுயிர் வவ்வப், பதைத்தானென்றே வுன்னி வெகுண்டான் பதிமூன்றுஞ், சிதைத்தான் வாமச்சேவடி தன்னாற் சிறிதுந்தி, யுதைத்தான் கூற்றன் விண்முகில் போன்மண் ணுறவீழ்ந்தான்." என்றதனாற் காண்க. தஞ்சமென் போரை அஞ்சலென்றருள்வோன் நீயே யெனவறிந்த நானும்தஞ்சமென வுன்சரணடைந்தே னென்பதாம். (உ0கூ)

வாரி யேழு மலையும் பிறவுந்தான்
சீரி தானநின் சின்மயத் தேயென்றால்
ஆரி லேயுள தாவித் திரளதை
ஓரி லேனெனை யாண்ட வொருவனே.

(இ-ள்-) என்னை அடியேனை, ஆண்ட-ஆண்டுகொண்ட, ஒருவனே-ஒப்பற்றவனே, வாரி ஏழும்-ஏழுசமுத்திரங்களும், மலையும்-(எட்டு) மலைகளும், பிறவும்-மற்றுள்ளனவும், (இருப்பது) நின்சின்மயத்தே என்றால்-உன்னுடைய சிற்சொரூபத்திலென்றால், ஆவித்திரள்-உயிர்க்கூட்டம், ஆரிலே-எவரிடத்து, உள்ளது-இருக்கின்றது, அதை-அந்தவுண்மையை, ஓரிலேன்- ஆராய்கிலேன். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருமேனியாகிய சிற்சத்தி மாயையைப் பதிந்தபோது பிரபஞ்சந் தோன்றிச் சத்திபரா முகையான போதுபிரபஞ்ச மொடுங்குமாகலின், வாரியேழுமலையும் பிறவுந்தான் சீரிதான நின் சின்மயத்தே என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "சுற்றநூற்பொருளுஞ் சொல்லுஞ் சுருத்தினி லடங்கித் தோன்றும், பெற்றியுஞ் சாக்கிராதி யுயிரினிற் பிறந்தொடுங்க, முற்றதும் போல வெல்லா வுலகமு முதித்தொடுங்கும், பற்றொடு பற்றதின்றிநின்றனன் பரனுமன்றே." என்றதனாற் காண்க. உலகமவனிடத்து உளதாகவே உயிர்த்தொகையும் அவனிடத்துள றென்பதிற் றட்டில்லையென்பார், ஆரிலே யுளதாவித் திரளதையோரிலேன் என்றனர். (உ௬0)

ஒருவ ரென்னுளத் துள்கும் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனை யாளுடை யண்ணலே
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கினோ
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே.

(இ-ள்.) ஒருவர்-நீயன்றி வேறொருவர், என் உள்ளத்து-அடியேன் மனத்து, உள்கும்-நினைக்கின்ற, குறிப்பு அறிந்து-கருத்தைத்தேர்ந்து அருள்வரோ-அருளுவாரோ, என்னை ஆள் உடை-என்னையடிமையாகவுடைய, அண்ணலே-பெரியோனே, மருளனேன்-மயக்கத்தையுடைய நான், பட்டவாதை-பட்ட துன்பத்தை, விரிக்கின்-விவரமாக வெடுத்துச் சொன்னால், நாள்பெருகும்-நாள் அதிகரிக்கும், (ஆகலால்) இனிப்பேசவிதியின்று இனிப்பேசுதற்கு முறைமையில்லை. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சர்வ வியாபகனாதலின் ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தினுமிருந்து விளங்குவனெனவும், மற்றையர் ஏகதேசிகளாகலின் அங்ஙனமறியாரெனவும் குறிப்பிப்பார், ஒருவரென்னுளத் துள்குங் குறிப்பறிந்தருள்வரோ வெனையாளுடையண்ணலே என்றனர். திருமந்திரம். "உள்ளத்துளே தான் கரந்தெங்குநின்றவன், வள்ளற்றலைவன் மலருறை மாதவன், பொள்ளற் குரம்பைப்புகுந்து புறப்படுங், கள்ளத்தலைவன் கருத்தறியார்களே." என்றதனாற் காண்க. (உ௬க)

இன்று னக்கன் பிழைத்தில னொன்றே
அன்று தொட்டனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே.

(இ-ள்.) இன்று-இப்பொழுது, நான்-அடியேன், உனக்கு-தேவரீருக்கு, அன்பு இழைத்திலன் என்று-அன்பு செய்திலேனென்று, அன்று-பூர்வம், தொட்டு-தொடங்கி, அரசே-இறைவனே, என்னை-அடியேனை, ஆள் என்று-ஆள்வாயென்று, நின்று அரற்றிய-நின்று கதறின, நீலனை-வஞ்சகனாகிய என்னை, கைவிட்டால்-கைநெகிழ விடுவையாயின், மன்றம்-உலகமானது, நின் அருள்-உன்னருளை, எப்படி-எவ்வாறு, வாழ்த்தும்-துதிக்கும், என்க.

(வி-ரை.) இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் வாய்ந்த பெரியோர்கட்கு அனுக்கிரகித்தல் அவ்வளவு அருமையன்றெனவும், அவர்கள் அடைந்துள்ள பரிபக்குவமே திருவருட்பேற்றிற்கு அவர்களை ஆளாக்கி விடுமெனவும் இத்தகைய தன்மை சிறிதுமில்லாதவனையே திருத்தியாட் கொள்வது இலாக்கியமெனவும் இத்தகையானைக் கைவிட்டால் அருளடைய வேண்டுமென முயற்சிக்கும் யாரும் மனந்தளருவாரெனவும் குறிப்பிப்பார், நின்றரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால் மன்றமெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே என்றனர்.

வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனோ
சூழ்த்து நின்ற தொழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து முக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே.

(இ-ள்.) சூழ்ந்து நின்ற-வளைந்து நின்ற, தொழும்பரை-அடியார்களை, ஆனந்தத்து-ஆனந்தத்தில், ஆழ்த்தும்-முழுகச்செய்கின்ற, முக்கண்-மூன்று கண்ணையும், அருள்-அருளினையுமுடைய, செம்பொன் சோதியே-செம்பொன் போன்ற பிரகாசமுடையவனே, வாழ்த்தும்-யாவரும் வாழ்த்துதற்குரிய, நின்-தேவரீரது, அருள்-திருவருளானது, வாரம் வைத்தால் அன்றி-என்மீது அன்புவைத்தால் அல்லது, பாழ்த்த சிந்தை-பாழாகிய மனத்தினையுடைய, பதகனும்-பாவியாகிய நானும், உய்வனோ-பிழைப்பனோ. என்க,

(வி-ரை.) கண்கட்குப் புறவிருளைக் கிரணத்தாலோட்டிப் பிரகாசத்தினைச் செய்கின்ற ஞாயிற்றுக் கொளிபோல, உயிர்கட்கு மயக்கத்தினைத் திருவருளாலோட்டி யனுக்கிரகஞ் செய்கின்ற விறைவனுக் கவ்வருட்குணமேம்படுதலின், நின்னருள் வாரம் வைத்தாலன்றிப் பாழ்த்த சிந்தைப்பதகனு முய்வனோ என்றனர். சிவஞான சித்தியார். "மருளினையருளால் வாட்டி மன்னுயிர்க்களிப்பன் கண்கட், கிருளினை யொளியாலோட்டு மிரவியைப் போல வீசன்." என்றதனுற் காண்க. திருவாசகம். "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்றது மிக்கருத்துப் பற்றியே யென்க. (௨௪௯)

சோதி யேசுட ரேசுக மேதுணை
நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை
ஆதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே.

(இ-ள்.) சோதியே-ஒளியே, சுடரே-(அவ்வொளிக்குக் காரணமாயுள்ள) விளக்கே, சுகமே-இன்பமே, துணை-சகாயமாயுள்ள, நீதியே-நீதிநெறியே, நிசமே-உண்மையே, நிறைவே-பூரணமே, நிலை-எக்காலும் நிலைத்திருக்கின்ற, ஆதியே-முதலே, உன்னை-தேவரீரை, யான்-அடியேன், அடைந்தேன்-சரணடைந்தேன்- அகம்-என் மனம், வாதியாது-என்னை வருத்தாதிருக்கும்படி, அருள்வான்-அருள் வெளியினை, அருள்வாய்-கிருபை செய்வாய் என்க.

(வி-ரை.) மனமானது மாயாகாரியமாதலினாலும், அம்மாயையினின்று நீங்கினாலன்றி அருள்வான் கிட்டாதாகலினாலும், அசம்பாதியாதருள் என்றனர். திருமந்திரம் "மனமாயைமாயை யிம்மாயை மயக்க, மனமாயை தான் மாயு மற்றொன் றுமில்லை" என்றதனாற் காண்க. ஈண்டுவான் என்றது ஆகாயத்தினை. என்னை? முதல்வன் அவ்வாகாயசொரூபனாயிருத்தலின், அருள் வான் என்றதனால் சிதாகாயமெனக் கொள்க. திருமந்திரம் "ஆகாச வண்ண மமர்ந்துதலக் கொழுந், தேகாசமாசுண மிட்டங்கிருந்தவ, ளாகாச வண்ணமமர்ந்து நின்றப்புற, மாகாசமாயங்கி வண்ணனுமாமே" என்றதனாற் காண்க. (௧௧௪)

வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத்
தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்துக லந்தமெஞ்
ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவ னானெனும்
ஈனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே.

(இ-ள்.) வானைப்போல - மேகங்களைப்போல, வளைந்து கொண்டு - சூழ்ந்துகொண்டு, ஆனந்தத்தேனை-ஆனந்தமயமாகிய தேனினை, தந்து - சொரிந்து, என்னை - அடியேனை, சேர்ந்து கலந்து - பிரிவறக்கலந்து, மெயஞ் ஞானத் தெய்வத்தை - உண்மையான ஞானத்தினைக் கொடுக்கின்றகடவுளை, நாடுவன்-தியானிப்பேன், (அதனால் நான் என்னும் - நான் என்று விவகரிக்கின்ற, ஈனம் - இழிவாகிய, பாழ்-பாழ் நெறி, கெட-அழிய, என்றும்-எக்காலத்தும், இருப்பன்-வாழ்ந்திடுவன். என்க.

(வி-ரை.) மாயையாலுண்டான தனுகரணபுவன போகங்கள் நான்கினுள்ளும் தனுகரணங்களை நான் நான் எனும் அகங்கார முண்டாந்தோறும் சனனமரண நீங்காது. இவை நீங்காதிருக்கவே என்று நித்தியமாயிருக்குந் தன்மையுண்டாகாதாகலின், நானெனு மீனப்பாழ் கெடவென்று மிருப்பனே என்றனர். திருக்குறள். "யானெனதென்னுஞ் செருக்கறுப் பான்வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்." என்றதனாற் காண்க. பெருநாவலர் "நீடுவாழ்வார்" என்றதற்கேற்ப என்றுமிருப்பனேயென்றனர். (௧௧௫)

இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிக்
கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெலாம்
அரும்பச் செய்யென் னன்னையொப் பாமனே.

(இ-ள்.) இரும்பை-இரும்பினை, காந்தம்-காந்தக்கல்லானது, இழுக்கின்ற ஆறு-கவர்கின்ற விதம், என்னை-அடியேனை, திரும்பிப்பார்க்க வொட்டாமல்-மீட்டும் பிறவியினைத் திரும்பிப்பார்க்காதவண்ணம், திருவடி-தேவரீர் திருவடிகளாகிய, கரும்பைத் தந்து-கரும்பினைக் கொடுத்து, கண்ணீர்-கண்ணீரும், கம்பலை-மெய்ர்நடுக்கமும் ஆகிய, எல்லாம்-அடியார்க்குரிய இலக்கணமெல்லாம், அரும்பச் செய்-அடியேனிடத்துண்டாகச் செய்வாய், என அது அன்னை-என் தாய்க்கு, ஒப்பு ஆம்-சமானமாகிய, மன்னே-இறைவனே. என்க.

(வி-ரை.) காந்தம் இரும்பினை விகாரமின்றியே தன் வசத்தாக்கிக் கொண்டதுபோல முதல்வன் ஆன்மாவை விகாரமின்றித் தன்வசத்தாக்கிக் கொண்டவனுக்கோரிச்சையுந் தொழிலுமின்றியெல்லாந்தனது செயலாக நிற்பனாகலின், இரும்பைச் சாந்தமிழுக்கின்ற வாறெனேத் திரும்பிப் பார்க்க வொட்டாமல் என்றனர். சிவஞானபோதம். வலிதிரும்பைக்காந்தம் வசஞ் செய்வான் செய்தல், சலிம்பில் விகாரியலன்றான்." எனவும், சிவஞானசித்தியார், "இரும்பைக்காந்தம் வலித்தாற்போலியையர் தங்குயிரை" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (உகரு)

அன்னை யப்பனென் னாவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
என்னைப் பூரண வின்ப வெளிக்குளே
தின்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே.

(இ-ள்.) அன்னை-தாய், அப்பன்-தந்தை, என் - அடியேன், ஆவித் துணை-உயிர்த்துணை, என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, தன்னை-தன்னை, ஒப்பற்ற-நிகரற்ற, சற்குரு என்பது என் - ஞானசாரியன் என்று சொல் லுவதென்ன, என்னை-அடியேனை, பூரண இன்பம் - பூரணானந்த மாகிய, வெளிக்குளே-வெளியினிடத்தே, துன்ன வைத்த-பொருந்தவைத்த, சுடர் எனத்தக்கது-சோதியென்று சொல்லத்தக்கது என்க.

(வி-ரை.) பக்குவரான சகலர்க்கு முதல்வன் பார்வையிட்டு மற்றொன் று பிடிக்குமாறுபோலத் திருமேனி கொண்டுவந்து தீட்சையால் மும்மலங் களும் நாசத்தையடைய அனுக்கிரகத்தினைச் செய்வனாகலின், குருவேறு முதல்வன் வேறு என்றெண்ணப்படாதென்பார், சற்குருவென்பதென்...... சுடரெனத் தக்கதே என்றனர். திருமந்திரம். "குருவே சிவமெனக்கூறின னந்திகுருவே சிவமென்பது குறித்தோரார், குருவே சிவனுமாய்க் கோனு மாய்நிற்கும், குருவேயுணர்வற்றதோர் கோவே." என்றதனாற் காண்க.

தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்கதாக விளங்கு முத லொன்றே
எக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றாநிறை வானதே.

(இ-ள்.) தக்க கேள்வியின் - தகுதியாகிய கேள்வி என்னும் பெயரி னால், சார்ந்த - பொருந்திய, நல் பூமியில்-நல்லநிலத்தில், மிக்கது ஆகவி ளங்கும்-மேலானதாக விளங்குகின்ற, முதல் ஒன்றே-வித்து ஒன்று மாத் திரமே, எக்கண்ணும் தொழ-எத்திசையும் வணங்க, யாவையும் - எல்லாவற் றையும், பூத்துக்காய்த்து - பூவெடுத்துக்காய்த்து, ஒக்க நின்றும் - (அவைக ளுடன் தனித்தனியே) கூடிநின்றும், ஒன்றாய் நிறைவு ஆனது-ஒரு பொரு ளாகியே எல்லாவற்றிலும் அகம்புற மென்றதபடி நிறைவுற்றிருந்தது என்க.

(வி-ரை.) ஞானவேள்வி நான்கினுள் முதலாவது கேட்டலாகலினாலும் இது காரணமாகவே சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகைகூடி வருமாகலினாலும், கேட்டபின்னர்க் கேட்கவேண்டாமையானும், சிந்தித்தபின் நூல் வேண்டாமையானும், தெளிந்தவழி நிட்டைமேவுதற்கு இடையீடின்மையானும் கேட்டன்முதலியவற்றில் நின்றார் சுத்ததத்துவபுவனங்களின் அபரமுத்தராக வைகியவாறே பரமுத்தியைத் தலைப்படுவதன்றி மீளுதலின்மையாலும், இத்தகைய யாவற்றிற்குங் கேட்டலொன்றே காரணமாயிருத்தலினாலும், தக்ககேள்வியில்.........தாநிறைவானதே என்றனர். (௨௧௮)

ஆன மான சமயங்க ளாறுக்கும்
தான மாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தீன னேனின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே.

(இ-ள்.) ஆன-உண்டாகிய, மானம்-பெருமை பொருந்திய, சமயங்கள் ஆறுக்கும்-ஆறுசமயங்களுக்கும், தானம் ஆய்நின்று - இடமாய்நின்று, தன்மயம் காட்டிய-தன்னுருக்காட்டிய, ஞானபூரண நாதனை நாடி - ஞானநிறைவுள்ளவனாகிய தலைவனைநாடி, தீனனேன்-எளியனேன், இன்பம்-நிரதிசயாநந்தத்தை, தேக்கி திளைப்பன்-பூர்ணமாயநுபவிப்பேன்.

(வி-ரை.) நூறுகணக்காக விரிந்துள்ள பற்பல சமயங்களும் அறுவகைச்சமயத்துளடங்குமாகலின், சமயங்களாறுக்கும் என்றனர். திருமந்திரம். "ஆறுசமயமு மாறுவலஞ்சா, லாறுசமய மவ்வாறுட்படுவன, கூறுசமயங்கள்கொண்ட நெறிநில்லா நெறியன்றே." என்றதனாற்காண்க. அவ்வாறு சமயங்களும் அகச்சமயத்துட் படுமாகலின், மானசமயமென்றனர். ஆறுவகைச் சமயத்திள்ளார்க்கு மவ்வவர்கொண்ட கோட்பாடுகளுக்குத் தக்கவாறு அனுக்கிரகஞ்செய்கிற தன்மையால், தானமாய் நின்று தன்மயங்காட்டிய என்றனர். திருவாசகம். "திருத்தகு மறுவனச் சமயத்தறுவகையோர்க்கும் வீடுபேறாய் நின்ற என்றதனாற்காண்க. (௨௧௯)

தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
யாக்க மாயெனக் கானந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணம்
தாக்கி நின்றவா தன்மய மாமதே.

(இ-ள்.) இன்பம் - ஆனந்தம், தேக்கி - பூரணமாயடைந்து, திளைக்க திளைக்க-அநுபவிக்குந்தோறும், ஆக்கம்ஆய் - விருத்தியடைந்து, எனக்கு ஆனந்தமாகி-எனக்கு இன்பம் ஆகி, போக்கினோடு வரவு அற்ற - போக்கும் வரவுமில்லாத, பூரணம் தாக்கி நின்றவா-பூரணப்பொருளானது வந்துமேவிட்டு நின்றவாறு என்னை, அதே தன்மயம் ஆம் - அதுவே தன்மயமாம். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய நிரதிசயானந்தத்தில் ஆன்மாவானவன் அநுபவிக்குந்தோறும் தன்தோற்றம் வேறாகத்தோன்றாது அவ்வா

னந்தமயமேயாகி விளங்கிப் பேரின்பா தீதமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருப்பாரு கலின், தேக்கியின்பம்........தன்மயமாமதே என்றனர். துகளறுபோதம் "ஒன்றாஞ் சகலமுவுக் குன்னானந்தம்பிரா, னன்றி பொருபொருளுமாகாதே-நின்றழுந்திச், சொல்லரியவின்பஞ் சுதந்துக்கதிதமாய், நில்லவன்றானுமே யில்லை" என்றதனாற்காண்க. திருவாசகம். "போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே." என்றதற்கேற்ப, போக்கினோடு வரவற்ற பூரணம் என்றனர். (௨௨0)

அதுவென் றுன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது
எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதிவு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே.

(இ-ள்.) அது என்று உன்னும் அதுவும்-அதுவென்றெண்ணும் எண்ணமும், அற நின்ற - இல்லாமல் நின்ற, முதியஞானிகள் - பெரிய ஞானவான்களுடைய, மோனப்பொருள் அது மௌன நிலையிற்றற் பலிக்கும் பொருளாய அது, எது என்று எண்ணி-எதுவென்று மதித்து, இறைஞ்சுவன்-தொழுவேன், ஏழையேன்-எளியேனுடைய, மதியுள்நின்று - அறிவினின்று, இன்பவாரிவழங்கும் - ஆனந்தப்பெருக்குப் பெருகா நிற்கும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனை ஞானிகள் உள்ளும் புறம்பு மொரேவகையாகக் கண்டு தரிசித்து வாழ்வாராகலின் ஏகதேசம் சுட்டுணர்விற்காணாரென்பார், அதுவென்றுன்ன மதுவுமறநின்ற முதியஞானிகள் என்றனர். திருமந்திரம், "அதுவிது வென்பரவனை யறியார், கதிவர நின்றதோர் காரணங்காணார், மதுவிரி பூங்குழன்மாமங்கை நங்கை, இதமதுவுன்னார்க டேர்ந்தவர்தாமே." என்றதனாற்காண்க. அத்துவிதமாய் அறிவுக்கறிவாயிருந்து ஆனந்தத்தினை விளைவித்துக் கொண்டிருக்கும் முதல்வனை வேறுபடுத்தி எங்ஙனமாகப்பாவித்து வணங்குவதற் கேலுமென்பார், எதுவென்றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன் மதியுணின் றின்பவாரி என்றனர். (௨௨௧)

வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
ஓரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே.

(இ-ள்.) என்னை - அடியேனை, வாரிக்கொண்டு - கவர்ந்துகொண்டு, வாய்மடுத்து-வாயிற்பெய்து, இன்பம் ஆய் - சுகரூபமாகி, பாரில் - உலகில், கண்டவையாவும் பருகினை - காணப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிட்டனை, ஓரில்-ஆராயுமிடத்தில், ஊமன் கண்டிடும் கனவு என-ஊமன் காணும் கனவுபோல, யாருக்கும் சொல - யாருடனுஞ் சொல்லுதற்கு, வாயில்லை-வாக்கில்லை, ஐயனே-இறைவனே, என்க.

(வி-ரை.) மருளினிற் கட்டுப்பட்டுக்கிடந்த ஆன்மாவிற்குப் பக்குவமுற்றகாலத்து முதல்வன் அம்மருளினை நீக்கித்தனது அருள் வயத்தனாக்கித் தன்னைத்தவிர ஒன்றுந் தோன்றாதவாறுசெய்தல் சாம்பிரதாயமாகலின், வாரிக்கொண்டெனை வாய்மடுத்தின்பமாய்ப், பாரிற்கண்டவையாவும் பருகினை யென்றனர். அருள்வயப்பட்டோர் ஞானமுடையராய் எக்காலத்தும் மௌனமுற்றிருப்பாராகலின், ஊமன் கனவென யாருக்குஞ் சொலவாயிலை என்றனர். (௨௨௨)

ஐய மற்ற வதிருந ணர்க்கெலாங்
கையி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேயிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்ஙனே.

(இ-ள்.) ஐயம்-சந்தேகம், அற்ற-நீங்கின, அறிவருணர்க்கு எல்லாம்-அறிவர்ணைச்சிரமிகளாகிய ஞானியர்க்கெல்லாம், கையில் - கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனி ஆகிய - நெல்லிக்கனிபோன்ற, மெய்யனே - உண்மைவானவனே, இந்த மேதினிமீது-இந்தப்பூமியின்மேல், உழல் - சுழலுகின்ற, பொய்யனேற்கு-பொய்யனாகிய அடியேனுக்கு, புகல் இடம் எங்ஙன் - சரணடைதற்கு இடம் எங்குள்ளது என்க.

(வி-ரை.) சாதி குலம் சமய முதலியவற்றிற் சிறிதும் பற்றின்றித் தனதெனவொரு நியதியும் வைத்துக்கொள்ளாது தங்கால முழுவதும் முதல்வனை விசாரித்தவன் உண்மையைத் தேர்ந்து அவ்வுண்மை நிலையிலேயிருந்து வாழுபவர் அறிவருணைசிரமிகள் இவர்கட்குப் பிரபஞ்ச விசாரமின்மையின் இவரிடத்து முதல்வனுடைய சாந்நித்தியம் நிலைபெறு மென்பார், ஐயமற்ற வதிவருணர்க்கெல்லாங், கையிலாமலகக்கனியாகிய மெய்யன் என்றனர். அத்தகைய நிலை அடியேனுக்கின்மையின் என்கதியாதென்பார், மேதினி மீதுழல் பொய்யனேற்குப் புகலிடமெங்ஙனே என்றனர். (௨௨௩)

எங்ங னேயுய்ய யானென தென்பதற்
றங்ங னேயுன் னருண்மய மாகிலேன்
திங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே.

(இ-ள்.) திங்கள் - சந்திரன், பாதி - ஒருபங்காக, திகம்-பிரகாசிக்க, பணி-பாம்பினை, அணி - தரித்த, கங்கை - கங்கைதங்கிய, வார் - நீண்ட, சடை-சடாபாரத்தினையுடைய, கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணோடுகூடிய, எந்தையே-தந்தையே, யான் எனது என்பது அற்று - யான் எனது என்பதாகிய அகங்கார மமகாரங்கள் நீங்கி, அங்ஙனே - அப்படி யற்றவிடத்திற்றானே, உன் அருள் மயம் ஆகிலேன் - உன்னுடைய திருவருள் மயமானேனில்லை, எங்ஙன் உய்ய-அடியன் எப்படி பிழைக்க. என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சமுகமாயிருந்த மாயாகாரிய மானவற்றிற் பற்றுள்ளவரையில் உய்தற்கிடமில்லையாகையால், எங்ஙனே யுய்யயானெனதென்பத

ற்றங்ஙனே புன்னருண்மையமாகிலேன் என்றனர். முதல்வன் றன்னையடைக் கலமென வடைந்தாருக்குக் கிருபை செய்பவரென்றும், பிறர் தனக்குச் செய்புந்தீமை பலியாதென்றும், எத்தகைய செருக்கினையு மடக்கியொழிக் குவரென்றும் குறித்தற்குத் திங்கள் பணி கங்கை மூன்றினையுங் கூறினர்.

கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணொ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேயுன் னருள்வடி வாகுமே.

(இ-ள்.) கண்ணின் - கண்ணினால், காண்பது - பார்க்கப்படுவது, உன்காட்சி - உன்னுடைய சேவையே, கையால்-என்னுடைய கைகளால், தொழில் பண்ணல் - தொழில் செய்வது, பூசை-உன்னுடைய பூசையே, பகர்வது-நான் சொல்லுவது, மந்திரம் - உன்னுடையமந்திரமே, மண்ணொடு- மண்ணோடு கூடி, ஐந்தும்-ஐந்தென்னுந் தொகைபெற்றிருக்கிற பூதங்களும், வழங்கு - வழங்கப்படுகிற, உயிர்யாவும்-உயிர்த்தொகையாவும், அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அருள்வடிவு ஆகும் - உன்னருளுருவமாகும், என்க.

(வி - ரை.) தேவாரம், "கண்காள் காண்மின்களோ" எனவும் "கைகாள் கூப்பித்தொழீர் கடிமாமலர்தூவிநின்று" எனவும், "வாயே வாழ்த்து கண்டாய்" எனவும், கூறியவற்றாற் காண்க. மண்டுமெந்திரமென்றது பஞ்சாக்கர மகாமந்திரத்தினை. (உ௨௫)

வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ
நெடிய வானென வெங்கு நிறைந்தொளிர்
அடிக ளேயர சேயரு ளத்தனே.

(இ-ள்.) வடிவு எல்லாம் - உருவங்கள் எல்லாம், நின்வடிவு என - உன்னுருவமென்று, வாழ்த்திடா - துதிக்கின்ற, கடியனேனும் - கடினசித்தத்தையுடையேனும், உன் காரணம் காண்பனோ - உன் முதன்மையினைக் காணவல்லனோ, நெடியவான் என - பெரிதாகிய ஆகாயம்போல, எங்கும் எவ்விடத்தும், நிறைந்து ஒளிர் - நிறைந்து விளங்குகின்ற, அடிகளே - சுவாமீ, அரசே - இறைவனே, அருள் அத்தனே - கிருபையுள்ள தந்தையே. என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருள்களிலும் உள்ளும் புறம்பும் கலந்துநின்று அவைகளைக் காரியப்படுத்தி அவைகளேயென்று சொல்லும்படி முதல்வன் சர்வவியாபியாயிருத்தலின், அவ்வுண்மையினையறிந்தவரே அம்முதல்வனின் முதன்மையினைக் காணவல்லவராகலின், வடிவெலா நின்வடிவென வாழ்த்திடாக் கடியனேனு முன் காரணங்காண்பனோ என்றனர். திருமந்திரம். "இ

ருக்கின்ற தெண்டிசையண்டம் டாதாள, முருக்கொடு தன்னடு வோங்கலிவ் வண்ணக், கருக்கொண்டு வெங்கும் கலந்திவன்றானே, திருக்கொன்றை வைத்த செழுஞ்சடையானே" என்றதனாற்காண்க. (௨௨௬)

அத்த னேயகண் டானந்த னேயருட்
சுத்த னேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்
மத்த னேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்த னேகல்வி யாதது கற்கவே.

(இ - ள்.) அத்தனே - தந்தையே, அகண்ட - விசாலமான, ஆனந்தனே - ஆனந்தத்தையுடையவனே, அருள் - கிருபையுள்ள, சுத்தனே-தூய்மையுள்ளவனே, என - என்று புகழ்ந்து, உன்னைத்தொடர்ந்திலேன்-தேவரீரைப் பற்றிலேன், மத்தனேன் - உன்மத்தனாகிய நான், பெறும் - அடைந்திருக்கிற, மாமலம் - பெரியமலங்கள், மாய - அழியும்படி, வான்கத்தனே-மேலான சர்வசக்திமானே, யாது கல்வி - எந்தக்கல்வியை, கற்க - கற்கட்டும் என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனைப் பற்ற வேண்டுமாயின், மலத்தினின்று நீங்க வேண்டும், அந்நீக்கம் கல்விபாலன்றியமையாது, அக்கல்வியோ அறிவை விளக்கஞ் செய்தலுக் கேற்றதாகவிருக்க வேண்டுமென்பதாம். திருமந்திரம். "குறிப்பறிந்தேனுட லுயிரது கூடிச், செறிப்பறிந்தேன் மிகுதேவர்பிரானை, மறிப்பறியாது வந்துள்ளம்புகுந்தான், சறிப்பறியா மிகு கல்விகற்றேனே." என்றதனாற்காண்க. (௨௨௭)

கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

(இ-ள்.) நிருவிகற்பச்சுகம் - நிருவிகற்பசமாதிசுகத்தினை, பெற்றபேர்-அடைந்தவர்கள், பெற்ற-அனுபவித்த, பேசாப்பெருமையே - பேசப்படாத பெரும்பொருளே, கற்றும் - பல நூல்களைக்கற்றும், நூல்முறை - அச்சாத்திர முறைகள், சொற்ற சொற்கள்-சொன்ன சொற்கள், சுகாரம்பமோ-சுகோதயகாரணமோ, நெறி-அவைசொன்ன நெறியில், நிற்றல்வேண்டும்-நிற்கவேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) சவிகற்பமுடையாருக்குப் பகிர் முகத்தோற்றமும் நிருவிகற்பமுடையாருக்கு அந்தர்முகத் தோற்றமும் எக்காலத்து முண்டாமாகலின், நிருவிகற்பச்சுகம் பெற்ற பேர் பெற்ற பேசாப் பெருமையே என்றனர். கற்கவேண்டிய கல்வியினைக் கற்றும் சாத்திரவழி நில்லாது வாழ்தல் சிறிதும் பிரயோஜனமில்லையென்பார். கற்றுமென்பலன் என்றனர். திருக்குறள். "கற்றதனா லாயபயனென்கொல் வாலறிவ-னற்றாடொழா அரெனின்." என்றதனாற்காண்க, அறிவுநூல்களைக்கற்று அவ்வழியிலே

யே நிற்கவேண்டுமென்பார், நிற்றல் வேண்டும் என்றனர். திருக்குறள். "கற்க கசடறக்கற்பவை கற்றபி-னிற்கவதற்குத்தக." என்றதனாற்காண்க.

பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
அருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி யேயுன்ம னாந்தமே.

(இ-ள்.) அருமைசீர் - அருமையான சிறப்பினை வாய்ந்த, அன்பர்க்கு-அன்பர்களுக்கு, அன்னை-தாய்க்கு, ஒப்பு ஆக-சமானமாக, வரும்-வருகின்ற, அப்பேரொளியே-அந்தப்பெரிய சோதியே, உன்மனாந்தமே - உன்மனி சத்திக்கும் முடிவான இடமே, பெருமைக்கே-பெருமையின் பொருட்டே, இறுமாந்து பிதற்றிய - இறுமாந்து குழறிய, கருமிக்கு - தீவினையேனுக்கு, ஐய - ஐயனே, கதியும் உண்டாங்கொலோ - நற்கதியுமுண்டாகுமோ என்க.

(வி-ரை.) உன்மனி சத்தியாவது சாந்தியாதீதை, இஃதொடுங்குமிடம் சிவசாதாக்கியம் இது கரண வியாத்திக்கெட்டாதவதிருக்குமமாயளவுபடாத பிரகாசமாய்த் தியானரூபமாய் விளங்கப்பட்டுச் சர்வவியாபியாக விருப்பது. உன்மனாந்தம் பராற்பரநாதமுடிவுமாம். பெருமையென்பது அகங்காரத்தின் கூறாகலின் அதனைவிரும்பித் திரியும் தீவினையேனுக்கு நற்கதியுண்டாமோ வென்பதாம். (உஉக)

உன்ம னிக்கு ளொளிர்பரஞ் சோதியாம்
சின்ம யப்பொரு ளேபழஞ் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன்ன பாவியேன்
கன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே.

(இ - ள்.) உன்மனிக்குள் - உன்மனிசத்திக்குள்ளே, ஒளிர் - விளங்குகின்ற, பரஞ்சோதி ஆம் - பேரொளியாகிய, சின்மயப்பொருளே-ஞானகாரப்பொருளே, பழஞ்செல்வமே - தொன்மையான பாக்கியமே, புல்-அற்பமாகிய, மலத்து - மலத்திலுள்ள, புழு அன்ன - புழுவினையொத்த, பாவியேன் - பாவியாகிய என்னுடைய, கல்மனத்தை - கல்லையொத்த நெஞ்சை, கரைக்கக்கடவது - உருக்கக்கடவை என்க.

(வி - ரை.) திருவாசகம், "கல்லைப்பிசைந்து கனியாக்கித் தன்கருணை வெள்ளத் தழுத்தி வினைகடிந்த வேதியனை" என்றதற் சேர்ப, கன்மனத்தைக்கரைக்கக்கடவதே எனவும், முன்னைப்பழம் பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளாய் விளங்குபவனாகலின் பழஞ்செல்வமே எனவும் கூறினர். உஉ௦

கரையி லின்பக் கடலமு தேயிது
வரையி னுனை வந்து கலந்திலேன்
உரையி லாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
தரையி லேடித் தேனென்ன தன்மையே.

(இ-ள்.) கரையில் - அளவில்லாத, இன்பக்கடல் அமுதே - ஆனந்தசாகரத்திலுண்டாகிய அமிர்தமே, இதுவரையில் - இன்றளவும், நான் - அடியேன், உனைவந்து கலந்திலேன் - உன்னைவந்து சேர்ந்தேனில்லை, உரை இல்லா - பேச்சிறந்த, இன்பம் உள்ளவர்போல-சுகத்தினை யடைந்தவர் போல, இத்தரையிலே நடித்தேன்-இப்பூமியிலே நடித்திருந்தேன், என்ன தன்மை - இது என்னகுணம் என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டுக்கலந்திலேன் என்றது தன்னுடன்நாளும் அத்துவிதமாயுள்ள முதல்வனை விசாரித்துண்மை தேர்ந்திலே னென்றதாம். என்னை? பரமான்மா ஆன்மாவினுக்கென் றுமன்னியமல்லவாகலான். "நாடகத்தாலுன் னடியார் போனடித்து நானடுவே, வீடகத்தே புகுந்திடுவான்மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்" என்ற திருவாசகத்திற் கேற்ப, உரையிலாவின்பமுள்ளவர் போலவித் தரையிலே நடித்தேனென்ன தன்மையே என்றனர். (உ௯௧)

மைபு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாழும் புலையினிப் பூரைகாண்
கையி லாமல கக்கனி போன்றவென்
னைய னேயெனை யாளுடை யண்ணலே.

(இ-ள்.) மை உலாம் விழி - மைதீட்டிய கண்களையுடைய, மாதர்கள்-மங்கையர்களுடைய, தோதகம் - வஞ்சகத்தோடு கூடிய, பொய்யில்-பொய்யின்பத்தில், ஆழும் - அழுந்துகின்ற, புலை - நீசத்தன்மை, இனிப்பூரை-இனிப்போதும், கையில் - கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனிபோன்ற-நெல்லிக்கனிபோன்ற, என்ஐயனே-என்தந்தையே, என்னை ஆளுடை அண்ணலே-என்னை அடிமையாகவுடைய பெரியோனே. என்க.

(வி-ரை.) மகளிர்கூட்டுறவு மிகவிழி வென்பார், மையுலாம்விழி மாதர்கடோதகப் பொய்யிலாழும் புலையினிப்பூரை என்றனர். திருமந்திரம். "கோழை யொழுக்கங் குளமூடுபாசியி, லாழநடுவாரளப் புறவார்களைத், தாழத்தடக்கிற் றடுக்ககில்லாவிடிற், பூழைநுழைந்தவர் போகின்றவாறே" என்றதனாற்காண்க. முதல்வன் பிரத்தியட்சமாய் விளங்குபவனென்பார் கையிலாமலகக்கனிபோன்றவையனே என்றார். திருவாசகம். "தடக்கையினெல்லிக் கனியெனக்காயி எனவும், தேவாரம், "மையலாய் மறவாமனத்தார்க்கெலாம், கையிலாமலகக்கனியொக்குமே,, எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (உ௯உ)

அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னாலுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னாலென் பசுத்துவம் போயுயும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே.

(இ-ள்.) அண்ணலே - பெரியோனே, உன் அடியவர்போல் - உன் தொண்டரைப்போல, அருள்கண்ணினால் - உன் திருவருளாகியகண்ணைக் கொண்டு, உன்னைக்காணவும்-உன்னைச்சேவிக்கவும், வா எனப்பண்ணினால்-

வருவாயாகவென்று நான் சொல்லும்படி செய்தனேயாயின், என்பசுத்துவம் போய் - என்சீவத்தன்மை நீங்கி, உய்யும் வண்ணமாக - பிழைக்கும் விதமாக, மனோலயம் வாய்க்கும் - மனோநாசம் சித்திக்கும். என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனுக்குச் சிவதரிசனங் கிடைக்கவேண்டுமோயின், பசுத்தவம்கெட வேண்டும், அப்பசுத்துவங் கெட வேண்டுமோயின் மனோலயம் வேண்டும். கண்ணினுலுனேக்காணவென்பது சிவதரிசனம். தேவிகாலோத்தரம். "கருத்தடங்கின் முத்தியதுகையலிற் கட்டாகும், விரித்தபொருளிதுவென்னவறிவுடைய மேதக்கோர்,திருத்தகு நல்லறிவாலே சித்தத்தைத்திறம்பாம, லருத்தியுடனிலை நிறுத்துமது வறிவின் பயனுமால்" என்றதனுல் மனோலயமும், தேவாரம். "பொன்னுள்ளத் திரள்புன் சடையின்புற, மின்னுளத்திரள் வெண்பிறை யாயிறை, நின்னுள்ளத்தருள்கொண்டிருணீங்குதலென்னுள்ளத் துளதெந்தைபிரானிரே." என்றதனுல் பசுத்துவ நீக்கமும், திருக்கடைக்காப்பு. "கள்ளநெஞ்ச வஞ்சகக் கருத்தைவிட்டருத்தியே, குற்றமொன்றியுள்குவாருளத்துளானு கந்தனூர், துள்ளுவாளைபாய்வயற்சுரும்புநாறுநெய்தல்வா, யள்ளனூராயாரல்வாகுமந்தணூருரென்பதே" என்றதனுல் அருள்தோற்றமாகிய சிவதரிசனமுமுறையே யுண்டாமென்பதனைக்காண்க.

> வாய்க்குங் கைக்கு மௌன மௌனமென்
> றேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
> நாய்க்கு மின்பமுண் டோநல் லடியரைத்
> தோய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே.

(இ-ள்.) வாய்க்கும் கைக்கும் - வாய்க்கும் கைக்கும், மௌநம் மௌநம் என்று - மவுனம் மவுனம் என்று, ஏய்க்கும் - ஏமாத்தும், சொல்கொண்டு - சொல்லைக்கொண்டு, இராப்பகல் அற்றிடா - இராப்பகல் அற்றிடா-இராப்பகல் அற்றொழியாத, நாய்க்கும் - நாயினேனுக்கும், இன்பம் உண்டோ - சுகமுளதோ, நல்அடியரை - நல்லன்பரை, தோய்க்கும் - முழுகுவிக்கின்ற, ஆநந்தம் - இன்பமாகிய, தூவெளி வெள்ளமே - பரிசுத்தமான ஆகாயத்தினின்றும் ஒழுகாநின்ற பிரவாகமே என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சேந்திரியங்களின் சேட்டைகளை நீக்கி, மனமொடுங்கப்பெற்று, அந்தர்முகநோக்கிலிருக்கும் மௌனிகளைப்போல அடியேனு மிருப்பதாக நடித்து வாயாற்பேசாமலும் கையையாட்டாமலு மிருந்துக்கொண்டேமாத்துகிறேனென்பார், வாய்க்குங் கைக்கு மௌன மௌன மென்றேய்க்கும் என்றனர். இராப்பகல்-கேவலசகலம், தூவெளி - சிதாகாசம் அதாவது சிதம்பரம். (௨௩௫)

> தூய தான துரிய வறிவெனும்
> தாயு நீயின்பத் தந்தையு நீயென்றால்
> சேய தாமிந்தச் சீவத் திரளன்றோ
> ஆயும் பேரொளி யான வகண்டமே.

(இ-ள்.) ஆயும் - அறிஞரால் ஆராயப்படுகிற, பேரொளி ஆன-பரஞ்சோதியாகிய, அகண்டமே - வியாபகமே, தூயதான-பரிசுத்தமான, துரிய அறிவு என்னும் - துரியஞானமென்கிற, தாயும் நீ - அன்னையுநீ, இன்பம்-சுகத்தினைக்கொடுக்கின்ற, தந்தையும் நீ-பிதாவும் நீ, என்றால்-என்றுசொன்னால், இந்தச் சீவத்திரள் அன்றோ-இவ்வுயிர்த் தொகுதியல்லவா, சேய் ஆம்-மக்களாகும், என்க.

(வி-ரை) சிவத்தினைத்தந்தை யென்றும், சிவையைத் தாயென்றும், சுவான்மாக்களைச் சேய்களென்றுங் கூறினமையால், பரமான்மா ஒன்றென்றும், சீவான்மா பலவென்றும், அச்சீவான்மாக்கள் பரமான்மையருள் மூலமாயடைய வேண்டுமெனவும் ஏற்பட்டு ஏகான்மவாத மறுக்கப்பட்டது.

அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
உகந்த பேருனை யொன்று வரையனே.

(இ-ள்.) அகண்டம் என்ன - அகண்டமென்று, அருமறை - அரிய வேதங்களும், ஆகமம் - ஆகமங்களும், புகன்ற சொல்லிய, நின்தன்மை-உன்னியற்கையானது, போதத்துஅடங்குமோ-தற்போதத்துக்குள்ளாமோ, செகங்கள் எங்குந் திரிந்து-உலகமுழுவதுஞ் சஞ்சரித்து, நல்மோனத்தை உகந்தபேர் - சிறந்தமோன நிலையினையடைந்த பேர்கள், உன்னை ஒன்றுவர்-உன்னை யடைவார்கள், ஐயனே - கடவுளே என்க.

(வி-ரை.) சர்வவியாபகமாக விளக்குஞ்சிவபெருமான் வியாபக அருட்போதத்தாலன்றி, ஏகதேசப்பட்ட சிவபோதத்தா லறியக்கூடாதென்பார், அகண்டமென்னவரு மறையாகமம்புகன்ற நின்றன்மைபோதத்தடங்குமோ எனவும், மூர்த்திதலந் தீர்த்தமுறையே தரிசித்தவர்க்கே மௌனநிலை யுண்டென்பார், செகங்களெங்குந் திரிந்து நன்மோனத்தை யுகந்தபேர் எனவும் கூறினர். (உ௩௬)

ஐய னேயுனை யன்றி யொருதெய்வம்
கையி னாற்றொழ வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்ய னாகினும் பொய்யுரை யேன்சுத்த
மெய்ய னாமுனக் கேவெளி யாகுமே.

(இ-ள்.) ஐயனே - கடவுளே, உன்னை அன்றி - தேவரீரையல்லாமல், ஒரு தெய்வம் - வேறொரு தெய்வத்தினை, கையினால் - கரத்தினால், தொழவும்- தொழுதற்கும், கருதேன் - நினைக்கமாட்டேன், பொய்யன் ஆகினும்-பொய்யினேனானாலும், பொய் உரையேன்-பொய் சொல்லேன், சுத்தன் மெய்யன் ஆம் - சுத்த மெய்யனாகிற, உனக்கே வெளியாகும் - உனக்கே விசிதமாகும், என்க.

(வி-ரை.) திருவாசகம். "பழுதிறொல் புகழான் பங்கநீயல்லாற் பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய், செழுமதியணிந்தாய் சிவபுரத்தரசே திருப் பெருந்துறையுறை சிவனே, தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ வெனக் கோர் துணையென நினைவனோ சொல்லாய், மழவிடையானே வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருகவென்றருள்புரி யாயே" என்றதற்கேற்ப ஐயனே யுனைய ன்றி யொருதெய்வம் கையினுற் றொழவுங் கருதேன் கண்டாய் என்றனர், கையினுற் றொழவும் என்றதனுல் கருத்தால் எண்ணவும், வாக்காற்கூறவும் செய்யேன் என்றதாயிற்று. (உ௩எ)

வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய
ஒளியி னின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
தெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றோகற்ற கல்வியே

(இ-ள்.) வெளியில் நின்ற - சிதாகாயத்தில் நிலைபெற்றிருந்த; வெளி யாய் விளங்கிய, ஞானவெளியாய்ப் பிரகாசித்த, ஒளியில் நின்ற - பூதவொ ளியில் நிலைபெற்றிருந்த, ஒளி ஆம் - பரவொளியாகிய, உன்தன்னை - தே வரீரை, நான்-அடியேன், தெளிவுதந்த - எனக்குத் தெளிவைக்கொடுத்த, கல்லால் அடிதே என்று-கல்லால விருட்சத்தினடியி லெழுந்தருளி யிருந்த தெய்வமென்று, களி பொருந்த அன்றோ-மனமகிழ்ச்சியடைதற்கல்லவோ, கற்றகல்வி-அடியேன் கற்றகல்விகள். என்க.

(வி-ரை.) வெளியென்றது சிதாகாயமாகிய சிதம்பரம், மற்றொரு வெ ளி ஆனந்தவெளியின் சொரூபமான நடராஜமூர்த்தி. ஒளியென்றது பூத சம்பந்தமானவொளி மற்றொரு ஒளி அதற்காதார பூதமான வொளி கல்லா லடித்தே வென்றது தட்சணமூர்த்தியினை இம்மூர்த்தியினையடைந்து மகி ழ்தலே கற்றகல்வியினுற் பிரயோசன மென்பார், களிபொருந்தவன்றோ கற்றகல்வியே என்றார் திருக்குறள் "கற்றதனுலாய பயனென்கொல் வால றிவன், நற்ற டொழா அரெனின்" என்றதனுற்காண்க. (உ௩அ)

கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்நிறத்
தல்லை யொத்த குழலின ராசையால்
எல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழில்
தில்லை யிற்றிக ழுந்திருப் பாதனே.

(இ-ள்) எழில் - அழகைக்கொண்ட, தில்லையில்-சிதம்பரத்தில், திக ழும் - பிரகாசிக்கின்ற, திருப்பாதனே - திருவடிகளையுடையவனே, கல்லை- கல்லின் தன்மையை, உற்ற - அடைந்த, கருத்தினர் - மனத்தினையுடைய வர்களும், கார்நிறத்து - கருமேகத்தின் நிறத்தினைத்தன்னிடத்துக்கொண் டிருத்தலால், அல்லை ஒத்த - இரவினையொத்த குழலினர் - கூந்தலினையு

டையவர்களுமாகியமாதருடைய, ஆசையால் - ஆசையினால், எல்லை அற்ற-அளவுகடந்த, மயல்கொள்ளவோ-மயக்கங்கொண்டு நசிக்கவோ அடியேன் பிறந்தது என்க.

(வி-ரை.) மாதர்களின் மயலிற்சிக்குண்டோர் நல்லறிவிற்றலையெடார் என்பார், குழலினராசையால் எல்லையற்ற மயல்கொளவோ என்றனர். திருவிளையாடற்புராணம். "தையலார் மயலிற்பட்டோர் தமக்கொருமதியுண்டாமோ" என்றதனாற்காண்க. தில்லையிற்றிகழும் திருப்பாதனென்பது பொன்னம்பலத்தின்கண்ணே குஞ்சிதபாதத்தோடுவிளங்கும் ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியை. (உருக)

திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமகள்
உருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரம்
குருவைமுக்கணெங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே.

(இ-ள்.) திருவருள் - திருவருளென்கிற, தெய்வச்செல்வி - தெய்வச்செல்வத்தையுடையவராகிய, மலைமகள்-பார்வதிதேவியின், உரு-வடிவானது, இருக்கின்ற - அமைந்திருத்தற்குரிய, மேனி - திருமேனியையுடைய, ஒரு - ஒப்பற்ற, பரம் குருவை - பரமாசாரியனை, முக்கண் எம் கோவை-மூன்றுகண்களையுடைய எம்மிறைவனை, நெஞ்சே-மனமே, பணி-வணங்கு (வணங்குவையாயின்) கரு இருக்கின்ற - கருப்பத்திற்றங்குதற்குரிய, கன்மம் - தீவினையானது, இங்கு இல்லை - இவ்வுலகத்தில் (நமக்கு) உண்டாவதில்லை. என்க.

(வி-ரை.) "அருளது சத்தியாகும்" என்ற சிவஞானசித்தியார் வாக்கியத்தினுக்கேற்ப, திருவருட்டெய்வச் செல்விமலைமகள் என்றனர். மலை என்றது ஈண்டு இமயமலை. சிருஷ்டிகாலத்தில் சதாசிவ தேவநாயனார் தமதுகாருண்ணியத்தினாலே திருமேனியைத்தரித்துக்கொண்டுவேதாகமங்களையருளிச்செய்தாராகலின், குருவை என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "ஆரணமாகமங்களருளினாலுருவு கொண்டு காரணனருளாவாகிற்கதிப்பவரில்லையாகும்" என்றதனாற்காண்க.

கன்ம மேது கடுநர கேதுமேற்
சென்ம மேதெனைத் தீண்டக் கடவதோ
என்ம னோரத மெய்தும் படிக்கருள்
நன்மை கூர்முக்க ணாத னிருக்கவே.

(இ-ள்.) என் மனோரதம் - அடியேன் விருப்பத்தினையெல்லாம், எய்தும் படிக்கு-நான் அடையும்படி, அருள் - கிருபை செய்கிற, நன்மை கூர்-நன்மை மிகுந்த, முக்கண் நாதன் - மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன்,

இருக்க-எனக்குள்ளீடாயிருக்கும்போது, கன்மம் ஏது-தீவினையேது, கடு நரகு ஏது-கொடிய நரகமேது, மேல்சென்மம் ஏது-மேல் உண்டாகும் பிறவிஏது, (இவற்றுளொன்றாயினும் என்னைப் பற்றக் கடவதோ. என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனுக்கு முதல்வன் கிருபையிருக்கும் பட்சத்தில் தன் மமுதலிய வினையாவுந் தொடராதென்பார், கன்மமேது கடுநரகேது மேற் சென்மமேது இதனைத் தீண்டக்கடவதோ" என்றனர், தேவாரம், "அல்ல லென்செயுமருவினை யென்செயும், தொல்லை வல்வினைத் தொண்டன்று னென்செயும், தில்லைமாநகர்ச் சிற்றம்பலவனூர்க், கெல்லையில்லதோரடிமை பூண்டேனுக்கே" என்றதனாற் காண்க. (உசக)

நாத கீதனென் னாதன்முக் கட்பிரான்
வேத வேதியன் வெள்விடை யூர்திமெய்ப்
போத மாய்நின்ற புண்ணியன் பூந்திருப்
பாத மேகதி மற்றிலை பாழ்நெஞ்சே.

(இ-ள்.) நாதகீதன்-நாதகீதங்களையுடையவன், என்நாதன்-என் தலைவன், முக்கட்பிரான்-மூன்றுகண்களையுடைய பிரான், வேதவேதியன்-வேதத்தலைவனாகிய விப்பிரன், வெள்விடை ஊர்தி-வெண்மையான இடபவாகனத்தினையேறி நடாத்துபவன், மெய்போதம் ஆய்நின்ற புண்ணியன்-உண்மை அறிவாகி நின்றதருமமூர்த்தி, (அவனுடைய) பூ-தாமரை மலர் போன்ற, திருப்பாதமே-திருவடிகளே, கதி-நமக்குப்புகலிடம், மற்று இல்லை-வேறில்லை, பாழ்நெஞ்சே-பாழ்மனமே. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் சாமவேதப்பிரியன் என்னுமருமைத் திருப்பெயருடையவனாதலின் நாதகீதன் என்றனர். "ப்ராஹ்மணோஸ்ய முகமாஸீத் பாஹூ ராஜந்ய: க்ருத: । ஊரூ ததஸ்ய யத்வைஶ்ய: பத்ப்யாம் ஶூத்ரோ அஜாயத ॥" என்ற சுருதியின்படி முதல்வன் பிராமணனாகலின் வேதியன் என்றனர். வேதமும் முதல்வன் திருமுகத்திற் பிறந்ததாகலின் வேதவேதிய னென்றனர். (உசஉ)

மற்று னக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோனருள்
பெற்ற பேரவ ரேபெரி யோரெலாம்
முற்று மோர்ந்தவர் துரை மூயர்த்தமே.

(இ-ள்) வல்நெஞ்சே - வலியமனமே, உனக்குமற்றும் - உனக்கின்னமும், மயக்கம் என்-மயக்கமுண்டாதற்குக் காரணமென்னை, கற்றை-திரட்சியாகிய, வார்சடை-நீண்ட சடையையுடைய, கண்ணுதலோன்-நெற்றிக்கண்ணனது, அருள்பெற்றபேர் அவரே-அருளைப்பெற்றோராகிய அவர்களே, பெரியோர்-ஞானிகளும், மூதுரை அர்த்தம் எல்லாம்-வேதப்பொருள்களை எல்லாம், முற்றும் ஓர்ந்தவர்-முழுதும் (முணர்ந்தவரும் ஆவர்) என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய அருளிற்றிளைத்தவரே முற்றுணர்ந்த பெரியோர்களாகிய ஞானிகளென்பார், அருள்பெற்ற பேரவரே பெரியோரெலாம் முற்றுமோர்ந்தவர் மூதுரையர்த்தமே என்றனர். திருமந்திரம் "சிவனருளாற் சிலர் தேவருமாவர், சிவனருளாற் சிலர் தெய்வத்தோடொப்பர், சிவனருளால் சிலர் சேரகிலாமை, சிவனருட்கூடி லச்சிவலோகமாமே." என்றதனுற்காண்க. (௨௪௩)

உரையி றந்துளத் துள்ள விகாரமாம்
திரைக டந்தவர் தேடுமுக் கட்பிரான்
பரைநி றைந்த பரம்பெங்ங னங்ஙனே
கரைக டந்தின்ப மாகக் கலப்பனே.

(இ-ள்.) உரை இறந்து-சொல்லற்று, உள்ளத்து உள்ள-மனத்திலுள்ள, விகாரம் ஆம்-வேறுபாடாகிய, திரைகடந்தவர்-ஆவரணத்தைக் கடந்தவர்கள், தேடும்-தேடுகின்ற, முக்கண்பிரான்-மூன்றுகண்களையுடைய பிரானது, பரைநிறைந்த-திருவருட்சத்தி நிறைந்த, பரப்பு எங்ஙன்-நிலம் எங்கு, அங்ஙனே-அவ்விடத்தே, கரைகடந்து-வரம்புகடந்து, இன்பம் ஆகக்கலப்பன்-சுகவடிவாகக் கலப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களாகிய சமயாசாரியர்கள், வாக்காலுமனத்தாலும் வியாபாரஞ் செய்திருக்கக்கண்டாமன்றே அங்ஙனமாக, உரையிறந்துளத்துள்ள விகாரமாம், திரைகடந்தவர் தேடுமுக்கட்பிரான் என்றதென்னையோ வெனின், தற்போதத்தினை முன்னிட்டுரையாடாமலும் மனத்தினைச் செலுத்தாமலும் அருள்வியாபாரத்திலிருந்தலக்கே உரைமனமிறத்தலென்பதாம், பரைநிறைந்தபரப்பு என்றது முதல்வன்றன் திருவருள் விலாச வியாபகம். (௨௪௪)

நலந்த முத்தி கருதினுங் கேட்பினும்
நிலங்க ளாதியு நின்றெமைப் போலவே
அலந்து போயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே.

(இ-ள்.) அருமறை-அரியவேதங்களை, வாய்மலர்ந்த-திருவாய் மலர்ந்தருளிய, முக்கண் மாணிக்கச்சோதியே-முக்கண் மாணிக்கச்சுடரே, கலந்த முத்தி-கலந்த முத்தி நிலையினை, கருதினும்-நினைக்கினும், கேட்பினும்-கேட்கினும், நிலங்கள் ஆதியும்-பிருதிவிமுதலானவைகளும், எம்மைப் போலவே நின்று-எம்மைப்போலவே திகைத்து நின்று, அலந்து போயினம் என்னும்-துன்பப் பட்டுப்போயினேமென்று நிற்கும், என்க.

(வி-ரை.) கலந்த முத்தியாவது இரண்டறக் கலந்தனுபவிக்கும் சுத்தாத்துவித நிலை. அநந்யமாக விருந்தநுபவிப்பவர்க்கேயன்றி அந்யமாயுற்றவர்கட்கு எவ்வகையாலு முத்தியினருமை தெரிந்து கொள்ளுதற்குக் கூடாதென்பார், அலந்துபோயினமென்னு மருமறை என்றனர். (௨௪௫)

சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதி யாதவெல் லாமெனப் போதிக்க
ஆதி காலத்தி லுன்னடிக் காந்தவம்
ஏது நான்முயன் றேன்முக்க ணெந்தையே.

(இ-ள்.) முக்கண் எந்தையே-திரிநேத்திரதாரியாகிய தந்தையே, என்னை சோதியாது-அடியேனைப் பரீட்சியாமல், தொண்டருட்கூட்டி-அடியார்களுடன் சேர்த்து, போதியாத எல்லாம்-போதிக்கக்கூடாத அருமையான பொருள்களையெல்லாம், மெனப்போதிக்க-மெல்லப்போதித்தற்கு, ஆதிகாலத்தில்-முற்காலத்தில், உன் அடிக்கு ஆம்-உன் திருவடித்தொண்டிக்குரியனாகும்படியான, ஏது தவம்-என்ன தவத்தினை நான்முயன்றேன்-அடியேன் முயன்று செய்தேன், என்க.

(வி-ரை.) சோதித்தலாவது அடியார்வைத்துள்ள அன்பினருமையினைப்பிறருக்கு வெளிப்படுத்தல், அது சிறிது அல்லலின்றே சோதித்தறிதல் வழக்கமாயிருத்தலின், அவ்வல்லலிற்பட்டுண்மையினைச் சாதிக்கும் வலியிலேனாகையால், சோதியாதெனை என்றனர். அடியாருறவுகிடைக்கில் சகல வின்பமுஞ் சித்தியாமாகலின், தொண்டருட்கூட்டியே என்றனர், திருமந்திரம், "அறிவார் அமரர் தலைவனை நாடிச், செறிவார் பெறுவர் சிவதத் தவத்தை, நெறிதான் மிக மிக நின்றருள் செய்யும், பெரியாருடன் கூடல் பேரின்பமாமே" என்றதனாற்காண்க. (௨௪௬)

எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாம்
தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணாதியே.

(இ-ள்.) சிந்தை நோக்கம் தெரிந்து-அடியார் மனத்தினது நோக்கத்தினைத்தேர்ந்து, குறிப்பு எல்லாம்-அவர்கள் கருதினவற்றை யெல்லாம், தந்து காக்கும்-கொடுத்துக்காக்கின்ற, தயா-அருளினையுடைய, முக்கண் ஆதியே-முக்கண்முதல்வனே, எந்த நாளைக்கும்-எக்காலத்தும், ஈன்று அருள்தாய் என-பெற்றருளிய தாயைப்போல, வந்த-வந்து என்னைக்காத்தருளிய, சீர் அருள்-சிறப்பினையுடைய உன் திருவருளானது, வாழ்க என்று-வாழக்கடவதென்று, உன்னுவேன்-பிரார்த்திப்பேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாக்கள் கன்மத்திற்கீடாக வெடுக்கும் எண்ணிலாச்சென்மங்கடோறும், தாயாயிருந்து கருணைசெய்து கன்மத்தினைப் பக்குவப்படுத்திவருதலின், எந்த நாளைக்கு மீன்றருடாயென என்றனர், "கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான்றன்னை" என்ற தேவாரத்தின் கருத்திற்கேற்ப, சிந்தை நோக்கந்தெரிந்து குறிப்பெலாம், தந்து காக்குந் தயாமுக்கணாதியே என்றனர். (௨௪௭)

கண்ண கன்றவிக் காசினி யூடெங்கும்
பெண்ணொ டாண்முத லாமென் பிறவியை
எண்ண வோவரி தேழை கதிபெறும்
வண்ண முக்கண் மணிவந்து காக்குமே.

(இ-ள்.) கண் அகன்ற-இடமகன்ற, இக்காசினி ஊடு எங்கும்-இவ்வுலகத்தில் எவ்விடத்தும், பெண்ணொடு ஆண்முதல் ஆம்-பெண்ணொடு ஆண் முதலாகப்பிறந்த, என்பிறவியை-என் சனனங்களை, எண்ணவோ அரிது-அளவிடவென்றாலோ அருமையாகும், (இங்ஙனமாகவும்) ஏழை-அறிவிலியாகிய நான், கதிபெறும் வண்ணம்-முத்தியையடையுமாறு, முக்கண்மணி வந்துகாக்கும்-முக்கண் மாணிக்கம் வந்து காத்தருளும், என்க.

(வி-ரை.) பட்டினத்தடிகள், "முன்னை யெத்தனை யெத்தனை சென்மமோ," என்றதற்கேற்ப, பெண்ணொடாண் முதலாமென் பிறவியை எண்ணவோ வரிதாமேழை என்றனர். (உ௪அ)

காக்கு நின்னருட் காட்சியல் லாலொரு
போக்கு மில்லையென் புந்திக் கிலேசத்தை
நீக்கி யாளுகை நின்பர மன்பினர்
ஆக்க மேமுக்க ணானந்த மூர்த்தியே.

(இ-ள்.) அன்பினர்-அன்பினர்களுக்கு, ஆக்கமே-செல்வமே, முக்கண்-மூன்றுகண்களையுடைய, ஆனந்த மூர்த்தியே-சுகவடிவை யுடையவனே, காக்கும்-காத்தலையே யியலாயமைத்த, நின் அருள் காட்சி அல்லால்-தேவரீர் திருவருட் டெரிசனத்தையே யன்றி, ஒருபோக்கும் இல்லை-(அடியேனுக்கு) வேறொருபுகலிடமுமில்லை, (ஆதலால்) என் புந்திக்கிலேசத்தினை நீக்கி-என்னுடைய மனவருத்தத்தினைப் போக்கி, ஆளுகை-ஆண்டருளுதல், நின்பரம்-உனக்கே பாரமாகும், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மகோடிகள் யாவரையும் ஆணவ மலத்தினின்றும் வெளிப்படுத்தி மாயையினின்றுந் தனுகரணபோகங்களை யுண்டாக்கி யவர்கட்கீந்து பின்தன்னிடத்திலேயே யொடுக்கும் முதல்வன் றிருவருளின்றி யொன்று நடவாதாகலின், காக்குநின்னருட் காட்சியல்லாலொரு போக்குமில்லை என்றனர், ஆக்கமென்றது திருவருட்செல்வத்தினை, அடியார்கட்கே அருட்செல்வமுண்டாவ தின்மையாகலின், அன்பினராக்கமே என்றனர். (உ௪௯)

ஆனந் தங்கதி யென்னவென் னானந்த
மோனஞ் சொன்ன முறைபெற முக்கணெங்
கோனிங் கீந்த குறிப்பத னல்வெறுந்
தீனன் செய்கை திருவருட் செய்கையே.

(இ-ள்.) ஆநந்தம்-ஆநந்தமே, கதி என்ன - அடைக்கலமெனத்தெரியவு, என் ஆனந்த மோனம் சொன்ன-எனக்கானந்த ரூபமான மௌன

நிலையினை அருளிச்செய்த, முறைபெற-முறையினை அடையவும், முக்கண்-மூன்று கண்களையுடைய, எம்கோன்-எம்முடைய இறைவன், இங்கு ஈந்த-இவ்விடத்தருளிச்செய்த, குறிப்பதனால்-குறிப்பினாலே, வெறும் நீசன் செய்கை-மிகவும் ஏழையாகிய என்செய்கை, திருவருள் செய்கையே-திருவருட்செய்கையே, என்க.

(வி-ரை.) தனக்கெனவொரு செயலில்லை யெனவும் யாவுந்திருவருட் செயலே யெனவும் குறிப்பாகத் தனக்குணர்த்திய கோலம் முக்கண் மூர்த்தியாகலின் அத்திருவுருவத்தினையே முன்னிலையாக்கொண்டு முக்கணெங்கோ எனவும், முக்கணுதன் எனவும், முக்கட்பிரான் எனவும், கண்ணுதலோன் எனவும், முக்கண்மாணிக்கச் சோதி எனவும், முக்கணெந்தை எனவும், முக்கணுதி எனவும், முக்கண்மணி எனவும், முக்கணனந்த மூர்த்தி எனவும் பலகாலும் போந்த செய்யுட்களிற் கூறிவந்தனர். (௨௰)

கையி னாற்றொழு தேத்திக் கசிந்துய
மெய்யி னாலுனைக் காண விரும்பினேன்
ஐய னேயர சேயரு ளேயருள்
தைய லேர்புறம் வாழ்சக நாதனே.

(இ-ள்.) ஐயனே-கடவுளே, அரசனே-அரசனே, அருளே-தலையுடையோனே, அருள்தையல்-திருவருட்சத்தியாகிய முதல்வி, ஒருபுறம் வாழ்-திருமேனியி லொருபாகத்தில் வசித்தற்குரிய, சகநாதனே-உலகநாதனே, கையினால் தொழுது-என்னுடைய கரங்களினால் வணங்கி, ஏத்தி-வாயால் தோத்தரித்து, உள்ளம் கசிந்து-மனமுருகி, மெய்யினால்-மெய்யன்பினால், உன்னை-தேவரீரை, காண-தரிசிக்க, விரும்பினேன்-ஆசைகொண்டேன், என்க.

(வி-ரை.) மனம், வாக்கு, காயமூன்றினாலும் வழிபட்டேனென்பார், தொழுது, ஏத்தி, காணவிரும்பினேனென்றார், முதல்வனும் முதல்வியும் வேற்றுமையின்றியோருருக் கொண்டு விளங்குபவரென்பார், தையலோர்புறம்வாழ் சகநாதனே என்றனர். பொன் வண்ணத்தந்தாதி, "வலந்தான் கழலிடம் பாடகம் பாம்புவலமிடமே, கலந்தான் வலந்திடஞ்சாந்தெரிவலம் பந்திடமென், பலந்தார் வலமிடமாடகம் வேல்வல மாழியிடஞ், சலந்தாழ் சடைவலந் தன்னங் குழலிடஞ் சங்கரற்கே, என்றதனாற்காண்க. (௨௧)

சகத்தின் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிகுத்த தீமை விளைய விளைக்கின்றேன்
அகத்து ளாரமு தாமைய வின்முத்திச்
சுகத்தி னன்வந்து தோய்வதெக் காலமே.

(இ-ள்) சகத்தின்-உலகத்தின், வாழ்வை-வாழ்வினை, சதம்என-நிலையென்று, எண்ணி-நினைத்து, மிகுத்த-அதிகமான, தீமை-தீமைகள், விளைய-உண்டாம்படி, விளைக்கின்றேன்-விளையா நிற்கின்றேன், அகத்துள்-(அன்பர்) மனத்துள்ளே, ஆர்-அரிய, அமுது ஆம்-அமிர்தம்போல,

உருசிக்கின்ற, ஐய-ஐயனே, நின்-தேவரீரது, முத்தி சுகத்தில்-மோட்ச சுகவாரிதியில், நான்-அடியேன், வந்து தோய்வது-வந்துபடிவது, எக்காலம்-எக்காலம், என்க.

(வி-ரை.) உயிர்ச்சார்பாயுள்ள குடும்ப முதலாகிய பலவகைப்பட்டிருக்கின்ற தேகாதி பிரபஞ்ச வாழ்வுகளனைத்தும் அநித்திய மென்பார், சகத்தின் வாழ்வை சதமென வெண்ணியே என்றனர். நாலடியார் "கேளா தேவந்து கிளைகளா யிற்றோன்றி, வாளாதே போவரான் மாந்தர்கள்-வாளாதே, சேக்கை மரனொழியச் சேணீங்கு புட்போல, யாக்கை தமர்க்கொழிய நீத்து." என்றதனாற் காண்க. சகம்-தோன்றியழிதன் மாலையது.

காலமூன்றுங் கடந்தொளி ராநின்ற
சீலமேநின் றிருவரு ளாலிந்த்ர
சாலமாமிச் சகமென வெண்ணிநின்
கோலநாடுத லென்றுகொ டியனே,

(இ-ள்.) காலம் மூன்றும்-முக்காலங்களையும், கடந்து-கடந்து, ஒளிரா நின்ற-விளங்குகின்ற, சீலமே-குணவானே, நின் திருவருளால்-தேவரீர் திருவருளினால், இச்சகம்-இவ்வுலகமானது, இந்த்ரசாலம் ஆம் என-இந்திர சாலமாமென்று, எண்ணி-நினைத்து, நின்கோலம்-உன் திருக்கோலத்தினை, கொடியன்-கொடியேன், நாடுதல்-நாடுவது, என்று-எப்போது என்க.

(வி-ரை.) சுத்தாத்துவாக்களுக்கு மப்பாற்பட்டமுதல்வன் மிச்சிராத்துவாக்களிலுள்ள காலத்தினைக் கடந்து நிற்பனாகலின், காலமூன்றுங் கடந்தொளிரா நின்ற சீலமே என்றனர். இந்த்ரசாலம்-கண்கட்டி வித்தை தோன்றும் பொழுதே யில்லையாய் வேறுவன. (உ௱௩)

கொடிய வெவ்வினைக் கூற்றைத் துரந்திடும்
அடிக ளாம்பொரு ளேநினைக் கன்பின்றிப்
படியி லேழைமை பற்றுகின் றேன்வெறும்
மிடியி னேன்கதி மேவும் விதியின்றே.

(இ-ள்.) கொடிய-கொடிதாகிய, வெம்வினை-தீவினை யென்கிற, கூற்றை-யமனை, துரந்திடும்-ஓட்டுகின்ற, அடிகள் ஆம் பொருளே-கடவுளென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவே, வெறும்மிடியனேன்-மிகவும் வறியனாகிய நான், கதிமேவும் விதி இன்று-நற்கதியை யடைதற்குக் காரணமாகிய ஊழ் இல்லாமையால், நினக்கு அன்பு இன்றி-உன்னிடத்தன்பில்லாமல், படியில்-இவ்வுலகில், ஏழைமை பற்றுகின்றேன்-அறிவில்லாமையையே ஆதாரமாகப் பற்றுகிற்கிறேன். என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சத்தின்கண் பற்றுவைத்து அதன் மயமாயிருக்கிறவரையில் திருவருட் செல்வ மடைவதற்கேது வில்லையாகலின் மிடியனேன் எனவும், அத்திருவருட் செல்வம் எட்டாதபோது மோட்ச சாம்பிராச்சியம்

யிட்டாதென்பார், கதிமேவும் விதியின்றே யென்றனர். இவை யனைத்திற்குங்காரணம் முதல்வனிடத் தன்பில்லாமையே யென்பார், நினக்கன்பின்றிப்படியிலேழைமை பற்று கின்றே னென்றனர். (௨௱௪)

விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படிக் கண்டு களிப்பதே.

(இ-ள்.) விதியையும் விதித்து-விதியையும் வகுத்து, என்னை விதித்து-அவ்விதிக் கிடஞாக அடியேனையும் வகுத்து, இட்ட மதியையும் விதித்து-எனக்கென்றமைத்த புத்தியையும், வகுத்து, அம்மதி-அந்தப் புத்தியானது, மாயையில் பதியவைத்த-மாயையின் கண்ணே அழுந்த வைத்த, பசுபதி-பசுபதியே, நின் அருள் கதியை உன்னருளாற் கிடைக்கும் கதியினை, கண்டு களிப்பது எப்படி-கண்டு மகிழ்வது எவ்வாறு என்க.

(வி-ரை.) விதியும், அவ்விதிக்கேற்ற உடலும், அவ்வுடலில் மதியும், அம்மதி மாயையிற் சிக்குண்டு கிடத்தலும், பிராரத்துவ கன்மத்தினுக்குத் தக்கபடியேயாயினும் அவைகள் யாவும் முதல்வன் சந்நிதானத்திலன்றிக் காரியப்படாதாகலின் அவன் விதித்ததாகக் கூறினர். (௨௱௫)

கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரெனப்
பண்டு மின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடும்.
அண்ட னேயுனக் கோர்பதி னாயிரம்
தெண்ட னென்பொய்ம்மை தீர்த்திடல் வேண்டுமே.

(இ-ள்.) கண்ட-பார்த்த, கண்ணுக்கு-கண்களுக்கு, காட்டும்-பதார்த்தங்களை விளக்கிக் காட்டுகின்ற, கதிர்என-சூரியன் போல, பண்டும்-முற்பொழுதும், இன்றும்-இப்பொழுதும், என்பால் நின்று-என்னிடத்தினின்று, உணர்த்திடும்-உணருமாறுணர்த்துகின்ற, அண்டனே-தேவனே, உனக்கு-தேவரீருக்கு, ஒருபதினாயிரம் தெண்டன்-எண்ணிலாத நமஸ்காரம் செய்கின்றேன், என்-அடியேனுடைய, பொய்ம்மை-பொய்யொழுக்கத்தினை, தீர்த்திடல் வேண்டும்-நீக்கியருள வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) கண்ணுக்குக் கதிரானது எக்காலத்தும் அத்துவிதமாகவிருந்து உபகரித்து வருதல் போல முதல்வனுந் தன்னுடன் அத்துவிதமாக வெக்காலத்து மிருந்து உபகரித்து வருகிறானென்பார், கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரெனப், பண்டுமின்று மென்பானின் றுணர்த்திடும் என்றனர். கதிர் கலக்கப்பட்டவற்றைக் கண்ணிற் பிரகாசமானது வேறாகநின்றேகாணும், இப்படி அகலநின்று காண்கையிலுங் கதிரொளி காண்டலன்றிக் கண்ணொளிகள் தாமே காணமாட்டா, கண்ணொளியுங் கதிரும் தம்மிற் கலந்து நிற்கும். கலந்தாலும் பொருந்திய பொருள் ஐக்கியத்தால் ஒன்றெனவிளங்கிப் பொருளிரண்டேயா மென இவ்வுவமானங்காட்டிக் கண்

றுக்குமொளியைக் கதிர் கொடுத்துப் பொருள்களைத் தெரிசிப்பிக்கு மெனும் சிமித்த பரிணாமவாதத்தையு மறுத்தது. சிவப்பிரகாசம். "கண் ணொளி விளக்களித்துக் காட்டிடு மென்னின் முன்னம், கண்ணொளி யொன்று மின்றும் விளக்கொளி கலந்தவற்றைக் கண்ணொளி யகல நின்றே கண்டிடும் வேறு காணக், கண்ணொளி விளக்கின் சோதி கலந்திடுங் கருத்தொன் றன்றே." என்றதனுற் காண்க. (௨௯௬)

வேண்டும் யாவு மிறந்து வெளியிடைத்
தூண்டு வாரற்ற சோதிப் பிரானின்பால்
பூண்ட வன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமேல்
ஈண்டு சன்ம மெடுப்ப னனந்தமே.

(இ-ள்.) வேண்டும் - விருப்பப்படுகிற எல்லாப் பொருள்களையும், இறந்து-கடந்து, வெளிஇடை-பரவெளியில், தூண்டுவார்-தூண்டுவாரை, அற்ற-இல்லாத,சோதி-சோதிமயமான, பிரான்-கடவுளே, நின்பால்-தேவரீரிடத்து, பூண்ட-அன்பு பூண்ட, அன்பர்-அடியார்கள், பொன்பணி-திருப்பணி, வாய்க்குமேல்-கிடைப்பதாயின், ஈண்டு-நெருங்கிய, அநந்த சன்மம்-முடிவில்லாத சன்மங்களை, எடுப்பன்-எடுப்பேன். என்க.

(வி-ரை.) அன்பர்பணி மாத்திரங் கிடைக்கும் பட்சத்தில் சன்மமே வேண்டும் என்பார், அன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமேல் ஈண்டு சென்ம மெடுப்பன் என்றனர். "மறமலியுலக வாழ்க்கையே வேண்டும் வந்து நின் னன்பர் தம் பணியாம் அறமது கிடைக்கின்" என்றுரிவ்வாசிரியரே மற்றோரிடத்தும். (௨௯௭)

எடுத்த தேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்து நின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
அடுத்த பேரறி வாயறி யாமையைக்
கெடுத்த வின்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே.

(இ-ள்.) அடுத்தபேர்-ஆசிரயித்தவர்களுடைய, அறிவாய்-அறிவுருவாய் அறியாமையை-அவருடைய அஞ்ஞானத்தை, கெடுத்த-அழித்த, இன்பம்-சுகத்தைத்தருகின்ற, கிளர்-விளங்குகின்ற, மணிக்குன்றமே-மாணிக்கமலையே, எடுத்ததேகம் இறக்கும் முன்னே-எடுத்த வுடம்பு இறந்தழிவதன் முன்னே, என்னைக் கொடுத்து-என்னை யுனக்குக் கொடுத்து, நின்னையும்-தேவரீரையும், கூடவும்-கூடப்பெறவும், காண்பனோ-காண்பேனோ. என்க.

(வி-ரை.) கொடுத்து என்றது தனக்கென வேறுபட்டிருக்கும் சுதந்தரத்தை யிழந்து என்றதாம், கூடவுங் காண்பனோ என்றது என்னுடன் அறிவே இரண்டறக் கலந்திருக்கும் உண்மையினைத் தெரிந்து கொண்டு வாழுந் தன்மையினை யடைவனோ வென்பதாம். (௨௯௮)

குன்றி டாத கொழுஞ்சுட ரேமணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை
அன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
என்று நீயெனக் கின்னருள் செய்வதே.

(இ-ள்.) குன்றிடாத - அழியாத, கொழுஞ்சுடரே - செழுஞ்சுடரே, மணிமன்றுள்-தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில் ஆடிய - ஞானநடனஞ்செய்கின்ற, மாணிக்கமே-மாணிக்கமே, உன்னை அன்றி-உன்னை யல்லாமல், துணையார் - அடியேனுக்குத் துணையெவர், உறவுயார்-உறவாவர்யாவர், கதி ஆர்-புகலிடமாவர் யார், (ஒருவருமில்லை யாதலால்) நீ-தேவரீர், எனக்கு-அடியேனுக்கு, இன்னருள் செய்வது - இன்னருள் புரிவது எக்காலம். என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவிற்கு எக்காலத்திலும் தோன்றாத்துணையாகியும், சென்மங்கடோறும் உறவாகியும், தன்னை யடைந்தவர்க்குக் கதியாகியுமுதல்வனிருத்தலால், யார் துணையாருறவர் கதியென்றனர். தேவாரம். "துணையாயென்னெஞ்சந் துறப்பிப்பாய் நீ" எனவும், "உறவெல்லா மாவான்றான் காண்" எனவும், "அமருலகந்த மடைந்தார்க் காட்சிபோலும்" எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (உ௯௧)

அருளெ லாந்திரண் டோர்வடி வாகிய
பொருளெ லாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெ லாங்கெடுத் தேயுள மன்னலால்
இருளெ லாமிரிந் தெங்கொளித் திட்டதே.

(இ-ள்.) அருள் எல்லாம் - திருவருள்முழுவதும், திரண்டு - ஒருங்கு சேர்ந்து, ஒருவடிவு ஆகிய - ஒருவடிவுகொண்டு விளங்குகின்ற, பொருள் எல்லாம் வல்ல - எல்லாப்பொருள்களையும் காத்தளித்தழிக்கவல்ல, பொன் பொது - பொன்னம்பலத்தில், நாத - எழுந்தருளியிருக்கிற நடராஜமூர்த்தியே, என் - அடியேனுடைய, மருள் எல்லாம் - மயக்கமுழுவதும், கெடுத்து - ஒழித்து, உள்ளம் - அடியேன்மனதில், மன்னலால் - தேவரீர் நிலைபெற்றிருத்தலால், இருள் எல்லாம் - ஆணவவிருள் முழுவதும், இரிந்து-ஓடி, எங்கு ஒளித்திட்டது - எவ்விடத்துமறைந்து விட்டது என்க.

(வி-ரை.) மருள் என்றது ஈண்டுமயக்கம். இது மாயாகாரியத்தால் விளைந்தது. மாயாகாரியமாகிய தநுகரணபுவன போகங்களை விசாரித்து அவை நிலையல்லனவென முதல்வனருளால் தெரிந்தபோதே அம்மயக்க மொழியும் அது ஒழியவே இதுகாறு மத்துவிதமாக விருந்த முதல்வன் வெளிப்படுமென் வெளிப்படவே ஆணவமலமறைந்து விடும் என்பார், மருளெலாங் கெடுத்தேயுளமன்னலால் இருளெலாமிரிந்தெங் கொளித்திட்டதே என்றனர். (உ௯௨)

எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்கஞ் செய்த பழவினை பற்றறுதல்

அங்க ணுவுன் னடியிணை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே.

(இ-ள்.) எங்கும் - எவ்விடத்திலும், என்னை - அடியேனை, இகல் உற - பகைமிக, வாட்டி-வாடச்செய்து, பங்கம்செய்த - பங்கப்படுத்தின, பழவினை - பழமையாம் வினையானது, பற்று அற்றால் - சம்பந்தம் நீக்கிப் போனால், அங்கணு-அழகிய (நெற்றிக்) கண்ணனே, உன் - தேவரீருடைய அடியிணை - இரண்டுபாதங்கள், அன்றி - அல்லாமல், சகத்தில் - இவ்வுலகில், தங்க-யான் சென்று தங்கியிருக்க, வேறு இடம் உண்டோ - வேறிட முளதோ, என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டுபழவினையென்றது பிராரத்துவகன்மம், இது உள்ளளவும் உலகத்திலே பலபல சென்மங்கடோறும் பற்பலதனுகரண புவன போகங்களை யனுபவித்து உழன்று கொண்டேயிருக்க வேண்டுமெனவும், அவ்வினை முற்றுமனுபவித்து அவ்வினை மறுபடியு முண்டாவதற்கேதுவாகிய ஆகாமிய வினையேறாதபடிதடுத்துக் கொண்டபோது ஆன்மாவினுக்கிருப்பிடம் முதல்வன்றிருவடியே யன்றி வேறில்லை யெனவும் என்பார், பழவினை பற்றற்றால்......அடியிணையன்றியே தங்கவேறிட முண்டோ என்றனர். (௨௬௧)

உண்ட வர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்ட வர்க்கன்றிக் காத லடங்குமோ
தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாக மதிக்கவே.

(இ-ள்.) உண்டவர்க்கு - புசித்தவர்களுக்கு, அன்றி - அல்லாமல், உட்பசி ஓயுமோ - (மற்றவர்கட்கு) பசியடங்குமோ, கண்டவர்க்கு,-நேரே பார்த்தவர்க்கு, அன்றி - அல்லாமல், காதல் அடங்குமோ - (மற்றவர்கட்கு) ஆசை தீருமோ, வண்தமிழ்க்கு - செந்தமிழ்ப்பாடலுக்கு, இசைவு ஆக-பொருத்தமாக, மதிக்க - யாவருமதிக்கும்படி, தொண்டருக்கு - அடியார்கட்கு, எளியான் - எளியவனாகிய எமது முதல்வன், என்று - எக்காலத்து, தோன்றுவான்-வெளிப்படுவான், என்க.

(வி-ரை.) வயிறார அன்னமுண்டவர்க்கே பசி நீங்குதல்போலவும், ஒரு பதார்த்தத்தை நேரே கண்டவர்க்கே அதனிடத்து வைத்த ஆசை நீங்குதல்போலவும், முதல்வனைக்கண்ணாரத் தரிசித்தவர்க்கே அருளேக்க நீங்குமென்பதாம், தொண்டராவார் வைதிகசைவ சமயாசாரியர்களாகிவிளங்கும் திருவருட்பெருஞ் செல்வர்களாகிய நால்வர், தொண்டருக் கெளியானென்றது, "அடியார்க்கெளியன் சிற்றம்பலவன்." என்றதனாற்காண்க. வண்டமிழென்றது செந்நெறித்தமிழாகிய திராவிடவேதம். (௨௬௨)

மதியுங் கங்கையுங் கொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ் சென்னிப் புனிதநின் பொன்னடிக்

கதியை விட்டிந்தக் காமத்தி லாழ்ந்தவென்
விதியை யெண்ணி விழிதுயி லாதன்றே.

(இ-ள்.) மதியும்-சந்திரனும், கங்கையும்-கங்காநதியும், கொன்றையும்-கொன்றைமலரும், மத்தமும்-மத்தமலரும், பொதியும் - தரித்திருக்கின்ற, சென்னி சடாபாரத்தினையுடைய, புனித-நின்மலனே, நின்-தேவரீருடைய, பொன்-அழகிய, அடி-திருவடியாகிய, கதியைவிட்டு- புகலிடத்தினைவிட்டு, இந்தக்காமத்தில் ஆழ்ந்த-இக்காமக்கடலி லழுந்திய, என்விதியை - என்னுடைய ஊழினை, எண்ணி-நினைத்து, விழி-என்னுடைய கண்கள், துயிலாது-உறங்காது, என்க.

(வி - ரை.) காமத்தி லழுந்தில் பாரின்பமேயன்றிப் பேரின்பமொரு போது முண்டாகாதாகலின் அதனால் வருந்துகிறேனென்பார் கதியைவிட்டிந்தக் காமத்திலாழ்ந்த வென்விதியையெண்ணி விழிதுயிலாதன்றேஎன்றனர், நீதிநெறிவிளக்கம் 'சிற்றின்பஞ் சின்னீர தாயினு மஃதுற்றார், மற்றின்பம் யாவையுங் கைவிடப - முற்றுந்தாம், பேரின்ப மாக்கட லாடுவார் வீழ்பவோ, பாரின்பப் பாழ்ங்கும்பியில்" என்றதனாற்காண்க. (௨௯௩)

அன்றெ னச்சொல வாமென வற்புதம்
நன்றெ னச்சொல நண்ணிய நன்மையை
ஒன்றெ னச்சொன வொண்பொரு ளேயொளி
இன்றெ னக்கருள் வாயிரு ளேகவே.

(இ - ள்.) அன்று என சொல்ல - அல்லவென்று சொல்லவும், ஆம் என - ஆமென்று சொல்லவும், அற்புதம் நன்று என சொல்ல - அதிசயம் நேர்த்தியாயிருக்கிற தெனச்சொல்லவும், நண்ணிய-பொருத்தியிருந்த, நன்மையை - நல்லபொருளை, ஒன்று என சொன்ன - ஆசாரியகோலங்கொண்டெழுந்தருளிவந்து ஒன்றேயென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய, ஒண்-மேலான பொருளே - வஸ்துவே, இருள் - அஞ்ஞானம், ஏக - நீங்கும்படி, இன்று - இப்போது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒளி - ஞானப்பிரகாசத்தினை, அருள்வாய் - கிருபை செய்வாய், என்க.

(வி - ரை.) ஒருதனி முதல்வனை அன்றென்றும் ஆமென்றுங் கூறி முரண்படுவார் புறச்சமயத்தினர், சன்மார்க்க நெறியினராகிய சித்தாந்தச் செல்வரொன்றே யெனக்கூறி மகிழ்வாராகலின் அன்றெனச்சொலவாமென வற்புத நன்றெனச்சொல எனவும், ஒன்றெனச்சொன வொண்பொருள்என வுங்கூறினர்,பட்டினத்தார், "அன்றென்று மாமென்றுமாறுசமயங்களொன்றென்றே டொவ்வா துரைத்தாலு-மென்று, மொருதனையே நோக்குவாறுகத்திருக்கு, மருதனையே நோக்கிவரும்." எனவும், இவ்வாசிரியர் கூறிய ஆனந்தக்களிப்பில், அன்றென் றுமாமென்று முண்டோ- வுனக், கானந்தம் வேண்டிலறிவாகிச்சற்றே, நின்றாற்றெறியு மெனவே - மல, நீக்கியெம்மாதி நிகழ்த்தினன்றோழி, எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க, (௨௯௪)

இருவ ரேபுகழ்ந் தேத்தற் கினியராம்
ஒருவ ரேதுணை யென்றுண ராய்நெஞ்சே
வருவ ரேகொடுங் காலர்கள் வந்தெதிர்
பொருவ ரேயவர்க் கென்சொல் புகல்வதே.

(இ - ள்.) இருவரே - பிரமவிட்டுணுக்களாகிய விருவரே, புகழ்ந்து - புகழ்ந்து, ஏத்தற்கு-துதித்தற்கு, இனியர்ஆம்-இனியராயிருந்த, ஒருவரே-ஒப்பற்றவரே, துணையென்று - நமக்குத்துணையாவரென்று, உணராய்-அறிவாயாக, நெஞ்சே - மனமே, கொடுங்காலர்கள் - கொடிய வெமதூதர்கள், வருவரே - வருவார்களே, எதிர்வந்து- எதிரிலேவந்து, பொருவரே-போர் செய்வரே, அவர்க்கு-அத்தூதர்கட்கு, என் புகல்வது - என்ன சமாதானஞ் சொல்லக்கடவது, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு இருவர் என்றது பிரமனையும், விட்டுணுவையும். இனியராவார் திருவண்ணாமலையில் அக்கினிப்பிழம்பா யெழுந்தருளி அவ ரிருவருக்குங் கிருபை செய்தமுதல்வர். திருக்கடைக்காப்பு,"நாகம்வைத்த முடியானடிகைதொழுதேத்துமடியார்க, ளாகம்வைத்த பெருமான் பிரமனொடு மாலுந்தொழுதேத்த, வேகம்வைத்த வெரியாய் மிகவோங்கிய வெம்மானிடம் போலும், போகம்வைத்த பொழிலின் னிழலான் மதுவாரும்புகலூரே, என்றதனாற்காண்க, எக்காலத்திலும் எவற்றிற்கு முதல்வனேதுணை யென்பார் ஒருவரே துணையென்றனர், திருக்கருவை வெண்பா வந்தாதி, "பார்முதலாய் வானப்பரப்பா யனைத்தினுக்குங், கார்முதலா யுண்டியருன் காப்பாகிச்-சீர்முதலா, யார்க்குந்துணையாங் களவீச நின்னையன்றிப், பார்க்கிலுண்டோ வின்பம்பகர்." என்றதனாற்காண்க. (௨௯௫)

புகழுங் கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
அகமும் வாய்மையு மன்பு மளித்தவே
சுகவி லாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே.

(இ - ள்.) சுகவிலாசம் - இன்பத்தினை யளிக்கின்ற லீலையினையுடைய, துணைப்பொருள் - உயிர்த்துணைப்பொருளாகிய முதல்வனுடைய,தோற்றம் ஆம் - சேவைக்குரிய, ககன மேனியை - செவ்வானம் போன்ற திருமேனியினை, கண்டன கண்கள் - தரிசித்தனவாகிய நேத்திரங்கள், புகழும் - கீர்த்தியையும், கல்வியும்- கல்வியையும், போதமும் - அறிவையும், பொய் இல்லா - பொய்மை யொழிந்த, அகமும் - மனத்தையும், வாய்மையும் - சத்தியத்தையும், அன்பும் - அன்பினையும், அளித்த - கொடுத்தன. என்க.

(வி-ரை) அந்திவானத்து நிறத்தினையுடைய சகளத்திருமேனிவாய்ந்த முதல்வனைக் கண்ணாரத் தரிசித்தவர்கட்குப் புகழ் முதலியயாவும் உண்டாமென்பதாம். ஆன்மா இவ்வுலகத்தில் அனுபவிக்கும் போகங்கள்பலவேனுமவற்றுள் இன்றியமையா தனுபவிக்க வேண்டுவன புகழ், கல்வி, போதம், பொய்யிலா அகம், வாய்மை, அன்பு என்றனர். (௨௯௬)

கண்ணு ணின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு ணின்று விளங்கிய மெய்யினை
எண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான்றொழுந் தெய்வமே.

(இ - ள்.) கண்ணுள் - நேத்திரத்துள், நின்ற - நிலைபெற்ற, ஒளியை- பிரகாசத்தினை, கருத்தினை - என் கருத்தாயிருப்பதை, விண்ணுள்-பரவெளியில், நின்று - நிலைபெற்று, விளங்கிய - பிரகாசித்த, மெய்யினை - உண்மைப்பொருளை, எண்ணி எண்ணி - பலகால் சிந்தித்து, இரவும்பகலும் - இராப்பகலாக, நண்ணுகின்றவர் - இடையறாது அடைந்திருப்பவர், நான்-அடியேன், தொழும் - வணங்கும்படியான, தெய்வம் - தெய்வமாவார் என்க.

(வி - ரை.) வேதங்களிற் றெய்வங்கள் பலபடக் கூறியிருப்பினும் அங்ஙனமே உலகத்தாராற்கொண்டாடப்படினும் கண்ணுக்குங்கருத்தினுக்கும் பிரத்தியட்சமாய் விளங்கிச்சிதாகாய சொரூபியாயிருப்பவன் சிவனே யாதலால் அவனே நான் றொழுந்தெய்வமென்றனர். (௨௬௭)

தெய்வம் வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவ ரென்பது நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ னேயுனைச் சார்ந்தவர்
உய்வ ரென்பதும் யானுணர்ந் தேனுற்றே.

(இ - ள்.) வேறு தெய்வம் - சிவபெருமானுக்கு அந்நியமாக வொரு தெய்வம், உளது - உண்டு, என்பவர்-என்று சாதிப்பவர், சிந்தைநைவர்என்பதும் - மனம் வருந்துவர் என்பதையும், நல் - சிறந்த, பரம் - மேலாகிய, தற்பர - தற்பரனே, சைவ-சைவசமயத்தினாற்பிரதிபாதிக்கப்படுகிற, சித்-ஞானசுகத்தினையளிக்கின்ற, சிவனே - மங்களகரனே, உன்னைசார்ந்தவர் - தேவரீரை யடைந்தவர்கள், உய்வர் என்பதும் - கடைத்தேறுவர்களென்பதையும், உற்று - ஆராய்ந்தமைந்து, யான் உணர்ந்தேன் - அடியேன் றேர்ந்தேன் என்க.

(வி - ரை.) சிவபெருமானைச் சிந்தனை செய்யாதவர் நைவரெனவும், சிவபெருமானைச்சார்ந்தவர் உய்வரெனவுங் கூறினர். அதாவது முதல்வனை நம்பினோர் விண்ணுல காள்வர் நம்பாதவர் நரகமடைவ ரென்பதாம் தேவாரம் "இலங்கைமன்னனை யீரைந்துபத்துமன், றலங்களோடேனேசெலவூன்றிய, நலங்கொள்சேவடி நாடொறு நாடொறும், வலங்கொண் டேத்துவார் வானுலகாள்வரே." எனவும் "வெள்ளெருக் கரவம் விரிவுஞ்சடைப் புள்ளிருக்கு வேளூரான்பொற்கழல், உள்ளிருக்கு முணர்ச்சியிலாதவர் நள்ளிருப்பர் நரகக்குழியிலே," என்வும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௨௬௮)

உற்ற வேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்றமோ நமைக்காக்குஞ் சொலாய் நெஞ்சே

கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்ற தாயிற் பரசுகம் பற்றுமே.

(இ - ள்.) உற்றவேளைக்கு - விபத்துசம்பவித்தகாலத்தில், இந்த சுற்றமோ - இந்தவுறவோ, உறுதுணையாய் - உற்றதுணையாகி, நம்மைகாக்கும்-நம்மைக்காப்பாற்றும், நெஞ்சே - மனமே, சொல்லாய் - புகலாய், கற்றை - திரட்சியாகிய, வார் - நீண்ட, சடை - சடாபாரத்தினையும், கண்ணுதல் - நெற்றிக்கண்ணையுமுடைய முதல்வனுடைய, பாதமே - திருவடியே, பற்றதாயின் - நமக்குப்பற்றுகக்கொள்ளுவோமாயின், பரசுகம்- சிவானந்தவின்பம் பற்றும் - உண்டாகும் என்க.

(வி - ரை) ஆபத்து நேரிடுங்காலத்தில் முதல்வனையன்றிச் சுற்றத்தார் சிறிது முதவுவாரல்ல வென்பார் உற்றவேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச் சுற்றமோ நமைக்காக்கும் என்றனர். தேவாரம் "உற்றாரியாருளரோ வுயிர்கொண்டு போம்போது, குற்றாலத்துறை கூத்தரல்லா னமக்கு" என்றதனாற் காண்க அடியார்கட்கு அவனடியே ஆனந்தம் விளைக்கு மென்பார், பாதமே பற்றதாயிற் பரசுகம் பற்றுமே என்றனர். திருமந்திரம். "அடியாரா னடியானந்தங்கண்டோ,ரடியாரானவரத்தருளுற்றோ, ரடியார்பவரேயடியவராமாலடியவர்பொன்னம்பலத்தாடல்கண்டோரே" என்றதனாற்காண்க (௨௬௬)

பற்ற லாம்பொரு ளேபரம் பற்றினல்
உற்ற மாதவர்க் குண்மையை நல்குமே
மற்றும் வேறுள மார்க்க மெலாமெடுத்
தெற்று வாய்மன மேகதி யெய்தவே.

(இ - ள்)பற்றினல் - அன்பு ஊறப்பிடிக்கின், உற்றமாதவர்க்கு - மிக்கதபோதனர்கட்கு, உண்மையை நல்கும் - உண்மையாகிய மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினையருளும், (ஆதலால்) பரம் - பரம்பொருளானது, பற்றலாம் பொருளே - ஆசிரயிக்கத்தக்க பொருளே, மனமே - நெஞ்சே, கதியெய்த - மோட்ச மடைதற்காக, மற்றும் வேறு உள்ள - இதையன்றி வேறுயுள்ள, மார்க்கம் எல்லாம் - சமயங்களெல்லாம், எடுத்து எற்றுவாய்-எடுத்தெறியக் கடவாய் என்க.

(வி - ரை.) சன்மார்க்கமாகிய சித்தாந்த சைவசமய மல்லாத வேறு சமயங்களைச் சேரவேண்டா மென்பார், வேறுள மார்க்கமெலா மெடுத்தேற்றுவாய் மனமே என்றனர். திருவுந்தியார் "சாவிபோமற்ற சமயங்கள்புக்குநின்றுவியறுதே யென்றுந்தீபற, அவ்வுரைகேளாதேயுந்தீபற" எனவும் இவ்வாசிரியரே 'பொய்வர் துழலுஞ் சமயநெறி புகுத வேண்டாம்' எனவும் கூறியுள்ளனவற்றைக் காண்க. (௨௭௦)

ஆரணம்.

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி
யற்புத மாய்நடந் தருளும்
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யும்
கண்கண்மூன் றுடையவென் கண்ணே
பூரண வறிவிற் கண்டில மதனாற்
போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து
தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத்
தமியனேன் வேண்டிடத் தருமே.

(இ-ள்.) கண்கள் மூன்று உடைய - திரிநேத்திரங்களைவாய்ந்த, என் - அடியேனுடைய, கண்ணே-நேத்திரமே, ஆரணமார்க்கத்து-வேதவீதியில் ஆகமவாசி - ஆகமக்குதிரை, அற்புதம் ஆம் - ஆச்சரியமாய், நடந்தருளும் - நடத்தியருளுகின்ற, காரணம்-காரணத்தினை, உணர்த்தும்-தெரிவியாநின்ற நின் - தேவரீருடைய, கையும் - திருக்கரத்தையும், மெய்யும் - திருமேனியையும், பூரண அறிவில் - வியாபகவறிவினில், கண்டிலம்-கண்டோமில்லை, அதனால் - ஆகையால், தாரணி - உலகத்தில், உள்ளமட்டும்-உள்ளளவும் போற்றி-புகழ்ந்து, இப்புந்தியோடு-இம்மன நிலையோடு, இருந்து-வாழ்ந்து, வணங்க - காயத்தால் வணங்க, தமியனேன் - தமியேன்,வேண்டிடத்தரும்- விரும்பத்தரும் என்க.

(வி-ரை.) ஒருவனொரு இடத்தினைக் கருதிச்செல்வானுக்கு வீதியும் குதிரையும் அவசியமாவது போல, முதல்வன் திருவடியினைக்குறித்துச் செல்வார்கட்கு வேதமும் ஆகமும் அத்தியாவசியமாகலின் வேதத்தினை வீதியாகவும் ஆகமத்தினைக் குதிரையாகவும் உவமித்துக் கூறினர். இதனால் ஒருவனுக்கு வேதமும் ஆகமுமத்தியா வசியமென வேற்பட்டது, ஆயினும் வீதியினையும் குதிரையையுநோக்க வீதியினைக் காட்டிலும் குதிரைக்கு அதிக சிறப்புடைத்தாமாறுபோல வேதத்தினும் ஆகமம் அதிகச் சிறப்படைந்து வேதம் பொதுவாகின்றது, திருமந்திரம், "வேதமோடாகம மெய்யாமிறைவனூல், ஓதும் பொதுவுஞ் சிறப்புமென்னுக, நாதனுரையவை நாடிலிரண்டந்தம், பேதமதென்பார் பெரியோர்க்க பேதமே" என்றதனாற்காண்க, வேதம்பலபொருள் படத்தோன்றுஞ் சூத்திரம்போலவும் ஆகமம் அதனை அவ்வாறுகவொட்டாது தெளிந்துரைக்கும் பாடியம்போலவும் நூலாருந்தநி முறைபற்றி முதல்வனுலிருவகையாகச் செய்யப்பட்டன.

காரணமுணர்த்துங் கையாவது சின் முத்திரைக்கை. முதல்வன் தடத்தமாய் நின்றகாலத்துச் சொரூபம் வெளிப்படாதாகலின் பூரணவறிவிற்கண்டிலமென்றனர். உருவத்தியானத்திலேயே அன்பும், ஆராமையும், ஆனந்தமும் சித்தியும்விளைவுமாகலினாலும், அருவத்தியானத்திலெத்தகையவொன்று

முண்டாவதற்கேது வில்லையாகலேனும், கண்கண் மூன்றுடையகடவுளினை யேமனம்வாக்குக்காயங்களாலெக்காலத்தும் வழிபட்டுய்வேன் என்பார், போற்றியிப்புந்தியோடிருந்து தாரணியுள்ளமட்டும் வணங்கத்தமியனேன் வேண்டிடத்தகுமே என்றனர். போற்றி என்றதனால் வாக்கும், புந்தி என்றதனால் மனமும், வணங்க என்றதனாற்காயமும் பெறப்பட்டன, "உருவத்தியான முடனேவாச்செபஞ்செய், ஒரு தொழிலே சித்தியுதவு-மருவமெனப், பிஞ்சிற்பழுத்தாற் போற் பேசி வீணாள் கழித்தால், நெஞ்சு புண்ணாகிக் கெடுஞ்சொன்னேன்" என்றதனாற்காண்க. இதனால் நிஷ்களதியானத்தினுஞ் சகளதியானமே சிறப்பெனவேற்பட்டது. (உஎக)

இடமொரு மடவா ளுலகனைக் கீந்திட்
டெவ்வுல கத்தையு மீன்றும்
தடமுறு மகில மடங்குநா ளம்மை
தன்னையு மொழித்து விண்ணெனவே
படருறு சோதிக் கருணையங் கடலே
பாயிருட் படுகரிற் கிடக்கக்
கடவனை நினைப்பு மறப்பெனுந் திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன் கடனே

(இ-ள்.) இடம் - இடப்பாகத்தினை, ஒரு - ஒப்பற்ற, மடவாள் - மடப்பத்தினை யுடையாளாகிய, உலகு அன்னைக்கு - உலகமாதாவாகிய பார்வதியாருக்கு, ஈந்திட்டு-கொடுத்திட்டு, எவ்வுலகத்தையும் - உலகங்களனைத்தையும், ஈன்றும்-சிருட்டித்தும், தடம் - பெருமை, உறும் - தங்கிய, அகிலம்-உலகம், மடங்கும் நாள் - அழியுங்காலத்தில், அம்மை தன்னையும்-பார்வதியாரையும், ஒழித்து - அடக்கிக்கொண்டு, விண்என-ஆகாயம்போல, படர் உறு - எங்கும் வியாபித்திருக்கிற, சோதி - ஒளியாகிய, கருணை கடலே-கிருபாசமுத்திரமே, பாய்-பரவாநின்ற, இருள்-அஞ்ஞான விருளைவாய்ந்த, படுகரில் - பிறவிச்சமுத்திரத்தில், கிடக்கக்கடவனை - அழுந்தியிருக்கத்தக்கவனை, நினைப்பு மறப்பு என்னுந்திரையை சகலகேவலமென்னுமலையினை, கவர்ந்து - கிரகித்துக்கொண்டு, என்னை - அடியேனை, வளர்ப்பது-வளர்த்துவருவது. உன்கடன்-தேவரீர் கடமையாம். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனும் முதல்வியும் குணங்குணி சம்பந்தமாயுள்ள உண்மையினை சகளத்திருமேனியினுங் காட்டுவான் அம்மையார் விரும்ப இறைவன் தனதொரு இடப்பாகத்தினை யீந்தனராகலின், இடமொருமடவாளுலகனைக்கீந்திட்டு என்றனர். "எனவணங்கி யிமாசலத்கன்னிகை, தனது பத்தித்தவத்திற்றுதித்தபின், கனகமேரு வளைத்தகைக்காரணர், மனமகிழ்ந்து தம் வாமம் வழங்கினார்." என்றதனாற்காண்க. சர்வசங்காரகாலத்து எல்லாமொடுங்குகையில் சத்தியும் சிவத்திலடங்கி நிற்குமாகலின் அம்மைதன்னையுமொழித்து என்றனர். ஈன்ற நாளையும் அடங்கு நாளையும் குறிக்கவே காக்கு நாளையுங்கொள்க என்னை? முதல்வனே முத்தொழிலுக்குந் தலைவனாகலின், திருவாசகம். "படைப்போற் படைக்கும் பழையோன் படைத்தவை காப்போற்காக்குங் கடவுள்காப்பவை, கரப்போன் கரப்பவை" என்றதனா

ற்காண்க.

வளம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து
மண்ணையும் விண்ணையுந் தெரியா
தளம்பெறுந் துரும்பொத் தாவியோ டாக்கை
யானந்த மாகவே யலந்தேன்
களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் காணாக்
காட்சியே சாக்ஷியே யறிஞர்
உளம்பெறுந் துணையே பொதுவினி னடிக்கு
முண்மையே யுள்ளவா றிதுவே.

(இ-ள்.) வளம்பெறும் - வளம்பொருந்திய, ஞானவாரி - ஞானக்கடலை, வாய்மடுத்து - வாயாற்பருகி, மண்ணையும் - பூமியையும், விண்ணையும் - ஆகாயத்தையும், தெரியாது - அறியாமல், அளம் பெறும் - கடலிற்பட்ட, துரும்பு ஒத்து - துரும்பினையொத்து, ஆவியோடு - உயிருடன், ஆக்கை - உடம்புகள், ஆனந்தமாக - இன்புருவாக, அலந்தேன் - வருந்தினேன், களம்பெறு - வஞ்சங்கொண்ட, வஞ்சநெஞ்சினர் - கபடமனத்தினர், காணா - காணக்கூடாத, காட்சியே - பிரத்தியட்சமே, சாக்ஷியே - சாட்சியாயுள்ளவனே, அறிஞர்கள் - ஞானிகள், உள்ளம் பெறும் - மனதினையிடமாக்கொண்ட, துணையே - உயிர்த்துணையே, பொதுவினில் - தில்லைச்சிற்றம்பலத்தில், நடிக்கும் - ஆனந்தநடனஞ்செய்யும், உண்மையே - மெய்ப்பொருளே, உள்ள ஆறு இதுவே - உண்மையான நிலையிதுவேயாகும். என்க.

(வி-ரை.) கள்ளமே குடிகொண்ட நெஞ்சினையுடையவர்கட்கு முதல்வன் காணப்படானாகலின், வஞ்சநெஞ்சினர் காணாக்காட்சியென்றும்; அங்ஙனமில்லாத வறிஞரிடத்து எக்காலமும் விரவியிருப்பானாகலின், அறிஞருளம் பெறு துணையேயென்றனர். தேவாரம். "கரவாரும் வன்னெஞ்சர்க் கரியானைக் கரவார்பால், விரவாகும் பெருமானை விடையேறும் வித்தகனை, யரவாடச் சடைதாழ வங்கையினலனலேந்தி, யுரவாடும் பெரும்பானை யென்மனத்தே வைத்தேனே." என்றதனாற்காண்க. (௨௭௩)

உள்ளமே நீங்கா வென்னைவா வாவென்
றுவப்பிலா வானந்த மான
வெள்ளமே பொழியுங் கருணைவான் முகிலே
வெப்பிலாத் தண்ணருட் விளக்கே
கள்ளமே துரக்குந் துவெளிப் பரப்பே
கருவெனக் கிடந்தபாழ் மாயப்
பள்ளமே வீழா தெனைக்கரை யேற்றிப்
பாலிப்ப துன்னருட் பரமே.

(இ-ள்.) உள்ளமே நீங்கா - அடியேனுடைய மனத்தைவிட்டுப் பிரியாதிருந்து, என்னை - அடியேனை, வாவா என்று - வருவாய் வருவாய் என்று அழைத்திட்டு, உவப்பு இல்லா - கெடுதலில்லாத, ஆனந்தமான - இன்பமயமே,

வெள்ளமே - மழையினையே, பொழியும் - சொரிகின்ற, வாள்-மேம்பட்ட, கருணை - கிருபையாகிய, முகிலே - மேகமே, வெப்பு - சூடு, இல்லா - இல்லாத, கண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, அருள்விளக்கே - திருவருள் தீபமே, கள்ளம் - வஞ்சனையாகிய இருளினை, துரக்கும் - நீக்கும், தூ - பரிசுத்தம் பொருந்திய, வெளிப்பரப்பே-ஆகாயமயமே, கரு எனக்கிடந்த - கருப்பமெனச் சொல்லக்கிடந்த, பாழ்-சூனியமயமாகிய, மாயப்பள்ளம்-மாயையாகிய கடலில், வீழாது - வீழாதபடி, என்னை - அடியேனை, கரையேற்றி - கரையிலேற்றி, பாலிப்பது-காப்பது, உன்-தேவரீருடைய, அருள் பாரம் - திருவருட்பாரமாகும். என்க.

(வி-ரை.) சர்வவியாபகமாக விருக்கும் முதல்வன் அன்பர்கள் உள்ளத்து எக்காலத்தும் வாழ்வானாகலின், உள்ளமேநீங்கா என்றனர், திருமந்திரம், "உள்ளத்துளோன் கரந்தெங்கு நின்றவன், வள்ளற்றலைவன் மலருறை மாதவன், பொள்ளக் குரம்பைப்புகுந்து புறப்படுங், கள்ளத்தலைவன் கருத்தறியார்களே" என்றதனாற்காண்க. முதல்வன் உள்ளத்திலே வாழினும் அன்பர்கள் பரிபக்குவமடைந்தகாலத்து ஆசாரிய மூர்த்தியாக வெளிவந்து முன்னின்று அனுக்கிரகிப்பனென்பார், என்னை வாவாவென்றுலப்பிலா வானந்தமான வெள்ளமே என்றனர். பூதவிளக்கல்லவென்பார் அருள் விளக்கே என்றனர். மாயப்பள்ளமென்றது பிறப்பினை, பிறப்பற்ற மூர்த்தியே பிறப்பினின்று மெடுத்தருளுவானாகலின், பள்ளமே வீழாதெனக் கரையேற்றிப் பாலிப்பதுன்னருள் என்றனர். திருமந்திரம். "பிறப்பையறுக்கும் பெருந்தவ நல்குங், மறப்பையறுக்கும் வழிபடவைக்கும், குறப்பெண் குவிமுலை கோமளவல்லி, சிறப்பொடு பூசனைசெய்ய நின்றார்க்கே." என்றதனாற்காண்க. (௨௭௪)

பரம்பர மாகிப் பக்குவம் பழுத்த
பழவடி யார்க்கருள் பழுத்துச்
சுரந்தினி திரங்குந் தானகற் பகமே
சோதியே தொண்டனே னின்னை
யிரந்துநெஞ் சுடைந்து கண்டுயில் பெறும
லிருந்தது மென்கணி லிருட்டைக்
கரந்துநின் கண்ணுற் றுயில்பெறல் வேண்டிக்
கருதினேன் கருத்திது தானே.

(இ-ள்.) பரம்பரம் ஆகி - வமிசபாரம்பரையாக, பக்குவம் - பக்குவம், பழுத்த-முதிர்ந்த, பழஅடியார்க்கு-பழமையான தொண்டர்களுக்கு, அருள் பழுத்து - அருட்கனிபழுத்து, சுரந்து - இன்பத்தேன் சுரந்து, இனிது - இனிதாக, இரங்கும்-இரங்குகின்ற, தானகற்பகமே-கொடையினிற்சிறந்த கற்பகத்தருவே, சோதியே-ஒளியே, தொண்டனேன்-அடியேன், நின்னை-தேவரீரை, இரந்து - பிரார்த்தித்து, (இரங்காமையால்; நெஞ்சு - மனது, உடைந்து-கலங்கி, கண்-நேத்திரங்கள், துயில்-உறக்கம், பெறுமல்-கொள்

னாமல், இருந்ததும்-இருந்ததையும், என் - அடியேனுடைய, கண்ணில்-கண்ணிலுள்ள, இருட்டை-இருளை, காந்து-மறைத்து, நின்-தேவரீரது, கண்ணால்-திருவருணோக்கினால், துயில்பெறல்-துயில்கொள்ளுதலை, வேண்டி - விரும்பி, கருதினேன் - நினைத்தேன், கருத்து இதுதான் - அடியேன் உள்ளக்கருத்திதுதான். என்க.

(வி-ரை.) பக்குவமாவது இருவினையொப்பும், மலபரிபாகமும் வாய்ந்தபின் சத்திநிபாத முற்றவவசரமேயாம். பழமையாக முதல்வனையுபாசித்து வரும் அடியார்கள் பவமனைத்தினையும் போக்கி அருள்சுரந்து காப்பனென்பார், பழவடியார்க்கருள் பழுத்துச்சுரந்தினி திரங்குந் தானகற்பமே என்றனர். தேவாரம். "பழைய ரம்மடியார் செயும் பாவமும், பிழையுந் தீர்ப்பர் பெருமானடிகளே" என்றதனாற்காண்க. சுழுத்தியவத்தையா லுண்டாகும் ஆக்கத்தினை, நீக்கிப் பேரின்பாநிதத்து நித்திரையினை யருளவேண்டுமென்பார், என்கண்ணிலிருட்டைக்காந்து நின் கண்ணாற்றுயில் பெறல்வேண்டிக் கருதினேன் என்றனர். (௨௭௬)

கருத்திலுட் கருத்தா யிருந்துநீ யுணர்த்துங்
காரணங் கண்டுசும் மாதான்
வருத்தமற் றிருந்து சுகம்பெறு வண்ணம்
வருந்தினேன் மதியின்மை தீர்ப்பாய்
ஒருத்தரா ருளப்பா டுணர்பவர் யாவ
ருலகவர் பன்னெறி யெனக்குப்
பொருந்தமோ சொல்லாய் மௌனசற் குருவே
போற்றிநின் பொன்னடிப் போதே.

(இ - ள்.) கருத்திலுள் - அறிவின் கண்ணே, கருத்தாய் - அறிவுமயமாய், இருந்து - எழுந்தருளியிருந்து, நீ-தேவரீர், உணர்த்தும் - அறிவிக்கும், காரணம்-காரணத்தினை, கண்டு - நோக்கி, சும்மா வருத்தம் அற்று இருந்து - சும்மா வருத்தமில்லாமலிருந்து, சுகம்பெறு வண்ணம் - இன்பம் அடையாத வகையாக, வருந்தினேன் - வருத்தமுற்றேன், மதியின்மை - அடியேனுடைய அறிவின்மையை, தீர்ப்பாய் - நீக்குவோராகிய, ஒருத்தர்-ஒப்பற்றோர், ஆர்-யார், உளப்பாடு-அடியேன் மனவருத்தத்தினை, உணர்பவர் யாவர்-அறிபவர்யாவர், உலகவர்-உலகத்தாருடைய, பல்நெறி - பல மார்க்கங்கள், எனக்குப்பொருந்தமோ - எனக்குச் சம்மதமாகுமோ, சொல்லாய் - சொல்லுவாய், மௌன சற்குருவே - மவுன தேசிகனே, நின் - தேவரீரது, பொன்னடிப்போது-திருவடித்தாமரைகட்கு, போற்றி-நமஸ்காரம். என்க.

(வி-ரை.) உயிர்களெல்லாந் தத்தமக்குரிய வழியின் வைத்து முதல்வனறிவிக்க அறியுமியல்பினவன்றி ஒன்றுபோல் அறிவிக்க வறியுமியல்பின வல்லவாகலான், கருத்திலுட்கருத்தாயிருந்து நீயுணர்த்துங் காரணங்கண்டு என்றனர். சிவஞானபோதம். "அறிவிக்க வன்றியறியா வுளங்கள்" என்ற

தனுற்காண்க. சும்மாவிருப்பதுவே சுகமாகலின், சும்மாதான் வருத்தமற்றிருந்து சுகப்பெறுவண்ணம் என்றனர். சிவபோகசாரம், "அருளறிந்து தானுமறிவறிந்தே யாங்குப், பொருளறிந்து தானடங்கிப்போத - விருளகல, விம்மாதிருந்து விகற்பல ஒன்றாகிச், சும்மாவிருக்கச் சுகம்" என்றதனுற்காண்க. சமயவாதிகள் பலசமயங்களை யுடன்பாடாகக்கொண்டு மலைகின்றாராகலின் அவையனைத்து மெனக்குப் பொருத்தமாகாதென்பார், உலகவர் பன்னெறி யெனக்குப்பொருத்தமோ சொல்லாய் என்றனர். திருவாசகம். "சமயவாதி கடந்தமதங்களி லமைவதாகவரற்றி மலைந்தனர்." என்றதனுற்காண்க. (உஎசு)

அடியெனு மதுவு மருளெனு மதுவு
மறிந்திடி னிர்க்குண நிறைவும்
முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவு
மொழிந்திடற் சுகமான மாயைக்
குடிகெட வேண்டிற் பணியற நிற்றல்
குணமெனப் புன்னகை காட்டிப்
படிமிசை மௌனி யாகிநீ யாளப்
பாக்கிய மென்செய்தேன் பரனே.

(இ-ள்.) அடி-முதல், என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற, அதுவும்-அந்தப்பொருளும், அருள் - திருவருள், என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற, அதுவும்-அந்தப்பொருளும், அறிந்திடின்-அறியுமிடத்து, நிர்க்குண - நிர்க்குணமாம், நிறைவும் - பூரணத்துவமாகிய, முடி - அந்தம், என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற, அதுவும் - அந்தப்பொருளும், பொருள் - பரம்பொருள், என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, அதுவும்-அந்தப்பொருளும், மொழிந்திடின்-கூறுமிடத்து, சுகம்-அதுவே இன்பம், மனமாயை-மனத்தால் விளைந்த மாயையானது, குடிகெட - குடிவிட்டோட, வேண்டின் - விரும்பினால், பணியற-தொழிலற, நிற்றல்-நிற்பதே, குணம்-நற்குணமாகும், என-என்று கூறி, புன்னகை - புன்முறுவல், காட்டி - செய்து, படிமிசை - உலகத்தில், மௌனி ஆகி-மௌனகுருவாகிவந்து, நீ ஆள - தேவரீர் அடியேனைத் தடுத்தாட்கொள்ள, என்பாக்கியம் - என்னபாக்கியம், செய்தேன் - பூர்வத்தில் செய்திருந்தேன், பரனே-மேலானவனே. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனைப்பற்றி விசாரிக்குமவசரத்தில் அவன்றிருவருளினுண்மை தோன்றவே பிரகிருதி சம்பந்தமான குணங்களொழிந்து நிர்க்குணந் தோன்றுமாகலின், அருளெனுமதுவு மறிந்திடில் நிர்க்குணம் எனவும் அவ்வருளிற்றிளைத்தபின் முதல்வனுண்மை வெளிப்பட்ட அவசரம் சுகமென்பார், பொருளெனுமதுவு மொழிந்திடிற் சுகமெனவும், இவையனைத்து முண்டாவதற்குமுந்தி மனத்தில் விளையும் காரியஞ் செயலற்றிருக்கவேண்டிய குணம் வாய்க்கவேண்டுமென்பார், மனமாயைக் குடிகெட வேண்டிற் பணியறநிற்றல் குணமென்றனர். (உஎஎ.)

என்செய லின்றி யாவுநின் செயலென்
றெண்ணுவே னெவ்வொரு காலம்
புன்செயன் மாயை மயக்கிலென் செயலாப்
பொருந்துவே னஃதொரு காலம்
பின்செயல் யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன்
பித்தனே னன்னிலை பெறநின்
றன்செய லாக முடித்திடல் வேண்டுஞ்
சச்சிதா னந்தசற் குருவே.

(இ-ள்.) என் - அடியேனுடைய, செயல் இன்றி - செயலில்லாமல், யாவும்-எல்லாம், நின் செயல் என்று-தேவரீர் செயலாமென்று, ஒவ்வொரு காலம்-(தற்போதமுனைவு இல்லாத) ஒவ்வொரு காலத்தில், எண்ணுவேன்-சிந்தியா நிற்பேன், அஃது-அதனை, ஒருகால்ம்-ஒருகாலத்தில், புன் செயல்-புன்செய்கையையுடைய, மாயை மயக்கில்-மாயாமயக்கத்தால், என் செயல் ஆ-அடியேனுடைய செயலாகக்கொண்டு, பொருந்துவேன்-அமைந்திரா நிற்பேன், பின்-பின்பு, செயல்-எவ்வெவர் செயல்களையும், யாதும்-சிறிதாயினும், நினைவு இன்றி-நினைத்தல் இல்லாமல், கிடப்பேன்-சும்மா விருப்பேன், பித்தனேன்-(இவற்றால்) பித்தனென்று சொல்லப்படுவேன், (ஆதலால்) நல் நிலைபெற-(இத்தகைய தடுமாற்றங்களில்லாத) மேலான நிலையினைப் பொருந்த, நின்தன்-தேவரீருடைய, செயல்ஆக-செயலே யாக, முடித்திடல்வேண்டும்-முடிவுசெய்தருளவேண்டும், சச்சிதாநந்த சற்குருவே-சச்சிதாநந்த ரூபியாகிய சதாசாரியனே. என்க.

(வி-ரை,) முதல்வனே தனக்குண்ணின்றுஞ் செய்கின்றானாகலின், உலகினிற்றன்னாற் செய்யப்படு மிதமகிதமெல்லா முதல்வன் செய்யுஞ்செயலேயென்றும், முதல்வனே பிறரைக்கொண்டு செய்வித்துஞ் செய்கின்றானாகலின், பிறரால் தனக்கு தருமிதமகிதங்களூ முதல்வன் செய்யுஞ்செயலே பிறிதில்லை என்பார், என்செயலின்றியாவு நின் செயலென்றெண்ணுவேன் என்றார். சிவஞானசித்தியார். "உலகிலென் செயலெல்லா முன்விதியே நீயே, யுண்ணின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றாயென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றுன் செயலே" என்றதனாற்காண்க. சிவஞானசித்தியார் "மாயை மயக்கமுஞ் செய்யுமன்றே." என்றதற்கேற்ப மாயைமயக்கத்தினையும் செய்தலாகிய இலக்கணங்களையுடையதாகலின், புன்செயன் மாயை மயக்கில் என்றனர். இம்மாயா மயக்கத்தால் தற்போதமுனைத்தபோது யாவுநின்செயலென்பதனை மறந்து யாவும் என் செயலென்பேனென்பார், என்செயலாப் பொருந்துவேன் என்றனர். நிர்விகற்பசமாதிகாலத்தில் நின்செயல்என்செயலென்கிற தோற்ற மொன்றுமில்லா திருப்பேனென்பார், செயல்யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன் என்றனர். பித்தனைப்போல இங்ஙனம்வேளைக்கொரு குணம் வாய்த்து விபரீதமடையாதபடி ஒரு நிலையிலேயே யிருக்கச் செய்ய வருவாயென்பார், பித்தனே னன்னிலை பெற நின்றன் செயலாக முடித்திடவேண்டும் என்றனர் என்க. (உ௭அ)

குருவுரு வாகி மௌனியாய் மௌனக்
கொள்கையை யுணர்த்தினை யதனாற்
கருவுரு வாவ தெனக்கிலை யிந்தக்
காயமோ பொய்யெனக் கண்ட
திருவுருவாள ரனுபவ நிலையுஞ்
சேருமோ வாவலோ மெத்த
அருவுரு வாகி யல்லவாய்ச் சமய
மளவிடா வானந்த வடிவே.

(இ-ள்.) குரு உருவாகி-ஆசாரிய கோலங்கொண்டு, மௌனியாய்-மௌனத்தன்மையுற்று, மௌனக்கொள்கையை-மௌனநிலையின் உண்மையினை, உணர்த்தினை-அடியேனுக்குபதேசித்தனை, அதனால்-அக்காரணத்தால், எனக்கு-அடியேனுக்கு, கரு-கருப்பத்தில், உரு ஆவது-உருவு கொள்ளுதல், இல்லை.இனியில்லை, (ஆயினும்) இந்தக்காயமோ-இச்சரீரமோ, பொய் எனக்கண்ட-நிலையில்லாத தெனக்கண்ட, திருஉருவாளர்-சிவஞானச்செல்வர்கள், அனுபவநிலையும்-அநுபோகநிலையும், சேருமோ-அடியேனுக்குக்கிட்டுமோ, ஆவலோ-(அந்நிலையிலேப்பற்றி யுண்டாயிருக்கும்) ஆசையோ, மெத்த-மிகுதியாயிருக்கின்றது, அரு உரு ஆகி-அருவுருவங்களாகி, அல்லஆய்-அவைகள் அல்லவாகி, சமயம்-சமயநூல்களால், அளவு இடா-அளவுபடுத்தியுரைக்கப்படாத, ஆனந்தவடிவே-இன்பவுருவே என்க.

(வி-ரை.) குருகடாட்ச முண்டானபோதே பிறவித்துயர் நீங்குவது உண்மையாகலின், குருவுருவாகி...கருவுருவாவ தெனக்கில்லை என்றனர், திருமந்திரம், "சறுத்தவிரும்பேகன சமாதானன், மறித்திரும்பாகா வகையதுபோலக், குறித்தவப்போதே குருவருள் பெற்றான், மறித்துப்பிறவியில் வந்தணுகாரே." என்றதனாற்காண்க, திருவுருவாளரநுபவநிலையாவது பகிர்முகவனுபவமேதேனு மனுசரியாதிருத்தல். திருமந்திரம், மலமில்லை மாசில்லை ரமனுபிமானக், குலமில்லை கொள்ளுங்குணங்களுமில்லை, நலமில்லை நந்தியை ஞானத்தினாலே, பலமன்னியன்பிற் பதித்துவைப்போர்க்கே." என்றதனாற் காண்க. (உஎசு)

வடிவிலா வடிவாய் மனநினை வணுகா
மார்க்கமாய் நீக்கருஞ் சுகமாய்
முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குள்
மோனமல் லால்வழி யுண்டோ
படியிரு ளகலச் சின்மயம் பூத்த
பசுங்கொம்பை யடக்கியோர் கல்லா
லடியிலே யிருந்த வானந்த வரசே
யன்பரைப் பருகுமா ரமுதே.

(இ-ள்.) வடிவு-உருவு, இலா-இல்லாத, வடிவுஆய்-உருவாகி, மனநினைவு-மனக்கருத்து, அறுகா-அறுகப்பெறாத, மார்க்கம் ஆய்-நெறியாகி, நீக்கு அரு-இடையீடில்லாத, சுகம் ஆய்-இன்பமாகி, முடிவுஇலா-சேடில்லாத, வீட்டின்-மோட்ச நிலையின், வாழ்க்கை-வாழ்க்கையை, வேண்டினர்க்கு-விரும்பினோர்க்கு, உன்மோனம்-தேவரீரது மௌனநிலை, அல்லால்-அல்லாமல், வழிஉண்டோ-(வேறு) மார்க்கமுளதோ, படி இருள்-உலக அஞ்ஞானஇருள், அகல-ஒழிய, சின்மயம் பூத்த-ஞானமயமாகிய மலர்களைபூத்த, பசுங்கொம்பை-பசுமையாகிய கொடியை, அடக்கி-உள்ளடக்கிக்கொண்டு, ஓர்-ஒரு, கல்லால் அடியிலே-கல்லாலமரநீழலில், இருந்த-தட்சணாமூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருந்த, ஆனந்த அரசே-இன்பத்தினையுதவும் அருள்வேந்தே, அன்பரை-பத்திசெய்வாரை, பருகும்-பருகுகின்ற, ஆர் அமுதே-அரிய அமுதமே, என்க.

(வி-ரை.) வடிவிலாவடிவாய் என்றது சதாசிவமூர்த்தியினை. என்னை? அது அருவம் உருவம் இரண்டிற்கும் பொதுவாயிருத்தலின், போதவிகற்பங் கணீங்கினவிடத்து இருந்தபடி சும்மாவிருத்தலே மோட்சநிலையாகலின். வீட்டின் வாழ்க்கை வேண்டினர்க்குன் மோனமல்லால் வழியுண்டோ என்றனர், திருக்களிற்றுப்படியார். "அன்றிவருமைம்புலனு நீயுமசையாமன, னின்றபடி நிற்கமுன்னிற்குஞ்-சென்று, கருதுவதன்முன்னம் கருத்தழியப்பாயு, மொருமகடன் கேள்வனுனக்கு" என்றதனாற்காண்க. முதல்வன் தட்சணாமூர்த்தி கோலங்கொண்டகாலத்து சிவசத்தியின்றித் தனித்திருந்தாராகலின், பசுங்கொம்பை யடக்கி என்றனர். (உ௮0)

சொல்லற்கரிய.

அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்.

சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே
சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே
வெல்லற் கரிய மயலி லெனை
விட்டெங் கொளித்தாயா கெட்டேன்
கல்லிற் பசிய நாருரித்துக்
கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கும்
அல்லிற் கரிய வந்தகனார்க்
காளாக் கினையோ வடியேனை.

(இ-ள்.) சொல்லற்கரிய-வாக்கினாலெடுத்துக் கூறுதற்கருமையான, பரம்பொருளே-மேலான பொருளே, சுகவாரிதியே-ஆனந்தசாகரமே, சுடர்க்கொழுந்தே-சோதிக்கொழுந்தே, வெல்லற்கரிய-நீக்குதற்கருமையாகிய, மயலில்-மயக்கத்தில், எனைவிட்டு-அடியேனைவிடுத்து, எங்கு-எவ்விடத்து, ஒளித்தாய்-மறைந்தனை, கல்லில்-கல்லினிடத்து, பசிய-பசுமையாகிய, நார் உரித்து-நாரையுரித்து, கடுகில்-கடுகினிடத்து, பெரிய கடல்-பெரியகடலினை, அடைக்கும்-அடைத்தலில் வல்லவனை, அல்

வின் கரிய-இரவிதுங்கரியனை, அந்தகனுர்க்கு-யமனுர்க்கு, ஆளாக்கினையோ-அடிமையாக்கினையோ, அறியேன்-உணர்கிலேன் என்க.

(வி-ரை) சொல்லற்கரிய பரம்பொருள் என்றதனுல் சொல்சம்பந்தமாகவுள்ள வேதாகமபுராண விதிகாசங்களுக்கெட்டாதவ னென்றபடியாம். அதாவது அபரஞான இலக்கணவகையாற் கூறுதற்கரியவ னென்றதாம். மாயையானது அகடிதகடனு சாமர்த்தியமுடையதாகலின், வெல்லற்கரிய மாயை என்றனர். ஒளித்தாய் என்றதனுல் முன்னொருதரம் என் முன் வந்து தேவரீர் கிருபை செய்திருக்கவும் இப்போது மறைந்திருத்தல் நலமோ வென்றபடியாம், கல்லில் நாருரித்தல் முதலியன சமர்த்தனென்பதை காட்டற்குக் கூறியதாம். (உ அக)

அறிவிற் கறிவு தாரகமென்
றறிந்தே யறிவோ டறியாமை
நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய்
நின்ற நிலையுந் தெரியாது
குறியற் றகண்டா தீதமயக்
கோதி லமுதே யெனைக்குறுகிப்
பிறிவற் றிருக்கவேண்டாவோ
பேயேற் கினிநீ பேசாயே.

(இ-ள்) அறிவிற்கு-சிவபோதத்திற்கு, அறிவு-சிவபோதம், தாரகம் என்று-ஆதாரமென்று, அறிந்து-உணர்ந்து, அறிவோடு அறியாமை-அறிவறியாமைகளாகிய, நெறியில்-மார்க்கத்தில், புகுதாது-பிரவேசியாமல், ஓர் படித்தாய்-ஒரு தன்மைத்தாகி, நின்ற நிலையும்-நின்ற நிலையையும், தெரியாது-உணர்கிலாது, குறி அற்று-அடையாளமற்று. அகண்ட அதீதமயம்-அகண்டாதீதமயமாகிய, கோதுஇல்-குற்றமற்ற, அமுதே-அமிர்தமே நின்னை குறுகி-தேவரீரையடைந்து, பிரிவு அற்று-நீக்கமற்று, இருக்க வேண்டாவோ-இருக்கவேண்டாமோ, பேயேற்கு-பேயேனுக்கு, இனி-இனியாயினும், நீ பேசாய்-நீ சொல்லாய், என்க.

(வி-ரை) உயிர்க்குயிராய் நின்றறிவிக்கு மறிவு முதல்வனாகலின், அறிவுக்கறிவுதாரகம் என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம். "அறிவுக்கறிவாயகண்டமாய் நின்ற, நிறைவை" என்றதனுற்காண்க. சகல கேவலமாகிய வறியாமை நீங்கித்தன்னையருளாற் கண்டவ்வருளறிவாகிய முன்மலமாகிய வறியாமையின் மறைந்திரு தாற்போலவ்வறிவுதானே யறியாமையாகியதனுண் மறைந்தில்லறிவென்பதுந்தானென்பதுமாகிய விரண்டுமற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பார் அறிவோடறியாமை நெறியிற்புகுதாது என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம்." அறியாமை நீங்கியறிவாயதே, யறியாமலயிரண்டு, மற்றுப்-பிறியாதார், தன்னிழப்பர் ஞான சமாதிக்குச்சாதகரா, மந்நிலைக்கே சிவன்முத்தாராம்." என்றதனுற்காண்க. (உ அஉ)

பேசா வனுபூதியை யடியேன்
பெற்றுப் பிழைக்கப் பேரருளால்
தேசோ மயந்தந் தினியொருகால்
சித்தத் திருளுந் தீர்ப்பாயோ
பாசா டவியைக் கடந்தவன்பர்
பற்று மகண்டப் பரப்பான
ஈசா பொதுவில் நடமாடு
மிறைவா குறையா வின்னமுதே.

(இ-ள்) பாச அடவியை - ஆசையாகிய காட்டினை, கடந்த - கடந்த, அன்பர்-பத்தர்கள், பற்றும்-பற்றுகின்ற, அகண்டப்பரப்பு ஆன - கண்டிக்கப்படாத பெரும் பரப்பாகிய, ஈசா-ஈசனே, பொதுவில் - அம்பலத்தில், நடம் ஆடும்-நடிக்கின்ற, இறைவா - தலைவனே, குறையா - குறையாத, இன் அமுதே இனிய அமிர்தமே, பேசா - பேசாமைக்குக் காரணமாகிய, அநுபூதியினை-சிவாநுபூதியினை, அடியேன்-ஏழையேன், பெற்று பிழைக்க-அடைந்து உய்யுமாறு, பேரருளால்-பெருங்கருணையால், தேசோ மயந்தந்து-ஞானதேஜோமயத்தைக்கொடுத்து, இனி ஒருகால்-இனியொருதரம், சித்தத்து-அடியேனுடைய மனத்தின்கண்ணுள்ள, இருளும் - இருளினையும், தீர்ப்பாயோ-நீக்கிவிடுவாயோ, என்க.

(வி-ரை.) பூதவிருளை நீக்குவதற்குச் சூரியவொளி அத்தியாவசியமாக விருத்தல்போல சித்தத்தே செறிந்திருக்கும் ஆணவவிருளுக்குத் திருவருளாகிய ஒளிவேண்டுமென்பார் தேசோமயந்தந்து என்றனர், இத்தேசோமயமுண்டானபோதே ஆணவவிருளொழிய அதிசம்பந்தமான மற்றையமலங்களுநீங்க மௌனநிலை பிறக்குமென்பார் பேசாவநுபூதியை யடியேன் பெற்றுப் பிழைக்க வென்றனர், கந்தரநுபூதி, "ஆசாநிகளந்துகளா யினபின் பேசாவநுபூதி பிறந்ததுவே." என்றதனாற்காண்க. (உஅ.)

இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா
னிரவும் பகலுந் தோற்றாமல்
அன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி
யண்ணா வரசே யெனக்கூவிப்
பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர்
பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித்
துன்பக் கடல்விட் டகல்வேனோ
சொரூபா னந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே.

(இ-ள்.) சொரூபம் - சகளவடிவின் தன்மை விளைவதாகிய, ஆனந்தம் - ஆனந்தமாகிய, சுடர் - ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்ற, கொழுந்தே-சிகையே, இன்பம்-ஆனந்தமயமாகிய, கடலில் - சமுத்திரத்தில், புகுந்திடுவான் - பிரவேசித்தற்பொருட்டு, இரவும் - அல்லும், பகலும் - பகலும்,

தோற்றமல்-காணமல், அன்பின்-அன்பினல், கரைந்து கரைந்து - தேகம் தளர்ந்து, உருகி-மனமிளகி, அண்ணு-அப்பா, அரசே-அரசனே, என-என்று, கூவி-அழைத்து, பின்பு-பின்னாக, உற்று-தொடர்ந்து, அழும்-அழாநின்ற, சேய்என-குழந்தையைப்போல, விழிநீர்-கண்ணீரை, பெருக்கி பெருக்கி - மிகவும் பெருகச்செய்து, பித்து ஆகி - பித்தனாகி, துன்பம்-துக்கமாகிய கடல்விட்டு - சமுத்திரத்தினின்றும் அகல்வேனே - நீங்குவேனோ என்க.

(வி-ரை.) இன்பக்கடலாவது அந்தர்முகத்தே நின்று இரண்டறவனுபவிக்கும் திருவருள், துன்பக்கடல் ஆவது பகிர்முகத்தேநின்று பிரபஞ்சத்தை யனுபவிப்பது, இரவும் பகலுமென்பது சகலகேவலம், அழுதபிள்ளை பால்குடிக்கும் என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, மனங்கசிந்து அழைக்கு அன்பர்க்கே முதல்வன் அருள்செய்வானென்பார், விழுநீர் பெருக்கிப்பெருக்கிப் பித்தாகி என்றனர். அன்பர்கட்கு ஆனந்தம் சகளவடிவிலேயன்றி அகளவடிவி லல்லவாகலின், சொரூபானந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே என்றனர். ()

கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக்
கோவே மன்றிற் கூத்தாடற்
கெழுந்த சுடரே யிமயவரை
யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே
தொழுந்தெய் வமுநீ குருவுநீ
துணைநீ தந்தை தாயுநீ
அழுந்தும் பவநீ நன்மையுநீ
யாவி யாக்கை நீதானே.

(இ-ள்.) கொழுந்து - சிகை (ஓங்கி), திகழ் - விளங்குகின்ற, வெண் - வெண்மையான, பிறை-சந்திரனது கலையினைத்தரித்த, சடிலம்-சடாபாரத்தினையுடைய, கோவே - இறைவனே, மன்றில் - சபையில், கூத்தாடற்கு-திருத்தஞ்செய்தற்பொருட்டு, எழுந்த - தோன்றிய, சுடரே - ஞானவொளியே, இமயவரை-இமயத்தி லவதாரஞ்செய்த, என் தாய்-அடியேன் அன்னையாகிய உமாதேவியின், கண்ணுக்கு-நேத்திரங்கட்கு, இனியானே-இனிமையாயிருப்பவனே, தொழும் - அடியேன் வணங்கும், தெய்வமும் நீ-கடவுளுநீயே, குருவும்நீயே-ஆசாரியனும்நீயே, தாயும்நீ-தாயுநீயே, அழுந்தும்-(அடியேன்) அழுந்திக்கிடக்கிற, பவம்நீ-பவரூபமுநீயே, நன்மையும்நீ-நன்மையுநீயே, ஆவி நீ,-உயிரு நீயே, யாக்கை! (நீ) தான் - உடம்புநீயே. என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு பிறையென்றது சந்திரனது ஒற்றைக்கலையினை மன்றென்றது - சிதம்பரத்தினை, கூத்தாவது - கனகசபையின் கண்ணே செய்யும் ஞானநடனம், சுடராவது - ஞானவொளியாய்த்திகழும் நடராஜமூர்த்தி, ஆன்மாக்களின் புண்ணியபாவத்திற் கேதுவாகிய கன்மமானது

சடமாயினும், முதல்வன் சந்நிதான விசேஷத்தாற் காரியப்பட்டுப் பலவினை யளிக்குமாதலின், அழுந்தும்பவத் தன்மை நீ என்றனர். முதல்வன் அந்த ராத்மாவாகவிருந்து உயிரை அசைவிக்க அது யாக்கையினை யசைவிக்கின்றதாகலின் யாவியாக்கை நீ தானே என்றனர். (உ௮௫)

தானே யகண்டா காரமயந்
 தன்னி லெழுந்து பொதுநடஞ்செய்
வானே மாயப் பிறப்பறுப்பான்
 வந்துன் னடிக்கே கரங்கூப்பித்
தேனே யென்னைப் பருக வல்ல
 தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக்
கோனே யெனுஞ்சொன் னினதுசெவி
 கொள்ளா தென்னோ கூறாயே.

(இ-ள்.) தானே - சுயமாகவே, அகண்டாகாரமயம் தன்னில் - சர்வவியாபகமாந் தன்மையிலிருந்து, எழுந்து - சகளீகரித்து, பொதுநடம் - பஞ்சகிருத்தியங்கட்கும் பொதுவாகிய கூத்தினை, செய்வானே - செய்பவனே, மாயப்பிறப்பு மாயாசம்பந்தமாக வுண்டான பிறவியை, அறுப்பான் - சேதித்துக்கொள்வதற்கு, வந்து - தேவரீர் சந்நிதானத்தில் வந்து, உன் - தேவரீருடைய, அடிக்கே - திருவடிகளுக்கே, கரங்கூப்பி - அஞ்சலித்து, தேனே - தேனே, என்னைபருகவல்ல - அடியேனைப் பருகவல்லதான, தெள் - தெளிந்த, ஆர் - அரிய, அமுதே - அமுதமே, சிவலோகம் - சிவபுரத்திற்கு, கோனே - இறைவனே, என்னும் - என்று அழைக்கின்ற, சொல் - வார்த்தையை, நினது - தேவரீருடைய, செவி - திருச்செவியில், கொள்ளாது - ஏற்றுக்கொள்ளாதிருப்பது, என்னோ - என்ன காரணத்தினாலோ, கூறாய் - சொல்லாய். எ-ங்க.

(வி-ரை.) எத்துணையர்களாலும் அறிவதற்கேலாது பரிபூரணமாயுள்ள முதல்வன் ஆன்மாக்களின் பொருட்டுச் சகளவடிவாய்த்தானே எழுந்தருளினன் என்பார், தானே யகண்டாகாரமயம் தன்னிலெழுந்து பொதுநடஞ் செய்வானே என்றனர், திருவுந்தியார். "அகளமாயாருமறிவரிதப்பொருள், சகளமாய்வந்ததென் றுந்தீபற, தானாகத்தந்ததென் றுந்தீபற." என்றதனாற் காண்க. இங்ஙனம் சகளீகரித்துச் சிதம்பரத்துச் சிற்சபையின்கண் ஞானத் தாண்டவஞ் செய்தருளும் ஆனந்த நடராஜமூர்த்தியின் திருவடியினைப் பணியின் பிறவியொழியுமாதலின், மாயப்பிறப்பறுப்பான் என்றனர். திருவாசகம். "மாயப்பிறப்பறுத் தாண்டா னடிபோற்றி" என்றதனாற்காண்க.

கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக்
 குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு
மாறு நின்ற பாவியைநீ
 வாவென் றழைத்தா லாகாதோ

நீறார் மேனி முக்கணுடை
நிமலா வடியார் நினைவினிடை
யாறாய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை
அரசே யென்னை யாள்வானே.

(இ-ள்.) நீறு-விபூதி, ஆர்-பொருந்திய, மேனி - திருமேனியையும், முக்கண் - மூன்று கண்களையும், உடை - உடைய, நிமலா - நின்மலனே, அடியார் - அடியவர்கள், நினைவின் இடை - மனத்தினிடத்து, ஆறாய் - ஆறுபோலாகி, பெருகும்-பெருகுகின்ற, பெருங்கருணை - பெருங்கருணையை யுடைய, அரசே-இறைவனே, என்னை-அடியேனை, ஆள்வானே - ஆண்டருள்பவனே, கூறிநின்ற-சொல்லப்படுகிற, இடர் - துன்பத்திற்குக் காரணமாகிற, கவலை-வியசனத்தினைத் தருகின்ற, குடும்பம்-சமுசாரமாகிய, கூத்தில்-கூத்தாட்டில், திளைந்து - படிந்து, தடுமாறுநின்ற - தடுமாறுகின்ற, பாவியை-பாபிஷ்டனாகிய வடியேனை, நீ-நீயே, வாவென்று அழைத்தால்-வாவென்றழைத்தருளினால், ஆகாதோ-உனக்கடாததோ, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் திருமேனி முழுவதும் விபூதியால் சண்ணிக்கப் பட்டிருக்குமாகலின் நீறார்மேனி யென்றனர். தேவாரம், "மெய்யெலாம் வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியானைத் தொழாதே, யுய்யலாமென்றெண்ணி யுறிதூக்கியுழிதந்தென் னுள்ளம் விட்டுக், கொய்யுலாமலர்ச் சோலைக் குயில் கூவமயிலாலு மாரூரரைக், கையினாற்றொழாதொழிந்து கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்த கள்வனேனே." என்றதனாற்காண்க. சிலரொருங்கு கூடி இராவில் வேடங்கட்டிக்கொண்டு இன்னான் அரசன், இன்னவள் அரசி, இன்னவன் மந்திரி, இன்னவன் சேவகன் எனப்பற்பல பெயர்கொண்டு இரவுமுழுவதும் கூத்தாடிப் பொழுதுவிடிந்தவுடன் வெவ்வேறு பெயர்களுடையவராக வாதல்போல, ஒரு குடும்பத்தில் சிலர் கூடி இவன்தந்தை, இவள் தாய் இவன் அண்ணன், இவன் தம்பி, இவன் புத்திரனெனப்பல பெயர்கொண்டு சிலநாள் வாழ்ந்து பிரிந்து, பின்னர் வெவ்வேறாக வாதலின், குடும்பக்கூத்தென்றார். (உஅஎ)

வானே முதலாம் பெரும்பூதம்
வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல
கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி
குறித்தா யிலையே கொடியேனைத்
தானே படைத்திங் கென்னபலன்
றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை
நானே தென்றிங் கறியேனே
நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே.

(இ-ள்.) வானே - ஆகாயமே, முதல் ஆம்-முதலான, பெரும்பூதம்-ஐயம்பெரும்பூதங்களையும், வகுத்து - படைத்து, புரந்து - காத்து, மாற்ற

வல்ல-அழிக்கவல்ல, கோனே-தலைவனே, என்னை-அடியேனை, புரக்கும்-காக்கும், நெறி-வழியை, குறித்தாய் இல்லையே-திருவுளம் பற்றினையில்லையே, கொடியேனைத்தானே-கொடியேனை மாத்திரமே, படைத்து-சிருட்டித்து, இங்கு-இவ்விடத்து, என்ன பலன்-என்ன பிரயோசனத்தினை, படைத்தாய்-பெற்றாய், உன்-தேவரீர், கருத்தை-திருவுள்ளக்கிடையை நான்-அடியேன், ஏது என்று-யாதென்று, இங்கு-இவ்விடத்து, அறியேன்-அறிகிலேன், (ஆயினும்) நம்பினேன்-(உன்னையே) நம்பியிருக்கின்றேன், கண்டு-(அவ்வுண்மையினை) தேவரீர் தெரிந்துகொண்டு, அருள்வாய்-கிருபைசெய்யவேண்டும், என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சபூதங்களையும் மாயையினின்றுங் காரியப்படுத்திக் காத்து மறுபடியுமாயையிலொடுக்க வல்லவன் முதல்வனே யென்பார், வானே முதலாம் பெரும்பூதம் வகுத்துப்புரந்து மாற்றவல்லகோனே என்றனர். திருவாசகம், "அனைத்துலகு மாக்குவாய் காப்பாயழிப்பாய்" என்றதனாற் காண்க. ஆன்மாக்கள் அனுதிசித்தியமாய்க் கன்மத்திற் கேதுவாகப்பிறப்பதும், அக்கன்மங்களை யனுபவிப்பதும் கன்ம நீங்கியபின்னருள் பெறுவதுமாக விருத்தல் சகசமாகலின், ஒரு பயனைக்குறித்து முதல்வன் ஆன்மாக்களைப் படைத்திலன் என்னும் குறிப்பையுள்ளடக்கி, தானே படைத்திங்கென்னபலன் றன்னைப்படைத்தா யுன்கருத்தை நானே தென்றிங்கறியேனே என்றனர்.

கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ
  காணார் காணக் கள்வனுநீ
பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ
  பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ
எண்டோண் முக்கட் செம்மேனி
  யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ
  சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே.

(இ-ள்.) கண்டார்-(உண்மையினைக்கண்ட) அறிஞர்கள், கண்ட-தரிசித்த, காட்சியும் நீ-பிரத்தியட்சமாக விளங்கும் பொருளும் நீயே, காணார் (உண்மையினையறியாத) அறிவிலிகள், காண-தரிசியாத, கள்வனும் நீ-மறைந்துறைபவனும் நீயே, பண்டு-பழமையாக, ஆர்-பொருந்திய, உயிர் நீ-உயிரும் நீயே, யாக்கையும் நீ-உடலும் நீயே, பலவாம்-பலவாகிய, சமயப்பகுதியும் நீ-சமய வேறுபாடுகளும்நீயே, (ஆதலால்) எண்தோள்-எட்டுத் தோள்களையும், முக்கண்-மூன்று கண்களையும், செம்மேனி-செம்மையாகிய திருமேனியையுமுடைய, எந்தாய்-எந்தையே, நினக்கு-தேவரீருக்கு, எவ்வாறு-எவ்விதம், தொண்டு ஆய்-தொண்டராய், பணிவர்-வணங்குவர், எவ்வாறு-எவ்விதம், அவர்-அவருடைய, பணி-தொண்டினை, நீ-தேவரீர், சூட்டிக்கொள்வது-ஏற்றுக்கொள்வது, எவ்வாறு-எவ்விதம், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் மாட்டு அன்புடையராய் விளங்குபவர்கட்கு அவன் தரிசனந்தந்தும், அன்பிலார் மாட்டு அவன் மறைந்து மிருப்பனாக லின், கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ காணார் காணாக் கள்வனுநீ என்றனர், தேவாரம். "மெய்யானைத்தன் பக்கல் விரும்புவார்க்கு விரும்பாதவரும் பாவியவர்கட்கென்றும், பொய்யானை" என்றதனாற்காண்க. ஒவ்வொரு சமயிகளும் தாங்கள் தாங்கள் விசுவாசிக்கும் மூர்த்தியாய் முதல்வனே யிருந்து அவரவர்கள் மதத்திக்கிடாக அருள்பாலித்து வருகின்றனரென் பார், பலவாஞ்சமயப்பகுதி நீ என்றனர். எல்லா நீயேயாயிருத்தலால், தொண்டருன்னைப் பணிவதெவ்வாறு, அவர் பணியை நீயேற்றுக்கொள் வது எவ்வாறு எனவித்திருச்செய்யுளின் கருத்தாயினும், அவர் அவர் விருப்பத்திற்கேற்றபடி விளங்கு மூர்த்தியுமாவர் முதல்வன் என்ற கருத்து முள்ளீடா யிருத்தற்காண்க. (௨அ௧)

சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச்
சுமத்தி யெனையுஞ் சுமையாளாக்
கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே
கூத்தாட் டினையே யினதருளால்
வீட்டைக் கருது மப்போது
வெளியா முலக வியப்பனைத்தும்
ஏட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ
லிருந்தா யிருந்த தென்சொல்வேன்.

(இ-ள்.) சூட்டி-பெற்றுக்கொண்டு, எனது என்றிடும்-எனதெனக் கொள்ளும், சுமையை-சுமையினை, சுமத்தி-சுமக்கச்செய்து, எனையும்-அடி யேனையும், சுமை ஆள் ஆ-சுமையெடுக்கும் ஆளாக, கூட்டிப்பிடித்து-சேர்த்துப் பிடித்து, வினைவழியே-இருவினை வழியாக, கூத்தாட்டினையே-கூத்தாடுவித்தனையே, இனது-தேவரீருடைய, அருளால்-திருவரு ளினாலே, வீட்டை-மோட்சத்தை, கருதும்-விரும்பும், அப்போது-அக்கா லத்தில், வெளி ஆம்-வெளிப்படையாகத் தோன்றுகின்ற, உலகவியப்பு-உலகத்தின் அதிசயங்கள், அனைத்தும்-எல்லாம், ஏட்டுக்கு-ஏட்டினிலெ ழுதுதற்கு, அடங்கா-அடங்காத, சொப்பனம்போல்-கனவையொத்து, இருந்தது-இருந்ததன்மையினை, எந்தாய்-என்றந்தையே, என்சொல்வேன்-என்னவென்று சொல்லவல்லேன், என்க.

(வி-ரை.) வினைக்குத்தக்க விளைவினையே யொருவனுலகத்திலனுபவிக்க வேண்டுவது அத்தியாவசியமாகவினும், அவ்வினையோ சடமாயிருத்தலி னாலும், அவ்வினையினைத்தானே தேடியனுபவிக்க ஆன்மாவசக்தனாயிருத்த லினாலும் இவையனைத்தையும்கூட்டி யாட்டிவைப்பான் முதல்வனேயாக லின் வினைவழியே கூத்தாட்டினையே என்றனர். பட்டினத்துச் சுவாமி கள் "ஊட்டுவிப்பானு முறங்குவிப்பானு மிங்கொன்றோடொன்றை, மூட் டுவிப்பானு முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை, காட்டுவிப்பானு மிருவினைப் பாசக் கயிற்றின்வழி, யாட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டே தில்லையம்ப

லத்தே." என்றதனாற்காண்க. சத்தியமான திருவருணாட்டத்தினை யடைந்தபோது, காரியப்பாட்டால் சத்தியமாக விளங்கும் உலகவாழ்வனைத்தும் பொய்யாகத் தோன்றுமாகலின், வீட்டைக்கருதுமப்போது வெளியாமுலக வியப்பனைத்தும் ஒட்டுக்கடங்காச் சொப்பனம்போ லெந்தாயிருந்தது என்றனர். (உ௬0)

வம்பனேன்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு
மன்னருள் வெள்ள ராய
உம்பர்பா லேவல் செய்யென்
றுணர்த்தினை யோகோ வானோர்
தம்பிரா னேநீ செய்த
தயவுக்குங் கைம்மா றுண்டோ
எம்பிரா னுய்ந்தே னுய்ந்தே
னினியொன்றுங் குறைவிலேனே.

(இ-ள்.) வம்பனேன்-துட்டனுடைய, கள்ளம்-வஞ்சகத்தை, கண்டும்-பார்த்தும், மன்-நிலைபெற்றுள்ள, அருள்-திருவருள், வெள்ளர் ஆய-கடலினராகிய, உம்பர்பால்-தேவராகிய தேவரீரிடத்து, ஏவல்செய் என்று-தொண்டுபுரியென, உணர்த்தினை-தெரிவித்தனை, ஓகோ-ஆச்சரியம், வானோர்-தேவர்கட்கு, தம்பிரானே-தலைவனே, நீ-தேவரீர், செய்த-இயற்றிய, தயவுக்கும்-கிருபைக்கும், கைம்மாறு உண்டோ-(அடியேன்) பிரதியுபகாரமுளதோ, எம்பிரான்-எம்மிறைவனே, உய்ந்தேன் உய்ந்தேன்-பிழைத்தேன் பிழைத்தேன்-இனி-இனிமேல், ஒன்றும்-சிறிதும், குறைவு இலேன்-குறைவற்றவனானேன் என்க.

(வி-ரை.) தீமையுடையவரேனும் அவர் தீமையினை நீக்கியடிமையாக்கியாட்கொள்ளுதல் முதல்வன் கருணைக்கிலக்கணமாயிருந்து கொண்டிருத்தலின் வம்பனேன் கள்ளங்கண்டு மன்னருள் வெள்ளராய உம்பர்பாலேவல் செய்யென்றுணர்த்தினை என்றனர். தேவாரம். "இருளாயவுள்ளத்தினிருளை நீக்கி யிடர் பாவங்கெடுத்தேழையேனை யுய்யத், தெருளாத சிந்தைதனைத் தெருட்டித்தன் போற்சிவலோக நெறியறியச்சிந்தை தந்த, அருளானை யாதி மாதவத்துளானை யாறங்கம் நால்வேதத் தப்பானின்ற, பொருளானைப் புள்ளிருக்குவேளூரானைப் போற்றாதே யாற்றநாள் போக்கினேனே." என்றதனாற்காண்க. (உ௬௧)

குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக்
கோதிலா னந்த வெள்ளத்
துறையிலே படிந்து மூழ்கித்
திளைந் துநான் றோன்று வாறுள்

ளுறையிலே யுணர்த்தி மோன
வொண்சுடர் வைவா டந்த
இறைவனே யுனைப் பிரிந்திங்
கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே.

(இ-ள்.) குறைவு இல்லா-குறைவற்ற, நிறைவுஆய்-நிறைவாகி, கோது இல்-குற்றமற்ற, ஞான ஞானமென்னும், ஆனந்தவெள்ளம் - ஆனந்தப் பெருக்கின், துறையிலே-வழியில், படிந்து மூழ்கி-முழுகிப்படிந்து, திளைந்து-அழுந்தி, நான்-அடியேன், தோன்று ஆறு-தோன்றாத வகை, உள்ளுறையிலே-மறைவாக, உணர்த்தி-அறிவுறுத்தி, ஒள்-ஒள்ளிய, சுடர்-ஞானவொளியாகிய, வை-கூர்மையுடைய, மோனவாள்-மவுன நிலையாகிய வாளை, தந்த-கொடுத்தருளிய, இறைவனே-தலைவனே, உன்னை-தேவரீரை, பிரிந்து-நீங்கி, இங்கு-இவ்வுலகத்தில், இருக்கிலேன் இருக்கிலேன் - தங்கிலேன் தங்கிலேன். என்க.

(வி-ரை.) குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக் கோதிலானந்த வெள்ளத் துறையென்றது (சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சமயமாக விளங்கும்) சைவசமயம். என்னை? இச்சமயத்தினை யடைந்து திருவருளிற்றிளைத்து வாழ்வோர் சிவானந்த வெள்ளத்தேக்குற வாழ்வராகலின், இதுகுறித்தே ''வேதநெறித் தழைத்தோங்க மிகு சைவத்துறை விளங்க.'' என்றனர் அருண்மொழித்தேவர். இச்செந்நெறியினர் அடைந்த ஞானம் மாயாகாரியமாகிய அஞ்ஞான விருட்சங்களைக் களைதற்கு ஞானவாளாக விளங்குமாதலின் மோனவொண்சுடர் வைவாடந்த என்றனர். (௨௯௨)

இருநில மாதி நாத
மீறதா மிவை கடந்த
பெருநில மாய தூய
பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றும்
கருதரு மகண்டா னந்தக்
கடவுணின் காட்சி காண
வருகவென் றழைத்தா லன்றி
வாழ்வுண்டோ வஞ்ச னேற்கே.

(இ-ள்.) இரு- பெரிய, நிலம்ஆதி-பிருதிவி தத்துவமுதல், நாதம் ஈறது ஆம்-நாத தத்துவமிறுதியாகவுள்ள, இவை-இவற்றை, கடந்த-கடந்து நின்ற, பெரு-பெரியநிலம், ஆய்-நிலமாகிய, தூய-பரிசுத்தமான, பேர்-பெரிதாகிய, ஒளிப்பிழம்பாய்-ஒளித்திரளாய், நின்றும்-இருப்பினும், கருது அரும்-நினைத்தலரிதாகிய, அகண்டானந்தம்-விசேஷசுகத்தைத் தருகின்ற. கடவுள்-கடவுளே, நின்-தேவரீர், காட்சி - தரிசனம், காண-கண்டெய்தற் பொருட்டு, வருகவென்று-வாவென்று, அழைத்தாலன்றி - அழைத்தாலல்லது, வஞ்சனேற்கு - கள்ளனாகிய எனக்கு, வாழ்வு - இன்பம், உண்டோ-உளதோ. என்க.

(வி-ரை.) நாதமென்பது முப்பத்தாறுவது தத்துவம். இத்தத்துவாதீதமாக விளங்குமிடமே பெருநிலம். இது ஞானாகாயமாம். சிதம்பரமெனினுமொக்கும். இங்குவிளங்குமுதல்வனே பேரொளிப்பிழம்பாம். ஆன்மா பரதந்திரனாயிருத்தலின் மார்ச்சாலநியாயமாக முதல்வனே வலியவந்து ஆட்கொண்டாலல்லது வேறுகதியில்லை யென்பார் வருகவென் றழைத்தாலன்றி வாழ்வுண்டோ என்றனர். "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்றதும் இக்கருத்துப்பற்றியேயாம். (௨௧௫)

வஞ்சனை யழுக்கா றாதி
வைத்திடும் பாண்ட மான
நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மேல்
நெக்குநெக் குருகப் பண்ணி
அஞ்சலி செய்யுங் கையு
மருவிநீர் விழியு மாகத்
தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத்
தற்பரா பரமு னக்கே.

(இ-ள்.) தற்பரா - தற்பரனே, வஞ்சனை - கள்ளமும், அழுக்காறு ஆதி - அசூயை முதலிய குணங்கள், வைத்திடும் - வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற, பாண்டம் ஆன - பாத்திரமாகிய, நெஞ்சனை - மனத்தினை யுடையவனை, வலிதின் - பலாத்காரமாக, மேன்மேல் - மேன்மேலும், நெக்கு நெக்கு - நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உருகப்பண்ணி - உருகும்படிசெய்து, அஞ்சலி செய்யும் கையும் - குவிந்தகையும், அருவி - அருவியாறுபோல, நீர்விழியும் - நீர்ப்பாயுங்கண்களும், ஆக - பண்ணி, தஞ்சம் என்று - தேவரீரே ஆதாரமென, இரங்கி - மனமிரங்கி, காக்க - காப்பாற்ற, உனக்கே பரம் - தேவரீருக்கே பாரமாகும் என்க.

(வி-ரை.) ஆதியென்றதனால் காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம் முதலியவுங் கொள்க. இவையனைத்து நிறைந்த ஒருவனுக்கு மனம் நெக்குருகுதலும், கையஞ்சலியாதலும், கண்ணீர் வார்தலும் உண்டாகாதாகலின் இவையனைத்து முண்டாகத் தேவரீரே வலியவந்து ஆட்கொண்டு இவையுண்டாம்படி செய்யவேண்டு மென்றனர். இவையனைத்தும் தற்போதமொழிந்த சிவனடியார்கட்கு இயற்கையாகவே விளையும் நற்செயல்களாம். தற்போதமுடைய சிலரும் பிறர்வியக்க இங்ஙனஞ்செய்தலு முண்டு. இங்ஙனம் போலியாகச் செய்யினும் இச்செயல்கள் ஒருகாலத்தில் நன்மையினை யடைதற்கேதுவாக விளையினும் விளையும். (௨௧௬)

உனக்குநா னடித்தொண் டாகி
யுன்னடிக் கன்பு செய்ய
எனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே
லென்னுநா ளெந்த நாளோ

மனக்கிலே சங்க டீர்ந்த
　　மாதவர்க் கிரண்டற் றோங்குந்
தனக்குநே ரில்லா வொன்றே
　　சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

(இ-) மனக்கிலேசங்கள் - மனோ வியாகுலங்கள், தீர்ந்த - நீங்கப் பெற்ற, மாதவர்க்கு - பெரிய தபோதனர்க்கு, இரண்டு - இரண்டாந் தன்மையற்று, ஓங்கும் - ஓங்கிய, தனக்குநேர்இல்லா - சமான ரகிதமான, ஒன்றே - ஒப்பற்றவஸ்துவே, சச்சிதானந்த - சத்து சித்து ஆனந்த வுருவமாகிய, வாழ்வே - வாழ்வே, உனக்கு - தேவரீருக்கு, நான் - அடியேன், அடித்தொண்டாகி - அடிமையாகி, உன் - தேவரீரது, அடிக்கு திருவடிகட்கு, அன்புசெய்ய - அன்பு பாராட்ட, எனக்கு - அடியேனுக்கு, நீ - தேவரீர், தோற்றி - வெளிவந்து, அஞ்சேல் - பயப்படேல், என்னும் நாள் - என்றுசொல்லுகிற நாள், எந்த நாள் - எந்நாளோ, எ-ங.

(வி-ரை.) அன்பு செய்வாரிடத்திலேயே முதல்வன்றோன்றி விளங்குவனாகலின், அன்புசெய்ய எனக்கு நீ தோற்றி என்றனர். திருமந்திரம், "அன்புறு சிந்தையின் மேலெழுமவ்வொளி, யின்புறு நண்ணியொடேறவிசைந்தன, துன்புறு கண்ணியைந்தாடுந் துடக்கற்றுத், தண்புறு சிந்தையை நாடியினீரே" என்றதனாற் காண்க. மனக்கிலேசமுள்ளவரைச்சும் தன்னிடத்திலேயே திரோதானத்தால் மறைந்திருந்த முதல்வன் மனக்கிலேசமற்ற வழியுடனே அனன்னியமாகத்தோன்றி விளங்குவன் என்பார், மனக்கிலே சங்கடீர்ந்த மாதவர்க்கிரண்டற்றோங்கும் என்றனர். (உகூ)

வாழ்வென வயங்கி யென்னை
　　வசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த
ஊழ்வினைப் பகுதி கெட்டிங்
　　குன்னையுங் கிட்டு வேனே
தாழ்வெனுஞ் சமய நீங்கித்
　　தமையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாம்
சூழ்வெளிப் பொருளே முக்கட்
　　சோதியே யமர ரேறே.

(இ-ள்.) தாழ்வு என்னும் - அப்பிரயோசனமாகப் பெரியோர் மதிக்கும், சமயம் - சமயத்தினை, நீங்கி - ஒழித்து, தமை - தங்களின்மகிச்சயத்தினை, உணர்ந்தோர்கட்கு - அறிந்தவர்கட்கு, எல்லாம் - எல்லாவகையானும், சூழ் - ஆராயப்படுகிற, வெளிப்பொருளே - பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுகிறவஸ்துவே, முக்கண்சோதியே - திரிநேத்திரங்களையுடைய வொளிரூபமே, அமரர் - தேவர்களாகிய, யானைகட்கு ஏறே - ஆண்சிங்கமே, வாழ்வு என - (உலக) வாழ்க்கையென, வயங்கி - விளங்கி, என்னை - அடியேனை, வசஞ்செய்து - வசிகரித்து, மருட்டும் - மயக்குகின்ற, பாழ்த்த - பாழாகிய, ஊழ்வி

வினைப்பகுதி - ஊழ்வினைப்பகுப்பு, கெட்டு - நசித்து, இங்கு - இப்பிறப்பிற்றானே, உன்னையும்-தேவரீரையும், கிட்டுவேனோ - அடைவேனோ, என்க.

(வி - ரை) ஊழ்வினைப்பகுதி யென்றது சஞ்சிதத்தினை, புறச்சமயங்கள்யாவும் முதல்வனின் உண்மையினை யின்னதெனத் தெரிவியாது பலவாறுதருக்க விரோதமாகக்கூறித்தாழ்த்தலின், தாழ்வெனுஞ்சமயம் என்றனர். திருமந்திரம். "ஆயத்துணின்ற வாறுசமயங்களுங், காயத்துணின்ற கடவுளைக் காண்கிலா, மாயக்குழியில் விழுவர்மனையக்கள் பாசத்திலுற்றுப் பதைக்கின்றவாறே." என்றதனாற்காண்க. சன்மத்திரைக்குச் சுபாவம் மாயாகாரியங்களாகிய உலகப்பொருள்களிலேயே சுவையை யூட்டுவித்துவிருப்பத்தினைவிளைவித்துக் கொண்டிருப்பதாகலின். வாழ்வெனமயக்கி யென்னைவசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த ஊழ்வினை என்றனர். சனன மரணங்கட்கு வினையேகாரணமாயிருத்தலின் பாழ்த்த ஊழ்வினை என்றனர். (௨௯௯)

ஏறுவாம் பரியா வாடை
 யிருங்கலை யுரியா வென்றும்
நாறுநற் சாந்த நீறு
 நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட
கூறருங் குணத்தோ யுன்றன்
 குரைகழல் குறுகி னல்லால்
ஆறுமோ தாப சோபம்
 அகலுமோ வல்ல றானே.

(இ - ள்.) ஏறு - இடபமானது, வாம் - தாவுகின்ற, பரிஆ - குதிரையாகவும், இரு - பெரிய, கலை-மானினது, உரி - தோல், ஆடை ஆ-உடையாகவும், நீறு - விபூதி, என்றும் - எக்காலத்தும், நாறும் - பரிமளிக்கின்ற, நல்-நல்ல, சாந்தம் ஆ - சந்தனமாகவும், நஞ்சமே - விடமே, அமுது ஆ - உணவாகவும், கொண்ட - உட்கொண்டருளிய, கூறு அரு-சொல்லுதற்கருமையாகிய, குணத்தோய் - (மங்கள) குணங்களையுடையவனே, உன் தன் - தேவரீருடைய, குரை-சப்திக்கின்ற, கழல் - வீரகண்டாமணி யணிந்த திருவடிகளை, குறுகின் அல்லால் - அடைந்தால் அல்லது, தாபம் - தாபத்தாலுண்டாகிய, சோபம்-விடாயானது, ஆறுமோ-தணியுமோ, அல்லல் - துன்பமானது, அகலுமோ-நீங்குமோ, என்க.

(வி - ரை) விசையாகச் செல்லத்தகுந்த குதிரையும், பீதாம்பர முதலிய வுயர்ந்த வஸ்திரமும், மிகுந்த பரிமளத்துடன் கூடிய சந்தனமும், அதிக சுவைவாய்ந்த அமுதமும் இருக்க, இவைகளை நீக்கி மற்ற இழிவினையுடைய இடபத்தினையும், மிருகத்தின் தோலையும் சாம்பலையும், கொல்லத்தகுந்த விடத்தினையும், ஒவ்வோர் காரணம்பற்றி அன்பர்களுக்கும்பொருட்டுக் கொண்டாராகலின்; கூறருங் குணத்தோய் என்றனர். ஒருமரத்தின் நிழலையடைந்தவர்கட்கே சூரியனாலுண்டாகுந்தாபம் நீங்குமாறு போல,

முதல்வன் றிருவடியை யடைந்தவர்க்கே சென்மதாபம் நீங்குமென்பார், குரைகழல் குறுகினல்லா லாறுமோ தாபம் என்றனர். தாபமூவகைப்படும் அவையாவன ஆதியாத்மகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்பன. ()

தானமுந் தவமும் யோகத்
 தன்மையு முணரா வென்பால்
ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப
 நன்மையு நல்கு வாயோ
பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற்
 பச்சிளங் கிள்ளை காண
வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள்
 வயங்கிய நடத்தி னானே.

(இ - ள்.) பால் - பாலினுடைய, நலம் - சுவையினை, கவர்ந்த - கிரகித்துக்கொண்ட, தீசொல் - மதுரமாகிய சொல்லினை வாய்ந்த, பச்சிளங் கிள்ளை - பசுமையான இளங்கிளி போல்வாளாகிய உமாதேவியானவள், காண - தரிசித்துக்களிக்கவும்: வானவர் - தேவர்கள், இறைஞ்ச—வணங்கவும், மன்றுள் - சபையினிடத்தே, வயங்கிய - விளங்கிய, நடத்தினானே - நடனத்தினையுடையவனே, தானமும் - கொடையையும், தவமும் - தவத்தினையும், உணரா - அறியாத, என்பால் - அடியேனிடத்தில், ஞானமும் - ஞானத்தினையும், தெவிட்டா - தெவிட்டாத, இன்பம் - சுகமாகிய, நன்மையும் - நன்மையையும், நல்குவாயோ - கிருபை செய்வாயோ, என்க.

(வி-ரை.) இல்லறத்திற்குரிய தானத்தையாகிலும், வானப்பிரஸ்தத்திற்குரிய தவத்தையாகிலும், துறவுக்குரிய யோகத்தையாகிலுஞ் சிறிது மறியேனென்பார், தானமும் தவமும் யோகத்தன்மையு முணரா என்றனர். உலகசம்பந்தமாக விளையும் இன்பமனைத்தும் ஒவ்வொரு காலத்தில் வெறுப்பாக மாறும். முதல்வன் றிருவடி யின்பமோ எக்காலத்து மொரு படித்தாயிருக்குமாகலின், தெவிட்டாவின்பம் என்றனர். ஈண்டு பச்சிளங்கிள்ளையென்றது சிவகாமசுந்தரியினை, சபேசன் நடனதரிசனத்தைக்காண ஆன்மாக்கள் சக்தியிலராய் அம்மையார் மூலமாகவே தரிசித்துப் பேறடைய வேண்டியிருத்தலின், பச்சிளங்கிள்ளை காண என்றனர். (உகூஅ)

நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லாம்
 நாதநீ நிறைந்த தன்மை
திடத்துட னறிந்தா னந்தத்
 தெள்ளமு தருந்தி டாதே
விடத்திர ளனைய காம
 வேட்கையி லழுந்தி மாயைச்
சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித
 தளரவோ தனிய னேனே.

(இ - ள்.) நாத-இறைவனே, இவ்வுலகையெல்லாம் - எல்லாவுலகங்களையும், நடத்தி-அசைவித்து, நீ - தேவரீர், நிறைந்த - (அவ்வுலகமனைத்திலும் வியாபித்திருக்கும், தன்மை - தன்மையினை, திடத்துடன் - உறுதியுடன், அறிந்து-தெரிந்து, ஆனந்தம்-பேரின்பமாகிய, தெள் - தெளிவான, அமுது-அமுதத்தினை, அருந்திடாதே உண்ணாமலே, விடத்திரள்-விடத்திரட்சியினை, அனைய - ஒத்த, காம வேட்கையில் (மாதர்) விருப்பத்தில், அழுந்தி - முழுகி, மாயை - மாயாகாரியமாகிய, சடத்தினை - உடம்பை, மெய்யென்று - நிலையான தென்று, எண்ணி - நினைத்து, தனியனேன், தனிமையாகிய நான், தளரவோ தளர்ச்சியினையடையவோ, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வனின் சர்வ வியாபகமாகிய சொரூப விலக்கணந்தினையறிந்து அத்துவிதக்கலப்புற்று ஆனந்தத்தினையறியாது விட்டேன் என்பார், உலகை எல்லாம்......அருந்திடாதே என்றனர், விடமுண்டோர் எங்ஙனம் பிழையாது சாவரென்பது நிச்சயமோ அங்ஙனமே காமத்திற்பட்டோர் தலையெடாரென்பார், விடத்திரளனைய காமவேட்கையி லழுந்தி என்றனர். கந்தபுராணம். "திமையுள்ள யாவையுந்தந்திடும் சிறப்பும், தோயில் செல்வமுங்கெடுக்கும், நல்லுணர்வினைத்தொலைக்கும், ஏம நன்னெறிதடுத்திருளுய்த்திடுமிதனால், காமமன்றியே யொருபகையுண்டு கொல்கருதில்" என்றதனாற் காண்க, தேசம் நிலையுறுந்தன்மை யுடைய தல்லவாகலின், சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித் தளரவோ என்றனர். சித்தாந்த தரிசனம் "நீர்க்குமிழி மின்னற்கு முண்டு நிலையில்லை, யாக்கைக்கென்றெண்ணியறிந்து என்றதனாற் காண்க.   (உகசு)

தனிவளர் பொருளே மாறாத்
  தண்ணருங் கருணை பூத்த
இனியகற் பகமே முக்க
  ணெந்தையே நினக்கன் பின்றி
நனிபெருங் குடிலங் காட்டு
  நயனவேற் கரிய கூந்தல்
வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து
  வருந்தவோ வம்ப னேனே.

(இ - ள்.) தனி - ஒப்பற்ற, வளர் வளர்ந்த, பொருளே-பொருளே, மாறு - நீங்காத, தண் - குளிர்ச்சிபொருந்திய, அரு-கிடைத்தற்கரிய, கருணை-கருணையாகிய, பூத்த-(மலர்களைப்) பூத்த, இனிய கற்பகமே-(மனத்திற்) கின்பத்தை தருகின்ற கற்பகத்தருவே, முக்கண்-மூன்றுகண்களையுடைய, எந்தையே-என்தந்தையே, வம்பனேன் - வீணனாகிய நான், நினக்கு-தேவரீரிடத்து, அன்பு இன்றி-அன்பில்லாமல், நனி-மிக, பெரும்-பெரிய, குடிலம்-கொடுமையை, காட்டும் செய்கின்ற, நயனவேல்-விழிகளாகியவேல்களையும், கரியகூந்தல் - கறுத்த கூந்தலையு முடைய, வனிதையர் - மாதர், மயக்

இல் - மயக்கமாகிய, (படுகுழியில்,) ஆழ்ந்து - அழுந்தி, வருந்தவோ-வருத்தப்படவோ. என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் சமானரகிதனென்பார், தனிவளர் பொருளே என்றனர். ஆன்மாக்களிடத்து மிகுந்த காருண்ய முடையவ னென்பார், கருணைபூத்த என்றனர், அடியார் வேண்டிய வேண்டிய யாவும் அளிப்ப னென்பார், இனிய கற்பகமே என்றனர். மாதர்கண் ஆடவரை வருத்துந் தொழிலினை மேற்கொண்டிருத்தலின், குடிலங்காட்டு நயனவேல் என்றனர். "காய்சினவேல்" என திருக்கோவையாரினும் "விடமென வயிலென வடுவென நடுவென மிளிர்வன சுழல்விழி" எனத் திருப்புகழினும் வருதலாற்காண்க.

சிவன் செயல்.

அறுசீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தம்.

சிவன்செய லாலே யாதும்
வருமெனத் தேறே நாளும்
அவந்தரு நினைவை யெல்லா
மகற்றிலே னாசை வெள்ளம்
கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக்
கட்டிலே யகப்பட் டையோ
பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப்
பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே.

(இ - ள்) யாதும் - எதுவும், சிவன் செயலாலே-சிவபெருமான் செயலால், வரும்என - வருமென்று, தேறேன் - தெளியேன், நாளும் - எந்நாளும், அவம் - அப்பிரயோசனத்தினை, தரும்-கொடுக்கின்ற, நினைவை-எண்ணங்களை, எல்லாம் - எல்லாம், அகன்றிலேன் - ஒழித்திலேன், ஆசை-ஆசையென்னப்படும், வெள்ளம்-பெருக்கானது, கவர்ந்துகொண்டு - கிரகித்துக்கொண்டு, இழுப்பு - இழுக்க, அந்தக் கட்டிலே - அந்தப்பிணிப்பிலே, அகப்பட்டு - சிக்கி, ஐயோ - அந்தோ, பவம் தன்னை - பாவத்தினை, ஈட்டி-ஈட்டி, சம்பாதித்து-சம்பாதித்து, பாவியேன் - பாவியாகிய நான், பதைக்கின்றேன் - பதையாநின்றேன். என்க.

(வி-ரை.) உலகத்தின்கண் மனவாக்குக் காயங்களாலே ஆன்மா செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாவங்களெல்லாம் முதல்வனாற் கற்பிக்கப்பட்டதே, முதல்வனே யந்தரியாமியாக ஆன்மாவிடத்தில் நின்று அவர் அவர்கள் கன்மத்திற்கேற்றபடி இச்சையாதி செலுத்தி, ஞானேந்திரியங்களினாலே விஷயங்களைப்பற்றுவித்துங் கன்மேந்திரியங்களினாலே தொழில்களைச் செய்வித்துஞ் செய்கிறுனென்றும், ஆதலால் ஆன்மாசெய்யுங்கிரியை யொன்றுமில்லை முதல்வனுடைய கிரியாசக்தியே செய்விப்பதென்றும் இதனால் எவ்விடத்துமெச்செயலும் சிவன் செயலென்றும் எண்ணுவர் சீவமுத்த

ராசலின், சிவன்செயலாலே யாதும் வருமெனத்தேறேன் என்றனர். சிவஞானசித்தியார். "உலகினிலென்செயலெல்லா முன்விதியே நீயேயுண்ணின்றுஞ் செய்வித்துஞ் செய்கின்றாயென்று, நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றன்செயலே யென்று நினைவார்க்கு வினைகளெல்லா நீங்குந் தானே." எனவும், சிவபோகசாரம். "அவரவருக்குள்ளபடி யீசனருளாலே, யவரவரைக்கொண்டியற்றுமானு - லவரவரை, நல்லார்பொல் லாரென்று நாடுவதே னெஞ்சமே. யெல்லாஞ் சிவன்செயலென்றெண்." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க.

வினைகளைத் தும் மாயாகாரியங்களை யேற்றுச் சொல்லுமாகலினாலும், அம்மாயாகாரியங்களை நிலைபுற்று வாழுந்தன்மையுடைய தல்லவாகலினாலும், முடிவில் அம்மாயாகாரியங்களால் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையாதலாலும், அவைதரு வினைகளை என்றனர். 'ஆசைக்கோரளவில்லை' என இவ்வாசிரியரே குறித்திருப்பதற்கேற்ப ஆசைவெள்ளம் என்றனர். ஆசை காரணமாகவே எல்லாத்துன்பங்களும் வினையுமாகலான், ஆசைவெள்ளம்... ......பதைக்கின்றேன் என்றனர். திருமந்திரம். "ஆசையறு மின்களாசையறு மின்க, ளீசனோடாயினு மாசையறுமின்க, ளாசைபடப்பட வாய்வருந் துன்பங்க, ளாசைவிட விட வானந்தமாமே" என்றதனாற் காண்க.

பாவியே னினியென் செய்கேன்
   பரமனே பணிந்துன் பாதம்
சேவியேன் விழிநீர் மல்கச்
   சிவசிவ வென்று தேம்பி
ஆவியே நிறைய வந்த
   வமுதமே யென்னே னந்தோ
சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்ந்து
   சகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே.

(இ-ள்.) பாவியாகிய - பாவியாகிய நான், இனி என் செய்வேன் - இனிமேலென்ன செய்வேன், பரமனே - மேலானவனே, உன் - தேவரீருடைய, பாதம் - திருவடிகளை, பணிந்து - வணங்கி, சேவியேன் - தரிசிக்கேன், விழி - கண்களில், நீர் - நீரானது, மல்க - ததும்ப, சிவசிவ என்று - சிவசிவ எனச்செபித்து, தேம்பி - வாடி, ஆவியே - உயிரே, நிறையவந்த - பூரணமான, அமுதமே - அமிர்தமே, என்னேன் - எனச்சொல்லித் துதியேன், அந்தோ - ஐயோ, சாவிபோம் - பாழாகப்போகின்ற, சமயத்து - (புறச்) சமயங்களில், ஆழ்ந்து - அழுந்தி, சகத்திடை - உலகத்தின் கண், தவிக்கின்றேன் தளர்கின்றேன். என்க.

(வி - ரை.) திருவடியினைத் தஞ்சமென் றடைந்தவர்கட்குச் சகலமுஞ் சித்தியாகுமாகலின், பாதம் சேவியேன் என்றனர். திருமந்திரம். "திருவடியே சிவமாவது தேரிற், றிருவடியே சிவலோகஞ் சிந்திக்கிற், றிருவடியே செல்கதியது செப்பிற், றிருவடியே தஞ்சமுட்டெளியவர்க்கே." என்றதனாற் காண்க.

சிவ என்றது வேதவிருதய மகாமந்திரமாக விளங்கும் சூக்குமபஞ்சாக்கரம். எங்ஙனமெனின், மூன்று வேதங்களின் நடுவிலுள்ளது யசுர்வேதம். அதன் ஏழு காண்டங்களி னடுவிலுள்ளது நாலாவது காண்டம். அக்காண்டத் தினடுவிலுள்ளது ஐந்தாவது பிரச்னமாகிய ஸ்ரீ ருத்திரம். அதனடுவிலுள் ளது "நமச்சோமாயசா" என்னும் அநுவாகம். அதனடுவிலுள்ளது "நமச் சிவாயசா" என்னும் வாக்கியம். அதனடுவிலுள்ளது "சிவ" ஆகலின் சிவசிவ என்று என்றனர். "மும்மறையு ணடுமறையின் முனிவி லெழுகாண்டத் துட், செம்மைதருநடுக் காண்டஞ் சேர்ந்தவெழுசங்கிதையி, லம்ம நடுச்ச ங்கிதையினுரியீரேழித்து நடுப், பொம்மலுறவுயர் மனுவின் பொருளாவா னெவன் மைந்த." என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் இச்சிவமந்திரத்தினை இரட்டித்துச் செபிப்பவர் பவமனை த்து நீங்க முத்தியின்பத்தினைச் சத்தியமாகப் பெறுவாராகலின் சிவ சிவ என்றனர். திருமந்திரம். "சிவசிவ வென்கிலர் தீவினையாளர், சிவசிவ வெ ன்றிடத்தீவினைமாளும், சிவசிவவென்றிடத் தேவருமாவர், சிவசிவ வென் னச்சிவகதிதானே" எனவும், "சிவசிவவெனவே தெளிகிலருமர், சிவசிவ வாயுவுந் தேர்ந்துள்ளடங்கச், சிவசிவவாய தெளிவினுள்ளார்கள், சிவசிவ வாகுந்திருவருளாமே" எனவும். வருவனவற்றாற் காண்க.

அன்றியும், சிவவெனும் மகாமந்திரத்தினைச் செபிப்பவர் பஞ்சமரே யாயினும் அத்தகையினரைச் சமத்துவமாகக்கொண்டு அவருடனுறைக வென வேதங்கூறுமாகலின், சிவசிவவென்று என்றனர் சிவஞானமுனிவர். "சிவனெனும்மொழியைக் கொடிய சண்டாளன் செப்பிடினவனுடனுறைக, வவனொடுகலந்துபேசுவாரோ டருகிருந்துண்ணுக வென்னு, மூவமையிற் சுருதிப்பொருள்." என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் சிவசிவவென்று மனமாரத் துதிசெய்பவர்களுக்கு எதிரே உமையவளை இடப்பாகத்திலுடைய பரமசிவன் அவர்களைவிட்டு நீங்காமல் எப்போதுந் திருநடனஞ்செய்தருளுவர். அவர்களை நமனும் வணங்குவான்' அவர்கள் முகத்தில் நான்கு வேதங்களுமிருக்கும், அவர்கள் செய்தபாவமெ ல்லாம் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் நீங்கிப்போம், அவர்கள் பிறவிக்கடலில் மூழ்கமாட்டார்கள், பூமியின்கண் நீசர்களானாலும் மரணகாலத்தில் அங்ங னந்துதித்தால் அவர்களும் சிவசாரூபம் பெறுவார்களாகலின், சிவசிவ வெ ன்று என்றனர். விருத்தாசலபுராணம். "சிவசிவவென்பாரவர் முனே நிருத்தஞ்செய்திடு மறலியும்பணியு, மவரைவிட்ட கலானம்பிகை பாகரை ணமவர் முகத்திருக்குந் தபனனைக்கண்ட பனியெனப் பாவஞ் சரிந்திடும் பவக்கடலமுழ்த்தார், புவனியின் மரணகாலையிற் புகலிற்புலையரு மடைவர் சாரூபம்" என்றதனாற் காண்க.

அன்றியும் ஒருவனுடைய செவியினிடத்திற் றெளிவாகக்கேட்கும்படி சிவசிவவென்று திரிகரணசுத்தியுடன் சொன்னால், அவனுடன் பாதகங்க ளெல்லாம் இடிவிழுந்த பனைபோல் எரிந்துபோம், அவனது இறப்பும் பிறப்

பும் நீக்கிப்போம். ஒருவன் தன்னுடைய வாயாரச் சிவ வென்று இரண்டுதரம் சொன்னால் அவ்விரண்டில் ஒரு மொழிக்கு அவனைப் பரமசிவன் தமதுலகமாகிய சிவலோகபதத்தில் வைப்பர். மற்றையொரு மொழியும் பரமசிவன்மேற் கடனதா யிருக்கும். ஷை விருத்தாசல புராணம். "திருத்தமா யொருத்தன் செவிப்புலன் கேட்கச் சிவசிவ வென்றிடிற் பனைமே, லிருத்திய விடிபோ லெரிந்திடும் பாவமிறப்பொடு பிறப்பெலாமிரியு, மொருத்தன்வாயாரச் சிவவென விருகா லுரைத்திடி னொருரையதற்குக், கருத்தன் வாழ்பதத்தி லிருத்திடுமொன்றுங் கடவுண்மேற் கடனதாய் நிற்கும்." என்றதனாற் காண்க.

ஆன்மாவுஞ் சிவமும் வேறற நிற்கு மனுபோக விரதமாகிய வைதிக சைவசித்தாந்தத் திரமொழிந்து, ஒருவன் பசிதீரச்செய்த பயிரானதுபயன் படுமளவும் பயிர்போலவந்து பலிக்கத்தக்கநாள்களிலே சாவிபோனதன்மைபோல,முக்கூற்றும் புறச்சமயங்கள் நன்மையான புண்ணியங்களை விளைவிப்பது போலக் காட்டினும் கடைசியில் யாதொரு பயனையும் விளைவிக்காது அப்பிரயோசனமாய் விடுமாகலின், சாவிபோஞ்சமயம் என்றனர். திருவுந்தியார். "சாவிபோமற்ற சமயங்கள் புக்குநின், றாவியறாதே யென்றுந் தீபற, யவ்வுரை கேளாதேயுந் தீபற." என்றதனாற் காண்க. (௩௦௨)

இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப
 வெழுந்தெழுந் தையநின் சரணம்
அடைந்தன னினிநீ கைவிடே லுனக்கே
 யபயமென் றஞ்சலி செய்துள்
உடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப் பாவை
 யொத்துநா னசைவற நிற்பத்
தொடர்ந்துநீ யெனையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ
 சோதியே யாதிநா யகனே.

(இ - ள்.) சோதியே - ஒளியே, ஆதிநாயகனே - முதல்வனே, இடைந்த இடைந்து - விலகி விலகி, ஏங்கி - அழுது, மெய் புளகிப்ப - உடல்புளகிதங் கொள்ள, எழுந்தெழுந்து - பலகாலெழுந்து, ஐய-அழகனே, நின்-தேவரீர், சரணம் - பாதங்களை, அடைந்தனன் - சேர்ந்தேன், இனி - இனிமேல், கைவிடேல் - (எளியேனை) கைவிடாதே, உனக்கே - தேவரீரிடத்திலேயே, அபயம் - அடைக்கலம், என்று - என விண்ணப்பஞ் செய்து, அஞ்சலிசெய்து - தும்பிட்டு, உள் உடைந்து உடைந்து- மனம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, எழுது-எழுதின, சித்திரப்பாவை - சித்திரப்பிரதிமையினை, ஒத்து - போன்று, நான் - அடியேன், அசைவு அற - அசையாதபடி, நிற்ப-நிற்க, நீ-தேவரீர், என்னை-அடியேனை, தொடர்ந்து-விடாதுபற்றி, ஆட்கொள்ளும்-அடிமையாகக்கொள்ளும், நாள்- (நல்ல) நாள், என்றோ - எந்நாளோ என்க.

(வி - ரை.) இடைதலும், ஏங்குதலும், மெய்புளகித்தலும், எழுதலும் கருவிகளைப் பொய்யென்றறிந்தவிடத்தும், திருவருளுதித்த விடத்தும் சிவ

னடியார்கட்கு வருங்குணங்களாம். உடைந்துடைந்தெழுதுசித்திரப்பாவை யொத்து நானசைவற நிற்ப, என்றது அடிக்கடி நிற்றலும், இருத்தலும், கிடத்தலு முதலியவங்க சேஷ்டைகளின்றிச் சித்திரத்தை யசைவற நிறுத்தி மோன சமாதிகூடியிருத்தலேயாம். திருமந்திரம். "நின்றாரிருந்தார் கிடந்தா ரென்னவில்லை, சென்றார் தஞ்சித்த மோனசமாதியா, மன்றேயுமங்கே மறைப் பொருளொன் றுண்டு, சென்றாங் கணைந்தவர் சேர்கின்ற வாறே." என்றது ஞற் காண்க. (௩௦௩)

ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம்
யாவுமற் றகம்புற நிறைந்த
சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்தவெம் பெருமான்
றொண்டனேன் சுகத்திலே யிருக்கப்
போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ
புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ
வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர்
வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே.

(இ - ள்.) ஆதி ஆய் - முதலாகி, நடு ஆய் - இடையாகி, அந்தம் ஆய் - கடையாகி, பந்தம் யாவும் - பற்றுக்களெல்லாம், அற்று - நீங்கி, அகம்-அகத் தும், புறம் - புறத்தும், நிறைந்த - வியாபித்துநின்ற, சோதியாய் - ஒளிப்பி ழம்பாய், சுகமாய் - ஆனந்தமாய், இருந்த - எழுந்தருளி யிருந்த, எம்பெரு மான் - எமது இறைவனே, தொண்டனேன் - அடிமையாகிய நான், சுகத் திலேஇருக்க - இன்பநிலையிலிருக்கும்படி, போதியாவண்ணம்- போதியாத வகை, கைவிடல் - சோரவிடுதல், முறையோ - முறைமையாமோ, புன்மை யேன் - புன்மையினையுடைய வடியேன், என் செய்கேன் - என் செயக்கட வேன், மனமோ - மனதோ, வாதியாநின்றது-வருத்தாநின்றது, அன்றியும்- அல்லாமலும், புலன்சேர் - விஷயங்கள் சேர்தற்குரிய, வாயிலோ - பொறி யோ, தீயினும் - நெருப்பினைக்காட்டிலும், கொடிதே - கொடியதே என்க.

(வி - ரை.) மனமானது ஒரு கண்ணாடிபோ லிருந்து பிரபஞ்ச காரி யங்களைத் தன்னிடத்திற் பிரதிபலிக்கச் செய்து தன்னை மயக்குந் தன்மை வாய்ந்திருத்தலின், மனமோ வாதியாநின்றது என்றனர். திருமந்திரம். "ம னத்திலெழுந்ததோர் மாயக்கண்ணாடி, நினைப்பின தனிழலையுங் காணார், வினைப்பயன் போகவிளக்கியுங் கொள்ளார், புறக்கடைபிச்சித்துப் போகிய வாறே" என்றதனாற்காண்க. புலனை மனத்தினைத் தன்வழிப்படுத்திப் பிர பஞ்சகாரியங்களுட் படுத்தி யிளைக்கச் செய்யுமாதலாலும், புலன் காரணமா கவே பொறி, பூதம், கரணம், சுத்தமுதலியவைகள் விரியுமாதலாலும்தீமை யானவினைவு அனைத்திற்கும் காரணமாயிருத்தலாலும் புலன்சேர்வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே என்றனர். (௩௦௪)

வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர்
வந்தெனை யீர்த்துவெங் காமத்
தீயிலே வெதுப்பி யுயிரொடுந் தின்னச்
சிந்தைநைந் துருகிமெய் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்
றாயினுங் கருணையா மன்றுள்
நாயகமாகி யொளிவிடு மணியே
நாதனே ஞானவா ரிதியே.

(இ - ள்.) தாயினும் - தாயைக்காட்டிலும், கருணை ஆம் - கருணைசெய்கின்ற, மன்றுள் - கனக சபையில், நாயகம் ஆகி - தலைவனாகி, ஒளிவிடும் - பிரகாசிக்கின்ற, மணியே - மாணிக்கமே, நாதனே - முதல்வனே, ஞானவாரிதியே - ஞானசாகரமே, வாயில் - பொறிகளாகிய, ஓர் ஐந்தில் - ஓரைந்து வழிகளில், புலன் என்னும் - ஐம்புலனென்கின்ற, வேடர்வந்து-வேடுவர்கள் நெருங்கி, என்னை - அடியேனை, ஈர்த்து - இழுத்து, வெம்-கொடிய, காமத்தீயிலே - காமநெருப்பினால், வெதுப்பி - சுட்டு, உயிரொடும் - பிராணனுடன், தின்ன - உண்ண, சிந்தை நைந்து - மனம் நைந்து, உருகி - இளகி, மெய்மறந்து - சரீரத்தினை மறந்து, தாய் இல்லா - தாயற்ற, சேய்போல்-குழந்தையைப்போல, அலைந்து - திரிந்து, அலைப்பட்டேன் - வருந்தினேன். என்க.

(வி-ரை) காட்டினிடத்தே வேடர்கள் தங்கி அவ்வழியே வருபவர்களின் திரவியங்களைக்கொள்ளையடித்தல்போல தத்துவக்காட்டில் புலனெனும் வேடுவர்கள் ஆன்மாவின் நற்குணங்களனைத்தினையும் தடுத்தலின், புலனெனும் வேடர் என்றனர். காமத்தினைவிளைத்தற்கேதுவாகிய மாதர்களைநோக்கற்குப் புலன்களேகாரணமாயிருத்தலின் வந்தெனையீர்த்து என்றனர். அங்ஙனம் புலன்கள்வழியே சென்றமனமானது மாதர்களைக்கண்ணுற்று காமத்தினால்மொத்துண்டலைதலின், காமத்தீயிலே வெதுப்பி என்றனர். அதனால் உயிர் வேறுவழியிற் செல்லாது காலமயங்கிக்கிடத்தலின் உயிரொடுந்தின்னஎன்றனர். இத்தகைய துன்பங்களால் சிந்தையானது ஒருவழியினிலையுறாது வருந்தமடையுமாகலினால், சிந்தை நைந்துருகி என்றனர், இவ்வளவிற்கும் காரணமான புலன்களின் உண்மையினைத் தெரிவித்து அவற்றின் வழிபோகவொட்டாமல் தடுத்தற்கு ஒருவரும் மெனக்கேற்படவில்லை யாதலால், தாயிலாச் சேய் போலலைந்தலைப்பட்டேன் என்றனர். (௩௦௫)

ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு
நாட்டமே நாட்டத்து ணிறைந்த
வானமே யெனக்கு வந்துவந் தோங்கு
மார்க்கமே மருளார்தா மறியா

மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே
முடிவிலா வின்பமே செய்யுந்
தானமே தவமே நின்னைநா னினைந்தேன்
தமியனேன் றனைமறப் பதற்கே.

(இ - ள்.) ஞானமே - அறிவே, வடிவு ஆய் - உருவமாகி, தேடுவோர் தேடும் - தேடுவோர்தேடுகின்ற, நாட்டமே-தேடப்படுபொருளே, நாட்டத்துள் - அப்பொருள்கள்தோறும், நிறைந்த - தங்கிய, வானமே - வெளியே, எனக்கு-அடியேனுக்கு வந்து வந்து - சமீபித்து சமீபித்து, ஓங்கும் - உயர்ந்து தோன்றுகின்ற, மார்க்கமே - நெறியே, மருளர்தாம் - மயக்கினையுடையவர், அறியா -உணராத, மோனமே - மௌனநிலையே, முதலே - தலைவனே, முத்தி - மோட்சத்தினை விளைவிக்கத்தகுந்த, நல்வித்தே - நல்ல விதையே, முடிவு இல்லா - இறுதியில்லாத, இன்பமே - ஆனந்தத்தையே, செய்யும் - செய்கின்ற, தானமே - ஈகையே, தவமே - தவமே, தமியனேன் தன்னை - அடியேனை, மறப்பதற்கு - மறந்துவிடுதற்பொருட்டு, நான்-அடியேன், நின்னை - தேவரீரை, நினைத்தேன் - சிந்தனை செய்தேன், என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் ஞானமே திருமேனியாகக் கொண்டு விளங்குபவனாகலின் அவனை யடைதற்கு ஞானமே சாதனமாம் ஆகலின் அந்த ஞானத்தைப் பூரணமாப்பெற்ற ஞானியர்களே யம்முதல்வனை யறிவரென்பார் ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடும் நாட்டமே என்றார். அத்தகைய ஞானத்தினையடையாதார் அஞ்ஞானிகளாதலின் அவர்கட்கு முதல்வன்காலத்திரயத்து மெட்டானென்பார், மருளர் தம்மறியா மோனமே முதலேஎன்றனர், தன்னை முன்னிட்டறியும் வரையில் முதல்வன் காணப்படானெனவும் முதல்வனைக் கலந்துழிதான் காணப்படுவனாகவும் அனுபவம் விளங்கலின், நின்னை நானினைந்தேன் தமியனேன்றனை மறப்பதற்கே என்றனர். (௩0௬)

மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும்
வந்துநின் னன்பர்தம் பணியாம்
அறமது கிடைக்கி னன்றியா னந்த
வற்புத நிட்டையி னிமித்தம்
துறவது வேண்டு மௌனியா யெனக்குத்
தூயநல் லருட்டரி னின்னம்
பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே.

(இ - ள்.) நின் - தேவரீர், அன்பர்தம் - அடியார்களுடைய, பணிஆம் - தொண்டாகிய, அறம் - தருமம், வந்துகிடைக்கின் - வந்துகிடைக்கப்பெறுவேனாயின், மறம்மலி - பாவம் மிகுந்த, உலகவாழ்க்கையே - பிரபஞ்சவாழ்வே, வேண்டும் - (அடியேனுக்கு) வேண்டும், அன்றி - (அடியார் தொண்டு

கிடையாதவிடத்து, ஆநந்தம்- இன்பத்தினை விளைக்கின்ற, அற்புதம் - அதி சயமான, நிஷ்டையினிமித்தம்-நிஷ்டை கூடும்பொருட்டு, துறவது வேண்டும் - துறவு வேண்டும், மௌனியாய் - மௌனகுருவாகி வந்து, எனக்கு- அடியேனுக்கு, தூய - பரிசுத்தமான, நல் - நன்மையான, அருள் தரின்- அருளைத்தருவதாயிருப்பின், இன்னம் - இனிமேலும், பிறவியும் வேண்டும்- ஜன்மமும் வேண்டும், யான் எனது-யான் எனும் அகங்காரமும் எனது என்னும் மமகாரமும், இறக்கப்பெற்றவர் - ஒழிந்தவர்கள், பெற்றிடும் - அடைகின்ற, பேறே-இலாபமே. என்க.

(வி-ரை.) இவ்வுலகமானது எத்தகையினரையும் தன் முகமாகக் கிரகித்துக்கொண்டு அநித்தியமாகிய தேகாதி பிரபஞ்சவாழ்வுகளனைத்தினிலும் ஆசையை விளைவித்து அவற்றிலழுத்திவிடுகின்றமையான், மறமலியுலகவாழ்க்கை என்றனர். உலகில் ஒருவன் அன்பர் பணியொன்றினையே கடைபிடித்தொழுகுவனுயின் அவனடைய வேண்டிய சாம்பிராச்சியங்களனைத்தையும் இலேசாகப் பெறுவனுகலின், உலகவாழ்க்கையேவேண்டும் வந்து நின்னன்பர்தம்பணியாம் அறமதுகிடக்கின் என்றனர். இவ்வாசிரியரே அன்பர்பணி செய வெனையாளாக்கி விட்டுவிட்டா லின்பநிலை தானே வந்தெய்தும் பராபரமே. எனக் கூறியதனுற்காண்க. இத்தகைய அரியவன்பர் கிடைக்காத பக்ஷத்தில் நிட்டைமேவியிருக்கத்துறவு வேண்டுமென்றும் தனது மௌனாசிரியர் அருள்கிடைக்குமேல் மேற்பிறவியும் வேண்டுமென்றனர். இதனுல் அன்பர் பணியொன்றனே நிட்டையும், அருளுமுண்டாமென. எற்பட்டது.

பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே
பெருகிய கருணைவா ரிதியே
நற்றவத் துணையே யானந்தக் கடலே
ஞாதுரு ஞானஞே யங்கள்
அற்றவர்க் கறுத நட்புடைக் கலப்பே
யனேகமாய் நின்னடிக் கன்பு
கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது நின்னைக்
கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே.

(இ-ள்.) பெற்றவர் - ஞானத்தைப்பெற்றவர்கள், பெற்ற - அமைந்த, பெரு - பெரிய, தவக்குன்றே - தவமலையே, பெருகிய-பெருக்கெடுத்த, கருணைவாரிதியே - கருணுசாகரமே, நல் - நல்ல, தவத்துணையே - தவத்திற்குதவிசெய்வோனே, ஆனந்தக்கடலே-இன்பவாரிதியே, ஞாதுரு-காண்பான், ஞானம் - காட்சி, ஞேயம் - காணப்படுபொருள், அற்றவர்க்கு- (இம்மூன்றும்) நீங்கினர்கட்கு, அறுத - நீங்காத, நட்பு-சினேகிதத்தை, உடை- உடைய, கலப்பே - கூட்டுறவே, அனேகமாய் - வெகுமுகமாய், கற்றதும்- படித்ததும்,கேள்விகேட்டதும்,விசாரித்ததும், நின்-தேவரீருடைய, அடிக்கு- திருவடிக்கு, அன்பு - அன்புசெய்து, நின்னை - தேவரீரை, கண்டிடும் பொருட்டு - தரிசிக்கும் பொருட்டு அன்றோ - அல்லவா. என்க.

(வி-ரை.) திரிபுடியாகிய ஞாதுரு, ஞானம், ஞேயமூன்றும் சங்கற்ப ஞானமாகலின் இவை கடந்துநின்ற ஞானமே சிவஞானமாம். இச்சிவஞானத்தினைக் கண்டவரே சிவத்தினையறிவரென்பார், ஞாதுருஞான ஞேயங்கள் அற்றவர்க்கருத நட்புடைக்கலப்பே என்றனர். சிவஞான சித்தியார். "தரு ஞானம் போக ஞாதுருஞானஞேயந், தங்கிய ஞானஞ்சங்கற்பனை ஞானமாகுந், திருஞானமிவை யெல்லாங்கடந்த சிவஞானமாதலினற் சீவன் முத்தர் சிவமே கண்டிருப்பர்.', என்றதனுற காண்க. ஞானசாத்திரங்களைப் படிப்பதும், ஞானசாத்திரங்களை விசாரிப்பதும் அச்சாத்திரங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் முதல்வனைத் தரிசித்தற்கேயன்றிவாசகஞானமாகப்பேசிக்காலங்கழிப்பதற்கன்றென்பார், கற்றதுங் கேள்விகேட்டது நின்னைக் கண்டிடும் பொருட்டன்றோ என்றனர். (௩௦௮)

அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு
மன்புடைச் சோதியே செம்பொன்
மன்றுண்முக் கண்ணுங் காளகண் டமுமாய்
வயங்கிய வானமே யென்னுள்
துன்றுகூ ரிருளைத் துரந்திடு மதியே
துன்பமு மின்பமு மாகி
நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே
நேசமே நின்பரம் யானே.

(இ-ள்.) அன்று - அந்நாளில், நால்வருக்கும் - சனகாதிநால்வருக்கும், ஒளிநெறி காட்டும் - அருளொளியோடுங்கூடிய மார்க்கத்தைக் காட்டிய அன்புடை-அன்பினையுடைய, சோதியே - ஒளிப்பிழம்பே, செம்பொன்மன்றுள்-கனகசபையில், முக்கண்ணும்-மூன்றுகண்களும், காளகண்டமும் ஆய் காளகண்டமுமாகி, விளங்கிய - விளங்கிய, வானமே - பரமாகாயமே, என்னுள்-அடியேனிடத்து, துன்று - செறிந்த, கூர்-மிகுந்த, இருளை - அஞ்ஞான விருளினை, துரந்திடும் - ஓட்டுகின்ற, மதியே - ஞானசந்திரனே, துன்பமும் - துக்கமும், இன்பமும் ஆகி - சுகமுமாகி, நின்ற-நிலைபெற்ற, வாதனையை - வேதனைகளை, கடந்தவர் - நீங்கிய அறிஞர், நினைவே - எண்ணமே நேசமே - அன்பே, யான் - நான், நின் - தேவரீருடைய, பரம் - பட்சம் என்க.

(வி-ரை.) பிரமபுத்திரர்களாகிய சனகன், சனந்தனன், சனாதனன் சனத்குமாரன் என்னும் முனிவர் நால்வரும் மனமொடுங்கி ஞானநிலையுணர்ந்து பேரின்பப் பெருக்கிலழுந்திச் செயலொன்றுமில்லாதிருக்க முதல்வன் திருக்கரமொன்றனைத் திருமார்பிற் சேர்த்துச் சின்முத்திரைகாட்டி க்ஷணபொழுது நிஷ்டை கூடிக்காட்டின ரென்பார், அன்று நால்வருக்கு மொளி நெறி காட்டு மன்புடைச் சோதியே என்றனர். செம்பொன் மன்றுண் முக் கண்ணுங் காளகண்டமுமாய் வயங்கிய என்றது, தில்லைச் சிற்றம்பலத்தில்

ண்ணே ஞானத்தாண்டவஞ் செய்யும் ஆனந்தநடராஜமூர்த்தியினை. வான
மே என்றது அச்சிற்றம்பலத்தே காணப்படும் இரகசியத்தினை. (௫-0௯)

யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில்
யாதினு மிருந்தபே ரொளிநீ
தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத்
தன்னவ னாக்கவுந் தகுங்காண்
வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்று
மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத்
தேனென ருசித்து ளன்பரைக் கலந்த
செல்வமே சிற்பர சிவமே.

(இ-ள்.) வான் என - மேகத்தினைப்போல, வயங்கி - விளங்கி, ஒன்று இரண்டு என்று - ஒன்றெனவும் இரண்டெனவும் சொல்லப்படாத, மார்க்கமாம்-செந்நெறியாம், நெறி-வழியை, தந்து - அளித்த, மாறா - மாறுபடாத, தேன் என - தேனைப்போல, ருசித்து - சுவையினைத்தந்து, அன்பரை-அன்பர்களை, உள் கலந்த - உள்ளே கலந்துநின்ற, செல்வமே-ஐசுவரியமே, சிற்பரசிவமே - ஞானமயமாகிய மங்களமே, பூரண நிறைவில்-சர்வ வியாபகத்தில், யான் எனல் - யான் என்பதை, காணேன் - அறிகிலேன், யாதினும்-எப்பொருளினும், இருந்த - தங்கிய, பேரொளி - பரஞ்சோதி, நீதான் என-தேவரீரே யென்று, நிற்கும் - நிற்கின்ற, சமத்து - சமநிலையில், உற-பொருந்தும்படி என்னை-அடியேனை, தன்னவன் ஆக்கவும்-உன்னவனுக்கிக்கொள்ளவும், தகும்-தகும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவருள் வியாபகத்திற் கலந்து பேரானந்தத்தையநுபவிக்கின்றவமையத்துத் தானெனவொருமுதலிருப்பதாகமுளைத்து தோன்றாதாகலின், யானெனல் காணேன் பூரணநிறைவில் என்றனர். யாதினு மிருந்த பேரொளி என்றதனால் முதல்வனது ஒளடச்யேவந்த வியாப்பியத்தினை விளக்கியவாறும். அதாவது பாலில் நெய்போலவும்பழத்தில் சுவைபோலவும், எள்ளிலெண்ணெய்ப்போலவுமிருக்கை. ஒன்றிரண்டென்று மார்க்கமாநெறியென்றது சுத்தாத்துவித சித்தாந்தவைதிக சைவமாகிய செந்நெறியினை. (௫-௧0)

தன்னையொருவர்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த்
தானே தானா யெங்குநிறைந்
துன்னற் கரிய பரவெளியா
யுலவா வமுதா யொளிவிளக்காய்

என்னுட் கலந்தா யானறியா
திருந்தா யிறைவா வினியேனும்
நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா
நிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ.

(இ-ள்.) தன்னை - (முதல்வனாகிய) தன்னை, ஒருவர்க்கு - மற்றொருவருக்கு, அறிவு அரிது ஆய்-அறிதலருமையாகி, தானே தான் ஆய் - தானே தானாகி, எங்கும் நிறைந்து - சர்வவியாபகமாகி, உன்னற்கு அரிய - நினைத்தற்கரிதாகிய, பரவெளி ஆய் - பரமாகாயமாகி, உலவா - கெடாத, அமுது ஆய் - அமுதமாகி, ஒளி விளக்கு ஆய் - பிரகாசத்தோடுங் கூடிய தீபமாகி, என்னுள்-அடியேனிடத்து, கலந்தாய்-கலந்திருந்தாய், (அவ்வனமிருந்தும்) யான் - அடியேன், அறியாது - தேவரீரை யறியாதபடி, இருந்தாய்-மறைந்திருந்தாய், இறைவா - தலைவனே, இனியேனும் - இனியாயினும், நின்னை-தேவரீரை, பெறுமாறு-அடையும்படி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அருள் ஆம்-திருவருளாகிய, நிலையை-நிலையினை, கொடுக்க - அளித்தருள, நினையாயோ-கருதாயோ. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் வியாபகமாய் ஆன்மாக்கடோறு மிருக்கினும் அவ்வவ்வான்மாக்கள் கன்மத்திற்கீடாக திரோதான சத்தியான்மறைக்கப்பட்டு முதல்வனை யறியாதிருப்பாராகலின், என்னுட் கலந்தாயானறியாதிருந்தாயிறைவா என்றனர். இனியாயினுங்கருணைகூர்ந்து அத்திரோதத்தைநீக்கித்தேவரீரை யான் அனுபவிக்கும்படி செய்வாயென்பார், நின்னைப் பெறுமாறெனக் கருளாய நிலையைக்கொடுக்க நினையாயோ என்றனர்.

நினையு நினைவுக் கெட்டாத
நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர்
வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப
வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளால்
மனைவி புதல்வ ரன்னைபிதா
மாடு வீடென் றிடும்பக்கம்
தனையு மறந்திங் குனைமறவாத்
தன்மை வருமோ தமியேற்கே.

(இ-ள்.) நினையும் - எண்ணுகின்ற, நினைவுக்கு - கருத்தினுக்கு, எட்டாத-எட்டாத, நெறிபெற்று - மௌன நிலையடைந்து, உணர்ந்த - அந்நெறியாலுன்னை யறிந்த, நெறியாளர் - சன்மார்க்கருடைய, வினையை - வினைகளை, கரைக்கும் - நாளுக்குநாள் கெடுக்கும், பரமம்-மேலான, இன்பவெள்ளப் பெருக்கே-ஆனந்தப் பிரவாகத்தின் மேன்மையே, நினது - தேவரீருடைய, அருளால்-திருவருளால், மனைவி - இல்லாமல், புதல்வர் - புத்தி

ர், அன்னை - தாய், பிதா-தந்தை, மாடு - மாடு, வீடு - மனை, என்றிடும்-என்று சொல்லிடும், மயக்கம் தன்னையும் - மயக்கத்தினையும், மறந்து - மறந்து, இங்கு - இவ்விடத்து, உன்னை - தேவரீரை, மறவாததன்மை - மறவாதகுணம், தமியேற்கு - அடியேனுக்கு, வருமோ - உண்டாகுமோ என்க.

(வி-ரை.) "தன்னடைந்தார் தம்வினைநோய் பாவமெல்லாமரித்தானை, எனுந் திருத்தாண்டகத்தினுக் கேற்ப, நெறியாளர் வினையைக்கரைக்கும் பரமவின்பவெள்ளப்பெருக்கே என்றனர். மனைவி புதல்வர் முதலியோர் முதல்வன்றிருவடிப் பேற்றினையடைதற்கு இடையூறாயிருத்தலின் அவை மயக்கமெனவும் அவரிடத்தும் பற்றுவையாது முதல்வனையெண்ணியுய்தல் வேண்டுமென்பார், மனைவி புதல்வர்......மறந்திங்குனை மறவாத்தன்மை வருமோ என்றனர். தேவாரம். "அருத்தமுமனையாளொடுமக்களும், பொருத்தமில்லை பொல்லாததுபோக்கிடும், கருத்தன் கண்ணுதலண்ணல் காட்டுப் பள்ளி, திருத்தன் சேவடியைச்சென்று சேர்மினே," என்றதனாற்காண்க.

வரும்போ மென்று மிருநிலைமை
மன்னா தொருதன் மைத்தாகிக்
கரும்போ தேனோ முக்கனியோ
வென்ன வென்னுட் கலந்து நலம்
தரும்பே ரின்பப் பொருளேநின்
றன்னை நினைந்து நெக்குருகேன்
இரும்போ கல்லோ மரமோவென்
னிதய மியாதென் றறியேனே.

(இ-ள்.) வரும்போம் என்னும்-வருவதும் போவதுமாகிற, இருநிலைமை-இருவகைப்பட்ட நிலைமையினை, மன்னாது-பொருந்தாமல், ஒரு தன்மைத்து ஆகி-ஒருவழிப்பட்ட நிலைமையினையடைந்து, கரும்போ - கரும்பின் சாறோ, தேனோ-மதுவோ, முக்கனியோ-முப்பழங்களோ, என்ன-என்றுசொல்லும் வண்ணம், என்னுள் - அடியேனிடத்து, கலந்து - சேர்ந்து, நலம்தரும்-நன்மையினைத்தருகின்ற, பேரின்பப்பொருளே - பேரானந்த சொரூபமாகிய வஸ்துவே, நின்தன்னை-தேவரீரை, நினைந்து - எண்ணி, நெக்கு-நெகிழ்ந்து, உருகேன்-உருகிலேன், என் - அடியேனுடைய, இதயம் - இதயமானது, இரும்போ - இரும்புதானோ, கல்லோ - கல்தானோ, மரமோ - மரந்தானோ, யாது என்று - இவற்றுள் யாதென்று, அறியேன் - அறிகிலேன். என்க.

(வி-ரை.) வரும்போமென்னு நிலைமையாவது நினைப்பு மறைப்பென்னுந்தன்மை. அதிக சுவையுடன் கூடிய கரும்பு முதலிய பதார்த்தங்களைப் போல இன்பத்தைக் கொடுத்தற்கேதுவாக அருறியே தன்னுடன் கலந்திருந்த அந்தர் முகமாக விருந்து அவ்வின்பத்தினை யநுபவியாது பகிர்முக

மாகவிருந்து வாளா நாளைக்கழிக்கின்றமையின் நெஞ்சானது கல்லு முத
லிய கடின பதார்த்தங்களுக்குச் சமானமென்றனர். (௩௪௩)

அறியுந் தரமோ நானுன்னை
அறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினால்
பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப்
பெம்மா னேபே ரின்பமதாய்ச்
செறியும் பொருணீ நின்னையன்றிச்
செறியாப் பொருணான் பெரும்பேற்றை
நெறிநின் றொழுக விசாரித்தால்
நினக்கோ வில்லை யெனக்காமே.

(இ-ள்.) அறிவிற்கு - (ஆன்மாவின்) அறிவினுக்கு, அறிவு ஆய் - உ
ணர்வாகி, நிற்கையினால் - நிற்கையால், நான்-அடியேன், உன்னை அறியும்
தெரிந்துகொள்ளும், தரமோ - தன்மையுண்டோ, பெம்மானே - பெரும
னே, பேரின்பமது ஆய் - பேரானந்தமாகி, செறியும் பொருள்நீ - எவற்றி
னும் நிறைந்திருக்கும் வஸ்து நீ, (ஆதலால்) நீ-தேவரீர், என்னை - அடியே
னை, பிரியும் - பிரிந்திருக்கும், தரமோ - தன்மைத்தோ, நின்னை அன்றி-
தேவரீரையல்லாமல், செறியாப்பொருள் நான்-நீங்காத பொருள்யான், பெ
ரும் பேற்றை - அடையும் பிரயோஜனத்தினை, நெறிநின்று - நன்னெறியி
னின்று, ஒழுகவிசாரித்தால் - முற்றும் விசாரிக்கின், நினக்கோ இல்லை-
தேவரீருக்கோ இல்லை, எனக்கு ஆம் - அடியேனுக்கேயாம். என்க.

(வி-ரை.) உடலுயிர்போலவும், கண்ணருக்கன்போலவும், அறிவொளி
போலவும் அனாதியே ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் அத்துவிதமாகவிருத்த
லின், ஆன்மாவைப் பரமான்மாவாகிலும், பரமான்மாவை ஆன்மாவாகிலும் பி
ரிந்திருத்தற்கு யாதொரு ஏதுவுமில்லையென்பார், அறியுந்தரமோ......செறி
யாப்பொருணான்என்றனர். அங்ஙனமாயினும்பரமான்மாவால் ஆன்மாவிற்
குப்பிரயோஜனமேயன்றி, ஆன்மாவால் பரமான்விற்குப்பிரயோசனமில்லை
யென்பார், பெரும்பேற்றை நெறிநின்றொழுக விசாரித்தால் நினக்கோ வில்
லையெனக்காமே என்றனர். பட்டினத்துச்சுவாமிகள். "பொன்னாற் பிரயோ
சனம் பொன்படைத்தாற் குண்டு பொன்படைத்தோன், தன்னாற் பிரயோ
சனம் பொன்னுக்கங்கேதுண்டத்தன்மையைப்போ, லுன்னாற்பிரயோசனம்
வேணதெல்லாமுண்டுனைப்பணியு, மென்னாற்பிரயோசனமேதுண்டு காள
த்தி ஈச்சுரனே." என்றதனாற்காண்க. (௩௪௪)

எனதென் பதும்பொய் யானெனல்பொய்
யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டும்
நினதென் பதும்பொய் நீயெனல்பொய்
நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன்

மனதென் பதுமோ வென்வசமாய்
வாரா தைய நின்னருளோ
தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன்
தமியே னெவ்வா றுய்வேனே.

(இ - ள்.) எனது என்பதும் - என்னுடைய பொருளொன்று யாவற்றை யும் விவகரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், யான் எனல் - யான் என விவக ரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், எல்லாம்-எல்லா விவகாரங்களும், இறந்த - அற்ற, இடம்-இடத்தினை, காட்டும் - காட்டுகின்ற, நினது என்பதும் - நின் னதென்று விவகரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், நீ எனல் - நீ என்று விவக ரித்தலும், பொய் - பொய்யாம், (ஆசையால்) நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும், நிலைக்கே - தன்மைக்கே, நேசித்தேன்-விரும்பினேன், மனதுஎன்பதுமோ - மனமென்று சொல்லப்படும் பொருளோ, என் வசமாய் - என் வழியில், வா ராது-வருவதில்லை, ஐய-ஐயனே, நினது - தேவரீருடைய, அருளோ - திரு வருளோ, தனது என்பதற்கும் - தன்னுடையதென்று சொல்வதற்கும், இ டம் காணேன் -இடங்கண்டிலேன், தமியேன் - அடியேன், எவ்வாறு உய் வேன் - எவ்விதம் பிழைப்பேன் என்க.

(வி - ரை.) எனது என்பது புறப்பற்று. தனக்கன்னியமாயுள்ள பு றப்பொருளனைத்தும் மாயாகாரியமாகலின்எனதென்பதும் பொய்என்றனர் யான் என்பதும் ஆகாமியமேறுதற்குக் காரணமாகிய அபிமானமாகலினாலும் அவ்வபிமானம் துக்கத்திற் கேதுவானாலும், யானெனில் பொய் என்றனர். எல்லாப்பொருளும் முதல்வன் சங்கற்பத்தாற்காரியப்படுதலின் அவன்பொ ருள்களென்னலாமோவெனின் அனைத்தும் முதல்வன்முன் சூனியமாகலின் நினதென்பதும் பொய்என்றனர். (சூனியமென்பதுஈண்டுவிளங்காமைபொ ருட்டு) தன்னுடனே யெக்காலத்தும் அத்துவிதமாக முதல்வனிருத்தலின் முன்னிட்டு அன்னியமாகக் காணுதலில்லை யென்பார், நீ யெனல் பொய் என்றனர் ஆகலின் இவையனைத்துநீங்கப்பெற்று முதல்வனுடன் இறண்ட றக்கலந்து நின்றனுபவிக்கு நித்தியானந்த நிலையினையே விரும்பினேனென் பார் நிற்குநிலைக்கேநேசித்தேன் என்றனர். மனமொருவழிபட்டுநிக்கவில்லை யாகையாலும் எங்ஙனமுய்வே னென்பார், மனதென்பது ......உய்வேனே, என்றனர். (கூகரு)

உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை
யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய்பாழ்ம்
பொய்யு மவாவு மழுக்காறும்
புடைபட் டோடு நன்னெறியா
மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும்
விளங்கு மெனக்கு னடியார்பாற்
செய்யும் பணியுங் கைகூடும்
சிந்தைத் துயரந் தீர்ந்திடுமே,

(இ - ள்.) உய்யும்படிக்கு - கதியடையும் பொருட்டு, உன் - தேவரீருடைய, திருக்கருணையொன்றை - திருவருளொன்றினை, கொடுத்தால்-கொடுத்தனையாயின், உடையாய் - எல்லாமுடையவனே, பாழ்பொய்யும்-பாழாகிய அசத்தியமும், அவாவும் - ஆசையும், அழுக்காறும் - பொறாமையும், புடைபட்டு - புடைபெயர்ந்து, ஓடும் - ஒழியும், நல்நெறி ஆம் - நன்மார்க்கத்திற் கேதுவாகிய, மெய்யும் - சத்தியமும், அறிவு பெறும் பேறும் - அறிவினாற் பெறும் பிரயோசனமும், விளங்கும் - பிரகாசிக்கும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, உன் -தேவரீருடைய, அடியார்பால் செய்யும் - அடியவர்களிடத்துச்செய்ய வேண்டிய, பணியும் - தொண்டும், கைகூடும் - கைவசப்படும், சிந்தை துயரம் - மனோவியாகுலம், தீர்க்கும் - நீங்கிப்போம். என்க

(வி - ரை.) ஈண்டு கருணை யென்றது திருவருள். முதல்வன் திருவருளொன்றினை மாத்திரமடையப்பெறுவரேல், மருள் சம்பந்தமான பொய்முதலிய வொழியப்பெற்று அருள் சம்பந்தமான மெய்முதலிய வடைந்து பெரும் பேறடைவர்களென்பதாம். திருமந்திரம், "அருள் பெற்ற காரணமென்கொலமரி, லிருளற்ற சிந்தையிறைவனை நாடி, மருளுற்ற சிந்தையை மாற்றியருமைப்,பொருளுற்ற சேவடி போற்றுவர் தாமே." என்றதனுற்காண்க இதனால் முதல்வன் திருவருள் கிடைத்தாலன்றித் தீமை நீங்குதற்கும் நன்மையுண்டாதற்கும் ஏதுவில்லை யென்பதாம். "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்றது மிக்கருத்துப் பற்றியேயாம். (சுகரு)

சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி
சினந்து சினந்து போர்முயங்க
நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை
நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றேன்
எந்தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு
மெனக்கெப் படிநீ யருள்செய்வாய்
பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய
பரமா னந்தப் பழம்பொருளே.

(இ - ள்.) பந்தத்துயர் - பிறவியால் வந்ததுன்பத்தினை, அற்றவர்க்கு நீங்கினவர்க்கு, எளிய - எளியனாகிய, பரமானந்தம்-மேலானவிற்பத்தினைத்தருகின்ற, பழம்பொருளே - பழையபொருளே, சிந்தை துயர் என்ற- மனோதுக்கமென்கிற, ஒருபாவி - ஒருபாவி, சினந்து சினந்து - கோபித்துக் கோபித்து, போர் முயங்க - போரினைச் செய்ய, நிந்தைக்கு இடம் ஆய் - நிந்தனைக்கிடமாகி, சகவாழ்வை-பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை, நிலையென்று - நிலையானதென்றறிந்தே, நிற்கின்றேன் - பற்றுள்ளவனாய்நிற்கின்றேன். உன்-தேவரீரது அருள் - திருவருள், எந்தப்படி வாய்க்கும் - எப்படி கிடைக்கும், எனக்கு அடியேனுக்கு, நீ - தேவரீர், எப்படி அருள் செய்வாய் - எவ்வாறு கிருபை பண்ணுவாய், என்க.

(வி-ரை.) உயிர்ச்சார்பாயுள்ள குடும்பமுதலாகிய பலவகைப்பட்டிருக்கின்ற தேகாதிப் பிரபஞ்சவாழ்வுக ளனைத்தும் அநித்தியமாக விருக்கவும் அதைநித்திய மென்றுணர்ந்தேனென்பார், நிலைதக்கிடமாய்ச் சுகவாழ்வை நிலை யென்றுணர்ந்தே நிற்கிறேனெனவும், இங்ஙனமின்றோர்க்கு முதல்வன் திருவருள் உண்டாவது அருமையென்பார், எந்தப்படி யுன்னருள் வாய்க்குமெனவும், பிறவித் துயரினுக்குக்காரணமாகிய பிரபஞ்சவாழ்விற் பற்றற்றவர்க்கே முதல்வன் கருணையிலேசில் செய்வனென்பார், பந்தத்துயரற்றவர்க்கெளிய பரமானந்தப் பழம்பொருளெனவும் கூறினர். (௩௧௭)

பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப்
பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி
இருளைத் துரந்திட் டொளிநெறியை
யென்னுட் பதிப்ப தென்றுகொலோ
தெருளத் தெருள வன்பர்நெஞ்சந்
தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத
அருளைப் பொழியுங் குணமுகிலே
யறிவா னந்தத் தாரமுதே.

(இ-ள்.) தெருள தெருள - (மனம்) தெளியத்தெளிய, அன்பர் - அடியார்கள், நெஞ்சம்-மனத்தின்கண், தித்தித்து-இனித்து, உருக-உருகும்படி, தெவிட்டாத-வெறுக்காத, அருளை - கிருபையாகியமழையினை, பொழியும்-சொரிகின்ற, குணமுகிலே - குணமேகமே, அறிவு - அறிவுசொரூபமாகிய, ஆனந்தத்து - ஞானானந்தமாகிய, ஆர் - அருமையான, அமுதே - அமிர்தமே, பொருளை - திரவியத்தினையும், பூவை - பூமியையும், பூவையரை - மாதரையும், பொருள் என்று - உண்மைப்பொருள்களென்று, எண்ணும்-நினைக்கின்ற, ஒருபாவி-ஒருபாவி, இருளை - அஞ்ஞானவிருட்டினை, துரந்திட்டு - நீக்கிவிட்டு, ஒளிநெறியை - ஒளியையுடைய சன்மார்க்கத்தினை, என்னுள் - அடியேன்மனத்தின்கண்ணே, பதிப்பது - பதியச்செய்வது, என்று கொல்- எக்காலமோ அறியேன், என்க.

(வி - ரை.) நிலைபெறுதலவும், துயரத்தினை விளைவிப்பனவுமாகிய பொருளாவன,பொருள் பூமி பூவையர்என்பன. இவைபால்நாட்டமுள்ளளவும் அஞ்ஞானம் நீங்காதாகலின், பொருளை ......என்று கொலோ என்றனர். விடயபேதத்தால் மனோநாட்டம் அனேகமாக விருக்கவும் இம்மூன்றினை மாத்திரம் தொகுத்துக்கூறிய தென்னை யெனின் மனோரதமியாவும் இம்மூவேடணைஉளடங்குமென்பர். அருணகிரிநாதரும் "மூவேடணை யென்றுமுடிந்திடுமோ" என்றார். மூவேடணையாவது மண், பொன், பெண். (௩௧௮)

ஆரா வமிர்தம் விரும்பினர்க
ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும்
பேரா னந்தச் சித்தனெனும்
பெரியோ யாவிக் குரியோய்சேள்

காரார் கிரக வலையினிடைக்
கட்டுண் டிருந்த களைகளெல்லாம்
ஊரா லொருநாள் கையுணவேற்
றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே.

இ-ள்.) ஆரா - தெவிட்டாத, அமிர்தம் - அமுதத்தினை, விரும்பினர்கள் - விரும்பினவர்களாகிய (தேவர்கள்) அறிய - (தேவரீர்மகிமையினை) அறியும்படி, விடத்தினை-நஞ்சினை, அமிர்து ஆக்கும் - அமுதமாக்கிய, பேரானந்த சித்தன் என்னும் - பேரானந்த சித்தன் என்கிற, பெரியோய்-பெரியோனே, ஆவிக்கு - (அடியேன்) உயிரினுக்கு, உரியோய் - உரியவனே, கேள் - கேட்பாயாக, கார் ஆர் - கருமைதங்கிய, கிரகவலையினிடை - சமுசாரவலையில், கட்டுண்டு இருந்த - கட்டுப்பட்டிருந்த, களைகள் எல்லாம் - விடாய்களெல்லாம், ஊரால் - ஊர்தோறும், ஒரு நாள் - ஒவ்வொருநாளாக, கை உணவு - கைப்பிச்சை, ஏற்று உண்டால் - வாங்கியுண்பேனாயின், இங்கு - இவ்விடத்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு - ஒழிந்திடும் - ஒழிந்துபோம். என்க.

(வி-ரை.) ஒருபொருளை மற்றொருபொருளாகக் காட்டி மயக்கிப் பிறருக்கு அதிசயத்தினை விளைவிப்பவர் சித்தரென வழைக்கப்படுவர். முதல்வன் உண்மையிலேயே விடத்தினை அமுதமாகமாற்றின எல்லாம்வல்லசித்தராகலின் சித்தரென்றார். இங்ஙனங்கூறியது உலகுவழக்கினை நோக்கியேயாம். முதல்வனுண்டது ஆலமே அவ்வாலத்திற் கவர்பால் தீங்கிழைக்குமாற்றலில்லை. கையேற்றுண்ணுங்காலநேரிடின் பிரபஞ்ச பந்த மனைத்துந் தானே யொழித்துவிடுமாகலின் அத்தகைய நிலைமையினைத் தந்தருள வேண்டுமெனக்குறிப்பித்தனர். அங்ஙனம் குறிப்பிக்கவே சுகமுண்டென்பதாயிற்று. பட்டினத்துச்சுவாமிகள் "ஆறுண்டு தோப்புண்டணிவீதியம்பலந்தானுமுண்டு, நீறுண்டு கந்தைநெடுங்கோவணமுண்டு நித்தநித்த, மாறுண்டுலவிமயங்கு நெஞ்சே மனைதோறுஞ் சென்று சோறுண்டு, தூங்கிப்பின் சும்மாவிருக்கச் சுகமுமுண்டே." என்றதனாற்காண்க. (௩கக)

எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும்
யானு நினவென் றீந்தவண்ணம்
அனைத்து மிருந்து மிலதாக
வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய்
மனத்துட் புகுந்து மயங்கவுமென்
மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென்னே
தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த
தனியே தன்னந் தனிமுதலே.

(இ-ள்.) தனக்கு-தனக்கு, ஒன்று உவமைஅற-ஒருவமையில்லாதவகை, நிறைந்த - வியாபித்த, தனியே-ஒப்பற்ற பொருளே, எனக்கு என்று இரு

ந்த - அடியேனுக்கென்று நம்பியிருந்த, உடல்பொருளும் - உடலும்பொரு ளும், யானும் - நானும், நினஎன்று - தேவரீருடையனவென்று, ஈந்தவண் ணம் - கொடுத்தபடி, அனைத்தும் இருந்தும் - எல்லாமிருந்தும், இலவாகா - இல்லாதனவாகா, அருளாய் நில்லாது - அருள்வடிவமாய் நிற்காமல், அழிவ ழக்காய் - கெடுவழக்காகி, மனத்துள் புகுந்து-மனத்திற் பிரவேசித்து, மய ங்கவும்-கலங்கவும், என்மதிக்குள்-என்னறிவுக்குள், களங்கம் வந்தது-களங் கம் வந்ததற்குக் காரணம், என்னே - யாதோ அறிகிலேன், என்க.

(வி-ரை.) உடல் பொருள் ஆவி மூன்றினையுந் தத்தஞ்செய்த பின்னரு ம் மனத்தில் மயக்கம் விளைவதற்கு நியாய மென்ன வென்பார், உடல் பொ ருளும்.........என்னே என்றனர். இதனால் சுதந்தரவீன முற்று மொழிந்த தில்லையாகிச் சிறிது ஒவ்வோரமயம் வந்துதாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றதென் பதாயிற்று. (௩௨0)

ஆசையெனும்,

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

ஆசையெனும் பெருங்காற்று டிலவம்பஞ் செனவுமன
தலையுங் காலம்
மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட்ட துந்தூர்ந்து
முத்திக் கான
நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி
நிற்ப ரந்தோ
தேசுபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற்
றெய்வ முண்டோ.

(இ - ள்) ஆசையெனும் - ஆசையென்று சொல்லப்படுகிற, பெருங்கா ற்று-பெருங்காற்றில், இலவம்பஞ்செனவும் - இலவம்பஞ்சி அலைவதுபோ லவும், மனது - மனமானது, அலையும் காலம் - அலையுங்காலத்தில், மோசம் வரும்-மோசம் நேரிடும், இதனாலே - இதனால், கற்றதும்-கற்றகல்விகளும், கேட்டதும் - கேட்டகேள்விகளும், தூர்ந்து - வீணாகி, முத்திக்கு - மோட்ச த்திற்கு, ஆன - ஆகிய, நேசமும் - விருப்பமும், நல் - நல்ல, வாசமும் - ஷேத்திர வாசமும், போய் - நீங்கி, புலன் ஆய் - ஐம்புலன் வழியாகி, இல் கொடுமைபற்றி-கொடுமையான சமுசாரத்தி லழுந்தி, நிற்பர்-ஆசை வ லயே கட்டுப்படுவர். (ஆதலால்)தேசுபழுத்து-ஒளிமிகுந்து, அருள்பழுத்த அருள் மிகுந்த, பராபரமே- பராபரமே, நிராசை இன்றேல் - அவாவறுதியி லயேல், தெய்வம் உண்டா - ஒருவனுக்குத் தெய்வமுளதாமோ, என்க.

(வி - ரை) ஒருவனுக்கு நிராசை யுண்டானாலன்றித் தெய்வவுண்மை விளங்கா தென்பதாம், திருமந்திரம். "காசியுமூசியும் பேசிவகையினாற், பசியிருந்து பிதற்றிப் பயனில்லை, யாசையுமன்பு மறுமினறுத்தபி, னீசனி ருந்த விடமெளிதாமே." என்றதனாற் காண்க. (௩௨௨)

இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள்செயென
வேசற் றேதான்
புரப்பான்ற னருணாடி யிருப்பதுபோ லெங்குநிறை
பொருளே கேளாய்
மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான் வேண்டுவகேட் டிரங்கெனவே
மௌனத் தோடந்
தரப்பான்மை யருணிறைவி லிருப்பதுவோ பராபரமே
சகச நிட்டை.

(இ-ள்.) இரப்பான் ஒருவன் அவன்-யாசகஞ்செய்பவனாகிய ஒருவனென்னும் அவன், வேண்டுவ-தனக்கு வேண்டியவற்றை, கேட்டு-செவியுற்று, அங்கு - அவ்விடத்து, அருள் செய் என-கிருபை செய்தருளவேண்டுமென, ஏசற்று - பழிப்பற்று, புரப்பான் - ரக்ஷிப்பவனுடைய, அருள்-கிருபையினை, நாடியிருப்பதுபோல் - நோக்கியிருப்பதுபோல, எங்கும் நிறைபொருளே-எங்கும் வியாபகமான வஸ்துவே, கேளாய் - கேட்பாயாக, மரப்பான்மை - மரத்தின் தன்மையினையொத்த, நெஞ்சினன்யான் - மனத்தினையுடைய நான், வேண்டுவ - விரும்புமவற்றை, கேட்டு - திருச்செவிசாத்தி, இரங்கு - இரங்கியருள்வாயென்று, மௌனத்தோடு - மௌனநிலையுடன், அந்தரப்பான்மை - ஆகாயத்தின் றன்மை யமைந்த, அருள் நிறைவில் - தேவரீர் திருவருட் பூரணநிலையில், இருப்பதுவோ - இருப்பதுதானோ, பராபரமே - பராபரவஸ்துவே, சகசநிஷ்டை - அடியேனுக்குச் சகசநிஷ்டை யென்று சொல்லப்படுவது, என்க.

(வி-ரை.) இரப்பாளன் ஈகையாளனுடைய அருளொன்றினையே நாடி வேறொன்றிலு மனத்தினைச் செலுத்தாது, அவ்வீகையாளனையே யெண்ணி வாழ்த்தல் போல, முதல்வன் திருவரு ளொன்றினையே நாடி வேறுமுகத்தில் சிறிதும் அறிவைச்செலுத்தாது அவ்வருள்வியாபகத்திலேயே யிருத்தல் சகசநிட்டை யென்பதாம். அதாவது இடைவிடாது ஒரு வழியிலேயே அறிவைச் செலுத்தியிருத்தலாகும். (கஉ௩)

சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலாம்
ஆட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே.

(இ-ள்) நெஞ்சமே-மனமே, சாட்டையின் - கயற்றினாலாட்டப்படுகிற பம்பரசாலம்போல் - பம்பரக் கூட்டங்கள் போல, எல்லாம் - எல்லாவுயிர்களையும், இறை - முதல்வன், ஆட்டுவான் என - ஆட்டுவிப்பா னென்று, அறிந்து - தெரிந்து, தேட்டம் ஒன்று அற - கவலையொன்று மில்லாது, அருள் செயலில் - திருவருட்செய்கைக்குட்பட்டு, நிற்றியேல் - நிற்பையாகில், வீட்டு அறம் - இல்லறம், துறவு அறம் - துறவறம், இரண்டும் - ஆகிய இரண்டறங்களும், மேன்மையே - மேன்மையை யுடையனவே, என்க.

(வி - ரை.) கண்டு, சாட்டையென்பது பாசம், பம்பரசாலமென்பது பசுக்கள், ஆட்டுவா னென்பது பதி. ஆன்மாக்களை வினைவழியாட்டுவிப்பான் முதல்வனாகலின், சாட்டையிற் பம்பரசாலம்போலெலலாம் ஆட்டுவானிறை எனவும், அருள்வயப்பட்டோர்க்கு எத்தகைய வாசிரமங்களும் சமமேயென்பார் அருட்செயலினின்றியேல் வீட்டறந்துறவற மிரண்டுமேன்மையேயென்றனர். பட்டினத்துச்சுவாமிகள். "ஊட்டுவிப்பானுமுறக்குவிப்பானுமிங் கொன்றோடொன்றை. மூட்டுவிப்பானு, முயங்குவிப்பானு முயன்றவினை, காட்டுவிப்பானு மிருவினைப்பாசக் கயிற்றுவழி, யாட்டுவிப்பானுமொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே" யெனவும், "காடேதிரிந்தென்ன காற்றைப்புசித்தென்ன கந்தைசுற்றி, யோடே யெடுத்தென்ன வுள்ளன்பில்லாதவ ரோங்குவிண்ணோர், நாடே யிடைமருதீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால், வீடேயிருப்பினு மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்பமேவுவரே." எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. (கஉச)

தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான் ஞானமெனுந்
தன்மை பேச
உன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொல் லுரைத்தனையே யதனையுன்னி
யுருகே னையா
வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்புநெஞ்சோ
வைர மான
கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோ வெனதுநெஞ்சங்
கருதிற் றானே.

(இ-ள்.) நெஞ்சம் - மனமானது, தன் நினைப்பொழியாத - தன் கண்ணுள்ள எண்ணங்கள் நீங்காத, அறிவிலிநான் - அறிவிலியாகிய அடியேன் ஞானம் என்னும் - ஞானமென்றுசொல்லப்படுகிற, தன்மைபேச - தன்மையினையெடுத்துப்பேசும்படி, உன் நெஞ்சம் - தேவரீர் உள்ளம், மகிழ்ந்து - சந்தோஷித்து, ஒருசொல்-ஒருமொழி, உரைத்தனையே - போதித்தனையே, அதனை உன்னி - அம்மொழியினை நினைந்து, உருகேன் - உருகமாட்டேன், (ஆதலால்) ஐயா-ஐயனே, எனது - அடியேனது, நெஞ்சம் - மனமானது, கருதின்-எண்ணுமிடத்து, வல்நெஞ்சோ-வன்மனமோ, இரங்காத-இரக்கமில்லாத, மரநெஞ்சோ-மரமனமோ, இருப்புநெஞ்சோ - இரும்புமனமோ, வைரமான-வயிரம்பற்றிய, கல்நெஞ்சோ-கல்மனமோ, அலது - அல்லது, மண்ணுங்கட்டி நெஞ்சோ-மண்ணாங்கட்டி மனமோ, அறிந்திலேன் என்க.

(வி - ரை.) ஞானவிசாரஞ்செய்தற்குரியர் அறிஞரேயாவர். அங்ஙனமாக அறிவிலியாகிய நான் அத்தகைய ஞானவிசாரஞ்செய்யும் வண்ணமடியேற்கொரு சொல்லாற்றிருவருள் புரிந்தும் அவ்வுபகாரத்தினை நினையாத ஏழையேனெஞ்சங்கல் மண்முதலியவற்றினுஞ் சமமேயென்பார், வன்னெஞ்சோவிரங்காத மரநெஞ்சோவிரும்புநெஞ்சோ வைரமான கன்னெஞ்சோவலதுமண்ணுங்கட்டிநெஞ்சோவென்றனர், திருவாசகம், 'வெள்ளந்

தான் பாயாதநெஞ்சங் கல்லாங்கண்ணிணையு மரமாந்தீவினையினேற்கே'' யென்றதனாற் காண்க. (௧௨௫)

வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபனம்
ஆழி போலரு ளையன் மவுனத்தால்
ஏழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம்.

(இ-ள்.) சோபனம்-அடியேன்பாடும் சோபனமானது, வாழி - வாழ்க, நல்லன்பர்கள் - நன்மையினையே செய்கின்ற அடியார்கள், வாழி - வாழ்க, சூழ - அடியேனைச்சூழுமாறு, வந்து அருள் - வந்துகிருபைபுரிந்த, தோற்றமும் - திருவருட்டோற்றமும், சோபனம் - சுகமாகுக, ஆழிபோல் - கடல்போல, அருள்-அருளினை உடைய, ஐயன் - குருவின், மவுனத்தால் - மௌனோபதேசத்தால், ஏழையேன்-எளியேன், பெற்ற-அடைந்த, இன்பமும்-சுகமும், சோபனம்-சுகமாகுக என்க.

(வி - ரை.) இவ்வாசிரியர் தான் வாய்விரம்பப்பாடிய ஆனந்தமேலீட்டால் முதல்வன்தன்னாற்பாடுவித்த பாக்களும், அடியார்களும், திருவருளும், குருவும் வாழ்கவென மங்களங்கூறினர். திருவாசகம், நமச்சிவாயவாழ்க... குருமணிதன்றாள்வாழ்க.........இறைவனடிவாழ்க'' என்றனாற் காண்க.

கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா
தியானெனுங் குதர்க்கம்
விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா
துள்ளன்பு விடாதே
அடுக்கிற் றோர்களுக் கிரங்கிடுந்
தண்டமி ழலங்கல்
தொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா
ததுபரஞ் சோதி.

(இ-ள்.) தண்-தண்ணிய, தமிழ் - தமிழ்மொழிகளாலாகிய, அலங்கல் - மாலைகளை, தொடுக்கின்றோர்கள் - தொகுத்துச்சாத்துகின்ற அடியார்களை, சோதியாதது - சோதனைசெய்யாததாகிய, பரஞ்சோதி-பரஞ்சுடரானது, கொடுக்கின்றோர்கள் பால் - கொடையாளரிடத்து, குறைவையாது - குற்றம்பாராட்டாது, யான்எனும்-யான் என்கின்ற, குதர்க்கம் - குதர்க்கத்தினை, விடுக்கின்றோர்கள்பால் - விடுப்பவரிடத்து, பிரிகிலாது - நீங்கியிராது, உள்ளன்பு-மனத்தினிடத்து அன்பு, விடாது-நீங்காமல், அடுக்கின்றோர்களுக்கு - அடுப்பவர்கட்கு, இரங்கிடும்-இரங்கியருளும், என்க.

(வி - ரை.) தருமவான்களிடத்தும், அகங்காரமற்றவரிடத்தும் அன்புடையாரிடத்தும் முதல்வன் கிருபைசெய்தருளுவானென்பார், கொடுக்கின்றோர்கள்பால் குறைவையாது எனவும், குதர்க்கம்விடுக்கின்றோர்கள்பால் பிரிகிலாது எனவும், அன்படுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிடுமெனவுங் கூறினர்

பெரியபுராணம். "நமக்குமன்பிற்பெருகிய சிறப்பின்மிக்க, அர்ச்சனைபாட்டேயாகுமாதலான் மண்மேனம்மைச் சொற்றமிழ்பாடுகென்றார் தூய்மறைபாடும்வாயார்" என்றதற்சேர்ப முதல்வன் தமிழ்மாலைகளிடத்து அதிகமாக அன்புபாராட்டுபவனாகலின் பாடுவாரிடத்து அவர்கள்குறைகளைச்சிறிதுங்கவனியாது அநுக்கிரகமேசெய்தவருவானெனன்பார், தண்டமிழலங்கல் தொடுக்கின்றோர்களைச் சோதியாதது பரஞ்சோதி என்றனர். (சஉஎ)

உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை
யுழல விட்டனை யேயுடை யாயருள்
இலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையும்
இருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொ லாயெழில்
திலகவா ணுதற் பைந்தொடி கண்ணிணை
தேக்க நாடகஞ் செய்தடி யார்க்கெலாம்
அலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டும்
அப்ப னேயரு ளானந்தச் சோதியே.

(இ-ள்.) எழில் - அழகுவாய்ந்த, திலகம்-பொட்டணிந்த, வாள் - ஒளிபொருந்திய, நுதல் - நெற்றியையும், பை-பசிய, தொடி-வளையலையுமுடைய உமாதேவியின் கண்இணை-இருவிழிகள், தேக்க-நிறையும்படி, நாடகம்செய்து - நிருத்தஞ்செய்து, அடியார்க்கு எல்லாம் - அடியவர்கட்கு எல்லாம், அலகுஇல்லா-அளவற்ற, வினைதீர்க்க - கன்மங்களை யொழித்தற்காக, துசம்கட்டும் - கொடிகட்டுகின்ற, அப்பனே - தந்தையே, அருள் - அருளையும், ஆனந்தம்- ஆனந்தத்தினையுமுடைய, சோதியே-சுடரே, எளியேன்றனை - ஏழையேனை, உலகமாயையிலே - பிரபஞ்சமாயையில், உழல விட்டனையே - அலையவிட்டாயே, உடையாய்-என்னை அடிமையாகவுடையாய், அருள்இலகு - உன்திருவருளால் விளங்குகின்ற, பேர் இன்பவீட்டினில்-மோட்சவீட்டினில், என்னையும்-அடியேனையும், இருத்திவைப்பது - இருக்கச்செய்வது, எக்காலம்-எந்நாள், சொல்லாய்-பேசுவாயாக, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் ஆன்மாக்களை அநாதியே அடிமையாகவுடையவனாகலின் உடையாய் என்றனர். இக்காரணம்பற்றியே சித்தாந்தச்செல்வர்கள் ஆன்மார்த்தமாகப்பெட்டகத்தில் வைத்துப்பூசிக்கும்பெருமானை உடையவரென்றும் பூசையை உடையவர்பூசையெனவும் கூறுவது சம்பிரதாயம் இங்ஙனம் உடையவனாயிருக்கும் அடியேனை மாயாமயமான விடத்தில் வையாது மாயையிறந்த விடத்துவைத்தானலெக்காலமென்பார். உலக மாயையிலுழலவிட்டனையே பேரின்பவீட்டினில் வைப்பதெக்காலம் என்றனர்.

முன்னிலைச்சுட் டொழுதியெனப் பல்காலு நெஞ்சேநான்
மொழிந்தேனேனின்
றன்னிலையைக் காட்டாமே யென்னை பொன்றுங் கூட்டாதே
சரணன் போந்த

அந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தி
யனைத்துந் தோன்றும்
நன்னிலையீ தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர்
நாடினாரே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு - முன்னிலையாகச்சுட்டுதலை, ஒழிதி என - ஒழிவாயாகவென்று, பல்கால்லும் - பலதரமும், நான் - நான், மொழிந்தேனே - சொன்னேனே, நின்றன் - உன்னுடைய, நிலையை - நிலைமையினை, காட்டாது - காட்டாமலும், என்னை - என்னை, ஒன்று ஆ - ஒருபொருளாக, சூட்டாது - வையாமலும், நான் - நான், சரண்போந்த - அடைக்கலம்புகுந்த, அந்நிலையே - அந்தநிலையே, நிலை - நன்னிலையாகும், அந்த நிலையே - அந்நிலையிற்றானே, சித்தி - சித்திகளும், முத்தி - மோட்சமும், அனைத்தும் - மற்றயாவும், தோன்றும் - உண்டாகும், ஈது அன்றி - இஃதன்றி, நன்னிலையில்லை - நல்லநிலையில்லை, சுகம் என்றே - இதுவே இன்பநிலையம் என்று, சுகர்முதலோர் நாடினார் - சுகர்முதலிய பெரியார்கள் இந்த நிலையை விரும்பினார்கள் என்க.

(வி-ரை.) முன்னிலைச்சுட்டாவது பெயர் சாதி முதலிய விசேடண விசேடியங்களின் சம்பந்தங் கவரும் ஞானங்கொண்டு பிரபஞ்சமுகமாகவிருத்தல். அத்துவிதமடைதற்கேதுவாகிய நிர்விகற்பஞானத்திற்குச் சவிகற்ப ஞானவிரோதமாகலின், முன்னிலைச் சுட்டொழிதி என்றனர். தன்மையிலும் முன்னிலையினும் முனைவுதோன்றாது நின்றநிலையே சுத்தாத்துவித நிலையாகலின், அந்நிலையே நிலையென்றனர் ஈண்டு தன்னிலை யென்றது முன்னிலை, என்னையொன்றாச்சூட்டாதே என்றது தம்மை, அத்துவிதானுபவமுடையாருக்குச்சகலமுஞ் சித்திக்குமென்பார், அந்த நிலையே சித்தி முத்தியனைத்துந் தோன்றுமென்றனர். இவ்வத்துவித நிலையினையே பெரியோர்பலரனுபவித்தாரென்பார், சுகர்முதலோர் நாடினாரே என்றனர்.

அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாமல் யாரெனும்பே
யகந்தை யோடு
மத்தமுறு மினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம்
வருந்து வேனோ
சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச்
சொரூபா னந்தச்
சத்திநீங் காதவணந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத்
தழைத்த வொன்றே.

(இ-ள்.) சுத்த - சுத்த நிலையாகிய, பரிபூரணமாய் - வியாபகமாகி, நின்மலமாய் - நிருமலமாகி, அகண்டிதமாய் - அளவுகடந்ததாகி, சொரூபானந்த சத்திகள் - சொரூபானந்த சத்திகள், நீங்காதவண்ணம் - விலகாதவகை தன்மயமாய் - தன்மயமாகி, அருள்பழுத்து - திருவருள்கனிந்து, தழைத்த - செழித்த, ஒன்றே - ஒப்பற்றபொருளே, பெறும்பேறு - அடையத்தக்கபலன்

அத்துவிதம் என்று - அத்வைதமென்று, அறியாமல்-ஆராய்ந் துணராமல் யான் என்னும்-நான் என்கின்ற, பேய் - பேய்த்தன்மைபொருந்திய, அகந்தையோடு - அகங்காரத்துடன் கூடி, மத்தம் மதியினர்போல - உன்மத்தங்கொண்டவர்போல, மனங்கிடப்ப - மனமழுந்திக்கிடக்க, இன்னம் இன்னம் வருந்துவேனோ-மேலும் மேலும் வருந்துவேனோ, துன்பமுறுவேனோ என்க.

(வி-ரை.) சுத்தாவத்தைதனையடைந்து சென்றுபோதமற்று முதல்வனுடன் இரண்டறக்கலந்த அத்துவித நிலையினையுடையோர்க்கே ஈரறுபவந் தோன்றாது மௌனானந்த நிலையாகிய பெரும்பேரடைவாராகலின், அத்துவிதம்பெறும்பேறென்றறியாமல் என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம். “சாத்துவிதமெட்டாய்த் தசவவத்தையாய்த்தன்னை, நீத்தவனைத் தானுய்ப்பின்னேயமாய்க் - கூர்ந்தெல்லாஞ், சுத்தவவத்தைத்துவட்சித் துகளற்ற, வத்துவிதக்சேது முறியா” என்றதனாற் காண்க. (௧௫௰)

தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ
சஞ்சல மதுதீர்க்க
வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலான்
மற்றொரு துணைகாணேன்
அந்த மாதியு மளப்பருஞ் சோதியே
யாதியே யடியார்தம்
சிந்தை மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ்
சிரகிரிப் பெருமானே.

(இ-ள்.) அந்தம் (உம்)-முடிவும், ஆதியும் - முதலும், அளப்பு அரு - அளத்தற்கரிதாயுள்ள, சோதியே-சுடர்ப்பிழம்பே, ஆதியே - முதல்வனே, அடியார்-அன்பர்கள், சிந்தை-மனத்தில், மேவிய-பொருந்திய, தாயுமானவன் எனும் தாயுமானவன் என்றுசொல்லப்படுகிற, சிரகிரிப்பெருமானே - திரிசிரமலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே, தந்தை (உம்) -தகப்பனும், தாயும்-அன்னையும், நீ-நீயே, என் - அடியேனுடைய உயிர்த்துணையும்-உயிர்த்துணைவனும், நீ-நீயே; சஞ்சலம் மனத்துயரம், தீர்க்க - தீர்க்குதற்காக, வந்த - எழுந்தருளிவந்த, தேசிகவடிவும்-குருமூர்த்தமும், நீ-நீயே, உனை - தேவரீரை, அல்லால்-அல்லாமல், மற்றொரு - வேறொரு, துணைகாணேன் - துணையைக்கண்டிலன்- என்க.

(வி-ரை.) அந்தமாதியும் அளப்பருஞ்சோதி என்றது நான்முகன் அன்னவடிவாகி ஆகாயத்திற்சென்றும், நாரணன் ஏனவடிவாகி யிருநிலம்புகுந்தும் அறியாத அடிமுடிகளையுடைய சோதியாகலாதனை. தாயுமானவனென்பது திரிசிரபுரத்தில் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கும் சதாசிவமூர்த்தியினை வடமொழியில் மாத்ருபூதேசுவரர் எனவழங்குவர்.

திரிசிரபுரத்தில் சிவபத்தியிற் சிறந்த தனகுத்தனென்னும் வணிகன் மனைவியாகிய இரதனவதி யென்பாளுக்குக் கருப்பம் வாய்த்து பத்தாமாத

நெருங்குகையில் காவிரிப்பூம்பட்டினத்துள்ள இவள்தாய் கேள்வியுற்றுக் காய முதலிய வமைத்துக்கொண்டு பிரயாணப்பட்டு வருகையில் காவிரி நீர் இருகரையும் பெருக்கெடுத்தோடக்கண்டு திரும்பித்தன் வீடுசேர்ந்து வியசனமுற்றிருந்தனள். தாய் வாராமைகண்டு அரதனவதி கவலையுற்றுச் சுவாமியைத் தியானித்துக்கொண்டிருக்கையில், சிரபுரத்துப்பெருமான் அவள் தாய்போல கோலங்கொண்டு அவளிடம் வந்து அளவளாவியிருந்து மருத்துவத்தொழில் புரிந்து பிள்ளைபிறந்தவுடன் தொட்டிலிட்டு ஒருமாதவரையிலுடனுறைந்தனர். காவிரியில் வெள்ளங்குறைந்தவுடன் தாய்வந்து சேர்ந்தனள். முன்னிருந்த தாயினுக்கும் பின் வந்ததாயினுக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது அரதனவதிமயங்குகையில் சுவாமி மறைந்து இடபவாகனரூடராய்க் காட்சிகொடுத்தேகினர். இந்நாள் முதல் இத்தலத்துப் பெருமானுக்குத் தாயுமானவரெனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. இந்நூலாசிரியர் இத்தலத்திலவதரித்தமையின் இவர் தாய்தந்தையர் இத்தலத்துப் பெருமான் பேரையிட்டழைத்தனர். (௧௩௧)

காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங்
 கறுவிவேள் கருநீலப்
போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப்
 போதுமே தளராமல்
மாது காதலி பங்கனை யபங்கனை
 மாடமா ளிகைசூழுஞ்
சேதுமேவிய ராமநா யகன்றனைச்
 சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே.

(இ-ள்.) மடம் - அறியாமையுடன் கூடிய, நெஞ்சே - மனதே, காதில்-செவியிலணிந்த, ஓலையை - பொன்னோலையினை, வரைந்து - தொலைத்து, மேல் - பின்னர், குமிழையும் - குமிழம்பூவினையொத்த நாசியையும், கறுவி - சினந்து, வேள் - மன்மதனுடைய கருநீலப்போது- கருநீலப்பூவினை, போன்றிடும்-ஒத்திருக்கின்ற, கண்ணியர் - கண்களையுடைய மாதர்களுடைய, மயக்கில்-மயக்கத்தில் அகப்பட்டு, எப்போதும் - எக்காலத்தும், தளராமல் - தளர்ச்சியடையாமல், மாது காதலி-ஆசைநாயகியாகிய உமாதேவியை, பங்கனை-பாகத்திலுடையவனை; அபங்கனை - நாசமில்லாதவனை, மாடமாளிகை சூழும்-மாடமாளிகை சூழ்ந்திருக்கின்ற, சேதுமேவிய- சேதுவிலெழுந்தருளியிருக்கின்ற, ராமநாயகன்றனை - இராமநாதனை, சிந்தைசெய்-தியானிப்பாயாக என்க.

(வி-ரை-) சேது என்பது இராமர் இலங்கைக்குச் சேரும்படி குரங்குகளைக்கொண்டு கட்டிய எழுநூற்றுமுப்பது யோசனைநீளமுள்ள பாலம், சேதுபுராணம் "பயங்கொளிருளின் படங்கிழிக்கும் பரியொளிபோற் படியிலதாம், வயங்கொளிராமன்வானரத்தால் வகுத்தசேது" என்றதனாற் காண்க. இராமரால் பிரதிஷ்டைசெய்யப்பட்டுப்பூசித்த பெருமானுக்கு இராமநாதனெனப்பெயர். இவ்விலிங்கம் கந்தமாதனத்துச்சேதுவிலுள்ளது. இரா

வணன் இறந்தபின் அவன்பேருருவங்கொண்டு வந்து பிடித்துப் பயமுறுத்திய துன்பத்தினையொழித்துக்கொண்டதன்பொருட்டு இராமர் தாபித்தேத்தினர் இத்தலமே இராமேச்சுரமெனப்படும் சேதுபுராணம். "பூந்தவிசிலிருந்த பிரான் முதலோர்நாணப் புண்டரிகமகன் சொழிதன்புகழிலங்கை வேந்தனுயிர்ப்பழிசழிவு முகத்தால் யார்க்கும் விடைபவனேயுடையவனும் வேதவாய்மை, யார்தரங்கம் வெளிசெய்வானெனைவரோடு மணந்து கந்தமாதனத்திலருச்சித்தேத்தி, மேந்து புனற்சடில முடியிராமநாதனிணையடிச்செந்தாமரைகளிறைஞ்சி வாழ்வாம் என்றதனுற் காண்க. (கசுஉ)

அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத
வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தாயானல்
கண்டவாரார் கேட்டவரா ருன்னு லுன்னைக்
காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப் போமோ
வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு
மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும்
புண்டரிக புரத்தினிற் நாந்தமௌன
போதாந்த நடம்புரியும் புனித வாழ்வே.

(இ-ள்.) வண் - வளப்பமாகிய, துளபம் - துளசிமாலையினையும், மணி - கௌத்துபமணியினையும், அணிந்தமார்பன் - மார்பினையுடைய விண்டு, புதல்வனொடும் - புத்திரனாகிய பிரமனோடும், மனைவியொடும் - இலக்குமியொடும், குடியிருந்து - குடியாகவிருந்துகொண்டு, வணங்கி போற்றும் - வணங்கியேத்தும், புண்டரிகபுரத்தினில் - புண்டரிகபுரமாகிய சிதம்பரத்தினில், நாதாந்தம் - நாததத்துவத்தின் முடிவாயுள்ள, மோனம் - மௌநிதத்தில், போதாந்தம் - உணர்வுக்கெட்டாத, நடம்புரியும் - நடனஞ்செய்யும், புனிதவாழ்வே - பரிசுத்தமான வாழ்வானவனே, அண்டம் ஆய் - அண்டவடிவாகியும், பிண்டம் ஆய் - பிண்டவடிவாகியும், அளவு இல்லாத - எண்ணிறந்த, ஆர் - நிறைந்த, உயிருக்கு - ஆன்மாக்களுக்கு, ஓர் - ஒப்பற்ற, உயிராய் - உயிராகியும், அமர்ந்தாய் ஆனல் - அமர்ந்திருப்பையாயின், கண்டவர் ஆர் - (தேவரீரை) கண்டவர் யாவர், கேட்டவர் ஆர் - (தேவரீரை) கேட்டவர் யாவர், உன்னல் - தேவரீரால், உன்னை - தேவரீரை, காண்பது அன்றி - தரிசித்தலில்லாமல், என் அறிவால் - அடியேன் சிற்றறிவால், காணப்போமோ - தரிசித்தல்கூடுமோ என்க.

(வி-ரை) "இருநிலனய்த்தீயாகி நீருமாகியியமானனு யெறியுங்காற்றுமாகி, யருநெறிய திங்களாய் ஞாயிறுமாகியாகாசமாயட்ட மூர்த்தியாகி." எனவும், "எல்லாவுலகமுமானாய்நீயே" எனவும் வருவனவற்றால் அண்டமுமாய் என்றனர். ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்கீடாகவேற்பட்டுள்ள பௌதிகதனு சிவரூபமே யென்பார் பிண்டமுமாய் என்றனர், திருமந்திரம். மானிடராக்கைவடிவு சிவலிங்க, மானிடராக்கைவடிவு சிதம்பரம், மானிடராக்கைவடிவு சதாசிவம்; மானிடராக்கைவடிவு திருக்கூத்தே." என்றதனுற் காண்க, கண்ணொளி ஆன்மபோதம்போல முதல்வன் ஆன்மாவை யொற்றித்

து நின்று உபகரிக்குந் தன்மையின், அளவிலாதவாருயிருக்கோருயிராயென்றனர். முதல்வன் அவாங்மனோகோசரனாய் பூதசம்பந்தமான கண்ணுக்கும் செவிக்கும் எட்டாதவனென்பார், கண்டவரார் கேட்டவரார் என்றனர். "அவனருளாலேயவன்றாள்வணங்கி" எனவும், அறிவிக்கவன்றி யறியாவுளங்கள்" எனவும் "அறிவிக்கப்படுஞ் சித்திவன்" எனவும் வருவனவற்றிற்கேற்ப, உன்றனுன்னைக்காண்பதல்லாலென்னறிவாற் காணப்போமோ என்றனர், திருமால்குடும்பத்துடன் சிதம்பரத்தினையடைந்து ஆனந்தநடராஜமூர்த்திக்குக் கொத்தடிமையாய் பழயடியாராக வாழ்ந்து வருகிறாரென்பார், வண்டுளபமணிமார்பன் புதல்வனோடு மனைவியொடுங் கூடியிருந்து வணங்கிப்போற்றும் என்றனர். புண்டரீகமென்பது புலி. புலிரூபம் வாய்ந்து வியாக்கிரபாதர் பூசித்ததலமாகலின் புண்டரீகபுரமெனப் பெயர்வந்தது புலியூர் என்பது இக்காரணம்பற்றியேயாம். அன்றியும் புண்டரீகமென்பது இருதயம். விராட்புருடனுக்குச் சிதம்பரம் இருதயத்தானமாக விளங்கலின் புண்டரீகபுரமெனவுமொக்கும், நாதாந்தமெனவும் போதாந்தமெனவும் இரண்டுகூறவே மற்றைய நான்கு அந்தங்களையும் கூட்டிக்கொள்க, திருமந்திரம் "வேதத்தினந்தமுமிக்க சித்தாந்தமு, நாதத்தினந்தமு நற்போதவந்தமு, மோதத்தகு மெட்டியோகாந்தவந்தமு, மாதிக்கலாந்தமு மாறந்தமாமே" என்றதனாற் காண்க. சபேசன் ஞானத்தாண்டவம் உரையிறந்தவிடத்திலும், மனவிகற்பமற்ற அறிவின்முடிவிலும் நிகழுவதாகலின், நாதாந்த மௌன போதாந்த நடம்புரியும் என்றனர். (௧௯௯)

பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப்
புந்திக் கவராற் புகுந்திழுத்து
மறுகிச் சுழலு மனக்குரங்கு
மாள வாளா விருப்பேனோ
அறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா
யகண்டா னந்த மயமாகிப்
பிரிவற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப்
பெம்மா னேயெம் பெருமானே.

(இ - ள்.) அறிவுக்கு - உணர்விற்கு, அறிவு ஆய் - உணர்வு ஆகி, பூரணமாய் - வியாபகமாய், அகண்ட - கண்டிக்கப்படாத, ஆனந்தமயம் ஆகி - சுகரூபமாகி, பிரிவு அற்று - நீக்கமற்று, இருக்கும் - இருக்கின்ற, பெருங்கருணை - பெருங்கருணையினையுடைய, பெம்மானே - பெருமானே, எம்பெருமானே - எமது இறைவனே, பொறியில் - ஐம்பொறியில், செறி - தொங்குகின்ற, ஐம்புலக்கனியை - ஐம்புலன்களாகிய பழங்களை, புந்தி - புந்தியென்னும், கவரால் - மரக்கப்பில், புகுந்து - ஏறி, இழுத்து - இழுத்து, மறுகி - மயங்கி, சுழலும் - சுழலுகின்ற, மனக்குரங்கு - மனமாகிய குரங்கு, மாள - மடியும்படி, வாளா - சும்மா, இருப்பேனோ - இருப்பேனோ. என்க.

(வி - ரை.) மெய் வாய் கண் மூக்கு செவியென்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியே விளையும், சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களை மனமானது புத்தியின் மூலமாகக் கிரகித்து விவகாரங்களிற் செல்லுகையினால், பொறிகளை விருட்சங்களாகவும், புலன்களை கனிகளாகவும், புத்தியினைக் கப்பாகவும், மனம் அக்கனிகளைக் கிரகிப்பதாகவும் கூறினர். விவகாரத்தால் மனமானது ஒருவழிப்படாமல் எக்காலமும் சஞ்சலங் கொண்டிருத்தலின் அம்மனத்தினைக் குரங்கென்றனர். முதல்வனை உயிராகிய அறிவிற்கு அறிவிக்கும் அறிவென்று கூறுதலின், அறிவுக்கு அறிவாயென்றனர். "அறிவுக்கறிவென்னு மாகமங்கள்" என்றதனாற் காண்க. (௬௬)

உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே
கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாறாப்
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த பானுவே நின்னைப்பற்றித்
திரையிலா நீர்போற் சித்தந்தெளிவனோ சிறிய னேனே.

(ப - ரை.) உரை - சொல்லும், உணர்வு-உணர்ச்சியும், இறந்து - இறக்கப்பெற்று, தம்மை - தம்மை யுணர்பவராகிய (அறிஞரது). உணர்வின் ஊடே - அறிவினுள்ளே, கரை இல்லா - கரையற்ற, இன்பம் வெள்ளம் - ஆனந்தப்பெருக்கை, காட்டிடும் - காட்டுகின்ற, முகிலே - மேகமே, மாறா - நீக்காத, பரை எனும் - பரையென்று சொல்லப்படுகிற, கிரணம் சூழ்ந்த - கிரணம் சூழப்பெற்ற, பானுவே - சூரியனே, நின்னைப்பற்றி - தேவரீரைப் பற்றி, திரை இல்லா - அலையில்லாத, நீர்போல - கடல்போல, சிறியனேன் - சிறியனேன், சித்தம் - மனம், தெளிவனோ என்க.

(வி - ரை.) தம்மையுணர்பவராவார், தம்மைத் தம்முடைய தேகத்திற்கு அந்நியமென வுணர்ந்தார். இது ஆன்மதரிசனம். ஆன்மதரிசனம்பண்ணுமிடத்துப் பரதரிசனஞ்செய்து நிற்கவேண்டுதலின் பரதரிசனமும் பண்ணினவராவர், இவர்கள் பரதரிசனமும் ஆன்மதரிசனமும் பண்ணவே தம்மையடிமையாகவுடைய சிவதரிசனமிகேசாம். எனவே பதிபசுபாசங்களையுணர்ந்த ஞானிகளாவர். இத்தகைய அனுபூதிமான்களிடத்து முதல்வன்றிருவருட்பேரானந்தமாகத் ததும்புமாதலின், தம்மையுணர்பவருணர்வினூடே கரையிலாவின்பவெள்ளம் காட்டிடு முகிலேயென்றனர். ஞாயிறும் கதிரும்பொருட்டன்மையா லிரண்டாகக் காணப்படினும் தாதான்மியத்தாலொன்றாயிருத்தல்போல பானும் பரையுங் காணப்படுதலின், பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த பானுவேயென்றனர். இதனால் பரையின்றிப் பரமில்லையாம். (௬௭)

சேவல சால நின்றிக் கீழ்மூடி கோலமெங்கும்
மேவிய வருளின் மன்றுப் மேனிட மேலா வின்பம்
தாவிட வின்பா நீதத் துனிபிடை யிருந்தி லவந்த
தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம்.

(இ - ள்) கேவலம் - மறப்பும், சகலம் - நினைப்பும், இன்றி-இல்லாமல், கிழொடு - கீழுடனே, மேலாய் - மேலாகி, எங்கும் - எவ்விடத்தும் மேவிய - பொருந்திய, அருளின்கண் ஆய் - அருட்கண்ணாகி, மேவிட-பொருந்தவும், இன்பம் - ஆனந்தம், மேலாய் - மேலிட்டு, தாவிட - சிறக்கவும், இன்பாதீதம் - ஆனந்தாதீதமாகிய, தனியிடை - தனியிடத்தில், இருத்திவைத்த - (அடியேனை) இருத்திவைத்த, தே என்னும் - தெய்வமென்கிற, மௌனி - மௌனகுருவின், செம்பொன்-செம்பொற்சழலணிந்த, சேவடி-திருவடிகளை, சிந்தைசெய்வாம் - சிந்தைபண்ணுவோம் என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாக்களின் பரிபக்குவத்திற்குத் தகுந்தபடி அவர்கட்கனுக்கிரகஞ் செய்வான் முதல்வனே ஆசாரிய மூர்த்தங்கொண்டெழுந்தருளுவனாகலின் முதல்வனுக்கும் ஆசாரியனுக்கும் பேதமில்லை யென்பார். தேவெனுமௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தைசெய்வாம் என்றனர். திருமந்திரம். குருவே சிவமெனக் கூறினனந்தி, குருவே சிவமென்பது குறித்தோரார்,குருவே சிவனுமாய்க் கோனுமாய் நிற்கும், குருவே யுரையுணர்வற்றதோர்கோவே" என்றதனாற் காண்க. (கூகசு)

நேற்றுளா ரின்று மாளா நின்றன ரதனைக் கண்டும்
போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணேகாலம்
ஆற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே யளவின் மாயைச்
சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே.

(இ - ள்.) நேற்றுஉள்ளார்-நேற்றையதினமிருந்தவர், இன்று - இன்றையதினம், மாளாநின்றனர் - மடியாநின்றனர், அதனை - அநித்தைநிலையாமையை, கண்டும் (பிரத்தியட்சமாகப்) பார்த்தும், நின்னை - நித்தியனாகிய தேவரீரை, போற்றிலேன்-வணங்கிலேன், அந்தோ - ஐயோ, காலம் -பொழுதினை, வீணே-வீணாகவே, போக்கினேன் - கழித்தேன், ஆற்றிலேன் - (இனி) சகித்திலேன், அகண்டானந்தம் - அகண்ட சுகத்தை விளைவிக்கும், அண்ணலே-பெரியோனே, சிறியனேன் - சிறியேன், அளவு இல் அளவில்லாத, மாயை-மாயையாகிய, சேற்றிலே - அளற்றிலே, வீழ்ந்து - விழுந்து, இன்னம் - இன்னமும், திளைக்கவோ - துன்பத்தை யநுபவிக்கவோ என்க.

(வி - ரை.) ஒரு நாளிருந்தாரை யடுத்த நாளிருக்கக்காண்பதில்லையென்பார், நேற்றுளாரின்று மாளாநின்றனர் என்றனர். திருக்குறள். "நெருநலுளனொருவனின்றில்லை யென்னும், பெருமையுடைத்திவ்வுலகு. எனவும் பட்டினத்துச் சுவாமிகள். "நேற்றிருந்தா ரின்று வெந்து நீறானார், பாற்றெளிக்க, வெல்லீரும் வாருங்க ளேதென் றிராமல், எல்லாஞ் சிவமயமேயாம்." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (கூகஎ)

போத மென்பதே விளக்கொவ்வு மனத்தைப்பொய் யிருளாம்
தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா

நாதலா லறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்.

(இ - ள்.) போதம் என்பதே - அறிவெனப்படுவதே, விளக்கு ஒவ்வும் - தீபத்தினை யொக்கும், அவித்தை - அஞ்ஞானமே, பொய் - பொய்யாகிய இருள் ஆம் - இருளையொக்கும், தீது இல்லா - குற்றமில்லாத, விளக்கு எடுத்து - தீபத்தையேந்திக்கொண்டு, இருள்தேடவும் - இருளைத் தேடினாலும், கிட்டாது - கிடைக்காது, ஆதலால் - ஆகையால், அறிவாய் நின்றவிடத்து - ஞானமயமாய் நின்றவிடத்தில், அறியாமை - அஞ்ஞானமானது, ஏதும் இல்லையென்று - சிறிதுமில்லையென்று, எம்பிரான் - எம்மிறைவன் (வெளியிட்ட), சுருதியே - வேதங்களே, இயம்பும் - கூறுகிற்கும். என்க.

(வி - ரை.) ஒளிக்கும் இருளுக்குமிடமொன்றாயிருந்தும், ஒளிமேவிட்ட காலத்து இருள் நில்லாதது போல, ஞானத்திற்கும், அஞ்ஞானத்திற்கும் இடமொன்றாயிருந்தும் ஞானமேவிட்ட காலத்து அஞ்ஞான நில்லாதென்பார், போதமென்பதே விளக்கொவ்வுமவித்தை பொய்யிருளாம், தீதிலாவிளக்கெடுத்திருடேடவுங் கிட்டா என்றனர். கோடிக்கவி. "ஒளிக்கு மிருளுக்குமொன்றேயிடமொன்று மேவிடிலொன் றொளிக்கும்" என்றதனாற் காண்க. (ருருஅ)

சுருதி யேசிவாக மங்களே யுங்களாற் சொல்லும்
ஒருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ
பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணி னும் புகலக்
கருதவெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பர்.

(இ - ள்.) சுருதியே - வேதங்களே, சிவாகமங்களே - சைவாகமங்களே, உங்களால் சொல்லும் - உங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற, ஒரு தனிப் பொருள் - ஒரு ஒப்பற்ற பொருளினுடைய, அளவை - அளவையானது, ஈது என்ன - இதுதானென்று துணிந்துசொல்ல, வாய் உண்டோ - வாக்குண்டோ, பொருதிரை - மோதுகின்ற அலைகளையுடைய, கடல்-கடலிலுள்ள, நுண்மணல் - நுண்ணிய மணலை எண்ணினும் - எண்ணித் தொகைசெய்யினும், புகல - சொல்லவும், கருத - நினைக்கவும், எட்டிடா - எட்டாத, நிறைபொருள் - பரிபூரணப்பொருளின், அளவை-அளவை, யார்காண்பார்- யாவர் காண வல்லவர் என்க.

(வி - ரை.) வேதாகமங்கள் பொதுவும் சிறப்புமாய் விளங்கும் பிரபல சுருதிகளேயாயினும் அவை மாயா காரியமாகிய வைகரியாதி வாக்கின் பகுதியாக விருத்தலின் அவர்களால் முதல்வன் இத்தன்மைய னெனக் கூறிச் சாற்றிடற்குக் கூடாதென்பது கருத்து. (ருருகூ)

மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்து மெய்ப் பொருளாம்
உன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்க்கு

பொன்னைப் போன்றநின் போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா
என்னைப் போன்றுள வேழைய ரையவிங் கெவரே.

(இ - ள்.) அகிலம் - உலகங்கள், மின்னலைப்போன்றன- (நிலையாமை யின்) மின்னலையொத்தன, என்று அறிந்து-என்று தேர்ந்து, மெய்ப்பொருள் ஆம் - உண்மைப்பொருளாகிய, உன்னைப்போன்ற - தேவரீரையொத்த, நல் பரம்பொருள் - நன்மையைத் தருகின்ற மேலான பொருள், இல்லையென்று - இல்லையென்று, ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து, பொன்னைப்போன்ற - பொன்னைப்போலச்சிறந்த, நின்போதம் கொண்டு - தேவரீரருளிய ஞானத்தைக் கொண்டு, உன்பணி - தேவரீர் திருத்தொண்டை, பொருந்தா - பொருந்தாத, என்னைப்போன்று உள்ள-அடியேனை யொத்துள்ள, ஏழையர்-அறிவிலிகள், ஐய - ஐயனே, இங்கு எவர்-இவ்வுலகத்தில் யாவர் என்க.

(வி - ரை) சிவபோதசாரம். "எத்திசையு மெவ்வுலகு மெத்தொழிலு, மெப்பயனு, நித்தியமென்றென்று நினையாதே - புத்தியினாற், கண்ணாடியிற்றோன்றி மாய்ந்துவிடுங் காணிவற்றைக், கண்ணாடியிற் கனவிற் காண்." என்றதற்கேற்ப, மின்னைப்போன்றன வகிலம் என்றனர் ஒருவரே ருத்திரர் இரண்டாவதாக ஒருவரிலரெனச் சுருதி கூறலின். உன்னைப் போன்ற நற்பரம்பொருளில்லை யென்றனர். அதர்வசிரசு. "ஏகோருத்ரோநத்வாதீய என்றதனாற் காண்க. (ருச௦)

தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றின்
ஆயுநீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியினைத் தாமரை பிடித்தேன்
நாய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே.

(இ - ள்.) தாயும் - அன்னையும், தந்தையும் - பிதாவும், எனக்கு-அடியேனுக்கு, உறவு ஆவதும் - சுற்றமாவதும், சாற்றின் - சொல்லுமிடத்து, ஆயும் - தக்கவர்களால் ஆராயப்படுகின்ற, நீயும் - தேவரீரும், நின் அருளும் - தேவரீருடைய திருவருளும், நின் அடியரும் - தேவரீரடியாரும், அன்றோ - அல்லவோ, பேயனேன்-பேயேனாகிய நான், திருவடி - உன் திருவடியாகிய, தாமரை - தாமரைகளை, பிடித்தேன் - பற்றினேன், நாயனே-நாதனே, என்னை - அடியேனை, ஆள் உடை - அடிமையாகவுடைய, முக்கண்நாயகனே - மூன்று கண்களையுடைய தலைவனே என்க.

(வி - ரை) தாயும் தந்தையும் உறவும் முறையே இறைவனும் அருட்சத்தியும் அடியாருமாகக் கொண்டனர் தேவாரம்" அப்பனீயம்மை நீயையனு நீ யன்புடைய மாமனு மாமியு நீ, ஒப்புடைய மாதரு மொண்பொருளு நீயுயர்குலமுஞ் சுற்றமுமோரூருநீ" என்றதனாற் காண்க. (ருசக)

காந்தமதை யெதிர்காணிற் சுருந்தாது செல்லுமந்தக்
காந்தத்தொன்று

தோய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு
மிருக்குமாபோல்
சாந்தபதப் பரம்பொருளை பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற்
சலிக்குஞ் சித்தம்
வாய்த்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை
வாய்க்கு மன்றே.

(இ-ள்.) காந்தத்தை - காந்தத்தினை, எதிர்காணின் - முன்வைத்துக் கண்டால், கருந்தாது - இரும்பானது, செல்லும் - அக்காந்தத்திற்கு முன் செல்லும், அக்காந்தத்து - அக்காந்தத்துடன், ஒன்றாது - பொருந்தாமல், தோய்ந்த இடம் எங்கே - ஒழிந்து நின்ற இடமெங்கே, அங்கே - அவ்விடத்தில், சலிப்பறவும் - அசைவில்லாமலும், இருக்குமாபோல் - இருக்குமாறுபோல, சாந்தபதம் - சாந்தபதமாகிய, பரம்பொருளை - பரவஸ்துவே, பற்றுப்பொருள் - பற்றுதற்குரிய விடயப்பொருள்கள், இருக்குமத்தால் - இருப்பதினாலே, சித்தம் - மனமானது, சலிக்கும் - அசைவுறும், வாய்த்த - எதிரிடாகப்பொருந்திய, பொருள் - விடயப்பொருள், இல்லை எனில் - இல்லையானால், பேசாமை - மவுனமாக, நின்றநிலை - நிலைபெற்ற நிலையானது, வாய்க்கும் - உண்டாகும், என்க.

(வி-ரை.) அசைவற்றிருக்கும் இரும்பானது காந்தத்தினைக் கண்டமாத்திரத்தில் அசைவடைதல்போல, சலனமற்றிருக்கவேண்டிய மனமானது பிரபஞ்சப்பொருள்களைக் கண்டமாத்திரத்தில் சலனமுறுகிறதென்பதாம். நின்ற நிலையாவது மோட்சநிலை. இதனால் மனம் சலனமுறாது மையப்படவேண்டுமெனவும் அல்லபமே மோட்சமெனவுங் கண்டுகொள்க. திருமந்திரம். "மனமாயையமாயை மாயமயக்கம் மனமாயை தாண்டமாயமற்றொன்றுமில்லை, பிறைமாய வேண்டாம் பிறத்தலும் வேண்டாம், தனையாயத் திருப்பது தத்துவந்தானே" என்றதனாற் காண்க. (கசஉ)

பொற்புறுங் கருத்தே யகமாய்ப் பொருந்தக்
கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவம்போற் கவினச்
சொற்பனத்திலுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான் சோர்ந்து
நிற்பதற்கிந்த வினைவந்த வாறென்கொ லமலா.

(இ-ள்.) அமலா - மலமில்லாதவனே, கற்பின்மங்கையர் என - கற்பினைவாய்ந்த மாதர்களைப்போல, பொற்பு உறும் - அழகினையுடைய கருத்தே - கருத்தானே, அகமே - வீடாக, பொருந்த - பொருந்தவும், விழி - கண்கள், கதவுபோல் - கதவினைப்போல, கவின - அழகுசெய்யவும், சொற்பனத்திலும் - கனவிலும், சோர்வு இன்றி - தளர்ச்சியில்லாமல், இருந்த நான் - வாழ்ந்த அடியேன், சோர்ந்து நிற்பதற்கு - வாடியிருப்பதற்கு, இந்த வினை - இக்கர்மம், வந்த ஆறு என் - உண்டானவகைபாது என்க.

(வி - ரை.) சதா நிஷ்டையோடு கூடியிருக்குமெனக்குப் பகிர்முக வாசனை ஒவ்வொவ்வோரமையத்தி வரவேண்டியதென்னை யென்பது கருத்து இதனால் தேகமுள்ளளவும் பிராரத்தவகன்ம முண்டாயிருத்தலினால் அது வே துவாக ஒரோவழி பழைய பூர்வவாசனைவந்து தாக்குமென்பதாயிற்று.

வந்தவா றிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்
தந்தவா றுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமியேன்
நொந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலால்
எந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை.

(இ - ள்.) இந்த வினை - இப்பொழுதனுபவிப்பதற்கேதுவாயுள்ள கர்மம், வந்தவாறு (இது) வந்தவகைக்குக்காரண மிது, வழி இது - (அதை நீக்குவதற்கு) மார்க்கமிது, எனமதிக்க - எனத்தேற, உள்ளுணர்வு - அகவுணர்ச்சி, தந்தவாறு உண்டோ - தேவரீர் கொடுத்ததுண்டோ, இல்லை - இல்லை, அன்றி - அஃதல்லாமலும், தமியேன் - அடியேன், நொந்தவாறு கண்டு - வாடியிருப்பதனைநோக்கி, இரங்கவும் இல்லை - இரங்கியருளவுமில்லை, தற்பரா - தற்பரனே, ஏழை - அடியேன், கற்றநூலால் - கற்றுக்கொண்ட நூலுணர்ச்சியால், எந்தவாறு - எந்தவகை, இனி உய்குவேன் - இனிப்பிழைப்பேன், என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் ஆன்மாக்களுக்குத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையாக நின்று அனுக்கிரகித்துவருவது சகஜமாகவிருந்தும் இவற்றிலோர் வகையானும் கிருபைசெய்தாரில்லை யென்றனர். நூலுணர்ச்சி கற்றலுக்குப் பிரயோசனமில்லையாகலின், கற்ற நூலால் எந்த வாறினித்தற்பராவுய்குவேன் என்றனர். (௩௪௪)

சொல்லாலும் பொருளாலு மளவையாலும்
தொடரவொண்ணா வருணெறியைத் தொடர்ந்து நாடி
நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய்
நன்னர்நெஞ்சந் தன்னலமு நனுகுவேனோ
இல்லாளியா யுலகோ டுயிரை யீன்றிட்
டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக்
கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்
கற்பகமே பராபரமே கயிலை வாழ்வே.

(இ - ள்.) இல்லாளியாய் - குடும்பத்தனாய், உலகோடு - பிரபஞ்சத்தோடன், உயிரை - ஆன்மாக்களை, ஈன்றிட்டு - தோன்றுவித்து, எண் அரிய நினைத்தற்கருமையாகிய, யோகினுக்கு - யோகமார்க்கத்திற்கும், இவனே என்ன - இவனே சிறந்தவனென்று சொல்லும்படி, கல்லாலின்-கல்லா

ரத்தின், ீழ்இருந்த - அடியிலெழுந்தருளியிருந்த, செக்கர்மேனி-செந் நிறமுள்ள, கற்பகமே - கற்பகவிருட்சமே, பராபரமே-பராபரவஸ்துவே, கைலைவாழ்வே - கைலையில் வாழ்கின்றவனே, சொல்லாலும் - வாக்காலும், பொருளாலும் - அருத்தத்தாலும், அளவையாலும் - அளவைகளாலும், தொடரவொண்ணா - பற்றக்கூடாத, அருள்நெறியை - அருள்வழியை, தொடர்ந்துநாடி - பற்றிநாடி, நல்லார்கள் - அறிஞர்கள், அவையகத்தே - சபையிடத்தே, இருக்கவைத்தாய், இருக்கவைத்தனே, நன்னர்-நல்ல, நெஞ்சம் தன் - மனத்தினது, நலமும் - பேற்றையும், நணுகுவேனே - அடைவேனே, என்க.

(வி - ரை.) உலகத்தின் கண்ணே போகம், யோகம் நடைபெறத்தானே போகியாயும், யோகியாயுமிருந்து காட்டினனாகலின், இல்லாளியாயுலகோரியிலை யின்றிட்டெண்ணரிய யோகிளுக்கு மிவனே யென்ன என்றனர். சிவஞானசித்தியார், "போகியாயிருந்துயிர்க்குப் போகத்தைப்புரிதலோரார், யோகியா யோகமுத்தியுதவுதல துவுமோரார், வேகியானற்போற் செய்தவினையினை யோட்டலோரா, ருகியாமூடரெல்லா மும்பரி லொருவ னென்பர்" என்பதனாற்காண்க. சொல்லும், பொருளும், அளவையும், மாயாகாரியமாகலின் அவற்றால் முதல்வனறியப்படா னென்பார், சொல்லாலும், பொருளாலு மளவையாலும் தொடரவொண்ணா என்றனர். (சசஇ)

சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்தும்
 சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்
நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருட னோடே
 நின்றமுப் பானைந்து நிலவுங் கண்டத்
தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயு பத்தும்
 அடுத்தனசத் தாதிவச னாதி யாக
நோக்குகர ணம்புருட னுடனேகூட
 நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே.

(இ - ள்.) இந்திரியம் பத்தும் - மெய்யாதி இந்திரியங்கள் பத்தும், சத்தாதி (பத்தும்) - சத்தமாதிவிடயங்கள் பத்தும், வசனாதி (பத்தும்)-வசனாதிவிடயங்கள் பத்தும், வாயுபத்தும் - பிராணனாதி வாயுக்கள் பத்தும், நீக்கமில் - நீக்குதலில்லாத, அந்தக்கரணம் நான்கும் - மனமாதி நான்கு கரணங்களும், புருடனோடே - ஆன்மாவுடனே, முப்பானைந்து - முப்பத்தைந்தும், நுதலினில் நின்றது - லாடத்தில் நின்ற அவஸ்தை, சாக்கிரம், ஆ-சாக்கிராவஸ்தையாகவும், நிலவும் - விளங்குகின்ற, கண்டத்து - கண்டத்தில், ஆக்கிய உண்டாக்கப்பட்டிருக்கின்ற, சொப்பனமதனில் சொப்பனவத்தையில், வாயுபத்தும் - பத்துவாயுக்களும், அடுத்தன - அடுத்திருப்பனவாகிய சத்தாதிவசனாதியாக சத்தாதிவசனாதி - பத்துவிஷயங்களாக நோக்கு-பார்க்கப்படுகிற, கரணம் புருடனுடனேகூட - அந்தக்கரணங்கள் ஆன்மாவுடனிர்க, இருபத்தைந்து ஆ - இருபத்தைந்து தத்துவங்களாகவும், நுண்ணியோர் - நுண்ணறிவினையுடையோர் கூறுவர் என்க.

(வி - ரை.) இந்திரியம் பத்தாவன — ஞானேந்திரியங்களாகிய மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியைந்தும்; கன்மேந்திரியங்களாகிய வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபத்தம் ஐந்துமாம், சத்தாதி வசனாதி பத்தாவன — ஞானேந்திரிய விடயங்களாகிய சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தமைந்தும், கன்மேந்திரிய விடயங்களாகிய வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தமைந்துமாம், வாயுபத்தாவன - பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன் என்பன. அந்தக்கரணம் நான்காவன மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன. சிவஞானசித்தியார், "சாக்கிரமுப்பத்தைந்து நுதலினிற் கனவு தன்னிலாக்கிய விருபத்தைந்து" என்றதனாற் கண்டுகொள்க.

நுதலிற்றொடங்கித் தாலு மூலத்தளவுஞ் சாக்கிரத்தானமாகையாலும், தைசதவாங்காரத்திற்குத் தானம் சோத்திராதிகளுடைய தானமாகையாலும், வைகாரியாங்காரத்திற்குத் தானமூலத் தொட்டங்களாகையாலும், ஞானேந்திரியங்களும், கன்மேந்திரியங்களும் ஆங்காரங்களிலே தோன்றுகையாலும், அவை சீவிக்குமிடத்து ஆயாமிடமாகச் சீவிக்கையாலும் சாக்கிரத்திற்குக் கருவி முப்பத்தைந்தாயின.

கண்டந்தொடங்கி இதயமளவாகச் சொப்பனத்தான மாகையாலும், அதிலே கண்டத்திற்குக் கீழ் இதயத்திற்குமேல் பாதியளவாக மனதிற்குத் தானமாகையாலும், மனம் சத்த முதலாயினவற்றிற்கு உபாதானமாகையாலும், நின்றபாதி தொடங்கி இதயத்தளவும் புத்திக்குத் தானமாகையாலும், புத்தியிலே பூதாதியாங்காரந் தோன்றுகையாலும், அந்தவாங்காரம் சத்த முதலானவற்றிற்கும், வாயுக்களொன்பதிற்கும் உபாதானங்களாகையாலும், இவை தாம் வாழுமிடமாகச் சீவிக்கையாலும் சொப்பனத்தானத்திற்குக் கருவியிருபத்தைந்தாயின. (௫௪௬)

சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ராணஞ் சித்தம்
சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும்
வழுத்தியநா பியிற்றுரியம் பிராண னோடு
மன்னுபுரு டனுங்கூட வயங்கா நிற்கும்
அழுத்திடுமூ லந்தன்னிற் றுரியா தீதம்
அதனிடையே புருடனொன்றி யமரு ஞானம்
பழுத்திடும்பக் குவரறிவ ரவத்தை யைந்திற்
பாங்குபெறக் கருவி நிற்கும் பரிசுதானே.

(இ - ள்.) சுழுத்தி - சுழுத்தியவத்தைக்கிடமாகிய, இதயந்தன்னில் - இதயத்தானத்தில், பிராணன் - பிராணவாயு, சித்தம் - சித்தம், சொல்லரிய - சொல்லற்கரிதாகிய, புருடனுடன் - புருடனுடனே, மூன்றதாகும் - மூன்றாகும், வழுத்திய - சொல்லப்பட்ட, நாபியில் - உந்தியில், துரியம் துரியாவத்தையுளது, பிராணனோடு - (அவ்விடத்தில்) பிராணவாயுவோடு,

மன்னு-நிலைபெற்ற, புருடனும்-புருடனும், கூட-கூடவே, வயங்கா நிற்கும்-பிரகாசியாநிற்கும், அழுத்திடும் - அழுந்துதற்குரிய, மூலந்தன்னில் - மூலத்தானத்தில், துரியாதீதம் - துரியாதீத அவத்தையாம், அதனிடை - அதனிடத்தில், புருடன் - புருடனுடனே, ஒன்றி-பொருந்தி, அமரும் - அமர்ந்திருக்கும், அவத்தைஐந்தில்-பஞ்சாவத்தைகளில், பாங்குபெற-பாங்காக, கருவி நிற்கும்பரிசு-கருவிநிற்குந்தன்மையை, ஞானம்பழுத்திடும் - ஞானமுதிர்ந்த, பக்குவர்-பக்குவிகள், அறிவர்-அறிவார்கள். என்க.

(வி-ரை.) இதயந்தொடங்கி நாபிக்குமேல் சுழுத்தித் தானமாகையானும், சித்தம் நினைவிற்கு உபாதானமாகையானும், நினைவெழுந்திருக்குமவதரமக்கினி யெழுப்பவேண்டுமாகையானும், அவ்வக்கினுக்குத் தானம் இதயமாகையானும், சுழுத்தியவத்தைக்கு கருவி மூன்றாயின.

நாபி துரியத்தானமாகையானும், நாபிக்குக்கீழ்பிராணவாயுவியங்காதாகையானும், அப்புவைவொழித் தெழுந்திராதாகையானும் அவ்வப்புவிற்குத்தானம் நாபியாகையானும் துரியாவத்தைக்குக் கருவியிரண்டாயின.

பிருதிவித்தானமாகிய மூலாதாரத்தே கருவிகரணாதிகளென்றுமின்றி அவியக்தனுயிருக்கும் ஆன்மா எனவே அவியக்தன் ஒருகருவியாம் அதுவே புருடனெனவுமாம். (௫௪௭)

இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா லிறைச்சிச்
சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன்னன்பர் தயங்கும்
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும்.

(இ-ள்) இடத்தை - (எசமானன்) வீட்டினை, காத்திட்ட - காத்திருந்த, சுவா என - நாய்போல, புன்-புல்லிய, புலால் - புலால் நாற்றம் வீசுகின்ற, இறைச்சி-மாமிசத்தாலாக்கப்பட்ட, சடத்தை - தேகத்தினை, காத்திட்ட-காத்திருந்த, நாயினேன்-நாயேன், உன் - தேவரீர், அன்பர் - அடியார்கள், தயங்கும்-சஞ்சரிக்கின்ற, மடத்தை-மடத்திலே, காத்து - காத்திருந்து, இட்ட - அவர்களிட்ட, சேடத்தால் - பரிசலசேஷத்தால், விசேடமாய்வாழ-பெருமையுடன்வாழுதற்கு, விடத்தை - விஷத்தை, காத்திட்ட தடுத்தருத்தின, கண்டத்தோய் - திருமிடற்றையுடையாய், நின்-தேவரீர், அருள் - கிருபை, வேண்டும் - அடியேனுக்கு வேண்டும் - என்க.

(வி-ரை.) இடத்தினைக்காத்தலே தனக்குரிய தொழிலெனக் கருதி வேறு பிரயோஜனமொன்றுமடையாது வாளாவாழ்ந்து ஒழியும் நாயினைப்போல, உடலைப்புரத்தலே பயனெனக்கருதி மேல்விசாரமின்றி யிருந்தேனென்பார், இடத்தைக்காத்திட்ட......நாயினேன் என்றார். மடங்களிலெழுந்தருளியிருப்போர் சர்வசங்கபரித்தியாக முற்றுச்சிவவேடம்பூண்டு ஞான சாஸ்திர பாரங்கதராய், உலோகபகாரமாகச் சிவாலயபரிபாலகரான பெரியோராகலின் அத்தகையர் பரிசலசேடங்கிடைக்கின் விசேடமென்

பார், மடத்தைக்காத்திட்ட......நின்னருள் வேண்டுமென்றார். திருமந்திரம் 'பலிவு மலியு பார்த்து புலையு, பொலியுமெம் மீசன்றனக்கென்றே யுள்சிக்குவியுங் குருமடங் கண்டவர் தாம்போய்த், தளிரும லரடிச் சார்ந்து நின்றாரே " என்றதனாற் காண்க. (௩௪௫)

வாத னைப் பழக் கத்தினான் மனமந்த மனத்தால்
ஓத வந்திடு முரையுரைப் படிதொழி லுளவாம்
ஏத மம்மன மாயையென் றிடிற்கண்ட வெல்லாம்
ஆத ரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண் டாமோ.

(இ-ள்.) வாதனை பழக்கத்தினால் - (பிரபஞ்சமுமாக விளையும் பிராரத்துவ) வாதனையின் பழக்கத்தால், மனம்-மனம்வெளிப்படும், ஓத - சொல்லுமிடத்து, அந்தமனத்தால் - அந்தமனத்தினாலே, உரை வந்திடும் - சொல்விளையும், உரைப்படி - அச்சொல்லின்படியே, தொழில்உளஆம் - தொழில் உண்டாகும், ஏதம் அம்மனம் - வாதனையாற் சிக்குயுள்ள அம்மனமானது, மாயை என்றிடில் - மாயாகாரியமெனக்கூறிடில், கண்டஎல்லாம்- பிரத்தியட்சமாகக் காணப்படுவன வெல்லாம், ஆதரம் செய்யா - விரும்பத் தகாத, பொய் - (காரியரூபத்தால்) மித்தையேயாம், அதற்கு - அங்ஙனம் சொல்வதற்கு, ஐயம் உண்டாமோ-சந்தேகம், உளதாமோ, என்க,

(வி - ரை.) மாயாகாரியமாகிய மனத்தால் பற்றுதற்கேதுவாகிய பிரபஞ்சமனைத்தும் காரியரூபமாகிய பொய்யெனக்கூறினர். ஞானசாகர வெண்பா - "மன்னசர்மன்று மனைவாவிகூடபங்கழனி, யென்னவந்தவர்களெல்லையிலை - யின்னமது, சொல்லவருவாருந் தலைவரிய ரென்றறிந்து, நில்லதனைவேறாக நீ" என்றதனாற் காண்க. (௩௪௬)

ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனதினை வதுதான்
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவும்
மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்
பொய்ய தென்பதை யொருவிமெய் புணருதல் போதம்.

(இ-ள்.) ஐய - ஐயனே, மனதினைவு - மனத்தின் எண்ணங்கள், வாதனை பழக்கமே - பிராரத்துவவாதனையின் பழக்கத்தால் விளைவதேயாம். வையம் மீதினில் - உலகத்தில், பரம்பரை-பாரம்பரியமாக, யாதினும்-எல்லாப்பொருள்களினும், மருவும் - பொருந்தும், மெய்யில் - உண்மையில், நின்று - நிலைத்து, ஒளிர் - பிரகாசிக்கின்ற, பெரியவர் - பெரியோர்களுடைய, சார்வு உற்று - சார்பினையடைந்து, விளங்கி - விளங்கி, பொய்ய தென்பதை ஒருவி - பொய்யென்பதை நீக்கி, மெய் உணருதல் - யதார்த்தத்தை யறிதலே; போதம் - ஞானம், என்க.

(வி-ரை) அடியார் கூட்டுறவு வொருவனுக்குண்டாகு மேல் வினையனைத்தும் நீங்கி ஞானோதயமுண்டாவது சத்தியமாகலின், பெரியவர்சார்

வற்று என்றார். சிவஞானபோதம். "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களில் வீழ்க்குஞ், சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை - யறப்பித்தும், பத்தரினத் தாய்ப்பரனுணர்வி னாலுணரு, மெய்த்தவரை மேவாவினை." என்றதனுற் காண்க. (௯௰)

குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்தும்
இலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்
சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே.

(இ - ள்.) குலமிலான் - குலமில்லாதவனும், குணம் (இலான்) - குணமில்லாதவனும், குறியிலான் - (பெயராகிய) அடையாள மில்லாதவனும், குறைவிலான் - தாழ்வில்லாதவனும், கொடிது ஆம் - கொடிதாகிய, புலம் இலான் - விடயபற்றில்லாதவனும், தனக்கென்ன - தனக்கென்று, ஓர்பற்றுஇல்லான் - ஒரு ஆதாரமில்லாதவனும், பொருந்தும் - பொருந்துகின்ற, இல்லம் இலான் - வீடில்லாதவனும், மைந்தர் மனைவி இல்லான் - புத்திரர்களத்திரம் இல்லாதவனும், எவன் - யாவன், அவன் - அவனே, சஞ்சலம் இலான் - சலனமற்றவனும், முத்திதரும் - மோட்சத்தினைத்தருதற்குரிய பரமசிவன் - பரமசிவனும், ஆவன், எனத்தகும் - என்று சொல்லத்தகும்.

(வி - ரை) அடியார்கட்கும் அமலனுக்கும் வித்தியாசமில்லையென்பார் முதல்வனிலக்கண மனைத்தையும் அடியார் மேலேற்றிக்கூறினர், இதனால் அடியாரைச் சிவனெனப்பாவிக்க வேண்டுமெனவும், பாவிக்கவே அம்முதல்வன் அடியாராக விருந்தருளுவனென்பதாம், ஈண்டு அடியாரென்றது ஆசாரியரை, சிவஞானசித்தியார், "பரப்பிரமமிவனென்று பரமசிவன்றானென்றும், பரஞானமிவனென்றும் பராபரன்றானென்று - மரன்றருஞ்சீர் நிலையெல்லாமிவனேயென்று, மருட்குருவை வழிபடவேயவனிவன்றானேயே - யிரங்கியவாரணமாமை மீனண்டஞ் சினையை, யியல்பினொடு பரிசித்து நினைந்தும் பார்த்தும் - பரிந்திவைதாமாக்குமாபோற் சிவமேயாக்கும், பரிசித்தும் சிந்தித்தும் பார்த்துந்தானே" என்றதனுற்காண்க, (௯௧)

குடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச்
சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோ தோசொலத் தருமம்
விடத்தை நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே
நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய்.

(இ - ள்.) விடத்தை - நஞ்சினை, நல் - நல்ல, அமிர்து ஆ - அமுதமாக, உண்டு - உட்கொண்டு, பொன்பொது - பொன்னம்பலமாகிய, வெளிக்கு - சிதாகாயத்தில், நடத்தைக்காட்டி - நடனஞ் செய்து எவ்வுயிரையும் - ஆன்மகோடிகளை யெல்லாம், நடிப்பிக்கும் - ஆட்டுகின்ற, நலத்தோய் - நன்மைசெய்பவனே, குடத்தை - மட்குடத்தை, உடைந்தபோதோ - உடைந்தபொழுதின்றானோ, மண் எனச்சொலத்தருமம் - மண்ணென்று சொல்லத்தருமமாகும், இந்த - இந்த, கருமம் - வினையைத்தான்வந்த, சட

த்தை - சரீரத்தினை, இறந்தபோதோ - இறந்தபொழுதிற்றானோ, பொய் எனச்சொலத்தருமம் - பொய்யென்னச் சொல்லத்தருமமாகும், என்க.

(வி - ரை.) "தானுடத்தன்றசையாடு" என்ற முதுமொழிக்கேற்ப முதல்வனுடைய ஆன்மசோதிகளாடுமென்பார், நடத்தைக்காட்டி யெவ்வுயிரை நடப்பிக்கு நலத்தோய் என்றனர். திருமந்திரம், "தேவர் சுரர் நரர் சித்தர் வித்தியாதரர், மூவர்களாதியின் முப்பத்திமூவர்கள், தாபதர் சத்தர் சமையஞ் சராசரம், யாவையுமாடிடுமெம்மிறையாடவே" என்றதனாற்காண்க. கடமுடைந்த பின்னர் அதனை மண்ணெனக் கூறினும் அது உடைவதற்கு முந்தியும் மண்ணேயாதல்போல, உடல் விழுந்தபின் அதனைப்பொய்யெனக் கூறினும் அது விழுதற்கு முந்தியும் பொய்யேயாம் என்றனர். (கூ௨)

நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம
னடுவே சும்மா
தானபரு நிலையெனவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ
தமிய னேற்கு
மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவு நான்
முளைத்துத் தோன்றி
மானதமார்க் கப்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே
வஞ்ச னேனே.

(இ - ள்.) நான் எனவும் - நானென்றும், நீ எனவும் - நீயென்றும், இருதன்மை நாடாமல் - இருவகையாகப் பிரித்துணராமல், நடுவே - இடையாக, சும்மாதான் - மவுனமாய், அமரும் - இருக்கின்ற, நிலை - இதுவேறு நிலையாகிய இதுவே, சத்தியம் சத்தியம்என - உண்மை உண்மை என்று, நீ - தேவரீர், தமியனேற்கு - தமியேனுக்கு, மோனகுரு ஆகியும் - மவுன குருவாகியும், கைகாட்டினையே - (வந்து) கையமைத்து காட்டினையே, அவ்வாறுகாட்டியும்) திரும்பவும் - மறுபடியும், நான் முளைத்துத் தோன்றி - நான் வெளிவந்து, மானதமார்க்கம் - மனம்போனவழியே, புரிந்து - செய்து இங்கு - இவ்விடத்து, அலைந்தேனே - திரிந்தேனே, பரந்தேனே - பரவினனே, வஞ்சனேன் - பாவியேனாதலினால், என்க.

(வி - ரை.) முன்னிலையிலும் தன்மையிலும் முனைப்புத் தோன்றாது நடுநிலையாகிய சமநிலையே சும்மாவிருக்கும் நிலையெனக் கூறினையாயினும் பிராரத்துவகன்மத்தால் தன்மையில் சுதந்தரம்பாராட்டி முனைப்புண்டாயதென்றனர், ஒழிவிலொடுக்கம் "கிரியைக்கிளைத்து வந்து கேட்பவர்க்கும் சும்மா, இரியச்சுகம் விளைத்தசீமான்-ருருவன்றிச், சற்றேபதைப்பத்தரிஞுஞ்சகம்படைக்கக், கற்றானுங்காலனுமாங்காண்" என்றதனாற் காண்க.

தன்பயஞ் சுபாவஞ் சுற்றந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்தம்
மின்மய மான வண்ட வெளியுரு வான பூர்த்தி

என்மய மெனக்குக் காட்டா தென்மயப கரிக்கவந்த
சின்மய மகண்டா கரரந் தக்ஷிணா திக்கமூர்த்தம்.

(இ-ள்.) தக்ஷிணாதிக்கமூர்த்தம்-தட்சணாமூர்த்தமானது, தன்மயம் தன்மயமும், சுபாவம்-சுபாவமும், சுத்தம்-சுத்தமும், தண் அருள் வடிவம் குளிர்ந்த அருளுருவமும், சாந்தம்-சாந்தமும், மின்மயமான - மின்னுருவான, அண்டவெளி-அண்டவெளியில், உருவான-உருவாகின்ற, பூர்த்தி நிறைவும், என்மயம் - என்னுருவத்தினை, எனக்குக்காட்டாது - எனக்குத் தோன்றாதபடி, என்னை-என்னை, அபகரிக்கவந்த-விழுங்கவந்த, சின்மயம்-ஞானரூபமும், அகண்டாகாரம் - அகண்டாகாரமும் ஆம், என்க.

(வி-ரை.) எல்லாப்பொருளும் முதல்வன் வியாபகத்தடங்கலின் தன்மயம் என்றும், சுயம்புவாயிருத்தலின் சுபாவம் என்றும், அமலனாதலின் சுத்தம் என்றும், கருணாகரனாதலின் தண்ணருள் வடிவம் என்றும், அநுக்கிரகமூர்த்தியாதலின் சாந்தம் என்றும் சிதாகாயனாதலின் வெளியுருவான பூர்த்தியென்றும், அடியாரையவனாக்கிக்கொள்பவனாதலின் அபகரிக்கவந்த சின்மயம் என்றும், அளவிடப்படானாதலின் அகண்டாகாரம் எனவும் கூறினார். (௯௰௮)

சிற்றரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தால்
மற்றரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக்
கற்றரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்றரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப்பான்.

(இ-ள்.) சிற்றரும்பு அன்ன - சிறியமலரின் அரும்பினையொத்த, சிற்றறிவாளனே - சிறிய அறிவினையுடையவனே, தெளிந்தால் - தெளிவான அறிவினை ஆசாரியமூர்த்தியால் அடைந்தால், மற்று அரும்பு என-முன்னரும்பினும் வேறுபட்ட பெரிய அரும்பினைப்போலவும், பேர் அறிவு ஆகி விசாலமான அறிவினையுடையவனாகி, கற்று-கற்கவேண்டிய நூல்களைக்கற்று, அரும்பிய கேள்வியால்-உண்டாகிய கேள்வியினாலே, மதித்திட-யாவரும் மதிக்கும்படி, கதிச்சீர் முற்றும் அரும்பிய - நற்கதிக்குரிய சிறந்த குணங்களெல்லாம் அடைந்து, மௌனி ஆய்-மவுனநிலையையுடையவனாகி, பரத்திடை-மோட்சநிலத்தில், முளைப்பான்-போய்ச்சேருவன் என்க.

(வி-ரை.) அவத்தையுடன் கூடிய பெத்தனொருவனே ஞான நூல்களினாராய்ச்சியாலும், ஆசாரியமூர்த்தியின் அநுக்கிரகத்தாலும் நாளுக்குநாள் பக்குவமடைந்து நிவர்த்துடன் கூடிய பெத்தனாக விளங்கி வாழ்வனென்பது கருத்து. உபதேசமாலை. "பார்த்தான் பரிசித்தான் பாவியேன்சென்னிமிசைச், சேர்த்தான் திருவடியைச்சிந்தித்தா னேத்துவைத்தா, னெஞ்சுகலையுமடைவினை நீத்தொழித்தா, னென்செய்தே னென்னுரைக்கேனியான்" என்றதனாற் காண்க. (௯௰௯)

மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்புகல்
நயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யென்னல் வழக்கே

இயக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற லினிதாம்
பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெய்தல் பண்போ.

(இ - ள்.) மயக்கு சிந்தனை (என) - மயக்கப்பட்ட மனமெனவும், தெளிவு என - தெளிந்த மனமெனவும், இருநெறி-இரண்டுமார்க்கத்தின், வகுப்பால்-பிரிவினால், நயக்கும் - விரும்பப்பட்ட, ஒன்றன்பால் - ஒருவனையினிடத்து, ஒன்று இல்லையெனல்-ஒன்றுஇல்லையென்று சொல்லுதல், நல்வழக்கே - நல்லவழக்கேயாம், இயக்கம்உற்றிடும் - சஞ்சரிக்கின்ற, மயக்கத்தின் - மயக்கத்தினும், தெளிவுறல் - தெளிவடைதல், இனிதுஆம் - இனிதாகும், பயக்கவல்லது-பயன்படுதல் வல்லதாகிய, ஓர்-ஒப்பற்ற, தெளிவுடையவர்க்கு - தெளிவினையுடையவர்க்கு, எய்தல் - மயக்கம்வந்து பொருந்துதல், பண்போ - குணமோ என்க.

(வி-ரை.) பற்றுந் தருமத்தினையுடைய மனமானது எதனை நாடுமோ அதன் வயத்தால் சகசமாகலின், மயக்கத்தின் வழிமயங்கியமனமாகவும், அறிவின் வழிதெளிந்த மனமாகவுமிருத்தலான் தெளிவுடையாருடைத்து அதற்குநேர் விரோதப்பொருளாகிய மயக்கமுண்டாதல் பொருத்தமன்றென்பதாம். (௲௯௬)

அருள்வடி வேழு மூர்த்த
மவைகண்சோ பான மென்றே
சுருதிசொல் லியவாற் றாலே
தொழுந்தெய்வ மெல்லா மொன்றே
மருளெனக் கில்லை முன்பின்
வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத்
தெருளின்முன் னிலையா முன்னைச்
சேர்ந்தியான் றெளிகின் றேனே.

(இ-ள்.) அருள்வடிவு - தேவரீர் அருளுருவமானது, ஏழுமூர்த்தம் - ஏழுருவங்களாகும், அவைகள்-அந்தமூர்த்தங்கள், சோபானம்என்று - தேவரீரையடைவதற்குப் படிகளென்ன, சுருதி-வேதம், சொல்லிய - கட்டளையிட்ட, ஆற்றாலே-தன்மையினாலே, தொழுந்தெய்வம் - எல்லாச்சமயத்தாராலுந்தொழப்படுகின்ற கடவுள், ஒன்றே - ஒன்றேயாகும், முன்பின் வருநெறிக்கு-முன்னும் பின்னும் வந்ததும், போவதுமாகிய வழிக்கு, எனக்கு மருள் இல்லை-அடியேனுக்கு மயக்கமில்லை, தெருளின்-தெளிவாக, முன்னிலை ஆம் உன்னை - பிரத்தியட்சமாக விளங்குந் தேவரீரை, சேர்ந்து-அடைந்து, இவ்வழக்கு-இந்தவழக்கினை, யான் தெளிகின்றேன்-நான் தெளியா நின்றேன் என்க.

(வி-ரை.) சுத்தவித்தை, ஈச்சுரம், சதாசிவம், விந்து, நாதம், சத்தி, சிவம் ஆகிய ஏழுருவங்களும்முதல்வனையடைதற்கேதுவாயுள்ளனவாயிருத்தலின் அருள்வடி வேழுமூர்த்தமவைகள் சோபானம் என்றனர் இவ்வடிவங்களை

பட்டித்துக் கிருபை செய்பவன் அம்முதல்வனேயே யிருத்தலின், தொழுதெய்வ மெல்லாமொன்றே என்றனர். காளத்தியந்தாதி, "இவரே முதற்றேவரெல்லார்க்கு மிக்காரியரல்லவென்றிருக்க வேண்டாம்—கவருதே, காலித்தொன்றேத்துமேற் காளத்தியாள்வார், நாதரித்த தெய்வமேயாம்" என்றதனுற் காண்க. (௬௫௭)

எத்தனைப் பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ
வெளியனேற் கிதுவரை யமைத்த
தத்தனை யெல்லா மறிந்தநீ யறிவை
யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ
சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே
சென்மமு மினியென லாற்று
வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா
மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே.

(இ-ள்.) எளியனேற்கு-எளியனுக்கு இதுவரை - இச்சென்ம வரையில், அமைத்தது-அமைக்கப்பெற்றது, எத்தனை பிறப்போ - எத்தனைசென்மமோ, எத்தனை இறப்போ - எத்தனை மரணமோ, அத்தனை - அவ்வளவையும், எல்லாம் அறிந்தநீ - சர்வஞ்ஞனதேவரீர், அறிவை - அறிவாய், அறிவிலி - அறிவில்லாதவனாகிய நான், அறிகிலேன் - அறியுமாற்றலிலேன், அந்தோ - ஐயோ, சித்தமும் - மனமும், வாக்கும் - வாக்கும், தேகமும் - காயமும், நினவே - உன்னுடையனவே, சென்மமும் - பிறப்பும், இனி என்னல் ஆற்று - இனி என்னல் சகிக்கமுடியாது, (ஆதலால்) இங்கு - இவ்விடத்து, என்னை - அடியேனை, நின் - தேவரீர், அடிகுடி ஆ - அடிமைக்குடியாக, வைத்திடு - வைத்தருளுவாய், மறைமுடி இருந்த - வேதத்தின் சிரசில் தங்கியிருந்த, வான்பொருளே - மேலானவஸ்துவே என்க.

(வி - ரை.) ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் எடுத்தபிறப்பினுக்கும் இறப்பினுக்கும் எண்ணிக்கையில்லையாதலின், எத்தனைபிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ வெளியனேற்கு என்றனர். இனிச்சனனமரணங்களிற் படமுடியாதென்பார், இனியெனலாற்று என்றனர். பட்டினத்துச்சுவாமிகள். "நெடுநா, ளிறந்திறந் தெய்த்தனன்" எனவும், "யானினிப் பிறத்தலாற்றேன்" எனவும் வருவனவாற்றுலுணர்க. (௬௫௮)

வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப
வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா
தென்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னை
யிருவினை வாதனை யன்றே
தின்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச்
சிந்தையிற் பாவனை செய்யும்

நான்பொரு ளானே னல்லனல் லரசே
நானிறந் திருப்பது நாட்டம்.

(இ-ள்.) வான் - மேலான, பொருள் ஆகி - பொருள் ஆகி, எங்கும் - எவ்விடத்தும், நீ இருப்ப - தேவரீர் இருக்கச்செய்தே, வந்து - தேவரீரை யடுத்து, என்னை - அடியேனை, கொடுத்து - உனக்குக்கொடுத்து, நீ யாகாது - நீயாய்விடாமல், பொருள்போல - சடப்பொருள்போல, என்கிடக்கின்றேன் என்னேகிடவா னின்றேன்- (இதற்குக்காரணம்) முன்னை - முன் சென்மத்திற் செய்த, இருவினை-இருவினைகளின், வாதனை அன்றோ - வாதனையல்லவோ, தீன்பொருள் ஆன - பருகுதற்குரிய பொருளாகிய, அமிர்தமே - அமுதமே, நின்னை-தேவரீரை, சிந்தையில் - மனத்தில், பாவனைசெய்யும் - பாவனைபண்ணுகின்ற, நான் - அடியேன், பொருள் ஆனேன் - ஒருபொருட்டன்மையாயினேன், நல்ல நல் - மிகவும் நல்ல, அரசே - அரசே, நான் இறந்திருப்பது - நான் சுதந்தரமிழந்திருப்பது, நாட்டம் - என்னால் விரும்பப் படுவது என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாச் சித்துப்பொருளாயினும், தன் சுதந்தரமிழந்து முதல்வனை அடையாதவரையில் சடப்பொருளுக்குச் சமானமெனவும், அம்முதல்வனைப் பாவனை செயின் ஒருபொருளாய் மதிக்கத்தகுந்த சித்துப்பொருளாமெனவும், இங்ஙனமாகாததற்குத் தடையாயிருப்பது பிராரத்துவவினையேயெனவும், தான் எந்நாளும் சுதந்தரயிழந்திருப்பதற்கே பிரியம் வைத்துள்ளாரெனவுங் கூறினர் (சுருக)

நாட்டமூன் றுடைய செந்நிற மணியே
நடுவுறு நாயக விளக்கே
கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளியநிர்க் குணமே
கோதிலா வமிர்தமே நின்னை
வாட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து
வாய்மடுத் தருந்தின் னாங்கே
பாட்டளி நறவ முண்டயர்ந் ததுபோற்
பற்றயர்ந் திருப்பதெந் நாளோ.

(இ-ள்) நாட்டம் - நேத்திரங்கள், மூன்று உடைய - மூன்றாக வாய்ந்த, செந்நிற - செந்நிறமுள்ள மாணிக்கமே, நடுவுறு - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் நடுவாக, நாயக விளக்கே - தலைமைவாய்ந்ததீபமே, கோட்டம்இல் - குற்றமற்ற, குணத்தோர்க்கு - நற்குணத்தை வாய்ந்தவர்கட்கு, எளிய - எளியனாய்த் தோன்றுகின்ற, நிர்க்குணமே - நிர்க்குணவஸ்துவே, கோது இல்லா குற்றமில்லாத, அமிர்தமே - அமுதமே, நின்னை-தேவரீரை, வாட்டம் இல் - வாடுதலில்லாத, நெஞ்சம் - மனம், கிண்ணம் ஆசேர்த்து - கிண்ணமாகப் பொருந்தி, வாய்மடுத்து - வாய்வைத்து, அருந்தினன் - பருகினன், ஆங்கே - அவ்வாறே, பாட்டு அளி - இசைபாடுகின்ற வண்டுகள், நறவம் உண்டு - தேனுண்டு, அயர்ந்ததுபோல் - அயர்ந்தாற்போல், பற்று அயர்ந்து இருப்பது - பற்றுதலற்று இருப்பது எந்நாளோ என்க.

(வி - ரை.) அறிஞர்கட்கு நலமாவது, குணங்களாகிய நலமேநலமென வும் அஃதொழிந்த உறுப்புகளாகிய நலம் ஒருநலத்தினு முள்ளதன்று என் கோட்டமில் குணத்தோர் என்றனர். திருக்குறளில் "குணநலஞ் சான் றோர் நலனே பிறநல, மெய்நலத்துள்ள தூஉ மன்று" என்றதனாற் காண்க. அத்தகைய நற்குணம் வாய்ந்தாரிடத்திலேயே முதல்வன் விளங்குவனாதலின், குணத்தோர்க்கெளிய நிர்க்குணமே என்றனர். நிர்க்குணனென்றதனால் யாதொரு குணமில்லாதவனன்று. ஆன்மாக்கட்குள்ள மூவகைப்பட்ட விபரீத குணங்கள் போலாது அருட்குணமுடையன் என்பதாம். (௫௰)

என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே
 யென்னுடை யன்பெனு நெறியாய்
கன்னன்முக் கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக்
 கலந்தெனை மேவிடக் கருணை
மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிரியா
 வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி
தன்னது வழியற் றென்னுழைக் கிடப்பத்
 தண்ணருள் வரமது வேண்டும்.

(இ - ள்.) என்னுடை உயிரே - எனதுயிரே, என் உள்ளத்து - என் மனத்தி னுளதாகிய, அறிவே-உணர்வே, என்னுடை அன்பு எனும் - என தன்பென்கிற, நெறியாய் - நெறியையுடையவனே, கன்னல் - கருப்பஞ் சாறும், முக்கனி-முப்பழங்களும், தேன் - தேனும், கண்டும் - கற்கண்டும், அமிர்தம்-அமுதமும், என்ன-போல, என்னை - அடியேனை, கலந்து மேவிட-கூடிவாழ, கருணைமன்னிய - கிருபை நிலைபெற்ற, உறவே - உறவே, உன்னை-தேவரீரை, நான்-அடியேன், பிரியாவண்ணம்-பிரியாவகை, என்-எனது, மனம் எனும் - மனமென்று சொல்லப்படுகிற, கருவி - சாதனமானது, தன்னதுவழி-தன்னெறியை, அற்று-விட்டு, என்னுழை - என்னிடத்து, கிடப்ப-தங்க, தண்ணருள் - தண்ணிய தேவரீரது அருள், வரமது வேண்டும்-வரமெனக்குவேண்டும், என்க.

(வி - ரை.) மனமானது பிரபஞ்சமுகமாய்ச் சதாவிருந்து கொண்டு தன் வையத்தி நில்லாமையால் முதல்வனுடன் கூடி வாழுந்தன்மை யுண்டாக வில்லை யெனவும், அம்மனமானது அந்தர்முகமாய் நின்று ஒரு வழிப்படின் முதல்வன் கலப்புண்டாதற் றடையில்லையெனவும் [illegible]ற்படுதலின், மனத்தினை வயப்படுத்த வேண்டுமென்பார், மனம்........என்னுழைக்கிடப்பத் தண்ணருள் வரமது வேண்டுமென்றார். [illegible]ச்சித்தபொருளை யடைதற்கேது வான முக்கியசாதனமானது ஒவ்வொருவருக்கும் மனமேயாகலின், மன மெனுங் கருவியென்றார். (௫௰௧)

எனக்கெனச்செயல்.

கலிநிலைத்துறை.

1 எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
தனக்கெ னத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரானீ
நினைத்த தெப்படி யப்படி யருளுத னீதம்.

(இ-ள்.) எனக்கு என - என்றனக்கென்ன, வேறுசெயல் இல்லை - அன்னியமாக வொரு செய்கையில்லை, யாவும்-எல்லாம், இங்கு - இவ்விடத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நின்தனக்கு-தேவரீருக்கே, எனத்தகும் - உரியனவெனச் சொல்லத்தகும், (ஆகையால்) உடல் - (அடியேன்) உடலினையும், பொருள்-பொருளினையும், ஆவியும்-உயிரினையும், தந்தேன் - தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன், மனத்து அகத்து உள்ள-அடியேன் மனத்தின் கண்ணுள்ள, அழுக்கு எல்லாம் - களங்கமனைத்தினையும், மாற்றி - நீக்கி, எம்பிரான் - எமது பெருமானே, நீ-தேவரீர், நினைத்தது-கருதினது, எப்படி-எவ்வாறோ, அப்படி-அவ்வாறே, அருளுதல் - கிருபைசெய்தல், நீதம் - நீதியாகும், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா சுதந்தர வீனனாகலின், எனக்கெனச்செயல் வேறில்லை என்றனர். பட்டினத்துச்சுவாமிகள். "என்செயலாவதியாதொன்று மில்லையினித் தெய்வமே, யுன்செயலே யென்றுணரப்பெற்றேன்." எனவும், சிவஞானசித்தியார். "நிலவுவதோர் செயலெனக்கின்றுன் செயலேயென்று, நினைப்பார்க்கு வினைகளெல்லா நீங்குந்தானே," எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (நகஉ)

உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடும் புகலுவேன் தகவோய்.

(இ-ள்.) உளவு அறிந்து-(ஞானசாத்திரங்களின்) இருதயம் தேர்ந்து, எலாம் நின்செயல் ஆம் என - எல்லாமுன்செயலேயென, உணர்ந்தோர்க்கு-அறிந்தவர்கட்கு, அளவு இல்-அளவில்லாத, ஆனந்தம் - இன்பத்தினை, அளித்தனை - கொடுத்தனை, அறிவு இல்லா-அறிவற்ற, புன்மை - அற்பத்தன்மையும், களவு - திருட்டுத்தனமுமுள்ள, நாயினேற்கு - நாயேனுக்கு, இவ்வண்ணம்-இவ்வாறு, அமைத்தனை-அமைத்தாய், கருத்து - மனமானது, தளரும் தன்மை - தளர்ச்சியடையுந் தன்மையை, தகவோய் - தகுதியுடையோனே, இங்கு - இவ்விடத்து, ஆரொடு புகலுவேன் - ஆரோடுசொல்லுவேன். என்க.

(வி - ரை.) உளவறிந்து என்றது ஆன்மா முதல்வனை யடைதற்கேது வாயுள்ள உண்மைகளை நன்கு விளக்குவதாகிய ஞானசாத்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுதலாம். எலாமின் செயலாமென வுணர்ந்தோர்க் களவிலானந் தமளித்தனையெனவறிந்து சகல சுதந்தரங்களையுமுடைய முதல்வனையடுக்க முதல்வன் அவனைத்தன் வயமாக்கிக் காப்பாற்றவே யானந்தத்திற்குள்ளா வனென்பதாம், சிவஞானசித்தியார், "சலமிலனாய் ஞானத்தாற்றனையடைந் தார் தம்மைத்தானாக்கித்தலைவனவர்தாஞ் செய்வினை தன்னால், னலமுடனே பிறர்செய்வினை யூட்டி யொழிப்பானாய் நணுகாமல் வினையவரை நாடிக் காப்பன்." என்றதனாற்காண்க. (௬௫௩)

என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா வேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிதியேற் றக்கோய்
பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ராரென வாழ்த்துவர் நெறியால்.

(இ-ள்.) என்னை - அடியேனை, இன்ன வண்ணம் என்று - இன்ன தன்மையை யுடையனென்று, அறிகிலா - அறிந்துகொள்ளக் கூடாத, ஏழை - எளியேன், தன்னைத்தான் அறிந்திட-தன்னைத்தான் தெரிந்துகொள்ளுமாறு, அருள்புரிதியேல் - அருள்செய்வையாயின், தக்கோய் - தகுதியான தன்மையை யுடையோனே, பின்னை - பிறகு, நின்றன்-தேவரீரது, அருள்பெற்ற-கிருபைபெற்ற, மாதவம்-மகத்தாகிய விரதாதிதவங்களைமுடித்த, பெரியோர்-அறிஞர்கள், நெறியால் - முறையால், நின்னை - தேவரீரை, நிகர் - நிகர்வார், ஆர்என - யாவரென்று, வாழ்த்துவர்-புகழ்வார்கள், என்க.

(வி-ரை.) "அறிவித்தாலன்றி யறியாவுளங்கள்" என்றதற்கேற்பமுதல்வன் றெரிவித்தாலல்லாமல் தன்னைத்தானே யறிந்து கொள்ளுந் தன்மை ஆன்மாவிற்கின்மையின், என்னைத்தானின்ன வண்ணமென்றறிகிலாவேழை என்றனர், பெரியோர்நின்னைத்தானிகராரென வாழ்த்துவர்நெறியால் என்றதனால் அறிவிலாச்சிறியர் முதல்வனுக்குச் சமத்துவமாக வேறுதெய்வங் கூறுவரென்பதாம். அருணைக்கலம்பகம். "ஓதருணை வித்தகரை மூவரிலொருத்தனென வோதியிடுமெற்பமதியீர்" என்றதனாற் காண்க. (௬௫௪)

ஏத மின்றித்தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டும்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக்காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணாரும் புவன
நாத தற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய்.

(இ-ள்.) ஏதம்-குற்றம், இன்றி-இல்லாமல், தன்-தேவரீர், அடியிணைக்கு - இருதிருவடிகட்கு, அன்பு-அன்பினை, ஈட்டும் - செய்கின்ற, காதல் - ஆசையினைவாய்ந்த அன்பர்கட்கு, கதிநிலை-முத்திநிலையானது, ஈது எனக் காட்டும் - இதுவென்று காட்டுகின்ற, போத - அறிஞனே, நித்திய - சாசு

வதனே, புண்ணிய - புண்ணியவானே, எண் அரு - எண்ணுதற்கருமையாகிய, புவனம் - புவனங்கட்கு, நாத - இறைவனே. தற்பர - தற்பரனே, நான் - அடியேன், எவ்வாறு - எவ்விதம், உய்குவேன் - பிழைப்பேன், நவிலாய் - சொல்வாய் என்க.

(வி-ரை.) தன்பாலன்புடையார்கட்கே முதல்வன் கருணைசெய்வானென்பார், அன்புதானிட்டும் காதலன்பர்க்குக் கதிநிலையீதெனக்காட்டும் போதன், என்றனர், திருமந்திரம். "அன்புறுசிந்தையின்மேலெழுமவ்வொளியின்புறு கண்ணியொடேறவிசைந்தன, துன்புறு கண்ணியைந்தாடுந் திடக்கற்று நண்புறுசிந்தையை நாடுமினீரே." என்றதனாற் காண்க. (௫௬௫)

வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பரம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கும்
நீத நிர்க்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன்.

(இ-ள்.) வேதம் - வேதமென்பது, எத்தனை - எத்தனை, அத்தனை அத்தனை, சிரத்தினும் - வேதங்களின் முடிகளிலும், விளங்கும் - பிரகாசியாநின்ற, பாத - திருவடிகளை யுடையவனே, நித்திய - நித்தியமானவனே, பரம்பர - பரம்பரனே. நிரந்தர - சாசுவதமானவனே, பரம - மேலானவனே, நாத - நாயகனே, தற்பர - தற்பரனே, சிற்பரவடிவமாய் - ஞானவடிவாகி நடிக்கும் - நடக்கின்ற, நீத - நீதியுடையவனே, நிர்க்குண - நிர்க்குணனே, நின்னை அன்றி - தேவரீரையல்லது, ஒன்றும் - வேறொன்றையும், நான் - அடியேன், நினையேன் - கருதேன். என்க.

(வி-ரை.) அனேக வேதங்களினாலே நான் அறியப்பட்டேன், வேதாந்தஞ்செய்தவனு நான், வேதத்தை அறிந்தவனுநான் என்னுங் கருத்தினை, கைவல்யோபநிடதம் "வேதைரனேகைரஹமேவவேத்யோ வேதாந்தக்ருத் வேத விதேவசாஹம்." என்றதனால், வேதமெத்தனையத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும் பாத என்றனர். (௫௬௬)

நெறிக டாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காம்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ்செறிந்தால்
அறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவினா லறிந்தோர்
பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய்.

(இ-ள்.) நெறிகள் தாம் - மார்க்கங்கள், பலபலவும் ஆய் - அனேகமாய், அந்தந்த நெறிக்கு ஆம் - அந்தந்தமார்க்கங்களுக்கு இணங்கிய, செறியும் தெய்வமும் - பொருந்திய தெய்வங்களும், பலபல ஆகவும். அனேகமாகவும், செறிந்தால் - (தேவரீர்) நிறைந்திருப்பின், இங்கு - இவ்வுலகில், உன்னை - தேவரீரை, அறியும் - தெரிந்துகொள்ளும், தன்மை - விதத்தினர், ஆர் - யார், அறிவினால் - விவேகத்தினால், அறிந்தோர் - (தேவரீரைத்) தெரிந்தோர்

பிரியுந்தன்மை-நீங்கும் வகை, இல்லா வகை - இல்லாதபடி, கலக்கின்ற - அவர்கள்பால் வெளிப்படுகின்ற, பெரியோய் - பெரியோனே. என்க.

(வி-ரை.) உலகின்கண்ணே சமயங்கள் பலவும், அச்சமயங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படுகின்ற தெய்வங்கள் பலவுமாகவிருக்கினும், அங்கங்கே யிருந்து பூசைகொள்ளுந் தேவர்களும் தேவசுவாமியாகிய முதல்வனுடைய அதிகாரசத்தி யதிட்டிக்கப்பெற்றவர்களாகவிருப்பார்களாகலின், நெறிகடாம்பலவுமாயர்ந்த செறிக்காம் செயுந்தெய்வமும் பலபலவாகவுசெறிந்தாயென்றனர். சிவஞானசித்தியார். "எங்கும் வாழ்தெய்வமெல்லா மிறைவனாணையி னுனிற்கு, மங்குநாஞ் செய்யுஞ் செய்திக் காணைவைப் பாலளிப்பன் என்றதனாற் காண்க. (௩௬௭)

பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கும்
உரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தவைக் குறுதி
வருவ தெத்தனை யமைத்தனை யமைத்தருள் வளர்க்கும்
அரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமே னமைத்தாய்.

(இ-ள்.) பெரிய - பெரியனவாகிய, அண்டங்கள் - அண்டங்கள், எத்தனை அமைத்து - எத்தனைவகுத்து, அதில்-அவ்வண்டத்துள், பிறங்கும் - விளங்குகின்ற, உரிய-உரியனவாகிய, பல்உயிர்-பலவகைப்பட்ட உயிர்கள், எத்தனை அமைத்து-எத்தனைவகுத்து, அவைக்கு உறுதி வருவ-அவைகட்கு உறுதி பயப்பனவாகிய பொருள்கள், எத்தனை அமைத்தனை-எத்தனைவகுத்தாய், அமைத்து-இவ்வாறு வகுத்து, அருள்வளர்க்கும் - அவற்றினிடத்துத் திருபையைப் பெருக்குகின்ற, அரியதத்துவ - அரிதாகிய வுண்மைப்பொருளே, எனக்கு-அடியேனுக்கு, இந்தவண்ணம் - இந்தப்பிரகாரம், என் அமைத்தாய் - என் அமைத்தனை, என்க.

(வி - ரை-) சகல அண்டங்களையும் அவ்வண்டங்களி லுயிர்களையும் அவ்வுயிர்கட்கு வேண்டிய அறம்பொருள் இன்பம் வீடு என்னுநால்வகைப் பொருள்களையும் முதல்வனே அமைத்திக் காத்தனுக்கிரகித்து வருவானென்பார், பெரியவண்டங்களெத்தனை.. ...வளர்க்கு மரியதத்துவ என்றனர்.

கணம தேனுநின் காரணந் தன்னையே கருதி
உணரு மாதவர்க் கானந்த முதவினை யொன்றும்
குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தைநிர்க் குணமா
மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார்.

(இ-ள்.) கணமதேனும் - க்ஷணகாலமாயினும், நின் - தேவரீரது, காரணந்தன்னையே சர்வத்திற்குக்காரணமாயிருக்குந் தன்மையினையே, கருதின் - மனத்தினில், உணரும் - அறிகிற, மாதவர்க்கு - பெரியதவத்தினர்கட்கு, ஆனந்தம்-இன்பத்தினை, உதவினை-கொடுத்தனை, ஒன்றும் - சிறிதும், குணம் இல்லாத - நற்குணமில்லாத, பொய்வஞ்சனுக்கு - பொய் வஞ்சனையுடையேனுக்கு, எந்தையே - பிதாவே, நிர்க்குண - நிர்க்குணனே, மா-அதிகமான, மணம் - வாசனை, உலாம் - தங்கிய, மலர்-தாமரைமலர்போன்

ற, பாதம்-திருவடிகளை, தரின்-கொடுத்தனையாயின், உன்னை - தேவரீரை, மறுப்பர் - தடுக்கவல்லவர்கள், யார்-யாவர், என்க.

(வி-ரை.) கணமதேனு நின் காரணந்தன்னையே கருதி உணருமாதவர் என்றதனால் மகத்தாகிய தவத்தினை யுடையவர்களேனும் முதல்வனுடைய வுண்மையினையறிதல் துல்லபமெனவும், அத்தகையர் ஒருகணங்கருதினும் ஆனந்தமுதவுவரென்னின் யாவரும் அறிதல் கூடாதெனவும் சொல்லியவாறுயிற்று, மலர்ப்பதந்தரின் யாருனைமறுப்பார் என்றதனால் மாதவர்க்கு அருள் செய்ததுபோல் மாதவமில்லாத அடியேனுக்கும் அருள்செய்தால்சுதந்தரரான வுன்னைத்தடுப்பவராரென்பதாம். சோணசைலமாலை. 'கன்மனக்கொடியனுக்கென்னீ தனிமலைபிறவி தவிர்த்தனையென நிற்சுனிபவரிலையெனக்கிரங்காய்.'' என்றதனாற் காண்க. (௬௬௯)

கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கலந்த
தென்ன முத்தியிற் கலந்தவர் இன்பமா யிருக்கும்
நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச்
சொன்ன வர்க்கெனு லாங்கைம்மா றில்லையென் சொல்வேன்.

(இ - ள்.) கன்னல்-கரும்பின்சாறும், முக்கனி·முக்கனிகளும், கண்டு - கற்கண்டும், தேன் - தேனும், சருக்கரை-சர்க்கரையும், கலந்தது என்ன - கலந்தாற்போல, முத்தியில் - முத்திநிலையில், கலந்தவர்க்கு - கூடினவர்கட்கு, இன்பமாயிருக்கும் - சுகரூபமாயிருக்கின்ற, நல்-சிறந்த, நலத்த - அழகையுடைய, நின்-தேவரீரது, நல்பதம்-நல்லதிருவடியே, துணைஎன-துணையென்றுநம்பும்படி, சொன்னவர்கட்கு - சொல்லிய அறிஞர்கட்கு, என்னுல் ஆம் - என்னுற்செய்ய வியல்வதாகிய, கைம்மாறு - பிரதியுபகாரம் இல்லை - (எக்காலத்தும்) இல்லை, என் சொல்வேன் - அவ்வறிஞன் பெருமையினை என்னென்று கூறுவேன், என்க.

(வி - ரை.) கரும்பின் சாறுமுதலிய சுவைப்பொருள்களெல்லாம் ஒன்றுகக் கலந்தவழியுளதாகிய சுவை இவ்வியல்பிற்றெனப் பிரித்தறிய வாராமைபோல, இறைவனு முயிரின் கணங்கலந்தவழி இவ்வியல்பிற்றெனப்பிரித்தறிய வாராது ஆனந்தசொரூபமாய் நிற்பன ஆகலான், கன்னன் முக்கனி கண்டு தேன் சருக்கரை கலந்ததென்ன முத்திஎன்றனர். சிவஞானசித்தியார். ''கரும்பைத்தேனைப்பாலைக் கனியமுதைக்கண்டைக்கட்டியையொத்திருப்பன் முத்தியிற் கலந்தே.'' என்றதனாற் காண்க. (௬௭0)

தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மனைவியெலாஞ் சகத்தில்
பந்த மாமென்றே யருமறை வாயினுற் பகர்ந்த
எந்தை நீயெனை யின்னமவ் வல்லலே நிருத்தின்
சிந்தை தான்தெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ் செப்பாய்.

(இ-ள்.) தந்தை - பிதா, தாய் - மாதா, தமர்-உறவினர், மகவு - புத்திரன், என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற, அவையெலாம் - அவைகளெல்லாம், சகத்தில் - உலகில், பந்தம் ஆம் என்றே - தளையாகுமென்றே, அருமறை - அரியவேதங்களையருளிச்செய்த, வாயினால் - திருவாக்கால், பகர்ந்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, எந்தை - எமது தந்தையாகிய, நீ - தேவரீர், என்னை - அடியேனை, இன்னம் - இன்னமும், அ-அந்த, அல்லலில்-துன்பத்தில், இருத்தின் - அழுத்தினால், சிந்தை - மனம், தெளிந்து - தெளிந்து, உய்வண்ணம் - உய்யும்வகை, எவ்வண்ணம் - எவ்வகை, செப்பாய்-சொல்லுவாய் - என்க.

(வி - ரை.) தாய்தந்தை முதலாயினார் மாட்டுவைத்த பேரன்பினால் முதல்வனை மறந்து பிரபஞ்சமாய் வாழுபவர்கட்கு அவ்வன்பே பந்தமாய் விடுமாகலின், தந்தை தாய் தமர் மகவெனுமவையெலாஞ்சகத்தில் பந்தமாம் என்றனர். உபதேசகாண்டம். மக்களை நிதியைப் பேதைமகளிரை மருங்குசூழ்ந்த, வொக்கலை நோக்கியே மாந்துறுகதிநோற்கலாராய், மிக்கிழிநரகத்தாழ்வர்மெண்சிறு பறவைகண்டந்தோ, கக்கவெஞ்சுழனக் சண்டைகொண்டு விண்டு யலாதன்றே.'' என்றதனாற் காண்க. (கூஎக)

துய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமையாற் றுலங்கும்
மெய்ய னென்றுனை யையனே யடைந்தனன் மெத்த
நொய்ய னுண்ணிய வறிவில னொன்றைநூ றாக்கும்
பொய்ய னென்றெனைப் புறம்விடி னென்செய்வேன் புகலாய்

(இ-ள்.) துய்யன் - பரிசுத்தன், தண் - குளிர்ந்த அருள் - அருண்மயமான, வடிவினன் - உருவாயிருப்பவன், பொறுமையால் - பொறுமையுடனே, துலங்கும் - விளங்குகின்ற, மெய்யன் - மெய்ம்மையான், என்று - எனத்துணிந்து, ஐயனே - இறைவனே, உன்னை-தேவரீரை, அடைந்தனன்-அடைந்தேன், மெத்த - மிகவும், நொய்யன் - அற்பன், நுண்ணிய-நுட்பமாகிய, அறிவு இலன் - அறிவில்லாதவன், ஒன்றை - ஒன்றினை, நூறு ஆக்கும் - நூறாகவிருத்திசெய்கின்ற, பொய்யன்-பொய்மையன், என்று-என்றறிந்து, என்னை - அடியேனை, புறம்விடின் - புறமேவிட்டுவிட்டால், என்றறிந்து, என்னை - அடியேனை, புறம்விடின் - புறமே விட்டுவிட்டால், என் செய்வேன் - என்செயக்கடவேன், புகலாய் - சொல்வாய் என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மா எக்காலத்தும் தனக்கெனவோர் சுதந்தரமின்றிவாழ்பவனாகலின் அவனே யொன்றைப்பற்றிடற்குக் காலத்திரயத்துங் கூடாதாகையால் சகல சுதந்தரமும் வாய்ந்த முதல்வனே வலிய கைபற்றியாண்டுகொள்ளவேண்டுமென்பார் புறம் விடினென் செய்வேன் புகலாய் என்றனர். பொய்மையினையியற்கையாக உடையவனாதலின் ஒருபொய்யினை பிறர் நம்பும்படி தாபிக்கக்கருதி அநேகமான பொய்களைச்சொல்லவேண்டியிருத்தலின், ஒன்றை நூறாக்கும் பொய்யன் என்றனர். (கூஎஉ)

ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்க் கிரட்டெலா முறுதி
என்ற நாயென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய

நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவென் னெஞ்சம்
மன்ற தாயின்ப வுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன்.

(இ-ள்.) ஒன்றதாய் - ஒன்றாகி, பலஆய் - பலவாகி, உயிர்த்திரட்கு எல்லாம் - ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம், உறுதி என்றதாய்-ஆதாரமாய், என்றும் உள்ளதாய் - நித்தியமாய், எவற்றினும் - எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களினும், இசைய நின்றதாய் - கலந்துவாழுவதாய், நிலைநின்றிடும் - சாசுவதமாகநிற்கும், அறிஞ - முற்றறிவினையுடையவனே, என்நெஞ்சம் - அடியேன் மனம், மற்றதாய் - சபையாகக்கொண்டு, இன்ப உருக்கொடு-சுகவடிவுதாங்கி, நடித்திடின் - நடிப்பையாயின், வாழ்வேன் - பிழைப்பேன் என்க.

(வி - ரை.) "இலங்குமுயிருடலனைத்துமீசன்கோயில்" என்றதற்கேற்ப, ஆன்மாக்களின் மனத்தினை முதல்வன் அநாதிதொட்டேக்கோயிலாக்கொண்டிருக்கினும் மலத்தடிப்புள்ள வரையில் மறைந்தும் மலவொடுக்கத்தில் வெளிப்பட்டும் விளங்குவனாகலினாலும், அங்ஙனம் வெளிப்பட்ட காலத்திலேயே திருவருள்பெற்றுய்தற் கிடமாகலினாலும், தன்னிடத்துவெளிப்படவேண்டுமென்பார், நெஞ்சமன்றதாயின்பவுருக்கொடு நடித்திடின் வாழ்வேன் என்றனர். (கஎக)

தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய்.

(இ-ள்.) தனிஇருந்து - தனித்திருந்து, அருள் - அருட்டன்மையான சகசமேபொருந்திட - சகசநிஷ்டையேபடைத்திட, தமியேற்கு-தமியேனுக்கு, இனி-இனிமேல், இரங்குதல் - கிருபைசெய்தல், கடன் - தேவரீர்கடனாகும், இதுசமயம் - (அதற்கு) இதுசமயமாம், என் இதயக்கனிவும் - என்னுடைய இதயத்தின் கனிவும், அப்படியாயினது - அவ்வாறேயாயிற்று, ஆதலால் - ஆகையால். கருணைப்புனித-கருணைமூர்த்தியாகிய பரிசுத்தனே, நீ - தேவரீர், அறியாதது ஒன்று - அறியாததொரு, உள்ளதோ-பொருளுண்டோ, புகலாய் - சொல்வாய். என்க.

(வி - ரை) சகசநிஷ்டை யென்பது மோனசமாதியாகும். அதாவது சதா அந்தர்முகமாகவிருந்து ஆனந்தாதீதத்திலழுந்தியிருப்பதாம். திருமந்திரம் "ஒன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் பராபர, மொன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேன் சிவசுதி, யொன்றிநின் றுள்ளே யுணர்ந்தேனுணர்வினை, யொன்றிநின்றே பலவூழிகண்டேன்." என்றதனுற்காண்க. அவாவெழுந்த காலத்திலதைப்பூர்த்தி செய்து வைக்கின் அதுபலிக்குமாகலின், இதயக்கனிவுமப்படியாயின இரங்குதல் கடனிது சமயமென்றனர். (கஎச)

திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப்
பொருந்து நாணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநாள் பொருந்தா
திருந்த நாள்வெகு தீவினை யிழைத்தநா ளென்றால்
அருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்நா ளடிமை.

(இ-ள்.) திருந்து - திருத்தமாகிய, சீர் - சிறப்படைந்த, அடித்தாமரை - திருவடித்தாமரைகளுக்கு, அன்புதான் செய்யப் பொருந்தும் நாள் - அன்புசெய்யப் பொருந்தியநாள், நல்ல - நன்மையான, புண்ணியம் - புண்ணியமுண்டாதற்கேதுவாகிய நாள் - நன்னாளாகும், பொருந்தாது இருந்த - அன்புவையாதிருந்த, நாள் - நாளானது, வெகு - அனேகமான, தீவினை - பாவ வினை, இழைத்தநாள் - செய்தநாளாகும், என்றால் - என்றுசொல்லுமிடத்து, அருந்தவா - அருமையான தவசொரூபனே, அடிமை - அடியேன், உன்னை - தேவரீரை, பொருந்துநாள் - அடையுநாள், எந்நாள் - எந்நாளோ, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன்திருவடியினை மனத்தின்கண்ணே சிந்தித்தமாத்திரத்தில் ஐம்புலன்வழியே செல்லவொட்டாமற்றடுத்து இருவினைத்தொழிலினையுமாற்றி உண்மையினையறிவிக்குந் தன்மையைப் பயப்பிக்குமாதலால் அடித்தாமரைக்கன்புதான் செய்யப்பொருந்து நாணல்லபுண்ணியஞ்செய்யுநாள் என்றனர் திருமந்திரம் "வைத்தேனடிக்கண் மனத்தினுள்ளே நான், பொய்த்தேயெரியும் புலன்வழிபோகாமல், எய்த்தேனுழலுமிருவினைமாற்றி, மெய்த்தேனறிந்தே னவ்வேதத்தினந்தமே." என்றதனுற்காண்க.

> பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய
> தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி
> மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்பு வைத்தும்
> துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன் சொலாய்.

(இ - ள்.) பின்னும் (ஆய்) - பிற்காலத்துமுள்ளதாகி, முன்னும் ஆய் - முற்காலத்துமுள்ளதாகி, நடுவும்ஆய் - இடையேயுள்ளதுமாகி, யாவினும் - எல்லாப்பொருள்களினும், பெரியதுஎன்னும் - பெரியபொருள்என்றுசொல்லப்படுகிறதாகி, எவ்வுயிர்த்திரளையும் - ஆன்மகோடிகளையெல்லாம், இயக்கி - அசைவித்து, மன்னும் - நிலைபெற்றுள்ள, தண் - குளிர்ந்த, அருள்வடிவமே - அருளுருவமே, உனக்கு - தேவரீரிடத்து, அன்பும் வைத்தும் - அன்புசெய்தும், துன்னும் - மிகுதியான, இன்னல் என் - துன்பம்யாதுக்கு, யான் என்னும் - நானென்னும், அகந்தை என் - அகங்காரம் யாதுக்கு, சொலாய் - சொல்லுவாய், என்க.

(வி - ரை) அன்புவைத்தும் இன்னலேன் அகந்தையேன் என்றதென்னையோவெனின்? முதல்வனை முன்னிலையாக்கொண்டு அவன்பாலன்புபாராட்டுகருமமனைவும்பிராரத்துவவாசனைத்தாக்கி இன்னல்முதலியதோரோவழியுண்டாமென்பதாம் அன்பினுக்கு முதல்வனுக்கும் பேதமில்லையெனத் தேர்ந்து அம்முதல்வனைத் தன்னுள்ளேயத்துவிதமாகக்கண்டு அனுபவிப்பதற்கேதுவான அன்புவினைத்தவழி பிராரத்துவவாசனை தாக்காது இன்னல் முதலியனும் விளையாவென்பதாம். (எகசு)

> மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யாம்
> உன்னை நான்மறந் தெவ்வண முய்வண முரையாய்

முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத்
தன்னைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடும் தக்கோய்.

(இ - ள்.) முன்னை - பூர்வசென்மங்களிற்செய்த, வல்வினை - வலியப வத்தின், வேர்அற- மூலமொழிய, முடித்து - பண்ணி, என்றும் - எக்கால தும், முடியா-கெடாத, தன்னை - உன்னை, தன் அடியார்க்கு - உன்னடியா கட்கு, அருள் புரிந்திடும் - அருள் செய்கின்ற, தக்கோய் - நடுவானவனே மின்னை அன்ன - மின்னலையொத்த, பொய்வாழ்க்கையே - பொய்வாழ்வினை யே, நிலையென - நிலையென்று, மெய்ஆம் - உண்மையாகிய, உன்னை - உ னை, நான்மறந்து - நான்மறந்துவிட்டு, உய்வணம் - பிழைக்கும்வகை, எவ் ண்ணம் - எவ்வகை, உரையாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - ரை) சென்மாந்தர வினைகளையு மொழிக்க வல்லவன் முதல் னென்பார், முன்னைவல்வினை வேரறமுடித்து என்றனர். தேவாரம் ' மேலை ப்பண்டை வினையறுப்பான் பைங்கணேற்றூர் பலியேற்றூர் பத்தனை நல் ராரே" என்றதனூற்கண்டுகொள்க, அங்ஙனம் வினையை நீக்கியடியார்கட் அருளுஞ்செய்வனாகலின் அடியார்க்கருள்புரிந்திடுந்தக்கோய் என்றனர் தே வாரம் "தன்னடியார்க்கருள்புரிந்தநாகவுந்தோன்றும்" என்றதனூற்காண்

எம்பராபர வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சும்
உம்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்ற யுன்றன்
அம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணையென வடிமை
நம்பி னேனினிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய்.

(இ - ள்.) எம் - எம்முடைய, பராபர - பராபரனே, எம் - எம்முடை உயிர்த்துணைவ - உயிர்த்துணைவனே, என்று இறைஞ்சும் - என்று வணங் கின்ற, உம்பர் - அவ்வுலகினர்க்கும், இம்பர்க்கும் - இவ்வுலகினர்க்கும், உ க்கணே - அவர்மனத்தின்கண்ணே, நடிக்கின்றாய் - நடனஞ்செய்கின்றனே உன்றன் - தேவரீருடைய, அம் - அழகிய, பொன் - பொன்போன்ற, மா பெருமைபொருந்திய, மலர்-தாமரைபோன்ற, பதத்தையே-திருவடியையே துணைஎன - துணையென்று, அடிமை - அடியேன், நம்பினேன் - நம்பியிரு கின்றேன், இனிபுரப்பது-இனிக்காத்தருள்வது, எக்காலமோ - எந்தக்கா மோ, நவிலாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - ரை) தேவாரம். "விண்ணுளாரும் விரும்பப்படுவர், மண்ணுளா மதிக்கப்படுவர், எண்ணினர்பொழிற் குழிடைமருதினை, நண்ணினரை நல் லுவினைநாசமே." என்றதனால் இருவகை யுலகத்தினரும் முதல்வனை வி ம்பிமதித்துவாழவே அவர்கள் வினையை போக்குவான் அம்முதல்வன் அவ மனத்தின்கணின்றியமையாதுவாழ்வானுகலின் உம்பரிம்பர்க்குமுளக்கணே நடிக்கின்றாய் என்றனர். (எ...

பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேல்
சூடி வாழ்ந்தன ரலநின் னடியர்யான் றொழும்பன்

நாடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித்
தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்னினிச் செய்வேன்.

(இ-ள்.) பாடி - பாடியும், ஆடி - ஆடியும், நின்று இரங்கி - நின்றழுது, - தேவரீரது, பதமலர் - திருவடிமலரை, முடிமேல் சூடி - சிரசிற்றரித்து, நின்னடியர் - உன்னடியார், அமல-பரிசுத்தனே, வாழ்ந்தனர் நித்திய வாழ்வையடைந்தார்கள், தொழும்பன்யான்-தொண்டனாகிய நான், இந்த உலகத்தைநாடி-இவ்வுலகினைவிரும்பி மெய் என நம்பி - உண்மையென்று நம்பி, வெறுந்தீமையே-அநேகபாவத்தினையே, தேடினேன்-சம்பாதித்துக் கொண்டேன், இனி என்செய்வேன் - இனிமேலென்செய்குவேன், என்க.

(வி-ரை.) அடியார்கள் ஆனந்தமேலீட்டால் முதல்வன்சந்நிதானத்தில் ஆடியும்பாடியும் அகங்கசிந்துருகித் திருவடியிற்பணிவார்களாகையால், பாடியாடிநின்றிரங்கி நின்பதமலர் முடிமேல் சூடிவாழ்ந்தனர் என்றனர். திருவாசகத்தில், "பாடவேண்டுநான்போற்றி நின்னையே பாடி நைந்து நைந்துருகிநெக்குநெக்,காடவேண்டுநான்போற்றி யம்பலத்தாடுநின் கழற்போதுநாயினேன், கூடவேண்டுநான்போற்றி யிப்புழுக்கூடுநீக்கெனைப் போற்றிபொய்யெலாம், வீடவேண்டுநான்போற்றி வீடுதந்தருளுபோற்றி நின்மெய்யர் மெய்யனே," என்றதனுற்காண்க. இத்தகையகாரியங்களிற் றொன்றுஞ்செய்யாது பிரபஞ்சமுமாகவிருந்து கெட்டேனென்பார், உலகத்தை மெய்யென நம்பித்தேடினேன் வெறுந்தீமையேன் என்றனர். (௭௰௯)

களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டும்
அளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா
உளவி லேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்திநுன் னடிமை
வளரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன்.

(இ-ள்.) களவு - திருட்டு, வஞ்சனை - கபடம், காமம் - விருப்பம், என் - என்ற, இவை எல்லாம் - இவைகளையெல்லாம், காட்டும்-காட்டும், அளவு - அளவினையுடைய, மாயை - மாயையினை. இங்கு - இவ்விடத்து, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அமைத்தனர் - வைத்தவர், ஆர் - யாவர், ஐயா - ஐயனே, உளவிலே - இரகசியத்திலே, உள்ளவாறு - உள்ளபடி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உணர்த்தின் - தெரிவிக்கின், உன் அடிமை-தேவரீரின் அடிமையான், மதிதளர்வு - அறிவுதளர்ச்சி, இன்றி - இல்லாமல், வளரும்-விருத்தியடைகின்ற. மாமதிபோல்-பெரியசந்திரன்போல, வாழ்வேன்-வாழ்ந்திருப்பன், என்க.

(வி-ரை.) பொல்லாங்குசெய்தலும், பொய்சொல்லுதலும், கண்டதை எடுத்துமயங்கிவருகிறதும், காமவாசையால்மூர்ச்சிக்கிறதும், ஆசையுண்டாயினேயில்லையாக வொளித்தலும், உயிருக்கிருதிவருமென்று அச்சப்பட்டுத் திரிகையும் மாயையின்குணங்களாதலால். களவுவஞ்சனை காமமென்றிவையெலாங்காட்டும் அளவுமாயையென்றனர். ஆன்மாக்கட்குமாயையானது மெய்ய

வும் ஆகந்துகமாகவந்ததில்லையெனவும் குறிப்பிப்பார், மாயையிங்காரென கமைத்தனர் என்றார். மாயையின் மயக்கத்தால் நாளுக்குநாள் அறிவுதே பிறைபோலாகின்றதெனக்குறிப்பிப்பார்,உலவிலேயெனக்குள்ளவாறனர் நினுன்னடிமை வளருமாமதிபோன் திதளர்வின்றிவாழ்வேன் என்றன

வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றும்
தீன னாயகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய்.

(இ-ள்.) வானநாயக-விண்ணுலகத்தலைவனே, வானவர் நாயக-தேவ கட்குத் தலைவனே, வளம் கூர் - வளமிகுந்த, ஞான நாயக - ஞானதிபனே நான்மறை - நான்குவேதங்கட்கும், நாயக - முதல்வனே, நலம் சேர் - ந மைபொருந்திய, மோனநாயக - மௌனநிலைக்கிறைவனே, நின் - தேவரீ அடிக்கு - திருவடிக்கு, அன்பு இன்றி - அன்புசெய்தலில்லாமல், முற்று முழுதும், தீனனாய் - ஏழையாகி, அகம் வாடவோ - மனநோகவோ, எ செய்வேன் - என்செய்யவல்லேன், செப்பாய் - சொல்லாய், என்க.

(வி - ரை.) "விஸ்வாத்மகம் ஸதஸதம்தமநந்தமீஸம் விஸ்வேஸ்வ பரமகாரணமப்ரமேயம் விஸ்வாதிபம் பரமகாரண சார்யஹீநம்நித்ய எனவும், தேவாரம், "வேதநாயகன் வேதியர்நாயகன், மாதிநாயகன் ம வர்நாயகன், ஆதிநாயகனாதிரைநாயகன், பூதநாயகன்புண்ணியமூர்த்தியே எனவும் முதல்வனைச் சுருதிகள் கூறுகின்றமையின், வானமுதலான யாவ நிற்கும் நாயகனேயென்றனர். (எச

ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன்

(இ-ள்.) ஏதம் - குற்றம், அற்றவர்க்கு - நீங்கினவர்கட்கு, இன்பமே சுகத்தினையே, பொழிகின்ற - சொரிகின்ற, இறையே - இறைவனே, பா கம் - பாவவுருவாகிய, கருங்கல் - கருங்கல்லினைப்போன்ற மனம் - மன னது, கோயிலா-ஆலயமாக, பரிந்து - விரும்பி, சூது - வஞ்சனைக்கிடமா அகத்தனாய் - மனத்தினனாய், யாதினும் - எப்பொருளினிடத்தும், இச் மேல் தோன்றும் - விருப்பமிகுதியாகத் தோன்றுகின்ற, வாதனைக்கு-த பத்திற்கு, இடம் ஆயினேன்-இடமாயிருக்கின்றேன், எவ்வண்ணம் வ வேன் - எவ்விதம்வாழ்வேன், என்க.

(வி-ரை.) ஏதமாகிய சிற்றின்பத்திற்கே மனத்தினை யிடமாகிவ த்துக்கொண்டிருந்தார் அச்சிற்றின்பத்தினால் விளையும் பிரயோசனம் யோசமில்லையெனக்கருதியமாத்திரத்தே அம்மனத்தின்கண்ணேயேரின்

விளையுமாகலின், ஏதமற்றவர்க்கின்பமே பொழிகின்றவிறையே என்றனர் இத்தகையபேரின்பத்திற்கு இடங்கொடாது சூதுமுதலிய தூர்க்குணங்கட்கேயிடமாயிருத்தல்பற்றி மனத்தினைக் கருங்கன்மனம் என்றனர் (௭௪௨)

தெளிவோ டீகையோ வறிகிலா னறிவிலான் சிறிதும்
அளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென வறிந்தோ
எளிய னாக்கினை யென்செய்வே னென்செய்வே னெல்லா
வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா யாவுமா முரவோய்.

(இ-ள்.) எல்லா ஒளியும் ஆய் - பிரகாசத்துடன் கூடிய எவ்வகைப் பொருளுமாகி, நிறை - எங்கும் நிறைந்த, வெளியும் ஆய் - வெளியுமாகி, யாவும் ஆம்-மற்றையவெல்லாப்பொருளுமாகிநின்ற, உரவோய்-அறிவனே, தெளிவொடு - மனத்தேற்றத்தோடு, ஈகையோ-கொடையோ அறிகிலான்-தெரிகிலான், அறிவு இலான் - அறிவில்லாதவன், சிறிதும் - கொஞ்சமும் அளியிலான் - கிருபையில்லாதவன், இவன் - இத்தகையன், திருவருட்கு - திருவருளினுக்கு, அயல்என - புறம்பென, அறிந்தோ - உணர்ந்தோ, எளியன் ஆக்கினை - ஏழையாக்கினை, என்செய்வேன் என்செய்வேன் - என்செயக்கடவேன் என்செயக்கடவேன். என்க.

(வி-ரை.) திருவருளினுக்குப் பாத்திரமுடையார் தெளிவும், ஈகையும் அளிவும், அறிவும் உடையராயிருத்தல் வேண்டுமாகலின் அத்தகையசெயல் சிறிதுமில்லாதவனாகலின் திருவருளைக் கூட்டிவையாது கழித்தனையென்பார், தெளிவோ......எளியனாக்கினை யென்றனர். ஈண்டுஎளியனென்றது திருவருட்செல்வமடையாதவன் என்றபடியாம். (௭௪௩)

கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர் கருத்துள்
நண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்தநா ணணுகும்
மண்ணும் விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமு மாறாப்
பெண்ணு மாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற பெரியோய்.

(இ-ள்.) மண்ணும் - பூமியும், விண்ணும் - ஆகாயமும், மற்றுள்ளன - இவற்றிற்கு அன்னியமாயுள்ளனவாகிய, பூதமும்-(தீபுனல் காற்றுமுதலிய) பூதங்களும், மாறா-நீங்காத, பெண்ணும் - பெண்ணும், ஆணும் ஆய் - ஆணுமாகி, அல்ல ஆய்நிற்கின்ற - அவையல்லவுமாகிநிற்கிற, பெரியோய்-பெரியோனே, கண்ணின் உள் - கண்ணுக்குள்ளே, மணி என்ன - மணியென்று சொல்லும்படி, தொழும் - வணங்குகின்ற, அன்பர்கருத்துள்-அன்பர் மனத்தின்கண்ணே, நண்ணுகின்ற-பொருந்துகின்ற, நின் அருள்-தேவரீர் திருவருளானது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எந்தநாள் - எக்காலத்தில், நணுகும்-பொருந்தும். என்க.

(வி-ரை.) மண், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம் முதலியவும் மற்றையவும் முதல்வனேயென்பார், மண்ணும்......பெரியோய் என்றனர். தேவாரம், "நீர

வன்றீயினேடு நிழலவனெழிலதாய, பாரவன்விண்ணின்மிக்க பரமவன் பரமயோகி, யாரவனண்டமிக்க திசையிலேடொளிகளாகிப், பாரகத்தமுதமானூர்பழனத்தெம்பரமனாரே," என்றதனாற் காண்க. (௭௪௪)

சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோர்
அகமெலா நிறைந் தானந்த மாயினை யளவில்
மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாறு
இகமெ லாமெனைப் பிறந்திடச் செய்ததே னெந்தாய்.

(இ - ள்.) சகம் எல்லாம் - உலகங்களனைத்தினையும், தனி புரந்தனை - பொதுவறக்காத்தனை, தகவு உடை - தகுதியினைவாய்ந்த, தக்கோர் - மேலோர்களுடைய, அகம் எல்லாம் - மனமெல்லாம். நிறைந்து - தங்கி, ஆனந்தம் ஆயினை - இன்பவுருவாயினை, அளவு இல் - அளவற்ற, மகம் எல்லாம் - யாகங்களெல்லாவற்றையும், புரிந்தோரை - செய்தவர்களை, வாழ்வித்தனை - வாழச்செய்தனை, மாறு - நீங்காமல், என்னை - அடியேனை, இகம் எல்லாம் - இவ்வுலகங்களிலெல்லாம், பிறந்திடச்செய்தது - பிறக்கும்படிச்செய்தது, என் - யாதுக்கு, எந்தாய் - எந்தையே. என்க.

(வி-ரை) இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் வேண்டிய வனைத்தினையுங்கொடுப்பது வேள்வியாகலினாலும் அவ்வேள்விக்குத் தலைவன் முதல்வனேயாகலினாலும், மகமெலாம் புரிந்தோரை வாழ்வித்தனையென்றார். காஞ்சிப் புராணம். "எச்சமொன்றே யிருமையினு மேலாமிமையோர்க்கு வப்பாவ, தெச்சமொன்றே மகத்திறையாமெம்மான் விழைபப்படுவதுவு, மெச்சமொன்றே நனிசாலச் சிறந்தபொருளு மிருங்கரும, வெச்சமிகர் வேறில்லையெனப் பரத்துவாசனியம்பினனால்" என்றதனாற்காண்க. ஈண்டுமகமென்றது பசுக்கொலைபுரிந்து எகான்மவாதிகள் செய்யும் யாகமன்று. இது சைவயாகமேயாம்.

ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளியேன்
வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ வளர்ப்பாய்
ஆய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை யறிவால் (ய்
தோய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாந் தோன்றலாந் தூயோ

(இ-ள்.) ஏய்ந்த - பொருந்திய, நல் அருள் - சிறந்த அருளினை, பெற்றவர்க்கு - அடைந்தவர்கட்கு, எளியேன் - ஏழையேன், ஏவலாய் - ஏவலாளாகி, வாய்ந்த - வாய்ப்பாகிய, பேர் அன்பு - மிகுந்த அன்பினை, வளர்க்கவும் - பெருக்குமாறும், நீ - தேவரீர், கருணை - கிருபையை, வளர்ப்பாய் - விருத்தியாக்குவாய், ஆய்ந்த - ஆராயப்பட்ட, மா - பெரிய, மறை எத்தனை - வேதங்களெத்தனை, அத்தனை - அத்தனையும், அறிவால் - ஞானத்தினால், தோய்ந்த பேர்கட்கும் - கிடைக்கப் பெற்றவர்கட்கும், தோன்றிலா - காணப்படாத, தோன்றல் ஆம் - பெரியோனாகிய, தூயோய் - பரிசுத்தனே. என்க.

(வி-ரை.) பாசம் நீங்கும்பொருட்டுச் சிவஞானச் செயலை மேலிட்டிருக்கின்ற அறிஞர்கள் முதல்வனுடையதிருவருள்பெற்றவர்கட்கே அடிமைசெ

ய்ய வேண்டுமாகலின், அருள்பெற்றவர்க்கேயலாவெளியேன் வாய்ந்தபேரன்பு வளர்க்கவுங்கருணை நீவளர்ப்பாய் என்றனர். சிவஞானசித்தியார், "திங்கண்முடியாரடியோமென்று திரிந்திடுவர் சிவஞானச் செய்தியுடையோரே," என்றதனாற்காண்க.

தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியேன்
மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில் வீழேன்
ஒக்க றாய்தந்தை மகவெனும் பாசக்கட்டுடனே (தேன்
துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய்வான் றுணிந்

(இ-ள்.) தக்க - தகுதியினையுடைய, நின் - தேவரீரது, அருள்-திருவருளைப் பற்றிய, கேள்வியோ சிறிது இன்றி - கேள்வியோ சிறிதுமில்லாமல் தமியேன் - தமியனேன், மிக்கதெய்வமே - மேற்பட்டதெய்வமே, நின் - தேவரீரது, இன்பவெள்ளத்தில்-ஆனந்தக்கடலில், வீழேன்-மூழ்காதவனாயினேன், ஒக்கல் - சுற்றத்தினர், தாய்தந்தை - தாய்தந்தையர் மகவு - புதல்வன், எனும் - என்கின்ற, பாசக்கட்டுடனே - பாசத்தளையுடன், துக்கவெள்ளத்தில் - துன்பசாகரத்தில், ஆழ்கின்றேன்-மூழ்காநின்றேன், என்செய்வான் துணிந்தேன் - என்னசெய்யத்துணிந்தேன், என்க.

(வி-ரை) திருவருட் சம்பந்தமான கேள்வியிலையேல் சிந்தித்தலும் தெளிதலுமுண்டாகாதாகலினாலும், அவையுண்டாகாதாகவே துக்கசாகரநீத்தலும் ஆனந்தசாகரமடைதலும் கிட்டாதாகலினாலும், இதுபற்றியே "கேள்விமுயல்" என மூதாட்டியாருங் கூறியிருத்தலினாலும், நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றி எனவும், இன்பவெள்ளத்தில் வீழேன் எனவும், துக்கவெள்ளத்திலாழ்கின்றேன் எனவுங்கூறினர். (௭௪௯)

பவம்புரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செயும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே தருமம்
அவப்புரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொடத்துவத் திரையெறி கடலெனு நலத்தோய்.

(இ-ள்.) அவம் - வீணானகாரியங்களை, புரிந்திடார்க்கு - செய்யாதார்க்கு, ஆனந்த அமிர்தத்தை-ஆனந்தாமிருதத்தினை, அளிக்க-கொடுக்க, நவங்கொள் - புதுமையைவாய்ந்த, தத்துவம் - தத்துவமாகிய, திரை எறி - அலைகளைவீசாநின்ற, கடல் எனும் - சமுத்திரமென்று சொல்லப்பட்ட, நலத்தோய் - நன்மையினையுடையோனே பவம்புரிந்திடும்-பாவத்தினைச்செய்கின்ற, பாவியேற்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, அருள்நிலை-திருவருணிலை, பதிய - உண்டாக, தவஞ்செயும்படி - தவத்தைப்புரியும்வண்ணம், தயவு செய்தருள்வதே - தயைசெய்தருளுவதே, தருமம்-தருமமாவதும், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன்றிருவருள் அடையவேண்டின் எல்லாவிரதங்களுள்ளும் தவஞ்சிறந்ததாகலின், தவஞ்செயும்படி தயவுசெய்தருள்வதேதருமம்

என்றனர், காஞ்சீப்புராணம். "தவமே மேலாநெறியாகுந்தவமே சிவனார்த மைக்காட்டும், தவமேதுறக்கமடைவிக்கும் தவமே நானத்தேவாக்குந், தவ மேவலாரித்திசைக்கிறைவர் சார்ங்கனயனுமாக்குவிக்குந், தவமேகிடைப் பிற்கிடையாத துண்டோவென்று சாற்றினனல்." என்றதனுற்காண்க.

உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனையே
பற்று கின்றன ரெந்தைநின் னடியர்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதற்றான்
அற்றி ருந்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ராளேன்.

(இ-ள்) நின் - தேரீருடைய, அடியர் - அடியார்கள், உற்றுணர்ந்து- ஆராய்ந்தறிந்து, எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், நீ அல்லது - தேவரீரல்லது, இல்லை என்று-அன்னியமாக வேறு பொருளில்லையென்று, எந்தை- எந்தையே, உன்னையே - தேவரீரையே, பற்றுகின்றனர் - அடைகின்றனர், யான்-அடியேன், பாவி - பாவி, முற்றும் - முழுவதும், மாயம் ஆம்-காரியத்தாற் பொய்யாகிய, சகத்தையே - உலகத்தினையே, மெய்என - சத்தியமென, முதல்வன்தான் அற்று இருந்திட-முதலேயற்றொழிய,தொழில்செய்வான்தன்னை - தொழில்செய்பவனை, நிகர் ஆனேன் - நிகர்ப்பவனானேன். என்க.

(வி - ரை) "எல்லாமுலகமுமானாய் நீயே" என்றதேவாரச்சுருதியின் உண்மையுணர்ந்த பெரியோர்கள் தேவரீரையே நாடுகின்றனர். அவ்வுண் மையினையறியாத பாவியாகவடியே னிருத்தலின் தேவரீரை நாடாது அசத்தியப்பிரபஞ்சத்திலாழ்ந்து கிடக்கின்றேனென்றதாம். (எசஅ)

மண்டலத்தின்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை
யகோவெனவும் வாரணுதி
அண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ
தானம் போல
எண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்வெளியி
லிலக வைத்துக்
கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை யெவராலு நிச்சயிக்கக்
கூடா தொன்றை.

(இ-ள்.) மண்டலத்தின் மிசை - உலகத்தின்மீது, ஒருவன் செய்த- ஒருவன் காட்டிய, வித்தை - வித்தையானது, அகோ எனவும் - ஆச்சரியமெனவும், வாரணுதி - கோழிமுதலியவற்றின், அண்டமவை-முட்டைகளை, அடுக்கடுக்காய்- அடுக்கடுக்காக, அந்தரத்தில் - ஆகாயத்தில், நிறுத்தும்-

வைக்கின்ற, அவதானம்போல - சாமர்த்தியம்போல, எண்தரும்-எண்ணிக் கையிலமர்ந்த, நல் - சிறந்த, அகிலாண்டகோடியை - கோடிக்கணக்கான உலகங்கள், தன்-தன்னுடைய, அருள்வெளியில்-சிதாகாயத்தில், இலக-பிரகாசிக்கும்படி, வைத்துக்கொண்டுகின்ற - அடக்கிவைத்துக்கொண்டிருக்கிற, அற்புதத்தை - அதிசயப்பொருளை, நிச்சயிக்ககூடா-இத்தகையதென த்துணியக்கூடாத, ஒன்றை - ஒப்பற்றதனை என்க,

(வி - ரை) இந்திரசாலவித்தைகாட்டுவாரொருவன் அநேகமான முட்டைகள் ஒன்றின்மேலொன்றாகவாகாயவெளியினிற்குமாறுகாட்டுவதுபோல முதல்வன்பல்லாயிரவண்டங்களையும்ஆகாயத்திலடுக்கடுக்காய்வைத்துள்ளானென்பதாம் கடலினிடத்துள்ளமணற்கூட்டங்கள்போலஅண்டங்கள்எண்ணிலவிருத்தலின் அண்டகோடி என்றனர். திருமந்திரம், "பெறுபகிரண்டம் பேதித்தவண்டமெறிகடலேழின்மணலளவாகப்பொறியொளிபொன்னணியென்னவிளங்கிச்,செறியுமண்டாசனத்தேவர்பிரானே" என்றதனாற்காண்க முதல்வன்சர்வவியாபியாகலின்பல்லாயிரவண்டங்களும் அவனுள் வியாப்பியமாகுமென்பர், அகிலாண்டகோடியைத்தண்ணருள்வெளியிலிலகவைத்து என்றனர். இது முதலெட்டுச்செய்யுள்வரையிற் குளகம், என்னை? "குளகம் பலபாட்டொருவினை கொள்ளும். அகோ என்பது வியப்பிடைச்சொல்.

ஒன்றிரண்டாய் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம்
யோக பூமி
நின்றுதெளிந் தவற்பேசா மௌனநியா யத்தைநிறை
நிறைவைத் தன்னை
யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்
யசல மாகி
யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தன்னொன்ற சாந்தபத
வியற்கை தன்னை.

(இ - ள்) ஒன்று இரண்டுஆய் - ஒன்றாகவும் இரண்டாகவும், விவகரிக்கும்-விவகாரஞ்செய்யும், விவகாரம்-விவகாரத்தினை, கடந்து-ஒழிந்து, ஏழாம் யோகபூமி-ஏழாவது யோகபூமியில், நின்று-தங்கி, தெளிந்தவர்-அறிவோர்க்கு, பேசா-பேசாமையான, மௌனநியாயத்தை-மவுனநீதியினை, நிறைநிறைவை-முழுநிறைவினை, தன்னைஅன்றி-தன்னையல்லது, ஒருபொருளுமில்லாததாக எப்பொருட்கும்-எல்லாப்பொருள்களுக்கும், தான்முதல்-தானேமுதற்பொருளாகி, அசலம்ஆகி - சலியாததாகி, என்றும்உள்ள-எக்காலத்தும்நிலைபெற்ற, இன்பத்தை - ஆநந்தத்தை, என்க.

(வி - ரை.) ஏகான்மவாதியைப்போல் ஒன்றென்றும், பேதவாதியைப்போல் இரண்டென்றுங்கூறாது போதத்தையொழித்துமவுனமாயிருக்கவேண்டுமென்பார் ஒன்றிரண்டாய்விவகரிக்கும்விவகாரங்கடந்து என்றார்

ஒழிவிலொடுக்கம் 'ஏகமிரண்டெனுமற்சுமாவிருவென்றுசொன்னான்'என்றதனாற்காண்க. யோகபூமிகள் ஏழாவனசுபேச்சை,விசாரணை,தனுமானசி சத்துவாபத்தி,அசஞ்சத்தி,பதார்த்தபாவனை,துரியகைஎன்பனவாம் இவை முறையே நற்சங்கவற்சிதர்களும், ஞானசாத்திரம்பயின்றவர்களும்மூவேடணைநீத்தவர்களும், ஞானவுணர்ச்சியடைந்தவர்களும், தவம்புரிந்தவர்களும், திரிபுடியற்றவர்களும் சிவமாந்தன்மையடைந்தவர்களுமடையும் பூமிகளாம்

பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்
பரிசு காட்டி
சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதா யாரம்பத்
தன்மை யாகி
விதமியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளை நீண்டெழுந்து
விமல மாகி
மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை
மௌன வாழ்வை

(இ-ள்) பதம் மூன்றும் - மூப்பதங்களையும், கடந்தவர்க்கு - தாண்டினர்க்கு, மேலான-மேன்மையாகிய, ஞானபதம்-ஞானமாகியபதத்தின்பரிசுகாட்டி-தன்மையினைக்காட்டி, சதம் ஆகி-சாசுவதமாகி, நிராலம்ப-பற்றுக்கோடில்லாத, சாட்சியதாய்-சாட்சிபூதமாகி, ஆரம்பத்தன்மைஆகி- ஆதியாந்தன்மை யுடையதாகி, விதம் யாவும் கடந்து - எல்லாவிதங்களையுந்தாண்டி, அவித்தை என்னும் - அஞ்ஞானமென்னும், இருளை-அந்தகாரத்தினை, கீண்டு-பிளந்து, எழுந்து - எழுந்து, விமலம்ஆகி - மலரகிதமாகி, மதம்ஆறும்- ஆறுசமயங்களும், காணாத - காணக்கூடாத, ஆனந்தசாகரத்தை - இன்பக்கடலை, மௌனவாழ்வை - மவுனவாழ்க்கையை, என்க.

(வி - ரை) சரியை, கிரியை, யோக முதலியவற்றால் அடைதற்கேதுவாயுள்ள சிவசாலோக, சிவசாமீப, சிவசாரூபமாகியமுப்பதங்களையடைதற்குக்காரணமாய தன்மையினைப் பெற்றவர்கட்கே ஞானம்சித்திக்குமாகலின் பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப் பரிசுகாட்டிஎன்றனர் சுத்தாத்துவிதசித்தாந்தசன்மார்க்கர் அறியத்தகுந்தமுதல்வனது உண்மைநிலையினைச் சோபானமார்க்கத்தர் அறியாராகலின் மதமாறுங் காணாத வானந்த சாகரத்தை என்றனர். (எடுக)

வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை
மணியைப் பொன்னைத்
தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவிதவின்பச்
சாரந் தன்னைச்
சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியை
சுகத்தை மாறு
தேயூகைகுங் கலந்தின்ருய் நாளையா யென்றுமா
மியற்கை தன்னை.

(இ-ள்.) வாழ்வு அனைத்தும் - எல்லாவாழ்வுகளையும், தந்த - அருளிய, இன்பக்கடலை - ஆனந்தசாகரத்தினை, நல் - சிறந்த, அமிர்தை - அமுதத்தினை, மணியை - மாணிக்கத்தினை, பொன்னை - சுவர்ணத்தினை, தாழ்வு அற - இழிவற, என் - அடியேனது, உள்ளத்து - மனத்தினிடத்து, இருந்த - எழுந்தருளியிருந்த, தத்துவத்தை - உண்மைப்பொருளை, அத்துவித சாரம் தன்னை - அத்துவித சாரத்தினை, சூழ் - வளர்ந்த, பெரும்பேர்ஒளியை - மிகவும் பெரிதாகிய ஒளியினை, ஒளிபரந்த - ஒளிபரவிய, பரவெளியை - பரமாகாயத்தினை, இன்பச்சுகத்தை - பேரானந்தத்தை, மாறாது - நீங்காது, எழ்உலகத்திலும்வியாபித்து, இன்று ஆய் - இன்றாகி, நாளை ஆய் - நாளையாகி, என்றும் ஆய் - என்றுமாகின்ற, இயற்கைதன்னை - இயற்கையினை. என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மகோடிகள் அவரவர்கள்செய்த சன்மத்திற் கேற்ப அவரவர்கள் போகங்களை அவரவர்கட்குக்கூட்டிவைப்பான் முதல்வனேயாகலின், வாழ்வனைத்துத்தந்த வின்பமாகடலை என்றனர். சுத்தாத்துவிதசித்தாந்தத்தின் அனுபவமாயுள்ள ஞேயப்பொருள் முதல்வனேயாகலின் அத்துவிதசாரத்தை என்றனர். இன்றைக்கிருந்து நாளைக்கில்லாததன்மையினை வாய்ந்த ஆன்மாக்களைப் போலல்லாது என்று முள்ளவன் முதல்வனாகலின், இன்றாய் நாளையாய் என்று மாமியற்கை தன்னை யென்றனர். (எருஉ)

தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானாகச் செய்தருளுஞ்
சமத்தை லோகம்
மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொரூபானந் தச்சுடரை
வேத மாதி
யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய
விடைய றாத
பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பரவும்
புனித மெய்யை.

(இ-ள்.) தன்னையறிந்தவர் - தன்னையுணர்ந்தவர், தம்மை - தங்களை, தான் ஆக செய்தருளும் - தானாகச்செய்தருளுகின்ற, சமத்தை - சமயத்தையை, லோகம் - உலகத்தின், மின்னை - மின்னலை, நிகர்த்திட - ஒத்து (அழியவும்) அழியா - கெடாத, சொரூபானந்த சுடரை - சொரூபானந்தசோதியை, வேதம் ஆதி - வேதமுதலியவை, என்னை அறிவு அரிது என்ன - என்னையறிதல் அரிதாமென்னவும், சமயகோடிகள் - பலசமயங்களும், இடைய - (காணாது) பின்வாங்கவும், இடையறாத - விட்டுநீங்காத, பொன்னைவிரித்திடும்உலகத்து - பொன்னுலகத்தின், உம்பரும் - தேவர்களும், இம்பரும் - மனிதர்களும், பரவும் துதிக்கின்ற, புனிதமெய்யை - திருவருள் மேனியுடையதை என்க.

(வி-ரை.) தன்னைத்தன்னுடைய தேகத்தினுக்கன்னியமென்பதனை யறிந்த ஆன்மதரிசனஞ்செய்தவரே சிவதரிசனத்திக்கு யோக்கியர்களாய் அவர்கள் சுவானுபூதியாகிய ஞேயத்தமூர்த்திமுதல்வனுடனொன்றுபடுவாராத

லால் தன்னையறிந்தவர்தம்மைத்தானுகச் செய்தருளும் சமத்தை என்றனர். "சிவமாக்கியெனையாண்ட" என்றபெரியோர்கருத்து மிதுவேயாம் முதல்வன் வேதாதிகளாலும், சமயங்களாலும் அறிதற்கரிய அகளனுய்விளங்குபவனுயினும்பக்தியால் வழிபடுவோர்கட்கு அருட்டிருமேனிகொண்டு சகளனுய் விளங்குவனுகலின். வேதமாதிபுனிதமெய்யை என்றனர். (எருரு)

பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்ப்
 பாச சாலம்
விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்யபதத் தினிதிருந்த
 விவேகந் தன்னை
யிரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க
 ளிதயம் வேதச்
சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத
 சிதாகா சத்தை.

(இ-ள்.) பரவு அரிய-துதித்தற்கரிய, பரமசிவமாய்-பரமசிவமாகி, அது எனல் ஆய்-அது எனற்கேதுவாகி, நான்எனல்ஆய்-நான்என்பதற்கேதுவாகி, பாசசாலம்-பாசக்கூட்டத்தால், விரவி நின்ற-காரியப்பட்டுள்ள, விசித்திரத்தை-விசித்திர ரூபத்தினை, ஐக்யபதத்து-கலப்பில், இனிது இருந்த-இன்பமயமாயிருந்த, விவேகம் தன்னை-ஞானசொரூபத்தினை, இரவுபகல்-இராப்பகல், நினைப்பு மறப்பு - நினைப்புமறைப்புக்கள், என்னும்-என்று சொல்லப்படுகிற, தொந்தம்-தொடர்பினை, அறியார்கள்-அறியாதவர்களுடைய, இதயமே-இருதயமே, வேதச்சிரம் - வேதமுடிவென்று, வாழ்-அதனிடத்துவிளங்குகின்ற பராபரதை-பராபரவஸ்துவினை, ஆனந்தம் நீங்காத-இன்பநிறைந்த, சிதாகாசத்தை - ஞானுகாயத்தினை. என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன்யாருமறிதற்கரியவனுயிருப்பினும்அதுஎனச்சுட்டியறிதற்கேதுவாயுள்ள முன்னிலையினு, நானெனச்சொல்லுதற்கேது வாயுள்ள தன்மையினும் மாயாகாரியமான பிரபஞ்ச சொரூபமெனற்கேது வாயுள்ள படர்க்கையினும் விளங்குவனென்பதாம். (எருச)

அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன
 மறியே மென்னும்
நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா
 னினைவுக் குள்ளே
வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானுக வெந்நாளும்
 வளர்த்துக் காக்குஞ்
சித்தினைமாத் துவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத்
 தெய்வந் தன்னை.

(இ-ள்.) அத்துவிதஅனுபவத்தை-அத்துவிதானுபவப்பொருளை, அனந்தமறை - அனந்தமான வேதங்கள், இன்னம் இன்னம்-இன்னும் இன்னும், அறியேம் என்னும்-அறியோமென்னக் கூறிய, நித்தியத்தை-என்றுமுள்ளதை,

ராமயத்தை-நோயில்லாததை, நிர்க்குணத்தை-குணமின்மையினை, தன் அரு
ால்-தன்னுடையவருளினாலே, நினைவுக்குள்ளே-கருத்தினிடத்தே, வைத்
வைத்துப்பார்ப்பவரை - அனவரதம் நோக்குபவரை, தான்ஆக - தானே
ாகும்படி, எந்நாளும் வளர்த்து-எந்நாளும் விருத்தியடைவித்து, காக்கும்-
ாக்கின்ற, சித்தினை-சிற்பொருளை, மா-பெரிய, தூ-பரிசுத்தமாகிய, வெளி
ய-ஆகாயத்தினை, தன்மயம் ஆம்-தன்மயமாகிய, ஆனந்தத் தெய்வந்தன்
ன-இன்பம் அருளும் தெய்வத்தை, என்க.

(வி-ரை.) சகலசமயாதீத சுத்தாத்துவித சித்தாந்தசெல்வர்கள் அனுபவி
கும்பொருள் என்பார் அத்துவித அனுபவத்தை என்றனர். முதல்வன்யா
ாலும் எட்டுதற்கரிய இயல்பினனாயினும் அருளைமுன்னிட்டு அறியும் சித்
ாந்த செல்வர்கள் தரிசித்தற்கு அவர்கள் மனத்தின்கண்ணே விளங்கித்
தான்றி அவர்களைத்தன் மயமாக்கிக் கொள்வான் என்பார் நித்தியத்தைக்
ாக்குஞ் சித்தினை என்றனர். (எ௫௫)

தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக
    சமாதி யாகப்
பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன்
    புரைசகடர்ந்தா
லென்னினோ யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா
    ரில்லை யில்லை
யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ
    ருறவு மாவாய்.

(இ-ள்.) தன்னிலே-தன்தேகத்தினிடத்திலே, தானாக-தேகத்தினுக்கு
ன்னியமாம் தான் ஆன்மசொரூபமாயிருப்பதாக, நினைந்து - (விசாரித்து)
ண்ணி, கனிந்து-(மனங்) கசிந்து, அவிழ்ந்து - (மனம்) வெளியாகி, சுகச
ாதி ஆக-சுகத்தைவிளைக்காநின்றசமாதியுண்டாக, பொன்னிலே - பொன்
ினாற் காரியப்பட்ட, பணிபோலும்-ஆபரணம்போலும், மாயைதரும்-மாயா
ாரியமாக விளையும், மனமே-நெஞ்சே, உன்-உனது, புரைகள்-குற்றங்கள்,
ர்ந்ததாய் என்னின்-நீங்கினையாயின், யான் பிழைப்பேன்-யான் உய்வே
, இனி-இனி, எனக்கு-எனக்கு, உன்போல்வார்-உன்னைப்போல சகாயம்
சய்வார், யார்-யாவர், இல்லை இல்லை-ஒருவரும்இல்லை இல்லை, உன்னிலோ-
ண்ணிப்பார்த்தாலோ, திரு அருளுக்கு-திருவருளுக்கு, ஒப்பு ஆவாய்-சமா
மாவாய்-என் உயிர்க்கு - என்னுடைய உயிரினுக்கு, ஓர் உறவும்-ஒப்பற்ற
றவும், ஆவாயென்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவாகிய தான் உபாதிரகிதனாய் எல்லாவற்றையுந் தன்
ிற் கண்டு தவக்கூடி முதல்வனைநினைந்து மனங்கசிந்து சுக மனுபவித்த
ல சமாதியாகலின், நினைந்து கனிந்தவிழ்ந்து சுகசமாதியாகவென்றனர்
ுமாரிய "காரியமானவுபாபதியைத்தான்கடந்,தாரியகாரணமேழுந்தன்

பாலுற வாரிய காரணமாய்த்தவத்திடைத்,தாரியல்தற்பரஞ்சேர்தல் சமாதியே" என்றதனாற்காண்க. தட்டானொருவன் பொன்னினைப் பணியாகக்காரியப்படுத்தியதுபோலமுதல்வன் மாயையினை மனமாகக்காரியப்படுத்தினனாதலின்,பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதருமனமே என்றனர், பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே சகல தீமைகளும் விளைதற்குக் காரணம் மனமாயிருத்தலினாலும் அத்தகைய மனத்தில் தீமைமாத்திரம் விளையாதிருக்கின்ஆன்மா அடையவேண்டியசாம்பிராச்சியத்தினையடைந்து விடு மாகலின்மனமே ஆவாய் எனப்புகழ்ந்தார். (எ௫௬)

உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை
யொழிந்து தள்ளற்
கறவுமரி தரிதன்றே விகபரமு முன்னையன்றி
யாவ துண்டோ
வறிதிலுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கென்று சத்தெனவும்
வாழ்த்து வேனென்
சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மதே யத்தினினீ
செல்லல் வேண்டும்.

(இ-ன்.) உற-மிகவும், உடலைஎடுத்தவரில்-பிறந்தவர்களில்.பிரமாதியேனும்-பிரமாதியானாலும், உன்னை ஒழிந்து-(மனமே) உன்னைநீங்கி,தள்ளற்கு காலங்கழித்தற்கு, அறவும்-மிகவும், அரிதுஅரிது அன்றே-அருமையாகுமல்லவா, இகபரமும்-இகபரசித்திகளும், உன்னைஅன்றி-உன்னையல்லது,ஆவது உண்டோ-கடைகூடுவதுளதோ,வறிதில்-வீணே' உன்னை அசத்துஎன்னல் உன்னைஅசத்தென்றுசொல்லுதல், வழக்குஅன்று-விவகாரமல்ல, சத்துஎனவும்வாழ்த்துவேன்-சத்தென்றும்வாழ்த்தாநிற்பேன், என்சிறுமைகெட-என்னுடனேதாழ்வுநீங்க,பெருமையின்-பெருமையின்,நின்சென்மதேயத்து-உன் சன்ம பூமிக்கு, இனிச்செல்லல்வேண்டும்-இனிநீபோதல் வேண்டும் என்க.

(வி-ரை.) மனமானது அசத்தேயாயினும், பிரமாதிதேவர்களும் மனக் காரணமாகவே தாங்கள்போக மனுபவித்து வருகின்றனராகலினாலும், இக பரசித்திகளையடைய வேண்டுமாயினும் மனமேகாரணமாயிருத்தலினாலும் அம்மனத்தினை அசத்தெனக் கூறுதற்கேலாது சத்தெனக்கூறுதற்கே யிடமுண்டென்பார், உறவுடலை......சத்தெனவாழ்த்துவேன்என்றனர்.பிரமாதி என்றதனால் விண்டுமுதலியோரையுங்காட்டுக. எல்லாவிபரீதங்கட்கும் காரணமாயிருப்பது மனமாகலின் அது இறந்துபடவேண்டுமென்பார், என்சிறுமைகெட......செல்லல்வேண்டும் என்றனர். (எ௫எ)

வேண்டியநா ளென்னோடும் பழகியநீ யெனைப்பிரிந்த
விசாரத் தாலே
மாண்டுகிடக் கினுமந்த வெல்லையையும் பூரணமா
வணக்கஞ் செய்வே

ஞண்ட குரு மௌனிதன்ஞ லியானெனதற் றவனருணு
ஞவேன் பூவிற்
காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன்ஞலென்
கவலை தீர்வேன்.

(இ-ள்) வேண்டியநாள் - அநேகநாளாக, என்ஞேடும் - என்னுடனே, ழகியநீ - பழகியிருந்தநீ, என்னைப்பிரிந்த - என்னைவிட்டு நீங்கிய, விசாரத் லே-துன்பத்திஞலே, மாண்டுகிடக்கினும் - நீமடிந்துஇருந்தாலும், அந்த லையையும்-அந்தஇடத்தினையும், பூரணமாய்-பூர்த்தியாய், வணக்கஞ்செய் வன் - வணங்காநிற்பேன், ஆண்ட- (நீ யொழிந்து போனதிஞல்) என்னை ண்டருளின, குருமௌநி தன்ஞல் - மௌந குருவிஞல், யான் எனது ற்று - யான் எனது என்பது நீங்கி, அவன் அருள் - அக்குருவின் திரு நளே, நான்ஆவேன் - நாஞகிவிடுவேன், பூவில்- உலகத்தில், காண்தக்க- ணும்படி, எண்சித்தி - அட்டசித்திகளும், முத்தி - மோட்சமும், எனக்கு ண்டாம் - எனக்குளதாகும், உன்ஞல் - உன்ஞலே, என்கவலைதீர்வேன் - ன் வியசனமொழிவேன். என்க.

(வி-ரை) கோடானுகோடி சன்மங்கடோறும் தன்னுடனிருந்து சகல ாகங்களையும் கூட்டிவைத்த மனமானது இச்சென்மத்தினீங்கவே அதற் பசாரமாக வணங்குவேன்என்பார், வணக்கஞ்செய்வேன்என்றனர் மாயா ரியமாகிய மனநீங்கவே தன்னையாண்டுகொண்ட சற்குருவிஞல் உபதே ந்தால் அகங்கார மமகாரமற்று சகலசித்திகளையு மடைவே னென்பார், ண்டகுரு.........உண்டாம் என்றனர், (எடுஅ)

தீராத வென்செனன வழக்கெல்லாந் தீருமிந்தச்
செனனத் தோடே
யாரேனு மறிவரிய சிவன்முத்தி யுண்டாகு
மைய வையோ
காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை
காட்டப் போமோ
பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை
பகர லாமோ.

(இ-ள்.) தீராத - நீங்காத, என்செனன வழக்குஎல்லாம் - என்சென் த்திலுண்டாகிய விவகாரங்களியாவும், இந்த சனனத்தோடேதீரும்-இச் சென்மத்திலேயே நீங்கிவிடும், யாரேனும்-எவராயினும், அறிவு அறிய- றிதலருமையாகிய, சிவன் முத்தியுண்டாகும்-சிவன் முத்தி நிலைமையுமுண் டாகும், ஐய - ஐயா, ஐயோ-அந்தோ, காரேனும் - மேகத்தையாஞலும், கற்பகப் பூங்காவேனும்-கற்பகப் பூஞ்சோலையேயாஞலும், உனக்கு - (மன ாகிய) உனக்கு, உவமை - ஒப்புப்பொருளாக, காட்டப்போமோ-எடுத்துச் சொல்லப்படுமோ, பார் ஆதியாக - பூமிமுதலாகவுள்ள, எழுமண்டலத்தில்-

சத்தலோகங்களில், நின்மகிமை - உன்பெருமையை, புகரலாமோ-சொல்லு தற்கியையுமோ, என்க.

(வி - ரை.) மனங்காரணமாகவே பலசென்மங்கள் உண்டாயின வாக லினாலும், அது இப்போது நீங்கவே பிறப்புக்குக் காரணமொழிந்து சீவன் முத்திநிலை உண்டானதாகலினாலும், தீராதவென்செனனம்........உண்டா கும் என்றனர் மனம்போலநிமிடத்திற்குள் பலகோடி காலங்களை விளைவிக் கும் பதார்த்தம் வேறொன்று உலகிலில்லை என்பார், காரேனும்........பக ரலாமோ என்றனர். (எடுக)

பாயப்புலி.

கட்டளைக்கலித்துறை.

பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படியகில
மாயைப் பெரும்படைக் கேயிலக் காவென்னை வைத்தனையோ
நீயெப் படிவருத் தானுநன் றேநின் பெருங்கருணை
தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே.

(இ-ள்)பாய்-பாய்கின்ற,அப்புலிமுன்னம்-அப்புலியினுக்கெதிரில்மான் மானானது, கன்றைக்காட்டும்படி-தன்கன்றினைக்காட்டுதல்போல, அகிலமா யை-பிரபஞ்சமாயையான,பெரும்படைக்கே-பெரியஆயுதத்தினுக்கே,இலக் கா-இலட்சியமாக என்னை-அடியேனை, வைத்தனையோ-வைத்திட்டாயோ,நீ தேவரீர், எப்படி-எவ்விதமாக, வருத்தாலும்-வகைப்படுத்தினாலும், நன்றே நல்லதே, நின் - தேவரீரது, பெருங்கருணை-பெரிய வருளை, அடியார்க்கு அடியவர்கட்கு,தாய்ஒத்து-தாயினைநிகர்த்து அருள்-கிருபைபுரிகின்றசச்சித னந்த-சத்துசித்துஆனந்தசொரூபமாகிய,தற்பரமே தற்பரவஸ்துவே என்க

(வி-ரை) அதிக கொடுமை யோடுங்கூடிய புலிமுன் மான்கன்று எதி பட்ட காலத்துத்தப்பாது அழியுமாபோல, அதிகாலத்தோடுங்கூடியமாய காரியமாகிய பிரபஞ்சத்தின்முன் ஆன்மாஎதிர்ப்பட்ட காலத்துத்தப்பா மயக்கி துன்பமடையுமென்பது நிச்சயமாக எனை இங்ஙனஞ்செய்தல் தரு மாமோவென்பார், பாயப்புலி வைத்தனையோ என்றார். புலியெதிர்த்த கா த்து மானானது தன்கன்றினைக்காட்டித் தான்மறைதல் வழக்கமாகலினாலு இவ்வாறெடுத்துகாட்டினார். நன்மையே செய்யினும் தீமையே செய்யினு அதுநின்பாரமென்பார் எப்படிவருத்தாலுநன்றே என்றனர். திருவாசக அன்றேயென்னுவியு முடலுமுடைமையெல்லாமுங், குன்றே யனையா யெ னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, வின்றோரிடையூறெனக்கு டோ வெண்டோண் முக்கணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வா நானோ விதற்கு நாயகமே,, என்றதனாற்காண்க.

தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனிநடித்து
நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென் னெஞ்சகமாங்
கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வானெந்த கபட்சிந்தும்
பொற்பர மாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்தே.

(இ-ள்.) அம்போருகன் - மலரோனும், மால் - விஷ்ணுவும், பணி - வணங்கத்தக்க, நீதர் - நீதியையுடையவர், தற்பரம் ஆம் - தற்பரமாகிய, சிற்பரம்ஆகி - சிற்பரமாகி, மன்றம் தன்னில் - அம்பலத்தினில், நடித்து நிற்பர் - திருக்கூத்தினைச்செய்து எழுந்தருளுவர், (அத்தகையர்) என் - அடியேனது, நெஞ்சகமாம் - மனமாகிய, கல் - கல்லானது, பரந்தாங்கு - பரவினாற்போல, கரைந்திட - உருகிட, வான்ஒத்த - மேன்மையாகிய, காட்சி - காட்சியினை, நல்கும் - கொடுக்கும், பொற்பு - அழகாகிய, அரம் ஆய் - அரமாகி, என்வினை - அடியேன் தீவினையாகிய, கருந்தாதை - இரும்பினை, பொடிசெய்தது - பொடியாக்கினது. என்க.

(வி-ரை) இவ்வாசிரியர்முன்னர் வண்டுளபமணிமார்பன்மனைவி யோடு ம்புதல்வனொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும் என்றதற்கேற்ப அம் போருகன் மால்பணி என்றனர். முதல்வன்காட்சியினைக்காண்டல் மாத்திர த்தானே கன்மனமுங்கரைந்து கருந்தாதையொத்தவினையு நீங்குமாகலின் கருந்தாதைப் பொடிசெய்ததே என்றனர். (எசுக)

செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவடிக்கே
கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின் றாடிக் கசிந்துருகி
உய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலி யூரத்தனே.

(இ-ள்.) புலியூர் - சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற, அத்தனே - தந்தையே, செய்யும் தவம் - செய்தற்குரிய தவமானது, சற்றும் இல்லாத - சிறிதுமில்லாத, நான் - அடியேன், உன் - தேவரீரது, திருவடிக்கு - திருப் பாதங்களுக்கு, கொய்யும் - பறிக்கப்படுகின்ற, புதுமலர் - அன்று பூத்தமலரை, இட்டு - தரித்து, மெய்யன்பர் - சிவனடியார், குழாத்துடனே - திருக் கூட்டத்துடனே (கலந்து) கையும் - கரங்களையும், சிரமிசை கூப்பி - சிரசின்மீது அஞ்சலித்து, நின்று - நின்று, ஆடி - கூத்தாடி, கசிந்து - மனங்கசிந்து, உருகி - மெய்யுருகி, உய்யும்படிக்கு - பிழைக்கும்படிக்கு, அருள் செய்வது - கிருபைபாலிப்பது என்றோ - எக்காலமோ. என்க.

(வி-ரை) புதுமலர் இடுதல், அடியாருடன் கூடுதல், கைகுவித்தல், கூத்தாடுதல், மனங்கசிதல், மெய்யுருகுதல் முதலிய சிவனடியார்க் கின்றி யமையாது அமைந்த இலக்கணங்களாம். இக்கருத்துப்பற்றியே திருவாசகத் தில், "ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன்பிலையென்புருகிப்,பாடுகின்றி லை பதைப்பதுஞ் செய்கிலைபாதமலர், சூடுகின்றிலை சூட்டுகின் றதுமிலைது ணையிலிபிணநெஞ்சே, தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன்ற றியேனே." எனக்கூறியது உமாம். (எசுஉ)

அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை என்னுயி ராகின்ற
சத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவாம்

நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை
எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே.

(இ-ள்.) மனமே - நெஞ்சமே, அத்தனை - (எனது) அப்பனை, சிற்ற பலவனை - சிதாகாயத்தில் நடிப்பவனை, என் - அடியேனுடைய, உயிர் ஆகி நின்ற - உயிராகியெழுந்தருளிய, சுத்தனை - பரிசுத்தமுடையவனை, சுத்த வெளி ஆனவனை - வெறுவெளியானவனை, சுகவடிவு ஆம் - சுகசொரூபமாகிய, நித்தனை - நித்தியமானவனை, நித்தம் - எக்காலத்தும், நிராதாரமாகி - ஆதாரமற்றிருக்கின்ற, நின்மலனை - மலமில்லாதவனை, கண்டு - கண்ணாரத் தரிசித்து, இறைஞ்சுவதற்கு - வணங்குதற்கு, எத்தனைநாள் - எத்தனை காலம் செல்லுமோ - கழியுமோ, (சொல்வாயாக) என்க.

(வி-ரை.) எத்தனைநாள் செல்லுமோ மனமே கண்டிறைஞ்சுதற்கே என்றதனால் இதுகாறும் இவர்கண்டதும் இறைஞ்சினதும் தடத்தின்பாலே யாகி யினிச்சொரூபத்தினை நாடிக்காணவேண்டுமெனவும் விரும்பினாரா ற்று. தடத்தமும், சொரூபமுமாகியவிரண்டும் முதல்வனுக்குரிய அநாதி நித்தியமாகிய இலக்கணமேயாயினும் தடத்தம்தாவிதத்தையும், சொரூபம் அ துவிதத்தினையும் விளக்கலின் இரண்டாவதனையும் நாடினர். (எசு)

கண்டா ருளத்தினிற் காலூன்றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி
லண்டார்புரத்துக்கு மன்பாவினைக்கு மசனிதன்னைக்
கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லா
விண்டாலம்மாவொன் றுங்காணாதுவெட்டவெறுவெளியே.

(இ-ள்.) கண்டார்-(முதல்வனாகிய) தன்னையுள்ளபடி தரிசித்தார், உ ளத்தினில்-மனங்களில், கால் ஊன்றி - அடியிட்டு. கருணைபெய்யும் - க ருணைமழையினைப் பொழிகின்ற, முகில் - மேகமாம், அண்டார் - பகைவர்க ளுடைய, புரத்துக்கும் - திரிபுரங்கட்கும், அன்பர் - சிவனடியார், வினைக் கு - வினையினுக்கும், அசனி - இடியாம், தன்னை - (முதல்வனாகிய) தன்னை, கொண்டாடினார்-தோத்தரித்தார், முன்னம் -(அவர்கட்கு) எதிரில், கூத் தாடும்-கூத்தனஞ்செய்யும், மத்தன்-உன்மத்தன், கோலம் எல்லாம் - (அப் பத்தன்) திருக்கோலங்களையெல்லாம், விண்டால் - சொல்லலாமென்றால், ஒன்றும்-சிறிதும், காணாது - காணப்படாது, வெட்டவெறுவெளியே-(கா ணப்படுவது) சிதாகாயமேயாம், அம்மா-ஆச்சரியம், என்க.

(வி-ரை) அடியார்க்குக் கருணைசெய்வானும், அவர்வினைகளைப் போக் குவானும், அவர்கள் முன்பிரத்தியட்ச மாவானுமாகிய முதல்வன் உண்மை யினைவிசாரித்துமிடத்து எவற்றினையுங் கடந்துநின்ற சிதாகாய சொரூபமே ன்பார், கோலமெல்லாம் விண்டாலம்மா வொன்றுங்காணாது வெட்டவெறு வெளியே என்றனர். திருமந்திரம். "பெருநிலமா யண்டமாயண்டத்தப்பா றருநிலமாய்நின்ற கொள்கையனீசன், பெருநிலமாய்நின்று தாங்கியதாமே னருநிலையாய்நின்ற வாதிப்பிரானே." என்றதனாற் காண்க. (எக)

வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினையா
வெளியாருங் கண்ணு மிரவியும் போனின் றுலாவுவன்கா
ளளிபாருங்கொன்றைச் சடையாடவம்புலி யாடக்கங்கைத்
துளியாட மன்று ளாடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே.

(இ - ள்.) வெளியானநீ - சிதாகாயரூபமாக விளங்குந்தேவரீர், என் - டியேனுடைய, மனவெளியூடு-மனோகாயத்தின்கண்ணே, விரவின் - கலந் ால், ஐயா - ஐயனே, ஒளிஆரும் - ஒளிபொருந்திய, கண்ணும் - விழியும், ரவியும் - சூரியனும்,போல-போல, நின்று - தங்கி. உலாவுவன் - உலா வேன், அளிஆரும்-வண்டுகள்நிறைந்த, கொன்றை - கொன்றைமாலையி ைத்தரித்த, சடைஆட - சடாபாரம் அசையவும், அம்புலிஆட - அச்சடை ன் கண்ணேமெள்ள சந்திரன் அசையவும்; கங்கை-கங்கையின், துளிஆட- த்துளி அசையவும். மன்றுள் -சிற்சபையில், நடமாடும்-ஆனந்த நிர்த்தன செய்யும், முக்கண்-மூன்று விழிகளையுடைய, சுடர்க்கொழுந்தே-அக்கினிப் ழம்பே. என்க.

(வி-ரை.) மனவெளியூடு விரவலாவது, ஆன்மாவினிடத்தில் திரோதா சத்தியால் தடையுற்றிருந்த முதல்வன் வெளிப்பட்ட அவசரமேயாம் ்வனம் வெளிப்பட்ட காலத்து ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் கண்ணும் இர யும்போல அத்துவிதமாகவிளங்குவாராகலின், கண்ணுமிரவியும் போனின் லாவுவன் என்றனர். அது அபேதத்தன்மையினை விளக்கியவாறாயிற்று. தனால் பொற்பணிபோல பேதங்கூறுவார் மதமறுக்கப்பட்டது, என்னை? பான்னுக்குபணிக்கு மாற்று ஒன்றானாற்போல எல்லார்க்குஞ் சுகதுக்கங் ள் ஒத்தல்வேண்டுமாகலின். (௭௪௨)

கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி
லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப் புணைதந் தருள்வதென்றோ
வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெருமானென் றிறைஞ்சிவிண்ணோர்
தொழுந்தாதை யேவெண்பொடி பூத்தமேனிச் சுகப்பொருளே.

(இ-ள்.) விண்ணோர் - தேவர்கள், எழுந்து - எழுந்துநின்று, எம்பெரு ான் - எமது பெருமானே, ஆதரவுசெய் - ஆதரவினையுண்டாக்கு, என்று ன்னத்தோத்தரித்து. இறைஞ்சித்தொழும் - வணங்கித் தொழுதற்கேற்ற ாதையே - தந்தையே, வெண்பொடிபூத்த - திருவெண்ணீறுண்டாய- மேனி - திருமேனியினை வாய்ந்த, சுகப்பொருளே - ஆனந்தசொரூபமே, கொழு - செழிய, தாதுஉறை - மகரந்தம்பொருந்திய, மலர்க்கோதையர், லைச்சூடிய மாதர்களுடைய, மோகம்-ஆசையாகிய, குரைகடலில் - ஆர ாரத்துடன்கூடிய சமுத்திரத்தில், அழுந்தாதவண்ணம்-அமிழாதபடி, நின் ாதப்புணை-தேவரீர் திருவடியாகிய மரக்கலத்தினை, தந்தருள்வது - கொடு தருளுவது, என்றோ-எக்காலமோ (அறிகிலேன்) என்க.

(வி-ரை.) உலகர் மரக்கலத்தினைக்கொண்டு சமுத்திரத்தினைக் கடப்பதுபோல, சிவனடியார் இறைவனடியினைக் கொண்டு மோகக்கடலைக் கடப்பராகலின், முதல்வன் பாதத்தினைப் புணையாகவும், மோகத்தினைக்கடலாகவும் கூறினைத்தனர். திருக்குறள். "பிறவிப்பெருங்கடனீந்துவர் நீந்தாரிறைவனடிசேராதார்." என்றதும் இக்கருத்துக்கொண்டேயாம். இதனால் இறைவனடியினை யடையாதார்க்கு மோகக்கடல் கடத்தலருமையா மென்பதாயிற்று. (எசுசு)

சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்டர் தங்க
ளகமே பொற் கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று ளாடியகற்
பகமேயுன் பொன்னடி நிழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச்
செகமாயை யானவ ருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே.

(இ - ள்.) சுகம்ஆகும் - சுகோதயம் விளைதற்கேதுவாகிய, ஞானம் - ஞானமே, திருமேனி ஆம்-திருமேனியாக்கொண்ட, நல்லதொண்டர்தங்கள்-சிறந்தவடியார்களுடைய, அகமே - மனமே, பொற்கோயில் எனமகிழ்ந்து, அழகிய கோயிலாகக்கொண்டு சந்தோஷித்து, மன்றுள் - சிற்றம்பலத்தில் ஆடிய - கூத்தாடின, கற்பகமே-கற்பகவிருட்சமே, உன் - தேவரீருடைய, பொன் - அழகிய, அடிநிழல் - திருவடிநிழலை, கண்டால் அன்றி - தரிசித்தால் அல்லது, பாவிக்கு - பாவியாகிய அடியேனுக்கு, இந்த செகமாயை ஆன-இப்பிரபஞ்ச மாயையாகிய, அருங்கோடை-நீக்குதற்கரிய கோடையானது, நீக்கும் திறம் இல்லை - நீங்குமவகையில்லை. என்க.

(வி-ரை.) உலகர் கோடையினாலுண்டாகிய வெப்பத்தினைத் தணித்துக்கொள்ளற்கு மரநிழலைத்தேடியடைதல்போல, சிவனடியர் மாயையாலுண்டாகிய தீமையினைத்தணிக் கொள்ளற்கு முதல்வன் திருவடியினை நாடுவராகலின், மாயையினைக் கோடையாகவும், இறைவன் அடிநிழலினை மரநிழலாகவும் கூறினார். இதனால் இறைவனடியினையடையாதார்க்குப் பிரபஞ்சமாயை நீங்குமவகையில்லை யெனபதாயிற்று. (எசுஎ)

நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நின்னை யறிந்தே
தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமுமுண்டோ
வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப்
பாங்கா நடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே.

(இ-ள்.) ஓங்காரம் ஆம் - பிரணவசொரூபமாகிய, ஐந்து எழுத்தால்-பஞ்சாக்கரத்தால், புவனத்தை-புவனங்களை, உண்டுபண்ணி - உண்டாக்கி, பாங்கு ஆ - முறையாக, நடத்தும - அவைகளை நடத்துகின்ற, பொருளே-வஸ்துவே, அகண்டபரமசிவமே - அகண்டாகாரபரமசிவமே, நீங்காது நீங்காமல், உயிருக்கு - ஆன்மாக்களுக்கு, உயிராகி - ஆன்மாவாகி, நின்ற - தங்கிய, நின்னை - தேவரீரை, அறிந்து - உணர்ந்து, தூங்காமல் தூங்கி-தூங்க

ல்நுங்கினுலன்றி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, சுகமும் உண்டோ-ஆனந்த முண்டாகுமோ, என்க.

(வி-ரை.) உச்சாரணமாத்திரத்தால் பாசத்தினின்றுந்தாண்டி யுயரச் செய்கின்றமையால் ஓம் என்று கூறப்படும். ஓம் என்றுச்சரிக்கப்படும்போது நாதமாயும், ஓம்என்று எழுதும்போது விந்துவாயும், அகரஉகரமகரமூன்றும் விந்துநாதங்களாகிய வரிவடிவும் ஒலிவடிவுங்கூடியபோது ஐந்தெழுத்தாயும் விளங்கும், இதுதூலபஞ்சாட்சரமாம். சூட்சுமபஞ்சாட்சரம் - "ந - ம - சி-வ-ய" என்பதேயாம். தூலபஞ்சாட்சரமாகியபிரணவும் வேறுதுணைவேண்டாது உச்சரிக்கப்படுவதுபோல, சூட்சுமபஞ்சாட்சரமும் வேறொன்றி னுதிரமில்லாமலுச்சரிக்கப்படும். எங்ஙனமெனின் ஓம் என்பது சேராதவொருமந்திரமுமில்லை ஓமென்பது உயிரும் ஏனைமந்திரமுடல்களுமாம். 'ஓம் - நமோ - நா - ரா - ய - ணா - ய" என்பதில் ஓம் என்பதனை நீக்கின் அஷ்டாக்ஷரிபோய் சடாட்சரியாம், ஓம்என்பது சேராதபோது அம்மந்திரம் அவலமாம். இப்படியே எந்தமந்திரத்தையும் படிக்கவேண்டும். இங்கியதிபஞ்சாட்சரத்திற்குமாத்திரங் கிடையாது. இதில் பிரணவஞ்சேர்த்தால் பஞ்சாட்சரமென்பதுபோய் சடாட்சரமாகச் சொல்லவேண்டிவரும். ஆகையினுலேயே ஓம்என்பதுசேராமலே பஞ்சாட்சரஞ்சீவித்தும், ஓம்என்பது சேர்ந்தே ஏனைமந்திரங்கள் சீவித்தும் இயங்கலால், பஞ்சாட்சர மந்திரம் சீவிதமந்திரமென்றும், ஏனையதேவதாபரமான மந்திரங்கள் பிரணவஞ்சேராதபோது சடமந்திரங்களென்றுங்கூறப்படும். பிரணவத்திற்கும் பஞ்சாட்சரத்திற்கும் இத்தகையசமத்துவ அபேதசம்பந்தங்கண்டே ஓங்காரமாமைந்தெழுத்து என்றனர். (எசுஅ)

சிவமாதிநான்முகக்கோவந்தமாமறைசெப்புகின்ற
நவமாயிலங்கியவொன்றேயிரண்டற்றநன்மைபெரு
தவமேதருமைம்புலப்பொறிக்கேயென்னறிவுபொல்லாப்
பவமேவிளைக்கவென்றோவெளிமானெனப்பாய்ந்ததுவே.

(இ-ள்.) சிவம் - சிவபெருமானே, ஆதி - முதற்பொருள், (என்று) நான்முகக்கோ - பிரமன், வந்த - கற்றுக்கொண்ட, மாமறை - பெரியவேதங்கள், செப்புகின்ற - சொல்லுகின்ற, நவம் ஆய் - புதுமையுடையதாய், இலங்கிய - விளங்காநின்ற, ஒன்றே - ஒப்பற்றபொருளே, இரண்டு அற்ற - அத்துவிதசம்பந்தமாயுள்ள, நன்மை பெருது - நலத்தினையடையாமல், அவமேதரும் - பயனற்றதனையே கொடுக்கும், ஐம்புலப்பொறிக்கே-பஞ்சேந்திரியங்களில், என் அறிவு - என் மனமானது, பொல்லா-கொடிதாகிய, பவமே விளைக்க என்றோ - பிறவியையே விளைவித்தற்கென்று தானோ, வெளிமான்என - வெளிமானைப்போல, பாய்ந்தது - தாவிக்குதித்தது, என்க.

(வி-ரை.) அதர்வசிகோபநிடதம். "ஶிவஏகோத்யேயஸ்ஶிவக: ஸர்வமந்யதபரித்யஜ்யமாப்தாதாவஸியா" சிவங்கரனுன சிவனொருவனே மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டுத்தியானிக்கத்தக்கவன் எனக்கூறினமையின், சிவமாதி

நான்முகக்கோ வந்தமாமறை செப்புகின்ற நவமாய் என்றனர். மாண்டூக்கியோபநிடதம். "ஸ்வம்ஸாந்தமத்வைதம" எனக்கூறினமையின், ஒன்றேயிரண்டற்ற நன்மையென்றனர். ஈண்டு இரண்டற்றது என்றது அத்வைதம். வெளிமான் என்றது தாவுதற் றொழிலிலே வல்லவொருமான், (எசுகு)

ஆறொத்திலங்குசமயங்களாறுக்குமாழ்கடலாய்
வீறிப்பரந்தபரமானவானந்தவெள்ளமொன்று
தேறித்தெளிந்துநிலைபெற்றமாதவர்சித்தத்திலே
யூறிப்பரந்தண்டகோடியெல்லாநின்றுலாவியதே.

(இ-ள்.) ஆறு - நதிகளை, ஒத்திலங்கு - ஒத்துவிளங்குகின்ற, சமயங்கள்ஆறுக்கும் - அறுசமயங்களுக்கும், ஆழ்கடலாய-ஆழ்ந்தகடலுக்குநிகராய், வீறிபரந்த - விஞ்சிப்பரவிய, பரமான - மேலான, ஆனந்தவெள்ளம் ஒன்று - ஆனந்தப்பெருக்கொன்று, தேறிதெளிந்து - தெள்ளிதிற்றெளிந்து, நிலைபெற்ற - நிலையினையடைந்த, மாதவர்-தவத்தினர், சித்தத்திலே - இருதயத்திலே, ஊறி-கசிந்து, பரந்து - பரவி, அண்டகோடியெல்லாம் - அண்டகோடிகளெல்லாம், நின்று உலாவியது-நின்றுவியாபித்தது, என்க.

(வி-ரை.) நதிகள் சமுத்திரத்தினை யடைவதுபோலச் சமயங்கள் முதல்வனையடைதற்கேதுவாகவுள்ளனவென்பார், ஆறொத்திலங்கு சமயங்களாறுக்கு மாழ்கடலாய் என்றனர். ஈண்டுச் சமயஙகளாறுக்கும் என்றதனால் அகச்சமயங்களைமாத்திரம கொள்ளவேண்டும். என்னை? சிலநதிகள் சமுத்திரத்தினில் சங்கமமாகாமல் இடைவழியிலே நின்றுவிடுமாறுபோல மற்றைய முக்கூற்றுப் புறச்சமயங்கள் முதல்வனையடைதற்கு ஏதுவாகாதிருத்தலினென்க. (எஎ0)

நடக்கினுமோடினுநிற்கினும்வேறொருநாட்டமின்றி
கிடக்கினுஞ்செவ்வியிருக்கினுநல்லருட்கேள்வியிலே
தொடக்குமென்னெஞ்சமனமற்றபூரணத்தொட்டிக்குளே
முடக்குவனயானபரமாநந்தநித்திரைமூடிடுமே.

(இ-ள்.) நடக்கினும் - நடந்தாலும், ஓடினும் - ஓடினாலும், நிற்கினும் - நின்றாலும், வேறுஒரு நாட்டம் - அந்நியசிந்தை, இன்றி - இல்லாமல், கிடக்கினும்-கிடந்தாலும், செவ்வி-சுகமாக, இருக்கினும - இருந்தாலும, நல்-உத்தமமான, அருட்கேள்வியில - திருவருட் சம்பந்தமான விசாரணையில், என் - எளியேனுடைய, நெஞ்சம் - மனமானது, தொடக்கும் - கட்டுப்பட்டுக்கிடக்கும், யான் - அடியேன், மனமற்ற-மனமிறந்த, பூரணத்தொட்டிக்குள்ளே-வியாபகத்தொட்டிலில், முடக்குவன்-அடங்குவேன், பரமானந்தமாயானந்தமாகிய, நித்திரை-யோகநித்திரை, மூடிடும் - அடியேனை மூடிக்கொள்ளும், என்க.

(வி-ரை.) உண்மையடியவர்கள் எக்காலத்தும் முதல்வனைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருப்பராகலின், நடக்கினும்........நல்லருட்கேள்வியில் தொடக்

ளும் என்றனர். திருக்கருவையந்தாதி, "இருக்கினு நிற்கும்போது மிரவுகண் ணிலும்போதும், பொருக்கென நடக்கும்போதும் பொருந்தியுண்டுய்க்கும் போதும், முருக்கிதழ்க்கனிவாயாரை மூயங்கிநெஞ்சழியும்போதும், திருக்க ளாவுடையநம்பா சிந்தையுன்பாலதாமே." என்றனர். (௭௭௧)

எண்ணாதவெண்ணியநெஞ்சேதுயரொழியென்னிரண்டு
கண்ணேயுறங்குகவென்னாணைமுக்கட்கருணைப்பிரான்
தண்ணார்கருணை மௌனத்தினான்முத்திசாதிக்கலா
நண்ணாதவொன்றில்லையெல்லா நலமுநமக்குளவே.

(இ-ள்.) எண்ணாதது - எண்ணத்தகாததனை, எண்ணிய-நினைத்த, நெஞ்சே - மனமே, துயர் - நினைந்த துன்பத்தினை, ஒழி-நீக்குவாயாக, என்-என்னுடைய, இரண்டுகண்ணே - இரண்டுகண்களே-உறங்குக-(சுகமாக) உறங்குவீர்களாக, என்ஆணை - என்மீது ஆணை, முக்கண் - திரிநேத்திரதாரியாகிய, கருணைப்பிரான்-காருண்ணியமூர்த்தியினது. தண்ணார் - தண்மையினை வாய்ந்த, கருணை - கருணையினால் (உண்டாகும்) மௌனத்தினால் - மோன நிலையினால், முத்திசாதிக்கலாம்-முத்தியினையடையலாம், நண்ணாதது-இனி நமக்கு) கிடையாதபொருள், ஒன்றுஇல்லை - சிறிதுமில்லை, எல்லாநலமும் எல்லாநன்மைகளும், நமக்குஉள-(இனி) நமக்குண்டாகும், என்க.

(வி-ரை.) "மோனமென்பது ஞானவரம்பு" என்றதற்கேற்ப ஒருவனுக்கு மோனநிலை கைகூடிவரவே ஞானக்கைவல்யமாம். ஞானக்கைவல்யமாகவே முதல்வன் தன்னுள்வெளிப்படுவன், வெளிப்படவே முத்திநிலை சித்திக்குமென்பார், மௌனத்தினால் முத்திசாதிக்கலாமென்றனர் திருக்களிற் றுப்படியார், "அன்றிலருமைப்புலனு மியுமசையாமல், னின்றபடிநிற்கநூன்னி ற்குஞ்-சென்று, கருதுவதன்முன்னங்கருத்தழியப்பாய், மொருமகடன்சேன் வனுக்கு." என்றதனாற்காண்க. (௭௭௨)

நானென்றொருமுதலுண்டென்றநான்றலைநாணவென்னுட்
டானென்றொருமுதல்பூரணமாகத்தலைப்பட்டொப்பி
லானந்தந்தந்தென்னறிவைஎல்லாமுண்டவசங்கி
மோனந்தனைவிளைத்தாலினியாதுமொழிகுவதே.

(இ-ள்.) நானென்று - நான்என்று, ஒருமுதல் - ஒருமுதன்மையான பொருள், உண்டென்ற - உண்டென அகங்கரித்துத்திரிந்த, நான்-அடியேன், தலைநாண-வெட்கமடைய, என்னுள்-என்மனத்தின்கண்ணே, தானென்று-தானென்று, ஒருமுதல்-ஒரு (ஒப்பற்ற) முதற்பொருள், பூரணமாகத் தலைப்பட்டு-வியாபகமுற்று, ஒப்பில் - சமத்துவமில்லாத, ஆனந்தந்தந்து-ஆனந்தத்தைக்கொடுத்து, என் அறிவையெல்லாம் - என்னறிவு முழுவதினையும் உண்டு-வியாப்பியமாகக்கொண்டு, அவசமாக்கி - பரவசங்கொடுத்து, மோ

னந்தனை - மவுனநிலையினை, விளைத்தால்-உண்டாக்குவதானால், இனியாது மொழிகுவது- இனியென்சொல்வது, என்க.

(வி-ரை.) நானென்றொருமுதலுண்டென்றநான் என்பது அறிவிலாமையாகக்கிடந்தநாளாகும். அங்ஙனமிருந்தானைக்கண்டு வலியஆட்கொண்டானென்பார், என்னுட்டானென்றொருமுதல் பூரணமாகத்தலைப்பட்டு என்றனர், திருவாசகம் "அறிவிலாமையன்றேகண்ட தாண்டநாளறிவனோவல்லனோவருளீசனே." என்றதனாற்காண்க. "அறிவனோவல்லனோ" என்றகுறிப்புயாதுமொழிகுவதேயென்றதாம். (எஎ௩)

தானந்தவஞ்சற்றுமில்லாதநானுண்மைதானறிந்து
மோனம்பொருளெனக்கண்டிடச்சற்குருமோனனுமாய்த்
தீனன்றனக்கிங்கிரங்கினையேயினிச்சிந்தைக்கென்று
மானந்தத்தானல்லவோபரமேசச்சிதானந்தமே.

(இ-ள்.) தானம் - கொடை, தவம்-தவம், சற்றும் இல்லாத - சிறிதுமில்லாத, நான் - அடியேன், உண்மைதானறிந்து-யதார்த்தத்தைத் தேர்ந்து, மோனம்-மவுனநிலையே, பொருள்என - (சத்தியப்) பொருளென, கண்டிட-தெரிந்துகொள்ள, சற்குருமோனனுமாய் - மவுனசற்குருவாகி, தீனன்தனக்கு - எளியேனுக்கு, இங்கு - இவ்விடத்து, இரங்கினையே - இரங்கியருளினையே, இனி-இனி, சிந்தைக்கு - மனத்திற்கு, என்றும்-எக்காலமும். ஆனந்தத்தான் அல்லவோ-இன்பமன்றோ, பரமே - மேலானவனே, சச்சிதானந்தமே-உண்மையறிவானந்தப்பொருளே, என்க.

(வி-ரை.) நன்மைசிறிதுமில்லாத வெளியேனிடத்துவலியவந்து ஆட்கொண்டு உண்மையறிவித்துக்காத்தனை யென்பார், தானந் தவஞ் சற்றுமிலாத.........இரங்கினை என்றனர். திருவாசகம் "வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்துநின்றுபோது நான்வினைக்கேடனென்பாய்போல, வினையனுனென்றன்னையறிவித்தென்னையாட்கொண்டெம்பிரானுனாய்" என்றதனாற்காண்க

எனக்கோர்சுதந்தரமில்லையப்பாவெனக்கெய்ப்பில்வைப்பாய்
மனக்கோதகற்றும்பரம்பொருளேயென்னைவாழ்வித்திட
நினக்கேபரநின்னைநீங்காதபூரணநீள்கருணை
தனக்கேபரமினிச்சும்மாவிருக்கத்தகுமென்றுமே.

(இ-ள்.) அப்பா - அப்பனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஓர்சுதந்தர இல்லை-யாதொருசுதந்தரமுமில்லையாகும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, எய்ப்பில்-இளைப்பில், வைப்புஆய் - நிட்சேபமாகி, மனக்கோது - மனக்கிலேசத்தினை, அகற்றும் - நீக்கும், பரம்பொருளே . மேலானவஸ்துவே, என்னை அடியேனை, வாழ்வித்திடல்-வாழ்விப்பது, நினக்கே - தேவரீருக்கே, பரம் கடமையாகும், (அன்றியும்) நின்னை - தேவரீரை, நீங்காத-பிரியாத, பூரணம் - பூரணமாகிய, நீள்கருணைதனக்கே - பெருங்கருணைக்கே, பரம்-கடமை

யாரும், (அன்றியும்) நின்னை-தேவரீரை, நீங்காத-பிரியாத, பூர்ணம்-பூரணமாகிய, நின் கருணைதனக்கே-பெருங்கருணைக்கே, பரம்-கடமையாகும், (இதுவாய்ந்தால்) இனி-இனிமேல், சும்மா இருக்க-(அடியேன்) மவுன முற்றிருக்க, தகும் என்றுமே-எக்காலமுந்தகும், என்க.

(வி-ரை.) எனக்கோர் சுதந்தரமில்லை என்றதனால் ஆன்மா எக்காலத்தும் பரதந்தரனேயன்றி சுதந்தரனல்லவென்றும் முதல்வனே சுதந்தரனென்றும் பெறப்படும். என்னை? ஆன்மா அறிவிக்கவறிதலானும், அறிந்தவை மறத்தலானும்அறிந்திடுந் தன்னையுந் தானறியாமையானுமாம். சிவஞானசித்தியார். "அறிந்திடுமான்மாவொன்றை யொன்றினாலறிதலானு, மறிந்தவை மறத்தலானும்மறிவிக்கவறிதலானு, மறிந்திடுந் தன்னையுந் தானறியாமையானுந் தானே, யறிந்திடுமறிவனன்று மறிவிக்கவறிவனன்றே." என்றதனாற்காண்க.

இடம்பெறுவீடுமின்னார்செய்சகமுமிருநிதியு
முடம்பைவிட்டாருயிர்போம்போதுகூடியுடன்வருமோ
மடம்பெறுமாயைமனமேயினியிங்குவாமௌனி
திடம்பெறவைத்தமௌனஞ்சகாயந்தெரிந்துகொள்ளே.

(இ-ள்.) இடம்பெறு-விசாலமான, வீடும்-இடமும், மின்னார்-மாதர்கள், சேய்-புத்திரர், சகமும்-உலகமும், இருநிதியும்-அபாரமான திரவியமும், (இவையனைத்தும்) ஆர்-அருமையான, உயிர்-உயிரானது, உடம்பை விட்டு-தேகத்தினைநீக்கி, போம்போது-போம்காலத்தில், கூடி - ஒருங்கு சேர்ந்து, உடன்வருமோ-(நம்முடன்) வருமோ, மடம்பெறு - அறியாமை வாய்ந்த, மாயை-மாயாகாரியமாகிய, மனமே-நெஞ்சே, இனி-இனிமேல், இங்குவா-என்சமீபத்தில்வருக, மவுனி-மவுனகுரு, திடம்பெற வைத்த-பலமாகவமைத்த, மௌனம்-மவுனநிலையே, சகாயம்-(நமக்கு எப்போதும்) உதவியாகும், தெரிந்துகொள்-உணர்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே நம்மதென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தயாவும் நீங்கப்பெற்று ஆன்மாவொன்றே தனித்து இவ்வுலகினை விட்டு நீங்குமென்பார், இடம்பெறுவீடும்.........உடன்வருமோ என்றனர். பட்டினத்தார். "மனையாளுமக்களும் வாழ்வுந்தனமுந் தன்வாசல்மட்டே, யினமான சுற்றமயானமட்டே வழிக்கேதுதுணை," என்றதனாற்காண்க, மோனமாகியதவமே ஆன்மாவிற்குத் தக்கதுணையென்பார், மௌனஞ்சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே என்றனர். ஷ "கோபாமனை வெள்ளவாகினு முன்புசெய்த தவந், தனையாளவென்றும் பரலோகஞ் சித்திக்குஞ் சத்தியமே," என்றதனாற்காண்க. (எஎகூ)

நாற்றச்சடலத்தையெர்வ்பதிவாசனை—மினையைச்
சொற்றுப்பசையினைமும்மலபாண்டத்தொடக்கறையை

யாற்றுப்பெருக்கன்னகன்மப்பெருக்கையடர்கிருமிச்
சேற்றைத்துணையென்றநாய்க்குண்டோகதிசேர்வதுவே.

(இ-ள்.) நாற்றம்-துர்க்கந்தம் வீசத்தகுந்த, சடலத்தை-உடலினை, ஒன்பதுவாசல்-ஒன்பது துவாரங்களை யுடைய, நடைமனையை-நடக்கும் வீட்டினை, சோற்றுப்பசையினை-சாதத்தாலாகிய பசையினை, மும்மலபாண்டத்தொடக்கு-மூன்றுமலங்கணிறைந்த பாண்டமாகிய தொடக்கினையுடைய, அறையை-சிறுவீட்டினை, ஆற்றுப்பெருக்கு அன்ன-நதியின்பெருக்கினையொத்த, கன்மம்பெருக்கை-கரும வெள்ளத்தினை; அடர்-நெருங்கிய, கிருமி-புழுக்களையுடைய, சேற்றை-சேற்றினை, துணைஎன்ற-சகாயமென்றெண்ணியிருந்த, நாய்க்கும்-நாயினேற்கும், கதிசேர்வது-கதியையடைவது, உண்டோ-உளதோ, என்க.

(வி-ரை-) ஆன்மாத்தாங்கிக்கொண் டிருக்கும் உடலானது எந்தவகையிலு பிரயோசனமுள்ள தல்லவென்பார், நாற்றச்சடலத்தை.........உண்டோகதி சேர்வதுவே என்றதனாற்காண்க. பட்டினத்தார். 'ஊற்றைச் சரீரத்தையா பாசக்கொட்டிலையூன் பொதிந்த, பீற்றற்றுருத்தியைச் சோறிடுந் தோற்பையைப்பேசரிய, காற்றிற்பொதிந்த நிலையற்றபாண்டத்தைக் காதல்செய்தே, யேற்றுத்திரிந்துவிட்டே னிறைவாகச்சி யேகம்பனே" என்றதனாற்காண்க. (எஎஎ)

பொய்யாருலகநிலையல்லகானற்புனலெனவே
மெய்யாவறிந்தென்னவென்னாலிதனைவிடப்போமோ
கையான்மௌனந்தெரிந்தேகல்லானிழற்கண்ணிருந்த
வையாவப்பாவென்னாசேமுக்கண்ணுடையாரமுதே.

(இ-ள்.) பொய்ஆர்-பொய்நிறைந்த, உலகம்-இவ்வுலகமானது, நிலை அல்ல-நிலையுடைத்தானதன்று, கானல் புனல்-கானற்சலம்போன் றிருப்பதாம், என-என்று, மெய்ஆ-உண்மையாக, அறிந்து என்ன-தெரிந்துகொண்டதனு லென்னபிரயோசனம், என்னால்-அடியேனால், இதனை விடப்படுமோ-இவ்வுலகை நீங்கக்கூடுமோ, கையால்-(சின்முத்திரை) கையால், மவுனந்தெரிந்து-மவுனநிலை யோர்ந்து, கல்லால் நிழல்கண்-கல்லாலவிருட்சத்தின் நிழலில், இருந்த-எழுந்தருளியிருந்த. ஐயா-ஐயனே, அப்பா-அப்பனே, என் அரசே-என்னரசே, முக்கண்ணுடைய-மூன்றுகண்களையுடைய, ஆர் அமுதே-அரிய அமுதே, என்க.

(வி-ரை) பலசென்மங்களாக இவ்வுலகவாழ்வினை யநுபவித்து வந்த தன்மையால் திடமெனை இவ்வுலகினை வெறுத்தற்கேலா தென்பார், பொய்யாருலகம்.........விடப்படுமோ என்றனர். பட்டினத்தார், "விடப்படுமோ விப்பிர பஞ்சவாழ்க்கையை" என்றதனாற்காண்க. (எஎஅ)

ஆராவமுதெனமோனம்வகித்துக்கல்லானிழற்கீழ்ப்
பேராதுநால்வருடன்வாழ்முக்கண்ணுடைப்பேரரசே
நீராயுருகவுள்ளன்புதந்தேசுகநிட்டையைர்
தாராவிடினென்பெருமூச்சுத்தானத்தனஞ்சயனே.

(இ-ள்.) ஆரா-தெவிட்டாத, அமுது என-அமுதம்போல, மோனம் வகித்து-மவுனமுத்திரையைத் தாங்கி, கல்லால்-கல்லால விருட்சத்தின், கிழற்கீழ்-நீழலிலே, பேராது-நீங்காமல், நால்வருடன்-சனகாதி முனிவர் நால்வர்களுடன், வாழ்-வாழ்கின்ற, முக்கண் உடை - மூன்று கண்களினையுடைய, பேர் அரசே-பெரிய அரசனே, நீராய்-நீரின்தன்மையாய், உருக-உருகும்வண்ணம், உள் அன்பு-மனத்திலன்பினை, தந்து-கொடுத்து, சுக-ஆநந்தமயமாகிய, நிட்டையை-நிட்டையினை, நீ-தேவரீர், தாராவிடில்-கொடாவிடில், என்-அடியேனுடைய, பெருமூச்சுத்தான்-நெட்டுயிர்ப்புத்தான், அத்தனஞ்சயனே-தனஞ்சயன் என்னும் அக்காற்றேயாகும், என்க.

(வி-ரை.) தசவாயுக்களுள் தனஞ்சயனென்பதொன்று. இது உயிர்நீங்கியபின் தலையினைக்கிழித்துச் செல்வது, சுகநிஷ்டையாவது சிவராஜயோகமாம். இந்நிஷடையே சிவஞானத்திற் கங்கமாம். அல்லாத நிஷ்டை ஹடயோகமென்னப்படும். இந்நிஷ்டையிற் சிறிது பிழைத்தால் தேகத்தில் யாதாமொரு பாரிசத்தில் கிழிப்புண்டு உயிர்நீங்குமாம். இக்கருத்துப் பற்றியே சுக நிட்டையை நீ தாராவிடினென் பெருமூச்சுத்தானத்தனஞ்சயனேஎன்றனர். (எஎகூ)

வாயுண்டுவாழ்த்தமௌனஞ்செய்போதுமௌனவருட்
டாயுண்டுசேயென்னவென்னைப்புரக்கச்சதானந்தமா
நீயுண்டுநின்னைச்சரண்புகநானுண்டென்னெஞ்சமையா
தீயுண்டிருந்தமெழுகலவோகதிசேர்வதற்கே.

(இ-ள்.) ஐயா-ஐயனே, வாழ்த்த-தேவரீரை வாழ்த்திடற்கு, வாய்உண்டு-வாயுள்ளது, மௌனம் செய்போது-மௌனநிலை கூடும்போது, மௌன அருள்-(அதனைக்கூட்டி முடிப்பிக்க) மோனசொரூபமாகிய திருவருளென்னும், தாய் உண்டு-தாயுண்டு, சேய் என்ன-பிள்ளையைப் போல, என்னை-அடியேனை, புரக்க-காப்பாற்ற, சதானந்தமாம்-நித்தியானந்த மாகிய, நீ-தேவரீர், உண்டு-உண்டு, நின்னை-தேவரீரை, சரண்புக-அடைக்கலமாகவடைய, நான்உண்டு - அடியேனுண்டு, கதிசேர்வதற்கு-மோட்சமடையும் பொருட்டு, என்-அடியேன், நெஞ்சம்-மனமானது, தீயுண்டிருந்த-தீயினால் காச்சிய, மெழுகு அல்லவோ-மெழுகாமல்லவோ, என்க.

(வி-ரை.) மோட்சத்தை யடைவதற்கு ஏதுவாயுள்ள சாதனங்களைப் பூர்த்திசெய்துகொள்ளுதற்கான கருவிகளும், அக்கருவிகளைக்கொண்டு அநுபவித்தற்கேதுவாயுள்ள ஆன்மாவும், அவ்வான்மாவடைய வேண்டிய

பலனைத் தருதற்கு முதல்வனும் குறைவறவமையவே மனம் வயப்படுதற்கென்ன தடையென்பதாம். (எஅ0)

கல்லாலெறிந்துங்கைவில்லாலடித்துங்கனிமதுர
சொல்லாற்றுதித்துநற்பச்சிலைதூவியுந்தொண்டரின
மெல்லாம்பிழைத்தனரன்பற்றநானினியேதுசெய்வேன்
கொல்லாவிரதியர்நேர்நின்றமுக்கட்குருமணியே.

(இ-ள்,) கொல்லாவிரதியர்-சிவனடியார்கள், நேர்நின்ற-(முன்னில்) பிரத்தியட்சமாக வெழுந்தருளிய, முக்கண்-மூன்றுகண்களையுடைய, குருமணியே-நிறம்வாய்ந்தமாணிக்கமே, கல்லால்-கற்களினால், எறிந்தும்-வீசியும், கைவில்லால்-கையிலேந்திய வில்லினால், அடித்தும்-மோதியும், கனி-முக்கனிபோன்ற, மதுரம்-மதுரம்பொருந்திய, சொல்லால்-சொற்களினால், துதித்தும்-தோத்தரித்தும், நல்-பரிசுத்தமான, பச்சிலை-பசுமையான பத்திரங்களை, தூவியும்-சாத்தியும், தொண்டர் இனம்-அடியவர்கூட்டம், எல்லாம்-எல்லாரும், பிழைத்தனர்-பிழைத்தனர்கள், அன்புஅற்ற-அன்பில்லாத, நான்-அடியேன், இனி-இனிமேல், ஏதுசெய்வேன்-என்னதொண்டினைச் செய்துபிழைக்கக்கடவேன், என்க.

(வி-ரை) கொல்லாவிரதியராவார் சைவர், நேர்நின்ற முக்கட்குருமணியே என்றதனால் முதல்வன் சைவருக்கே முன்னின்று அநுக்கிரகம் செய்வானென்பதாம். எனவே அசைவர்கட்குக் காலத்திரயத்தும் முதல்வன் அநுக்கிரகம் எவ்விதத்திலும் செய்யானென்பது சத்தியம். கல்லால் எறிந்தவர் சாக்கியநாயனார், கைவில்லாலடித்தவர் அருச்சுனன், கனிமதுரச் சொல்லாற்றுதித்தவர் நால்வர் முதலாயினோர், நற்பச்சிலை தூவினோர் வியாக்கிரபாதர் முதலியோர். ஈண்டு மதுரச்சொல் என்றது தமிழ்மொழியினை, மெல்லோசை யின்பமியல்பாக விளைந்திருத்தலினானுமென்க. இது வடமொழிக் கின்றோவெனின் இன்றாம். என்னை? அது உரப்பியும் எடுத்தும் கனைத்தும் கூறும் வல்லோசைகளோடு விரவித்திரி பெய்துதலின், இவ்வுண்மை தென்மொழி யென்றதானும் விளங்கும். தென்-மதுரமான இசை. (எஅக)

முன்னிலைச்சுட்டொழிநெஞ்சேநின்போதமுளைக்கிலையோ
பின்னிலைச்சன்மம்பிறக்குங்கண்டாயிந்தப்பேய்த்தனமேன்
றந்நிலையேநில்லுதானேதனிச்சச்சிதானந்தமா
நந்நிலைவாய்க்குமெண்சித்தியுங்காணுநமதல்லவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு-முன்னிலைச் சுட்டினை ஒழி-நீக்குவாயாக, நின் - உன்னுடைய, போதம் அறிவானது, முளைக்கில்-தலைதூக்கில் ஐயோ-அந்தோ, பின்னிலை-பிறகே, சன்மம்-பிறப்பு பிறக்கும்-உண்டாகும், இந்த-இத்தகைய, பேய்த்தனம் - பேய்த்தன்மை,

ரன்-சாற்றுக்கு, தன்னிலையேநில்-தனது உண்மை நிலையிற்றானே நிற்பாய், தானே-வலிய, தனி-ஒப்பற்ற, சச்சிதானந்தமாம்-உண்மையறிவானந்தமாகிய, நல்நிலைவாய்க்கும்-நன்னிலையாவது உண்டாகும், எண்சித்தியும்-எட்டுவகைச்சித்திகளும், சாரும்-பலிக்கும், நமதல்லவே-(முன்னிலையாகக் காணப்படும்பொருளனைத்தும்) நம்முடையதல்லவாம், என்க.

(வி-ரை.) பகிர்முகத்திற் காணப்படும்போகங்களில் அறிவைச் செலுத்தில் அவ்வறிவின்வழியே அவாவுண்டாகி அவ்வவாவினை யநுபவித்தற்பொருட்டுப் பிறப்புண்டாம் ஆகலின் எவ்வகையினும் நிவிதபாவனை யின்றிவாழுதலினாலேயே முதல்வன் கருணையும் அணிமாதி சித்திகளு முண்டாமென்பதாம். இதனால் என்றும் சுட்டற்று நிற்கவேண்டுமென்பதாயிற்று. நானமணமாலை. "என்னுணை மாணவகா வீதென்று சுட்டாதே, பன்னுளு முண்மை தனைப்பாராதே, — நின்னாலே, யொன்றிலது வொன்றதம் குன்றானையொன்றாயே, லொன்றுமிரண்டல்லாத வொன்று." என்றதனாற்காண்க.   (எ௮௨)

சொல்லான்மௌனமென்றேசொல்லிச்சொல்லிக்கொண்ட
தல்லான்மனமறப்பூரணநிட்டையிலாழ்ந்ததுண்டோ
கல்லாதமூடனினியென்செய்வேன்சகற்காரணமாம்
வல்லாளனானமௌனசதானந்தமாகடலே.

(இ-ள்.) சகத்காரணம்ஆம்-உலகத்திற்குக் காரணமாகிய, வல்லாளனான-வல்லவனாகிய, மௌனசதானந்த-மவுனத்தினால் நித்தியானந்தமாகிய, மாகடலே-பெருஞ்சமுத்திரமே, சொல்லால்-சொல்லினால், மவுனம் மவுனம் என்றே-நான்மவுனமாகவுள்ளேன் என, சொல்லி-பேசி, சொல்லிக்கொண்டதல்லால்-சொல்லிக்கொண்டதே யல்லாமல், மனம்அற-மனம்ஒடுங்க, பூரணநிட்டையில்-பரிபூரண நிட்டையினில், ஆழ்ந்தது உண்டோ-அழுந்தியதுஉண்டோ, கல்லாத மூடன்-(அதற்கேற்ற கல்வியினைக்) கல்லாதமூடனாகியநான், இனி-இனிமேல், என்செய்வேன்-என்செயக்கடவேன், என்க

(வி-ரை.) பகிர்முகமாயுள்ள பிரபஞ்சபோகங்களிற் சிறிது மறிவை செலுத்தாது பஞ்சேந்திரிய சேஷ்டையற்று அந்தர்முகமாகவிருந்து முதல்வனை யநுசந்தானஞ்செய்து வரும் மௌனஞானிகளைப்போ லடியேனிருந்து, வாயொன்றினையே மூடிக்கொண்டு காலங்கழிக்கு நானும் மவுனியென வடிக்கடி கூறிவருகின்றேனென்பதாம்   (எ௮௩)

ஆரணமாகமமெல்லா முரைத்தவருண்மௌன
காரணமூலங்கல்லாலடிக்கேயுண்டுகாணப்பெற்றார்
பாரணங்கோடுசுழுனெஞ்சமாகியபாதரச
மாரணமாய்விடுமெண்சித்திமுத்தியும்வாய்த்திடுமே.

(இ-ள்.) ஆரணம்-வேதங்கள், ஆகமம்-ஆகமங்கள் ஆகிய, எல்லாம்-எல்லாகலைகளும், உரைத்த-திருவாய்மலர்ந்தருளிய, அருள்-கிருபையுள்ள, மௌனம்-மவுனநிலையையுடைய, காரண-(எல்லாவற்றிற்கும்) ஆதாரமான, மூலம்-முதற்பொருள், கல்லால் அடிக்கே-கல்லால விருட்சத்தின் கீழே, உண்டு-உளது, (அப்பொருளைக்) காணப்பெற்றால்-காணக் கிடைத்தால்; பார்-நிலத்தோடும், அணங்கு-மாதரோடும், சுழல்-சுழலாநின்ற, நெஞ்சம் ஆகிய-மனமாகிய, பாதரசம்-பாதரசமானது, மாரணம் ஆய்விடும்-மடிந்தொழியும், எண்சித்தி-எட்டுவகைச்சித்திகளும், முத்தியும்-மோட்சமும், வாய்ந்திடும்-கிடைக்கும், என்க.

(வி-ரை.) திருமந்திரம். "வேதமோடாகம மெய்யா மிறைவனூல்" என்றதற்கேற்ப, ஆரணமாகம மெல்லா முரைத்த என்றனர். பாதரசம் போல நிலையற்றுத் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் மனமொருமைப்பட மவுனநிலை சாதிக்கவேண்டுமாயின் மவுனமூர்த்தியினையே வழிபட்டாலல்லாது சித்தியாதென்பதாம். அம்மௌன மூர்த்தியாவார் கல்லாலடிக்கீழிருந்த தட்சணாமூர்த்தியேயாம். இம்மவுனங் கைகூடிவரவே சித்தியும் முத்தியும் வாய்ந்திடுமென்க. (எஅச)

சித்தமவுனிவடபான்மவுனிநந்தீபகுண்ட
சத்தமவுனியெனுமூவருக்குந்தொழும்புசெய்து
சத்தமவுனமுதன்மூன்றுமௌனமுந்தான்படைத்தே
னித்தமவுனமல்லாலறியேன்மற்றைநிட்டைகளே.

(இ-ள்) சித்தமவுனி-சித்தமவுனி, வடபால்மவுனி-வடபால்மவுனி, நம்தீபகுண்ட சத்தமவுனி-நமது தீபகுண்ட சத்தமவுனி, எனும்-என்று சொல்லப்படுகிற, மூவருக்கும்-மூன்றுபேர்கட்கும், தொழும்பு-தொண்டு, செய்து-இயற்றி, சத்தமவுனமுதல்-சத்தமவுனமுதலாகிய, மூன்று மவுனமும்-மூன்றுமவுனங்களையும், தான்படைத்தேன்-தான்பெற்றேன், நித்தம்-எக்காலத்தும், மவுனம்-மோனம், அல்லால்-அல்லாமல், மற்றை-வேறாகிய, நிட்டைகள்-யோகநிஷ்டைகளினை, அறியேன்நான்-அறிந்தேனில்லை என்க.

(வி-ரை.) வடபால்மவுனி, சித்தமவுனி, தீபகுண்ட மவுனியென அன்
யைக்கொண்டு வடபால்மவுனியாவார் தட்சணாமூர்த்தியெனவும், சித்தமவு
னியாவார் தன்னைத்தடுத்தாண்டு கொண்டமௌன முனியெனவும், தீப
குண்ட சத்தமவுனியாவார்-மண்டலகுண்ட வேதிகையிட்டுத் தனக்கு மந்தி
ரோபதேசஞ்செய்த நிட்சாகுருவெனவுங்கொள்க. சத்தமவுனமுதல்மூன்
என்றது வாக்குமவுனம், மனமவுனம், காயமவுனமாம், இவைமுறையே
பொறிமவுனம், காரணமவுனம், காஷ்டமவுனம் எனவும் சொல்லப்படும் (

கண்டேனினதருளவ்வருளாய்நின்றுகாண்பதெல்லா
முண்டேயதுவுநினதாக்கினேனுவட்டாதவின்ப
மொண்டேயருந்தியிளைப்பாறினேனல்லமுத்திபெற்றுக்
கொண்டேன்பராபரமேயெனக்கேதுங்குறைவில்லையே.

(இ-ள்.) நினது-தேவரீருடைய, அருள்-திருவருளினை, கண்டேன்-தரிசித்துக்கொண்டேன், அவ்வருளாய்-அதனருள்மயமாய், நின்று-இருந்து, காண்பது-காணுவது, எல்லாம்-யாவும், உண்டே-உளதே, அதுவும்-அங்ஙனங்காணுந்தன்மையும், நினது-தேவரீரதுவாக, ஆக்கினேன்-அர்ப்பணஞ்செய்துவிட்டேன், உவட்டாத-தெவிட்டாத, இன்பம்-ஆனந்தத்தை, மொண்டு-முகந்து, அருந்தி-உண்டு, இளைப்பு-மெலிவினை, ஆறினேன்-தீர்த்தேன், நல்ல-உண்மையான, முத்திபெற்றுக்கொண்டேன்-மோட்சத்தினையடைந்தேன், பராபரமே-பராபரப்பொருளே, எனக்கு-அடியேனுக்கு, இனி-இனிமேல், ஏதுங்குறைவு-சிறிதுங்குறைவு, இல்லை-இல்லை, என்க.

(வி-ரை) முத்திபெற்றுக்கொண்டேன் என்பது சீவன் முத்தனாயினேன் என்பதாம். சீவன் முத்தராவார் திருவருண்மயமாயிருந்து அநுபவிக்கும் போகமனைத்தையும் சிவார்ப்பணஞ்செய்து வாழ்வாராகலின், நினதாக்கினேன் என்றனர். (எஅசு)

மேற்கொண்டவாயுவுங்கீழ்ப்படமூலத்துவெந்தழலைச்
சூழ்கொண்டமேகமெனவூமைநின்றுசொரிவதையென்
றாற்கண்டதன்றுமௌனோபதேசியளிக்கையினிப்
பாற்கண்டுகொண்டனன்மேலேயமிர்தம்பருகுவனே.

(இ-ள்.) மேற்கொண்ட-மேல்நோக்கிச் செல்லுகின்ற, வாயுவும்-காற்றும், கீழ்ப்பட-கீழாக, மூலத்து-மூலாதாரத்திலுள்ள, வெந்தழலை-வெவ்வியஅக்கினியை, சூல்கொண்ட-கருப்பம்வாய்ந்த, மேகமென-மேகம்போல, ஊமைநின்று-மவுனமந்திரம் நிலையுற்று, சொரிவதை-பொழிதலை, என்னால்-அடியேனால், கண்டதன்று-தெரிந்துகொண்டதல்ல, மௌனோபதேசி-மௌனகுரு, அளிக்கையின்-கிருபை பாலித்தலினால், இப்பால்-இவ்விடத்தில், கண்டுகொண்டனன்-தெரிந்து கொண்டனன், மேலே-இனிமேல், அமிர்தம்-(சந்திர மண்டலத்திலுள்ள) அமுதத்தினை, பருகுவன்-உண்பேன், என்க.

(வி-ரை.) வாயுவானது பூரியாநிற்கவும், மூலாதாரத்தில் அக்கினியுண்டாகவும், அசபை யருளைச் சொரியவும் விளைவதாகிய யோகாநுபவம் கனது மவுனகுருதேசிகர் அருள்கிடைக்காதவரையில் தெரிந்துகொண்டேனில்லையென்பார், என்னாற்கண்டதன்று என்றனர். இவ்வநுபவநிலையினை யநுபவத்திற் காணவே பிராணவாயுவினைக் கும்பித்தலால் காலனல்மூண்டு சந்திரமண்டலத்தைத்தாக்க அதினின்றும் ஒழுகிவழியும் அமிர்தப்பிரவா

சத்தினையுண்டு வருகிறேனென்பார். அமிர்தம் பருகுவேன் என்றனர். கண்டு ஊமை யென்றது அசலை. இது வைகரிவாக்கால் விளக்கத்தக்க தன்று. அநுபவத்தாலறியத் தக்கது. முன்னரும் எழுதியுள்ளாம் சத் தாத்துவித சித்தாந்தவைதிக செல்வரையடுத்து உபதேச மூலமாகத்தெ ரிந்து கொள்ளுதல் மரபாம். திருமந்திரம். "பொன்னானமந்திரம் புகலவு மொண்ணாது, பொன்னானமந்திரம் பொறிகெஞ்சுசுத்தாரும், பொன்னானமந் திரம் புனைபுண்டுபூரிக்கிற், பொன்னாகும் வல்லார்க்குடம்புபொற்பாதமே," என்றதனாற்காண்க. (௭௮௭)

சொல்லாற்றொடர்பொருளாற்றொடராப்பரஞ்சோதிநின்னை
வல்லாளர்கண்டவழிகண்டிலேன்சகமார்க்கத்திலுஞ்
செல்லாதெனசிந்தைநடுவேகிடந்துதிகைத்துவிம்மி
யல்லானதும்பகலானதும்வாய்விட்டரற்றுவனே.

(இ-ள்.) சொல்லால்-வார்த்தையாலும், தொடர்-வார்த்தை சம்பந்த மாகவிளைகின்ற, பொருளால்-பொருளினாலும், தொடரா-சம்பந்தமுறாத, பரஞ்சோதி-பரஞ்சோதியே, நின்னை-தேவரீரை, வல்லாளர்-அறிஞர்கள், கண்டவழி-தெரிசித்தவகை, கண்டிலேன்-தெரிந்தேனில்லை, சகமார்க்கத்தி லும்-பிரபஞ்சவழியிலும், என்-அடியேன், சிந்தை-மனமானது, செல் லாது-நாடாது, நடுவே-இரண்டிற்கு மத்தியிலே, கிடந்து-தங்கி, திகைத்து-மயங்கி, விம்மி-விம்மி. அல்லானதும்-இருள் காலத்திலும், பகலானதும்-பகற்காலத்திலும், வாய்விட்டு-வாய்திறந்து, அரற்றுவன்-அலறுவேன், என்க.

(வி-ரை.) மனமானது யாதாமொன்றினைப் பற்றி யிருத்தலே சுபா வம். அங்ஙனமாகவும் பிரபஞ்சகாரியத்தினை நோக்க அது நிலையுறு பொரு ளன்றெனத் தெளிந்தமையின் அவ்வழியில் பற்றாக்கியது. மேல் முதல் வன்பற்றினை நாடமுயன்றாலோ பற்றும் வழிக்குச் சாதனந் தெரியவில்லை. ஆகலின் இருவழியிலுமாதாரங் கிட்டலின்றி யலைந்து மயங்கித் துக்கமு றுவே னென்பார், வழிகண்டிலேன் ....வாய்விட்டரற்றுவனே என்ற னர். (௭௮௮)

அறியாதவென்னையறிவாயுநீயென்றகப்புறமும்
பிறியாதநிவித்தபேரறிவாஞ்சுத்தப்பேரொளியோ
குறியாதவானந்தக்கோவோவுமதருள்குண்டலியோ
சிறியேன்படுந்துயர்கண்டுகல்லானிழல்சேர்ந்ததுவே.

(இ-ள்.) சிறியேன்-அற்பனாகியநான், படுந்துயர்-அநுபவிக்கும் துன் பத்தினை, கண்டு-பார்த்து, கல்லால்நிழல் - கல்லாலின்நிழலை, சேர்ந்தது-எழு ந்தருளியது, அறியாத-எவராலும் அறியக்கூடாத, என்னை-அடியேனை, அறிவாயும்-அறிகின்றவனும், நீ என்று-தேவரீரென்று, அகம்-உள்ளும்,

புறமும்-வெளியும், பிறியாது-நீக்கமற நிறைந்து, அறிவித்த-தெரிவித்த, பேர் அறிவாம்-பெரியவறிவாகிய, சுத்த பேரொளியோ - அருட்பெருஞ்சோதியோ, குறியாத-எண்ணக்கூடாத, ஆனந்தச்சோதியோ-இன்பத் தலைவனோ, அமுது அருள்-அருள் அமுதினையருளுகின்ற, குண்டலியோ-குண்டலிசத்தியோ, என்க.

(வி-ரை.) கல்லாலின்கீழ் எழுந்தருளிய தட்சணாமூர்த்தி சர்வவியாபகரூபுள்ள தனிப்பெருஞ்சோதியோ? ஆனந்தசொரூபனாய் வந்த குரு மூர்த்தியாகிய தலைவனோ? கிரிச்சத்தியோ? என்பார் பேரொளியோ தேவோ குண்டலியோ என்றனர். என்றதனால் ஆசாரியர் அனுக்கிரகத்தினால் திருவருட் சத்திபதிய அதுகாரணமாக முதல்வன் தட்சணா மூர்த்தியாகக் காட்சிகொடுத்தருளினா னென்பதாம். (௭௮௯)

எல்லாமுதவு முனையொன்றிற்பாவனையேனுஞ்செய்து
புல்லாயினுமொருபச்சிலையாயினும்போட்டிறைஞ்சி
நில்லேனல்யோகநெறியுஞ்செயேனருணீதியொன்றுங்
கல்லேனெவ்வாறுபரமேபரகதிகாண்பதுவே.

(இ-ள்.) பரமே - பரம்பொருளே, எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், உதவும் - கொடுக்கும், உன்னை - தேவரீரை, ஒன்றில் - விக்கிரகத்தில், பாவனையேனுஞ்செய்து - பாவனையாகிலும்பண்ணி, புல்லாயினும் - புல்லையாயினும், ஒரு பச்சிலையாயினும் - ஒரு பசுமையான இலையையாயினும், போட்டு - தூவி, இறைஞ்சி - வணங்கி, நில்லேன் - நில்லேன், நல் - சிறந்த, யோகநெறியும் - யோகமார்க்கத்தையும், செய்யேன்-அனுட்டியேன், அருள் - திருவருட்சம்பந்தமான, நீதி ஒன்றும் - தருமநூல் ஒன்றையாயினும், கல்லேன் - கற்றிலேன், எவ்வாறு - (இத்தகையயான்) எவ்வகை, பரகதி - முத்திநிலையை, காண்பது - கண்டுகொள்வது, என்க.

(வி-ரை.) சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமாகிய சாதனங்களி லொன்றேனுஞ் செய்திலே னென்பார், பச்சிலையாயினும் போட்டிறைஞ்சேன், யோகநெறியுஞ்செயேன், அருணீதியொன்றுங்கல்லேன் என்றனர், ஈண்டுச்சரியையும் கிரியையும் ஒன்றாவைத்துப் பூசையிற்கூறினர், முதல்வனைச் சுருதியனைத்தும் சர்வப்ரதன் எனவிதந்து கூறுகின்றமையின், எல்லா முதவும் என்றனர். (௭௯0)

ஒன்றுந்தெரிந்திடவில்லையென்னுள்ளத்தொருவவொன்றுந்
தென்றுந்தெரிந்திலைபவைகேளிரவும்பகலும்
குன்றுங்குழியும்வனமுமலையுங்குளமுங்கடலு
மன்றுமனையுமனமாதிதத்துவமாயையுமே.

(இ-ள்.) என் - அடியேனுடைய, உள்ளத்து - மனதின்கண்ணேவிளங்கும், ஒருவ - ஒப்பற்றவனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒன்றும் - (மாயைக்கு அன்னியமாக) ஒருபொருளும், தெரிந்திடவில்லை - தோன்றவில்லை, என்றும் - எக்காலத்தும், தெரிந்த - (அடியேனுக்கு) தெரிந்திருப்பன, இவை - (அடியிற்குறித்த) இவைகளேயாம், அவைகேள் - அவற்றைக் கேட்பாயாக, இரவும்பகலும் - இராக்காலமும் பகற்காலமும், குன்றும் - சிறுமலையும், குழியும் - குளமும், வனமும் - காடும், மலையும் பெருமலையும், குரை - சத்திக்கின்ற, கடலும் - சமுத்திரமும், மன்றும் - அம்பலமும், மனையும் - வீடும், மனம்ஆதி - மனமுதலிய, தத்துவம் - தத்துவத் தொகுதியாகிய, மாயையுமே - மாயாகாரியங்களுமேயாம், என்க.

(வி-ரை.) மனத்திற்கு எக்காலத்தும் விருத்தி பகிர்முகத்திலேயேயெனவும், அங்ஙனம் பகிர்முகத்தில் தோன்றுவனவெல்லாம் தனுகரணபுவனங்களேயாமெனவும் அவையாவும் அசுத்தமாயா காரியமேயாமெனவும் ஆகலின் இவற்றிற்கெல்லா மன்னியமாய் மனதிற்குத் தோன்றுவனவொன்றுமில்லையெனவும் கூறினர். இதனால் அங்ஙனம் மனத்தினைச் செலுத்தாது அந்தர் முகத்திலே விருத்தி மாயைக்கன்னியமாகிய உண்மையினையறிந்து கொள்ளவேண்டுமென்பதாம். (எ௬௧)

பழுதுண்டுபாவையர்மோகவிகாரப்பரவையிடை
விழுகின்றபாவிக்குந்தன்றாட்புணையைவியந்தளித்தான்
றொழுகின்றவன்பருளங்களிகூரத்துலங்குமன்று
ளெழுகின்றவானந்தக்கூத்தனென்கண்மணியென்னப்பனே.

(இ-ள்.) தொழுகின்ற - வணங்குகின்ற, அன்பர்-அடியார்களுடைய, உள்ளம் - மனமானது, களிகூர - சந்தோஷிக்க, துலங்கும் விளங்குகின்ற, மன்றுள் - சபையின்கண்ணே, எழுகின்ற-நடிக்கின்ற, ஆனந்தக்கூத்தன் - ஆனந்தநிர்த்தனன், என்கண்மணி - அடியேன் கண்மணியையொப்பவன், என் அப்பன் - அடியேன்தந்தை (ஆகியமுதல்வன்), பழுதுண்டு - துன்பமுற்று, பாவையர் - மாதர்களுடைய, மோகவிகாரம் - காமவிகாரமென்னும், பரவையிடை - சமுத்திரத்தில், விழுகின்ற - அழுந்துகின்ற, பாவிக்கும் - பாவியேனுக்கும், தன் - தன்னுடைய, தாள் - திருவடியாகிய, புணை - மரக்கலத்தினை, வியந்து - அதிசயித்து, அளித்தான் - தந்தான், என்க.

(வி-ரை.) காமாந்தகாரமாகிய கடலில் மூழ்கிக்கிடந்த தன்னை முதல்வன் வலியவந்தாண்டுகொண்டனன் என்றனர். திருவாசகம். "பொருந்திய்பிறப்பிலை நினையாது பொய்களே புகன்றுபோய்க், கருங்குழலினார் கண்களாலேறுண்டு கலங்கிக் கிடப்பேனைத், திருந்துசேவடிச் சிலம்பவை சிலம்பிடத் திருவொடுமகலாதே, யருந்துணைவனாயாண்டு கொண்டருளிய வற்புதமறியேனே," என்றதனாற்காண்க. (எ௬௨

அழுக்கார்ந்தநெஞ்சுடையேனுக்கையாநின்னருள்வழங்கி
னிழுக்காகுமென்றெண்ணியோவிரங்காதவியல்புகண்டாய்
முழுக்காதலாகிவிழிநீர்பெருக்கியமுத்தரெனுங்
குழுக்காணநின்றுநடமாடுந்தில்லைக்கொழுஞ்சுடரே.

(இ-ள்.) முழுக்காதல் ஆகி - பூரண அன்புள்ளவர்களாகி, விழிநீர் - கண்ணீர், பெருக்கிய - சிந்திய, முத்தர் எனும் - சிவன்முத்தர் என்கின்ற, குழு - கூட்டம், காண - சேவிக்க, நின்று - எழுந்தருளி, நடம்ஆடும் - நடனஞ்செய்கின்ற, தில்லை - சிதம்பரத்தில், கொழுஞ்சுடரே, செழுமிய ஒளியே, ஐயா - ஐயனே, அழுக்கு - வஞ்சகம், ஆர்ந்த - நிறைந்த, நெஞ்சு உடையேனுக்கு - மனமுடையேனுக்கு, நின்னருள் - தேவரீர் திருவருளை, வழங்கின் - தரின், இழுக்கு ஆகும் என்று - குற்றமாகுமென்று, எண்ணியோ - நினைத்தா, இரங்காத இயல்பு (அடியேனிடத்து) தேவரீர் இரக்கம் செய்யாத தன்மை என்க.

(வி-ரை.) மலபரிபாக மடைந்தபின்னரே திருவருள் பதிவது சகஜமாதலின், அங்ஙனம் பாகமுறாத எளியன்பால் தேவரீர் திருவருள் விளையுமோ எனுங்குறிப்பினையடக்கி, அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடை யேனுக்கையா நின்னருள் வழங்கினிழுக்காகு மென்றெண்ணியோ விரங்காத வியல்பு என்றனர். (௭௯௫)

ஆலம்படைத்தவிழியார்கண்மால்கொண்டவர்செயிந்திர
சாலம்படைத்துத்தளர்ந்தனையேயென்றுந்தண்ணருள்கூர்
கோலம்படைத்துக்கல்லாலடிக்கீழ்வைகுங்கோவுக்கன்பாங்
காலம்படைக்கத்தவம்படையாதென்கொல்கன்னெஞ்சமே.

(இ-ள்.) கல்நெஞ்சமே — கருங்கல்லினையொத்த மனதே, ஆலம்படைத்த - விடம்பொருந்திய, விழியார்கள் - கண்களையுடைய மாதர்கள் மேல், மால்கொண்டு - மோகங்கொண்டு, அவர்செய் - அம்மாதர்காட்டுகின்ற, இந்திரசாலம்படைத்து - இந்திரசாலத்திற்குள்ளாகி, தளர்ந்தனையே - தளர்ச்சியுற்றனையே, என்றும் - எந்நாளும் தண்அருள்கூர் - குளிர்ச்சியாகிய அருள்மிகுந்த, கோலம்படைத்து - திருவுருவுடன் விளங்கி, கல்லால் - கல்லாலவிருட்சத்தின், அடிக்கீழ் - அடியில், வைகும் - எழுந்தருளியிருக்கின்ற, கோவுக்கு - இறைவனுக்கு, அன்புஆம் - அன்பு பாராட்டும்படியான, காலம்படைக்க - காலமுண்டாக, தவம்படையாதது - தவஞ்செய்யாமைக்குக்காரணம், என் - யாது, என்க.

(வி-ரை.) ஈடேறுதற்குச் சிறிதுமேது இல்லாத விடத்தினையொத்த மாதரிற் சிக்கியழிதற்கே நினைக்கின்றாயல்லது மனமே! ஈடேறுதற்கேதுவாயுள்ள முதல்வன் திருவடியை நாடிப்பிழைப்பதற்கு வேண்டிய தவத்தில் முயலாததென்னையென்றனர். (௭௯௬)

சும்மாவிருக்கச்சுகஞ்சுகமென்றுசுருதியெல்லா
மம்மாநிரந்தரஞ்சொல்லவுங்கேட்டுமறிவின்றியே
பெம்மான்மவுனிமொழியையுந்தப்பியென்பேதைமையால்
வெம்மாயக்காட்டிலலைந்தேனந்தோவென்விதிவசமே.

(இ-ள்.) அம்மா - அம்மா, சும்மா இருக்க - மௌனமாக விருக்கின், சுகம் சுகம் என்று - சுகம்விளையும் சுகம்விளையும் என்று, சுருதிஎல்லாம்-மறைகளெல்லாம், நிரந்தரம் - எக்காலமும், சொல்லவும் - சொல்லாநிற்கவும், கேட்டும் - (அவ்வுண்மையினை) கேட்டிருந்தும், அறிவு இன்றியே-உணர்வுஇல்லாமலே, பெம்மான் - எமதுபெருமானாகிய, மௌனி - மௌனகுருவின், மொழியையும் - உபதேசத்தையும், தப்பி - தவறி, என்-அடியேனுடைய, பேதைமையால்-அறிவீனத்தால், வெம் - வெவ்விய, மாயக் காட்டில் - வஞ்சஅடவியில், அலைந்தேன் - திரிந்தேன், அந்தோ-ஐயோ, என் - அடியேனுடைய, விதிவசமே - இது தலைவிதியேயாம், என்க.

(வி-ரை.) ஒருவழியாகவே மறைகளும் மவுனகுருவும் சும்மாவிருக்கின் சுகம் கிடைக்குமென எந்நாளுஞ்சொல்லிவரவும் அதற்கு மாறாக விவகாரத்திலேயே யலைந்து கொண்டிருப்பது கர்மத்தின்வழியென்பதாம், "பாராதே நீண்டாதே பத்தியுற மெய்ப்பொருளை, நேராகப் பூண்டு நினையாதே - பேராத, போதமற்று நிட்டையற்றுப் பூரணமாமுண்மைதனி, லேதமற்றுச்சும்மாவிரு," என்றதனாற் காண்க. (எகூ)

தினமேசெலச்செலவாழ்நாளுநீங்கச்செகத்திருள்சொற்
பனமேயெனவெளிகண்டேயிருக்கவும்பாசபந்த
வினமேதுணையென்றிருந்தோநமன்வரினென்செய்குவோ
மனமேநம்போலவுண்டோசுத்தமூடரிவ்வையகத்தே.

(இ-ள்.) மனமே-நெஞ்சே, தினம் - ஒவ்வொரு நாளும், செலச்செல - கழியக்கழிய, வாழ்நாளும்நீங்க - ஆயுளும் ஒழிய, செகத்து-பிரபஞ்சத்து, இருள் - இருளானது, சொற்பனமே என - கனவேஎன, வெளி - வெளிப்படையாக, கண்டேயிருக்கவும்-பார்த்திருந்தும், பாசபந்த இனமே-பாசக்கூட்டமே, துணை என்று - உதவியென்று, இருந்தோம் - எண்ணி வாழ்ந்தோம், நமன்வரின் - எமன்எதிரிடில், என்செய்குவோம் - ஏது சமாதானம் சொல்லுவோம், நம்போல - நம்மைப்போல, சுத்தமூடர் - முழுமூடர், இவ்வையகத்துஉண்டோ - இவ்வுலகத்தில் உண்டோ, என்க.

(வி-ரை) மூடராவார் பதிஞானத்தினை யறியாது பசுபாச ஞானங்களையே சத்தியமெனக் கருதிக்காலங்கழித்து வருவராகலின் இத்தகையர் தங்கள் வாழ்நாள்முடிவில் அடைவது இயமலோகமேயன்றிவேறில்லையென்

பது நிச்சயமெனக்கருதி சமன்வரினென் செய்குவோமெனவும், நம்போல வுண்டோ சுத்தமூடர் எனவுங்கூறினர், (எகூசு)

கடலெத்தனைமலையெத்தனையத்தனைகன்மமதற்
குடலெத்தனையத்தனைகடனுண்மணலொக்குமிந்தச்
சடலத்தைநான்விடுமுன்னேயுனைவந்துசாரவிருட்
படலத்தைமாற்றப்படாதோநிறைந்தபராபரமே.

(இ-ள்) நிறைந்த - எங்கும்வியாபகமாயுள்ள, பராபரமே-பராபரமே; கடல் - சமுத்திரங்கள், எத்தனை - எத்தனை, மலை-பருவதங்கள், எத்தனை, எத்தனை, அத்தனை - அவ்வளவினையுடையது, கன்மம் - கன்மமாகும், அதற்கு - அக்கன்மத்திற்குத்தகுந்தபடி, உடல் - சரீரங்கள், எத்தனை-எத்தனை, அத்தனை - அவ்வளவினை, கடல் - கடலிலேயுள்ள, நுண் - நுண்ணிய, மணலை - மணலினை. ஒக்கும் - ஒத்திருக்கும், (ஆதலால்) இந்தச்சடலத்தை- இச்சரீரத்தினை, நான் - அடியேன், விடுமுன்னே - விட்டுநீக்கு முன்னமே, உன்னைவந்துசார - தேவரீரைவந்து அடையும்படி, இருள் படலத்தை - ஆணவவிருத்தியை, மாற்றப்படாதோ - நீக்கப்படாதோ, என்க.

(வி-ரை.) கன்மம் பிறவாகநதியாகலின், கடலின்பரப்பினையும், மலையினுயரத்தினையும் ஒப்பாகக்கூறினர். சனனங்கடோறு மெடுத்த உடல்களுக்குக் கணக்கில்லையாகலின், கடனுண்மணலொக்குமென்றனர். கன்மமுண்டாதற்கும் அக்கன்மத்தாலனேக வுடல்களை யெடுத்தற்கும் காரணமாயிருப்பது மூலமலமாகிய ஆணவமலமாகலின், இருட்படலத்தை மாற்றப்படாதோ என்றனர். (எகூஎ)

நினையுநினை வுநினையன்றியில்லைநினைத்திடுங்கால்
வினையென்றொருமுதனின்னையல்லாதுவிளைவதுண்டோ
தனையுந்தெளிந்துன்னைச்சார்ந்தோர்களுள்ளச்செந்தாமரையா
மனையும்பொன்மன்றமுநின்றாடுஞ்சோதிமணிவிளக்கே.

(இ-ள்.) தனையுந்தெளிந்து - தங்கள் உண்மைத் தன்மையினையும் தெளிந்து, உன்னை - தேவரீரை, சார்ந்தோர்கள்-விரும்பினோர்களுடைய, உள்ளம் - மனமாகிய, செந்தாமரை ஆம்மனையும் - செவ்விய தாமரையாகிய வீட்டினிடத்தும், பொன் மன்றமும் - பொன்னம்பலத்தினிடத்தும், நின்று - எழுந்தருளி, ஆடும் - நிர்த்தனம் செய்யும், சோதி - பிரகாசம் பொருந்திய, மணிவிளக்கே - இரத்தின தீபமே, நினையும் - நினைக்கின்ற, நினைவும் - எண்ணமும், நின்னை அன்றி - தேவரீரையன்றி, இல்லை-இல்லை, நினைத்திடுங்கால் - எண்ணுமிடத்து, வினைஎன்ற - வினை என்று சொல்லப்படுகிற, ஒருமுதல் - ஒருமுதலாகிய கன்மப்பொருள், நின்னைஅல்லாது - தேவரீரையல்லாது, விளைவதுண்டோ - உண்டாவதுண்டோ, என்க.

(வி-ரை,) ஆன்மாக்கள் ஈட்டியகன்மங்கட்குத் தக்கபடிகூட்டி முடிப்பவன் முதல்வனை யன்றி வேறின்மையாலும், கன்மத்திற்குத் தக்க படியே நினைவு வுண்டாகு மாகையாலும், கன்மம் சடமாகையாலும், நினையும் நினைவும் வினையும் முதல்வனையல்லாதில்லை யென்றனர். "அறிவானுந்தானே யறிவிப்பான்றானே" என்ற அம்மை திருவாக்கு மிக்கருத்தினையே விளக்குவதாம். (எகூஅ)

உள்ளத்தையுமிங்கெனையுநின்கையினிலொப்புவித்துங்
கள்ளத்தைச்செய்யும்வினையால்வருந்தக்கணக்குமுண்டோ
பள்ளத்தில்வீழும்புனல்போற்படிந்துன்பரமவின்ப
வெள்ளத்தின்மூழ்கினர்க்கேயெளிதாந்தில்லைவித்தகனே.

(இ-ள்.) பள்ளத்தில் - தாழ்ந்தநிலத்தில், வீழும் - பாய்ந்துஓடுகின்ற, புனல்போல் - நீர்போல், படிந்து - அமைந்து, உன் - தேவரீரது, பரம - மேலான, இன்பவெள்ளத்தில் - ஆனந்தசாகரத்தில், மூழ்கினர்க்கே - திளைத்தவர்கட்கே, எளிது ஆம் - எளிமையாகின்ற, தில்லை வித்தகனே - சிதம்பரத்தில்மேவிய ஞானமயனே, உள்ளத்தையும் - எனது மனத்தையும், இங்கு - இவ்விடத்து, என்னையும் - அடியேனையும்; நின் - தேவரீரது, கையில் - இடத்தில், ஒப்புவித்தும் - ஒப்புவித்தும், (இன்னமும்) கள்ளத்தை - வஞ்சனையை, செய்யும் - புரிகின்ற, வினையால் - கர்மத்தினால், வருந்த - துன்பமடைய, கணக்கும் உண்டோ - கணக்குமுளதோ, என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு - எனையென்பது உயிரையும், உள்ளத்தை யென்பது உடலினையும் குறிக்கவே பொருளினையும் கூட்டிக்கொள்ளுக. உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் முதல்வன்பால் ஒப்புவித்துத் தனக்கென யாதொருசுதந்தரமுங் கொள்ளாது வாழ்க்கையில் அம்மூன்றினால் விளையும் நயநஷ்டமனைத்து முதல்வனுக்கேயென்பார், வினையால் வருந்தக் கணக்குமுண்டோ என்றனர். (எகூகூ)

கள்ளம்பொருந்துமடநெஞ்சமேகொடுங்காலர்வந்தா
லுள்ளன்பவர்கட்குண்டோவில்லையேயுலகீன்றவன்னை
வள்ளம்பொருந்துமலரடிகாணமன்றூடுமின்ப
வெள்ளச்செம்பாதப்புணையேயல்லாற்கதிவேறில்லையே.

(இ-ள்,) கள்ளம் - வஞ்சம், பொருந்தும் - பொருந்திய, மடம் - அறியாமையைவாய்ந்த, நெஞ்சமே - மனமே, கொடும் - கொடிய, காலர் - யமபடர், வந்தால் - நேர்ந்தால், அவர்கட்கு - அவர்களுக்கு, உள்ளன்பு - மனநெகிழ்ச்சி, உண்டோ - உளதோ, இல்லையே - (சிறிதும்) இலையே, உலகு - பிரபஞ்சத்தினை, ஈன்ற - பெற்றுப்பெற்ற, அன்னை - தாய், வள்ளம் - கிண்ணத்தினைப்போல, பொருந்தும் - பொருந்தித்தோன்றுகின்ற, மலர் - தாமரைமலரைப்போன்ற, அடி - திருவடியை, காண - தரிசிக்கும்படி, மன்று

ம்பலத்தில், ஆடும் - நடிக்கின்ற, இன்பவெள்ளம் - ஆனந்தக்கடலாகிய இறைவனது, செம்பாதம் - சேவடியாகிய, புணையேயல்லால் - தெப்பமே ன்றி, வேறுகதி இல்லை - வேறுபுகலிடம் இல்லை, என்க.

(வி-ரை) பிறவிப்பெருங்கடலை நீந்துதற்கு இறைவனடியே புணையெ னக் கொள்ளாதார் பாரபட்சம் பாராட்டாத இயமனிடம் சாருதலேவேண் மென்பதாம், ஆனந்த சிற்சபேசன் அதியற்புத மகா நடனத்தினை நேரே ாணத்தக்க தன்மை அம்மையாருக்கேயாகலின், மலரடி காண மன்றுளும் ன்றனர். (அ00)

தன்மயமானசுபாவத்தின்மெள்ளத்தலைப்படுங்கால்
மின்மயமானசகம்யாதுரைத்தென்வெளியிலுய்த்த
சின்மயமுத்திரைக்கையேமெய்யாகதெளிந்தநெஞ்சே
நின்மயமென்மயமெல்லாநிறைந்தநிராமயமே.

(இ-ள்) தன்மயம் ஆன - (ஆன்மாவாகிய) எனது வியாபகமான, பாவத்தில் - இயற்கையில், மெள்ள - அடைவாக, தலைப்படுங்கால்-உண ரமிடத்து, மின்மயம்ஆன - மின்னலின் தன்மையை யமைந்த, சகம் - உல ம், யாதுஉரைத்துஎன் - என்சொல்லியென்ன, வெளியில்உய்த்த - விள க்காகத்தந்த, சின்மய முத்திரைக்கையே - மவுனமுத்திரையுடன் கூடிய திருக்கரமே, மெய்ஆக - சத்தியமாக, தெளிந்தநெஞ்சே - தெரிந்துகொண் மனமே, நின்மயம் - தேவரீர்வியாபகமும், என்மயம் - அடியேன் வியா கமும், எல்லாம் - இரண்டும், நிறைந்த, எங்கும் பூரணமான, நிராமயமே- நிராமயமேயாம். என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவினைத் தடத்தவிலக்கணத்தில் வைத்து ஆராயும் ழி முதல்வனுக்கு அன்னியமாகக் கண்டப்பொருளாய்த் தோன்றிடினும் ண்மைவடிவாகிய சொரூபவிலக்கணத்தில் வைத்து ஆராயும்வழி பரான் ாவாகிய சித்தின் வியாபகம்போலேயே ஆன்மாவாகிய சித்தும் வியாபகப் பொருளேயாமென்பார், நின்மயமென்மயம் என்றனர். (அ0௧)

ஆயுங்கலையுஞ்சுருதியுங்காண்டற்கரியவுன்னைத்
தோயும்படிக்குக்கருணைசெய்வாய்சுகவான்பொருளே
தாயும்பிதாவுந்தமருங்குருவுந்தனிமுதலு
நீயும்பரையுமென்றேயுணர்ந்தேனிதுநிச்சயமே.

(இ-ள்.) ஆயும் - ஆராயப்படுகிற, கலையும் - பலநூல்களும், சுருதியும்- மறைகளும், காண்டற்கு - பிரத்தியட்சமாகக் காண்டற்கு, அரிய அருமை ாகிய. உன்னை - தேவரீரை, தோயும்படிக்கு - அடையும்படிக்கு, கருணை செய்வாய் - கிருபைபுரிவாய், சுக - ஆனந்த ரூபமாகிய, வான் - மேலான, பொருளே - பொருளே தாயும் - அன்னையும், பிதாவும் - தந்தையும், தம

ரும் - சுற்றத்தினரும், குருவும் - ஆசாரியனும், தனி - ஒப்பற்ற, முதலும் - முதற்பொருளும், நீயும் பரையும் - தேவரீரும் நினது சத்தியும், என்றே - என்றே, உணர்ந்தேன் - தெரிந்தேன், இது நிச்சயமே - இதுசத்தியமே என்க.

(வி-ரை.) "வேதங்கள் ஐயாவெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" என்ற சுருதிக்கேற்ப, காண்டற்கரியவுனே என்றனர். "அப்பனீ யம்மைநீ யையனுநீ யன்புடைய மாமனு மாமியுநீ" என்றதற்கேற்பத் தாயும் பிதாவுந்தமருங் குருவுந் தனிமுதலு நீயும் பரையு மென்றனர்.

அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபய மென்று
சொல்லுஞ்சொ லின்னந் தெரிந்ததன் றோதிப் பார்கண்மனக்
கல்லுங் கரைக்கு மௌனாவுன து கருணை யென்பாற்
செல்லும் பொழுதல்ல வோசெல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே.

(இ-ள்.) துதிப்பார்கள் - தோத்திரிப்பவர்களுடைய, மனக்கல்லும் - நெஞ்சமாகிய கல்லினையும், கரைக்கும் - உருகச்செய்கின்ற, மௌனா-மவுனகுருவே, அல்லும்பகலும் - இரவும்பகலும், உனக்கே - தேவரீருக்கே, அபயம் அபயம் - அடைக்கலம் அடைக்கலம், என்று - என்று, சொல்லும் சொல் - கூப்பிடும்வார்த்தை, இன்னம் - இன்னமும், தெரிந்தது.(நினது காதினுக்கு) எட்டியது, அன்றோ-இல்லையோ, உனது - தேவரீருடைய, கருணை - கிருபையானது, என்பால் - அடியேனிடத்து, செல்லும் - அடையும், பொழுதல்லவோ - காலத்தன்றோ, அந்த சிற்சுகத்து-அந்தஞானனந்தத்தில், செல்லுவேன் - புகுவேன், என்க.

(வி-ரை.) "அவனருளாலே யவன்றாள்வணங்கி" என்றதற் கேற்ப முதல்வனது கருணை ஆன்மாவினிடத்தில் சென்றாலல்லது இவனுக்கியற்கையாக சுகாநந்தம் விளையாதாகலின், உனது கருணையென்பாற் செல்லும் பொழுதல்லவோ செல்லுவேனந்தச் சிற்சுகத்தே என்றனர்.   (அ0ரு)

எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளை
யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வே நிலையா
நில்லாயுன் றற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற்
பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே.

(இ-ள்) எல்லாம் - யாவும், சிவன்செயல் என்று - முதல்வன் செயலே யென்று, அறிந்தால் - தெரிந்தால், அவன்-அம்முதல்வனது, இன்-இனிமையான, அருளை அல்லால் - திருவருளையன்றி, புகல் இடம் - அடைக்கலமடைதற்குரிய இடம், வேறும் உண்டோ - மற்றுளதோ, அதுவே நிலை ஆநில்லாய் அதுவே நிலையாக நிற்கக்கடவாய், (அங்ஙனம் நிற்பையாயின்) தமியேற்கு - தமியேனுக்கு, உன்னால் - தேவரீரால், கதி-நல்லகதி உண்டு - உளது, இ - இந்த, நீள் - பெரிய, நிலத்தில் - உலகில், பொல்லா

மயக்கத்தில் - நீமையாகிய மயக்கத்தினில், ஆழ்ந்து - அழுந்தினதால், ஆவது - உண்டாகிய பிரயோசனம், என்ன - யாது, நெஞ்சமே - மனமே, புகல் - சொல்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாக்கள் எலகுக்கும தேகங்களிலும் இந்திரியங்களிலும் முதல்வனையன்றி யொன்றையறியவும் ஒரு கிரியைபண்ணவு மறியார்கள். முதல்வனும் நேரே ஆன்மாக்களிடத்திலே பொருந்தி நின்று அவரவர்கள் பண்ணுங் கன்மங்களெல்லாம் அறிந்து தக்கன்பங்களுக்கூடாக ஆன்மாக்களைப் பிரவிருத்தி பண்ணுவித்தெவ்விடத்தும் பிரிவறக்கூடி நிற்பன். இவ்வான்மாக்கள் ஞானக்கிரியையானவைத்திறலே மறைந்து நின்று பிரகாசிக்கும்போது தந்த முதல்வனையன்றிப் பிரகாசியாது. ஆகலின் எல்லாஞ்சிவன் செயல் என்றனர். "சிவஞானசித்தியார்" எவ்விடத்து மிறையடியை யின்றி யமைத்தொன்றை யறிந்தியற்றிடாவுயிர்க ளீசன்றானுஞ், செவ்வியினி னுளம்புகுந்து செய்திபெலாமுணர்ந்து சேட்டிப்பித்தெங்குமாய்ச் செறிந்து நிற்பன்" என்றதனாற் காண்க. இவ்வுண்மையினை யறிந்தாரொருவனுக்கு அவ்விறைவனைவிட்டுத் தனித்து நிற்றலொரிடத்திலுமில்லையென்பார், புகலிடம் வேறுமுண்டோ என்றனர். ஷை சித்தியார். "அரனடியை யகன்று நிற்பதெங்கேயாமே" என்றதனாற் காண்க. (அ௦௬)

ஒளியேயொளியினுணர்வேயுணர்வினுவகைபொங்குங
களியேகளிக்குங்கருத்தேகருத்தைக்கவளங்கொண்ட
வெளியேவெளியின்விளைசுகமேசுகர்வீறுகண்டுந்
தெளியேன்றெளிந்தவரைப்போற்றிடேனென்னசெய்குவனே.

(இ-ள்) ஒளியே-பிரகாசமே, ஒளியின் - அந்தப் பிரகாசத்தினுடைய, உணர்வே - அறிவே, உணர்வின் - ஆன்மாவின் அறிவினிடத்து, உவகை - விருப்பம், பொங்கும் - மிகுகின்ற, களியே - களிப்பே, களிக்கும் - ஆனந்திக்கும், கருத்தே - கருத்தே, கருத்தை - ஆன்மாக்களின் கருத்தினை, கவளங்கொண்ட - விழுங்கின, வெளியே - சிதாகாயமே, வெளியின் - அச்சிதாகாயத்தின், விளை - உண்டாகிற, சுகமே - இன்பமே, சுகர் - சுகவிருடியினது, வீறு - பெருமையினை, கண்டும் - (நூல்களில்) படித்தும், தெளியேன்-தெளிந்திலேன், தெளிந்தவரை-(உண்மை) தெளிந்தவரை, போற்றிடேன் வணங்கேன், என்ன செய்குவன் - யாதுசெய்குவேன், என்க.

(வி-ரை) சுகர் என்னும் இருடியானவர் வியாசருக்குக் கிருதாசியென்னும் அப்சரஸ்திரீயிடத்துப் பிறந்தபுத்திரனர். கிளிரூபமாயிருந்த கிருதாசியிடத்தே பிறந்தமையின் சுகரெனப்பட்டார். பிறந்த வுடனே தத்துவஞானியாயினர். இவர் அரம்பையென்னுந் தேவமங்கை தன்னோடு சேருமாறு தன்னுலியன்றவாறெல்லாம் காதல் காட்டியும் சித்தம் சலியாத சுத்தவைராக்கிய முடையவர். முனிவருள் பெண்போகத்தில் மய

ங்காதவர். இவர் மகிமையினை யறிந்திருந்தும் தெளிவடைந்திலேன் என்பார், சுகர் வீறுகண்டுந் தெளியேன் என்றனர். (௱௫)

மறக்கின்றதன்மையிறத்தலொப்பாகும்மனமதொன்றிற்
பிறக்கின்றதன்மைபிறத்தலொப்பாகுமிப்பேய்ப்பிறவி
இறக்கின்றவெல்லைக்களவில்லையேயிந்தச்சன்மவல்லல்
துறக்கின்றநாளெந்தநாள்பரமேநின்றொழும்பனுக்கே.

(இ-ள்.) பரமே-பரம்பொருளே, மறக்கின்றதன்மை - (ஆன்மாக்கள்) மறக்குந்தன்மை, இறத்தல் ஒப்பாகும் - இறத்தலுக்கு நிகராகும், மனம் - மனமானது, ஒன்றில் - ஒருபொருளினிடத்து, பிறக்கின்றதன்மை-பற்றுந் தன்மை, பிறத்தல் ஒப்பாகும் - பிறத்தலுக்கு நிகராகும், இ-இந்த, பேய் பிறவி - பேய்ப்பிறவிகள், இறக்கின்ற - கழிகின்ற, எல்லைக்கு-அளவிற்கு, அளவில்லையே - வரம்பில்லையே, இந்தசன்மம் - இப்பிறவியால் விளையும், அல்லல் - துன்பத்தை, துறக்கின்ற - விட்டுநீங்கும், நாள்-காலம், நின் - தேவரீருடைய, தொழும்பனுக்கு-தொண்டனுக்கு, எந்தநாள் - எக்காலம் என்க.

(வி-ரை) உலகத்தில் மனமானது ஒவ்வொருகணந்தோறும் ஒருபொருளைப் பற்றுதலும் உடனே மறத்தலும் ஆகியதன்மை அம்மனம் பிறத்தலுக்கும் இறத்தலுக்குஞ் சமானமாகிறது இங்ஙனம் மனத்திற்கு உண்டாம் கோடானுகோடி நினைப்பு மறப்புகளைப்போல ஆன்மாவிற்கும் எண்ணிலவாகிய சென்மங்களுண்டாய் வருகின்றதாகலின் இத்தகைய பிறவிகளையொழித்துக் கொள்ளுநாள் எந்நாளென்பார், இந்தச்சன்மவல்லல் துறக்கின்ற நாளெந்த நாள் என்றனர். (௱௬)

காட்டியவந்தக்கரணமுமாயையிக்காயமென்று
சூட்டியகோலமுநானாவியங்கத்துறையிதனு
ணாட்டியநான்றனக்கென்றோரறிவற்றநானிவற்றைக்
கூட்டிநின்றாட்டினையேபரமேநல்லகூத்திதுவே.

(இ-ள்) பரமே - பரம்பொருளே, காட்டிய - விளக்கிய, அந்தக் கரணமும் - மனமாதிகரணங்களும், மாயை - அசுத்தமாயாகாரியமாகிய, இக்காயம் என்று - இச்சரீரமென்று, சூட்டிய-பெயர்சூட்டப்பெற்ற, கோலமும்-உருவும், நானா - பலவிதமாக, இயங்க - இயங்காநிற்க, துறை இதனுள் - பற்பல துறைகளையுடைய இதற்குள்ளே, நாட்டிய - நிலைக்கச்செய்து, நான் - நானே, தனக்கு என்று - தனக்கென்ன, ஓர் அறிவு - ஒருசுதந்தர அறிவு, அற்ற - இல்லாத, நான் - நான் (ஆகவிருக்கின்றேன்) இவற்றை - இத்துறைகளை, கூட்டி - சேர்த்து, நின்று ஆட்டினையே - இருந்து ஆட்டுவித்தனையே, இது - இது, நல்லகூத்தே - நல்லகூத்தேயாகும், என்க.

(வி-ரை.) சூத்திரதாரியொருவன் சடமாகிய பதுமைகளை யாட்டுவிப்பதுபோல் சுதந்தரமற்ற ஆன்மாக்களினை மாயாகாரியங்களிற் கூட்டியாட்டுவிப்பது தருமமோ என்பார், பரமே நல்ல கூத்திதுவே என்றனர். இதனால் சுதந்தரமற்ற ஆன்மாவினையும் சடமாகிய கன்மத்தினையும் கூட்டிப் போகத்தை அனுபவிக்கச் செய்வான் முதல்வனே யென்றாயிற்று. ()

பொல்லாதமாமர்க்கடமனமேயென்னைப்போலடுத்த
வெல்லாற்றையும்பற்றிக்கொண்டனையேயென்னைநின்மயமா
நில்லாயருள்வெளிநீநானிற்பேனருணிட்டையொரு
சொல்லாற்பதிந்துபரிபூரணானந்தந்தோய்குவனே.

(இ-ள்.) பொல்லாத - துன்பங்களுக்கேதுவாகிய, மா - பெரிய, மர்க்கடமனமே - குரங்குபோன்ற நெஞ்சமே, என்னைப்போல் - என்னை நீபற்றிக்கொண்டாற்போல, அடுத்த - என்னைச்சூழ்ந்திருக்கின்ற, எல்லாவற்றையும் - சகலபொருள்களையும், பற்றிக்கொண்டனையே - தாவியிருக்கின்றனையே, என்னை - இதுவென்ன, நீ - நீ, அருள்வெளி - சிதாகாயத்தில், நின்மயம் ஆ - தன்மயமாக, நில்லாய் - நிற்கக்கடவாய், (அங்ஙனம் நின்றால்) நான் - நான், அருள் நிட்டை-திருவருள்நிட்டையினை, ஒரு சொல்லால் - ஒருசொல்லினால், பதிந்து - பதியப்பெற்று, நிற்பேன்-இருப்பேன், பரிபூரணானந்தம்-பரிபூரணசுகத்தில், தோய்குவன்-மூழ்குவேன், என்க.

(வி-ரை) மனதிற் குரியசெயல் எக்காலமும் ஒன்றினைப்பற்றிக்கொண்டிருத்தலே தருமமாயிருத்தலின், ஆன்மாவினையும் ஆன்மாவினைச் சூழ்ந்த மாயாகாரியங்களைப் பற்றுவதுபோல் அவற்றைவிட்டுச் சிதாகாயத்தினைப் பற்றுமேயாகில் நிஷ்டைகூடிப் பரிபூரணசுகமுண்டாகுதற் கேதுவாகுமென்பதாம். (அ0அ)

வாராய்நெஞ்சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம்யாவையும்வைத்துக்கட்டிங்
காராயடிக்கடிசுற்றுகின்றாயுன்னவலமதிக்
கோராயிரம்புத்திசொன்னாலுமோர்நிலேயாகெடுவாய்
பாராயுனைக்கொல்லுவேன்வெல்லுவேனருட்பாங்குகொண்டே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, வாராய்-வருவாயாக, உன்றன்-உனக்கு இயற்கையாகவுள்ள, துன்மார்க்கம் - தீமைகள், யாவையும் - எல்லாவற்றையும், வைத்துக்கட்டு - ஒருபுறத்தேவை, இங்கு - இவ்விடத்தினின்று, ஆராய் - ஆராய்வாயாக, அடிக்கடி-எந்நேரமும், சுற்றுகின்றாய்- (உலகமெங்கும்) சுழலுகின்றாய், உன் - உன்னுடைய, அவலமதிக்கு-சபலபுத்திக்கு, ஓர் ஆயிரம் - அநேகமான, புத்திசொன்னாலும் - புத்திகளைப் போதித்திடினும், ஓர் நிலை - ஆராய்ந்து பார்க்கவில்லை, ஓ கெடுவாய் - ஆ கெட்டுப்போவாய், பாராய்-ஆலோசித்துப்பார்ப்பாயாக, உன்னை-உன்னை, அருள்-

திருவருளென்னும், பாங்குகொண்டு - ஆயுதங்கொண்டு, கொல்லுவேன் - அழிப்பேன், வெல்லுவேன் - தலையெடாதபடிசெய்வேன், என்க.

(வி-ரை) முதல்வன்றன் திருவருள் பெறுதகாலத்து மனம்போன வழியே அறிவுசென்று பல அவதிக்குள்ளாகிச் சஞ்சலப்படவேண்டுமென வும், திருவருள் பூரணமாயடைந்தகாலத்தி அத்திருவருளின் மயமாய் அறிவுநிற்க மனத்தின்செயல் சிறிதுமின்றி யொடுங்கிவிடுமென்பதாம், (அ0க)

மாதத்திலேயொருதிங்களுண்டாகிமடிவதைநின்
போதத்திலேசற்றும்வைத்திலேயேவெறும்புன்மைநெஞ்சே
வேதத்திலேதர்க்கவாதத்திலேவிளங்காதுவிந்து
நாதத்திலேயடங்காதந்தவான்பொருணாடிக்கொள்ளே.

(இ-ள்) வெறும் புன்மை - மிக இழிவாகிய, நெஞ்சே-மனதே, மாதத்திலே-ஒவ்வொருமாதத்திலேயும், ஒரு திங்கள் -ஒவ்வொரு சந்திரன், உண்டாகி - தோன்றி, மடிவதை - மறைந்துவிடுவதை, நின் - உனது, போதத்திலே - அறிவினிடத்து, சற்றும் - சிறிதும், வைத்திலையே - எண்ணிலையே, வேதத்திலே - மறைகளினுலேயும், தர்க்கவாதத்திலே - தருக்கவாதங்களினுலேயும், விளங்காது - விளங்காமலும், விந்து - விந்துவிலும், நாதம் - நாதத்திலும், அடங்காது - அடங்காமலும், (இருக்கின்றன) அந்த வான் பொருள் - அந்தமேலானபொருளை, நாடிக்கொள் - ஆராய்ந்து பற்றிக் கொள்வாயாக. என்க:

(வி-ரை) மாதந்தோறும் தோன்றிமறையும் எண்ணிலவானசந்திரன் களைப்போல, காலந்தோறும் தேகங்கள் தோன்றி மறைவது பிரத்தியட்ச மாகலின் இதனையெண்ணிப் பார்த்தாயில்லையென்பார், போதத்திலே சற்றும் வைத்திலை என்றனர், "வேதங்களையா வெனவோங்கி யாழ்ந்தகன்ற நுண்ணியனே" என்றதனுல் வேதத்திலே விளங்காதவனென்றும், "குறைவிலா அறிவினுலுங் கூறொணுதாகி நின்றவிறைவனுர்" என்றதனுல் தர்க்கவாதத்திலே விளங்காதவனென்றுங் கூறினுர். நாதவிந்துக்கள் சுத்தமாயா காரியங்களாகையினுலும் அந்த மாயையினைக் கடந்தவன் முதல்வனுகையினுலும் விந்து நாதத்திலே யடங்காதி என்றுங் கூறினர். (அக0)

எங்கும்வியாபித்துணர்வாயுனக்கெண்ணிதயத்துள்ளே
தங்குந்துயரந்தெளியாதவண்ணந்தடைசெய்ததார்
அங்கங்குழைந்துள்ளுருகுமன்பாளர்க்கணைகடந்து
பொங்குங்கருணைக்கடலேசம்பூரணபோதத்தனே.

(இ-ள்.) அங்கம் - சரீரம், குழைந்து - இளகி, உள் - மனமானது, உருகும் - உருகும், அன்பாளர்க்கு - அடியவர்கட்கு, அணைகடந்து-வரம்புக

டந்து, பொங்கும் - பொங்குகின்ற, கருணைக்கடலே, கருணைசமுத்திரமே, சம்பூரண - பரிபூரண, போதத்தனே - ஞானசொரூபனே, எங்கும் வியாபித்து-எவ்விடத்து நிறைந்து, உணர்வாய்-உணர்கின்றாய், (அங்ஙனமாக) என் - அடியேன், இதயம் - மனத்தில், தங்கும் - நிலைபெறும், துயரம் - துன்பம், தெரியாதவண்ணம் - தெரியாதவகை, தடைசெய்தது ஆர் - மறைத்தது யார் என்க.

(வி-ரை) சர்வவியாபகனாகிய முதல்வன் எங்குநிறைந்திருப்பதுபோல ஆன்மாவினிடத்தும் பூரணமாகவிருந்தும் ஆணவமலத்தடையால் அவ்வியாபகத்தின்மையினை ஆன்மாவறிந்து கொள்வதற்குத்தடையாகவும் ஏற்பட்டுள்ளதென்பதனைக் குறிப்பாற் றெரிவிப்பான், தெரியாதவண்ணந் தடைசெய்ததார் என்றனர். (அகக)

வையகமாதர்சுகத்தையும்பொன்னையுமாயைமல
மெய்யையுமெய்யென்றுநின்னடியார்தம்விவேகத்தையு
மையமில்வீட்டையுமெய்நூலையும்பொய்யதாகவெண்ணும்
பொய்யர்தநட்பைவிடுவதென்றோபரிபூரணமே.

(இ-ள்) பரிபூரணமே - சருவவியாபியாயுள்ள வஸ்துவே, வையகம் - உலகில், மாதர்-பெண்டிர்கள், சுகத்தையும்-இன்பத்தையும், பொன்னையும் - பொருளையும், மாயை - மாயாகாரியமாகிய, மலம் - அழுக்குள்ள, மெய்யையும்-தேகத்தினையும், மெய்யென்று - சத்தியமென்று, நின்-தேவரீருடைய, அடியார்தம் - அடியார்களுடைய, விவேகத்தையும் - விவேகத்தினையும், ஐயம்இல் - சந்தேகமில்லாத, வீட்டையும் - பரமுத்தியையும், மெய்நூலையும் - உண்மைநூல்களையும், பொய்யதாக - பொய்யாக, எண்ணும் - நினைக்கின்ற, பொய்யர்தம் - பொய்யர்களுடைய, நட்பை - சிநேகிதத்தை, விடுவது - நீங்குவது, என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி-ரை.) பெண், பொன், உடல் மூன்றும் இகத்தில் ஏகதேசசுகத்தினைக் கொடுப்பதற்கேதுவாகவிருந்தும் மறுமைக்குச் சிறிதும் பிரயோசனமில்லாத அனித்தியமானவற்றைச் சத்தியமெனக் கருதிவாழ்ந்தேன் என்பார், வையகமாதர் சுகத்தையும் பொன்னையும் மாயைமல மெய்யையு மெய்யென்று, என்றனர், அடியார் தம்விவேகமாவது சிவனடியார்கள் தேர்ந்த உண்மையறிவு, ஐயமில் வீடாவது சுத்தாத்துவிதமுத்தி, மெய் நூலாவது மெய்கண்டார் சொல்லிய சிவஞானபோதம். பொய்யர்தம் நட்பாவது பொய்கண்டார்களாகிய முக்குற்றப் புறச்சமயத்தவர்களுடைய சிநேகம்.

அளியுங்கனிபொத்தருவினையாளுந்தயர்வுறுவேன்
தெளியும்படிக்குப்பரிபாககாலமுஞ்சித்திக்குமோ

ஒளியுங்கருணையுமாறாதவின்பமுமோருருவாய்
வெளிவந்தடியர்களிக்கநின்றாடும்விழுப்பொருளே.

(இ-ள்-) ஒளியும் - பிரகாசமும், கருணையும்-கிருபையும், மாறாத-நீங்காத, இன்பமும்-இன்பமும், ஓர்உருஆய் - ஒருதிருவுருவாகி, வெளிவந்து-சகளீகரித்து, அடியர் - சிவனடியார்கள், களிக்க - சந்தோஷிக்க, நின்று - சிற்சபையிலெழுந்தருளி, ஆடும் - ஆனந்தநிர்த்தனஞ்செய்யும், விழுப்பொருளே - மேற்பட்டவஸ்துவே, அருவினையால் - கொடியவினையினால், அளியும் - கனிந்த, கனிஒத்து-கனிபோன்று, நொந்து-வாடி, அயர்வுறுவேன் - அயர்வடைகின்றேன், தெளியும்படிக்கு - தெளியும் வண்ணம், பரிபாககாலமும் - பரிபக்குவகாலமும், சித்திக்குமோ - அடியேனுக்கு உண்டாகுமோ, என்க.

(வி-ரை) நல்வினையீட்டுந்தோறும் சுகானுபவமும், தீவினையீட்டுந்தோறும் துக்கானுபவமும் பல சென்மங்களினுந் தொடர்ந்துவரச் சிவபுண்ணியவிசேடத்தால் நல்வினையால் சந்தோஷமும் தீவினையால் விருத்தமுங்கொள்ளாது இருவினையினும் சமபுத்தி நேர்ந்த காலத்திலேயே மலபரிபாகமுண்டாகுமென்னுங் குறிப்பினைக் காட்டுவார் பரிபாக காலம் சித்திக்குமோவென்றனர். (அ௩௫)

அடையார்புரஞ்செற்றதேவேநின்பொன்னடிக் கன்புசற்றும்
படையாதவென்னைப்படைத்திந்தபாரிற்படர்ந்தவினைத்
தடையாற்றளையிட்டுநெஞ்சம்புண்ணாகத்தளரவைத்தா
யுடையாயுடையபடியன்றியான்செய்ததொன்றில்லையே.

(இ-ள்) அடையார்-பகைஞர்களுடைய, புரம்-திரிபுரத்தினை, செற்ற-எரித்த, தேவே - தேவனே, நின் - தேவரீருடைய, பொன்னடிக்கு - அழகிய திருவடிக்கு, அன்பு-அன்பினை, சற்றும் - சிறிதும், படையாத - கொள்ளாத, என்னை - அடியேனை, இந்தபாரில் - இவ்வுலகின்கண்ணே, படைத்து - உண்டாக்கி, படர்ந்த - பரவிய, வினை-வினையென்னும், தடையால் - விலங்கினால், தளையிட்டு - தளைபூட்டி, நெஞ்சம் - மனமானது, புண்ஆக - புண்பட, தளரவைத்தாய், தளரவைத்தனை, உடையாய் - (எல்லாம்)உடையவனாகிய, நீ-தேவரீர், உடையபடி அன்றி - உடைத்தாந் தன்மையன்றி, யான்செய்தது - அடியேன்செய்தது, ஒன்று இல்லை - யாதுமில்லை என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் தன்கருமத்திற்குத் தக்கபடி யுலகில் உடலெடுப்பதும், அவ்வுடல் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி வினையினால் கட்டுப்படுவதும் அவ்வினையினை யனுபவிக்குந்தோறும் பற்பல துன்பங்கட் காளாவதும் ஆகிய வனைத்தும் முதல்வன் வாளாவிருக்க அவன் சந்நிதிமாத்திரந்தானே நடக்குமேயன்றி சுதந்தரமற்ற ஆன்மாவால் விளைவதொன்றுமில்லையென்பார், உடையாயுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்றில்லையே யென்றனர்.()

ஆடுங்கறங்குந்திரிகையும்போலவலைந்தலைந்து
காடுங்கரையுந்திரிவதல்லாலினின்கருணைவந்து
கூடும்படிக்குத்தவமுயலாதகொடியரெமன்
தேடும்பொழுதென்னசெய்வார்பரானந்தசிற்சுடரே.

(இ-ள்.) பரானந்த - மேற்பட்ட இன்பத்தினைத்தரும், சிற்சுடரே - ஞானதீபமே, ஆடும் - ஆகாயத்தில் பறக்கும், கறங்கும் - காற்றாடியையும், திரிகையும் - குலாலன்சக்கரத்தினையும்போன்று, அலைந்து அலைந்து - திரிந்து திரிந்து, காடும் - காட்டினிடத்தும், கரையும் - பூமியினிடத்தும், திரிவது - சஞ்சரிப்பது, அல்லால் - அல்லாமல், நின் - தேவரீருடைய, கருணை - கிருபை, வந்து கூடும்படிக்கு - வந்து அடையும்படிக்கு, தவம் - தவத்தை, முயலாத, செய்யாத, கொடியர் - கொடியோர், எமன் - நமன், தேடும்பொழுது - தேடுங்காலத்தில், என்னசெய்வார் - ஏதுசெய்யக்கடவர், என்க,

(வி-ரை.) முதல்வனுண்மையினை நன்குசேர்ந்து அவன்பாலன்புகொண்டு சிவத்தலங்களிலிருந்து சிவபூசையாதி தவங்களை யனுட்டியாது காடுமுதலியவற்றிற்சென்று திரிந்து உண்மைதேறாது தவஞ்செய்து வாணாளை வீணாகக்கழித்து வருபவர் தம் ஆயுள்முடிவில் அந்தகனுலகினையே சத்தியமாக அடைவரென்பதாம். (அகூ)

கற்றும்பலபலகேள்விகள்கேட்டுங்கறங்கெனவே
சுற்றுந்தொழில்கற்றுச்சிற்றின்பத்தூடுசுழலினென்னாங்
குற்றங்குறைந்துகுணமேலிடுமன்பர்கூட்டத்தையே
முற்றுந்துணையெனநம்புகண்டாய்சுத்தமூடநெஞ்சே.

(இ-ள்.) சுத்தமூடநெஞ்சே - மிகவும் மூடமனமே, கற்றும் - பலநூல்களைப்படித்தும், பலபலகேள்விகள் கேட்டும் - பற்பல கேள்விகளைக்கேட்டும், கறங்கு என - காற்றாடியைப் போல, சுற்றும் தொழில் - திரியும்தொழிலினை, கற்று - தேர்ந்து, சிற்றின்பத்தூடு - உலகவின்பத்தில், சுழலின் - அலையின், என்னாம் - என்னபிரயோசனம், குற்றம்குறைந்து - குற்றமின்றி, குணம்மேலிடும் - நற்குணம் அதிகரிக்கின்ற, அன்பர்கூட்டத்தை - சிவனடியார்கள் சங்கத்தினையே, முற்றுந்துணையென - முழுவதுந் துணையென்று, நம்பு - நம்புவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) கற்றும் பல பல கேள்விகள்கேட்டும் என்றதனால் சிந்தித்தலையும் தெளிதலையும் கூட்டுக. இந்நான்கின் வழியே நின்ற பெரியோர்களும் அச்சாதனங்கட்கு இடையூறுவாராது அவற்றாலாய சாத்தியத்தினை யடையவேண்டுமாயின் சாதகங்கமாகிய சிவனடியார் கூட்டுறவே அத்தியாவசிய மென்பதாம், பட்டினத்தார், அடியாருறவு மரன்பூசை நேசமுமன்புமன்றிப் படி மீதில்வேறு பயனுளதோ, என்றதனாற் காண்க. ()

நீயெனநானெனவேறில்லையென்னுநினைவருளத்
தாயெனமோனகுருவாகிவந்துதடுத்தடிமைச்
சேயெனக்காத்தனையேபரமேநின்றிருவருளுக்
கேயென்னைசெய்யுங்கைம்மாறுளதோசுத்தவேழையனே.

(இ-ள்) பரமே - பரம்பொருளே, நீஎன - நீயென்றும், நான்என-நானென்றும், வேறுஇல்லை என்னும்-அன்னியமாயில்லை யென்னும், நினைவு-எண்ணமானது, அருள் - அடியேனுக்கு உண்டாக, தாய்என - தாயினைப் போல, மோனகுரு ஆகி - மௌனகுருவாகி, வந்து - எழுந்தருளி, தடுத்து-(பிரபஞ்ச விசாரத்தினின்றும்) தடுத்து, அடிமை - அடிமையாகிய நான், சேய்என - (தேவரீருடைய) குழந்தையென, காத்தனையே - காத்தருளினையே, நின் - தேவரீருடைய, திருவருளுக்கு - திருவருட்கு, சுத்த ஏழையன் - மிகவுமெளியன், செய்யும் கைம்மாறு - செய்தற்குரிய பிரதியுபகாரம், உளதோ - உண்டோ, என்ன - (உளதாயின்) கட்டளையிடுவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் மௌனகுருவாய்த் திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருளிவந்து தனக்கு உண்மையாகிய சித்தாந்தமகாவாக்கியத்தினை யுபதேசிக்குமளவும் பரமான்மாவிடத்தில் தனக்குத்துவிதபாவனையே தோன்றிக்கொண்டிருந்ததெனவும், உபதேசித்தபின்னர் அனுபவத்தில் அத்துவிதபாவனை நேர்ந்ததெனவும் கூறுவார், நீயென நானென வேறில்லை என்னு நினைவருள் என்றனர். (அ௧௭)

ஆத்திரம்வந்தவர்போலலையாமலரோகதிட
காத்திரந்தந்தென்னையயன்னைபோலுங்கருணைவைத்திம்
மாத்திரமுன்னின்றுணர்த்தினையேமௌனாவினிநான்
சாத்திரஞ்சொன்னபடியியமாதியுஞ்சாதிப்பனே.

(இ-ள்.) மௌனா - மௌனகுருவே, ஆத்திரம் - மிகுந்த அவசரம், வந்தவர்போல் - அடைந்தவர்போல, அலையாமல்- திரியாமல், அரோகம் - நோயின்மையாகிய, திடகாத்திரம் - வலிவானசரீரம், தந்து - கொடுத்து, என்னை - அடியேனை, அன்னைபோலும்-தாயைப்போலும், கருணைவைத்து-கிருபைசெய்து, இம்மாத்திரம் - இம்மட்டாயினும், முன்நின்று - பிரத்தியட்சமாகி, உணர்த்தினையே - தெரிவித்தனையே, இனி இனிமேல், நான் - அடியேன், சாத்திரஞ்சொன்னபடி - சாத்திரம் சொன்னவண்ணம், இயமாதியும்-இயமமுதலிய எண்வகை யோகவுறுப்புக்களையும், சாதிப்பன்-செய்துமுடிப்பேன், என்க.

(வி-ரை) முதல்வன் மௌனகுருவாகி யெழுந்தருளி அத்தியாவசியமாக அடையவேண்டிய சாத்தியத்தினுக்கேதுவாயுள்ள சாதனங்களின்னதெனச்சொல்லிவைத்தனராகலின் அச்சாதனங்களை விளக்குவதாகிய சாஸ்திரங்களையாராய்ந்து அதன்வழிநிற்பேன் என்பார், சாத்திரஞ்சொன்னபடி யியமாதியுஞ் சாதிப்பனே என்றனர். (அ௧௮)

உடல்பொய்யுறவு.

நேரிசைவெண்பா.

உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மையுற வாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டால் - திடமுடனே
யுற்றுப்பார் மோனனொரு சொல்லே யுண்மைநன்றாய்ப்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.

(இ-ள்.) உடல் - தேகமே, பொய்யுறவாயின் - நமக்குப்பொய்யுறவானால், உண்மை உறவு - மெய்ம்மையாகிய சுற்றம், ஆகக்கடவார் ஆர் - உண்டாகுபவர் யாவர், தண் - தண்ணிய, அருளே - திருவருளே, திடமுடனே - உறுதியுடன், உற்றுப்பார் - நோக்கிப்பார், மோனன் - மவுனகுருவின், ஒருசொல்லே - (சித்தாந்தமகாவாக்கியமாகிய) ஒரு மொழியே, உண்மை - சத்தியமாம், நன்று ஆக - நன்றாக, பற்றிப்பார் - பற்றிப்பார்ப்பாயாக, மற்ற எல்லாம் - மற்றவைகளெல்லாம், பாழ் - பொய்யாம், என்க.

(வி - ரை.) பிறந்தநாள் முதல் இறக்கும் நாள்வரையில் உடனிருந்து சுகதுக்கங்களை யநுபவித்துவந்து நீங்காதிருந்த உடலும் பொய்யாகிவிடும். நாலடியார். "யாக்கையை யாப்புடைத்தாப் பெற்றவர்தாம் பெற்ற, யாக்கை யாலாயபயன்கொள்க—யாக்கை, மலையாடுமஞ்சுபோற்றோன்றி மற்றாங்கே, நிலையாது நீத்துவிடும்." என்றதனாற்காண்க. ஆனால் என்றும் மெய்யாகியிருந்து உபகரித்துவருவது முதல்வன் திருவருளும் அம்முதல்வன் கருணைத்திருவுருவான மவுனகுரு உபதேசித்த சித்தாந்த மகாவாக்கியமுமாம். சித்தாந்த மகாவாக்கிய மின்னதென்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அ௧௯)

பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லால்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே. பார்ஆதி - பிருதிவிமுதலிய, பூதம் எல்லாம் - பூதங்கள் யாவும், பார்க்குங்கால் - ஆராயுமிடத்து, அப்பரத்தின் - அந்தப்பரம் பொருளின், சீர்ஆக - சிறந்தவடிவாக, நிற்கும்திறம் - இருக்கும் விதத்தினை, கண்டாய் - தெரிந்தாய், (ஆதலால்) யாம் - நாம், நேராகநிற்கும்-ஒழுங்காகநிற்கின்ற. திருவருளில் - திருவருணிலையினில், நிற்பது அல்லால்-இருப்பதல்லாமல், இனிமேல் - இனிமேல், கற்குநெறி - தெரிந்துகொள்ளும்வழி, யாது - யாதுளது, என்க.

(வி - ரை.) பிரத்தியட்சமாக நம்மாற்பார்க்கப்படும் பிருதிவி முதலிய பூதங்களைத்துமுதல்வன்திருமேனியேயென்று முண்மையினைத் தெரிந்துகொள்ளவேமாயில், நாம் முதல்வன்திருவருணிலையினிற்பதன்றி அன்னியமாகத்

தெரிந்துகொள்ளுவதற்கொன்றுமில்லை யென்பதாம். ஆதியென்றதனுல் பிருதிவியுடன் அப்பு தேயு வாயு ஆகாயம் சூரியன் சந்திரன் ஆன்மாமுதலிய கூட்டுக. இவையே முதல்வனுக்கு அட்டதிருமேனியாம். (அ௨0)

மெய்யான தன்மை விளங்கினுல் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ - வையாவே
மன்னுநி ராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
யென்னுநிலை யெய்துமா றென்.

(இ - ள்.) ஐயாவே - ஐயனே, மெய்யான தன்மை - உண்மையான தன்மை, விளங்கினுல் - விளங்குமேயானுல், யார்க்கு ஏனும்-எத்தகையர்க்கேனும், பொய்யான தன்மை - பொய்யாகிய தன்மை, பொருந்துமோ - உண்டாகுமோ, மன்னும் - நிலையுற்ற, நிராசை - ஆசையின்மை, இன்னம் வந்தது அல்ல - இன்றளவும் வரவில்லை, (அங்ஙனமாயின்) உன் - தேவரீருடைய, அடிமை என்னும்-அடிமை என்று சொல்லும்படியான, நிலை - நிலையானது, எய்துமாறு என்-அடையும்விதம் எங்ஙனம், என்க.

(வி - ரை.) மெய்யான தன்மையாவது மெய்கண்டஞான சாத்திரங்களாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் முதல்வனுடைய உண்மை. பொய்யான தன்மையாவது பொய்கண்டார்களாகிய முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்கள் பசுநூல்களாலும் பாசநூல்களாலும் சாதிக்கப்படுகிற பொய்மை. பசுபாசங்களில் அவாவற்றவர்க்கே பதிஞான முண்டாக அப்பதியருண்மேனிகொண்டு வந்து அடிமையாகக் கொள்வானென்பார், உன்னடிமையென்னு நிலையெய்துமாறென் என்றனர். (அ௨க)

அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேயா
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே.

(இ - ள்.) அறியாமை - அஞ்ஞானம், மேலிட்டு - அதிகரித்து, அறிவு இன்றி - ஞானமின்றி, நிற்கும் - வாழும், குறியேற்கு - இலட்சியமுடைய அடியேனுக்கு, அறிவு என்ற கோலம் - அறிவுடையவனென்ற உருவம், வறிதே ஆம் - வீணாகும், நீ - தேவரீர், உணர்த்த - உள்ளத்தினின்றறிவிக்க, நான்-அடியேன், உணரும் - எல்லாவற்றையும் அறியும், நேசத்தாலோ - அன்பினுலன்றோ, எனக்கு - அடியேனுக்கு, அறிவுஎன்று - அறிவுடையவனென்று, ஓர் நாமம் - ஒரு பெயர், இட்டது - ஏற்பட்டது, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் ஆன்மாக்களின் சகலாவத்தையிலே கலாதி தத்துவங்களில் தத்துவ தேவதா பாரம் பரியமாய்வந்து மறைந்துநின்று அவைகளை செலுத்தி அவரவர் பருவத்திற்குத்தக்கபடி போதிக்க ஆன்மாக்கள் உணர்த

வின் புணர்த்த காருணை சத்தால் என்றனர். இதனால் ஆன்மாக்கள் எக் காலத்தும் சுதந்தர ரெனவும் முதல்வனெக்காலத்தும் சுதந்தரனெனவு மேற்பட்டது. (அ௨௨)

ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்
போதித்த வுண்மையெங்கே போகவிட்டாய் - வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினை யேயுன்
புந்தியென்ன போதமென்ன போ.

(இ - ள்.) மனமே - நெஞ்சமே, ஏதுக்கு - என்னகாரணத்திற்காக (அல்லது), சும்மா இரு என்று - மவுனங்கூடியிரு என்ன, உனக்கு போதித்த - உனக்குப் பலகால் உபதேசித்த, உண்மை - உண்மைநிலையினை, எங்கே - எவ் வழியிலே, போகவிட்டாய் - போகவிட்டனை, வாதுக்கு - வீண்தர்க்கத்திற்கு, வந்து எதிர்த்த - வந்து எதிர்கொண்ட, மல்லரைப்போல் - மல்லரைப்போல, வாதாடினையே - வம்புசெய்தனையே, உன் - உனது, புந்தியென்ன - புத்தி யிருந்தபடி யென்ன, போதம் என்ன - அறிவுவிருந்தவகைதானென்ன, போ - (எனைவிட்டு) ஒழிவாயாக, என்க.

(வி - ரை) மனவாக்குக் காயங்களால் பிரபஞ்சமுகமாக உண்டாகும் செயல்களையற்று அந்தர்முகமாக விருந்து முதல்வனைத்தியானித்துக் கொண் டிருக்கும் மவுனநிலையே எல்லா நிலைகளைக்காட்டிலும் உன்னத நிலையென் பார், ஏதுக்குச்சும்மாவிருமனமே என்றனர். பஞ்சாக்கரவந்தாதி, "பாடுதும் பஞ்சாக்கரவனை யென்று படர்தலொடும், கூடுவதன்னவன் பாதமதுவந்து கூடுதலு, நீடுவதின்ப மனவாக்குக்காய நிகழ்செயலற், றோடுவவாளாங்கிருப்ப தல்லாற் பின்னையொன்றில்லையே." என்றதனாற்காண்க. (அ௨௩)

சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற் றுக்க
சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ சோரா - திகபரத்தும்
விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதக்
கட்டுக்கு ளாவதென்றோ காண்.

(இ - ள்.) சகம் அனைத்தும் - உலகமுழுதும், பொய்யென உணர்ந்தால் - அசத்தெனத்தெரிந்தால், துக்கம் - துன்பம், சுகம் - இன்பம், அனைத்தும்-எல் லாம், பொய்யன்றோ - பொய்யாக முடியுமல்லவா, சோராது - தளராமல், இக பரத்தும் - இகபரங்களிலும், விட்டுப்பிரியாத - விட்டுநீங்காத, மேலான - மேலாகிய, அத்துவிதம் - அத்துவிதமென்கிற, கட்டுக்குள் ஆவது - கட்டுக் குட்படுவது, என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி - ரை.) உண்மை பொய் என்பது திரிவு:—அதாவது எக்காலும் ஒருபடித் தாயிராமல் காரணகாரியப் பட்டுக்கொண்டேயிருத்தல், பொய்யென்றதனால் அநித்யமெனக்கொள்ளற்க-பிரபஞ்சம் இங்ஙனம் நிகழ்தலின் சகமனைத்தும் பொய் என்றனர். இவ்வுண்மை தோன்றவே இச்சக சம்பந்தமாக நிகழ்ந்து

வரும் இன்பதுன்பங்களும் பொய்யாய் முடியுமாகலின் துக்க சுகமனைத்தும் பொய்யன்றோ என்றனர். ஆன்மாவுடன் பரமான்மா எக்காலத்தும் அத்துவிதமாகவிளங்கியுள்ளானெனவும், இம்மையில் அத்தன்மை விளங்காதபடி திரோதானத்தால் தடைபட்டிருப்பதெனவும், அத்திரோதானம் அருளாகவிளங்கிய காலத்து அத்துவித உண்மைதோன்றுமெனவும், அதுவே முத்தியாமெனவும் மெய்கண்ட சாத்திரம் விளக்கலின், இகபரத்தும் விட்டுப்பிரியாத மேலான வத்துவிதம் என்றனர். அத்துவித வுண்மைமுன்னர் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. (அ௨௪)

கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென்
சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லுவேன் - விற்கண்ட
வான மதிகாண மௌனிமவு னத்தளித்த
தானமதி லூறுமமிர் தம்.

(இ - ள்.) வில்கண்ட - பிரகாசம்பொருந்திய, வானமதி - உயர்ந்த சந்திரமண்டலத்தை, காண - தரிசிக்கும்படி, மௌனி - மவுனகுரு, மௌனத்து அளித்த - மவுன நிலையில் உபதேசித்த, தானமதில்-அம்மண்டலத்தில், ஊறும்-சுரக்கின்ற, அமிர்தம்-அமுதமானது, கற்கண்டோ-கற்கண்டுதானோ, தேனோ - தேன்றானோ, கனிரசமோ - முக்கனிகளின் சாறுதானோ, பாலோ - பால்தானோ, என்சொற்கு - அடியேன் வார்த்தைக்கு, அண்டாது - எட்டாது, ஏது என - இவற்றுள் எத்தன்மைத்தென, நான் சொல்லுவேன் - நானறிந்து சொல்ல வல்லேன், என்க.

(வி - ரை.) மூலாதாரத்தில் கீழ்நோக்கிய முகமாய் கண்களை முகிழ்த்துக் குண்டலி சத்தியினைக் கும்பித்தபிராணவாயுவால் அக்கினிமண்டலத்தினை மூட்டி யெழுப்பி மூலாதாரமுதல் ஆக்கினையீறாக ஆறுதாரங்களிடத்தும் சென்றால் சந்திர மண்டலத்தினின்றும் அமுதப்பிரவாகம் சிந்த அதனைமடுத்து வீற்றிருப்பர் சிவயோகிகளாதலினால், அத்தகைய தன்மையை யானனுபவிக்கும்படி செய்தன ரென்பார், வானமதிகாண மௌனி மௌனத்தளித்த தானமதிலூறுமமிர்தம் என்றனர். (அ௨௫)

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறா வுற்பவநோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும் போம்.

(இ - ள்.) கேட்டலுடன் - சிரவணத்துடன், சிந்தித்தல் - மனனம், கேடு இல்லாத - தீமையில்லாத, மெய்த்தெளிவால் - உண்மையாகிய நிதித்தியாசனம் இவைகளால், வாட்டம் அறா - தளர்ச்சி நீங்காத, உற்பவநோய் - பிறவிப்பிணி, மாறுமோ - ஒழியுமோ, நாட்டம் உற்று - இலட்சியம் வைத்து, மெய் ஆன - உண்மையான, நிட்டையினை - நிஷ்டையினை, மேவினர்க்கு அன்றோ.

அடைந்தவர்கட்கல்லவோ, பொய் ஆம் - பொய்யாகிய, பிறப்பு இறப்பு போம்-சனன மரண மொழியும், என்க.

(வி - ரை.) நிட்டை யென்னும் மெய்ஞ்ஞானமாகிய சாத்தியத்தினை யடைவதற்குக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், தெளிதலும் சோபானமான சாதனங்களாகலின் இம்மூன்றிலேயே திருப்தியடையாது நான்காவதனையும் அத்தியாவசியமாக அனுட்டிக்கவேண்டுமென்பார், மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட்கன்றோ தான் பொய்யாம் பிறப்பிறப்பும்போம் என்றனர். இதனால் நிட்டைகூடவே வேண்டுதல் வேண்டாமை விளையாதெனவும் அவை விளையாதாகவே பிறப்பிறப் பொழியு மெனவும் பெறப்பட்டது. (அ௨௬)

மாயா சகத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ - நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ.

(இ - ள்.) மனமே - நெஞ்சமே, மாயா சகத்தை - மாயா காரியரூபமாகிய உலகத்தினை, மதியாதார் - சத்தியமாக மதியாதவர்கள், மண்முதலாய் ஆன - பிருதிவி முதலாயுள்ள, தத்துவத்தில் - தத்துவங்களில், எய்துவரோ - பொருந்துவார்களோ, நேயம் - அன்பான, அனுபூதிநிலை - சிவானுபூதி நிலையினில், நிற்க - இருக்க, பொருந்துவர்கள் - இருப்பார்கள், (ஆதலால்) அன்னவர்தம் - அத்தகையார், நீதியையே-நீதியினையே, நீ-நீ, ஓர்-அறிவாயாக, என்க.

(வி - ரை.) அசுத்தமாயாகாரியரூபப் பிரபஞ்சத்தினாலனுபவிக்கப்படும் போக மனைத்தும் பிரதி பந்தத்திற்கேதுவே யல்லாமல் நிவர்த்தி யடைவதற்குச் கூடாதாகலின் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த சிவானு பூதியினை யனுபவிக்கும் சன்மார்க்க நெறியினர்களாகிய வைதிக சைவர்கள் வழியே நிற்கவேண்டுமென்பார், நேயானு பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்களன்னவர்த நீதியையே யோர்மனமே யென்றனர். (அ௨௭)

இகமுழுதும் பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்தா லாங்கே
மிகவளரவந்தவருண் மெய்யே - யகநெகிழப்
பாரீரொருசொற் படியே யனுபவத்தைச்
சேரீ ரதுவே திறம்.

(இ-ள்.) இக முழுவதும்-இவ்வுலக மனைத்தும், பொய் எனவே-நிலையிலவெனவே, ஏய்ந்து - பொருந்தி, உணர்ந்தால் - தெரிந்துகொண்டால், ஆங்கே - அக்கணமே, மிக வளரவந்த - அதிக பெருக்கத்தினையடைய வேற்பட்ட, அருள் - திருவருள், மெய்யே - (அடைவது) உண்மையேயாம், அகம் - மனமானது, நெகிழ - கசிய, பாரீர் - பாருங்கள், ஒரு சொல்படியே — ஒரு மொழிப்படியே, அனுபவத்தை சேரீர் - சிவானுபவத்தினைச் சேருங்கள், அதுவே - அங்ஙனம் செய்தலே, திறம் - உறுதியாகும், என்க.

(வி - ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய வொரு சொல்லினையனுசந்தானஞ் செய்துவரின் அசுத்தமாயாகாரிய ரூபப் பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக விளையும் மருளானது நீங்க அருளானது கைவல்லிய மாமென்பார், ஒரு சொற்படியே யனுபவத்தைச் சேரீரது வேதிறம் என்றனர். (அஉஅ)

ஆரணங்களாகமங்களி யாவுமே யானந்த
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னும் - காரணத்தை
யோராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வுண்மையினைப்
பாராயோ நெஞ்சே பகர்.

(இ - ள்.) நெஞ்சே - மனமே, ஆரணங்கள் - வேதங்கள், ஆகமங்கள் - சிவாகமங்கள் (ஆகிய) யாவும்-எல்லாக்கலைகளும், ஆனந்த பூரணமே-சுகநிறைவினையே, உண்மைப்பொருள் என்னும் - சத்தியப் பொருளென்று உரைத்திடும், காரணத்தை - இவ்வேதுவினை, ஓராயோ - ஆராய்சிசெய்யாயோ, உள்ளுள்ளே - உள்ளத்திலேயே, உற்றுணர்ந்து-நோக்கியறிந்து, அவ்வுண்மையினை - அம்மெய்யினை, பாராயோ - பார்த்திடாயோ, பகர் - சொல்வாயாக, என்க.

(வி - ரை.) யாவுமே என்றதனால் ஆரணங்கள் ஆகமங்களுடன் புராணவிதிகாசங்களையுங் கூட்டுக. ஆனந்த பூரண மென்பது ஆனந்த சொரூபியாகிச் சர்வவியாபியாயுள்ள சிவபெருமானை வேதாதிகலையனைத்தும் சிவபெருமானையே முழுமுதற்கடவுளென அறுதியிட்டுக் கூறுதலின் ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானந்த பூரணமே யுண்மைப் பொருள் என்றனர். இது பற்றியே **சுருதி** "ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநாம்" என்று விதந் தோதியது அன்றியும் "அஸ்ருஜத்ஸர்வ சாஸ்த்ராணி மஹாதேவோமஹேஶ்வர" என்று **பாரதம் சாந்திபர்வம்** கூறியது. (அஉகூ)

நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாரா யலைந்தீர் நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல்.

(இ - ள்.) நேராய் - நேராக, அம்மௌன நிலை - அந்த மவுனநிலையில், நில்லாமல் - நிற்காமல், வாய்பேசி - வாயினாற் பேசிக்கொண்டு, நீர் - நீங்கள், ஆராய் அலைந்தீர் - யாராகவெண்ணியலைந்தீர்கள். ஆ - ஐயோ, கெடுவீர் - கெட்டுப்போவீர்கள், தேரீர் - ஆராயுங்கள், திரை - அலை, உந்து - பொருந்தி, இரையும் - ஒலிக்கும், நதி - கங்கையினை வாய்ந்த, சென்னியனை-சிரசினனை, நாவால் - நாவினால், கரையும் - சொல்லும், (அங்ஙனம் செய்தால்) மனக்கல் - கல்போன்ற நெஞ்சமானது, கரையும் - உருகும், என்க.

(வி - ரை.) சர்வ மங்கள விக்கிரகரூபனாய் விளங்கும் கங்காதர மூர்த்தியை நாளும் மனத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையு

மோக்ஷ மவுனநிலையிலிருந்து வாழாமல் வாசாகைங்கரியமாகப் பேசி நாளைக் கழித்தல் அப்பிரயோசன மென்பதாம். (௮௬0)

அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ்
சொற்பனங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்-கற்பனையொன்
றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானோர் கவி.

(இ - ள்.) அற்ப மனமே - இழிவாகிய நெஞ்சே, அகிலவாழ்வு, உலக வாழ்வு, அத்தனையும் - எல்லாம், சொற்பனம் - கனவாகும், நான் - நான், உண்மை சொன்னேன் - சத்தியம் பகர்ந்தேன், கற்பனை - அன்னியபாவனை, ஒன்று இல்லா இடத்து - சிறிதுமில்லாத இடத்தில், எனை - என்னை, சும்மா வைத்திருக்க - மவுனங்கூடியிருக்க. நீ - நீ, ஓர்கவி - ஓர் கவியினை, கல்லாய் - கற்றுக்கொள்வாயாக, என்க.

(வி - ரை.) கண்டுகற்பனை யில்லாவிடமாவது - துவைத பாவனையற்ற நிலை; கவியாவது உபதேசமொழி, கனாப்பொருள் முடிவுபெறுதலின்றி இடையே மறைந்துபோதல் போல காரணகாரியங்களால் பிரபஞ்சந்தோன்றி மறைதலின் அகிலவாழ்வத்தனையுஞ் சொற்பன மென்றனர். அன்னியபாவனையான துவைதநிலையுள்ளளவும் மவுனம் கூடாதாகலின், கற்பனை யொன்றில்லா விடத்தே யெனைச் சும்மா வைத்திருக்கவென்றனர். ஆகலின் அனன்னிய பாவனையான மவுனநிலை கூடுதற்கு உபதேசமொழி அத்தியாவசிய மென்பார், கல்லாய் நீ தானோர் கவி, என்றனர். (௮௬௧)

ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற் - றீதுநெறி
செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி.

(இ - ள்.) ஏதும் - யாதும், திருவருளின் - திருவருளினுடைய, இச்சை ஆம் என்று என்று - சங்கற்பமேயாகுமென எண்ணி எண்ணி, எப்போதும் பொருந்தும் - எக்காலமும் அமைந்திருக்கின்ற, புனிதர்பால்-சுத்தர்களிடத்து, தீதுநெறி - தீமையாகிய விதம், செல்லுமோ - செல்வதோ, செல்லாதே - (எக்காலும்) செல்லாதே, செல்லும் இடம் - (விடயங்கள்) அடைதற்குரிய (புனிதர்கள்) இடமானது, இன்பமலால் - ஆனந்தமயமன்றி, வேதத்தொனி - வேதவொலி, சொல்லுமோ - (இன்பத்திற்கன்னியமாக) வேறொன்றுண்டெனச் சொல்லுமோ, என்க.

(வி - ரை.) சிவன் செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேர்ந்துள்ள சித்தாந்த செல்வரிடத்து விடய பஞ்சக மாகிய சோராவெனவும் அவர்கள் சிவானந்த சொரூபராக; எக்காலும் விளங்குவரெனவும் வேதமறைநியிட்டுக் கூறு மென்பதாம். (௮௬௨)

கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்
சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவிகொண் - டல்லேறு
நெஞ்சனென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ தற்பரமே
வஞ்சனல்லே னீயே மதி.

(இ - ள்.) தற்பரனே - கடவுளே, கல்லேறும் - கல்லெறிதலையும், சில்லேறும் - ஓடெறிதலையும், கட்டியேறும் - மண்ணாங்கட்டி யெறிதலையும், போல - ஒத்திருக்கின்ற, சொல் - பற்பல சொற்கள், ஏற - கேட்ட, பாழ்த்த-பாழான, தொளைச்செவிகொண்டு - செவித்தொளை வாய்ந்து, அல் ஏறு - அஞ்ஞானமேறிய, நெஞ்சன் என - மனத்தை யுடையனென்ன, நிற்க வைத்தாய் - (அடியேனை) நிலைப்பித்தாய், நீதியோ - (இது தேவரீருக்கு) நீதியாகுமோ, வஞ்சன் அல்லேன் - (அடியேன்) வஞ்சகனல்லவே, நீயே மதி - தேவரீரே மதித்தறிவீரென்க.

(வி - ரை.) முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தினர்களும் தங்கள் தங்கள் சமய கொள்கைகளுக்கீடாக தருக்க விரோதமான வாக்கியங்களைப்பலகா லெடுத்துக்கூறக் கேட்டகாது என்பார், சொல்லேறப் பாழ்த்த தொளைச்செவி என்றனர். சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவசமயத்தினர் அருங்கொள்கைக்கேற்ற உண்மைச் சொற்களைக் கேளாதபடி வைத்தல் நலமோ என்பார், நீதியோ என்றனர். (அ௬௬)

அப்பொருளு மான்மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பில்லாச் சித்தொன்றாஞ் சாதியினா - லெப்படியுந்
தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்.

(இ - ள்.) ஆரணநூல் - வேதம், சொன்னபடி - சொன்ன பிரகாரம், அப்பொருளும் - அந்தப் பரமான்மாவும், ஆன்மாவும்-ஆன்மாவும், சாதியினால்-மரபினால், தப்பு இல்லா - தவறுதலில்லாத, சித்து ஒன்று ஆம் - சித்தாகிய வொருவகைப் பொருளேயாம், எப்படியும் - எவ்வகையினும், தேரின் - (பெத்த தசையிலே) ஆராயின், துவிதம் - (ஆன்மாவும் பரான்மாவும்) துவைதமாக விளங்கும், சிவாகமமே - சிவாகமமொன்றே, சொல்லும் - (அறுதியிட்டுக்) கூறும், நிஷ்டை-சகசநிஷ்டையினை, ஆரும் இடத்து - கூடுங்காலத்து, அத்துவிதமாம் - (அவ்வான்மாவும் பரான்மாவும்) அத்து விதமாகும், என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாவும் பரான்மாவும் சித்தாகிய பொருள்களேயாகினும் ஆன்மா தூலசித்தெனவும் பரான்மா சூக்குமசித்தெனவுங் கொள்க. என்னை? ஆன்மாவிற்குத் தன்னறிவு நிகழ்ச்சிக்கு வறிவிக்க வறிதலாகிய வியஞ்சகத்தை யின்றியமையாமையானும், பரான்மா தனக்கென வொரு வியஞ்சகம் வேண்டாது தானேயறியுந்தன்மையுடைமையானுமாம். சிவஞான சித்தியார். "அறிவிக்க வறிதலானு மழிவின்றி நிற்றலானும், குறிபெற்ற சித்துஞ் சத்து

கூறுவ தயிருச்சிச, னெறிசித்த முத்த சுத்த சித்தென நிற்பனென்றும், பிறிவிப்பன் மலங்களெல்லாம் பின்னுயிர்க்கருளினாலே'' என்றதனாற் காண்க. இதனால் சித்தொன்றே இரண்டாகுமென்னும் ஏகான்மவாதம் மறுக்கப்பட்டது. ஆன்மாக்களுடன் எக்காலத்தும் முதல்வன் அத்துவிதமாகவிருக்கினும் பெத்த தசையில் விசாரிக்கின்ற மலத்தடையால் துவிதமாகவே விளங்குவனாகலின் தேரிற்றுவிதமென்றனர். மலத்தடை நீங்கிய காலத்து முத்த தசையில் அத்துவிதமாக விருப்பனெனன்பார், நிட்டையாருமிடத்தத்துவிதமாமென்றனர். ஆகமத்திற்கூறும் நிஷ்டையே உண்மை யிலக்கணத்துடன் கூடியதென்பார் தேற்றே காரந்தந்து சிவாகமமே சொல்லு நிஷ்டை யென்றனர். (அகூ௫)

வேத முதலாய் விளங்கும் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம-லேதமிகு
மோகாதியல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி.

(இ-ள்-) நெஞ்சே-மனமே, வேதமுதலாய்-வேதமுதலாகி, விளங்கும்-விளங்குகின்ற, சிவவடிவம்ஆய்-சிவசொரூபமாகிய, போதநிலையில் - ஞானநிலையில், பொருந்தாமல்-பொருந்தியிராமல், ஏதம்மிகும் - குற்றமதிகரிக்கின்ற, மோகாதி-மோகமுதலிய, அல்லலிலே - துன்பங்களிலே, மூழ்கினையே-அழுந்தினையே, இத்தேகாதி-இந்தத்தேகாதிகள், மெய்யோ-மெய்யாகுமோ, தெளி-தெளிவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) வேதங்களும், ஆகமங்களும், புராணங்களும், சாஸ்திரங்களும், இதிகாசங்களும் ஆகிய கலைகளனைத்தும் சிவபெருமானொருவனையே பேசுதலின் வேதமுதலாய் விளங்கும் சிவவடிவாம் என்றனர். மற்றையதேவர்களையும் அவ்வேதமாதிகூறுவதென்னையெனின் அம்முதல்வனின் அதிகாரசத்தியினை அத்தேவர்கள் தாங்கி விளங்களின் அவர்களையும் உபசாரமாக அலங்கார பிரசம்சை செய்து தேவர்களெனக்கூறும். (அகூகூ)

நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான்-காக்குமுயி
ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெனதென்
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில்.

(இ-ள்) நோக்கற்கு-காண்டலுக்கு, அரிது ஆன-அருமையான, நுண்ணிய-நுட்பமாகிய, வான்-மேலான, மோனநிலை - மவுனநிலையினை, தாக்கற்கு -அடைதற்கு, உபாயம்-தந்திரத்தினை, சமைத்த-விதித்த, பிரான் - பெருமான், காக்கும்-இரட்சிக்கும், உயிர்-ஆன்மகோடிகள், அத்தனைக்கும்-எல்லாவற்றிற்கும், நான்-அடியேன், அடிமை ஆதலினால் - அடிமையானமையால், யான் எனது என்று-நான் எனது என்று, இத்தனைக்கும்-இவ்வளவிற்கும், பேச - பேசுதற்கு; இடம் இல்-இடமில்லை, என்க.

63

(வி-ரை.) மவுனநிலையினையுபதேசித்த பெருமானால் ஆதரிக்கப்பட்டவெரும் ஆன்மாக்களனைவருக்கும் அடிமைபூண்டொழுகவே தற்போதமிழந்த வென்பால் அகங்கார மமகார மூலத்தற்கு ஏதுவொன்றுமில்லையென்பார், யானென தென்றித் தனைக்கும் பேசவிட மில் என்றனர். (௮௬௭)

ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்றுணைத்தா ணீடூழி தாம்வாழ்க-வென்றென்றே
திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந் தன்மையர்க்கே
ய கைக்குவரு மின்பக் கனி.

(இ-ள்.) ஒன்றும் அற - ஒருவிகற்பமுமில்லாமல், நில்என்று-நிருவிகற்பமாக விரு என்று, உணர்த்திய-உபதேசித்த, மோன குரு - தன்மவுன குருவினுடைய, துணைத்தாள் - இரண்டுதிருவடிகள், நீடூழி - நெடுங்காலம், வாழ்க - வாழக்கடவதாக, என்றுஎன்றே - என்றுவாழ்த்தியே, திக்குஅனைத்தும் - எத்திசையினும், கைகுவிக்கும்-அஞ்சலிசெய்யும், சின்மயராம் - ஞானிகளாகிய, தன்மையர்க்கே - தன்மையுடையவர்கட்கே, இன்பக்கனி- சுகக்கனியானது, கைக்குவரும் - கைக்குக்கிடைக்கும், என்க.

(வி-ரை) ஆசாரியரிடத்துச் சிறந்த பக்தியுடையவராய் அவரை எக்காலத்தும் வாழ்த்தியுய்வார்களிடத்திலேயே முதல்வன் விளங்குவது நிச்சயமென்பார், கைக்குவருமின்பக்கனி என்றனர். ''கற்றவர்க ளுண்ணுங் கனி'' என ஆளுடையவரசு அருளிச்செய்ததற் கேற்ப முதல்வனை இவ்வாசிரியரும் கனி என்றனர். (௮௬௮)

மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண் ணுமோன
வினத்தாரே நல்ல வினத்தார்-கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திநெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண்.

(இ-ள்.) மனத்தாலும் - மனத்தினாலும், வாக்காலும் - வாக்கினாலும், மன்னவொண்ணு-நிலைக்கக்கூடாத, மோனம்-மவுனநிலையினுடைய, இனத்தாரே-கூட்டத்தினரே, நல்லஇனத்தார்-நல்லகூட்டத்தினர், கனத்த-விசேஷமான, புகழ்-கீர்த்தியினை, கொண்டவரும்-அடைந்தவரும், அன்னவரே-அத்தன்மையினரே, கூறுஅரிய - சொல்லுதற்கரிய, முத்திநெறி-மோட்சமார்க்கத்தினை, கண்டவரும்-அனுபவித்தவரும், அன்னவரே, அத்தன்மையவரே, என்க.

(வி-ரை.) மோனவினத்தாராவார் மௌனஞானிகளெனப்படுவர். இம்மவுனஞானம் சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவர்கட்கே சித்திக்கும் இவரே சன்மார்க்கராவர் ஆகலின் நல்ல இனத்தார் என்றனர். இவரேநற் கீர்த்திக்குடையவராகலின் புகழ்கொண்டவர் என்றனர். இவரேசுத்தாத்

விரானுபவத்திற்குரியவராகலின் முத்திநெறி கண்டவரு மன்னவரேகாண் என்றனர், (அ௯௯)

கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையறப் [வுன்
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினை-நண்ணிட
சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளியாவே
றித்தனைக்கு மாதரவு மில்.

(இ-ள்) கண்ஒளியே-கண்ணுக்குள்ஒளியே, மோனக்கரும்பே-மௌனக்கரும்பே, கவலையறப்பண்-சஞ்சலமில்லாது செய்கின்ற, ஒளிக்கும்-ஒளி யிலக்கும், உள் ஒளியாம் - உள்ளேவிளங்குகின்ற ஒளியாகும், பான்மையினை-தன்மையினை, நண்ணிட - அடைந்திட, உன் - தேவரீரது, சித்தம் - மனமானது, இரங்கிலது என்-இரங்காததென்னையோ, சித்தம்-என்மனம், தெளியா-தெளியாதிருக்கின்ற, இத்தனைக்கும்-இவ்வளவினுக்கும், வேறு ஆதரவு-வேறுவிதமான ஆதாரம், இல்-இல்லை, என்க.

(வி-ரை) என்னிடத்திலிருந்து நிகழும் செயலனைத்திற்குங் காரணம் தேவரீரேயாகவிருக்கவும், உம்மையன்றி வேறுவிதமான வாதாரமில்லாதிருக்கவும், உம்மிடத்து அடியேன் சித்தமிரங்கும்படி செய்வது உமதுபாலதாயிருக்கவும், எனக்கு மனநெகிழ்ச்சி விளையாததற்குக் காரணம் யாதென்பார், சித்தமிரங்கிலதென் என்றனர். (அ௯0)

அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போதனுவாய் நிற்கும்-குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய்.

(இ-ள்.) அறியாமை-அறியாமையினை, சாரின் பொருந்தினல், அது ஆய் - அவ்வறியாமையேயாக, அறிவு ஆம் - அறிவுமயமாகிய, நெறி ஆன போது - நெறியினைச் சார்ந்தபோது, அது ஆய் நிற்கும் - அவ்வறிவாகவேயிருக்கும். குறியால்-(இத்தகைய) தன்மையால், சத்து அசத்து-சதசத்தென்று, அருள் உணர்த்த-திருவருள்அறிவிக்க, தான் உணராநின்ற - தான் அறியாநின்ற, விதம் உற்று-விதத்தினைப்பொருந்தி, அறிவெனும் பேர் - அறிவென்கின்றபேர், மெய்-மெய்யாகும், என்க.

(வி-ரை) சத்து அசத்தினை அறியாது, அசத்து சத்தினை அறியாது, சத்தினையும் அசத்தினையும் அறிவது சதசத்தாம். சத்து சிவம், அசத்து பிரபஞ்சம், சதசத்து ஆன்மாஎனப்படும். சிவஞானசித்தியார் "சத்தசத்தறிவதான் மாத்தான் சத்துமசத்துமன்று, நித்தனுப்சசத சத்தாகிநின்றிடு மிரண்டின்பாலும்" என்றதனுற் காண்க. இதனல் ஆன்மா பரான்மாவின் பரிணமமென்பார், மற்றும், ஆன்மாபாரன்மாவிடத்தில் விவர்த்தமாகத்தோன்

றுமென்பார், மதமும் மறுக்கப்பட்டன. ஷ்சித்தியார் "அறிவிக்கவறிதலாலும்" என்பதற்கேற்ப "அருளுணர்த்தத்தானுணராநின்றவிதமுற்று, சிவஞானபோதம். (அசுக)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா-தருளென்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்னகிடைக் கும்.

(இ-ள்.) குரு ஆக-ஆசாரியனாகவும், லிங்கம் ஆக-சதாசிவமூர்த்தியாகவும், சங்கமம்ஆக-அடியார்களாகவும், கொண்ட-வெளிப்பட்ட, திருமேனி-அருள்மேனிகளேயல்லாமல், கரு ஒன்று-பிறப்பிற்பட்ட, மேனி-உருவம், நம்பால்-நம்முன்னே, காட்டாது-காட்டமாட்டாது. அருள்என்று-திருவருளென்று, கண்டவர்க்கே-(உண்மை) தேர்ந்தவர்க்கே, ஆனந்தம் - இன்பம், கண்டுகொளலாம்-அனுபவிக்கப்படும், அல்லது-அதன்றி, கொண்டவர்க்கு-வேறுவகையாகப் பாவித்தவர்கட்கு, இங்கு-இவ்வுலகில், என்னகிடைக்கும்-ஏதுசித்தியுண்டாம், என்க.

(வி-ரை) முதல்வன் மற்றைய தேவர்களைப்போல எக்காலத்தும் பிறப்பிற்படாதவனாதலின் அவன் அடியார்கட்கு அனுக்கிரகிக்கு நிமித்தமாக ஆசாரியனாக வருட்டிருமேனிகொண்டும், சதாசிவத்திருவுருவாகிய சிவலிங்கமாகவிருந்தும் அடியார் கோலங்காட்டியும் எழுந்தருளியிருப்பனல்லது வேறுவகையிற் காணப்படானென்பதாம். (அசுஉ)

புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பரிப்பான்-மலிபுனல்சேர்
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியா தேதுமுள தே.

(இ-ள்) புலியின்-புலியினுடைய, அதளுடையான்-தோலினையாடையாகவுடையவன், பூதப்படையான்-பூதங்களைப்படையாக வுடையவன், பலி இரந்தும்-பலியேற்றும், எல்லாம்-எல்லாவற்றினையும், பரிப்பான்-தாங்குவான், மலி-நிறைந்த, புனல்சேர் -நீரையுடைய கங்கையை அணிந்த, பொன்முடியான்-அழகிய முடியினையுடையவன், முக்கண் - திரிநேத்திரங்களையுடைய, புனிதன்-பரிசுத்தன், சரண்-அவனுடைய திருவடிகளில், புகுந்தோர்க்கு-அடைந்தவர்கட்கு, என்முடியாது-எக்காரியந்தான் முடியாது, ஏதும் எல்லாம்,உளதே-சித்திக்குமாம், என்க.

(வி-ரை) சிவபத்தியில்லாது கருமபிரமவாதிகளாயிருந்ததாருகாவன முனிவர்செய்த அபிசாரவேள்வியிற்றோன்றி அவர்கள் ஏவலின்படி வந்த புலியைச்சங்கரித்து உடையாகப்போர்த்த கோலமே சார்த்தூல ஹரமூர்

தமெனப்படும். அம்முனிவர்கள் தவத்தைமாற்ற முதல்வன் திகம்பரராய்ப் பிரமகபாலந்தாங்கியோர்க்கச்சென்றகோலம்பிட்சாடனமூர்த்தமெனப்படும். தேவியாரது திருவிரல் வியர்வினாலுண்டாகிய கங்கை உலகத்தையழிக்கும் படி யிசைந்து வருகையில் அது வீறு குன்ற முதல்வன் தனது வேணியிலணிந்த காரணத்தால் கங்காதரமூர்த்தியெனப்படும். ஆகலின் புலியினதருடையான் பலியிரந்துபரிப்பான், புனல்சேர் முடியான் என்றனர். (௮௬௩)

சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும்பகலு மரற்றுவதென்-னல்லசிவ
ஞானமயம் பெற்றோர்க ணாமில்லை யென்பாரந்தோ
மோனமய மான முறை.

(இ-ள்) சொல்லுக்கு-வாக்கினுக்கு, அடங்கா-எட்டாத, சுகப்பொருளை-இன்பமயமான முதல்வனை, நாமெனவே-ஆன்மாக்களாகிய நாமே என்று, அல்லும்-இரவிலும், பகலும்-பகலிலும்- அரற்றுவது-பிதற்றுவது, என்-என்ன, நல்ல-நல்ல, சிவஞானமயம்-சிவஞானமயத்தினை, பெற்றோர்கள்-அடைந்தஅன்பர்கள், நாமில்லை-முதல்வனுக்கு அன்னியமாக நாம் நிற்பதில்லை, என்பர்-என்றுசொல்லுவர், அந்தோ - ஐயோ, மோனமயமான - மவுனத்தன்மையான, முறை-முறைமையிதுவேயாகும், என்க.

(வி-ரை) அறிவேயே சுகசொரூபமாயுள்ள முதல்வனை அறிவியேதுக்கரூபமாயுள்ள ஆன்மாக்களெனக்கூறி இரவும்பகலும் அழுவதேன் என்பார், அரற்றுவதென் என்றனர், இங்ஙனம் கூறித்திரிவார் பசுஞானம் சிறிதும் கைவரப்பெறாத பசுஞானிகளேயாவார். சிவஞானசித்தியார் "காதலினான் பிரமமென்னு ஞானங் கருதுபசுஞானம்" என்றதனாற் காண்க, இதனால் ஏகான்மவாதிகள் மறுக்கப்பட்டனர். அறிவுடனின்ற வாணவமலத்தைவிட்டு நீங்கி முதல்வனுடன் கூடுமாயின் அம்முறைபற்றி முதல்வனைப் பொரோவழிவிட்டு நீங்கப் பெறும்போலு மென்னு மவ்வாதிகளை நோக்கி அதுகூடாமைக்கு ஞானமயம் பெற்றோர்களுமில்லை யென்பர் என்றனர்- சிவஞானசித்தியார் "அரனடியையகன்று நிற்பதெங்ஙேயாமே" என்றதனாற் காண்க. இதனால் சிவசமவாதிகள் மறுக்கப்பட்டனர். ()

ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார்-வையகத்தோர்
சாற்றரிதென் றேசற்றார் தன்னையாய் முக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டி னான்.

(இ-ள்) ஐயா-ஐயனே. அருணகிரி-அருணகிரிநாதனென்றுந் திருப்பெயரினைவாய்ந்த, அப்பா-என்அப்பனே, உனைப்போல-உன்னைப்போல, மெய்யாக-உண்மையாக, ஓர்சொல்-ஒருமொழியினை, விளம்பினர் யார் - சொன்னவர் யாவர், வையகத்தோர் - உலகத்தவர்கள், சாற்று அரிதென்று-சொ

ல்லுதல் அருமையாகுமென்று, ஏசற்றார் - இளைத்துப்போனார்கள், தன்னனையாய்-தன்னைத்தானே நிகர்த்தவனே, முக்கண் எந்தை-திரிநேத்திரதாரியாகிய எமது யெந்தை, நாற்றிசைக்கும்-எத்திசையினுக்கும், கைகாட்டினார்-முத்திரைக்கை காட்டினார்.

(வி-ரை.) சனகாதியர் நால்வருக்குக் கல்லாலவிருட்சத்தின்கீழிருந்த முதல்வன் உபதேசித்த மவுனமொழியினை, முருகக்கடவுள் அருணகிரிநாதருக்கு உபதேசிக்க அவரந்த வுண்மையினைத் தானருளிச்செய்த கந்தரனுபூதியினில் "செம்மான் மகளைத் திருடுந்திருடன் பெம்மான் முருகன் பிறவானிறவான், சும்மாவிரு சொல்லற வென்றலுமே, யம்மா பொருளொன்றுமறிந்திலனே" எனக்கூறிவைத்த வருமையினைநோக்கி, ஐயாவருணகிரியப்பாவுனைப்போல மெய்யாகவோர் சொல் விளம்பினர் யார் என்றனர். கந்தரனுபூதியில் பொருளொன்று மறிந்திலனே என்றது பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே தனக்கன்னியமாகத்தோன்றும் மாயாகாரியங்களனைத்தும் பெருமான் சும்மாவிருவென்றவுடன் தோன்றவில்லையென்பதாம். (அசரு)

காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவதுண்டோ
தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே-போதமாய்
நிற்பரல்லா விச்சகத்தி னேரார்க ணேர்ந்திடினுந்
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம்.

(இ-ள்) காது-துளை, அற்றுப்போன-அறுந்துபோன, முறி-எழுதோலையை-கட்டிவைத்தால்-கட்டிவைத்ததினால், ஆவதுண்டோ-பிரயோசனமுண்டோ, அதுபோல்-அதிபோலவே, தீதுஅற்ற - நோய்முதலியவில்லாத, காயமும்-தேகமும், அச்செய்கையே-அத்தன்மைத்தே, (ஆகையால்) போதமாய்-ஞானவடிவமாய், நிற்பர் அல்லால்-இருப்பரல்லாமல், இச்சகத்தில் - இவ்வுலகில், நேரார்கள்-பொருந்தார்கள், நேர்ந்திடினும்-ஒருகால்பொருந்திடினும், தற்பரமாக் கண்டிருப்பர்-தற்பர சொரூபமாகவே பார்த்திடுவர், என்க.

(வி-ரை) கட்டாகவுள்ள காதற்ற வோலைகளை எடுத்தாளுதற்கெங்ஙனமுபயோகப்படாவோ அங்ஙனம் சிரவண ஞானமடையப் பெறாத சரீரங்களும் பிரயோசனமில்லை யென்பதாம்: போதமயமாய் நிற்பவர்சீவன் முத்தர்கள். தற்பரமாகக் கண்டிருப்பவர் எல்லாவற்றையும் சிவமாகப் பார்ப்பவர்கள். (அசசு)

வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினான்
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளமனே-யுள்ளத்தி
லில்லனென்று லன்னவன்று னெங்கும் வியாபகத்தா
னல்லனென்றுஞ் சொல்லவழக் காம்.

(இ-ள்.) வெள்ளம்-கங்கையானது, குலாவு-பொருந்திய, சடை - சடாபாரத்தினையுடைய, வெள்ளக் கருணையினான்-கருணைசமுத்திரமான முதல்வன், கள்ளம்-கபடம், குலாவு-பொருந்திய, வஞ்சம் - வஞ்சனையையுடைய

கள்ளனேன்-கள்வனாகிய என்னுடைய, உள்ளத்தில் - மனதில், இல்லன் என்றால்-இல்லையென்றால், அன்னவன்தான்-அம்முதல்வன்தான், எங்கும்-எவ்விடத்தும், வியாபகத்தான் அல்லன் என்றும்-சர்வவியாபியல்லனென்றும், சொல்ல-கூறுதற்கு, வழக்கு ஆம்-நியாயமாகும், என்க.

(வி-ரை) வஞ்சகத்தினையுடைய மனதின்கண்ணே முதல்வனிராவென்றால் அவன் சர்வவியாபகத்திற்குப் பழுதுண்டாமென்பதாம். இங்ஙனம் கூறவே மனத்தின் கண்ணே வஞ்சமுள்ளளவும் முதல்வன் தோன்றாதபடி திரோதான சத்தியால் மறைக்கப்படுமெனவும், வஞ்சகமொழிந்து சுத்தமுறவே அருட்சத்தியால் வியாபகம் விளங்குமெனவு மாயிற்று. (௮௪௭)

தத்துவப் பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்தவருண் மோன வள்ளலையே-நித்தமன்பு
பூணக் கருதுநெஞ்சே போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண்.

(இ-ள்) தத்துவப்பேயோடே - தத்துவங்களாகிய பேய்களுடனே, தலையடித்துக்கொள்ளாமல்-தலைமோதிக்கொள்ளாதபடி, அருள் வைத்த-, கிருபைபாலித்த, மௌன வள்ளலையே-மவுனுபதேசஞ்செய்தவள்ளலையே. நித்தம்-பிரதிதினம், அன்புபூண-அன்பு உண்டாக, நெஞ்சு-மனமானது, கருதும்-தியானிக்கும், போற்ற-அஞ்சலிக்க, கரம் எழும்பும்-கையெடுக்கும், இருகண்-இரண்டுநேத்திரங்களும், காண-தரிசிக்க, துடிக்கும் - பதைக்கும், என்க.

(வி-ரை) அநித்தியமான தத்துவங்களுடன் தொடக்குண்டு பிரபஞ்ச முகமாக விருந்து அவதிப்படாமல் அந்தர்முகமாக விருந்து ஆனந்தாதீதத்தினை யனுபவிக்க அரூபாமந்திரத்தினை யுபதேசித்த ஆசாரியரை நினைக்குந்தோறும் தியானிக்கவும், கும்பிடவும், தரிசிக்கவும் மனம், கைகள், கண்கள் முந்துகின்றனவென்பதாம். (௮௪௮)

தொல்லைவினைக் கீடாய்ச் சுழல்கின்ற நானொருவ
னெல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவனாம்
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில்

(இ-ள்.) தொல்லைவினைக்கு-பழமையானவினைக்கு, ஈடாய்-சரியாக, சுழல்கின்ற-திரிகின்ற, நான் ஒருவன்-ஒருவனாகிய நான், எல்லையிலா - அளவில்லாத, நின்-தேவரீருடைய, கருணை-கிருபையை, எய்துவனோ-அடைவனோ. வல்லவன் ஆம்-எல்லாம்வல்லவனாகிய, மோனகுருவே-மவுனகுருவே, முழுதினையும்-எல்லாவற்றையும், தான் உணர்ந்த-தானே தெரிந்துகொண்ட ஞானகுருவே - ஞானத்தினையுடைய ஆசாரியனே, நவில் - சொல்வாயாக, என்க.

(வி-ரை) ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் உலகத்தின்கண்ணே தனுகரண புவனபோகங்களை யனுபவிக்கையில் அவற்றில் கட்டுண்டு, அவற்றின் வழியே காரியங்களையனுபவித்து வருவதற்குக்காரணம் அவரவர்கள் முந்தியஜன்மங்களில் செய்த கர்மங்களையன்றி வேறில்லையாகலின், தொல்லைவினைக்கீடாய்ச் சுழல்கின்ற என்றனர். இத்தகையனுக்கு இருவினையொப்புவாய்க்குமோ என்பார், நின்கருணையெய்துவனே என்றனர். (அசகு)

மூன்றுகண்ணு முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுலகுந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே-யீன்றவன்னை
தன்னைப்போ லன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ
முன்னைப்போ லுண்டோவுரை.

(இ-ள்) மூன்றுகண்ணு - மூன்றுநேத்திரங்களை யுடையவனே, முத்தொழிலா முத்தொழிலையுடையவனே, மும்முதலா-மூன்றுமூர்த்திகளாயுள்ளவனே, மூவுலகும்தோன்ற-மூன்று உலகங்களும்தோன்ற, கருணைபொழி-கிருபைசெய்கின்ற, தோன்றலே-பெரியோனே, ஈன்ற அன்னை-பெற்றதாய், தன்னைப்போல்-தன்னைப்போல, அன்பு தழைத்தோய்-அன்புடையவனே, உன்னைப்போல்-தேவரீருக்குச் சமானமாக, ஒருதெய்வம் உண்டோ-ஒருகடவுளுளதோ, உரை-சொல்லுவாய், என்க.

(வி-ரை.) திரிநேத்திரதாரியாகிய முதல்வன் பிரம விஷ்ணு ருத்திரரை யதிட்டித்துக்கொண்டு முத்தொழிலை யுலகில் நடத்திவருகின்றனென்பார், மூன்றுகண்ணு......தோன்றலே என்றனர். சிவஞானசித்தியார், "தேவரிலொருவனென்பர் திருவுருச் சிவனைத்தேவர் மூவராய்நின்றதோரார்," என்றதனுற்காண்க. சிவபிரானுக்குமேலாக மற்றோர் காரியகாரண மில்லையாமென்றும், அவருக்கே மேலானவரும் ஒப்பானவருமில்லை யென்றுஞ் சுருதிகூறுதலின் ஒருதெய்வம் உன்னைப்போலுண்டோ வுரை என்றனர். "நதஸ்யகார்யம் கரணஞ்சவித்யதே, நதத்மசாட்யதிகச்ச திருச்யதே" என்றதனுற் காண்க. (அகு௦)

நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்த பூரணமா-யோசித்து
நின்றதல்லான் மோன நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை
யென்றுவரு மோவறியேனே.

(இ-ள்) மோன-மவுனகுருவே, நேசிக்கும்-விரும்புகின்ற, சிந்தை-மனமானது, நினைவுக்குள்-எண்ணத்தில், உன்னை-தேவரீரை, வைத்து-எழுந்தருளச்செய்து, பூசிக்கும் - ஏத்தும், தான்-தானே, நிறைந்த - நிறைவுற்ற பூரணமாய் - நன்றாக, யோசித்து-ஆலோசித்து, நின்றது அல்லால்-நின்றதேயன்றி, நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை - நிருவிகற்ப நிட்டை நிலையான தூ என்றுவருமோ-எக்காலத்தெய்துமோ, அறியேன் - அறிகிலேன், என்க.

(வி-ரை) முதல்லினை மணமானது தன்னிடத்தில் துவிதபாவனையாக கொண்டு தியானிப்பதல்லாமல் அத்துவித பாவனை சிறிதும் கொள்ளவில் லயென்பார், நிருவிகற்பநிட்டைநிலை யென்றுவருமோ வறியேனே என்ற ார். நிருவிகற்பநிட்டையாவது:—பெயர், சாதி, குணம், கன்மம் பொருள் முதலியவற்றாற் பகுத்தறிதலின்றிப் பொருளுண்மை மாத்திரையே அறியும் ஞான சித்தியாதும். (அருக)

அறிவி லறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக்-குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக் குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையே
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான்.

(இ-ள்) ஐயா-ஐயனே, அறிவில்-அறிவுடனே, அறியாமை-அறியா மையினை, அற்று - நீக்கி, அறிவாய் - அறிவேயுருவாகி, நின்று- இருந்து, பிறிவு அற-நீக்கமற, ஆனந்தமயம்பெற்று-ஆனந்தவடிவமடைந்து, குறி யவிழ்ந்தால்-எண்ணமொடுங்கினால், அன்றைக்கு-அக்காலத்தில், உடல்வே ண்டேன்-சரீரவுற்பத்தி விரும்பேன், (அங்ஙனமில்லாதவிடத்து) என்றை க்கு-எக்காலத்தும், இவ்வாக்கையே - இச்சரீரத்தினையே. யான் வேண்டு வன்-நான்விரும்புவேன், என்க.

(வி-ரை) அறிவிலறியாமையற்று என்பது இருவகைப் பாசங்களையும் நீக்கியிருத்தல்; பிறிவறவானந்தமயம் என்பது அத்துவிதமாயிருந்தானந்தி த்தல், குறியவிழ்தல் என்பது மனமொருமைப்படல், இம்மூன்று நேர்ந்த காலத்தில் உடல்வேண்டாமெனவும், நேராதகாலத்து அவையுண்டாமள வும் உடல்வேண்டுமெனவும் கூறினராயிற்று. (அருஉ)

உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப்-படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனு
ஞண்டநீ நானே யறி.

(இ-ள்) உடலை-சரீரத்தினை, பழித்து-நிந்தித்து, இங்கு-இவ்விடத் தில், உணவும்-ஆகாரமும், கொடாமல்-தராமல், மெய்யை-சரீரத்தினை, விடவிடவே விட்டுவிடவே, நாடுவரோ - விரும்புவரோ, (விரும்பார் ஆத லால்) படபடென விரைவாக, இந்தஉடல்-இந்தச் சரீரத்தினை, மெய் உணரா-உண்மையறியாத, பொய்யன் நான் - பொய்யனாகியநான், வேண் டுவேன்-விரும்புவேன், ஆண்ட - அடியேனை யாட்கொண்ட, நீதானே-தேவரீ ரே, அறி-அறிவாயாக, என்க.

(வி-ரை) ஞானமடைந்தோர்க்கு, இந்திரியமையாக் காரணமாயிருப்பது சரீரமேயாதலின் சரீரத்திற்குத் தவேண்டிய உணவுமுதலியவற்றைக் கால த்திற்குத் தக்கபடியூட்டிவளர்த்து வரவேண்டுமென்பது அத்தியாவசியமெ

ன்பதாம். திருமந்திரம். "உடம்பாரழியிலுயிராரழிவர், திடம்படமெய்ஞ்ஞானம் சேரவுமாட்டா, ருடம்பைவளர்க்கு முபாயமறிந்தே, யுடம்பைவளர்த்தேனுயிர் வளர்த்தேனே." என்றதனாற் காண்க. (அருரு)

அறியாயோவென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த
வெறியாய் மயங்கவுமேன் விட்டாய்-நெறிமயங்கிக்
குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
கன்றுகெட்டாற் றாயருகே காண்.

(இ-ள்) ஐயாவே-ஐயனே, நீ-தேவரீர், என்னையும் - அடியேனையும், அறியாயோ-அறிந்திலையோ, ஆண்டநீ-(அடியேனை) ஆண்டருளின தேவரீர், சுத்தவெறியாய்-(அடியேன்) அதிகவெறியனாகி, மயங்கவும்-மயங்கிவிடவும், ஏன்விட்டாய்-ஏன்கைவிட்டாய், கன்றுகெட்டால்-கன்றானது மறைந்து விடில், அருகே-சமீபத்திலுள்ள, தாய் - தாய்ப்பசுவானது, நெறிமயங்கி-வழிதவறி, குன்றும்-குன்றுகளையும், செடியும் - செடிகளையும், குறுகுமோ-அணுகுமோ, என்க.

(வி-ரை) காட்டினிடத்தே சிறிய கன்றானது வழிதவறிமறைந்துவிட்டபோது தாய்ப்பசு அங்குமிங்குமலைந்து திரிந்து கன்றுக்குட்டியைக் கண்டு பிடித்துத் தன் சுதந்தரஞ்செய்துகொள்ளுதல்போல, சுதந்தரமில்லாதவடியேன் வைதிகசைவ செந்நெறிதவறிப் பிரபஞ்சத்திலலையுங் காலத்துத் தேவரீர் வலியவந்தாண்டு கொள்ளவேண்டு மென்பதாம். (அருசு)

ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்கமோன வருட்டாயே-சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின்.

(இ-ள்) ஐயனே-ஐயாவே, ஆதிக்கம் உரிமைவாய்ந்த, மோனம்-மௌனநிலையினை, அருள்-கொடுக்கின்ற, தாயே-அன்னையே, சோதியாம்-பிரகாசமாகிய, மன்ன-இறைவனே, நிருவிகற்பம் - நிருவிகற்பமாகிய, ஆனந்த-சிவானந்தம் (விளங்குவதற்கேதுவாகிய), நிட்டையிலே நிட்டையினிலே பின்னம் அற-பிறிவற, நில்லாதபின்-இராதபோது, ஏதுக்கு-எதன்பொருட்டு, உடல்சுமைகொண்டு - தேகமாகிய, சுமையினைத்தாங்கி, என் இருந்தேன்-எதன்பொருட்டு வாழ்ந்தேன், என்க.

(வி-ரை) சரியை கிரியைகளை முறையேயனுட்டித்து அத்துவித சாயுச்சியப்பேற்றினுக்குக் காரணமான சிவஞானமடைதற் கேதுவாகிய சிவராஜயோகத்தினைப் பயிலாது வீணேதேகத்தினைத் தாங்கித்திரிதலினால் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையென்பதாம். பின்னமறநிற்றல் அத்துவிதமாகவிருத்தல். (அருஎ)

பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னுமற் றிருந்தோமே-யன்னதனு
லானந்தந் தானேதா னுகு மெம்மையனே
யேனிந்தத் துன்ப மினி.

(இ-ள்) எம்ஐயனே-எமது ஐயனே, பின்னும்-மேலும், உடல் - உடலினை, சுமை ஆ-சுமையாக, பேசும்-சொல்லும், வழக்கதனுல் - வழக்கத்தினுல், என்னபலன்-யாது பிரயோசனம், நாம் உற்றிருந்தோம்-நாமடைந்திருந்தோம், அன்னதனுல்-அவ்வுடலினுல், ஆனந்தம் - சிவானந்தமானது, தானேதான் ஆகும்-தன்னுலேயேவிளையும், இனி-இனி, இந்தத்துன்பம்-இத்தகையவிகாரமான துன்பமானது, ஏன்-ஏதுக்கு, என்க.

(வி-ரை) முதல்வனுக்கு இருப்பிடமாயும் வீட்டினுக்கேதுவாகிய சாதனங்களில் முக்கியமு மாயுள்ள உடலைவீணே நிந்தியாது ஓம்பவேண்டுமென்பதாம், திருமந்திரம். "உடம்பினைமுன்னமிழுக்கென்றிருந்தே னுடம்பினுக்குள்ளே யுறுபொருள்கண்டே, னுடம்புளே யுத்தமன் கோயிற்கொண்டானென், னுடம்பினை யானிருந்தோம்புகின்றேனே" என்றதனுற்காண்க.

துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன-வன்பிற்
கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந்த மே.

(இ-ள்) துன்பக்கடலில்-துக்கசாகரத்தில், துளைந்ததுஎல்லாம்-திளைத்தது எல்லாம், தீர்ந்தது-முடிந்தது, இன்பக்கடலில் (இனி) சுகக்கடலில், இருமென்ன-இருப்பாயென மனத்திற்கு வற்புறுத்தி, அன்பினுல் அன்பினுல், கரைந்து கரைந்து உருகி-கசிந்து கசிந்து உருகி, கண்ணருவி - கண்களிடத்தே நீரினை, காட்ட-சிந்த, ஆனந்தம்-இன்பமானது, விரைந்துவரும்-அதிசீக்கிரமுண்டாம், என்க.

(வி-ரை) உலகவியாபாரமனைத்தும் துன்பமென வெண்ணிவெறுத்து இன்பக்கடலிற்றிளைத்துவாழ முதல்வனை யுன்னிக்கசிந்து கண்ணீருங்கம்பலையுமாக நின்றுல் சிவானந்தவிளைவு உண்டாகுமென்பதாம். (அருஎ)

கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணீரா றுக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த-நிரந்தரமு
மின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனுநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே.

(இ-ள்) மோனு-மௌனகுருவே, கரைந்து கரைந்து-உருகி உருகி, உருகி-கசிந்து, கண்ணீர் ஆறு ஆக-கண்ணீர் ஆறுபோலப் பெருக, விரைந்து - விரைவாக, நிருவிகற்பம்-ஞானநிஷ்டை, எய்த-அடைய, நிரந்தரமும்-எப்

போதும், நின்னையே-தேவரீரையே, சிந்திக்க-நினைக்க, நீகொடுத்தாய்-தேவரீர் அருளினை, நான்-அடியேன், என்னை-எளியேனை, முழுதும்-முற்றும் கொடுத்தேன்-தத்தம்செய்தனன், என்க.

(வி-ரை) சிவ சிந்தனையாக வெக்காலமுமிருந்து சிவராஜ யோகத்திலே நிலைபெற்றிருக்கும்படி ஆசிரியன் அனுக்கிரகித்த மாத்திரத்தில் சிவசுதந்தரங் கழன்று சிவபோதமுற்று வாழ்ந்தே னென்பதாம். (அ௫அ)

அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதோ கன்னெஞ்சே-பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெப்பிலே யானந்த மே.

(இ-ள்) கல்நெஞ்சே-கன்மனமே, அல்லும்பகலும், இரவும் பகலும், பேரன்புடனே-அதிக அன்பு பாராட்டி, தானிருந்தால்-தானிருந்துகொண்டிருந்தால், கல்லும்-கருங்கல்லும், உருகாதோ-உருகிப்போகாதோ, பொல்லாத-தீமையான, தப்புவழி-விபரீதவழியினை, ஏன்நினைந்தாய்-ஏன் எண்ணினை, சந்ததமும் - எக்காலமும், நீ - மனமாகியநீ, இறந்த-ஒடுங்கிய, எப்பிலே-நிலையிலே, ஆனந்தம் - சுகம் உண்டு, என்க.

(வி-ரை) மனமொடுங்கிய காலத்திலேயே சிவானந்தம் விளையு மெனவும், அங்ஙன மனமொடுங்குவதற்கு எக்காலத்திலும் அன்புடனிருத்தல்வேண்டுமெனவும் கூறு நிற்ப வீணே தீமையான வழியிற் செல்லுவதிற் பிரயோசனமில்லை யென்பதாம், (அ௫கூ)

கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழிவாழ்ந்தே-யடுத்தேனே
பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
லிற்றேனே யேழையடி யேன்

(இ-ள்) ஏழை-அறிவிற் குறைந்தவனாகிய, அடியேன் - அடியனேன், கொடுத்தேன் என்னை-என்னைக்கொடுத்துவிட்டேன், கொடுத்தவுடன்-அங்ஙனம் கொடுத்தவுடனே, இன்பம்-இன்பத்தினை, மடுத்தேன் - உண்டேன், நீடூழி-பல்லூழி, வாழ்ந்து-வாழ்ந்திருந்து, அடுத்தேன்-அடுத்திருந்தேன், பெற்றேன்-பெறவேண்டியவற்றைப் பெற்றேன், பெற்று - அங்ஙனம்பெற்றபின், பிழைத்தேன்-உச்சீவித்தேன்; சன்மம்-பிறப்பாலுண்டாய, அல்லல்-துன்பத்தினை, இற்றேன்-ஒழிந்தேன், என்க.

(வி-ரை) கொடுத்தலாவது உடல்பொருளாவி மூன்றினையும் ஆசாரியனிடத்தில் தத்தஞ்செய்து இருத்தல், இன்பமடுத்தலாவது அங்ஙனம் தத்தஞ்செய்தபின் இவன்செயல் யாவும் அவன்செயலாக நின்றவவதரத்துவிளையுமின்பம், நீடூழிவாழ்தலாவது சகலகேவலமற்றிருக்கை, அடுத்தலாவதுதிரு

வருளினை, பெற்றேனே யென்பது சிவானந்தத்தினை, பிழைத்தலாவது அவத்தை யடையாதிருத்தல், சன்மவல்லலற்றேனென்பது பிறவித்துன்ப மடையா திருத்தலாம். (அகூo)

பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமையாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமேன்-சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய்.

(இ-ள்) பிறவாமை-அடிக்கடி பிறப்பின் வராமையை, பெற்றோம்-அடைந்தோம், பேசாமையா யிருக்க-மவுனமாகவிருக்க, கற்றோம்-தெரிந்து கொண்டோம், என உரைக்க-எனவாய் மொழியால் யாருக்கு மெடுத்துரைக்க, காரியமேன்-பிரயோசனமென்ன, சற்றேனும்-சிறிதேனும், நீக்கற்ற-பிரிவற்ற, இன்பநிலை-சிவாநந்தநிலை, பொருந்தி-அடைந்து, ஏசற்று, பழியற்று, வாக்கு அற்றால்-பேச்சுநின்று விட்டால், வாய்பேசுமோ-வாயானது சொல்லிக்கொள்ளுமோ, என்க.

(வி-ரை) பிறவாமை பெற்றேன் பேசாமையடைந்தேனென வைகரி வாக்காற்கூற அவ்வைகரிவாக்குக் காரியப்படுதற்குச் சகல தத்துவங்களும் காரியப்பட வேண்டு மாகலின் இதனாற் பெற்றதும் அடைந்ததும் இல்லை யெனவேற்படும். ஆகலின் அவ்வைகரிவாக்கும் நிகழா திருக்கவேண்டுமாகலின் சுகநிலையடைய வேண்டு மென்பதாம். (அகூக)

காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை-ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யினி.

(இ-ள்) காலன்றனை-இயமனை, உதைத்தான்-உதைத்தவனும், காமன்றனை-மன்மதனை, எரித்தான்-எரித்தவனும், பாலன்-பாலனுடைய, பசிக்கிரங்கி-பசியினுக்கிரக்கமுற்று, பால்கடலை-பாற்கடலை, ஞாலம்மெச்ச-பூலோகமதிசயிக்க, பின்னே-அப்பாலனுக்கு பின்னே, நடக்கவிட்டான்-குடிக்கும்படிசெல்லவிட்டவனுமாகிய முதல்வனுடைய, பேரருளை-திருவருளை, நாடாதார்க்கு-விரும்பாதவர்கட்கு, இனி-இனிமீது, என்-என்ன, நடக்கை-நடைக்கையுள்ளது, என்க.

(வி-ரை) சைவ முனிபுங்கவராகிய மார்க்கண்டேயர் முதல்வன் திருவருட் பிரசாதம் பெற்று வாழு முண்மையினை யறியாது அம்முனிவரின் சிவபூசைக்கிடுக்கண் விளைத்த இயமனை யெட்டி யுதைத்தானென்பார், காலன்றனை யுதைத்தானெனவும், நால்வரின் பொருட்டு முதல்வன் யோகிருந்தகாலத்து அவ்வியோகத்தினைக் கலைப்பான் தேவர் தூண்டுதலால் வந்த மாலின் புத்திரனாகிய மன்மதனைச் சாம்பலாக்கினனென்பார், காமன்றனையெரித்தானெனவும். வியாக்கிர பாதர்புத்திரராகிய உபமன்

உடையாய்-கரத்துடையவனே, திங்கள்-சந்திரனை, அணி-தரித்த, செஞ்சடையாய்-செவ்விய சடாபாரத்தினை யுடையவனே, சேவுடையாய்-இடப வாகனத்தை யுடையவனே. மங்கை-பார்வதியாரை, ஒருபால்-ஒரு பக்கத்தில், உடையாய்-வைத்தவனே, செம் கண்-சிவந்த கண்களையுடைய, பணியாய்-பாம்பினை யுடையவனே, என்-அடியேனுடைய, சென்னியின்மேல்-சிரத்தின் மீது, காலுடையாய்-(வைத்த) திருவடியினை யுடையவனே, நீயேகதி-நீயே (அடியேனுக்குப்) புகலிடம், என்க.

(வி-ரை) சர்வசங்கார காலத்தில் முதல்வனைத்தவிர வேறொருபதார்த்தம் காலத்திரயத்து மில்லை யென்பது நிச்சயமாகலினாலும் அவனிடத்திலேயே யெல்லா மொடுங்கவேண்டு மாதலினாலும் அவனிடத்திருந்தே யெல்லாம் தோன்றவேண்டுமாகலினாலும் அவனே ஆன்மகோடிகட் கெல்லாம் அடைக்கல மென்பார், நீயே கதி என்றனர். (அசுஎ)

இனிய கருணை முகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி-தனிமுதல்வ
னித்தன் பரம னிமலநிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை.

(இ-ள்) இனிய-இனிதான, கருணை-கருணை மழைபொழியும், முகில்-மேகம், எம்பிரான்-எமதுபிரான், முக்கண்-மூன்று கண்களுடன் கூடிய, கனி-பழம், அமிர்தவாரி-அமுதசாகரம், இன்பக்கட்டி-இன்பத்தினை விளைவிக்கும் கருப்புக்கட்டி, தனிமுதல்வன்-ஒப்பற்ற முதல்வன், நித்தன்-என்றுமுள்ளவன், பரமன்-மேலானவன், நிமலன்-நின்மலன், நிறைவாய்-எங்குமாய், நிறைந்த-பரவிய, சுத்தன்-பரிசுத்தன், (இத்தகைய முதல்வன்) நமக்கு-எங்கட்கு, என்றும்-எக்காலத்திலும், துணை-துணையாகும், என்க.

(வி-ரை) பூதசம்பந்தமான மேகமும், கருப்புக்கட்டியும் முறையே மழைபொழிந்து உலகத்திற்குச் சுகத்தையும், வாய்க்குத் தித்திப்பையும்பயக்குமாறுபோல, முதல்வன் கருணையைப்பொழிந்து ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தையும், பேரின்பத்தையும் தருதலால் முகில் கட்டி என்றனர். இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஆன்மாக்கட்கு முதல்வன் தோன்றாத் துணையாகவிருத்தலின், துணை என்றனர், (அசுஅ)

நீதியாய்க் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா-னோதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனு மௌன சிவன்.

(இ-ள்) ஞான-ஞானமயமாகிய, தினகரனும்-சூரியனும், மௌனசிவன்-மௌனநிலையினைவாய்ந்த பெருமான், நீதியாய்-நீதியை யுடையவனாகி, கல்லாலின்-கல்லாலமரத்தின், நீழலின்-நீழல்பரவிய, கீழே-அடியிலே, இருந்து-

ழுந்தருளியிருந்து, ஏதம் இல்-குற்றமில்லாத, சனகாதியாய - சனகாதிகளா
ிய, தவத்தோர்க்கு-தபோதனர்கட்கு, போதியா-போதித்த, உண்மை-யதார்
்தங்கள், எல்லாம்-எல்லாவற்றினையும், போதித்தான்-உபதேசித்தான், என்க.

(வி-ரை.) பூதவிருளை உலகத்தின் கண்ணே நீக்கும்பௌதிக சூரியனை
போல முதல்வனும் ஆன்மாக்களிடத்துள்ள ஆணவ விருளை நீக்குதலின்
ஞான சூரியனென்றனர். சனகாதியர் பொருட்டு முதல்வன் யோகத்திருந்து
உண்மையினைக்காட்டினனாகலின் மௌன சிவனென்றனர். (அகுகு).

தேகச் செயறானும் சிந்தையுட னேகுழைபில்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ-மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு.

(இ-ள்.) அப்பனே-(மனமாகிய) அப்பனே, தேகச்செயல்தானும்-சரீரச்
சய்கையும், சிந்தையுடனே-உள்ளத்துடனே, குழைபில்-கலந்து குழைந்து
டுமேயானால், யோகநிலை - நிஷ்டையானது, ஞானிகளுக்கு-ஞானிகளுக்கு,
ப்புவதோ-ஒத்திருப்பதோ, (அவர்கள்) மோகநிலை-ஆசைநிலையாகிய, அல்ல
லே-துன்பத்திலே, வாழ்வாரோ-வாழ்ந்திருப்பரோ, நீ அற்ற - நீ யென்பத
, எல்லையிலே-இடத்திலே, சும்மாஇரு-சும்மாவிருக்கக்கடவாய், என்க.

(வி-ரை.) யோக மென்பது ஞானமடைதற்குச் சோபான நிலையாகும்.
ானமோ மனவியாபாரம். பகிர்முகத்தில் உலகசம்பந்தமாகச் சிறிதுமின்
் தேகப்பற்றற்று நின்ற அவசரம் யோகம்ஆகலின் பெரியோர் யோகத்தி
யேகாலத்தினைக்கழிக்காது அதற்கப்பாற்செல்வர் அத்தகையருக்குப்பிர
ுசமோகமின்றி முன்னிலையற்று மௌன நிலையினிலிருப்பரென்பதாம்.

சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
யிம்மாயா யோகமினி யேனடா-தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ.

(இ-ள்.) கன்ம நிட்டா-கருமநிஷ்டையிலிருப்பவனே, சிறுபிள்ளாய்-
வனே, நீ-நீ, சும்மாஇருக்க-மௌனமாகவிருக்க, சுகம் உதயம்-சுகோதய
், ஆகுமே - உண்டாகுமே, இம்மாயாயோகம் - இப்பிரபஞ்ச மாயாகாரிய
யோகம், இனி என் அடா-இனிமேல் எதுக்கடா, தம்-தம்முடைய,
ிவின்-அறிவினுடைய, சுட்டாலே-சுட்டுதலினாலே, ஆகுமோ-(மேற்சொ
ர) சுகோதயம் விளையுமோ, சொல்லவேண்டாம்-வற்புறுத்த வேண்டா
க்க.

(வி-ரை.) உலக வியாபாரத்தின் கண்ணேயிருந்து தனக்கன்னியமா
ா பதார்த்தங்களிடத்திற் புத்திசெலுத்தி ஒவ்வொன்றினையும் சுட்டியறி

இறவறிவு உள்ளவரையில் சுகோதயம்சிறிதும் விளையாதெனவும், இத்தகைய வியாபாரமனைத்தையும் அறவேவிட்டு நிருவிகற்பமாயிருக்கு நிலையினையடைந் தவர்கட்கே சுகோதயம் உண்மையில் விளையுமென்பதாம். (அஎக)

நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே-போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.

(இ-ள்.) நீ-நீ, அற்ற-இறந்த, அந்நிலையே-அந்தநிலையே, நிட்டை-நிட்டையாதும், அதில்-அந்நிலையில், நீயிலையோ, நீ நின்றாயிலையோ, வாய் அற்றவனே-மௌனியே, மயங்காதே-மயங்கவேண்டாம், போய்-யோக நிலை போய், அற்று-மறந்து, இருந்தாலும்-நீ இருந்திடினும், நீ-மனமாகிய நீ, என்று முள்ளாய்-எக்காலத்து முள்ளாய், சும்மா-வீணாக, வருந்தாதே-வருத்தமுறாதே, இன்பம்-இன்பமானது, உண்டு-எக்காலத்திலுமுண்டு, வா-வருவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) நீயற்ற நிலையாவது மனவியாபாரமற்றவிடம். நீயிலையோ வென்பது நிஷ்டைபுரியுங்காலத்து மனவியாபாரம் நிகழுதலில்லையேயன் மனமில்லையோ வென்பதாம், வாயற்றவனென்பதும் வியாபாரமற்றிருத்தலே யாம், நீ போகாயென்றது மறந்தகாலத்து மனமுண்டென்பதாம். ஆகவே எக்காலத்து மனமுண்டென்பது பெற்றாம். மனமானது பாசத்தின்காரிய பாசமானது இம்மையில் உலகவின்பத்தை யூட்டுவதுபோல, மறுமையிலு பேரின்பத்தை யூட்டுதலின் எக்காலத்தும் பாசமுண்டு. "முத்தியிலு மூன் முதலுமொழியக்கேள்" என்பதனாற்காண்க. (அஎ

வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்கும் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே-நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை.

(இ-ள்.) வாவாவென்று-வாவாவென்று, இன்பம்-சுகத்தை, வரவழைக்கும்-வருவிக்கின்ற, கண்ணீரோடு-கண்ணீருடன், ஆவாஎன்று அழுத-ஐயோ வென்றழுத, அப்பனே-அப்பா, நீ வாடா- நீவருவாயடா, எல்லாம்-யாவும் நமக்கு எனவே-நமக்கென்றே, ஈந்தனையே-கொடுத்தனையே, ஈந்தபடி-கொடுத்தபடி, நில்லாய்-நிற்பாயாக, அதுவேநிலை-அதுவே உனக்கான நிலையா என்க.

(வி-ரை) சுகமயமாய் நின்றதற்கேற்ப ஆனந்தக் கண்ணீர் விட தனக்குரிய பிரபஞ்ச சேட்டைமுற்று மறவே விட்டபின் மறுபடியும் பழக விச்சித்தலைச்செய்யாது இன்ப மயமாகவே நிற்கவேண்டு மென் நில்லா யதுவே நிலை யென்றனர். (அ

நில்லாப்பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே—கல்லாத
சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி.

(இ-ள்.) நில்லா-நிலையில்லனவாகிய, பொருளை-உலகப் பொருள்களை, நினையாதே-சிந்தியாதே, நின்னை-உன்னை, உள்ளோர்-உள்ளிட்டார், சொல்லா-சொல்லத்தகாத, பொருள்திரளை-பொருள்கூட்டத்தை, சொல்லாதே-பேசாதே, கல்லாத-உண்மையினைக்கற்காத, சிந்தை-மனம், குழைந்து-உருகி, சுகஞ்சேர-சுகமடைய, குருஅருளால்-ஆசாரியர் கருணையால், வந்தவழி-வந்த நெறியே, நல்லவழி-சுகமான வழியாகும், என்க.

(வி-ரை.) அழிதற் பாலனவாய உலகப்பொருள்களிடத்திலும், அவலமான வார்த்தைகளிலும் காலத்தினை வாளாக்கழியாது சுகத்தையடைய வேண்டுமாயின் ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த சன்மார்க்கவழியினையேயடையவேண்டுமென்பதாம். (அளச)

வழியிதென்று பல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற்
பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர்—மொழியுனக்கே
யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும் பெருவெளியாம்
பார்த்தவிட மெல்லாநீ பார்.

(இ-ள்.) வழி-(நல்ல) மார்க்கம், இதுஎன்றும்-இதுவேயென்றும், அல்லவழி-தீமையான மார்க்கம், இது என்றும்-இதுவேயென்றும், சொல்லின்-பிரஸ்தாபிக்கின், பழி பழியாம்-குற்றமாகும், நல்-நல்ல அருளால்-கிருபையால், பார்த்து-நோக்கி, ஓர் மொழி-ஒரு வார்த்தையை, உனக்கு-உன்றனக்கு, ஏற்றிருக்க-உபதேசித்திருக்க, சொன்ன அன்றே-அவ்வுபதேசம் கேட்டவன்றே, எங்கும்-எவ்விடத்தும், பெருவெளியாம்-பெரிய வெளியாகும், பார்த்த-நோக்கிய, இடம் எல்லாம்-இடமுழுதும், நீ பார்-நீ மறுபடியும் பார்ப்பாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் அநுக்கிரகித்த மகாமந்திரத்தினை அநுசந்தானஞ்செய்த காலத்தே பேதபுத்தியினைத் தொழிந்து யாவும் அபேதமாய்த்தோற்றிற்க மறுபடியும் பிரபஞ்சத்தின் மூலமாகவிருந்து வியஷ்டி விசாரணைத் தலைப்படுதல் கூடாதென்பதாம். (அளரு)

பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போ
லாருந் துறக்கை யரிதரிது—நேரே
மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி
னுனக்கிசைந்த வாறென்றே யோர்.

(இ-ள்.) பாரனைத்தும் - உலகமனைத்தும், பொய்யெனவே - நிலையல்லவென்றே, பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல் - பட்டினத்தடிகளைப்போல, ஆரும்-எத்தகையரும், துறக்கை-துறவடைதல், அரிது அரிது - மிகவருமையாகும், நேரே-நேராக, மனத்துறவும்-அகத்துறவும், அப்படியே-அங்ஙனமேயாகும், மாணு-மாணவகனே, இவற்றில்-இவ்விரண்டினுள், உனக்கு இசைந்த-உனக்குப் பொருத்தமாகிய, ஆறு ஒன்றே-வழியொன்றினையே, ஓர்-ஆராய்ந்து கொள்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு பட்டினமென்பது காவிரிப்பூம் பட்டினம். திருவெண்காட்டர் அளகேசனைப்போன்ற செல்வத்தினையும் அருந்ததிபோன்ற கற்பினையுடைய மனைவியையும், காமனைப்போலும் கட்டழகினையும் துன்பமென்று அவற்றிற் பற்றோரணுவளவு மின்றித் துரிசறக்கைவிட்ட தவராஜசிங்கமாகலின் துறக்கை யரிதரிது என்றனர். "ஒட்டுடன் பற்றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப் பட்டினத்தார்" என அடியார் வணக்கத்திற் கூறியுள்ளதையுங்காண்க. இப்பெரியாரைப்போல ஏககாலத்தில் அகத்துறவும் புறத்துறவும் கொள்ளுதல் அரிதாகலின் இவற்றுளொன்றினைப் பற்றுக வென்பார், இவற்றிலுனக்கிசைந்த வாறொன்றே யோர் என்றனர். (அஎசு)

ஓராம லேயொருகா லுன்னும லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால்—வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான்.

(இ-ள்.) ஓராமல்-(ஒன்றினையும்) ஆராயாமலும், ஒருகால் - ஒருதரமாகிலும், உன்னுமல்-(ஒன்றினையும்) நினையாமலும், உள்ளொளியை-மனவொளியினை, பாராமல்-ஏகதேசமாக நோக்காமல், உள்ளபடி-யதார்த்தமாக, பார்த்திருந்தால்-(சமட்டி ரூபமாக) நோக்கினால், ஆனந்தவெள்ளம் - சிவானந்தவெள்ளமானது, தத்தி-தாவி, கரைபுரண்டு-கரைகடந்து, எழுந்து-மேலெழும்பி, பத்துத்திசையும்-எத்திக்கினும், பரந்து-பரவி, வாராதோ - வராதோ, என்க.

(வி-ரை.) போதமானது அணுவளவுந்தோன்றாது சுட்டறநிற்க ஆனந்த வெள்ளம் தானே மேலிடு மென்பதாம். சிவானந்தமாலை. "ஆறுறுக்கட்பாலாமானந்த மாக்கடறு, ஞாறூ நீந்தியணைந்தாலும்-வேறுகி, யான் முழுகில் வற்றியிடும் யாதொன்றும் செய்யாக்கா, றன்முழுது மேலிடுமே தான்" என்றதனாற்காண்க. (அஎஎ)

தானுன தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானுதி மாயை வழங்காதோ—ஞானுகேள்
உன்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென்
வென்னுள்ளே யென்று மிரு.

(இ-ள்.) தான் ஆன-தானென்று மகங்காரமான, தன்மை வந்து-தன்மை யுண்டாகி, தாக்கினல்-விளைந்தால், அவ்விடத்தே-அவ்விடத்திற்றானே, வானாதி-ஆகாய முதலிய, மாயை-மாயா காரியங்கள், வழங்காதோ-விளையாதோ; ஞானா - ஞானத்திற்குரியவனே, கேள்-கேட்பாயாக, உன்னுள்ளே உனக்குள்ளே, தோன்றா-தோன்றாத, உறவு ஆகி - நான் உறவாகி, நின்றது என-நின்றது போல், என்னுள்ளே - எனக்குள்ளே, என்றும்-எக்காலத்தும், இரு-நீ இரு, என்க.

(வி-ரை.) தான் என்னுமகங்காரம் பிரதி புருஷநியதமாய் குலதனவித்தையாதிகளினாலே யெனக்குச் சமனாரென்றும் யானென்றும் என்னிதென்று மபிமானத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு மோட்ச பரியந்தம் ஆன்மாவை நீங்காதே நிற்பதுமாய் சரீரத்துவ பிராணாதி வாயுக்களைச் சேட்டிப்பதாயிருத்தலினால் தானான தன்மைவந்து தாக்கினால்.........வழங்காதோ என்றனர். பவுஷ்கரம "ப்ரத்யாத்ம நியதம் தச்சப்ர சித்தமகமாத்மகம் மநா: பூர்ஷமய ஸ்தத்வம்யதயேவோ பஜாயத இதி" என்றதனாற்காண்க. (அஎஅ)

என்னையுன்னை யின்னதிது வென்னாம னிற்குநிலை
தன்னையரு ளென்ற தருணத்தி—லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா யையனே
யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர்.

(இ-ள்) ஐயனே-ஐயனே, என்னை உன்னை-என்னையும் உன்னையும், இன்னது இது என்னாமல்-இன்னதிதுவென்றுசுட்டாமல், நிற்கும்நிலைதன்னை-நிற்கும் நிலையினை, அருள் என்ற தருணத்தில் - அருள் புரியவேண்டுமெனும் சமயத்தில், அன்னை-தாயானவள், பெற்றபிள்ளைக்கும்-தான்பெற்றபிள்ளைக்கும், சொல்லாத-சொல்லக்கூடாத, பெற்றி-தன்மையை, உள்ளத்தினுள்ளே-மனத்தினிடத்தே, உணர்-அறிவாயாக, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவிற்குக்கு அன்னியமாக மனமொன்றுண்டென்றும் மனத்திற்கு அன்னியமாய் ஆன்மாவொன்றுண்டென்றும் பேதபுத்தி பாராட்டாது அபேதமாய் நின்ற அவசரத்து, திருவருள் தாக்கும் நிலைமையினைப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறவேலாததாய் தன்னுள்ளே மாத்திரம்சிந்திக்கும் தன்மையுடைத்தாம் என்க. (அஎக)

சொன்னவர்நா நிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே
முன்னினவர் போதியார் மாமௌனர்—றன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க வடநீழ
லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே.

(இ-ள்.) சொன்னவர்தாம்-பேசுபவர்தாம், நிட்டை தொகுத்து-நிட்டைகூடி, இரார்-இருக்கமாட்டார்கள், நிட்டையிலே-யோகத்திலே, மன்னினவர்-நிலைபெற்றவர்கள், போதியார்- பிறரிடம் பேசார், மா-பெரிய, மௌனன்-மவு

னகுரு, தன்னுள்-தன்னிடத்து, விருப்பாக-ஆசையாக, கைகாட்டி-சின்முத்திரை காட்டி, மிக்க-மேலான, வடநிழல்-கல்லாலி னிழலிலே, நிருவிகற்பத்தேயிருப்பன்-நிருவிகற்ப சமாதியிலெழுந்தருளுவன், என்க.

(வி-ரை.) அந்தர் முகநிட்டையில் கைகூடிநின்ற பெரியார் பகிர்முக விவகாரம் அணுவளவுஞ் செய்யார். பகிர்முக விவகாரத்தில் தலையிட்டுத்திரிபவர்கட்கு நிட்டை கைகூடிவராதெனவறிகவென்பதாம். இதற்குச் சாட்சி சனகாதியர் பொருட்டுக் கல்லாலடியில் உண்மை நிஷ்டை கூடியமுதல்வன் யாதொன்றுந் திருவாய் மலர்ந்தருளாது சின் முத்திரைக் கோலத்தால் வேண்டியவற்றைக் குறிப்பித்தனர். (அஅ0)

இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சிந்தைநீ தேருய் செகமனைத்தும்—வந்ததொடர்ப்
பாடுகெட வன்றேவோர் பாத்திரத்துக் காடலல்லா
லாடுவதே ஞட்டு மவன்.

(இ-ள்.) இந்த நிருவிகற்பத்து-இந்த நிருவிகற்ப சமாதியில், எந்தை-எமதுபிதாவே, நிட்டை இருக்க-நிஷ்டைகூடியிருக்க, நீ சிந்தைதேருய்-நீ அந்த நிஷ்டையின் அருமையினை மனத்திற்றேராய், செகம் அனைத்தும்-உலக முழுவதும், வந்த-விளைந்துள்ள, தொடர்ப்பாடு-கன்மத்தொடர்ச்சி, கெட அன்றே-நீங்கற் பொருட்டன்றே, ஆட்டும் - பிரபஞ்சத்தினையாட்டு விக்கும், அவன்-நிஷ்டைகூடியிருக்கும் முதல்வன், ஓர்பாத்திரத்துக்கு-ஒரு விளையாட்டிற்கு, ஆடல்-நடஞ்செய்தல், அல்லால்-அல்லாமல், ஆடுவதேன்-நடனஞ்செய்தலெதன் பொருட்டு, என்க.

(வி-ரை) ஈண்டு-எந்தையென்பது தட்சணமூர்த்தியினை. "ஆட்டுவித்தாலாரொருவராடாதாரே" என்றதற்கேற்ப உலகத்தை யாட்டுவிக்கு முதல்வன் தட்சணமூர்த்திகோலத்தினின்று நீங்கித்தாண்டவதெற்றுக்கெனின் உலகத்தில் கன்ம நசிக்கச்செய்யவேண்டி யாடும் திருவிளையாடலேயாம். எங்ஙனமெனின், உயிரசையின் உடலசையுமாறுபோல,உயிருக்குயிராயுள்ள முதல்வனசையின் உயிரசையும், உயிரசையவே கன்மத்தை யனுபவிக்கநேரிடும், அங்ஙன மனுபவிக்கவே நாளுக்குநாள் கன்ம நசியும் என்க. ஈண்டுவிளையாட்டென்பது டாரமற நின்றெளிதாகச் செய்வனென்பதாம். திருவெம்பாவை "ஐயா நீ யாட்கொண்டருளும் விளையாட்டி செய்வார்களுய்யும் வகை யெல்லா மெய்ந்தொழிந்தே" என்றதனாற்காண்க. (அஅக)

நாளவங்கள் போகாம ஞடோறு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளிங்கி ழாட்புகுந்தாய்—மீளவுன்னைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
ஞட்டாஞ னையமில்லை யால்.

(இ-ள்.) நாள்-காலம், அவங்கள் - வீண்காரியங்களில், போகாமல்-கழியாமல், நாள்தோறும்-எந்நாளும், நம்தமையே-நம்மையே, ஆளவந்தார்-ஆள

வந்த ஆசாரியனது, தாளின்கீழ்-திருவடியின்கீழ், ஆட்புகுந்தாய்-அடிமையாயினை, மீள-மறுபடியும், உன்னை-உன்றனை, காட்டாமல்-தோற்றுவியாமல், நிற்கும்-இருக்கும், கருத்து-கருத்தினை, அறிந்தால்-அறிந்தனையாயின், நெஞ்சே-மனமே, நான்-யான், உன்-உன்றுடைய, ஆள்தான்-அடிமைதான், ஐயம் இல்லை-சந்தேகமில்லை, என்க.

(வி-ரை.) ஞானாசாரியனை வழிபட்டுய்ந்த பின்னர் பிரபஞ்சமுகமாக மனத்தினைச் செலுத்தாது வாழுதலே மேலு மேலு மாசாரியனனுக்கிரக முண்டாதற்கேது வுண்டாகு மென்பதாம். (அஅஉ)

யான்றா னெனலறவே யின்பநிட்டை யென்றருணைக்
கோன்று னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ—தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சோர
வழுக்கடிக்கும் வண்ணார்போ லாய்.

(இ-ள்.) யான்தான்எனல்-யான் என்பதும் தானென்பதும், அறவே-அற்றொழிகையே, இன்பநிட்டை என்று-சுகநிஷ்டையென, அருணைக்கோன்தான்-அருணகிரி நாதன்றான், உரைத்தமொழி-கட்டளையிட்டமொழி, கொள்ளாயோ-கிரகியாயோ, தோன்றி-முன்தோன்றி, நெஞ்சே-மனமே, என்-என்றுடைய, கலைகள்-ஆடைகள், சோர-சோரும்படி, அழுக்கடிக்கும்-அழுக்கொழிய வடிக்கின்ற, வண்ணார் போலாய்-வண்ணாரையொத்து, நீ இழுக்கடித்தாய்-நீ (என்னை) இழுக்கடித்தனை, என்க.

(வி-ரை.) யான் என்பது அகங்காரம், தானென்பது மமகாரம் என்க. இவை இரண்டு முள்ளளவும் பிரபஞ்சப்பற்று விடாதாகலின் இவை யொழியுமளவும் சுகநிஷ்டை கைக்கூடி வராதென்பதாம். (அஅங)

எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே—யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, இரண்டற்று-துவித பாவனை நீங்கி, நிற்கில்-நின்றால், எங்கும் சிவமே-எவ்விடத்தும் சிவசொரூபமாம், (அங்ஙனமாயின்) சுகம்-இன்பமானது, தங்கும்-நிலைபெறும், நீ சலியாதே-நீ யசையாதே, அங்கு இங்கு என்று எண்ணாதே-அவ்விடமுண்டு இவ்விடமில்லையென்றும் நினையாதே, பாழில்-வீணாக, இறந்து-மரணமடைந்தும், பிறந்து-உற்பத்தியாயும், உழலப்பண்ணாதே-உழலச் செய்யாதே, யான்-நான், உன்பரம்-உன்றுடைய அடைக்கலம், என்க.

(வி-ரை.) துவிதபாவனையற நிற்கில் எல்லாம் சிவமயமாகத் தோன்றுமாகலின், எங்குஞ்சிவமே யிரண்டற்று நிற்கில் என்றனர். சிவத்தையன்றி வேறுபொருளை யுரிமையாக வென்முன்னிட்டுத் தமக்குமுன்னே தோன்றும்

பிரபஞ்ச பொருளனைத்தும் சிவமாத் தோன்றுமென்பது அனுபவமாகலின் எங்கும் சிவமே யென்றனர். "எக்குஞ் சிவமொழிய வில்லையவன்றன்னுணே" என்றதனுற் காண்க. அங்கிங்கென்பது துவிதபாவனையாகலின், அங்கிங் கென்றெண்ணுதே என்றனர் 'அங்கிங்கெனுதபடி' யென்றதும் இக்கருத் துப் பற்றியேயாம். (அஅச)

மெய்யைப்பொய் யென்றிடவு மெய்யணையாப் பொய்நெஞ்சே
பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போருமோ—வையமறத்
தன்மயத்தை மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த
மென்மயமு நின்மயமு மே.

(இ-ள்.) மெய்யை - மெய்யானவற்றை, பொய்யென்றிடவும் - பொய் யென்று சொல்லவும், மெய்யணையா - மெய்யையறியாத, பொய்நெஞ்சே- பொய்யை யனுசரித்த மனமே, பொய்யைத்தான்-பொய்யினையே, மெய் யெனவும் - மெய்யென்று சொல்லவும், போருமோ-தகுமோ, ஐயம் அற- சந்தேகமொழிய, தன்மயத்தை - தன்மயமான ஆன்மநிச்சயத்தை, மெய் யெனவே-உண்மையென்றே, சார்ந்தனையேல்-அடைவாயானல், என்மயமும் என்னுருவமும், நின்மயமுமே-உன்னுருவுமே, ஆனந்தம்-சுகரூபம், என்க.

(வி-ரை.) காரியப் பாட்டாற் பொய்யாகிய பிரபஞ்சத்தினைச் சத்திய மெனவும், ஆனந்தானுபவமாகிய மோட்ச வின்பத்தினைப் பொய்யெனவும் கூறித்திரியாது, ஆன்மாவின் உண்மைத் தன்மையினை விசாரித்து ஆனந்த மயமா நிற்க மனமு மம்மயமேயாமென்க. (அஅரு)

பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்
வாங்காத வானந்த மாமழையு—நீங்காவாஞ்
சொல்லிறந்து மாண்டவர்போற் றூமௌன பூமியினு
னில்லையென நின்ற விடம்.

(இ-ள்.) சொல் இறந்து-வாக்கிறந்து, மாண்டவர்போல் - இறந்தாரைப் போல, தூ-சுத்தமான மௌனபூமியில்-மௌனபூமியில், நான் இல்லையென- நான் என்னும் தற்போத மொழிய, நின்ற இடம் - நின்ற விடத்தில், பூங்கா வனநிழலும்-கற்பகத்தி னிழலும், புத்தமுதும்-புதியதேவாமிர்தமும், சாந்த பதம்-சாந்தபதம், வாங்காத-நீங்காத, ஆனந்த-ஆனந்தமயமான, மாமழையும்- இன்பமழையும், நீங்கா ஆம்-நீங்காதிருப்பனவாகும், என்க.

(வி-ரை,) மவுன நிலையிலிருந்து தவமுஞற்றிய பெரியார்கட்கு இந்தி ராதியர் செல்வம் இலேசாகக் கிடைப்பதன்றி மோட்சசாம்பிராச்சியமுஞ் சி த்திக்கு மென்பதாம். இவ்வுண்மைஅகத்தியாதிமுனிபுங்கவரிடத்திற்காண்க.

இடங்கான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து—முடனுதவ

மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான்.

(இ-ள்.) எனக்கு-அடியேனுக்கு, இடம்-தங்கும் இடமானது, கானம் - காடாகவும், பொருள்-அனுபவிக்கும் பொருள், நல்லஇன்பம்-நற்சுகமாகவும், ஏவல்-ஏவலாளர்கள், அடங்கா-இலேசில் வசப்படாத, கருவி-தத்துவமாகவும், அனைத்தும்-இவை யனைத்தும், உடன் உதவும்-உடனே யருளுதற்காக, மந்தார தாருவென-மந்தார விருட்சத்தினைப்போல், வந்து-எழுந்தருளி,மவுனகுரு - மவுனதேசிகன், ஓர் சொற்கொண்டு - ஒரு சொல்லினை யுபதேசித்து, தந்தான்-எல்லாவற்றையும் தந்தருளினான், என்க.

(வி-ரை.) பெத்தர்கள் உலகத்தில் வீடாகிய இடத்தினையும். பொன்னாகிய பொருளினையும், அடிமைகளாகிய ஏவலாளரையும் வைத்தனுபவிப்பதுபோல்,முத்தனாகிய நான் ஆசாரியன் அனுக்கிரகத்தினால் காடாகிய இடத்தினையும், சுகமாகிய பொருளினையும், தம் வழிபட்ட தத்துவங்களாகிய ஏவலாளர்களையும் அடைந்தன னென்பதாம். (அஅஎ)

தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி
யானவையெல் லாந்தாமே யாகுமே—மோனகுரு
சொன்னவொரு சொல்லாற் சுகமா யிருமனமே
யின்ன மயக்கமுனக் கேன்.

(இ-ள்.) மனமே - நெஞ்சே, மோனகுரு-மவுனகுரு, சொன்ன-உபதேசித்த, ஒருசொல்லால்-ஒரு சொல்லினால், தானம்-ஈகையும், தவம்-தவமும், ஞானம்-ஞானமும், சாற்று அரிய-சொல்லற்கரிய, சித்தி-அஷ்டமாசித்தியும், முத்தி-மோட்சமும், ஆனவை எல்லாம் - மற்றவை யெல்லாம், தாமே-வலிய, ஆகும் - சித்திக்கும், (ஆகலின்)சுகமாய் (இனி) சுகமாக, இரு - இருக்கக்கடவாய், இன்னமும் - இன்னமும், உனக்கு - உனக்கு, மயக்கமேன் - மயக்கம் யாதுக்கு, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரியர் உபதேசித்த ஒருமொழியினை யனுசந்தானஞ்செய்து மவுன நிலையிலிருந்துவரின் இம்மையில் அனுபவிக்க வேண்டியனவும் மறுமையிலடைய வேண்டியனவும் எளிதிற் கைகூடு மென்பதாம். (அஅஅ)

உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான்—சொன்னவொரு
சொல்லை மறவாமற் றோய்ந்தானெஞ் சேயுன்னை
யில்லை பிறப்பதெனக் கே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, உன்னை-ஆவியினையும், உடலை-தேகத்தினையும், உறுபொருள்-உரிய செல்வத்தினையும், தா என-தருவாயென வேற்றுக்கொண்டு, என்னை - அடியேனை, அடிமைக்கு-தொண்டிற்கு, இருத்தினான் - வைத்துக்கொண்டவனாகிய ஆசாரியன், சொன்ன-உபதேசித்த, ஒரு

சொல்லை-ஒரு மொழியினை, மறவாமல்-இடைவிடாமல், தோய்ந்தால்-அனுசந்தானஞ்செய்து அதிலழுந்தினால், உன்னால்-உன்னாலே, எனக்கு-எனக்கு, பிறப்பது இல்லை-பிறத்தலில்லை. என்க,

(வி-ரை.) ஆசாரியன் அனுக்கிரகிக்கு முன்னமே உடல் பொருளாவி மூன்றினையுந் தன் வயமாக்கிக் கொள்ளுதல் மரபாகலின், உன்னை யுடலையுறுபொருளைத் தாவெனவே என்றனர். திருவாசகம். "அன்றே யென்றனாவியுமுடலு முடைமையெல்லாமுங், குன்றே யனையா யென்னை யாட்கொண்டபோதே கொண்டிலையோ" என்றதனாற்காண்க. ஆசாரியனுபதேசித்த உபதேச மொழியினை யனுசந்தானஞ் செய்துவரின் பிறப்புண்டாவதில்லை யென்பதாம். (அஅகூ)

எனக்கு முனக்குமுற வில்லை யெனத்தேர்ந்து
நினைக்கவரி தானவின்ப நிட்டை—தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேயுனையோர்
காசா மதியேனான் காண்.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, எனக்கும்-எனக்கும், உனக்கும்-உனக்கும், உறவு இல்லை என-சம்பந்த மில்லையென, தேர்ந்து - தெரிந்து, நினைக்க-எண்ணுதற்கு, அரிதான-அரிதாகிய, இன்பநிட்டைதனை-சுகநிஷ்டையினை, ஆசான்மௌனி-மவுனகுருமூர்த்தியானவர், கொடுத்து அளித்தான்-அனுக்கிரகித்தருளினன், (ஆகலின்) உன்னை-உன்னை, நான்-யான், ஓர்காசு ஆ-ஒரு காசுக்குஞ்சமமாக, மதியேன்-மதிக்கமாட்டேன், என்க.

(வி-ரை.) மனமே புருடனன்றி மற்றில்லை யெனத்தீர்மானித்திருந்தோன் முன் ஆசாரிய னெழுந்தருளி வியாபகமாய்ச் சித்தாயுள்ள ஆன்மாவிற்கும், சுட்டுப்பொருளாய்ச் சடமாயுள்ள மனத்திற்குஞ் சம்பந்த மில்லையென விளக்கின ரென்பார், எனக்கு முனக்கு முறவில்லை என்றனர். சித்தாந்த தரிசனம். "என் மனத்தாலியானென்தேனென்றுரைக்கப் பட்டமையில் றன் மனத்தானன்று தனி" என்றதனாற்காண்க. இங்ஙன முண்மை தேர்ந்தமையின் இனிமனத்தினைச் சிறிது மதிப்பதில்லையென்பார், காசாமதியேனான் என்றனர். (அகூ0)

ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற்—றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடி வே.

(இ-ள்.) ஆனந்தம் - ஆனந்தமயனாயுள்ள, மோனகுரு - மவுன ஆசாரியன் ஆம் எனவே - எனக்கு மவுனம் உண்டாமெனவே, என்னறிவில்-அடியேன் அறிவினிடத்து, மோனந் தனக்கு இசைய-மௌனத்திற் குரித்தாக, முற்றியதால்-எல்லாங் கைகூடி வந்ததனால், தேன் உந்து-தேன்போல உருசி

கின்ற,சொல்லெல்லாம்-வார்த்தை யனைத்தும், மோனம்-மோனமேயாயிற்று, தொழிலாதியும்-காரியங்களனைத்தும், மோனம்-மோனமேயாயிற்று, எல்லாம் மற்றெல்லாமும்,நன்மோன வடிவே-நல்லமவுன வடிவேயாயிற்று, என்க.

(வி-ரை.) ஆசாரிய ரெழுந்தருளி மவுன முண்டாம்படி ஆசீர்வதித்த அளவிலே வைகரியாதி வாக்காற் காரியமில்லையாயின. காயத்தா னிகழுங்காரிய மில்லையாயின.பிரபஞ்சமுகமாக நடக்குங் காரியமனைத்து மில்லையாயின வென்பதாம். (அகக)

எல்லாமே மோனநிறை யெய்துதலா லெவ்விடத்து
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினர்—பொல்லாத
நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோனகுரு வே.

(இ-ள்.)மோனகுருவே-மவுன குருவே, எல்லாமே, சகலமுமே, மோன நிறைவு-மவுனப்பூர்த்தியினை, எய்துதலால்-அடைதலினால், நல்லார்கள்-அறிஞர்கள், எவ்விடத்தும் - எவ்விடத்தினும், மோனநிலை-மவுன நிலையினையே, நாடினர் - விரும்பினர்கள், பொல்லாத நான் என - புல்லறிவினையுடைய நானே, இங்கு-இவ்விடத்து, ஒன்றை, ஒன்றினை, நடுவே-இடையிலே, முளைக்கவிட்டு-உண்டாக்கிக்கொண்டு, இங்கு-இவ்வுலகில்,என் அலைந்தேன்-யாதின்பொருட்டுத்திரிந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) உலகத்தின் கண்ணுள்ள அறிஞர்கள் பலரும் மவுனநிலையே சுகத்திற்கேது வெனத்தேர்ந்து அதனையே கைப்பற்றி வாழ்ந்துய்ய, யான் மாத்திரம் அங்ஙன நாடாது முனைந்து அகங்கரித்து வாழுதலிற் சிறிதும் பயனில்லை யென்பதாம். (அகஉ)

மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது—வானாதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னானந்த மே.

(இ-ள்.) மோனகுரு-மவுனதேசிகன், அளித்த- உபதேசித்த,மோனமே-மவுன நிலையே, ஆனந்தம்-ஞானானந்தமாகும், (என்னெனின்) ஞானம்-ஞானசொரூபமாயிருக்கிற, அருளும் அது-திருவருளுமது, நானும் அது-ஆன்மாவாகிய அடியேனும் அது, வானாதி - ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்கள், நின்ற நிலையும்-நிற்கின்ற இடமும், அது-அதுவே, நெஞ்சப்பிறப்பும் அது-மனமுண்டாதற்கேதுவாயிருப்பது மதுவே, என்று அறிந்தேன் - என்றுணர்ந்தேன், (இங்ஙனமுணர்ந்த பின்பு) ஆனந்தமே-எல்லாமானந்தமேயாம், என்க.

(வி-ரை.) மவுன தேசிகனெழுந்தருளி யுபதேசித்த பின்னர் திருவருளாகிய ஞானமும், அதையடைதற் கேதுவாகிய ஆன்மாவும், பஞ்சபூதநிலையும், மனோற்பத்தியும் சிவானந்தமயமாக விளங்கின வென்பதாம், (அகங)

அறிந்த வறிவெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்த மனமற்ற மவுனஞ்—செறிந்திடவே
நாட்டினு னநந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினன் மோன குரு.

(இ-ள்.) அறிந்த-என்னாலறிந்த, அறிவெல்லாம்-அறிவனைத்தும், (என்னுடைய) அறிவன்றி இல்லை-அன்னியமாகவில்லை, மறிந்த-தடைபட்ட, மனமற்ற-மனமிறந்த, மவுனம்-மவுன நிலையானது, செறிந்திட-பொருந்த, மோன குரு-மவுன தேசிகன், நாட்டினன்-என்னிடம்நிலைபெறச்செய்தனன், ஆனந்த நாட்டில்-சிவானந்த வாழ்வில், வாழ்க்கை குடி - வாழ்ந்திருக்குங் குடியாக, கூட்டினன்-கூட்டிவைத்தான், என்க.

(வி-ரை.) மவுனதேசிகன் மவுனோபதேசஞ்செய்த பின்னர் பிரபஞ்சத்தின் கண்ணே பலவிடங்களிற் சென்று அவ்வவ்விடங்களிலுள்ள பொருள்களனைத்தையும் நோக்கி ஏகதேசமாக வறியுமறிவு வொழிந்து இருந்தவிடத்திலேயே யிருந்தபடி எல்லாப் பொருள்களையும் சமஷ்டி ஞானத்தால் அறிவிற் காணும் தன்மையுண்டாயிற்றென்பதாம். (அகச)

குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே மோனா
வுருநீ டுயிர்பொருளு மொக்கத்—தருதியென
வாங்கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங் கேட்டிடவு
மீங்கொருவ ருண்டோ வினி.

(இ-ள்.) மோனா - மவுனகுருவே, குருஆகி - தேவரீர் ஆசாரியராகி, தண்ணருளை-தண்ணியதிருவருளை, கூறுமுன்னே - அடியேனுக்கு உபதேசிக்கு முன்னரே, உரு-உடலினையும், நீடு உயிர் - நித்தியமான உயிரினையும், பொருளும் - பொருளினையும், ஒக்க-ஒருசேர, தருதிஎன-தந்திடுவாயென்ன, வாங்கினையே - பெற்றுக்கொண்டனையே, வேறும் - மற்றும், உண்மைவைத்திடவும் - உண்மையைப்போதிக்கவும், கேட்டிடவும் - கேட்கவும், ஈங்கு - இவ்விடத்தில், இனி ஒருவர் - வேறொருவர், உண்டோ - உளரோ, என்க.

(வி-ரை.) மவுனதேசிகன் மாணவகனுடைய உடல்பொருள் ஆவிமூன்றினையுங் கிரகித்துக்கொண்டு மவுனோபதேசஞ் செய்தபின்னர் சகல சுதந்தரமுமிழந்து தனக்கென வொருசெயலும் மில்லாத மாணவகனுக்கு வியாபாரம் சிறிதுமில்லை யென்பதாம். (அகரு)

இனிய கருப்புவட்டை யென்னுவி லிட்டா
னனியிரத மாறுது நானுந்—தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றே மோனமல்லாற்
கற்றிலே னேதுங் கதி.

(இ-ள்.) இனிய - சுவையான, கருப்புவட்டை - வெல்லக்கட்டியினை, என்-அடியேனுடைய, நாவில் இட்டால் - நாவில்வைத்தால், நனி-மிகவும், இரதம் - இரசமானது, மாறாது - நீங்காது, நாளும் - நாளும், தனியிருக்க-தனித்திருக்குமளவும், மோனம்-மவுனநிலை, பெற்றிலேன் - அடைந்தேனில்லை, பிறந்த அன்றே-உற்பத்தியான காலத்திலேயே, மோனம் அல்லால்-மவுனமல்லாது, ஏதும்-யாதும், கதி - நூதனமான வழியை, கற்றிலேன்-கற்றேனில்லை, என்க.

(வி-ரை.) கருப்புக்கட்டி நாவில் வந்த பின்னரே அதன் உருசிதோன்றியதுபோல, மௌனஉபதேசம் காதிற் கேட்டபின்னரே சுகந்தோன்றிய தெனவும், தன்னந்தனியனாயிருந்தபோது உருசிதெரியாததுபோலச் சுகமுந் தெரிந்திலேனெனவும், சென்மாந்தர புண்ணியத்தால் கருவிலமைந்திருந்த மவுனநிலை, திரோதானத்தாலிதுகாறு மறைக்கப்பட்டிருந்துஇப்போது அடைந்தேனேயல்லது நூதனமாகப்பெற்றிலேனெனவும்கூறியதாயிற்று. (அகசு)

ஏதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப்—போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி.

(இ-ள்.) என் ஐயா - என்னய்யனே, ஏதுக்கும் - யாவற்றினுக்கும், நீ சும்மாஇரு-நீ மவுனமாயிருப்பாயாக, என உரைத்த - எனக்கட்டளையிட்ட, சூதுக்கோ-தந்திரத்திற்கோ, தோன்றா - கண்முன் காணப்படாத, துணையாகி-துணையாகி, போதித்து-உபதேசித்து, நின்றதற்கோ-இருந்ததற்கோ, நீக்கி-(என்னை மாயையினின்றும்) பிரித்து, பிரியாமல்-வேறாக்காமல், கொன்றதற்கோ-(மாயாபாசங்களனைத்தும் தலையெடாதபடி) யடக்கியதற்கோ, பேசாகுறி-பேசாதிருக்கு மடையாளம், என்க.

(வி-ரை.) வைகரிவாக்காற் பேசாதிருந்த தன்மையானது, பிரபஞ்ச விஷயார்த்திற் சிறிதுஞ் செல்லவொட்டாதிருக்கும்படித் தந்திரமாய் மவுனோபதேசித்துச் சும்மாவிருக்கும்படி செய்த தன்மைக்கும், அவ்வமயங்களில் மனதின்கண்ணே யுண்டாகிய விவேகத்திற்கும், மாயாசாலத்தால் விளைந்தனவற்றையும் தலையெடாதபடி யடக்கியதற்கும் ஏதுவாக விருந்ததென்பதாம். (அகள)

குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றவிட வாங்கே—பிறிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நானொழிதல் காண்.

(இ-ள்.) குறியும் - அடையாளமும், குணமும் - குணமும், அற-நீங்க, கூடாத - கூடுவதற்கரிய, கூட்டத்து - சிவனடியார் சங்கத்து, அறிவு அறி

வாய் - அறிவு மயமாய், நின்றுவிட - இருந்துவிட, ஆங்கே - அப்படி நின்ற அவசரத்தே, பிறிவு அறவும்-நீக்கமறவும், சும்மா இருத்தி-மவுனமாக விருக்கச்செய்து, சுகம் - இன்பத்தினை, கொடுத்த - தந்த, மோன-மவுன தேசிகனே, நின்பால் - தேவரீர்பால், சைம்மாறு-(நான் செய்யவேண்டிய) பிரதியுபகாரம், நான் ஒழிதல்-நான் நீங்கியிருத்தலேயாம். என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு குறிபென்றது முன்னிலைச்சுட்டு, குணமென்றது இராசத தாமதங்கள், கூடாத கூட்டம் என்றது-சிவனடியார், அறிவறிவாய் என்றது அந்தர்முக பாவனை, பிறிவு அற என்றது பெத்தநிலையொழிதல், இவையனைத்தையுங் கூட்டிவைத்த ஆசாரியனுக்குச் செய்யுங்கைம்மாறு நான் என்னும் அகங்காரம் தலையெடாதபடி யிருத்தலே யாம். (அகூஅ)

நான்ருனெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னுணை
வான்ருனெனநிறைய மாட்டாய்நீ—யூன்ருமல்
வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம்.

(இ-ள்.) நான் தான் எனும் - நான் என்னு மகங்காரமும் தான் என்னும் மமகாரமுமாகிய, மயக்கம் - மயக்கமானது, நண்ணுங்கால்-பொருந்துமிடத்து, என்ஆணை-என்மீது ஆணையாக,வான்தான்என-ஆகாயத்தினைப்போல, நீ நிறையமாட்டாய் - (மனமே) நீ வியாபகமாகாய், ஊன்ருமல்-யாதினும் இலட்சியம் வையாமல், வைத்த - வைத்த, மவுனத்தாலே-மவுனநிலையாலே, மாயைமனம் - மாயாகாரியமாகிய மனம், இறந்து - ஒழிந்து, ஞானசுகம்-ஞானனந்தம், துய்த்துவிடும்-அனுபவமாகிவிடும், என்க.

(வி-ரை.) அகங்காரம் மமகாரங்களிற் கட்டுப்பட்டிருக்குங்காலும் ஏகதேசவறிவே யன்றி வியாபக வறிவு விளங்காதெனவும், சுட்டற்று நிற்கும் மவுன நிலையானது ஞானனந்தத்தை யுண்டாக்குமென்பதாம். (அகக)

ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு—மானமொடு
தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு.

(இ-ள்.) என் சிந்தை - அடியேன் மனம், கோயில் என - திருக்கோயிலாக, வாழும் குரு - வாழ்கின்ற மவுனகுருவானவரே, ஞானநெறிக்கு - ஞானமார்க்கத்தினுக்கு, ஏற்றகுரு - தகுதியான குரு, நண் அரிய - அடைதற்கரிய, சித்திமுத்தி- இம்மை மறுமைப் பயன்களும், தானம் தருமம் - தானதருமங்களும், தழைத்த குரு - செழித்த குரு, மான்மொடு - பெருமையுடன், தாய் எனவும் - தாய்போலவும், வந்து - எழுந்தருளிவந்து, என்னை அடியேனை, தந்தகுரு - ஈன்றகுருவாம். என்க.

(வி-ரை.) சன்மார்க்கத்தினை யடைவதற்கு உபகரிக்கத் தருந்தவரும், இம்மைக்கு வேண்டியனவும் மறுமைக்குவேண்டியனவுமாகியவற்றை அநுக்கிரகிக்கத்தகுந்தவரும், நற்கருமங்களை விளைவிக்கச் செய்பவரும், தாயாகி வந்து ஆட்கொள்பவரும், சிந்தையிற் குடிகொண்டிருப்பவரும் மவுன தேசிகரேயாம். (கoo)

சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற்—சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, சித்தும் - அறிவுடன் - கூடியபொருளும், சடமும் - அறிவில்லாத பதார்த்தங்களும், சிவத்தைவிட - சிவபெருமானை விட, இல்லை என்ற - விளக்கமுறுதலில்லையென்ற, நித்தன் - நித்தியனுகிய, பரமகுரு - பரமகுருவின், நேசத்தால்-அநுக்கிரகத்தினுல், சுத்தநிலை பெற்றோம்-பரிசுத்தமான நிலையினையடைந்தோம், பெரும்பிறவி - பெரும்பிறப்பினை, சாராமல்-அடையாமல், மோனக்கரு - மவுன வித்தையை, கற்றோம்-தெரிந்துகொண்டோம். என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய சந்நிதியிலே பிரபஞ்சம் காரியப்படுமாகையாலும், ஆன்மாக்களனைத்தும் எவ்விடத்தும் வியாபகமாகிய முதல்வனது சிற்சத்தியால் வினைப்பயன்களை யறிந்தனுபவிக்கும் தன்மை யுண்டாதலினுலும், சித்தும் சடமும் சிவத்தைவிடவேறில்லையென்றனர். சிவஞானசித்தியார், "ஆன்மாக்களனைத்து மெங்குஞ்செறிதரும் சிவன்றனுலேயறிதரும்," எனவும், "இறைவன்றன் சந்நிதிக்கணுலகின்றன் சேட்டை," எனவும் வருதலாற் காண்க. இங்ஙனமாயின் முதல்வன் விகாரியாகானோவென மீமாஞ்சகன் வினவில், ஆகான் - என்னை? விகாரமாவது மாயா சம்பந்தமாகையால் முதல்வன் மாயையைப்பொருந்தான், மாயை சடமாகையால் பிரகாசத்தினிடத்து வந்தகாரமில்லாதுபோல நித்தியவியாபக சித்ரூபியான முதல்வனிடத்தில் மாயை பொருந்தாதாகலின். ஆகில் ஆன்மாக்களறிவைப் பிரகாசிப்பதெவ்வாறெனில்? தேகேந்திரியாதிகளையுடைய ஆன்மாக்களுக்கெல்லா மலகன்ம பரிபாகானு குணமாகவறிவானது அயக்காந்த சந்நிதியிலே அயத்துக்குச்சேட்டை யுண்டானதுபோல முதல்வன் சந்நிதி மாத்திரத்திலே பிரகாசிக்கும். சிவஞானபோதம். "தத்விகாரி சிவச்சேந்த காந்தோயோவத்ஸ தந்தசேத்" என்றதனுற் காண்க. (கoக)

ஏசற்றவந்நிலை.

கோச்சகக்கலிப்பா.

ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
பூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே.

(இ-ள்.) பாழ் - வீணிலே பாடுபடுகின்ற, நெஞ்சே-மனமே, ஏசு அற்ற-குற்றமில்லாத, அ நிலேயே-அந்த மவுனநிலையிலேயே, எந்தை-எமது பிதாவாகிய (சிவம்),பரிபூரணமாய்-பரிபூரணமாகி,மாசு அற்ற-குற்றமில்லாத, ஆனந்தவாரி-சிவானந்த பெருக்கை, வழங்கிடும்-தந்தருளுவன், ஊசல் சுழல்போல்-ஊசற்கயிற்றின் நிலையில்லாமைபோல, உலகநெறி-பிரபஞ்ச மார்க்கத்தின், வாதனையால்-வாசனையினால், பல்காலும்-பலதரமும், பாசத்துள்-பாசத்தினையுள், செல்லாதே-புகாதே.

(வி-ரை.) மவுனநிலை யோடுங்கூடி வாழாநின்ற பெரியார்கட்கு முதல்வனுற் சிவானந்தமுண்டா மென்பார், ஏசற்ற........வழங்கிடும் என்றனர். ஒழிவிலொடுக்கம், "கிரியைக்கிளைத்துவந்து கேட்டவர்க்குச்சும்மா, திரியசுகம் விளைத்தசீமான்" என்றதனுற்காண்க. சிவஞானசித்தியார் "பாசமாஞானத்தாலும் படர்பசு ஞானத்தாலு மீசனையறிய வொண்ணுது." என்றதனுற் பாசத்துட் செல்லாதே என்றனர். (கூ0உ)

பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ
தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கீழ்நெஞ் சேயெனைப்போல்
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனதே, பாழாகி-வீணுகி, அண்டப்பரப்பை யெல்லாம்-உலக விலாசமனைத்தையும், வாய்மடுத்தும் - உட்கொண்டும், ஆழ்-ஆழ்ந்த, ஆழி இன்பத்து-ஆனந்தக்கடலில், அழுந்த-மூழ்க, படியாயோ - கல்லாயோ, எந்தை-எமதுபிதா, அருள்தாள்கீழ் - திருவருளாகிய திருவடியின்கீழ், தாழாயோ - வணங்காயோ, (அங்ஙனந்தாழின்) எனைப்போல் - என்னைப்போல, வாழாது வாழ்ந்து-வாழாமல் வாழ்ந்து, அழியாவண்ணம் - அழியாமலிருக்க, இருப்பாய்-இருக்கக்கடவாய், என்க.

(வி-ரை.) இன்பமயமே முதல்வனுக விளங்குதலின் உலகமுனைவுசிறிதுந்தோன்றுதபடி சிவானந்தத்திற்றிளைக்கின் முதல்வன் றிருவடிநிலையுண்டா மாதலின் இன்பத்தினையும் முதல்வன்றிருவருள் தாளினையுமடைந்தால் மோட்சசாம்பிராச்சிய முண்டாமென்பதாம். சிந்தாந்த தரிசனம், "இன்பமயனீசனின்பம் விளைத்தலாற் சம்பு வெனும் பேருந்தகும்," என்றதனுற் காண்க. (கூ0௩)

இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேநமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே.

(இ-ள்.) இருப்பாய் - பொக்கிஷமாய், இருந்திட - உண்டாக, நமக்கு-நங்கட்கு, குருப்பார்வையல்லாமல் - குருகடாட்சம் விளையாமல், பேரின்ப

வெளிக்கு-பேரானந்த வெளியை, கூட-அடைய, கிடைத்திடுமோ-கிட்டுமோ, நமக்காக-நம்பொருட்டு, அருட்பாய்-அருளைவிரித்து, ஆளவந்தார்-ஆட்கொள் வந்தவனது, பொன்னடிக்கீழ்-அழகிய அடியின்கீழ், மருள்-மருள்வாய்ந்த, பேயர்போல்-பேயாற்பிடிபட்டார்போல, இருக்க-இருக்க, வஞ்சம்-வஞ்சமே குடிகொண்ட, நெஞ்சே-மனமே, வா-வருவாயாக வென்க.

(வி-ரை.) சுகமூ இன்பவெளியென்றது சிதம்பரமாகிய சிதாகாய வெளி. ஆசாரியர் அனுக்கிரகமின்றி யிறவிட்டாரென்பார், குருப்பார்வையல் லாமற் கூடக்கிடைத்திடுமோ என்றனர். இம்மைச்சுக மநுபவிக்கவேண்டுமா யின் பிரகஸ்பதியாகிய குருவின்பார்வையும், மறுமைச்சுகமநுபவிக்கவேண்டு மாயின் முதல்வனாகிய குருவின்பார்வையும் வேண்டுமென்பதாம். ஆளவந்தா ரென்றது பிரபஞ்சப்பற்றறத்தடுத்தாளவந்த ஆசாரியர். பேயர்போலிருக்க வென்றது பிரபஞ்ச வாசனையற்றிருக்கை. (கூ0௪)

வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலைந்து
கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ
வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த மாகடற்கீழ்
நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே-மனமே, வஞ்சமோ-(நீ செய்வது) வஞ்சனையோ (இல்லை), பண்டைஉள-பூர்வசென்மத்தால் சேர்ந்த, வாதனையால்-தொடர் பியால், நீ அலைந்து-நீ யுலகிலலைந்து, கொஞ்சம்-சிறுமையினை, உற்றாய்-அ டைந்தாய், உன்னை-உன்னிடத்தில், குறைசொல்ல-குற்றஞ்சொல்ல, வாயும்- வாயும், உண்டோ-உளதோ, அஞ்சல் அஞ்சல் என்று-(இனி) பயப்படாதே என்ன, இரங்கும்-இரங்குகின்ற, ஆனந்தமாகடற்கீழ்-பேரானந்தக் கடலில், என்போல-என்னைப்போல, நீ அழுந்தவாராயோ-நீ மூழ்கவாராயோ, என்க.

(வி-ரை.) மாதாவின் கருப்பத்திலிருக்கு மிடத்துண்டான விசனம், ஜனனம், நரை, திரை, யமதண்டம் நரகவேதனையாகிய ஆதிதெய்விகங் களும்; குளிர், வெப்பம், மழை, காற்று, மின்னல், இடி முதலியவற்றுனேரி ம் ஆதிபௌதிகங்களும்; சரீரவியாதியாலும், மிருகங்களாலும், இராசாங் கத்தாராலும், பேய்களாலும், கள்வராலும், மனிதராலுமுண்டாகுந்துக்கம். பிறருடைய கல்வியும் சௌந்தரியமும் செல்வமுங் கண்டு பொறாமைகொள் ல், அபிமானங்கெடுதல், எழுந்தது புத்தியாகச்செய்தல் கோபித்தல் முத ய ஆதியான்மிகங்களும் பூர்வசென்மாந்தரத்துப் பிராரத்துவத்திறலேயே வை யுறுதலின், பண்டையுளவாதனையால் என்றனர். (கூ0௫)

வாரா வரவாய் வடவிழற்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து
பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்கநிறை வாய்விடுமே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, வாரா வரவாய்-வரத்தகாதவரவாகி, வட நிழல்கீழ்-(கைலையில்) கல்லால விருட்சத்தின் நிழலில், வீற்றிருந்த - எழுந்தருளியிருந்த, பூராயம்-(உண்மை) வரலாறு, நம்மை-நம்மை, புலப்படுத்தவேண்டி அன்றோ-தெரிவிக்கவேண்டியல்லவோ அன்றிவேறில்லை. ஓராயோ-(மனமே) நீ இதனை யறியாயோ, உருகாயோ-உருகமாட்டாயோ, உற்றிருந்துபாராயோ - உற்றிருந்துநோக்காயோ, அவ்வுருவைப்பார்க்க- அத்திருவுருவினைத்தரிசிக்க, நிறைவாய்விடும்-(ஆனந்தம்) பூர்த்தியாகிவிடும், என்க.

(வி-ரை.) கைலையில் கல்லாலினிழலில் எழுந்தருளியிருக்கும் தட்சணாமூர்த்தி அக்கைலையைவிட்டு மவுனகுருவாய்நம்முன்வந்தது பதிபசுபாசவுண்மைகளைச் சங்கையறத்தெரிவித்து, பசுபாச சம்பந்தமான பிரபஞ்சமுக வாசனையை யறவே யொழித்து, பதிசம்பந்தமான உண்முகவாசனையால் விளை பேரின்பத்தை யனுபவிக்கவேண்டியேயாம். இதனையே பூராய நம்மைப்புலப்படுத்தவேண்டி என்றனர். (கூ0ரு)

வாயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் பயிராய்ப் பிழையேனோ
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடுமே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, இன்பவெள்ளம்-சுகக்கடல், வாயாதோ-ததும்பாதோ, உன்வழியாக-நினதுமூலமாக, வந்து-விளைந்து, பாயாதோ-பரவாதோ, நானும்-(அவ்வின்பவெள்ளத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்) நானும், பயிர்ஆய்-(அன்பென்னும்) பயிராக, பிழையேனோ-பிழைக்கமாட்டேனோ, ஓயாமல்-இடையறாமல், உன்னி-நினைத்து, உருகு-கரைவாயாக, அந்நிலைக்கே-அந்தநிலைக்கே, தாயான-தலைமையான, மோனன்அருள்-மவுனகுருவின் கிருபையானது, சந்திக்க-சந்திக்க வந்திடும்-கிடைக்கும். என்க.

(வி-ரை-) முதல்வனுருவ மின்பமயமாக விளங்குதலின் இடையறா கரணங்கரைந்து கரைந்து நிற்பார்க்கு முதல்வனருள் கிடைக்குமென்பதாம். திருவருட்பயன். "இன்பதனையெய்துவார்க்கீயுமவர்க்குருவ, மின்பகனமாவினாலில்." என்றதனாற்காண்க. (கூ0

வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னாலே
சந்ததநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, வந்த - பிரபஞ்சத்தின்கண்வந்த, வரவை-வரவின்காரணத்தை, மறந்து-மறந்து, உலகு ஆய்-பிரபஞ்சமயமாக, வந்து-இருந்து, கன்மபந்தம்-கன்மப்பிணிப்பு, உற-பொருந்த, உன்னைப்படிப்பிக்க-(இவ்வாறு) உன்னைக்கற்றுக்கொள்ள, கற்றவர் யார்-படித்தவர் யார்

-னக்கு இந்தமதி-உனக்கு இத்தகைய அறிவு, என்-எற்றுக்கு, என்மதி-என் னுடைய புத்தியை, கேள்-கேட்பாயாக, என்றலே-என்மூலமாக, சந்ததம்-எப்போதும், பரத்தில்-முதல்வனிடத்தில், சாரின்-அடைந்தால், இன்பம் உண்டாம்-சுகம் உண்டாகும். என்க.

(வி-ரை) மனித சென்மம் ஏன் வந்தது? வந்ததனுலென்ன பிரயோசனம், இந்தச் சென்மத்தைக் கொண்டென் செய்வது? அங்ஙனம் செய்தா லடையும் பலனியாது? அப்பலனை யடைதற்குச் சாதனங்கள் யாவை? அச் சாதனங்களாலடையும் சாத்தியமெத்தகையது முதலிய விசாரஞ் சிறிதும் செய்யாது மேலுமேலுஞ்சென்மமெடுத்தற் கேதுவாயுள்ள பந்தத்திலழுந்திக் கிடப்பது பிரயோசனமில்லை யென்பதாம் (௯௦அ)

இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநினை யன்றியுண்டோ
வுன்புலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ
தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்டருளே.

(இ-ள்.) நெஞ்சமே-மனமே, இன்பமயமாய்-சுகசொரூபமாகி, உலகம் எல்லாம்-பிரபஞ்ச முழுவதும், பிழைப்பதற்கு-உய்வதற்கு,உன்-உன்னுடைய அன்பு-அன்பானது நிலை என்பார்-காரணமென்பார், அதுவும்-அந்த அன்பின் நிலையும், நின்னை அன்றி-உனக்கு அன்னியமாக, உண்டோ-உளதோ, உன்-உன்னுடைய, புலத்தை-அறிவை, ஓரின்-ஆராயின், அருட்கு-திருவருளுக்கு, ஒப்பு ஆவாய்-சமானமாவாய், நீ-நீ, தென்புலத்தாரோடு-பிதிர்தேவர்களுடன், இருந்து-வாழ்ந்து, செய்பூசை - நான் செய்யும் பூசையினை, கொண்டருள்-ஏற்றுக்கொள்வாயாக, என்க.

(வி-ரை.) பற்றும் பதார்த்தங்களின் மயமாக விளங்குதல் மனத்திற் குரிய தொழிலாகலின் மருளைப்பற்றில் அம்மருள் மயமாகவும், அருளைப்பற்றில் அவ்வருள் மயமாகவு மனமிருக்கு மாகலின் இத்தகைய மனம் அருண்மயஞ் சார்தலையறவேவிட்டுப் பிரபஞ்சமுகமாக விருந்துவாளா அலைக்காது தென்புலத்தாரை அம்மனமடையின் அவரோடு சேர்த்து மனத்தையும் பூசித்து வருவேனென்பதாம். அதாவது மனமிறந்துபட வேண்டுமென்பதாம்.

அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த
பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சே நீ
மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே-மனமே, அருளே - திருவருள்தானே, ஓர் ஆலயம் ஆ-ஒரு கோயிலாக, ஆனந்தமாய் இருந்த-சுகசொரூபமாகவிருந்த, பொருளோடு-முதல்வனுடன், யான் இருக்க-நான்வாழ, போய்ஒளித்து-போய்மறைந்து, நீ-மனமாகிய நீ, மருள்தீர் - மயக்கமற்ற, முயல்கோடோ - முயற்கொம்போ,

வான்மலரோ-ஆகாயத்தாமரையோ, பேய்த்தேரோ-கானற்சலமோ, இருள் தீர-என்னுடைய அஞ்ஞானமொழிந்தவுடன், நீயுறைந்தது-நீபோய்த்தங்கியது, எவ்விடமோ - எந்தவிடமோ, காணேன்- அறிந்திலேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மா பிரபஞ்சரூபமாக விருக்குமளவும் மனமானதுகூடவிருந்து, இவ்வளவெனச்சுட்டுதற்கரிய வெண்ணிறந்த போகங்களையூட்டிப் பம்பரம்போலாட்டி வைத்துக்கொண்டிருந்து, ஆன்மா திருவருள்மயமானவுடன் இருந்த விடமின்னதென்று கொள்ளாதவகை யொழிந்துவிட்டதென்பதாம். (கக௦)

எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே
யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே
யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமே நீயுஞ் சென்னமற்று வாழியவே.

(இ-ள்.) நெஞ்சே - மனமே, எவ்விடத்தும் - எல்லாஇடத்தினும், பூரணம் ஆம்-பரிபூரணமாயிருக்கின்ற, எந்தை பிரான்-என்றந்தையாகிய பெருமானது, தண்-தண்ணிய,அருளே-திருவருளே, அவ்விடத்தே-அப்பரிபூரணத்தே, உன்னை-மனமாகிய உன்னை, ஆராயின்-விசாரிக்கின், கண்டிலனே-கண்டேனில்லை, அவ்விடத்து-அப்பரிபூரணத்தில்,மாயையிலே-மாயையினிடத்து மாண்டனையோ-ஒடுங்கினையோ, அவ்விடமும்-அம்மாயையும், செவ்விடமே-தக்க இடமே, (ஆகலின்) நீயும்-மனமாகிய நீயும், செனனமற்று-மறுபடியும் முளைத்தலின்றி, வாழிய-அம்மாயையி னின்றும் வாழக்கடவாய், என்க.

(வி-ரை.) முதல்வன் அங்கிங்கெனாதபடி யெங்கும் பிரகாசமாயுள்ள தன்மையை விசாரித்து உண்மைதேர்ந்து எல்லாஞ் சிவமயமாய் நோக்குமிடத்து மனமுளைந்து தோன்றாதாகலின் கண்டிலனெனவும், சீவன் முத்தனிலையில் தத்துவங்களுந்தப் பிரபஞ்சமுகமாகச் சேட்டையின்றி யொடுங்குங் காலத்து மனதிற்கு ஒடுக்கம் மாயையிலாகலின் மாயையிலே மாண்டனையோ எனவும், இத்தகைய நிலையில் மனமுளைத்தற்கு ஏதுவில்லையாகலின் செனனமற்று எனவும், இதுகாறும் தன்னைப் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணே யலைத்து வந்த மனம் இனித்தன்னிடம் வருதற்கேது விலாமையாய்ப் போனதால் வாழியவேயெனவும் கூறினர். (கககக)

காடுங்கரையும்.

அறுசீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

காடுங் கரையு மனக்குரங்கு
 கால்விட் டோட வதன்பிறகே
யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ
 வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா
யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
 யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை

தேடும் பருவ மிதுகண்டீர்
சேர வாருஞ் சகத்தீரே.

(இ-ள்.) மனக்குரங்கு-மனமாகிய குரங்கானது, காடும் - காட்டினிடத்தும், கரையும்-மேட்டினிடத்தும், கால்விட்டு-காலூதறிக்கொண்டு, ஓட-கண்டகண்ட இடங்கட்கு ஓடாநிற்க, அதன்பிறகே-அம்மனத்தின் பிறகே, ஓடும்-...த்திரிகின்ற, தொழிலால்-தொழிலை மேற்கொள்ளுதலினால், பயன்-ஒரு பிரயோசனம், உளதோ-உண்டாகுமோ (இல்லை), ஒன்று ஆய்-ஒன்றாகி, பல ஆய்-பலவாகி, உயிர்க்கு உயிராய் - உயிர்க்கு உயிராகி, ஆடும் - நடக்கின்ற, கருணைப்பரஞ்சோதி-கருணைப்பரஞ்சுடரினது, அருளைப்பெறுதற்கு-திருவருளையடைதற்கு, அன்புநிலை-அன்பினிலையினை, தேடும்-தேடற்குரிய, பருவம்-...மயம், இது-இதுதான் (ஆதலால்), சகத்தீரே-உலகத்தினரே, சேரவாரும்-சேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை.) திருமந்திரம். "யான்பெற்ற வின்பம் பெறுகவிவ்வையகம், ...ன்பற்றிநின்ற மறைப்பொருள் சொல்லவும், ஊன்பற்றி நின்ற வுணர்வுறு மந்திரம், தான் பற்றப்பற்றத் தலைப்படுந்தானே." என்றதற்கே...ப சகத்தீரேயென உலகத்தினரை விளித்துக்கூறுவாராயினர். ஈண்டு காடுங்கரையும் என்றது உலகத்தினை. நிமிடத்திற்கு நிமிடம்மனமானது உலகனைத்துஞ் சென்று மீளுதலின்காடுங்கரையு மென்றனர். குரங்கானது ...மரத்தில் கிளைக்குக்கிளை தாவிக்கொண்டு சஞ்சரித்தல்போலமனமானது பிரபஞ்சத்தில் ஒரு பதார்த்தத்தைவிட்டு ஒருபதார்த்தத்தைத்தாவிக்கொண்டேயிருத்தல் சுபாவமாகலின் மனக்குரங்கு என்றனர், மனத்தின்வழியே புத்...யைச்செலுத்துவாரடையும் பிரயோசனஞ்சிறிதுமில்லை யாகலின், பிறகே ஓடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ என்றனர். "மனம்போனபோக்கெல்லாம் போகவேண்டாம்" என்ற கருத்து மிதுவே. ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் பொ...ட்டன்மையால் கண்ணினருக்கன்போல முதல்வன் ஆன்மாக்களைக் காட்டி...ம்வேறுமாயிருத்தலினாலும், ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் கலப்பினாலுடலு...ர்போல் பரமான்மா அவ்வுயிர்களே யாயிருத்தலினாலும், ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் கண்ணொளியினன்மபோதம்போல பரமான்மா உயிருக்குயிராதற்ற...மையானும் முறையே ஒன்றாய்ப் பலவாயுயிர்க்குயிராய் என்றனர். சிவஞானசித்தியார் "உலகெலாமாகி வேறாயுடனுமாய்" என்றதனாற்காண்க, ஆடு கருணைப் பரஞ்சோதி யென்றது தில்லைச்சிற்றம்பலத்தின் கண்ணே ஆன்மாக்களிடத்தில்வைத்த கருணை மிகுதியால் ஆனந்தாண்டவஞ்செய்யும் அருட்பரஞ்சோதி. அருளானது தொடர்புபற்றிச்செல்லு மன்பு முதிர்ந்தவழி உளதாகலின் அருளைப்பெறுதற் கன்புநிலை என்றனர். திருக்குறள், "அருளென்னு மன்பீன் குழவி" என்றதனாற்காண்க. அன்புசெய்வாரையே யறிவன் ...ருகலின் அன்புநிலைதேடும் பருவமிது கண்டீர் என்றனர். திருமந்திரம்

"அன்புறசிந்தையின் மேலெழு மவ்வொளியின், புறுகண்ணிபோடேறவிசைந்தன், தன்புற கண்ணியைத் தாடுத்தடக்கற்று, நண்புற சிந்தையை நாடுமினீரே.' என்றதனுற்காண்க. இன்றைக்கிருப்பாரை நாளைக்கிருப்ப ரென்றெண்ணவுந் திடமில்லையேயென்றதற்கேற்பநிலையாமையினைக்கருதிபருவமிது கண்டீர் என்றனர். (௧௧௨)

சைவ சமய மேசமயஞ்
சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளிக்
காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி
புகுத வேண்டா முத்திதருந்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
சேர வாருஞ் சகத்தீரே.

(இ-ள்) சைவசமயமே-சைவ சமய மொன்றுமே, சமயம் - (உண்மையான) சமயம், (என்னெனின்) சமயாதீதம்-அதீதசமயமாகிய அச்சைவசமயத்திலே விளங்கும், பழம்பொருளை- அநாதி நித்தியமாயுள்ள முதல்வனை, கைவந்திட- கைவசமாக, மன்றுள்— அம்பலத்தில், வெளிக்காட்டும்-வெளிப்படையாகக்காட்டாநிற்கும், இந்தக் கருத்தை - இந்த வுண்மையை, விட்டு-கைவிட்டு, பொய்வந்து உழலும்-பொய்மேலிட்டுழலும், சமயநெறி-புறச்சமயமார்க்கங்களில், புகுதவேண்டாம்-நுழையவேண்டாம், முத்திதரும்-மோட்சத்தைக் கொடுக்கின்ற, தெய்வச்சபையை-தெய்வ மெழுந்தருளியிருக்கும் சபையை, காண்பதற்கு-தரிசித்தற்கு, சகத்தீரே-உலகத்தீரே, சேரவாரும்-ஒருசேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை.) சைவம் சிவசம்பந்த முடையது' சிவம் மங்களமெனவே, சைவமங்கள முடைய தென்பதாம். இதனால் மற்றைத் தெய்வங்கள் அசிவமும் மற்றைச்சமயங்கள் அசைவமுமாம். புறத்தெய்வங்களும் புறமார்க்கங்களும் அமங்கள மெனவே அத்தெய்வங்களாலும் சமயங்களாலும் ஒரு பயனுமின்றெனின், அவ்வவற்றினைத் தங்களிற்படிப்பலனுண்டெனக் கைசவசமயமேயெனத்தேற்றேகாரங்கொடுத்துக் கூறினமையின் சைவந்தமானவுயர்ந்தமார்க்கங்கிடையாதென்பதுபோதரும். சமயாதீதமென்றது முன்னர்க் கூறியசைவத்தையே வலியுறுத்தி அதீதசமயமென வலியுறுத்தப்பட்டது. "அயர்வறச்சென்னியில் வைத்துராஜாங்கத்திலமர்ந்தது வைதிகசைவமழகிதந்தோ" எனவும், "சந்தான கற்பகம்போல ருளைக்காட்டத்தக்க நெறியிந்நெறியேதான் சன்மார்க்கம்" எனவும் போந்த வாக்கியங்களே யிவ்வுண்மையினைக் காட்டும். பழம்பொருள் என்றது அவ்வதீதமாகிய அச்சைவத்தாற் பெறப்பட்ட நித்திய வுண்மைப்பொருள். திருவாசகம், முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்

லைப் பழம் பொருள்" என்றதனாற்காண்க. சைவசமயத்தாற் பிரதி பாதிக்கப்படும் சிவம் பழம் பொருளெனவே சிவம் என்றும் பிறவாத நித்தியப்பொருளெனவும் மற்றைய தேவர்கள் அடிக்கடி பிறக்குந் தன்மையினை வாய்ந்துள்ள புதுப் பொருள்களாகிய வனித்தியப் பொருள்களாம். சமயாதீதப் பொருள் என்றதனால் சைவசமயத்திலும் அதிகரித்த வேதாந்த ஞானமென்று ஏகான்மவாதிகள் கூறுவர். "அது யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரும்", என்று கூறியவாக்கியத்தால் மறுக்கப்படுதலின் அங்ஙனங்கூறுதலடாது. அன்றியும் சைவமே பரமமாகிய தருமமாகவும் அதுவே முக்தியமாக அனுஷ்டிக்கப் பாலதாகவும் அச்சிவதருமத்திலேயே சாட்சாத்தாக விடளிப்பவர் சிவபிரானேயாகவு மிருத்தலின் சமயாதீதப்பழம் பொருளென்றனர். வாயு சங்கிதை. "சைவோகி பரமோதர்மாஸ் ரேஷ்டானுஷ்டாஸப்திதா" என்றதனாற்காண்க. தரிசனோபநிஷத்தில், "சிதம்பர நிருத்ய மத்யே" என்றதனால் சிதம்பரம் நிருத்யத்மத்திய க்ஷேத்திரமென்று பிரகாசப்பட்டிருப்பதினாலும், "ஈஸ்வர சர்வபூதானும் இருதே சேஜ்ருநதிஷ்டதி" என்றதனால் முதல்வன் சமஸ்த பிராணிகளுடைய இருதயத்தி லிருக்கப்பட்டவனாகக் கிதைச் சொல்லுகையினாலும், "அஸ்மிந்ப்ரஹ்மபுரே வேச்மதகரம் யதிதம்முகே, புண்டரீகந் துதந்மத்யே ஆகாசோத ஹரோஸ்திதந், ஸசிவஸ்ஸச் சிதானந்தஸ் ஸோந்வேஷ்டவ்யோ முமூட்சுபி" என்றதனால் சிதம்பரம் பிரமபுரம் இருத்புண்டரீகபுரம் தகராகாசபுரம் என்று பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டுச் சிவசச்சிதானந்த சப்தபந்திகளால் ஜ்ஞேயவஸ்து நிரூபணம் செய்யப்பட்டிருத்தல் பிரத்தியட்சமாகையால், மன்றுள் வெளிகாட்டும் என்றனர். முக்கூற்றுப்புற சமயங்களை யனுபவிப்போர் இன்றியமையாது அனுபவிக்கவேண்டிய மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினை யடையாராகலின், பொய்வந்துழலுஞ் சமயநெறி என்றனர். திருவாசகம், "இருமுச்சமயத்தொரு பேய்த்தேரினை, நீர்நசைதரவரு நெடுங்கண்மான்கணந், தவப்பெருவாயிடைப் பருகித்தளர் வொடுமவப் பெருந்தாம நீங்காதசைந்தன." என்றதனாற்காண்க. திருவாரூரிற் பிறந்தவர்க்கும், காசியிலிறந்தவர்க்கும், சிதம்பரத்திற் றரிசித்தவர்க்கு முத்தியென்பது பிரசித்தமாகலின் முத்திதருந் தெய்வச்சபையைக் காண்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். கோயிற்புராணம், "மெய்ம்மை நற்சரியைபத்தி விளங்கிய ஞானமேவா, வெம்மையொப்பவர்க்கு முத்தியிறையவிடாகவிட்ட, மும்மை நற்பதிகடம்மின் முளைத்தவர் முடிந்தோர் மூவாச்செம்மலர்க்கழல் கண்டோர்கள் சிவத்தினைச் சேர்வரன்றே" என்றதனாற்காண்க. செகத்தவரெல்லாம் வியட்டியால் அத்தில்லை எல்லையினின்ற கடவுளையே "தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென் றெங்குந்தொடர்ந் தெதிர்வழக்கிடவு நின்றதெது" என்று வழக்குப்பேசலா லவரையே யவ்வழக்கறுத்தருளும் பொருட்டுச்சேரவாருமென் றழைத்தபடியாம். (கககூ)

காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீரகண்டா காரசிவ

போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ
வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாருஞ் சகத்தீரே.

(இ-ள்) காகம்-காகமானது, உறவு கலந்து-தன் இனமாகிய காகங்களோடு கலந்து, உண்ண-புசிக்க, கண்டீர்-கண்டீர்கள், (ஆகலின்) அகண்டஆகாரம்-சர்வ வியாபகத்தை வாய்ந்த, சிவபோகம் என்னும்-சிவானுபவம்என்கின்ற, பேரின்பவெள்ளம்-பேரானந்தப் பெருக்கானது, பொங்கி-பொங்கி, ததும்பி-வழிந்து, பூரணமாய்-நிறைவாகி, ஏகஉருவாய்-ஏகஉருவமாகி, கிடக்குது-இருக்கின்றது, ஐயோ-அந்தோ, நாம்-நாம், இனி-இனிமேல், இன்புற்றிட-சுகமடைய, எடுத்ததேகம்-பிறந்த உடல், விழுமுன்-அழியுமுன்னே, புசிப்பதற்கு- அந்த இன்ப வெள்ளத்தினை உண்ணற்கு, சகத்தீரே-உலகத்தினரே, சேரவாரும்-ஒரு சேரவாருங்கள், என்க.

(வி-ரை) அகண்ட பரிபூரணமாயோங்கி நிற்கின்ற பரமசிவமே பேரின்பமாகலின், அகண்டாகார சிவபோகமெனும் பேரின்பவெள்ளம் என்றனர். சிந்தனைவெண்பா. "எல்லாவுயிர்கட்கு மின்பங்கொடுத்தலா, லெல்லாருஞ் சிவனையே யெண்ணலா-லெல்லாருஞ், சிவனுருவேயாமாற் றெவிட்டாப் பேரின்பம்-சிவனுருவமென்றுணர் விற்றோர்." என்றதனுற்காண்க. அகண்டாகாரபரி பூரணமாய்ப் பொங்கித்ததும்பி யெங்குந்தானாய் நிறைந்தோங்கி நிற்கின்ற அப்பெரும் போகத்தினைப் பேரின்பானுவமாக வனுபவிப்பவர்க்கே முதல்வன்கலப்புண்டாமாதலின் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். சிற்றம்பலநாடிகள்." எண்ணரிய பேரின்பமிப்போதுபோல முன்னு நண்ணியருந்தாமலுளவமேபோக்கினமே" எனவும், சிவபோகசாரம். "இற்றைவரைக்கரணத்தோடிணங்கி நின்றனையே, யற்றைவரைச் சென்மமெடுத்தனையே-யிற்றைவரைத், துன்பவெள்ளத்துள்ளே துளைந்தனையே யீதறநல் லின்பவெள்ளத்துள்ளேயிரு." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. இப்போது எடுத்துள்ள தேகமானது, ஒருகாலத்தில் அழிவது நிச்சயமாகலின் அங்ஙனமழிவதன்முன் பேரின்பத்தினை யனுபவிக்க வேண்டுமென்பார், எடுத்ததேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேரவாரும் என்றனர். தணிகையாற்றுப்படை "பலவகைத் தொழிலும் பண்புற நவின்று சிந்தைவழிச் செலுமைந்து நிலைபெறீஇ, யாள்வினைத்திறத்தி னயராயாக்கையட்டி டீடின்றிரிபு நிலைமைநாடி" என்றதனுற்காண்க. ஒருபொருள் கிடைக்கின் அதனைத்தனியே யுண்ணாமல் தன்னினத்தை யழைத்துக் கூட்டிக்கொண்டுண்ணும் காகம்போல சிவபோகத்தினை நாமெல்லாருங் கூடியுண்ண வாருங்கள் என்பதாம். (௬௬௪)

எடுத்த தேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ
யெனக்கொன் றில்லை யெனமோன நன்னெறி
கொடுத்த போதுகொ டுத்ததன் றோபின்னுங்
குளறி நானென்று கூத்தாட மாயையை
விடுத்த வாறுங்கண் ணீரொடு கம்பலை
விலகு மாறுமென் வேட்கைப்ர வாகத்தைத்
தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித்
தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

(இ - ள்.) எடுத்த - உலகின்கண்ணே பிறந்த, தேகம் - இந்த உடல், பொருள்-பொருள், ஆவி - உயிர், மூன்றும் - இம்மூன்றும், நீ - தேவரீர், எனக்கு ஒன்று இல்லையென-எனக்கென வொரு சுதந்தரமு மில்லையென, மோன நன்னெறி-மவுன நன்னிலையினை, கொடுத்தபோது-தந்தபோது, கொடுத்தது அன்றோ-அப்படி மூன்றையும் நான் உமக்குக் கொடுத்துவிட்டதல்லவா, (அங்ஙனமாக) பின்னும்-மீட்டும், நான் என்று-நானொருவன் சுதந்தரங்கொண்டுளேன் என்று, குளறி-குழறி, கூத்தாட-கூத்தாடும்படி, மாயையை - மாயையினை, விடுத்தவாறும்-ஏவின விதமும், கண்ணீரொடு-கண்ணீருடன், கம்பலை-அச்சம், விலகுமாறும்-விலக்கினவிதமும், என்-அடியேன், வேட்கை-ஆசையாகிய, ப்ரவாகத்தை-வெள்ளத்தினை, தடுத்தவாறும்-தடைசெய்த விதமும், புகலாய் - சொல்வாயாக, சிரகிரியில்-திரிசிரபுரத்தில் (எழுந்தருளிய), தாயுமான - தாயுமான சுவாமி என்னும் திருப்பெயரை வாய்ந்த், தயாபர-கருணையிற் சிறந்த, மூர்த்தியே-முதல்வனே, என்க:

(வி - ரை.) முதல்வன் குருமூர்த்திகோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து உடல்பொரு ளாவி மூன்றினையுங் கைக்கொண்டு மவுனநிலையினை யுபதேசித்தபின்னரும் மாயாகாரியங்கள் அடிக்கடி தாக்குவ தென்னவென்பதாம். திருவாசகம்-அன்றேயென்ற னாவியு முடலு முடைமை யெல்லாமுங், குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ, வின்றோ ரிடையூறெனக்குண்டோ வெண்டோண்முக்க ணெம்மானே, நன்றேசெய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோவிதற்கு நாயகமே" என்றதனாற் காண்க. குருநாதன் திருவருள் பெற்ற வழியும் பயிற்சிவயத்தால் தேகமுள்ளளவும் மாயை ஏகதேசம் வந்து தாக்கும். எங்ஙனமெனின் நன்னீரானது கடனீருடனேயொன்றாய்த் தன்றன்மை கெட்டு மீண்டும அந்த வாற்றுப்பெல கெடுத்தா மெதிர்த்தாலும் முன்புபோல நன்னீராகாமல் உப்புநீரே யாதற்போல ஞானத்தாலே திருவருண்டைந்த சிவயோகிகளுக்கும் பிராரத்தத்தாலே அனுபூதி திரியும்.(௧௧௭)

நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின்
னூலிற் சொன்ன முறையிய மாதிநான்
றேயும் வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந்
தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டா
யோயுஞ் சன்ம மினியஞ்ச லஞ்சலென்
றுலகங் கண்டு தொழவோ ருருவிலே
தாயுந் தந்தையு மானாய் சிரகிரித்
தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

(இ - ள்.) நோயும் - வியாதியும், வெம்-கொடிய, கலிப்பேயும்-வறுமையாகிய பிசாசமும், தொடர-(அடியேனை) தொடருதலால், நின்-தேவரீரது, நூலில்-(சிவாகமமாகிய) நூலில், சொன்னமுறை-விதித்தபடி, இயமாதி-இயமமாதிகளை, நான்-அடியேன், தோயும் வண்ணம் - அனுபவிக்குமாறு, எனை-அடியேனை, காக்கும்-(விடயங்களிற் செல்லாது) காக்கின்ற, காவலும்-துணையும், தொழும்புகொள்ளும்-(என்னை) அடிமையாக்கொள்ளும், சுவாமியும்-கடவுளும், நீ-நீயே, சன்மம்-பிறவி, ஓயும்-ஒழிந்துபோம், இனி-இனி, அஞ்சல் அஞ்சல் என்று-அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொல்லி, உலகம்-உலகத்தார், கண்டு தொழ - பார்த்து வணங்கும்படி, ஓர் உருவிலே - ஒரு வடிவிற்றானே, தாயும் தந்தையும் - தாயும் தந்தையும், ஆனாய்-ஆனவனே, சிரகிரி - திரிசிரபுரத்தில், தாயுமான - தாயுமானவரென்னும், தயாபர - கருணையிற் சிறந்த, மூர்த்தியே - முதல்வனே, என்க.

(வி-ரை.) வாதபித்த சிலேட்டுமம் உடலுக்கும், வறுமையும் செல்வமும் உயிருக்கும் அமைவது இயல்பாதலின் நோயும் வெங்கலிப்பேயும் என்றனர். ஈண்டு நின்னூலென்றது சிவாகமத்தினை. என்னை? இயமமாதிகளைச் சாதனமாக்கொண்ட நிஷ்டையை 'சிவாகமமே சொல்லுநிஷ்டை' என இந்நூலாசிரியரே முன்னர் கூறியிருத்தலின். ஆளுடையவரசு "அப்பனீ யம்மைநீ யைய னுநீ" என்றதற்கேற்ப சுவாமியும் தாயும் தந்தையுமானாய் என்றனர்.

முகமெலாம்.

முகமெ லாங்கண்ணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப
வகமெ லாங்குழைந் தானந்த மாகநல் லறிஞ
ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்றா ரென்செய்கோ வேழை
சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதரமாச் சமைந்தோய்.

(இ - ள்.) முகம் எலாம் - முகம் முழுமையும், கண்ணீர்-கண்ணீராகிய, முத்து - முத்துக்கள், அரும்பிட - உதிர்ந்திட, செங்கை - செவ்வியகைகள், முகிழ்ப்ப-குவிக்க, அகம்எலாம்-மனமுழுவதும், குழைந்து - உருகி, ஆனந்த

மாக - இன்பமயமாக, நல் அறிஞர் - உத்தம அறிவாளிகள், இகம் எலாம்- இம்மைமுழுவதும், தவம் இழைக்கின்றார் - தவத்தினைச் செய்கின்றார்கள், ஏழை - எளியனேன், என்செய்கோ - என்னசெய்வேனே, சகம் எலாம் - உலகமனைத்தையும், பெற - பெறுதற்காக, நல் அருள்-சிறந்த அருளே, உதரம் ஆ-திருவயிறாக, சமைந்தோய் - பெற்றவனே, என்க.

(வி - ரை.) தவமாவது சிவத்தைச் சிந்தித்துக் கண்ணீர்வார்தலும், அஞ்சலித்தலும், மனங்குழைதலுமாக விருத்தலன்றித் தன்னைமறந்து அறிவிழந்து நிற்றலல்ல வென்பார், முகமெலாம்......இழைக்கின்றார் என்றனர். "சிவஞ்சத்திதன்னை யீன்றும் சத்திதான் சிவத்தை யீன்று முவந்திருவருஞ் சேர்ந்திங்குலகுயிரனைத்து மீன்றும்" எனச் சிவஞான சித்தி கூறுதற்கேற்பச் சகமெலாம்பெற நல்லருளுதரமாச் சமைந்தோய் என்றனர். (கஎ)

திடமுறவே-

கோச்சகக்கலிப்பா.

திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக்
கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தோ னலனோ
வடைவுகெட்ட பாழ்மாயை யாழியிலே யின்னமல்லற்
படமுடியா தென்னாவிப் பற்றே பராபரமே.

(இ - ள்.) திடம் உற - திடம் பொருந்த, நின் - தேவரீரது, அருளை - திருவருளினை, சேர்த்து - கூட்டி, என்னை - அடியேனை, காத்து ஆள-காத்து இரட்சிக்க, உனக்கு - தேவரீருக்கு, கடன்என்று-கடமையென்று, எண்ணி- நினைத்து, நின்னை - தேவரீரை, கைகுவித்தோன்-கைகூப்பி வணங்கினேன் நான் அலனோ-அடியேன் அல்லவோ, அடைவுகெட்ட - முறைகெட்ட, பாழ்-பாழான, மாயை-மாயையென்னும், ஆழியிலே-சமுத்திரத்திலே படிந்து, இன்னம் - இன்னமும், அல்லல்பட - துன்பமடைய, முடியாது - முடியாது, என் - அடியேன், ஆவி - உயிருக்கு, பற்றே - ஆதாரமே, பராபரமே - பராபரமே, என்க.

(வி - ரை.) இடையறாத அன்போடு சிவத்தைப்பொருந்தி அதீதத்தை படையும் இச்சையுடையார் அச்சுத்தாவத்தை நிலையேயாய் நிற்பர். ஒரோவழி தடாகத்திற் கல்லெறியும்போது பாசியானது நீங்கி அஃதில்லாதபோது பாசி பரவுமாறுபோல, மாயையானது சிவத்தை யுணரும்போது நீங்கிஅதனை புணராத சமயம் பார்த்து வந்து மாயை தலைப்படும் என்னுங் குறிப்பினை விளக்குவார், நின்னைக்கைகுவித்த வெனக்கு மாயையல்லலிற்பட முடியாதென்றனர். (கஅ)

ஆராமை கண்டிங் கருட்குருவாய் நீயொருகால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ

பூராய மாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே.

(இ - ள்.) ஆராமை கண்டு-அடியேன் அறியாமையை நோக்கி, இங்கு-இவ்விடத்து, அருட்குருவாய்-அருட்குருவாகி, நீ-தேவரீர், ஒருகால்-ஒருதரம், வாராயோ - வருவாயோ, வந்து - அங்ஙனம் வந்து, வருத்தம் எல்லாம் - எல்லாத் துன்பத்தினையும், தீராயோ-நீக்காயோ, பூராயமாக-விசித்திரமாக, அருட்பூரணத்தில் - திருவருள் நிறைவில், அண்ட முதல்-உலகத்திற்கு முதலாகிய, பார் ஆதி - பிருதிவி முதலாய பஞ்ச பூதங்களை, வைத்த - வகுத்து வைத்த, பதியே - இறைவனே, பராபரமே-பராபரனே, என்க.

(வி - ரை.) உலகினுக்குக் காரணமாயுள்ள பஞ்சபூத மனைத்தும் சடமாகலினாலும் அவைதானே காரியப்படாவாகலினாலும் முதல்வன்திருவருட் பிரேரகத்தால் அவன்சந்நிதானத்தில் தொழில் அடைந்து பலவகையில் நிலையுற்றுவிளங்கலின் அருட்பூரணத்திலண்ட முதற்பாராதிவைத்த பதியே பராபரமே யென்றனர். (௧௧௯)

வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு ளானா ரழுக்காற்றோ
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே.

(இ-ள்.) வாழாது - (அநித்தியவாழ்வினுக்குஏதுவாக) வாழாமல், வாழ - (நித்தியவாழ்வினுக்கு) ஏதுவாகவாழ, உனைவந்து - தேவரீரிடம்வந்து, அடைந்தோர் - அடைக்கலமென வடைந்தோர், எல்லாரும் - யாவரும், ஆழ் - ஆழமாகிய, ஆழிஎன்ன-கடலென்ன, அருள் ஆனார்-அருள் வடிவமானார்கள், அழுக்காற்றோடு பொறாமையுடன் கூடிய, ஏழாய்-அறிவிலி, என-என்று, உலகம் ஏசும் - உலகம்பழித்தற்குரிய, நான் ஒருவன் - நானொருவனும், இனி-இனிமேல், பாழ்ஆகாவாறு-பாழாந்தன்மை யடையாதபடி, நீ-தேவரீர், என்-எளியேன், முகம்பார் - முகம்பார்த்திரங்கு, பராபரமே—, என்க.

(வி - ரை.) ஈண்டு வாழாது வாழவென்றது தற்போத நினைவால் அழிதற்கேதுவாகிய வாழ்வினில் நடவாது, அருள் முனைவால் என்றும் நிலையுற்று வாழ்தற்கேதுவான தன்மையினையடைதல். இத்தகையவறிஞரே திருவருண்மயமாய் நிற்பரெனவும் இங்ஙனம் நின்றவரே முதல்வன் திருவடியை யடைதற்குரியராவரெனவும் அழுக்காற்றுடன் வாழ்பவர் ஒருகாலும் அடையாரெனவும் குறிப்பித்தனர். (௧௨0)

உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக்கருணையையான் காணுந்தரமாமோ

வெள்ளத்தைமாற்றிவிடக்குண்பார்நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின்மீன்போற்பதைத்தேன்பராபரமே.

(இ-ள்.) உள்ளத்தின் உள்ளே - அடியேன் மனத்திலே, ஒளித்து - மறைந்திருந்து, என்னை - அடியேனை, ஆட்டுகின்ற - நடிப்பிக்கின்ற, கள்ளக்கருணையை - வஞ்சக்கருணையினை, யான்காணும் - அடியேன் தரிசிக்கும், தரம் ஆமோ - தரமாகுமோ, விடத்து - மாமிசத்தினை, உண்பார் - உண்ணுகின்ற பாவிகள்), வெள்ளத்தை - (பள்ளத்தில் நிற்கும்) அந்நீரைவடியச்செய்து, நஞ்சு - விஷத்தினை, ஊட்டும் - சிறிது சிறிதுகலக்கும், பள்ளத்தில் - பள்ளத்திலுள்ள, மீன்போல் - மீன்களைப்போல், பதைத்தேன் - துடித்தேன், பராபரமே—, என்க.

(வி-ரை.) "உள்ளத்துற்றவர்வருந்த வுரைப்பவர்க்கொளித்தும்" எனவும் "ஒளிக்குஞ்சோரனை" எனவும் திருவிளையாடற்பகுதியில் அருளிச்செய்தவாறு, உள்ளத்தினுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற கள்ளக்கருணையை என்றனர். மலபரிபாகம் உண்டாமளவும் வெளிப்படாது சருணையேவடிவான அந்தராத்மா வாகவுள்ளமுதல்வன் உள்ளத்திற்கிரங்கிப் போகத்தைக் கன்மத்திற்குத்தக்க படியூட்டிவருகிறவனாகலின்கள்ளக்கருணை என்றனர் "ஆட்டுவித்தாலியாரொருவராடாதாரோ" என்ற ஆளுடையவாசுதிருவாக்கினுக்கேற்ப ஆட்டுகின்ற என்றனர். (கஉக)

வாவிக்கமலமலர்வண்டாய்த்துவண்டுதுவண்
டாவிக்குணின்றவுனக்கன்புவைத்தார்க்கஞ்சலென்பாய்
பூவிற்கும்வான்கடையிற்புல்விற்போர்போலவொன்றைப்
பாவிக்கமாட்டேன்பதியேபராபரமே.

(இ-ள்.) வாவி - தடாகத்திலுள்ள, கமலமலர் - தாமரைமலரில், வண்டாய் - வண்டுபோலாகி, துவண்டு துவண்டு - வாடிவாடி, ஆவிக்குள் - உயிரினுக்குள்ளே, நின்ற - நிலைத்திருக்கின்ற, உனக்கு - உன்மேல், அன்புவைத்தார்க்கு - அன்புவைத்தஅடியார்க்கு, அஞ்சல் - அஞ்சாதே, என்பாய் - என்போய், பூவிற்கும் - புட்பம்விற்கும், வான்கடையில் - சிறந்தகடையில், புல்விற்போர்போல - புல்விற்பாரைப்போல,ஒன்றை-(உன்னையன்றி) வேறுபொருளை, பாவிக்கமாட்டேன், - பாவனைசெய்யமாட்டேன், பதியே - இறைவனே, பராபரமே—, என்க. (கஉஉ)

(வி-ரை.) அன்பின் மயமாகியுள்ளார்க்கே எவ்விதத்தும் முதல்வன் அவனை செவ்வானெனென்பார், அன்புவைத்தார்க்கஞ்சலென்பாய் என்றனர். திருமந்திரம் "அன்பிலன்யாண்புறத்தானுடலாயுளான், முன்பிலுள்ளான் முனிவர்க்கும் பிரானவன், அன்பிலுள்ளாளுகிய மருமரும்பொரு, ளன்பிலுள்ளார்க்கேயவனை.........." என்றதனாற்காண்க திருவாசகம். "மற்றுமோர்தெய்வந்தன்னை ....ம்பெம்மான், கற்றிலாதவரைக் கண்டாலம்மாநாம் ...." என்...கேற்ப, ஒன்றைப்பாவிக்கமாட்டேன்பதியே பராபரமே என்றனர். (கஉஉ)

விண்ணாறு வெற்பின்விழுந்தாங் கெனமார்பிற்
கண்ணாறு பாய்ச்சிடுமென் காதல்வெள்ளங் கண்டிலையோ
தண்ணாறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணாறு மின்பப் பதியே பராபரமே.

(இ-ள.) விண்ஆறு - அகாயகங்கை, வெற்பில் - மலையில், விழுந்தாங் கென - விழுந்தாற்போல, மார்பில் - அடியேன் மார்பின்மீது, கண்ஆறு-கண்ணீராகியநதியை, பாய்ச்சிடும் - பாய்ச்சிடுகின்ற. என் - என்னுடைய, காதல்-ஆசையாகிய, வெள்ளம் - பெருக்கை, கண்டிலையோ - பார்த்திலையோ, தண்-குளிர்ச்சியே, நாறு - மிகுகின்ற, சாந்தபதம் - சாந்தமானபதத்தையுடைய, தற்பரமே - தற்பரமே, நால்வேதப்பண் - நான்குவேதப்பண்களுள்ளும், நாறும் - பிரகாசிக்கின்ற, இன்பம் - சுகசொரூபமாகிய, பதியே - இறைவனே, பராபரமே—, என்க.

(வி-ரை) 'இடையறாதாரகவருமழைபோலிரங்கியே யிருவிழிகணீர்சிறைப்பஅன்பினால் மூர்ச்சித்த வன்பருக்கங்ஙனே அமிர்தசஞ்சீவி என' இந்நூலாசிரியர்முனம்கூறியபடி தற்கேற்கவீண்டும் விண்ணாறுவெற்பின் விழுந்தாங்கென மார்பிற் கண்ணாறுபாய்ச்சிடுமென்காதல் வெள்ளங்கண்டிலையோ என்றார், திருவாசகம் "அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே.' என்றதனாற்காண்க.

கூடியநின்சீரடியார்கூட்டமென்றோவாய்க்குமென
வாடியவென்னெஞ்சமுகவாட்டமுநீகண்டிலையோ
தேடியநின்சீரருளைத்திக்கனைத்துங்கைகுவித்துப்
பாடியநான்கண்டாய்பதியேபராபரமே.

(இ-ள்.) கூடிய - ஒருங்குசேர்ந்த. நின் தேவரீரது, சீர் - சிறப்பினை வாய்ந்த, அடியார் - சிவனடியார்களது, கூட்டம் - சங்கமானது, என்று - எக்காலத்து, வாய்க்குமோஎன - கிடைக்குமோவென்று, வாடிய - மனம்வாடின, என் - அடியேனது, நெஞ்சம் - மனத்தையும், முகவாட்டம் - முகவாட்டத்தினையும், நீ-தேவரீர், கண்டிலையோ - பார்த்திரிலையோ, தேடிய-அன்பர்களால் தேடப்பட்ட, நின்சீர்-தேவரீரது சிறந்த, அருளை-அருளைக்குறித்து, திக்கு அனைத்தும் - திசையனைத்தும், கைகுவித்து - அஞ்சலித்து, பாடிய நான் - துதித்துக்கொண்டிருக்கு நான், கண்டாய் - தெரிவாய், பதியே-இறைவனே, பராபரமே—, என்க.

(விரை.) சிவபத்தர்மாட்டன்புடையாய் மனஞ்சொற் செய்கைகளால் அவாவழி நிற்பார்க்கு உலகிய லுணர்வுமாறிச் சிவானு பூதியுணர்வேமேம்பட்டுநிகழுமாகலின், கூடியநின் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென என்றனர். பாடுவார்கட்குப் பரமன் திருவருள் பாலிப்பது நிச்சயமாகலின் கை குவித்து பாடிய நான் கண்டாய் என்றனர். தேவாரம் "வாயாரத்தன்னடியே பாடுந்தொண்டர் இனத்தகத்தார்" என்றதனாற் காண்க. (கஉச)

நெஞ்சத்தினூடேநினைவாய்நினைவூடு
மஞ்சலெனவாழுமெனதாவித்துணைநீயே
சஞ்சலமாற்றினைனிமேற்றாய்க்குபசாரம்புகன்று
பஞ்சரிக்கநானார்பதியேபராபரமே.

(இ-ள்.) நெஞ்சத்தினூடே - அடியேன் மனத்திலுள்ளே, நினைவுஆய்-நினைவாகி, நினைவுஊடும் - அந்த நினைவினுள்ளும், அஞ்சல் என-பயப்படாதே யென்னவிருந்து, வாழும் - வாழுகின்ற, எனது-அடியேனது, ஆவித்துணை - உயிர்த்துணையாகிய, நீயே - தேவரீரே, சஞ்சலம் - அடியேன் மனோ சலனத்தை, மாற்றினை - நீக்கினாய், இனிமேல் - இனிமேல், தாய்க்கு - தாய் போன்றவுனக்கு, உபசாரம்-உபசாரவார்த்தை, புகன்று-சொல்லி, பஞ்சரிக்க-கெஞ்ச, நான்ஆர்-நான்யார், பதியே-தலைவனே, பராபரமே—, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் அடியார்கள் மனத்திலும் நினைவிலுந் தங்கியிருந்து வேண்டியன முடித்தருளுவோனாதலின், நெஞ்சத்தினூடே நினைவாய் நினைவூடு மஞ்சலென வாழுமெனதாவித்துணையே என்றனர். தேவாரம் "வாயானைமனத்தானை மனத்துணின்ற கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பானைன்றன்னை" என்றதனாற் காண்க. (கஉ௫)

புத்திநெறியாகவுனைப்போற்றிப்பலகாலு
முத்திநெறிவேண்டாதமூடனேனகெடுவேன்
சித்திநெறிக்கென்கடவேன்சீரடியார்க்கேவல்செயும்
பத்திநெறிக்கேனுமுகம்பார்நீபராபரமே.

(இ - ள்.) புத்திநெறியாக-புத்தியின் வழியாக, உன்னை-தேவரீரை, பலகாலும் - பலதரமும், போற்றி - துதித்து, முத்திநெறி - முத்திமார்க்கத்தை, வேண்டாத - விரும்பாத, மூடனேன் - மூடனாகியநான், ஆ - ஐயோ, கெடுவேன் - கெடுவேன், சித்திநெறிக்கு - சித்திமார்க்கத்திற்கு, என்கடவேன் - என்செய்வேன், சீர் - சிறந்த, அடியார்க்கு - தேவரீரடியவர்கட்கு, ஏவல் செயும்-பணிசெய்தற்குரிய, பத்திநெறிக்கேனும்-பத்திமார்க்கம் உண்டாதற்கேனும், நீ-தேவரீர், முகம்பார்-என் முகத்தினைபார்ப்பாயாக, பராபரமே—, என்க.

(வி - ரை.) அன்பர்பணி செய்யவென்னை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா, லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே, என இவ்வாசிரியரே பின்னர் கூறியிருப்பதற்கேற்ப, அடியார்க்கு ஏவல்செய்கின்ற பத்திமார்க்க மாத்திரமுண்டாகுமேல் இன்பநிலைக்கேதுவாகிய சித்திநெறியும் முத்திநெறியுமுண்டாதற்குத்தட்டில்லை யெனக்கூறினர். (கஉ௬)

கண்டறியேன்கேட்டறியேன்காட்டுவினைபோயிதயங்
கொண்டறியேன்முத்திருமிக்குந்தாமுமுண்டோ

தொண்டறியாப்பேதைமையேன்சொல்லேனின்றொன்மையெ
பண்டறிவாய்நீயேபகராய்பராபரமே. [ல்லாம்

(இ-ள்.) கண்டறியேன் - (பிரத்தியட்சமாக) பார்த்தறிந்திலேன், கேட்டறியேன் - (காதினால்) கேட்டறிந்திலேன், காட்டும் நினையே-(எல்லாவற்றையும் ஆன்மாவிற்கு) அறிவிக்கும் தேவரீரையே, இதயங்கொண்டு - மனத்தில்வைத்து, அறியேன்-அறிந்திலேன், முத்திநுறிக்கும்-(இத்தகையவடியேனுக்கு) முத்தியை நினைக்கும், தரமும் - யோக்கியதையும், உண்டோ - உளதோ, தொண்டுஅறியா - அடிமைத்திறமறியாத, பேதைமையேன்-அறிவின்மையையுடையேன், நின்-தேவரீரது, தொன்மையெல்லாம் - பழமையனைத்தும், சொல்லேன்-சொல்லறியேன்,பண்டுஅறிவாய்-(எனக்குள்ளவின்பத்தையெல்லாம்) முன்பேயறிவாயாகிய, நீயே - தேவரீரே, பகராய் - சொல்லாய், பராபரமே—, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனது சர்வமங்கள சகள சொரூபத்தினையாவது, அவனது அனந்த குணங்களையாவது, அவனது அகண்டவியாபக சச்சிதானந்த நிஷ்களத் தன்மையினையாவது, முறையே கண்டும் கேட்டும் தியானித்து மிராதவனுக்கு முத்தியெங்ஙனம் சித்திக்குமென்பதாம். ஈண்டு தொண்டு என்பது சரியையாதி சாதனங்கள். தொன்மையாவது, முன்னைப்பழம் பொருட்கும் முன்னைப் பழம் பொருளாயிருக்கும் பழமை. (கூஉஎ)

தன்னை.

தன்னையறியத்தனதருளாற்றானுணர்த்து
மன்னைப்பொருளெனவேவாழாமற்பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப்புவியைமடப்பூவையரைமெய்யெனவே
என்னைக்கவர்ந்திழுத்திட்டென்னபலன்கண்டாயே.

(இ-ள்) தன்னை - (முதல்வனாகிய) தன்னை, அறிய - உணர, தனது முதல்வனது, அருளால்-திருவருளினால், தான்-(முதல்வனாகிய) தான், உணர்த்தும்-உணர்த்துகின்ற, மன்னை-இறைவனை, பொருள் என-உறுதிப்பொருளென, வாழாமல் - வாழாமல், பாழ் நெஞ்சே - பாழ் மனமே, பொன்னை - பொருளினையும், புவியை-நிலத்தினையும், மடப்பூவையரை - இளமை பொருந்திய மாதரையும், மெய்யென - மெய்யென்று கொண்டு, என்னை அடியேனை, கவர்ந்து - பற்றி, இழுத்திட்டு - இழுத்திட்டு, என்ன பலன் - என்ன பயனை, கண்டாய் - அனுபவித்தாய், என்க.

(வி-ரை.) நாடி முதலியவற்றுள் யான் யார் என்னைத்தேடியு மறிகிலேனென்று இவ்வாறு தேர்கின்ற தேர்ச்சி யறிவின் கண்ணேண் இதனைத் தெளிவிப்பதோரறிவு வேறுண்டென ஆராய்ந்து நோக்கி, அவ்வாறு நாடுங்கால் விளங்கித்தோன்றுவதாய் முதல்வனது திருவடிஞானத்தால் முதல்வனையுணர்வரா

தலின், தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்ந்து என்றனர். பொன்னாலும், மனைவியாலும் பூவையாலும் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையென்பார், பொன்னை ..என்னை பலன்கண்டாய் என்றனர். பட்டினத்தார்-"மண்பெண் பொன்னாசை மயக்கத்திலேவிழுந்து, கண்கெட்ட மாடதுபோல், கலங்கினேன் பூரணமே." என்றதனாற் காண்க. (கஉஅ)

ஆக்குவை.

ஆக்குவை மாயை யாவு மொடியினி லவற்றை மாள
நீக்குவை நீக்க மில்லா நினைப்பொடு மறப்பு மாற்றிப்
போக்கொடு வரவு மின்றிப் புனிதநல் லருளா னந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வா யன்றோ சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) மாயையாவும் - மாயைக ளெல்லாவற்றையும், ஆக்குவை - உண்டாக்குவாய், அவற்றை-அம்மாயையை, நொடியினில் - நொடிப் பொழுதினில், மாள - ஒழிய, நீக்குவை-நீக்கிடுவை, நீக்கம் இல்லா-நீங்குதலில்லாத, நினைப்பொடு - நினைப்புடன், மறப்பும்-மறப்பையும், மாற்றி-ஒழித்து, போக்கொடு வரவும்-போக்குடன் வரவும், இன்றி-இல்லாமல், புனிதம் - பரிசுத்தமாகிய, நல்-சிறந்த, அருள்-அருண்மயமாகிய, ஆனந்தம்-ஆனந்தத்தை, தாக்கவும்-அடையவும், செய்வாய் அன்றோ-செய்பவன் நீ யல்லவா, சச்சிதானந்த வாழ்வே-சச்சிதானந்த சொரூபனே, என்க.

(வி - ரை.) ஆக்குவை யென்றதனால் சிருட்டியும், நீக்குவை யென்றதனால் சங்காரமும், ஆனந்தந்தாக்கவும் செய்வாயென்றதனால் அனுக்கிரகமும் கூறியவாற்றால், திதியும், திரோபவமும் கூட்டிக்கொள்ளுக. ஆகப் பஞ்சகிருத்தியத்தினையும் முதல்வனே செய்பவனென்பதாம். திருவாசகம்-"போற்றி எல்லாவுயிர்க்குந் தோற்றமாம் பொற்பாதம், போற்றி யெல்லா வுயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள், போற்றி யெல்லா வுயிர்க்குமீறாமிணையடிகள், போற்றியா னன்முகனுங் காணாத புண்டரிகம், போற்றியா முய்யவாட் கொண்டருளும் பொன்மலர்கள்." என்றதனாற் காண்க. (கஉகூ)

கற்புறுசிந்தை.

கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை யன்றி வேறு
நிற்புறத் தவரை நாடார் பாங்களு மின்ப வாழ்வுந்
தற்பொதி யாக நல்குந் தலைவனின் னலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதேன் கண்டாய் பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) கற்பு-கற்பானது, உறு-மிகுந்த, சிந்தை-மனத்தினையுடைய, மாதர்-மாதர்கள், கணவரை (தமது) கணவரை, அன்றி-ஒழுதலன்றி, வேறு-அந்நியமாகிய, நிற்-ஒரு, இல்புறத்தவரை-அயல்வீட்டாரை, நாடார் - நாடார்கள்; (அதுபோல) யாங்களும்-நாங்களும், இன்பவாழ்வும் - சுக வாழ்க்கையை

யும், தற்பொறி ஆக-தன்செல்வமாக, நல்கும்-தந்தருளுகின்ற, தலைவ-முதல்வனே, நின்னலது - உன்னையன்றி, ஓர் தெய்வம் - மற்றொரு தெய்வத்தை, பொற்புற - பொலிவடைதற் பொருட்டு, கருதோம் - நாடோம், பூரணானந்த வாழ்வே-பரிபூரணானந்த வின்பவாழ்தலை யுடையவனே, என்க.

(வி-ரை.) மாதர்கள் தங்கள் கணவரை நாடாமல் தங்கள் கணவனுக்குச் சமமாகவாவது உயர்வாகவாவது எண்ணி அந்நிய புருடரை நாடின் கற்பிழந்து நரகத்தையடைவர். அதுபோன்று சைவர்கள் தம்முதல்வனாகிய சிவபெருமானைநாடாமல் சிவபெருமானுக்குச் சமத்துவமாகவாவது உயர்வாகவாவது அன்னியதேவர்களை நாடின் துன்பத்தினை யடைவரென்பதாம். அதாவது முதல்வனுக்கு மேற்பட்டதேவரொருவருமில்லை யெனவும், சர்வவியாபகனாயுள்ள அவனை விட்டு வேறு நாடுபவர்கள் இறப்பினும் பிறப்பினும் அடைவரென்பதாம். திருமந்திரம் "சிவனொடொக்குந்தெய்வந் தேடினுமில்லை, யவனொடொப்பாரிங்கி யாவருமில்லை, புவனங்கடந்தன்று பொன்னொளிமின்னுந், தவளச்சடைமுடித் தாமரையானே." எனவும், "கற்றுங் கழுதைகள் போலுங் கலதிகள், சுத்த சிவனெங்குந் தோய்வுற்று நிற்கின்றான், குற்றந் தெரியாதார் குணங்கொண்டு கோதாட்டார், பித்தேறி நாளும் பிறந்திறப்பாரே." எனவும் வருவனவற்றாற் காண்க. (௬௩௦)

முருந்திள நகையார் பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய்
விருந்தமிர் தென வருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய் நாளு
மிருந்தலோ காய தப்பே ரினத்தனா யிருந்த வேழை
பொருந்தவுங் கதிமே லுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ-ள்.) முருந்து - மயிலிறகினடிபோன்ற, இளநகையார் - சிறியபல்வரிசையையுடைய மாதரது, பாரம் - பெரிய, முலைமுகம் - முலைமுகட்டை, தழுவி-தழுவிக்கொண்டு, செவ்வாய்-செவந்த அதரத்தினை, விருந்து - விருந்தாகக் கொடுக்கப்பட்ட, அமிர்துஎன - தேவாமிர்தம்போலக்கருதி, அருந்தி-பானம் பண்ணி, வெறியாட்டுக்கு - வெறியாடலுக்கு, ஆள் ஆய்-ஆளாகி, நாளும் இருந்த-நாடோறுமிருந்த, லோகாயதப்பேர் - உலோகாயதம் என்னும் பேர்பூண்ட, இனத்தனாய் இருந்த-கூட்டத்தனாயிருந்த, ஏழை - அறிவிலியாகிய நான், மேல்கதிபொருந்தவும்-இனியொருகால் நற்கதி யடையவும், உண்டோ-விருகுண்டோ, பூரணாநந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) உலோகாயதமாவது:-"காண்டலளவையொன்றேபிரமாணம், காணப்படும் நிலம், நீர், தீ, வளி என நான்கே தத்துவங்கள். இவை நித்தம் பொருள்கள் இவற்றின் கூட்டமே உடம்பு; பாகடையும் சுண்ணாம்புங் கூடிய வழிச் செவ்வண்ணம் பிறக்குமாறுபோல இவற்றின் கூட்டரவின் ஒருணர்வுண்டாம், அவ்வுணர்வு உடம்புவளரவளரும்; தேயத்தேயும் ஆகலின் உடம்பிற்கு வேறே உயிரென்பதும் பொய், உடம்பிற்கு இன்ப துன்பங்கள் இயல்பாயுள்ளன, இவற்றிற்குக் காரணம் வினையென்பது பொய், மயிலைச்சித்திரித்

காரையும் குயிலைக் கூவுவித்தாரையும் காணுமையிற் கடவுளுண்டென்பதும் பொய். இம்மையின் மங்கைப் பருவத்து மகளிரோடு மணந்து உண்டுடுத்து வாழ்வதே துறக்கவின்பம், அது பொழுது பகைவரால் நோயால் வறுமையால் நூல்களால் பிறவாற்றால் வருந்துவதே நிரயத்துன்பம், வேறே துறக்கநிரயமுளதென்பதும் பொய். நான்குபூதக்கூட்டரவிற் பிராணவாயு ஒன்று நீங்கில் உணர்வழிந்து உடம்பு நாசமாம், அதுவே வீடுபேறு, வேறே வீடுபேறுண்டென்பதும் பொய். இவ்வுண்மையுணராதமடவோர் மறுமையுண்டெனக்கொண்டு, தவங்கள் பட்டினி முதலியவற்றால் வருந்துவர், கற்பு முதலியசங்கேத நூல்கள் மதுகையின்றி மதியுடையோராற் செய்யப்பட்டன. தேவுதலம் பண்ணீர்ப்பந்தல் கூவல் பொய்கை சோலை முதலியன செய்தலை உயர்த்துக் கூறும் நூல்கள் வழிச்செல்வோராற்கூறப்பட்டன. ஆதலான் இவற்றைக் கைவிட்டு உழவு பசுக்காவல் வாணிபம் செங்கோன்முறைமை முதலியனவாக ஆன்றோர் காட்டிய நெறியினின்று இம்மையின்பங்களை நுகர்ந்து வாழ்தல் உறுதிப்பயன் என்பதாம்" (இது திராவிட மகாபாடியத்திற் கண்டது.)

தீதெலா மொன் றும் வன்மை செறிந்திருட் படலம் போர்த்த
பாதகச் சிந்தை பெற்ற பதகனுன் பாத நீழ
லாதர வடைய வுள்ளன் பருள்கிலை யாயின் மற்றியார்
போதனை செய்ய வல்லார் பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) தீது எலாம் - தீமைகள் எல்லாம், ஒன்றுஆம்வன்மை-ஒன்றாகக்கூடியிருந்தாற்போன்று, செறிந்து-பொருந்தி, இருள்படலம் - (அஞ்ஞானமாகிய) இருட்போர்வையை, போர்த்த-மூடப்பெற்ற, பாதகச்சிந்தைபெற்ற-பாபச்சிந்தனையுள்ள, பதகன் - பாபியாகியநான், உன் பாதநீழல்-உன் திருவடி நிழலை, ஆதரவு அடைய-ஆதாரமாகவடைய, உள்ளன்பு - உள்ளன்பை, அருள்கிலையாயின் - தந்தருளாயானால், போதனைசெய்யவல்லார் - (என்பாவந்தொலைய) போதிக்கவல்லவர்கள், மற்றுயார் - வேறுயாவர், பூரணானந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) தேவாரம் "இருணாயவுள்ளத்தினிருளை நீக்கி யிடர்பாவங்கெடுத்தேழையேனை யுய்யத்,தெருளாத சிந்தைதனைத் தெருட்டித்தன்போற் சிவலோகநெறியானை யறியச்சிந்தை தந்தவருளானை" எனப்பெரியார் கூறியிருத்தலுக்கேற்பப் பவசிந்தனையுடையவனேனும் அப்பாவத்தினை யொழித்து முன்னிடத்து அன்புவிளையச் செய்யாயாயின் எங்ஙனமுய்வேன் என்பதாம்.

நாதனை நாதா தீத நண்பனை நடுவாய் நின்ற
நீதனைக் கலந்து நிற்க நெஞ்சமே நீவா வென்றால்
வாதனை பெருக்கி யென்னை வசஞ்செய்து மனந்தான் மாய்க்க
போதனை செய்த னன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) நாதனை-இறைவனை, நாத அதீத-நாததத்துவங்களுக்கு மெட்டாத, நண்பனை-நண்பனை, நடுவாய்நின்ற - நடுநிலையிருந்த, நீதனை - நீதியானை, கலந்து நிற்க - கூடிநிற்க, நெஞ்சமே - மனமே, நீ வாவென்றால் -

நீவருகவென்றால், மனம் - என்மனமானது, வாதனைபெருக்கி—உலகவாசனையைப்பெருகச்செய்து, என்னை - அடியேனை, வசம்செய்து - வசீகரித்து, நன்மார்க்க போதனைசெய்தல் - நீமையானவுபதேசத்தைச்செய்தல், நன்றோ - நன்மையோ, பரிபூரணாநந்த வாழ்வே—, என்க.

(வி-ரை.) ஒருவன் மனத்தின்வழி தன்னை நடத்தின் இருவினைக் குள்ளாகவும், தன்வழி மனத்தை நடத்தின் இருவினையொப்புக்குள்ளாகவும் ஆவன் ஆகலின் என் மனம் நின்னை யடைய என்வழி வாராது என்னை யிழுத்துத் தீநெறியைச் சேரச்செய்தல் அழகோ வென்றனர். பிரபுலிங்க லீலை "கெடுக்க வல்லதுங் கெட்டவர் தங்களை-எடுக்க வல்லது மிம்மன மென்றதை-அடக்க வல்லவனைய படுக்கடல் - கடக்க வல்லவனுவன் கடிதரோ." என்றதனுற் காண்க. (கூ௩௩)

எண்ணிய வெண்ண மெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக் காசை
பண்ணியென் னறிவை யெல்லாம் பாழாக்கி யெனைப் பாழாக்குந்
திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற்
புண்ணிய நினக்கே யன்றோ பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) எண்ணிய-நான் நினைத்த, எண்ணம் எல்லாம் - நினைவனைத்தையும், இறப்புமேல்-மரணத்திலுக்குமேல் வருவதாகிய, பிறப்புக்கு-பிறப்பினுக்கு, ஆசைபண்ணி - விருப்பமாகச் செய்து, என் - அடியேனது, அறிவையெல்லாம் - அறிவு முழுதினையும், பாழாக்கி-பாழ் படுத்தி, என்னை - என்னையும், பாழ் ஆக்கும் - பாழாக்குகின்ற, திண்ணிய வினையை - வல்வினையை, கொன்று - கெடுத்து, சிறியனை-சிறியேனை, உய்யக்கொண்டால் - உய்விக்க ஏற்றுக்கொண்டால், புண்ணியம்-அப்புண்ணியம், நினக்கே அன்றோ-உனக்கே யல்லவா, பூரணானந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி - ரை.) எல்லா வகையான கேட்டிற்கும் வினையே காரணமாக விருத்தலின் அவ்வினையை யொழித்தாலல்லது முதல்வன் மனத்தின் கண்ணே விளங்கா னென்பார், வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற் புண்ணிய நினக்கே யன்றோ என்றனர். திருமந்திரம், "வினைகடிந்தா ருள்ளத் துள்ளொளிமேவித், தனை யடைந்தார்க்கெல்லாந் தத்துவமாய் நிற்ப னெனையடிமைகொண்ட வேந்திழை யீசன், கனைவினைக்காண வனுதியமாமே." என்றதனுற் காண்க. (கூ௩௪)

பத்திநீ பத்திக் கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ்
சித்திநீ சித்தர் சித்தித் திறமுநீ திறமார் மோன
முத்திநீ முத்திக் கான முதலுநீ முதன்மை யான
புத்திநீ யெனக்கொன் றுண்டோ பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) பத்தி நீ - பத்திரூபமா யிருப்பவனு நீயே, பத்திக்கு ஆன பத்தியினுக்கு ஆன, பலனும் நீ-பிரயோஜனரூபனா யிருப்பவனு நீயே, பல ஆ சொல்லும் - பலவகையாய்ச் சொல்லப்படுகின்ற, சித்தி நீ-சித்தர்களு நீயே, சித்தர்-சித்தருடைய, சித்தித்திறமும்-சித்தி வகைகளும், நீ-நீயே, திறம்ஆர்

-றதியாகிய, மோனமுத்தி ீ-மௌன முத்தியு ீயே, முத்திக்கு ஆன-முத்தியை யுதவுதற் குரிய, முதலும் ீ-முதல்வனு ீயே, முதன்மையான-முதன்மையாகிய, பத்தி ீ-அறிவு ீயே, எனக்கு ஒன்று உண்டோ-எனக்கொரு பொரு ளுளதோ, பூரணனந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி - ரை.) அறிவாலும், அறிவிப்பாலும், அறிவா யறிகின்றவனும், அறிகின்ற மெய்ப்பொருளும் முதல்வனே யாகி ஆன்மாவினுக்கு உபகரித்தா னிற்றலின் அவ்வான்ம சம்பந்தமாக விளையும் பத்திமுதலிய விளைத்தாம் முதல்வனே யெய்பார், எனக்கொன்றுண்டோ என்றனர். அற்புதத் திருவந்தாதி "அறிவானுந் தானே யறிவிப்பான் றானே, யறிவா யறிகின்றான் றானே-யறிகின்ற, மெய்ப்பொருளுந் தானே விரிசுடர்பா ராகாச, மப்பொருளுந் தானே யவன்." என்றதனாற் காண்க. (கஙஇ)

தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன்
பேயினுங் கடைய னாகிப் பிதற்றுதல் செய்த தன்றோ
தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வினை காலம்
போயின் தாற்று கில்லேன் பூரணா னந்த வாழ்வே.

(இ - ள்.) தாயினும்-தாயைக்காட்டிலும், இனிய-இனியனுன, நின்னை-தேவரீரை, சரண் என - அடைக்கலமாக, அடைந்த - அடைந்த, நாயேன் - நாயினேன், பேயினும் - பேயைக்காட்டிலும், கடையன் ஆகி-இழிந்தவனுகி, பிதற்றுதல் செய்தது - பிதற்றுவது, நன்றோ-நன்மையோ, தீயிடை - செந்தழலில், மெழுக ஆய்-மெழுகுபோல, நொந்தேன்-உருகினேன், தெளிவிலேன்-தெளிவிலாதேன், காலம்-காலம், வினை போயினது - பயனற் றொழிந்தது, ஆற்றகில்லேன் - தரிக்ககில்லேன், பூரணனந்தவாழ்வே—, என்க.

(வி - ரை.) தாயானவள் தன் புத்திரனுக்கு அவ்வவ் வமயங்களில் உடலில் உண்டாகும் நோயைப் போக்கி உடலைத் தேற்றுபவள், முதல்வனே "பிணியுடைய வடியாரைத் தீர்ப்பார்போலும்" என்றதற்கேற்ப உடனோயை யொழிப்பதுடன், "பண்டைவினையறுப்பார்" என்றபடி ஆன்மாவினுக்குள்ள வினைநோயினையும் நீக்குவாதலின், தாயினு மினியன் என்றனர். தேவாரம், "தாயினு நல்ல சங்கரனுக் கன்பா யவுள்ளத் தமுதருந்தப் பெறுர், பேயர் பேய்முலையுண் டுயிர்போக்கிய, மாயன் மாயத்துப்பட்ட மனத்தரே." என்றதனுற் காண்க. தேவாரம், "பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே" என்றதற் கேற்ப, வினைகாலம் போயினது ஆற்றகில்லேன் என்றனர். (கஙக)

மலைவளர்காதலி.

பன்னிரு சீர்க்கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கள் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பசியுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரொடும் திரிபவனாக்

கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் றாளிற்
கருத்தொன் றுமுண்டாகுமே
நதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்தவொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தைதீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதுசூத னன்றங்கையே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ - ள்.) நதி - பற்பல நதிகளையும் உண்ட-தன்னுள் அடக்கிக்கொண்ட, கடல் என-சமுத்திரமென்ன, சமயத்தை-பல சமயங்களையும், உண்ட-தன்னிடம்வைத்த, பரம்-மேலான, ஞான - ஞான சொரூபமாகிய, ஆனந்த ஒளியே-ஆனந்த சுடரே, நாதாந்த ரூபமே-நாததத்துவத்தினைக் கடந்த உருவே, வேதாந்த மோனமே-வேதமுடிவில் விளங்கும் மௌன நிலையே, நான் எனும்-நான்என்று சொல்லப்படுகிற, அகந்தை தீர்த்து - அகங்காரத்தை யொழித்து, என்-அடியேனது. மதி-அறிவை, உண்ட - விழுங்கிய, மதியான - அறிவுருவமாகிய.மதிவதன-பூர்ணசந்திரனுக்கு நிகரான முகத்தினை வாய்ந்த, வல்லியே-கொடிபோல்வாளே, மதுசூதனன்-நாரணனுக்கு, தங்கையே-தங்கையே, வரைராஜனுக்கு - மலையரையனுக்கு, இருகண்மணியாய் - இரண்டு கண்மணிபோல, உதித்த-அவதாரஞ்செய்த, மலைவளர் - இமயமலையினிடம் வளர்ந்த, காதலிப்பெண்-(தாய்தந்தையர்) விரும்பத்தக்க புத்திரியாகிய, உமையே-இறைவியே, கறை - விஷம், உண்ட - உட்கொண்ட, கண்டர்பால் - கண்டரிடத்து அமர்ந்த. அம்மை-அன்னையே, நின்தாளில் - உன் திருவடியினிடத்தில், கருத்தொன்றும்-நினைப்பொன்றும், உண்டாகுமேல் - உளதாயின், பதிஉண்டு-இடமுண்டு, நிதிஉண்டு-செல்வமுண்டு, புத்திரர்கள் - புதல்வர்களும், மித்திரர்கள்-நண்பர்களும், பக்கம் - உறவினரும், உண்டு - உண்டு, எக்காலமும்-எப்போதும், பவிசு உண்டு-திறமை உண்டு, தவிசு உண்டு - நற்சயனமுண்டு. திட்டாந்தமாக-திருட்டாந்தமாக, யமபடர் - யமதூதர், எனும் - என்கிற, திமிரம்-இருள், அணுகா-அணுகாத, கதி உண்டு - மோட்சமுண்டு, ஞானம் ஆம்-ஞானமாகிய, கதிர் உண்டு-சூரியனுண்டு, சதிர் உண்டு - திறமை உண்டு, காயசித்திகளும் உண்டு-தேகத்தை நீடித்த காலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும்படியான தன்மையுமுண்டு, என்க.

(வி - ரை.) பதியுண்டு-எனப்பொதுப்படக் கூறினமையின் மண்ணுலகத்தின் கண்ணே வேண்டிய இடமேயல்லாமல்,விண்ணுலகத்தின் கண்ணே வேண்டிய இடமும் உண்டாமெனவும், நிதியுண்டு என்றதனால் மண்ணுலகின்

வேண்டிய செல்வமே யல்லாமல் விண்ணுலகிலுஞ் சங்கநிதி பதுமநிதி உண்டாமெனவும், புத்திரர்களுண்டெனவே பழிபிறங்காப் பண்புடை மக்களும், மித்திரர்களுண்டெனவே உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல வாங்கேயிடுக்கண் களைபவராய நட்பினரும், பக்கமுண்டெனவே சுற்றத்தாரே யன்றி யாவரும் தன்பால் பட்சமாயிருப்பாரெனவும், பவிசுண்டெனவே திறமையேயன்றி நல் வாழ்வு முண்டெனவும், தவிசுண்டெனவே சுகசயனமேயன்றி அரச சிம்மா சனமுங்கிடைக்குமெனவும், யமபடர்களுக்கதிபதியுண்டென்றதனால் யமபடர ணுகும் பதமுத்திகளைக் கடந்திருக்கையிலேயே கிடைக்குமெனவும், ஞானத் திருண்டெனலால் ஞானவானாகப் பிரகாசிப்பதுடன் பயிர்க்கதிருமுண்டெ னவும், சதுருண்டெனவே திறமையுடைவருடன் றன்முன்னே சபைகூடிச் செய்யும் நடனமுண்டெனவும், காயசித்தியெனவே நீத்த காலமுடன் சகல சித்திகளு முண்டாமென்பதாம். பற்பல நதிகளும் வந்தடைதற்கு இடங் கொடுத்திருப்பதாய கடலென்ன பல்சமயங்கட்கும் இடமாயுள்ள சித்தாந்த சமயத்தின் கண்ணே விளங்கும் ஞானவொளியாகலின், ஆனந்த ஒளியே யெனவும், அபரஞானமனைத்திற்கும் காரணமாயுள்ள சாதகத்துவமானது சந் தியாகிய தான் குருவைப் பற்றிட்டித்ததனாலேயே விளையுமாகலின் நாதாந்த ரூபமே யெனவும், உபநிடதங்களினுல் கொண்டாடப்படுகிற பொருளாகலின் வேதாந்த மோனமே யெனவும், அறிவு ரூபமாக வென்றும் விளங்கிக்கொண் டிருத்தலின் மதியான வல்லியே யெனவும் கூறினர். திருமால் மதுவென்ப வனைக் கொன்றவராகலின் மதுசூதன னென்றனர். தேவைநகரி லெழுந் தருளியிருக்கின்ற தேவியார் திருப்பெயர் மலைவளர்காதலி. (கஅஎ)

தெட்டிலே வலியமட மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடையிலே நடையிலே
சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே
சிறுபிறை நுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே யடியிலேமேற்
பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழையவிட்டு
நெட்டிலே பலபாவ லதனிலே பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத்திலே
நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
ஞெபத்திலே புகுதஎன்
மட்டிலே மனதுசெல நினைகுறேன் மருள்வையோ
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்ணுமையே.

(இ - ள்.) வளம் மருவு - வளம்பொருந்திய, தேவை அரசே - தேவை நகர்க்கரசியே, வரைராஜனுக்கிரு கண்மணியாயுதித்த மலைவளர்காதலிப் பெணுமையே—, வலியமடமாதர்-வன்மையாகிய மடப்பத்தை யுடைய மாதரது தெட்டிலே-வஞ்சகத்திலும், வாயின் வெட்டிலே - வாயின் வெட்டுவார்த்தையிலும், சிற்றிடையிலே-சிறிய இடையிலும், நடையிலே - நடையிலும், சேல் ஒத்த-சேல்மீன்போன்ற. விழியிலே-கண்களிலும், பால்ஒத்த-பால்போன்ற, மொழியிலே-இன்சொலிலும், சிறுபிறை-சிறுபிறைபோன்ற, நுதல்கீற்றிலே-நெற்றிவகிரிலும், பொட்டிலே-அந்நெற்றியிலிட்ட பொட்டிலும், அவர்கட்டுப் பட்டிலே - அவரணிந்திருக்கும் பட்டாடையிலும், புனைகந்த பொடியிலே - பூசப்பட்ட பரிமளப் பொடியிலும், அடியிலே - பாதங்களிலும், மேல்-மேலிடத்து, பூரித்த-இறுமாந்த, முலையிலே - முலைகளிலும், நிற்கின்ற நிலையிலே-நிற்கின்ற நிலையிலும், புந்திதனை நுழையவிட்டு-புத்தியைப் புகவிட்டு, நெட்டிலே - மனம்போன போக்கிலே, அலையாமல் - உழலாமல், அறிவிலே-ஞான மார்க்கத்திலும், பொறையிலே - பொறுமையிலும், நின் அடியர் கூட்டத்திலே-உன் தொண்டர் குழாத்திலும், நிலைபெற்ற அன்பிலே-நிலைபெற்ற அன்பிலும், மலைவு அற்ற-மயக்கமற்ற, மெய்ஞ்ஞான நேயத்திலே-உண்மையான நேயத்திலும், உன் இருதாள்மட்டிலே-உன்இரண்டு திருவடியி னளவிலும், மனதுசெல-அடியேன்மனஞ் செல்லும்படி, நினது அருளும் - உன்னருளையும், அருள்வையோ-தந்தருள்வையோ, என்க.

(வி-ரை.) காமக்கிழத்தியர்களின் அங்கமுதலியவற்றில் மோகம் வைத்தலினால் அமணகமான கெடுதிவிளையுமென்பார், அவர்கள் நெட்டிலே அலையாதபடி நினதருளு மருள்வையோ என்றனர். பட்டினத்தார். "காதென்று மூக்கென்று கண்ணென்று காட்டியென் கண்ணெதிரே, மாதென்றுசொல்ல வருமாயை தன்னை மறலிவிட்ட, தூதென்றெண்ணமற் சுகமென்று நாடுமித் துறபுத்தியை, யேதென்றெடுத்துரைப்பே னிறைவாகச்சியேகம்பனே." என்றதனாற்காண்க. ஆகலின் அத்தகைய மாயா மோகத்தினைவிட்டு அடியார் கூட்ட முதலியவற்றை நோக்கவரின் பயனுளதாகுமாகலின,மனது செலினை நருளுமருள்வையோ என்றனர். பட்டினத்தார். அடியாருறவு மரன்பூசை நேசமு மன்புமன்றிப், படிமீதில் வேறுபயனுளதோ" என்றதனாற் காண்க தெட்டென்பது காமுகரை மயக்குமெத்து, வலியமடமாதர் என்பதற்குவலிய வந்தணையும் மடமாதரெனினும் பொருந்தும் என்னை? அத்தகையரால் விளையுமின்பத்திற்குஇடையூறு கோரிடல் இல்லையாகலின். திருப்புகழ். "புதை லெடுத்தனைபோலே யிருமுலையாலே வலியவணைந்த சுகம் போலே யொரு என்றதனாற்காண்க. வெட்டென்பது அன்பின்மிகுதியால் கடுமைக்குறிப்ப கப் பேசும் சொல், சிற்றிடையென்பது இல்லையெனச் சாதித்தற் கேதுவா வுள்ள சிறுமையினிறுதி யெல்லையுடையது. திருக்கோவையார். "பொட்டணி யானுதல் போயிறும்பொய் போலிடையென." என்றதனாற்காண்க. நடையை அன்னப்பேட்டினடை; ஷை "மருவளர்மாலையோர் வல்லியினொல்

யனநடை" என்றதனுற் காண்க. சேலொத்த விழியென்றது கயல்போல மிளிருங்கண். திருப்புகழ். "இலகியிருகுழை கிழிகயல் விழியினும்" என்றதனுற் காண்க. பாலொத்த மொழியாவது, பாலின்சுவைபோலும் சுவைவாய்ந்தமொழி. திருவாசகம். "பாலூறு தேன்வாய்ப் படிறீ கடைதிறவாய்" என்றதனுற்காண்க. சிறுபிறை நுதலாவது, பூர்வபட்சத்து அட்டமிச்சந்திரன்போன்றது. பொட்டாவது ஆடவரை வசிகரித்தற்பொருட்டு நெற்றியிலிடுந் திலகம். விறலிவிடுதூது. "சிக்காப்புள் - ஒட்டுக்குள் ளாவதுபோ லுள்ளபணக்காரர்களுன், பொட்டுக்குள் ளாகவென்று பொட்டிட்டாள்" என்றதனுற் காண்க. பூரித்த முலையென்றது, காமுகர் கண்களைக் கவர்வதாய்க் கச்சினுளடங்காது விம்மிப் புடைத்திறுமாந்துற் றிருக்கு முலை. திருக்கோவையார். 'புலியூரம் பலவர்க்குற்ற பத்தியர் போலப்பணைத் திறுமாந்த பயோதரத்து" எனவும், காளிமுந்து. "வனக்கொந்தளவஞ்சிபூஞ்சோலைத் தஞ்சிவளருமிரு, மனக்குன்றுசெய்யுந் தொழில்சொல்லவோ தமியேனைக்கண்டால், கனக்கும் புளகிக்கும் பூரிக்கும் பாரிக்குங் கண்கறுக்குஞ், சினக்குந் தனக்குமெனக்குமுண்டாக்குந் தினஞ் சண்டையே" எனவும், அரிச்சந்திரபுராணம் "இருப்பைவிட்டயனுர் நெடிதுநாட்டவஞ்செய் திருகையுஞ் சிந்தையும் வருந்திச், செருப்பயின்றிறந்த மதனனைச்சூட்டத் திருமுடிவேண்டுமென்றியானை, மருப்பையும் கும்பஸ்தலத்தையும் படைத்துத் தெளிந்தபின் படைத்த புளகிதபூரண முலையாள்" எனவும், கல்லாடம். "கல்லாக்கயவர்க் கருநூற் கிளைமறை சொல்லினர். தோமெனத்துணைமுலை பெருத்தன" எனவும் வருவனவற்றுற் காண்க. (௧௩௮)

பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
பொய்யென் றெனைக்காட்டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறு மில்லாத
போதபூ ரணவெளிக்கு
ளேதுமற நில்லென்று பாயமா வைத்துநினை
வெல்லாஞ் செய்வல்லசித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
யெளியேன் மறந்துய்வனே
வேதமுத லானநல் லாகமத் தன்மையை
விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாத செவிடர்க்கும்
வீறுவா தம்புகலும்வாய்
வாதரோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
மாமருந்துக் கமிர்தமே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) வேதம் முதலான - வேதமுதலாகிய, நல்லாகமத் தன்மை யை - சிறந்த ஆகமத்தன்மையினை, விளக்கும்-விளக்கிக் காட்டுகின்ற, உட் கண் இல்லார்க்கும் - அகக்கண்ணில்லாதார்க்கும், மிக்க-மேலான, நின் மகி மையை - உன்பெருமையை, கேளாத - கேட்காத, செவிடர்க்கும் - செவிட கட்கும், வீறுவாதம்-விஞ்சியவாதம், புகலும்-பேசும், வாய்-வாயையுடைய வாத நோயாளர்க்கும்-வாதநோயாளிகட்கும், எட்டாத-எட்டப்படாத, மு கண் உடை-மூன்றுகண்களையுடைய, மாமருந்துக்கு-பெரிய அமிர்தத்துக்கு 'அமிர்தமே-அமிழ்தாயிருப்பவளே, வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்தமலை வளர்காதலிப்பெண்ணமையே—, பூதமுதலாக-பிருதிவியாதிபூதமுதலாக, நா பரியந்தமும்-நாததத்துவம் வரைக்கும், பொய்என்று-பொய்யாமென்று, எ னைக்காட்டி - என்னையறிவுறுத்தி, என்போதத்தின் நடுவாகி - என்னறிவி னிடையாகி, அடிமீறும் இல்லாத-ஆதியந்தங்களில்லாத, போதபூரண வெ ளிக்குள்-ஞானபூரணமாகிய சிதாகாயத்தில், ஏதும் அற நில் என்று - ஒன்று மறநிற்பாயென்று, உபாயமாவைத்து-உபாயமாகவைத்து, நினைவு எல்லாம் எண்ணங்களையெல்லாம், செயவல்ல-பலிக்கச்செய்யவல்ல, சித்தாம் - ஞான மாகிய, இன்பவுருவைத்தந்த-சுகவடிவைத்தந்தருளிய, அன்னையே - தாயே நின்னையே-உன்னையே, எளியேன் - ஏழையேன், மறந்து உய்வனோ - மற துய்வேனோ, என்க.

(வி-ரை.) பிருதிவிதத்துவமுதல் நாததத்துவம் வரையில் உள் ளனைத்து நாமல்லவெனவும் நமக்கு அன்னியமெனவும் அவையனைத்து பொய்யெனவும் அவைக்கன்னியமாக நானுண்டெனவும் காட்டினையென்பா பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்யென்றெனைக்காட்டி என்றன சிவாகமக்கச்சிமாலை. "மண்ணாதி நாதவரையுரு நாமன் றெனமதியா, நல ஞறிவுரு நாமெனக்கண்டு மெய்ஞ்ஞானத்தின, லுண்ணாடியொன்றிரண டென்ன துறங்குவதன்றியுன்னைக், கண்ணாலறியப்படுமோ கச்சியேக பனே." என்றதனாற் காண்க. அறிவினையுணர்ந்து அறிவின்மயமாகி நின் நிலையிலேயே பேரின்பசுகம் விளையுமாகலின், அங்ஙனம் செய்தாயென்பா போதத்தினடு... இன்பவுருவைத்தந்த வன்னையே என்றனர். ஞானசார வெண்பா, "தன்னையறியத் தனக்கறிவாய் நின்றறிவு, தன்னையறிந்து தனி தடங்கித்-தன்னறிவு, மன்னறிவேயாகி வலத்தழியநின்றுவிடி, லந்நிலை சுத்தநிலையாம்." என்றதனாற் காண்க. நல்லாகமம் என்றதனால் ஆகமம் சி ப்புநூலெனவும் வேதம் பொது நூலெனவுமாம். உட்கண் என்பது ஞான கண். ஞானக்கண்ணில்லார்க்கு எட்டாத முக்கண்ணுடைமாமருந்து என் தனால், ஊனக்கண்ணாகிய பசுவறிவானும், அப்பசுவைப் பந்திக்கும் பாசவ வானும் காணப்படாதவனெனவும், ஞானக்கண்ணாகிய திருவடி ஞானத் லே காணத்தக்கவனெனவுமாம். சிவஞானபோதம். "ஊனக்கண்பாச மு ராப்பதியை-ஞானக்கண்ணினிற் சிந்தைநாடி" என்றதனாற்காண்க. ஞான கண் என்பதற்குத் திருவடி ஞானமென்பது ஆசிரியர் சிவஞானயோகிக சருத்து.

(௬௩

மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கலமெனவு
    மெய்யெலா முள்ளுடைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
    வேதனைக ளுறவேதனுந்
துடியிட்ட வெவ்வினையை வெவினேன் பாவிநான்
    றொடரிட்ட தொழில்களெல்லாந்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட் டாயதுன்
    றொண்டர்பணி செய்வதென்றோ
வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாரூரி
    லரிவையோர் பரவைவாயி
லம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
    ளடியீது முடியீதென
வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங் கிள்ளையே
    வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
    வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) அடியிட்ட-பழமையாகிய, செந்தமிழின் - செவ்வியதமிழின், அருமையிட்டு - அருமையைக்குறித்து, ஆரூரில் - திருவாரூரின் கண்ணே, அரிவை - அரிவையாகிய, ஓர் - ஒப்பற்ற, பரவை - பரவையென்னும் அருமைத் திருநாமமுடையாரது, வாயில்-தலைவாயிலாகிய, அம்மட்டும் - அத்தலைவாயில் வரைக்கும், அடியிட்டு-திருவடிகளைவைத்து, நடைநடந்தருள் - நடைநடந்தருளிய, அடிகள்-இறைவரது, அடி ஈது-மூலமாகிய திருவடியிது, முடி ஈது-திருமுடியாகிய ஈதுஇது, என-என்று, வடியிட்ட-தெளிவித்த, மறை-வேதங்களை, பேசு-பேசுகின்ற, பச்சிளங்கிள்ளையே-பச்சிளங்கிளியே, வளமருவு தேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை வளர்காதலிப்பெணுமையே—, மிடியிட்ட-வறுமையாகிய, வாழ்க்கைபால்-வாழ்க்கையினால், உப்புஇட்ட-உப்புவைத்த, கலம்எனவும் - மட்கலம்போலவும், மெய்யெலாம்-சரீரமனைத்தும், உள்உடைந்து - உள்ளுடைந்து, வீறிட்ட - மிகுந்த, செல்வர் - செல்வரது, தலைவாசல் - தலைவாயிலே, வாசமாய் - வாசமாகக்கொண்டு, வேதனைகள்உற-துன்பங்களையடைய, வேதனும்-பிரமனும், துடியிட்ட-விரைத்தற்குரிய, வெவ்வினையை-வெவ்வினைகளை, வவினேன்-வவிவிட்டான், பாவினேன்-பாவியாகியநான், தொடரிட்ட-தொடங்கின, தொழில்கள் எல்லாம்-தொழில்கள் அனைத்தும், துண்டிட்ட - துண்டிக்கப்பட்ட, சாண்கும்பியின் பொருட்டாயது - சாண்வயிற்றி னளவாயினவே, (இதுகடந்து) உன்றொண்டர்-உன்னடியார், பணி-பணிகளை, செய்வது என்றோ - செய்வதெந்நாலமோ, என்க.

(வி-ரை.) உப்பிட்ட பாண்டமானது மேலுக்கு நன்கு தோன்றினும் உள்ளே யுளுத்துப்பொடியா யுதிர நிற்பதுபோல, உடலும் மேலுக்கு நன்கு தோன்றினும் உள்ளே துக்கமுதலியவற்றால் சிதைந்திருக்கு மென்பார், உப்பிட்ட கலமென்றனர். பட்டினத்தார், "ஊறை யிறைக்கின்ற உப்பிருந்த பாண்டத்தை" என்றதனுற் காண்க. ஷை "செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம்பேசித் தினந்தினமும், பல்வினைக்காட்டிப் பரிதவியாமல்" என்றதற்கேற்ப, வீறிட்ட செல்வர்தம் தலைவாயில் வாசமாய் வேதனையுற என்றனர். உலகிலொவ்வொருவரும் செய்யுமுயற்சி யனைத்தும் வயிற்றின் பொருட்டாகலின், தொழில்களெல்லாம் துண்டிட்ட சாண்கும்பியின் பொருட்டாயதுஎன்றனர். பட்டினத்தார், "சிந்தைகெட்டுச் - சாணும் வளர்க்கவடியேன் - படுதுயர்சற்றல்லவே, என்றனர். செந்தமிழி னருமையிட்டு என்பது சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய திருப்பாட்டின் அருமையினைக் குறித்து என்றபடி. பரவைவாயில் அம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிகள் என்றது, பரவையாருடைய ஊடலைத் தவிர்க்கப் பேயும் உறங்கும் அர்த்தராத்திரியில் ஆளுடைய நம்பியின் பொருட்டுத் தூதுசென்ற திருவாரூர்த் தியாகராஜப் பெருமானை. திருவிளையாடற்புராணம். "பரவைதன் புலவிதீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும்பானு, ளிரவினிற் றூதுகொண்டோ னிணையடி முடிமேல்வைப்பாம்" என்றதனுற் காண்க. (௬௪௦)

பூரணி புராதனி சுமங்கலை சுதந்தரி
புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சகஸ்ரதள
புட்பமிசை வீற்றி ருக்கு
நாரணி மநாதீத நாயகி குணாதீத
நாதாந்த சத்தி யென்றுன்
னாமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
நானுச்ச ரிக்கவசமோ
வாரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
வகிலாண்ட கோடியீன்ற
வன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
மானந்த ரூபமயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) ஆர் - ஆத்திமாலை, அணி - அணிந்த, சடை - சடையினையுடைய, கடவுள் - சிவபெருமான், ஆரணி-வேதமுதல்வி, எனப்புகழ-என்று

துதிக்க, அகிலாண்டகோடி - அண்டகோடிகள் எல்லாவற்றையும், ஈன்ற - பெற்றருளிய, அன்னையே-தாயே, பின்னையும்-(பெற்றருளிய) பின்னும், கன்னியெனை - கன்னிகையென, மறைபேசும் - வேதங்கள் துதிக்கின்ற, ஆநந்தரூப மயிலே - சுகரூபமாகிய மயில்போல்வாளே, வார் அணியும்-கச்சையலங்கரிக்கின்ற, இருகொங்கை - இரண்டு தனங்களை யுடைய, மாதர்-மாதர்கள், மகிழ் - மகிழும்படியான, கங்கை - கங்கையினால், புகழ் - புகழப்பெற்ற, வளமருவுதேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்த மலைவளர் காதலிப் பெண்ணுமையே—, பூரணி-பூரணியென்றும், புராதனி-புராதனியென்றும், சுமங்கலை-சுமங்கலையென்றும், சுதந்தரி-சுதந்தரியென்றும், புராந்தகி-புராந்தகியென்றும், திரியம்பகி-திரியம்பகியென்றும், எழில்-அழகுவாய்ந்த, புங்கவி - புங்கவியென்றும், விளங்கும் - விளங்குகின்ற, சிவசங்கரி-சிவசங்கரியென்றும், சகஸ்ர தள - ஆயிரந்தளங்களுள்ள, புட்பமிசை - புட்பத்தின்மீது, விற்றிருக்கும் - எழுந்தருளியிருக்கும், நாரணி-நாரணியென்றும், மநாதீதநாயகி - மனதுக் கெட்டாத இறைவியென்றும், குணாதீதம்-குணங்கடந்த, நாதாந்தசத்தி-நாதாந்த சத்தியென்றும், உன்நாமமே-உனது திருநாமங்களையே, உச்சரித்திடும் - உச்சரிக்கின்ற, அடியார்-சிவனடியர், நாமமே - திருப்பெயர்களையே, நான் - அடியேன், உச்சரிக்க - செபிக்க, வசமோ - வசமாமோ, என்க.

(வி - ரை) சிவஞானசித்தியார், "அருளதுசத்தியா குமரன்றனக்கருளையின்றித், தெருள்சிவ மில்லையந்தச் சிவமின்றிச்சத்தியில்லை" எனவும், "எத்திறனின்றானீசனத்திறமவளு நிற்பள்." எனவும் வருவனவற்றால், பூரணி முதலிய திருநாமங்கள் முதல்வனைப்பற்றி முதல்விக்கு முளவதனால் இவ்வாறு கூறினர். சர்வவியாபியாய் விளங்கலின், பூரணியெனவும், முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம்பொருளாய் விளங்குபவளாகலின் புராதனியெனவும் கூறினர். எல்லாத் தேவர்கட்கும் எல்லாநூல்களிலேயும் மரணம் கேட்கப்படுகையால் அவர்கள் மனைவிமாரனைவரும் ஒவ்வோர் காலங்களில் அமங்கலையாவாரென்பது நிச்சயம். அங்ஙனம் முதல்வனுக்கு மரணம் கேட்கப்படாமையாலும் அநாதிநித்தியனென அருமறைகள்யாவும் அறுதியிட்டுக் கூறுதலினாலும் அவன்மனைவியினைச் சுமங்கலைஎன்றனர். சௌந்தரியலகரி. "வேதரஞ்சகன்மால் புரந்தரன் வேகசண்ட குபேரனே, டாதிடெண்டிசைபாலர் பொன்றவுமாதி யந்தமிலாததோர், நாதர்பொன்றிலரே தன்மங்கலநாணுறந்திறமாதலால், நிதமைந்தது யோகமம்பிகை நீலியென்பது பாவமே "என்றதனுர் காண்க, தன்வயத்தியாகலின் சுதந்தரியெனவும், திரிபுரநாசனியாகலின் புராந்தகி யெனவும், சுகத்தையுண்டாக்குபவளாகலின் சங்கரி யெனவும், ஆதாரங்களைக்கடந்த சிரத்திலே ஆயிரமிதழுடனே கூடியிருக்கும் தாமரையினடுவே வீற்றிருக்கின்றவளாகலின் புஷ்பமிசை வீற்றிருக்கும் நாரணியெனவும், பாசஞானத்திற் கெட்டாதவளாகலின் மநாதீத நாயகியெனவும், அசுத்த மாயாசம்பந்தமான குணங்களைக் கடந்து நாததத்துவத்திற்கு மேற்பட்டு விளங்குதலின் குணாதீத நாதாந்த சத்தியெனவும் கூறி

னர். ஈண்டு முதல்வியை நாரணி என்றதனால் முதல்வனுக்கு நாராயண நாமம் பெறப்பட்டது. இந்த நாராயணநாமம் விண்டுவிற்கு இடுகுறியென வும், முதல்வனுக்குக் காரணக்குறியெனவும் நியாயவாயிலா லெடுத்துக்கூறி னன்கு திராவிடமாபாடியத்தில் விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர் சிவஞானயோகிகள் யாண்டுக்காண்க. முதல்வன் சர்வான்மாக்களையும் தோற்றுவித்தூட்டியுறக்கி யனுக்கிரகித்து நிற்கையால், அகிலாண்டகோடியீன்ற அன்னையே என்ற னர். சிவஞானசித்தியார், 'பேசரியவுயிரையெலாம் பெற்றுநோக்கிப் பெரும் போகமவையளித்துப் பிறப்பினையுமொழித்திட், டாசகலுமடியருளத் தப்ப னுட னிருக்குமன்னை,'' என்றதனாற்காண்க. இங்ஙனம் உலகமனைத்தையும் பெருது பெற்றெடுத்த முதல்வியைக் கன்னிஎன்றது என்னையோவெனின், ஷை 'சிவஞ் சத்தி தன்னை யீன்றுஞ் சத்திதான் சிவத்தையீன்று, மூவந்திரு வரும் புணர்ந்திங் குலகுயிரெல்லாமீன்றும், பவன் பிரமசாரியாகும் பான் மொழி கன்னியாகுந், தவந்தருஞானத்தோர்க்கித் தன்மைதான்றெரியு மன் றே.'' என்றதனாற் காண்க. (சுசக)

பாகமோ பெறவுனைப் பாடவறி யேன்மல
  பரிபாகம் வரவுமனதிற்
பண்புமோ சற்றுமிலை நியமமோ செய்திடப்
  பாவியேன் பாபரூப
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
  சிந்தியேன் பேரின்பமோ
சேரவென் றுற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
  சிந்திக்கு தென்செய்குவேன்
மோகமோ மதமோ குரோதமோ லோபமோ
  முற்றுமாற் சரிய மோதான்
முறியிட்டெனைக் கொள்ளு நிதியமோ தேடவெனின்
  மூசுவரி வண்டுபோல
மாகமோ டவும்வல்ல னெனையாள வல்லையோ
  வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
  வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ-ள்.) உன்னை-உன்னை, பாகம் பெற-நபமுற, பாட அறியேன்- பாட அறிந்திலேன், மலபரிபாகம் வரவும்-மலபரிபாக முண்டாதற்கும், மன தில்-என் மனதினில், பண்புமோ-நற்குணமோ, சற்றும் இலை-சிறிதுமிலை, நியமமோ செய்திட-நியமம் பண்ணவென்றுலோ, பாவியேன்-பாவியாகிய வெனது, பாபரூப-பாவ வடிவாகிய, தேகமோ-உடலோ, திடம் இல்லை- வலிவு இல்லை, ஞானமோ-ஞானத்தை யென்றலோ, கனவிலும்-கனவிலும், சிந்தியேன்-நினையேன், பேரின்பம்-பேரானந்தத்தை, சேரவென்றுலோ- அடையவென்றுலோ, கள்ளமனதும்-வஞ்சமனமும், மெத்தவும்-மிகவும்,

சிந்திக்குது - ஆலோசிக்கிறது, என்செய்குவேன் - நான் என்னசெய்யக் கடவேன், மோகமோ - மோகமாத்திரமோ, மதமோ - மதமாத்திரமோ, குரோதமோ - குரோதமாத்திரமோ, லோபமோ-லோபமாத்திரமோ, முற்றும் மாற்சரியமோ-முற்றுப்பெற்ற மாற்சரியந்தானோ, (இவை யனைத்தும்)முறியிட்டு-முறியோலை யெழுதிக்கொண்டு, எனைக்கொள்ளும் - என்னை யடிமையாகக் கொள்ளும், நிதியமோ - (இவற்றினடுவே) பொருளை, தேடவெனின்-தேடவென்றாலோ, மூசு- (மலர்களின்) மொய்க்கும், வரிவண்டுபோல-கீற்றமைந்த வண்டுபோல, மாகம் ஓடவும் வல்லன் - (பூமியிலேயன்றி) ஆகாயத்தில் ஓடவும் வல்லேன், எனை - (இத்தகையனாகிய) அடியேனை, ஆளவல்லையோ - ஆட்கொள்ள வல்லையோ, வளமருவுதேவையரசே வரைராஜனுக்கிருகண்மணியாயுதித்த மலைவளர்காதலிப் பெண்ணுமையே—, என்க.

(வி - ரை.) பாகமென்றது சொன்னயம், தொடைநயம், பொருணயமுதலியவற்றை. செந்தமிழ்ப்பாட்டினைக்கேட்டுப்பயனளிப்பவன் பரமசிவனாதலால் பாடவறியேன் என்றனர். தேவாரம். "பாடுவார் பாடலுக்குவப்பாய் போற்றி" எனவும், "பாட்டுக்கு மாட்டுக்கும் பண்பாபோற்றி" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. மலபரிபாகமாவது ஆன்மாவினுக்கு இருவினையொப்பு வந்தவழி பாசம் விலகுதல். இப்பாகத்திற்குமனம் சாத்துவித நிலையிலிருக்க வேண்டுமாகலின் மனதிற் பண்புமோ சற்றுமிலை என்றனர். நியமமுதலிய கூடிய யோகத்தினில் நிலைபெற வனுசரித்தற்குத் திடம் வேண்டுமாகலின் திடமில்லை யென்றனர். ஞானமொன்றிருப்பதாக எக்காலத்து நினைத்திலேன் என்பார், ஞானமோகனவிலு நினையேன் என்றனர். இவற்றால் முறையே ஞானத்திற் சரியையாவது, ஞானத்திற் கிரியையாவது ஞானத்தில் யோகமாவது ஞானத்தில் ஞானமாவது முடித்திலே னென்றதாயிற்று. மோகம், மதம், குரோதம், லோபம், மாற்சரியமென்றதனால் காமத்தினையும் கூட்டுக. அறுவகை விகாரங்களிற் கட்டுப்பட்டுச் செல்வத்தின் பொருட்டு எத்திசையுந் தேடியலையு மென்றனக்கு அருள்கிட்டுமோ என்பார்-மோகமோ......ஆளவல்லையோ என்றனர். மேற்சொன்ன அறுவகை விகாரங்களுடன் இடும்பை அசூயை யிரண்டினையும் கூட்டி எண்வகையாகக் கூறுவாரு முளர். (கசஉ)

நூரேறு நரசுபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்
  தொக்கினுட் சிக்கிநாளுஞ்
சுழலேறு காற்றினிடை யழலேறு பஞ்செனச்
  சூறையிட் டறிவையெல்லா
நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி
  னட்பேற வுள்ளுடைந்து
நயனங்க ளற்றதோ ரேறு போலவே
  நானிலந் தனிலலையவோ

வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன்வென்று
விரையேறு மாலைசூடி
விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய்
வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
மனதுக் கிசைந்தமயிலே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்ணுமையே.

(இ-ள்.) **வேள்** ஏறு - மன்மதன் ஏறிநடத்தும், **தந்தியை** - (இருளாகிய) யானையை, **கனதந்தியுடன்** - பருத்த யானைகளுடன், **வென்று**-ஜயித்து, **விரையேறு**-வாசனைமிகுந்த, **மாலை** - மலர்மாலைகளை, **சூடி** - தரித்து, **விண்** ஆகாயத்தில், **ஏறு** - சஞ்சரிக்கின்ற, **மேகங்கள்**-மேகங்கள், **வெற்பு ஏறி**-மலையேறி, **மறைவுற**-ஒளித்துக்கொள்ள, **வெருட்டிய**-பயமுறுத்திய, **கருங்கூந்தலாய்**-கருமையான கூந்தலையுடையவளே, **வாள் ஏறு** - வாளின்றன்மையையொத்த, **கண்ணியே** - திருக்கண்களையுடையவளே, **விடை ஏறும்** - இடபம் ஊருர், **எம்பிரான்** - எம்பெருமானுடைய, **மனதுக்கு** - மனதினுக்கு, **இசைந்த** - ஒத்த, **மயிலே**-மயில் போன்ற சாயையுடையாளே, **வரைராஜனுக் கிருகண்மணியாயுதித்தமலை வளர்காதலிப்பெண்ணுமையே**—, **தூள் ஏறு** -(அழுக்கெனும்) அணுக்களடைந்த, **தூசுபோல்** - வஸ்திரம்போல, **வினை ஏறு** - கன்மஞ்சேர்ந்த, **மெய்எனும்** - சரீரமென்கின்ற, **தொக்கினுள்**-தோற்பையுள்ளே, **சிக்கி** - அகப்பட்டு, **நாளும்** - எந்நாளும், **சுழல் ஏறு** - சுழலினையுடைய, **காற்றினிடை** - காற்றிலகப்பட்ட, **அழல் ஏறு** - நெருப்புப்பட்ட, **பஞ்சு என** - பஞ்சுபோல, **அறிவை எல்லாம்** - என்னறிவை முற்றும், **சூறையிட்டு** - சூறையாடி, **நாள் ஏற நாள்ஏற**-நாள்கள் செல்லச்செல்ல, **வார்த்திகம் எனும்**-மூப்பு என்கிற, **கூற்றின்**-யமனது, **நட்புஏற** - சினேகமுண்டாக, **உள்ளுடைந்து** - மனங்கலங்கி, **நயனங்கள்** - நேத்திரங்கள், **அற்ற** - இழந்ததாகிய, **ஓர்** - ஒரு, **ஊர் ஏறுபோலவே** - ஊர்ப்பன்றிபோலவே, **நான்** - யான், **நிலந்தனில்**-உலகினில், **அலையவோ** - திரிய (உனக்குத் திருவுளந்தானோ.) என்க.

(வி-ரை.) வெண்மையான வஸ்திரத்தில் சிறிது சிறிதாக அழுக்கேறுவதுபோல்,ஆன்மாக்களெடுக்கப்பட்ட தேகந்தோறும்சிறிது சிறிதாகக் கன்மமடைந்து அறிவைமயக்கிப் புண்ணியபாவங்கட்குள் சிக்கும்படிச் செய்து அதனல் பல சென்மங்கொண்டு அலையும்படி கோருதலாயிற்றென்பார், தூளேறு ...... அலையவோஎன்றனர். தத்துவவிளக்கம், "பிணைந்தவக்கன்மம் பெருகியவாசை யணுநுகர்தற், கணைந்தனகன்மமிருவகைத்தாமரம் பாவமென்ப, தணந்து மணந்துதன் சார்பினிற் றேன்றுமன் சந்நிதியா, லுணர்ந்தவர் வித்தும் விளைவு மொப்பாமென வோதுவரோ" என்றதனுற்காண்க. எந்தவயதினும் இயமன்வருவதுஉலகவியல்பாயினும்இவ்வுண்மையறிஞருக்கேயன்றி

அஞ்ஞானிகட்குத் தோன்றுத. மூப்படைந்தபின் மரலிவருவனென்பது எத்தகையரும் அறிந்து எதிர்பார்ப்பது சகசமாகலின், நாளேறநாளேற வார்த்திகமெலுங் கூற்றினட்பேற என்றனர். கூந்தலின் கருமையினை நோக்க இருளும் யானையும் மேகமும் கொண்டகருமை நிகரல்லவென்பார், வென்று வெருட்டிய கருங்கூந்தலாய் என்றனர். (கசங)

பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரிய மாம்பேய்கள்
புந்திமுதலானபேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்களென்
போதத்தை யூடழித்து
வேதனைவ ளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன்
விதித்தானி வல்லலெல்லாம்
விழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
வித்தையை வியந்தருள்வையோ
நாதவடிவாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்டவெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழைய்வரு மேகமே
ஞானவா னந்தமயிலே
வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு முணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெணுமையே.

(இ - ள்.) நாதவடிவாகிய - நாதரூபமாகிய, மஹாமந்த்ர ரூபியே-மகாமந்திர ரூபமானவனே, நாதாந்த - நாதாந்தமாகிய, வெட்டவெளியே - வெறுவெளியே, நற்சமயமான - சைவசமயமான, பயிர் - பயிர், தழையவரு - செழிக்கவருகின்ற, மேகமே-மேகமே, ஞான ஆனந்த - ஞானானந்தங்களையுடைய, மயிலே-மயிலே, வாதம் இடு-குதர்க்கம்செய்கின்ற, பரசமயம் யாவுக்கும்-இதரசமயங்கள் எல்லாவற்றிற்கும், உணர்வு அரிய - அறிதலருமையாகிய, மகிமைபெறு-மேன்மைபெற்ற, பெரியபொருளே - பெரியவஸ்துவே, வரைராஜனுக்கிருகண்மணியா யுதித்தமலை வளர்காதலிப் பெருமையே-, பூதமொடு-பூதங்களுடன், பழகிவளர் - பழகிவளர்கின்ற, இந்திரியம் ஆம் - இந்திரியங்களாகிய, பேய்கள்-பேய்கள், புந்திமுதலான - புத்திமுதலாகிய, பேய்கள்-பேய்கள், போராடு - போராடுகின்ற, கோபாதி - கோபமுதலாகிய, ராக்ஷசப்பேய்கள் - (ஆகியவிவைகள்) என்போதத்தை-என்னறிவை, ஊடு அழித்து-உள்ளழித்து, வேதனை-துன்பத்தினை, வளர்த்திட-விருத்திசெய்யும்படி, சதுர்வேத வஞ்சன் - என்மனமறிப்பிரமன், விதித்தான் - வகுத்தான், இவ்வல்லல் எல்லாம் - இத்துன்பங்கள் எல்லாம், விழும்படிக்கு - கெடும்படிக்கு, உனது -

உன்னுடைய, மௌனமந்த்ரம்-மவுனமந்திரமாகிய, ஆதிக்யவித்தையை-மேன்மையான வித்தையை, வியந்து-மனமகிழ்ந்து, அருள்வையோ-அருளிச்செய்வையோ, என்க.

(வி - ரை.) பேய்பிடியுண்டானொருவன் அப்பேயின் வயப்பட்டு அப்பேயின் செயலனைத்தும் தனது செயலாய்த் தனக்கென வொருசுதந்தரமுமின்றி வாழுதல்போல, தத்துவத்துட் கட்டுப்பட்ட ஆன்மாவானது தத்துவத்தின் வயப்பட்டு அத்தத்துவத்தின் செயலனைத்தும் தன்னுடைய செயலாய்த் தனக்கென வொரு செயலின்றி வாழுத லனுபவமாகவிருத்தலின், அத்தத்துவத்தின் கூறாகிய இந்திரியங்களையும், புந்திமுதலானவற்றையும், கோபாதிகளையும் பேய்களென்றனர். இத்தத்துவப்பேய்களுடன் மொத்துண்டலைவதற்குக் காரணம் பிறப்பாகலினாலும், அப்பிறப்புக்குக்காரணம் பிரமனாகலினாலும் சதுர்வேதவஞ்சன் விதித்தான் என்றனர். வித்தையென்றது ஈண்டு ஸ்ரீவித்தையை அதாவது திரிபுரசக்கரத்தினை. இதுவருமாறு. நான்கு புறத்தும் வாயில்விட்ட மூன்று சதுரமிட்டு, அதனடுவே மூன்று வட்டமிட்டு, அதனடுவேசூழப் பதினாறிதழிட்டு, அதினடுவே சூழ எட்டிதழிட்டு, அதனடுவே வொருவட்டமிட்டு, அதனடுவே ஒன்பதுரேகை ஒன்றுக்கொன்றளவுபெற வெழுதித்துடைக்கும் இரேகை யளவறிந்து துடைக்க. துடைத்தபின் ஒன்பதுரேகையும், ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி சனி இராகு கேது என வொன்பது கோளின் பெயரும் முறையே பெறும். அவற்றுள் ஞாயிற்றைச் சனியுடனும், திங்களைக் கேதுவுடனும் வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும்கூட்ட நாற்பத்து மூன்று கோணமாகவிருக்கும். இம்முறையே யெழுதுவது சங்காரக்கிரமம். ஓர் முக்கோணம் அதற்கு மேல் எண் கோணமும், அதற்குமேல் பதின்கோணமும், அதற்குமேல் மற்றொருபதின்கோணமும், அதற்குமேல் பதினாலுகோணமும், அதற்குமேல் வட்டமும், எட்டிதழும், அதற்குமேல் பதினாறிதழும், அதற்குமேல் மூன்று வட்டமும், அதற்குமேல் மூன்று சதுரமும், ஆகமுறையே யெழுதுவது சிருட்டிக்கிரமம். விந்துவை முக்கோணத்தில் எழுதுவது கௌளமதம். முக்கோணத்தின் கீழாக ஓர் சதுரமிருக்கும். அதனடுவே விந்துவை யெழுதுவது சமயமதம். விந்து சிவன் வடிவும், முக்கோணம் சத்தி வடிவுமாம். இவ்வாறு எழுதிய விந்துவும் முக்கோணமும் சந்திரகண்டமென்றும், எண்கோணமும் இரண்டு பத்து கோணங்களும், பதினான்கு கோணமும் அக்கினி கண்டமென்றும், அதற்குமேலிருக்கிற நாலுவகையுஞ் சூரியகண்டமெனவும் பெயர் பெறும். இங்ஙனம் பெறுதலின் திரிபுர சக்கரமெனப்படும். ஆகவே மகாதேவிக்குத் திரிபுர சுந்தரி யெனப் பெயராயிற்று. மகா மந்தரரூபி யென்றது பஞ்சதசாட்சரி ரூபியா யிருத்தலே, வருமாறு - சிவத்தினுடைய வெழுத்தும், சத்தியினுடைய வெழுத்தும், மன்மதனுடைய வெழுத்தும், பூமியினுடைய வெழுத்தும், சூரியனுடைய வெழுத்தும், சந்திரனுடைய வெழுத்தும், காமனுடைய வெழுத்தும், திருமாலுடையவெழுத்தும்ஆகியவிவற்றைவிளங்

சவுரைப்பின் கூறிய விவை மூன்று கண்டமு முரியதாகப் பெறும். இறுதி மாயையினுடைய வெழுத்தொன்றையும் மும்முறையாக வமைத்துப் பதினேர்தாகப் பொருந்துகின்றது பஞ்சதசாட்சரியாம். இவற்றின் விரிவை உபதேச முறையா லுணர்க. (கூசச)

அகிலாண்ட நாயகி.

சந்த விருத்தம்.

வட்ட மிட்டொளிர்பி ராணவாயுவெனு
 நிகளமோ டுகம னஞ்செயு
மனமெ னும்பெரிய மத்த யானையையென்
 வசம டக்கின்மு மண்டலத்
திட்ட முற்றவள ராஜ யோகமிவன்
 யோக மென்றறிஞர் புகழவே
யேழை யேனுலகி னீடு வாழ்வனினி
 யிங்கி தற்குமனு மானமோ
பட்ட வர்த்தனர் பராவு சக்ரதர
 பாக்ய மானசுக யோகமும்
பார காவிய கவித்வ நான்மறை
 பராய ணஞ்செய்மதி யூகமு
மட்ட சித்தியுந லன்ப ருக்கருள
 விருது கட்டியபொ னன்னமே
அண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழுமகி
 லாண்ட நாயகியெ னம்மையே.

(இ-ள்.) வட்டமிட்டு - சுழன்று, ஒளிர்-பிரகாசிக்கின்ற, பிராணவாயு எனும் - பிராணவாயு வென்கிற, நிகளமோடு-விலங்குடன், கமனம் செய்யும்-நடக்கின்ற, மனம் எனும் - மனமென்கிற, பெரிய மத்தயானையை - பெரிய மதயானையை, என்வசம் - அடியேன்வசம், அடக்கின் - அடங்கும்படிச் செய்தால், மும்மண்டலத்து-மூன்றுலகங்களிலும், இட்டமுற்ற-விரும்பத் தகுதியான, வளம்-வளம்பொருந்திய, ராஜயோகம்-ராஜயோகமே, இவன் யோகம் என்று - இவனது யோகமென்று, அறிஞர் புகழ-அறிஞர் புகழும்படி, ஏழையேன்-எளியேன், உலகில் நீடுவாழ்வன் - உலகில் நெடுங்காலம் வாழ்வேன், இனி - இனி, இங்கு - இவ்விடத்து, இதற்கும் - இதற்கும், அனுமானமோ - அனுமானந்தானோ, பட்டவர்த்தனர்-அரசர்கள், பராவு-துதிக்கத்தக்க, சக்ரதர - சக்ரவர்த்தித்துவமென்கிற, பாக்யமான-பாக்கியமாகிய, சுகயோகமும்-சுபயோகத்தையும், பாரகாவிய - பெருங்காவிய, கவித்வம்-கவித்வத்தையும், நான்மறை - நான்கு வேதங்களை, பராயணஞ்செய் - பாராயணம் செய்யும்படியான, மதியூகமும்-மதிநுட்பத்தையும், அட்டமாசித்தியும்-அட்டமாசித்திகளை

யும், நல் அன்பருக்கு - நல்ல அடியார்கட்கு, அருள - செய்ய, விருதுகட்டிய - விருது கட்டிக்கொண்ட, பொன் அன்னமே - சுவர்ண அன்னம்போல்பவளே, அண்டகோடி புகழ் - உலகனைத்தும் புகழ்கின்ற, காவை - திருவானைக்காவில், வாழும் - வாழ்கின்ற, அகிலாண்டநாயகி - அகிலாண்டநாயகி யென்னும், என் அம்மையே - என் தாயே, என்க.

(வி - ரை) சிவராஜ யோகத்தினுக்கு முக்கிய சாதனம் மனவொடுக்க மாகலினாலும், அம்மன வொடுக்கம் பிராண வாயுவினை யடக்குதலினா லுண்டாகு மாகலினாலும், மனமென்னும்யானைக்கு நிகளமா யிருப்பது பிராணவாயு வென்றனர். இச் சாதனத்தினையே பிராணாயாம மென்பார். திருமந்திரம், "ஏற்றியிறக்கி யிருகாலும் பூரிக்கும், காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கறிவாரில்லை, காற்றைப்பிடிக்கும் கணக்கறிவாளர்க்குக், கூற்றையுதைக்குங் குறியதுவாமே." என்றதனாற் காண்க. யோகமென்பது. ஆனந்த விளைவிற்கு ஏதுவான சைதன்னிய ஆன்ம ஒருமைப்பாடேயாம். பட்டினத்தார், "மாயநட்போரையு மாயாமலமெனு மாதரையும், வீயவிட்டோட்டி வெளியே புறப்பட்டு மெய்யருளாந், தாயுடன் சென்று பின்றாதையைக்கூட்டிப் பின்றாயைமறந், தேயுமதே நிட்டையென்றா னெழிற்கச்சி யேகம்பனே." என்றதனாற்காண்க. சன்மார்க்க சைவரனைவரும் இலேசாக வருத்தமின்றிச் செய்யப்படுவதைப்பற்றி இது ராஜயோகமென்று வழங்கப்படுவதாயிற்று. எனவே, சீவான்மாவின் கணுள்ள அறியாமையினைச் சிறிது சிறிதாக அகற்றி அதனறிவை விளக்கி யிறைவனுடைய ஞானசத்தியிற் றோய்விக்கு முயற்சியே இராஜயோக மெனப்படும். சீவனைப்பக்குவப்படுத்தி ஆணவத்தை நீக்கி வருகின்ற இறைவனருட் சத்தியே அறிவும் ஆனந்தமுமாய் நின்று ஆன்மாவுக்குப் பஞ்சகஞ்சுக வாயிலாய் அவற்றைச்சிறிது சிறிதாய் நுகர்வித்துப்பின் அக்கஞ்சுகமெல்லாம் முழுதும் உருவி அதனைத்தன்வயப்படுத்திக்கொள்ளுமென்பதும் அங்ஙனம்உபசரித்து வருகின்ற திருவருட் சத்தினியல்பை யறிந்து அதனுட் படிந்து பேரின்பானுபவமெய்துதலே சிவராஜயோகப் பயன். இப்பய னுண்டாகவே யெல்லாப்பயனுமுண்டாகி நித்திய வாழ்வை யடைவேனென்பார், உலகினீடு வாழ்வன்என்றனர். கோடீச்சுரத்தன்மையும், கவீச்சுரத்தன்மையும், யோகீச்சுரத்தன்மையும் தனது அன்பருக்கு முதல்வி யுபகரித்து வருவது திண்ணமாகலின் அன்பருக் கருளவிருது கட்டிய பொன்னன்னமே என்றனர். (கூசு)

பெரிய நாயகி விருத்தம்.

காற்றைப் பிடித்துமட் கரகத் தடைத்தபடி
கன்மப் புனற்கு ளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்து ளெனையிருத்திச்
சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
துருத்திக்குண் மதுவென்னவே

துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல்செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிரதனை
நாட்டிப் புலப்பட்டியு
நமனென தீப்பூடு மணுகாமல் முன்னின்று
நாடுசிவ போகமான
பேற்றைப் பகுந்தருளி யெனையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்டகோடி
பெற்றநா யகிபெரிய கபிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகியம்மையே.

(இ - ள்.) காற்றைப் பிடித்து - வாயுவினைப்பற்றி, மட்கரகத்து - மண் கலயத்தில், அடைத்தபடி - அடைத்ததுபோல, கன்றப்புணர்க்கள் - கருமமாகிய ...தில், ஊறும் - ஊறிக்கொண் டிருக்கும், கடைகெட்ட - இழிந்த, நவவாயில் பற்ற - ஒன்பதுவாயில்களை யுடைய, பசுமட்கலம் - பச்சைமண் பாத்திரம் ...பான்ற, காயத்துள் - தேகத்தினுள்ளே, எனை - அடியேனை, இருத்தி - இ...க்கச் செய்து, சோற்றை - அன்னத்தை, சுமத்தி - ஏற்றி, நீ - நீ, பந்தித்து ...டி, வைக்க - வைக்க, இருத்திக்கள் - இருத்தியி லடைத்துவைத்த, மது...ன்ன - கள்ளைப்போல, துள்ளித் துடித்து - துள்ளிப் பதைத்து, என்ன பே... - என்னலாபம், பெற்றேன் - அடைந்தேன். (ஒன்றுமில்லை யாதலால்,) ... - நீ, அருள் - உன் திருவருளாகிய, தோயம் - நீரை, பாய்ச்சல் செய்து - பாய்...தி, நாற்றைப் பதித்தது என - நாறு பதித்தாற்போல, ஞானம் ஆம் - ஞான...கிய, பயிரதனை - பயிரை, நாட்டி - நட்டு, புலம் - ஐம்புலன்களாகிய, பட்...டியும் - பட்டிமாடுகளும், நமன் ஆன - யமன் என்று சொல்லப்படுகிற, தீப்பூ...டும் - தீப்பூடும், அணுகாமல் - சேராமல், முன்னின்று - எதிரில் நின்று, நாடு - ...ரும்புதற்குரிய, சிவபோகம் ஆன - சிவானுபவமாகிய, பேற்றை - பலனை, பகு...ந்து அருளி - பகுத்தருளி, எனை - அடியேனை, ஆள வல்லையோ - ஆள வல்லையோ, ...ரிய - பெரிதாகிய, அகிலாண்டகோடி - அகிலாண்டகோடிகளை, பெற்ற - ...ன்ற பெற்ற, நாயகி - இறைவியே, பெரிய - பெரிய, கபிலைமாநகர் - கபிலை ...நகரில், மருவு - எழுந்தருளி யிருக்கிற, பெரியநாயகி அம்மையே - பெரிய ...நாயகியம்மையே, என்க.

(வி - ரை.) காற்றினுக்குச் சமானமான உயிரையும் மண்பாண்டத்திற் ...க் சமானமான உடலையும் சம்பித் தோற்பையில் கள் பொங்குவதுபோல உ...யில் வீணே குதித்தாடித் திரிவதில் யாதொரு பிரயோசனமு மில்லையென ...ம், மண்ணாகிய கழனியில் அருளாகிய நீரினைப் பாய்ச்சி, ஞானமாகிய பயிரை ...விளைவித்து புலன்களாகிய மாடுகள் மேய்ந்திடாமலும், யமனாகிய பூண்டு வி...ளையாமலும் காத்துச் சிவபோகமாகிய நெல்லினைக் கொள்ளவேண்டுமென்பதே பி...ரதான மாமென்பதாம். சிவபோகமாவது, படித்துக்க ளிரண்டிலும் ஒன்று

விளங்குவதாகிய இதாகிதங்கட்கேற்ற சத்தாதி விஷயங்களில் எவ்விஷய வந்து தாக்கினும் அவ்விஷயம் எதிரிட்டுப்பார்த்து இது மாயாகாரிய மாகி தனுகரணபுவனபோகங்களின் விகற்பமென்றும், அவ்விஷயங்களி னின்று விளங்குவதாகிய இதாகிதங்கள்கன்மத்தின் விகற்பமென்றும் கண்டு, அவ் ஷயங்களை அதுவதுவாகப் புசித்தமான்மாவை நித்தியனாய்ப்பூரணனா யறி யிருக்கினும் தானுமொன்றையு மறிதற்கறிவில்லையென்று முறைமைமை யுள்ளபடி தரிசித்து, அவ்வான்மாவின் அறிவுக்கறிவாய்நின்று இவ்விஷ போகங்களை இடைவிடாமற் பாகமறிந்தூணர்த்தின்றத் திருவருளையு முன் படி தரிசித்து, அவ்வருளின் நிறை வெல்லாந் தன்வடிவாகவுடைய பூர விஃபமெனக் கண்டித்துக் குருமூர்த்தமாயெழுந்தருள மானுடச்சட்டை ரித்துவந் துபதேசித்த அனுக்கிரகத்தை உள்ளபடிதரிசித்து, இவ்விடத்தி வந்து பொருந்தப்பட்ட சத்தாதி விஷயங்களையெல்லாம் அவ்வனுக்கிரகத் னால் பொருந்திப்பார்த்து, இவ்விஷயபோகங்களின் வழித்தாய்த் தீவினை ச்செய்விப்பதும் அனுக்கிரகமாகிய திருவருள் தானே நல்வினையைச் செய் ப்பதும் அத்திருவருள் தானே நன்மை தீமைகளை யறியும்படி புசிப்பாகி த விஷயபேதங்களும் அவ்வனுக்கிரகமாகிய ஆன்மவர்க்குத் தாக்கும் சட கிய பாசசாலங்களுக்கு மொன்றை யொன்றறியவும் ஒன்றையொன்று ருந்தவும் ஒருசற்றுஞ் செயலில்லையென்னும் முறைமையை உள்ளபடி தரி த்து அப்பொருளோடிசைவதுவேயாம். உண்மைநெறி விளக்கம். "எப்பொ ள்வந்துற்றிடினு மப்பொருளைப்பார்த்தங், கெய்து முயிர்தனைக் கண்டிங் வுயிர்க்குமேலா, மொப்பிலருள் கண்டுசிவத்துண்மைகண்டிங், குற்றதெல் மதனாலே பற்றிநோக்கித், தப்பினைசெய்வதுமதுவே நினைப்புமது தானே, ருமுணர்வு புசிப்புமது தானே யாகி, யெப்பொருளு மசைவில்லை யெனவந், பொருளோ, டிசைவதுவே சிவயோகமெனு மிறைவன் மொழியே." என் னுற் காண்க. (௬௪

தந்தைதாய்.

தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
　　சகமனைத்து மவுனியரு டழைத்தபோதே
யிந்திரசா லங்கனவு கான னீரா
　　யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே.

(இ - ள்.) தந்தைதாய் - பிதா மாதா, மகவு - பிள்ளை, மனை - மனை வாழ்க்கை - (இவர்களுடன் கலந்துவாழும்) வாழ்வு, யாக்கை - சரீரம், சக உலகம், அனைத்தும் - இவையனைத்தும், மௌனி - மவுன குருவினுடைய ருள் - திருவருள், தழைத்தபோதே - உண்டாயினபோதே, இந்திரசா இந்திரசாலம், (ஆய்) கனவு-கனவாகவும், கானல்நீர் ஆய்-கானற்சலம் போ வும், இருந்ததுவே - இருந்ததே, இவ்வியற்கை - இச்சுபாவம், என்னே னே - யாதே யாதே, என்க.

(வி - ரை.) உயிர்க்குயிராய் அகண்டாகாரபரிபூரணமாகிய சர்வமு மையுங் கொண்டிருக்கிற முதல்வன் ஞானமே திருமேனியாக்கொண்டு

மூர்த்தமாயெழுந்தருளிவந்து, சத்திநிபாதம் பதிந்தபக்குவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்தமாத்திரத்தில், உற்றார் வெறுப்பும், உடல் வெறுப்பும், உலக வெறுப்புமுண்டாவன சகலாகலின் அப்பனமே தனக்குண்டாயிற்றென்பார் மௌனியரு டழைத்தபோதே........பிருந்ததுவே என்றனர். திருவருட்பன். "ஆறறிவா ரெல்லா மகன்ற நெறியருளும், பேரறிவான் வாராதபி" எனவும், நானாகாவெண்பா. "எற்றும் புவியிடத்தி லிந்திரசாலங்கனைக் கிர்க்குமிழி பெய்த்தேர் கனைப்புமறப - பார்க்குமாறு, போலவலே ல்லாத ரப்வாழ்வை மெய்வாழ்வென், றேலவிலே லலாவாறென்" எனவும், "ஒழி பிறப்பெல்லா முடனுகிவேறாய்க், கழிந்தவர்களெல்லையில்லை கண்டாய் - ழிந்தவலிற், றந்தைதாய் தம்பிதமையன் புதல்வனென, வந்ததாலுள்ள க்கு." எனவும் வருவனவற்றால் முறையேகாண்க. (கசஎ)

என்னைநான் கொடுக்கவொருப் பட்ட கால
　　மியாதிருந்தென் னெவைபோயென் னென்னை நீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணை வாரி
　　யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்லாய்.

(இ - ள்.) என்னை - (ஆன்மாவாகிய) என்னையே, நான்கொடுக்க - நான் வரிருக்குத் தத்தஞ்செய்ய, ஒருப்பட்டகாலம் - சம்மதித்தகாலத்தில், யா இருந்து என் - எது எனக்கிருந்து என்னப்பிரயோஜனம், எதுபோய்என் - என்னைவிட்டுப் போயினும் கஷ்டமென்ன, என்னைவிட்டு நீங்கா - எக்காலத்தும் என்னைவிட்டுப் பிரியாத, அன்னைபோல் - தாயைப்போல், அருள் பொழியும் - அருண்மையைச் சொரிகின்ற, கருணைவாரி - கருணைசமுத்திர, ஆனந்தப்பெருமுகிலே - இன்பப்பெருமேகமே, அரசே - அரசனே, சொல்லாய் - சொல்வாயாக, என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாவாகிய தன்னை ஆசிரியர்தந் திருவடியில் சிவார்ப்பணம் செய்தபின்னர் அவ்வான்மாவினுக்கு இதுகாறும் இன்றியமையாது ண்டுவனவாக விருந்த உடலும் பொருளும் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை என்பார், என்னைநான் கொடுக்கவொருப்பட்ட காலமியாதிருந்தென் னெவை போயென் என்றனர். இருப்பது உடல், போவதுபொருள். (கசஅ)

அரசேநின் திருக்கருணை யல்லா தொன்றை
　　யறியாத சிறியேனுதனுன் முத்திக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங்
　　கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட் கண்டேன்.

(இ - ள்.) அரசே - அரசனே, நான் - யான், நின் - தேவரீரது, திருக்கருணை - திருவருளை, அல்லாது - அன்றி, ஒன்றை - வேறொருபொருளை, அறியாத - அறிந்துகொள்ளாத, சிறியேன் - சிறியனேன், அதனால் - ஆதலால், முத்திக்கரை - முத்தியாகியகரையை, சேரும்படிக்கு - அடையும்வண்ணம், உன் - தேவரீருடைய, அருள் - திருவருளாகிய, புணையை - மரக்கலத்தை, கூ

ட்டும் - கிடைக்கச் செய்கின்ற, கைப்பிடியே - உன்கைப்பிடியே, கடைப்பி டி ஆ - கருமம் முடிக்கும் துணிவாக, கருத்துள் - மனத்தில், கண்டேன் - பார்த்தேன், என்க.

(வி - ரை.) எவ்விதத்தாலும் திருவருளையொழியத் தனக்காயதோர் தலைமையைக் காணாதபடியால், அத்திருவருளே தலைமையுடையதெனக் க ண்டு அத்திருவருளே தாரகமாகக்கொண்டு முதல்வன் திருவடியினையடைய வேண்டு மென்பதாம். திருவருட்பயன். "அருளிற்பெரிய தகிலத்து வேண்டு ம், பொருளிற்றலையிலதுபோல்" எனவும், 'அருளொடுக்கூடி யரன்பாலொன் று, யருளை மறந்தபின்னறியகிலேன்" எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. ()

கண்டேனிங் கென்னையுமென் றன்னையு நீங்காக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்
விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ள வேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றோ.

(இ - ள்.) இங்கு - இவ்விடத்தில், என்னையும் - அடியேனையும், கண் டேன் - பார்த்தேன், என்றனையும் - என்னையும், நீங்கா - நீங்காத, கருணை ம் - கருணையினையும், நின் தன்னையும்-தேவரீரையும், நான் - அடியேன், கண் டேன் கண்டேன் - பார்த்தேன் பார்த்தேன், (ஆனால்) விண்டேன் என்று இவ்வண்மையினை வெளிப்படச் சொன்னேனென்று, என்னை - அடியேனை புறம்பு ஆ - வெளியாக, தள்ளவேண்டாம - தள்ளவேண்டாம், விண்டதும் (இங்ஙனம) நான் சொன்னதும், நின் - தேவரீரது, அருள்களிப்பின் - திரு ருட்களிப்பாலாகிய, வியப்பால், அதிசயத்தால், அன்றோ-அல்லவோ, என்க

(வி - ரை.) திருவருட்பிரகாசத்திற பிரிவறக்கலந்து நின்று அப் பி காசத்தின் வல்லமையைக்கொண்டு யாவையினும் வியாபித்தறிகின்றவனாகி வான்மா தன்னையும் தலைவனையும் இடைநின்ற திருவருளையும சுட்டாது அனுபவிப்பனாகலின் ஆன்மதரிசனமும, திருவருட்டரிசனமும், சிவதரிசன மும் கண்டேனென்றனர், திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை. "ஞான நாட்டம் பெற்றனன் பெற்றபின், நின்பெருந்தன்மையுங்கண்டேன் காண் டலு, மென்னையுங்கண்டேன் பிறரையுங்கண்டேன், நின்னிலையனைத்தினும் கண்டேமென்னை நின்னைக்காணுமாந்தர், தன்னையுங்காணுந் தன்மையே ரே" என்றதனாற்காண்க. "கண்டவர்விண்டிலர்" என்றதற்கேற்ப இங் ஙனம் கண்ட அருணிலையைப்பிறரறியச் சொல்வது கூடாதாயினும், நான் பெற்றவின்பம் பெறுகவிவ்வையகம்" என்றபடி அருண்மேலிட்டாலுரை தனரென்பார், விண்டது நின்னருள் என்றனர். (கூ௰)

ஓமென்ற சத்தவெளி யொன்றே நின்றிந்
துயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டா வின்பத்
தேனென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவிலாசம்.

(இ - ள.) ஓ என்ற - ஓவென்று கொண்டாடத்தக்க, சுத்தவெளி - வெறுவெளி, ஒன்றே நின்று - ஒன்றின்கண்ணேநின்று, இங்கு - இவ்விடத்தி ன்ன, உயிரையெல்லாம் - உயிர்களையெல்லாம், வம்மின் என - வாருங்களென் றழைத்து, உவட்டா இன்பம் - தெவிட்டாத ஆனந்தத்தைத்தருகின்ற, தே என்ற - தெய்வமென்று சொல்லப்படுகின்ற, நீ - தேவரீர், கலந்து கலந்து - கூடிக் கூடி, முத்திசேர்த்தனையேல் - மோட்சத்தில் சேர்த்தனையாயின், செகவிலாசம் - பிரபஞ்சலீலை, குறைவு ஆமோ - குறைவுபடுமோ, என்க.

(வி - ரை.) பஞ்சகிருத்தியம் கிரமமாக நடக்கவும பக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள்மாத்திரம் முத்தியிற் கலக்கவும் அல்லாதவர்கள் உலகில் இறப்பிற் பிறப்பிற் கட்டுப்பட்டுழலவும் நடந்துவரும் ஒருபெரு நியதித் தத்துவத்தை மாற்றி ஏககாலத்தில் ஆன்மாக்களனைவரையும முத்தியங்கரைசேர்க்கில் என்ன கெடுதி விளையுமென்பார், குறைவாமோவென்றனர். உலகத்தின்டாட்டத்தை நோக்கி யிங்ஙனங் கருணைமிகுதியாற் கூறினரேனும், நியதித் தத்துவ மாறுபடாது என்பது நிச்சயம். (கூருக)

செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதருவண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பையணுத் திரளை யெல்லா
மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச் செய்யும்
வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம்.

(இ - ள.) செகத்தை எல்லாம், உலகமனைத்தையும், அணுவளவும் - அணுமாத்திரமும், சிதருவண்ணம் - செடாதவகை, அணுவில் - பரமாணுவிடத்து, வைப்பை - ஒடுக்குவை, அணுத்திரளை எல்லாம - பரமாணுத்திரளையெல்லாம், மகத்துவமா - ஆச்சரியமுண்டாக, பிரமாண்டம் ஆக - பெரியசெகமாக, செய்யும் - உண்டாக்கும், வல்லவா - வல்லவனே, எலலாம் - யாவும், நீ - தேவரீர், நினைந்த ஆறே - சங்கற்பித்தபடியே, என்க.

(வி - ரை.) சர்வசங்காரகாலததில் பிரபஞ்சமனைத்தையும் ஒடுக்குகிற காலத்தில்மாயாகாரணத்தை யடையுமுன்னின்ற அவசரம் அணுவளவாக நிற்கு மாகையாலும், மறுபடியும் காரியபபடுகிறகாலத்தில் அவ்வணுகாரணமாகப் பிரபஞ்சமாக விரியுமாகலினாலும் இவையெல்லாம் காரிய காரணப்படுகிற காலத்து ஒருசிறிதும் இல்லாதவாறாமலும், உள்ளதுபோகாமலும் நியதியாக நடப்பது முதல்வன சங்கற்பத்தின்படியே யாகலான், வல்லவா நீ நினைந்தவாறே யெல்லாம் எனறனர். (கூருஉ)

சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட்
கனியேயெனக் குருகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ.

(இ - ள.) சொல்லாலே - சொற்களினாலே, வாய்துடிப்பதல்லால் - வாய்படைத்தல்லல்லாமல், நெஞ்சம - மனம், துடித்து - பதைத்து, இருகண்

இரண்டுகண்கள், நீர் அருவி - நீர் அருவியினைப்போல, சொரிய - பொழிய, தேம்பி - வாடி, கல்லால் - கல்லால விருட்சத்தின்கீழிருக்கின்ற, முக்கண் கனியே - திரிநேத்திரதாரியாயுள்ள கனியே, கல்லால் எய் இருந்த - கல்போல் சமைக்கப்பட்டிருந்த, நெஞ்சும் - மனமும், நெக்கு - நெகிழ்ந்து, உருகிடவும் - உருகவும், காண்பேனே - காண்பேனே, என்க.

(வி - ரை.) மடமடெனப் பற்பலப்பாக்களை யெடுத்துக்கூறி வாசாகைங்கரியமாக எல்லாவனுபவமும் அனுபவித்தாரைப்போலப் பேசுவதன்றி, உள்ளபடி கண்ணீருங்கம்பலையுமாகநின்று மனநெகிழ்ந்து நில்லேன் என்பார், உருகிடவும் காண்பேன் கொல்லோ என்றனர். (கூ௩)

பெற்றவட்கே.

பேற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறுப்பேதை யறிவாளோ பேரா னந்த
முற்றவர்க்கே கண்ணீர்கம் பலையுண் டாகு
முறாதவரே கன்னெஞ்ச முடைய ராவார்.

(இ - ள்.) பெற்றவட்கே - (பிள்ளை) பெற்றவட்கே, அந்தவருத்தம் - அந்த (கருவுயிர்க்குந்) துன்பம், தெரியும் - தெரியும், பிள்ளைபெறுப்பேதை - பிள்ளைபெறாத பேதைப்பெண், அறிவாளோ - (அந்தவருத்தம்) அறிவாளோ, (அறியாள் அதுபோல) பேரானந்தம் - பெரிய சிவானந்தம், உற்றவர்க்கே - அனுபவிப்பவர்கட்கே - கண்ணீர் - கண்ணீரும், கம்பலை - நடுக்கமும், உண்டாகும் - உளவாகும், உறாதவரே - (ஆனந்தம்) அடையாதவரே, கல் - கல்போன்ற, நெஞ்சம் - மனதை, உடையர் ஆவார் - உடையவர்களாவார்கள். என்க.

(வி - ரை.) பிள்ளைபெற்றவட்குப் பெறுதற்கேதுவாகியிருந்த காரியானுபவம் நினைக்குந்தோறும் தோன்றும். அதுபோன்று சிவானந்தம் பெற்றவர்க்கு அவ்வானந்தம் விளைவதற் கேதுவாகி யிருந்த சிவானுபவந் தோன்றும், பிள்ளைப்பேற்றி னுண்மை மலடி யறியாதவாறுபோலக் கன்னெஞ்ச முடையார் சிவானுபவப் பேற்றினை யறியார், "அகத்தி லழகு முகத்தே விளங்கும்" என்றபழமொழியின்படி மனநெகிழ்ச்சி விளையின் முகத்தின்கண்ணே கண்ணீர் முதலிய விளையும், கன்னெஞ்ச முடையார்க்கு அங்ஙனம் யாதொன்றும் நிகழா தென்பதாம். (கூ௪)

ஆவாவென் றழுதுதொழுங் கைய ராகி
யப்பனே யானந்த வடிகளேநீ
வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணை யெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறு நீயே.

(இ - ள்.) ஆவா என்று - ஐயோவென்று, அழுது - புலம்பி, தொழும் - வணங்குகின்ற, கையர் ஆகி - கரங்களை யுடையவராகி, அப்பனே - ஐயனே,

ஆனந்த அடிகளே - இன்பத்தை விளைவிக்கும் சுவாமியே, நீ - தேவரீர், வா வாஎன்று - வாவாவென் றழைத்தவர்கட்கு, அருளும் - அருள்செய்கின்ற, கருணை - கருணையை யுடைய, எந்தாய் - எந்தையே, நீ - தேவரீர், வன்னெஞ்சர்க்கு - வலியநெஞ்சினை யுடையவர்கட்கு, இரங்குவது - இரங்கியருள்வது, எவ்வாறு-எவ்விதம், என்க.

(வி - ரை.) "அழுதாலுன்னைப் பெறலாமே" என்ற திருவாசகத்தின்படி ஐயாவென் றழுதுதொழுங் கையராகி, எனவும், "வஞ்சர் நெஞ்சினில் லானை" என்ற தேவாரத்தின்படி வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவ தெவ்வாறு நீயே எனவுங்கூறினர். இதனால் மனத்தின்கண் அன்புடையார்க் கன்றி வன்புடையார்க்கு முதல்வன் வெளிப்படானென்பதாயிற்று. (௯௫)

நீயேயிங் கெளியேற்குந் தாக மோக
நினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்த லாலே
பேயேற்குந் தனக்கெனவோ ரன்பு முண்டோ
பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய்.

(இ - ள்.) நினைவூடே - (அடியேன்) நினைவின் கண்ணே, நின்று இருந்து, உணர்த்தி - அறிவுறுத்தி, நிகழ்த்தலாலே - நடத்துகையாலே, எளியேற்கும் - எளியேனுக்கும், தாகமோகம் - தாகமோகரூபமா யுள்ளவன், நீயே - தேவரீரே, பேயேற்கும் - பேயனேனுக்கும், தனக்கு என - தனக்கென்று, ஓர் அன்பும் - ஒரு அன்பும், உண்டோ - உளதோ, பெம்மானே - பெருமானே, இன்னம் - இன்னமும், அன்பு - அன்பானது, பெருகப்பாராய் - வளரச்செய்வாய், என்க.

(வி - ரை.) ஆன்மாவுடன் இரண்டறக் கலந்து நின்று அவர்கள் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி நியதி தவறாதபடி சகல போகங்களையும் ஊட்டிவைப்பவன் முதல்வனே யாகலின் சிறிதுஞ் சுதந்தரமில்லாத வெளியேனுக்கு இன்ன மன்புபெருகப் பாராய் என்றனர். (௯௬)

பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யென்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலா னாலு
மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ.

(இ - ள்.) என் - அடியேனுடைய, துயரம் எல்லாம் - துன்ப மனைத்தையும், பாராயோ - (ஒழிக்கப்) பார்க்கமாட்டாயோ, ஐயா - ஐயனே, பகருமுன்னே - (நான்) சொல்லுவதற்கு முன்னே, தெரியாதோ - தேவரீருக்குத் தெரியாதோ, பாவியேன்முன்-பாவியாகிய என்னெதிரில், இன்னம்ஒருகால்-இன்னுமொருதரம், வாராயோ - வரமாட்டாயோ, மலர் - தாமரை மலர்போன்ற, கால் - திருவடிகள், என் - அடியேனுடைய, சென்னிமிசை - சிரசின்மேல், வைத்திடாயோ - சூட்டாயோ, என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் சர்வஞ்ஞதையின் பசுருமுன்னே தெரியாதோ என்றனர். முதல்வன் மவுனமூர்த்தியாக வெழுந்தருளி வந்து அனுக்கிரகித்து திருவடி தீட்சை முன்னமே செய்துள்ளாராகலின் இன்னமொருகாலாவது மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்திடாயோ என்றனர். திருப்பெருந்துறை யிலே குருந்தமரத்தடியிலே முதல்வன் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி முன் தோன்றித் திருவடி தீட்சை யளித்திருந்தும், "எனக்கின்று முன் கழல் காட்டிமீட்கவும் மறுவில் வானனே" என மணிவாசகப் பெருமான் கேட்டுக்கொண்டபடி இவ்வாசிரியரும் கூறினர். (சுருஎ)

வைத்திடுங்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில்
வைத்தணைத்துக்கொண்டுகையால் வளைத்துக் கட்டிச்
சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக் கொண்டு
தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வ தென்றோ.

(இ - ள்.) வைத்திடும் - (அங்ஙனம் என் சிரமீது) வைக்கின்ற, காலைப்பிடித்து - திருவடிகளைப் பிடித்து, கண்ணில் - கண்களிலும். மார்பில் - மார்பினும், வைத்து - வைத்து, அணைத்துக்கொண்டு - தழுவிக்கொண்டு, கையால் - கரங்களால், வளைத்துக் கட்டி - வளைத்துக்கட்டி, சித்தமிசை - நெஞ்சினில், புகஇருத்தி - பொருந்தவிருத்தி, பிடித்துக்கொண்டு - பற்றிக்கொண்டு, தியக்கம் அற - மயக்கமில்லாமல், இன்பசுகம் - பேரின்ப சுகத்தை, சேர்வது என்றோ - அடைவது எக்காலமோ, என்க.

(வி - ரை.) அரியபல தவங்கிடந்து பெற்ற பிள்ளையினைத் தாயானவள் அணைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்து முத்தமிட்டு உச்சிமோந்து இன்பசுக மடைவதுபோல, பல ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணிய வசத்தினாற் கிடைத்தவரிய திருவடியை அங்ஙனம் செய்து அனுபவிப்ப தெக்காலமென்பார், இன்பசுகம் சேர்வ தென்றோ என்றனர். (சுருஅ)

சேராமற் சிற்றினத்தைப் பிரிந்தெந் நாளுந்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேரா வண்ண
மாராக நானலைந்தே னரசே நீதா
னறிந்திருந்து மாயையிலே னழுந்த வைத்தாய்.

(இ - ள்.) சிற்றினத்தை - சிற்றினத்தவர்களை, சேராமல்-கலவாமல், பிரிந்து - அவரினின்று நீங்கி, எந்நாளும் - எப்போதும், திருவடி - தேவரீர் திருவடியை யடைந்த, பேரினத்துடனே - பேரினத்தருடனே, சேராவண்ணம் - கூடாதபடி, ஆர் ஆக - அடியேனை யாரென நினைத்துக்கொண்டு, நான் அலைந்தேன் - நான் திரிந்தேன், அரசே - அரசனே, நீர்தான் - தேவரீர் தாம், அறிந்திருந்தும் - இவ்வுண்மை யறிந்திருந்தும், ஏன் - யாதுக்கு. மாயையில் - மாயையிலே, அழுந்தவைத்தாய் . மூழ்கவைத்தாய், என்க.

(வி - ரை.) உலகத்தினர் சிற்றினத்தவரெனவும் பேரினத்தவரெனவும் இருவகைப்படுவர், சிற்றினத்தவராவார் பெத்தர். பேரினத்தவராவார் மு

ர். பெத்தர் பகிர்முக விசாரணையோடு கூடியவர் முத்தர் அந்தர்முக விசாரணையோடு கூடியவர். ஆதலின் முன்னவரினின்று நீங்கிப்பின்னவரோடு கலந்து வாழவேண்டுவன அவ்விபரோபாயிரும் அறியனாந்து செய்யாதிருந்தே னென்பார். காலைவிருந்தே னென்றனர். இதற்குக்காரணம் மாயையென்பார், யிலே னழுந்தவைத்தாய் என்றனர். (கருகூ)

வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக் கொண்டு
சித்த மிசைப்புகுந்தது தான் மெய்யோ பொய்யோ
சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையா வண்ணம்.

(இ - ள்.) வைத்த - சேகரித்து வைத்த, பொருள் - பொருளும், உடல்-உடலும், ஆவி-ஆவியும், மூன்றும் - ஆகிய மூன்றும், நின் - தேவரீரது, வசம்-கையடையென்று, யான் - அடியேன், கொடுக்க - தத்தஞ்செய்ய, வாங்கிக்கொண்டு-தேவரீர் ஏற்றுக்கொண்டு, சித்தமிசை-என்மனத்தில், புகுந்தது தான்-பிரவேசித்தது தான், மெய்யோ - உண்மையோ, பொய்யோ-அபத்தமோ, இங்கு - இவ்விடத்தில், திகையா வண்ணம் - மயங்காவண்ணம், சிறியேற்கு - சிறியேனுக்கு, உளவு உரையாய்-உளவினை உரைப்பாயாக, என்க.

(வி-ரை.) எனது பொருள் எனது உடல் எனது உயிர் என்று சுதந்தர பாராட்டிக்கொண்டு வாழுமளவும், முதல்வன் வெளிப்படா னாகலினாலு தர்சுதந்தர மிழந்து மூப்பொருளையும் சொர்ப்பணஞ் செய்த பின்னரே முதல்வன் வெளிப்படுவ னாகலினாலும், வாங்கிக்கொண்டு சித்தமிசைப் புகுந் என்றனர். கண்டு புகுந்தது என்றது திரோதான சத்தியா லிதுகாறு மறைந்து நின்ற முதல்வன் வெளியாயின வவசரமாம். இது சிவன் முத்தரிலே. இந்நிலை அடைந்தும் பழைய பிராரத்துவ வாசனை யொரோவழி வந்து தாக்குதலின் நின்றது தான் மெய்யோ பொய்யோ என்றனர். (கசுO)

திகையாதோ வெந்நாளும் பேரா னந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி
வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டு டுத்து
வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகொன் மாடு போலே.

(இ - ள்.) திகையாதோ - என் மனமானது மயங்காதோ, எந்நாளும் - எக்காலமும், பேரானந்த - பேரின்பமாகிய, தெள் அமுதம்-தெளிந்த அமுதத்தை, உதவாமல் - கொடாமல், திவலை-சிறிது, காட்டி-காட்டி, வகையாக-நல்வகையாக, அலக்கழித்தாய் - அலையவைத்தாய், இரண்டுகால்-இரண்டு கால்களையுடைய, மாடுபோல் - மாடுபோலே, உண்டு உடுத்து-உண்டும் உடுத்தும், வாழ்ந்தேன் நான்-நான் வாழ்ந்தேன், என்க.

(வி-ரை.) ஆகாயத்தில் மின்னல் அடிக்கடி காட்டி மறைந்தால்போல ங்வோ ரமயத்துத் திருவருள் தோன்றித் தோன்றி மறைதலின் திவலை

காட்டி எனவும், பூரணமாயென்றுந் திருவருள் விளங்காமையின் நிலையாதே எனவும், திருவருளைச் சிரகிக்கும் அறிவிருந்தும் சிரகிக்காமையால் மா போல வாழ்ந்தேன் எனவுங் கூறினர். (கூசு

மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னாடை
வைத்தகன தனமேடை மாட கூடம்
வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடைவி டாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) மாடு - மாடு, மக்கள் - பிள்ளைகள், சிற்றிடையார்-மாதர்கள் செம்பொன்-உயர்ந்த பொன், ஆடை-வஸ்திரம், வைத்த-சேகரித்து வைத்த கனதனம்-பெருந் திரவியம், மேடை - உபரிகையோடுங் கூடிய, மாடகூடம் மாளிகை சாலைகள், வீடும் - இவை யனைத்தும் விட்டோடுகின்ற, என்பால் என்னிடத்து, தொடர்ச்சியோ-தொன்றுதொட்டு வரும் தொடர்ச்சியையுடை யனவோ, இடைவிடாமல் - இடையீடின்றி, மிக்க கதி-மேன்மைப்பட்ட க யாகிய, வீடு அன்றோ - மோட்ச மல்லவோ, விளங்கல்வேண்டும் - உண்டா வேண்டும், என்க.

(வி - ரை.) மாடு, மக்கள், ஆடை, தனம், வீடு அனைத்தும் உலகவா வாகலின் இவை யனைத்தும் பொய்யென்பார், வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியே எனவும், சிவபோகமே மெய்யென்பார்,மிக்ககதி வீடன்றோ எனவும் கூறின சிவபோகசாரம் "மின்போலத் தோன்றி விடுமுலக வாழ்வனைத்து,மென்பே வி கடிரமென் றெண்ணுவார்-தன்போத, மில்லார் சிவபோக மென்று மரு திடுவார், நல்லார் திரமிது வென்றார்." என்றதனாற் காண்க (கூசஉ

விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே போதகமே விமல வாழ்வே
களங்கரகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப்பேறே.

(இ - ள்.) விளங்க - தெரியும்படி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, உள்ளு ளே - மனத்தினுள்ளே, விளங்காநின்ற - பிரகாசியாநின்ற, வேதகமே - வே வித்தே, போதகமே-ஞானவித்தே, விமலவாழ்வே - நின்மலவாழ்வே, களங் ரகித பொருளே - மாசற்றமூர்த்தியே, என்னை-அடியேனை, நீங்கா - பிரியா, கண்ணுதலே-நெற்றிக்கண்ணனே, நாதாந்தம்-நாததத்துவத்தின் முடிவில் காட்சி-தரிசனமருளுகின்ற, பேறே-இலாபமே, என்க.

(வி-ரை.) வேதவித்தாயும், ஞானவித்தாயும், மலரகிதமாயும், நாதா தத்தின் கண்ணேவிளங்குவதாயுமுள்ள நிஷ்களவடிவினனாயினும் ஆன்மாக் ரின் அனுக்கிரகமாகசகளவடிவனேயென்பார், கண்ணுதலே என்றனர். முத வன் உயிருக்குயிராய் விளங்குபவனாகலின் விளங்க வெனக்குள்ளே விளங் நின்றஎன்றனர், "நீராயுருக்கியென்னாருயிராய்நின்றானே" என்றதனாற்காண்

நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞாதுருவே ஞானமே ஞேய மேநல்
வேதமே வேதமுடி வான மோன
வித்தேயிங்கென்னை யினி விட்டிடாதே.

(இ-ள்.) நாதமே - நாதரூபமே, நாதாந்த - நாதமுடிவாகிய, வெளியே - ஆகாயமே, சுத்த - பரிசுத்தமான, ஞாதுருவே - ஆன்மாவே, ஞானமே - ஞானமே, ஞேயமே - சிவமே, நல்வேதமே - சிறந்த வேதமே, வேதமுடிவான - வேதாந்தமாகிய, மோனவித்தே - மவுனநிலையே, இங்கு - இவ்விடத்து, என் - அடியேனை, இனி - இனிமேல், விட்டிடாதே - கைவிடாதே, என்க.

(வி-ரை.) ஞாதுருவென்பது காண்பான், ஞானமென்பது காட்சி, ஞேயமென்பது காணப்படுபொருள், இவற்றைத் திரிபுடி என்பர். பாமநாஜனவிளக்கம். "அறியுமவ் வறிவுதானுமறி விக்குமறி வோடொன்றி, லறிவொடானந்த மயந்தமாய் நின்றதன்றே" என்றதனால் ஞாதுருவே ஞானமே ஞேயமே என்றனர். (கசுச)

கல்லாலின்.

கல்லாலி னிழறனி லொருநால் வர்க்குங்
கடவுணீ யுணர்த்துவதுங் கைக்காட் டென்றாற்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபே யன்றோ.

(இ - ள்.) கல்லாலின் - கல்லாலவிருட்சத்தின், நீழல் தன்னில் - நீழலில், நால்வர்க்கும் - சநகாதிகளாகிய நால்வர்க்கும், கடவுள் நீ - முதல்வனாகிய நீர், உணர்த்துவதும் - உபதேசிப்பதும், கைகாட்டு என்றால் - கைக்குறிப்பாமாயின், சொல்லாலே - அது சொல்லினாலே, சொலப்படுமோ - சொல்லத்தகுந்ததோ, சொல்லுந்தன்மை - சொல்லுந்தன்மையானது, துரும்புபற்றி - துரும்புபற்றி, துணிபேயன்றோ - துணிவினை நிகர்த்ததல்லவா, என்க.

(வி-ரை.) திருக்கயிலையிலே கல்லாலடியிலே முதல்வன் தட்சணாமூர்த்திக் கோலங்கொண்டு சனகர், சனற்குமாரர், சனந்தனர், சனாதனர், நால்வருக்கும் மோன நிலையினைச் சின்முத்திரையாற் காட்டி விளக்கினாராகலின் அவ்வுண்மையினை வைகரி வாக்கால் விளக்குவது கூடாதென்பார், சொல்லாலே சொலப்படுமோ என்றனர். மரக்கலங்கொண்டு கடல்கடப்பார் கரை சேர்வர். துரும்பைப்பற்றிக் கடல் கடப்பார் கரை சேரவின்றிக் கடலிலழுந்துவர். அதுபோல சின்முத்திரையி னுண்மை யறிந்தவர் பிறவிக்கடல் நீந்து முத்தியங் கரையேறுவர். சொல்லாலே சொல்லித் திரிபவர் பிறவியில் அழுந்துவர் என்பதாம். (கசுரு)

அன்றேவா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறா யாற்ற வேசே
நின்றபே ரின்பமெனு மா வெவ்வா றுங்கீழ்
நின்னருள்கொண் டறிவதல்லா லெறிவே றுண்டோ.

(இ - ள்.) அன்றோ-(உண்மைப்பொருளிது) அல்லவோ, ஆமோ-இ தானோ, எனவும்-என்றும், சமயகோடி அத்தனையும் - எல்லாச் சமயங்க வெவ்வேறாய்-வேறுவேறாக, அரற்ற-பிதற்றும்படி, நேரே-(அவரவர் கொ கைக்கு) நேரே, நின்றாயே - நின்றனையே, உனைப்பெறும் ஆறு - உன்னை பெறும் வழி, எவ்வாறு - எவ்வழி, ஆங்கே - அவ்விடத்து, நின் - தேவ அருள்கொண்டு, திருவருளைக்கொண்டு, அறிவது-உணர்வது, அல்லால்- லாமல், நெறி-அறியும்வழி, வேறு உண்டோ-வேறுளதோ, என்க.

(வி-ரை.) முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்களும் உண்மைச்சமய மெ த்தை யறியாது தங்கள்தங்கள் கன்மத்துக் கீடாக வொவ்வொரு சமய னைக்கற்பித்துக்கொண்டு அச்சமயத்திற் பிரதிபாதிக்கப்படுந் தெய்வமே வமெனச் சாதிப்பது பிதற்றுரையென்பார், வெவ்வேறாயரற்ற என்றனர். ஙனமரற்றினும் அவரவர் கொண்ட கொள்கை அதிகாரிபேதத்தால் உ யினமையின் அத்தகையினர்கட்கும் அவரவர் கருத்தின்படி முதல்வனே க்கி யருள்வனென்பார், நேரே நின்றாயே என்றனர், "சமயகோடிகளெ தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்ற என இவ்வாசிரியர் முன்னங்கூறிவைத்ததும் இக்கருத்துப்பற்றியேயெ அத்தகையினரும் அவரவர் கொள்கைகளை முதல்வனருள்கொண்டே அ ரென்பார், அருள் கொண்டறிவதல்லாமனெறி வேறுண்டோ என்றனர். வாசகம், "அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என்றதனாற்காண்க.(க

நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறோ
நிலநீர்தீக் கால்வானு நீய லாத
குறியாது மில்லை யென்றால் யாங்கள் வேறோ
கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய கூறாய்.

(இ - ள்.) நெறிபார்க்கின் - முறையாகப்பார்த்தால், நின்னை அ தேவரீரை யலலாது, அகிலம்-உலகம், வேறோ-வேறாகுமோ, நிலம்-பூ நீர்-நீரும, தீ - நெருப்பும், கால - காற்றும, வானும் - ஆகாயமும், நீ அ நீயல்லாத, குறியாதும இல்லை என்றால-சிறிதும அடையாளம இல்லை ல்,யாங்கள-யாங்கள்மாத்திரம், வேறோ-வேறாகுமோ, கோதை-உமாதே ஒரு கூறு-ஒருபாகமாக, உடையாய் - உடையானே, கூறாய கூறாய்-தி மலர்ந்தருளுவாய். என்க.

(வி-ரை.) பிரபஞ்ச காரியத்திற்குக் காரணமாயிருப்பது மாயைய னேனும், அம்மாயை சடமாகலின் தானே காரியப்படாதாகலினானும இ காரியப்படுத்துபவன் முதலவனாகலினானும, நின்னையன்றி யகிலம என்றனர். பிரபஞ்சக கூறுகளாகியபஞ்சபூதங்கட்கு முதலவன்றவிர்த்த னாகலின் நிலநீர் தீக்கால்வானுநீ யலாத குறியாது என்றனர். இங் ஆன்மாக்களும் முதலவன் ஆட்டுவிக்க ஆடுகின்ற தன்மையுடன் கூட லின் யாங்கள வேறோ என்றனர். திருவாசகம், "நிலம நீர் நெருப்பு விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாயமைந்தனோ டெண்வகையாய்ப்புணர் றான்." என்றதனாற் காண்க.

கூறுய வைம்பூதச் சுமையைத் தாங்கிக்
௫ குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்னே
மாறாத கவலையுடன் சுழல வென்னை
வைத்தனையே பரமேநின் மகிமை நன்றே.

(இ-ள்.) கூறு ஆய - கூறுகளையுடையனவாகிய, ஐம்பூதம்-பஞ்சபூதங்களாலாக்கப்பட்ட, சுமையை - தேகசுமையை, தாங்கி-சுமந்து, குணமிலா-நற்குணமில்லாத, மனம் எனும் - மனம் என்கின்ற, பேய் - பேய்பிடித்த - குரங்கின்பின்னே - குரங்கின் பின்றொடர், மாறாத - நீங்காத, கவலையுடன், கவலையோடு, சுழல-சுழலும்படி, என்னை - அடியேனை, வைத்தனையே-வைத்தாயே, பரமே - பரம்பொருளே, நின்-தேவரீரது, மகிமை-பெருமை, நன்று-அழகியது, என்க.

(வி-ரை.) பஞ்சீகரிக்கப்பட்ட பஞ்சபூதத்தினைக் கூறுய ஐம்பூதமென்றார் அதாவது பஞ்சபூதங்களையும் பத்தாகச்செய்து அவைகளின் பாதியை நன் நான்காகப் பிரித்து, சுவாமிசத்தைவிட்டு இதராமிசத்திற் கூட்டிப் பஞ்சீகரணப் படுத்த ஸ்தூலபூத பௌதிகங்களாம். மனமானது நிமிடத்திற்கு நிமிடம் மாறிமாறிப் பிரபஞ்சமுழுவதும் சுழன்றுகொண்டலைவதனால், இயற்கையிலேயே சேட்டையுடன் கூடிய குரங்கானது பேயாற்பிடியுண்டாலென்ன நிலையினையொக்கும் மனமென்றனர். (௯௬௮)

நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங் குண்டோ
நானாகி நீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே
யின்றெனக்கு வெளியானு லெல்லாம் வல்ல
விறைவாநின் னடியருட னிருந்து வாழ்வேன்.

(இ-ள்.) நன்றெனவும்-நன்மையென்றும், தீது எனவும் - தீமையென்றும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, இங்கு-இவ்வுலகில், உண்டோ - உளதோ, நீ - நீ, நான் ஆகி-நானாயிருந்த, நியாயம்-நியாயமானது, இன்று-இப்பொழுது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, சற்று - சிறிது, வெளிஆனால் - தெரிந்தால், எல்லாம் வல்ல - எல்லாம் செய்யவல்ல, இறைவா - இறைவனே, நின் - தேவரீரது, அடியருடன் - அடியாரோடு, இருந்து - கூடியிருந்து, வாழ்வேன் - சுகசீவியாவேன், என்க.

(வி-ரை.) நன்மையும் தீமையும் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி நிகழுமாகவினாலும், அக்கன்மஞ் சடமாகலினாலும், அக்கன்மத்தினை முதல்வனே காரியப்படுத்தவேண்டலினாலும், நன்றெனவுந் தீதெனவுமெனக் கிங்குண்டோ என்றனர், நானாகி நீயிருந்த நியாயம் என்றது அத்தாத்துவித பாவனை. அதாவது படைப்ப தானென்னும் அகங்கிருதியால் வழிப் பிரமம் நானென்னும் இங்ஙனம் பிரிதாக வுணர்கின்ற உயிரானது சுட்டுணர்வுப்பட்ட வப்பாசமுமன்று, சுட்டுணர் விறந்துநின்ற வப்பதிப்பொருளுமன்று, இரண்டற்கும் வேறெனக் கண்டு வேறாகிய பாசத்தை மேற்கூறியவாற்று லொருவி, எனைப்பதிப்பொ

ருள் வேறாயினும் வியாப்பிய வியாபகபாவகத்தாற் கண்ணொளியும் ஞாயிற்றி னொளியும்போல வேற்றுமை சிறிதுந்தோன்றாதவாறு ஒற்றித்து நிற்றற்குரிய தனது தொண்டினையும் இறைவன் கலப்பினையும் நோக்கிநின்று, கருடோகம் பாவனை யொருவன் செய்யப்பெறுமாயின், அக்கருட னம்மாந்திரிகனுக்கு வேறாதலின்றி யத்துவிதமாய்த்தோன்றி விடத்தை நீக்கித் தெளிவுசெய்யு மாறுபோல, முதல்வனு மிவனில் வேறாதலின்றி அத்துவிதமாய்த் தோன்றி மலங்களை நீக்கிச் சுத்தனாகச்செய்தல் வேதாந்த மகாவாக்கியத்திற்கும் இது வே பொருளாகக் கொள்க. நானாகி நீயிருந்த நியாயம் என்பதற்கு ஆன்மா வைப் பரமான்மாவாகத் தெளிந்துகொண்ட நியாயம் எனப்பொருள்கோடல் பொருந்தாதோ எனின், அது "யாங்களே கடவு ளென்றிடுபாதகத்தவரும்" எனவும், "சொல்லுக்கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே யல்லும்பகலு மரற்றுவதென்" எனவும் இவ்வாசிரியரே முன்னங்கூறி அப்பொருளை மறுத்திருத்தலினாலும், "வழித்தலைவான் சுழல்கின்றேனுன்னைப் போலென் னைப் பாவிக்கமாட்டேன்" எனக் கட்டளையிட்டிருத்தலினாலும் அவ்வுரை பொருந்தாது. அன்றியும் இச்செய்யுளிலேயே அடியருடனிருந்து வாழ்வேன் என்றவாக்கியமு மப்பொருளை மறுக்கும். (௬௬௬)

வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவு மிரண்டாப் பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையா மயக்க மான
பாழ்வலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய் வாழப்
பரமேநின் னானந்தப் பார்வை யெங்கே.

(இ-ள்.) வாழ்வு எனவும் - வாழ்வென்றும், தாழ்வு எனவும் - தாழ் வென்றும், இரண்டு ஆ-இருவிதமாக, பேசும்-விவகரிக்கின்ற, வையகத்தார்-உலகத்தாருடைய, கற்பனை ஆம்-கற்பனை யென்கிற, மயக்கம் ஆன - மயக்க மாகிய, பாழ்வலையை - பாழாகியவலையினை, கிழித்து-சிதைத்து, உதறி-உதறி விட்டு, செயல்போய்வாழ-செயலற்று வாழ்தற்கு, பரமே-பரம்பொருளே, நின்-உனது, ஆனந்தப்பார்வை - ஆனந்தநோக்கம், எங்கே-எங்கே, என்க.

(வி-ரை.) வாழ்வால் வருவது விருப்பும் தாழ்வால்வருவது வெறுப்புமா கலினாலும் இவ்விருப்பு வெறுப்பு மேலைச் சென்மத்திற்கு வித்தாய் முடியுமா கலினாலும், வாழ்வினையும் தாழ்வினையும் பெரியோர் சமமாகப் பார்ப்பாராக லின் இவைகற்பனையெனவும், இவற்றினிடத்துச் சமபுத்தியாராட்ட வேண்டு மென்பார், கிழித்துதறி யெனவும் கூறினர். சிவஞான சித்தியார், "மேலைக்கு வித்துமாகி விளைந்தவை யுணவுமாகி, ஞாலத்துவருமாபோல நாம் செய்யும் வினைகளெல்லாம், மேலத்தான் பலமாய்ச் செய்யுமிதமகிதங்கட் கெல்லா, மூலத்ததாகி யென்றும் வந்திடு முறைமையோடே" என்றதனாற் காண்க.()

எங்கேயெங் கேயருளென் றெமையி ரந்தா
னேழையிவ னெனவுமெண்ணி யிச்சை கூறு
மங்கேயங் கேயெளிவந் தென்னை யாண்ட
வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்து போனேன்.

(இ-ள்.) ஏழை இவன் - ஏழையாகிய இவன், அருள் - திருவருள் எங்கே எங்கே என்று - எவ்விடத்து எவ்விடத்து என்று, எம்மை இரந்தான் எனவும் - எம்மையாசித்தானெனவும், எண்ணி-நினைந்து, இச்சை கூரும்-யான் விரும்புகின்ற, அங்கே அங்கே-அவ்வவ்விடங்களிலே, எளி வந்து-எளிதில் வந்து, என்னையாண்ட - அடியேனை யாட்கொண்ட, ஆர் அமுதே - அரிய அமுதமே, உனை - தேவரீரை, காண்பான்-தரிசிக்கும் பொருட்டு, அலந்து போனேன் - துன்பப்பட்டுப் போனேன் என்க.

(வி-ரை.) உபதேசமாலை "நாடுநக ராலயங்க ளுகமுழை யெங்கெங்குந் தேடியுன்னைக் திகைத்தலறி" என்றதற்கேற்பஆசாரியன் திருவருள் அடையவேண்டுமெனு மவாவுடையார் பலவிடங்களு நாடிச் செல்வராகலின், எங்கெங்கே யருளென்று............அலந்துபோனேன் என்றனர். அங்ஙனமாடவே ஆசாரியன் அங்கங்கேவந்து ஆட்கொண்டனரென்பார், அங்கங்கே யெளிவந்தென்னை யாண்ட என்றனர், (கஎக)

போன்னாட் கிரங்குவதே தொழிலா யிங்ஙன்
பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்கி னேனென்
ஞானநா யகனேநின் மோன ஞான
நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நாளெந் நாளோ.

(இ-ள்.) போன நாட்கு - சென்றநாள்களைக் குறித்து, இரங்குவதே - இரங்கலே, தொழில்ஆ-தொழிலாக, இங்ஙனம்-இவ்வாறு, பொருந்தும் நாள் அத்தனையும்-பொருந்திய யெல்லாநாள்களையும், போக்கினேன்-கழித்தேன், என்-அடியேனது, ஞான நாயகனே - ஞானத்தலைவனே, நின் - தேவரீரது, மோன-மவுனமான, ஞானநாட்டம்-ஞானநோக்கத்தை, உற்று - அடைந்து, வாழ்ந்திருக்கும் நாள் - வாழ்ந்திருக்கும் நாள், எந்நாளோ-எந்தநாளோ, என்க.

(வி - ரை) பதிபசுபாசவிளக்கம், "உலகநெருப்பைக் கடந்தொழியா ஞானவுததிமடுப்பேனு" என்றபடி இனித்திருவருள் எப்போது கிட்டுமோ வென வெண்ணி யெண்ணியிரங்க வேண்டுமென்பார், ஞானநாட்ட முற்று வாழ்ந்திருக்குநா னெந்நாளோ எனவும், சென்ற காலத்தைப்பற்றி யெண்ணி யிரங்கலிற் சிறிதும் பிரயோசனமில்லை என்பார், போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா எனவும் கூறினர். பட்டினத்தார் "போனத்தை மீளநினைக்கின் றிலா யென்னபுத்தியதே" என்றதனுற் காண்க. (கஎஉ)

நாட்பட்ட கமலமென்ன விதய மேவு
நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரி மார்கண்
வாட்பட்ட காயமிந்தக் காய மென்றே
வன்கூற்று முயிர்பிடிக்க வருமந் நீதி.

(இ - ள்.) நாள்பட்ட - அன்றலர்ந்த, கமலம் என்ன-தாமரைமலர்போல வெண்ணி, இதயம்-மனதில், மேவும்-பொருந்திய, நறுதேனே - நறுவியதேன், துன்மார்க்கம் தீயநெறியுள்ள, நாரிமார்-மாதர்களுடைய, கண்-கண்களா

கிய, வாள்பட்ட-வாளாயுதம்தாக்கிய, காயம்-சரீரம், இந்தக்காயம்-இச்சரீரம், வல்கூற்றும்-கொடிய யமனும், உயிர்-உயிரினை, பிடிக்கவரும்-கவரவருகிற, அந்நீதி - அந்தநியாயம், என்றோ - எக்காலமோ, என்க.

(வி - ரை.) பட்டினத்தார்-"பெண்ணாகி வந்தொரு மாயப் பிசாசம் பிடித்திட் டென்னைக், கண்ணால் வெருட்டி முலையால் மயக்கிக் கடிதடத்துப், புண்ணாங் குழியிடைத் தள்ளியென் போதப் பொருள்பறிக்க, வெண்ணாதினைமறந் தேனிறை வாகச்சி யேகம்பனே." என்றதனால் துன்மார்க்க நாரிமார்கள் என்றனர். மாதர்கள் தம் வாயாற் பேசிக் கிரகிக்கவேண்டிய வினைத்தையும் கண்ணாலேயே கிரகித்துக் கொள்ளுவராகலின் கண்ணையெடுத்துக் கூறினர். திருக்குறள்," "கண்ணொடு கண்ணிணை நோக்கொக்கின் வாய்ச் சொற்க, ளென்ன பயனுமில" என்றதனாற் காண்க. அக்கண் வாளையொத்து புருடர்க்கு அதிகத்தீங்கு செய்தலின், கண்வாட்பட்டகாயம் என்றனர். திருவருட்பா, "பாரிடையார் - எவ்வாளெனிலஞ்சி யேகுகின்ற யேந்திழையார், கண்வாளறுப்பக் கனிந்தனையே." என்றதனாற் காண்க. ( )

நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண் ணெங்கே
நித்தியரா மவர்களெங்கே நெறிதப் பாத
சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே
தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்பதானால்.

(இ - ள்.) தற்பர - தற்பரனே, நீ-தேவரீரே, பின்னும் ஒன்றை - வேறொரு அண்டத்தினை, சமைப்பது ஆனால் - சமைப்பதாயின், நீதி யெங்கே இப்போது வழங்கிவரும் நியாயமெங்கே, மறை எங்கே - வேதங்கள் எங்கே மண்விண் எங்கே - பூவுலகம் விண்ணுலகம்எங்கே, நித்தியர் ஆம் - நித்தியர்களாகிய, அவர்களெங்கே-அவர்களெங்கே, நெறிதப்பாத - ஒழுக்கம் தவறாத சாதி எங்கே-சாதியெங்கே, ஒழுக்கம் எங்கே - ஆசாரம் எங்கே, யாங்கள் எங்கே - நாங்கள் எங்கே, என்க.

(வி - ரை.) இவ்வுலகமும் இவ்வுலகத்தில் சகல போகங்களும் முதல்வன் ஆணைமாத்திரமா நிகழுமெனவும், இவைகளில் சித்தமின்றி வேறொரு உலகத்தினை யுண்டாக்கி விடுவானாயின் இவ்வுலகம் பாழாய்விடுதலிற்றடையில்லை யாகலின் சர்வமும் அவன் சித்தத்தின் வழிநடக்குமென்பதாம். பட்டினத்தார். "தெய்வச்சிதம்பரதேவாவுன் சித்தந்திரும்பிவிட்டால், பொய்வைத்த சொப்பனமாமன்னர் வாழ்வும் புவியுமெங்கே, மெய்வைத்த செல்வமெங் கேமண்ட லீகர்தம் மேடையெங்கே, கைவைத்த நாடகசாலையெங்கே யிதுகண்மயக்கே" என்றதனாற் காண்க. (கூள

ஆனாலும் யானெனநிங் கற்ற வெல்லை
யதுபோது மதுகதிதா னல்லவென்று
போனாலும் யான்போவ னல்லான் மோனப்
புண்ணியனே வேறுமொரு பொருளை நாடேன்.

(இ - ள்.) ஆனாலும் - ஆயினும், இங்கு - இவ்விடத்து, யான் எனது - ன் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரம், அற்ற எல்லை-ஒழிந்த இடம், அ போதாம், - அதுவே போதுமானது. அது - அத்தசையிடம், கதிதான் அ ன்று - மோட்சம் அல்லவென்று, போனாலும்-நீங்கினாலும், யான் - அ யேன், போவன் அல்லால் - அந்நிலையிலேயே போவனல்லது, மோனபு னே - மவுனத்தை யுணர்த்தும் பண்ணியரூபனே, வேறும் - அதற்க ாக, ஒருபொருளை - வேறுபொருளை, நாடேன் - விரும்பேன். என்க.

(வி - ரை-) யானென்றும் எனதென்றும் இந்நிலைக்கண்கூறப்படுவதா, மயக்கத்தினை யறுத்துள்ள ஒருவன் யாவன் அவன் மெய்யுணர்வோனாகி ர்ந்தவுலகப் பெறுவானாதலின் அந்தநிலையே போதுமென்பார், ஆனாலும் னெனதிச் சற்றவெல்லை யதுபோதும் என்றனர். திருக்குறள். "யானென ச்குஞ் செருக்கறுப்பான் வானோர்க், குயர்ந்த வுலகம் புகும்" என்றத ற் காண்க. (கஎ௫)

பொருளேநின் பூரணமே லிட்ட காலம்
போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ
விருடா னுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ
வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங் குண்டோ.

(இ - ள்.) பொருளே - பரம்பொருளே, நின்பூரணம் - தேவரீரது திரு நளின் நிறைவு, மேலிட்டகாலம் - அடியேனுக்கதிகரித்தகாலத்தில், போ கவரவு உண்டோ - போக்கு வரவுகள் உளதோ- தற்போதம் உண்டோ - போவுளதோ, இருள்தான் உண்டோ - அந்தகாரமுண்டோ, அல்லால் - ன்றி, வெளிதான் உண்டோ - ஒளிதானுளதோ, இன்பம் உண்டோ - சுக ளதோ, துன்பமுண்டோ - துக்கமுளதோ, யாம் அங்கு உண்டோ - நாங் ள் அவ்விடத்துளமோ (ஒன்றுந் தோன்றாது). என்க.

(வி - ரை) சூரியனுடையவொளியில் கண்ணானது இரண்டறக்கலந்து நி போது உலகந்தோன்றாதவாறுபோல, அகண்டாகாரபரிபூரணமாய் உயி ராய் நிற்கின்ற முதல்வனது திருவருளில் ஆன்மா விரண்டறக்கலந்து போது ஒன்றுந் தோன்றாதென்பார், நின் பூரணமே லிட்டகாலம் போ குவரவெனவுண்டோ என்றனர். பரிபசுபாசவிளக்கம். "ஆதவன்றன் ப் பார்த்திட்டவுலகத்தைப்பார்த்தபோது, மாதவவொளிமே லிட்டே யவி தோன்றாதவாபோற், சேதனச்சிவத்தை நோக்கிச்செகத்தினை நோக்குங் காலை, சேதனச்சிவமேலிட்டுச் செகமெலா மறைந்திட்டாமே." என்றதனு காண்க. (கஎக)

உண்டோநீ படைத்தவுயிர்த் திரளி லென்போ
லொருபாவி தேகாதி யுலகம் பொய்யாக்
கண்டேயு மெய்யெனவுந் துறவு மின்றிக்
காசினிக்கு ளலைந்தவரார் காட்டாய் தேவே.

(இ - ள்.) நீ - தேவரீர், படைத்த - உண்டாக்கின, உயிர்த்திரளில் - ஆன்மகோடியுள், என்போல்-என்னைப்போல, ஒரு பாவி-ஒருபாவி, உண்டோ - உளனோ, தேகாதி - தேகமுதலாகச் சொல்லப்பட்ட, உலகம் உலகமானது, பொய்ஆ - பொய்யாயிருக்க, கண்டேயும் - தெரிந்தும், எள் அளவு - எள்ளத்தனையாகிய, துறவும் இன்றி - துறவும் இல்லாமல், காசினிக்குள் - உலகத்துள் - அலைந்தவர் - உழன்றவர்கள், ஆர் - யாவர், காட்டாய் - காட்டுவாய், தேவே - கடவுளே, என்க.

(வி - ரை.) பிரபஞ்சமனைத்தும் எந்நாளும் ஒருபடித்தாக நிலையுறுத லின்றி நாளும் நாளும் காரியப்பட்டு வருதலைப் பிரத்தியட்சமாக வனுபவித்து வந்தும் அவற்றில் வெறுப்புண்டாகி அக்காரியப்பாட்டால் விளையும் சுக துக்கங்களினின்று நீங்கித் தனித்துவாழுதலின்றி மேலும் மேலும் அக்காரியப்பாட்டினை யனுபவிப்பா னுழலுகின்றே னென்பார், துறவு மின்றிக் காசினிக்கு ளலைந்தவரார் என்றனர். (௬௭௭)

தேவரெலாந் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
 செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச் செவிக்கே
 மூடனேன் புலம்பியசொன் முற்று மோதான்.

(இ - ள்.) தேவரெலாம் - பிரமாதி தேவரனைவரும், தொழ - வந்து வணங்குதலால், சிவந்த - செவந்த, செந்தாள் - செவ்விய திருவடிகளையும் முக்கண் - திரிநேத்திரங்களையு முடைய, செங்கரும்பே - செம்மையாகிய கரும்பே, மொழிக்குமொழி - சொல்லுக்குச்சொல், தித்திப்பு ஆக-உருசியாக, மூவர்சொல்லும் - மூவர்பாடிய, தமிழ் - தமிழ்ப்பாடல்களை, கேட்கும் - கேட்கும், திருச்செவிக்கு - திருச்செவிகளுக்கு, மூடனேன் - மூடனாகிய நான், புலம்பியசொல் - புலம்பிய சொற்கள், முற்றுமோ - எற்கப்பெறுவனவோ, என்க.

(வி - ரை.) திருக்கயிலையிலே திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கும் ஸ்ரீ கண்ட பரசிவன் திருவடியில், பிரமாதி தேவர்கள் தினமும் வந்துபணியுந்தோறும் அவர்கள் திருமுடி படுதலினால் அத்திருவடி சிவந்திருக்குமென்பார், சிவந்த செந்தாள் என்றனர்- மூலராவார் ஆளுடையபிள்ளையார், ஆளுடையவரசு, ஆளுடைய நம்பி, ஆளுடையவடிமை எனப்படுவார். சிந்தைக்கினிதாயும் செவிக்கினிதாயும் வாய்க்கினிதாயும் தேன்பால் தீங்கன்னல் அமுதுமுதலிய வொப்பவினித்து எவரையும் சிவானந்தமயமாக்குதலின், மொழிக்குமொழித்தித்திப்பாக என்றனர். ஈண்டுதமிழ் என்றது திருக்கடைக்காப்பு, திருப்பாட்டு, தேவாரமாகிய மூன்றனையும். இவற்றில் முதல்வனுக்கு அதிகப் பிரியமென்பார். தமிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கே என்றனர். "மூவர் தமிழ்க்குருகரன்" எனவும், "ஒழித்திடும்பவப்பகை வினைக்குள்ளமேயாது மூவர்வோர்மூர், பழிச்சுபாடலை யாற்சுவை விடர்க்கிடும்பாவையருரைபோதும்." எனவும் வருவனவற்றாற்காண்க. (௬௭௮)

முற்றுமோ வெனக்கினியா னந்த வாழ்வு
மூதறிவுக் கினியாய்நின் முளரித் தாளிற்
பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோ வையோ
பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்தி லாயோ.

(இ-ள்) எனக்கு - அடியேனுக்கு, இனி - இனி, ஆனந்த வாழ்வு - சுக வு, முற்றுமோ-கிட்டுமோ, மூதறிவுக்கு-பேரறிவிற்கு, இனியாய் - இனி யானவனே, நின் - தேவரீரது, முளரி - தாமரை மலர்போன்ற, தாளில்- வடிகளில், பற்றுமோ-விருப்பமோ, சற்றும் இல்லை-சிறிதுமில்லை, ஐயோ யோ-அந்தோ அந்தோ, பாவிபடும்-பாவியேன் அநுபவிக்கின்ற, கண் கலக் கண் கலக்கத்தை, பார்த்திலாயோ-பார்த்திலையோ, என்க.

(வி-ரை.) முதல்வனுடைய திருவடித்தாமரை மலரில் பற்றிலாதா த ஆனந்தவாழ்வு உண்டாதலில்லையாகலின், சற்றும் பற்றிலாதவனுக்கு வணங்கிடைக்குமெனப் பரிதபித்துச் சொல்வார் ஐயோ ஐயோ வென் ர்.

பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனாற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைக்காட்டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ.

(இ-ள்.) பார்த்தன-கண்ணுற்கண்டன எல்லாப்பொருளும், அழியும்- யாசிற்கும், அதனால்-ஆகையினால், சுட்டிப்பாராதே - சுட்டிப்பார்த்திடா பரமே - பரம்பொருளே, மோனமூர்த்திவடிவாய் - மவுனகுருவடிவாகி, ர்த்தும்-அறிவுறுத்திய, கைகாட்டும் உண்மை-கைகாட்டலின் உண்மை ரது, முற்றி - முற்றுப்பெற்று, எனது - அடியேனது, அல்லல்வினை-துன் ற்கேதுவாகிய கருமங்கள், முடிவது - முடிவு பெறுவது, என்றோ - எக் மோ, என்க.

(வி-ரை.) ஆன்மாவாற் சுட்டியறியப்படும் பொருளனைத்தும் அசத் மாய் நிலையில்லாதனவா யிருத்தலின், பார்த்தனவெல்லா மழியும் என் ர். சுட்டுப்பொருள்களில் ஒரு சாரனவேயன்றி அனைத்து மசத்தாதலி யெனுந் தார்க்கிகரை நோக்கிச் சுட்டுப் பொருளனைத்தும் அசத்தென்ப ற்றி எல்லாமென்றனர். சிவஞானசித்தியார். "அசித்தாம் சுட்டி யுணர் ருனானவெல்லாம்" என்றதனாற்காண்க. ஆகலின் இச்சுட்டுப் பொருள் த்தற்போத முன்னிட்டுப் பாராமல் திருவருளை முன்னிட்டுப் பார்த்தல் ண்டுமென்பார், பாராதே பார்த்திருக்க என்றனர். முதல்வன் சகளீகரித் து குருவடிவாகிச் சின் முத்திரைகாட்டி யாட்கொண்டா லல்லது வினை ழியாதென்பார், அல்லல் வினைமுடிவதென்றோ என்றனர். (கூஅ0)

என்றுமொரு நீ யன்றுளம்யா மென்ப தென்னை
யிதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவனி யெமைப் படைக்கும்
பொற்புடையா யென்னினது பொருந்திடாதே.

(இ-ள்.) நீ - தேவரீர், என்று உளை - என்று உள்ளாய், அன்று - அக்காலத்து, யாம்-யாங்களும், உளம் - உள்ளோம், என்பது - என்று சொல்வது, என்னை - என்ன, இதுநிற்க - இதுகிடக்க, எல்லாம்தாம் - எல்லாப் பொருள்களுமே, இல்லையென்றே-இல்லையாமாறே, பொன்றிடச்செய் - அழித்திடச்செய்தலில், வல்லவன் - வல்லவனாகிய, நீ-நீயே, எம்மைப் படைக்கும் - எங்களைப்படைக்கின்ற, பொற்பு உடையாய்-பொலிவினையுடையாய், என்னின் - என்றால், அதுபொருந்திடாதே - அதுபொருந்திடாதோ, என்க.

(வி-ரை.) என்று பதியுண்டோ அன்றே ஆன்மாவுளராகி எக்காலத்தும் பதியும் பசுக்களும் அநாதி நித்தியராய் விளங்கலின், என்றுளை நீ யன்றுளம் யாம் என்றனர். திருமந்திரம். "பதிபசுபாசமெனப் பகர்மூன்றில் பதியினைப்போலப் பசுபாசமநாதி." என்றதனாற்காண்க. இக்கருத்தினையே இவ்வாசிரியர் முன்னமும், 'என்று நீ யன்றுநா னுன்னடிமையல்லவோ' என்றனர். இங்ஙனமாயின், பொன்றிடச் செய்வல்லவனென்றும் படைக்கும் பொற்புடையானென்றும் சங்காரத்தையும் சிருட்டியையும் சொல்லுவானேனெனின், சங்காரமாவது கன்மத்தினா லலைப்புண்ணு மான்மாக்களை யொடுக்கி யிளைப்பாற்றுகை. அங்ஙனமொடுங்கிய காலத்து மலத்தோடு மொடுங்கினராகலின் அம்மல நீங்குகைப் பொருட்டாகத் தனுகரணபுவன போகங்களோடுங் கூட்டுதல் சிருஷ்டி. இங்ஙனங்கூறுக்கால் பதிபசுபாசம் அநாதியென்று கூறி சங்காரமும் சிருட்டியும் சொல்வது முரண்படுமென்பார் பொருந்திடாதே என்றனர். இதனால் ஏகான்மவாதிகளும் சூனியோபதாலவாதிகளும் மறுக்கப்பட்டனர். (கூஅ

பொருந்துசக மனைத்தினையும் பொய்பொய் யென்று
புகன்றபடி மெய்யென்றே போதரூபத்
திருந்தபடி யென்றிருப்ப தன்றே யன்றோ
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக் காலம்.

(இ-ள்.) பொருந்து - பொருந்திய, சகமனைத்தினையும் - உலகமுழுதினையும், பொய்பொய் என்று-அநித்தியமென்று, புகன்றபடி - தீர்மானித்தபடி, மெய் என்றே- (அங்ஙனம் பொய்யென்றதே) சத்தியமென்றே, போதரூபத்து-ஞானரூபத்துடன், இருந்தபடி-இருந்தவண்ணம், என்று இருப்பது எக்காலமிருப்பது, அன்றே யன்றே-அக்காலத்திலல்லவோ, எம்பெருமான் எமது பெருமானே, யான் - நான், கவலை - துன்பம், எய்தாக்காலம் - அடையாதகாலம், என்க.

(வி-ரை.) ஈண்டு சகம் என்பது பஞ்சபூதக்கூட்டத்தை. பூமி நீர் தீ வளி வானமிவைகள். ஆகாயமுதலாக வொன்றி னொன்று தோன்றிக் காரியப்பட்டு நின்று திக்குமுறையால், சகமனைத்தினையும் பொய் பொய் என்றனர். ஈண்டு பொய்என்றதற்குச் சூனிய மெனக்கொள்ளாது அநித்திய எனப் பொருள்கோடல்வேண்டும். அங்ஙனம் கொள்ளாக்கால் ஆசிரியர்கருத்திலுக்கு முரண்பட்டு, "கருதுகாரண முண்டாகக் காரியமுள்ளதாகும் கருதலா லநாதிவைய

என்றுஞ் சுருதியுடன் முரணும். சகம் எக்காலத்தும் நிலையுறுதலின்றிக் காரணகாரியப் பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும் எனு மெய்யினையுணர்ந்தவரே கவலையற்றிருப்பாரென்பார், கவலையெய்தாக்காலம் என்றனர். (௧௮௨)

காலமே காலமொரு மூன்றுங் காட்டுங்
காரணமே காரணகா ரியங்க ளில்லாக்
கோலமே யெனைவாவா வென்றுகூவிக்
குறைவறநின் னருள்கொடுத்தாற் குறைவோ சொல்லாய்.

(இ-ள்.) காலமே - காலமே, காலம் ஒரு மூன்றும்காட்டும் - முக்காலங்களையும் காட்டுகின்ற, காரணமே - காரணமே, காரண காரியங்கள் - காரண காரியங்கள், இல்லா - அற்ற, கோலமே - உருவே, என்னை - என்னை, வா வா என்று - வா வா என் றழைத்து, குறைவு அற - குறைவு நீங்க, நின் அருள் - நினது அருளினைக்கொடுத்தால், குறைவோ - குறைவாமோ, சொல்லாய் - சொல்லுவாய். என்க.

(வி-ரை.) காலமானது சடமாய், அநேகமாய், நித்தியமாய் முதல்வனது சனனி, ரோதயித்ரி, ஆரணி யென்னும்சத்திகளால் அதிட்டிக்கப்பட்டுச் சிருட்டி முதலிய கிருத்தியங்களுக்குத் துணைக்காரணமாகவிருக்கவும், முதல்வனை யீண்டுக்காலமே என்றதென்னையெனின், உலகமெல்லாங் காலத்தாற் றோன்றி நின்று அழிந்து காரியப்படுமாகலின் அக்காலமவற்றைக் காரியப்படுத்துங்கால் எல்லாப்பொருட்கும் தான்ஆதாரமாய்த் தனக்கோராதாரமின்றி நிற்றல்போல, முதல்வன் நிராதாரமாய் நின்றே காரியப்படுத்தலின் ஒருவாற்றானுவமையில் வைத்துக்காலமே என்றனர். சடரூபமாகிய காலம் இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு ஆம்படி முதல்வன் காரியப்படுத்தலின், காலமொரு மூன்றுங்காட்டும் காரணமே என்றனர். இதனால் "காலமே கடவுளாகக் கண்டனம்" என்னும் காலவாதிமதம் மறுக்கப்பட்டது. காரணகாரியப்படுதல் சடத்துக்கேயன்றி சித்துக்கன்மையின், காரணகாரியங்களில்லாக் கோலமே என்றனர். (௧௮௩)

சொல்லாய தொகுதி யெல்லாங் கடந்துநின்ற
சொரூபானந் தச்சுடரே தொண்டனேனைக்
கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்தநன்றே
கரணமுடனுறவுகலக்க மாட்டேன்.

(இ-ள்.) சொல் ஆய - சொற்களால் ஆகிய, தொகுதி எல்லாம் - கூட்டமெல்லாவற்றையும், கடந்து நின்ற - தாண்டி நின்ற, சொரூபானந்தச் சுடரே - ஆனந்த சொரூபமாகியசோதியே, தொண்டனேனை - அடிமையாகிய என்னை, கல்லாகப் படைத்தாலும் - கல்லாகப்படைத்திடினும், மெத்த நன்றே - மிகவும் நல்லதே, நான் - நான், கரணமுடன் - கரணங்களுடன், உறவு - சிநேகம், கலக்கமாட்டேன் - செய்யேன், என்க.

(வி - ரை.) சொற்கூட்டமனைத்தும் பாச சாலமாகலினாலும், முதல்வன் பாசஞானத்தா லறியப்படாதவனு கலினாலும், சொல்லாயதொகுதியெல்லாங்கடந்து நின்ற என்றனர். கல் முதலிய பதார்த்தங்கட்குக் கரணமில்லையாகலானும், காரணமில்லையாகவே, பிரபஞ்சசேஷ்டை விளையாதாகலினாலும், விளையாதாகவே துன்பம் இன்பம் உண்டாகாதாகலினாலும், உண்டாகாதாகவே பிறப்பு இறப்பு ஏற்படாதாகலினாலும், கல்லாகப்படைத்தாலு மெத்தநன்றே என்றனர். படைத்தாலும் என்றதனால் அங்ஙனம்படையாது மானுடப்பிறப்பாய்ப் படைத்ததே சிறப்பெனவுமாம். பிறந்ததனாலாய பயனடையாதாதலினால் கல்லாகப் படைத்தாலுநன்றே எனக்குறிப்பிட்டனர்.

கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞானதீரர்
கடவுளுனைக் காணவே காயமாதி
புலங்காணார் நாஞெருவன் ஞானம்பேசிப்
பொய்க்கூடு காத்ததென்ன புதுமை கண்டாய்.

(இ - ள.) கலங்காத - கலக்கமுறாத, நெஞ்சு உடைய - மனத்தையுடைய, ஞானதீரர் - ஞானதீரர்கள், கடவுள் - கடவுளே, உன்னைக்காணவே - தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டே, காயம் ஆதி - உடல் முதலானவைகளின், புலங்காணார் - இடங்காணாதவர்களானார்கள், நான் ஒருவன் - யானொருத்தன், ஞானம்பேசி - வாசாஞானம் பிதற்றி, பொய்க்கூடு - பொய்யுடலை, காத்தது - காத்திருந்தது, என்ன புதுமை - என்ன அதிசயம், கண்டாய் - கண்டாய். என்க,

(வி - ரை.) முத்தர்களாகிய ஞானிகள் சிவமயமாயிருத்தலின் அவர்கட்குப் பிரபஞ்சந்தோன்றாதென்பார், ஞானதீரர் புலங்காணார் என்றனர். "பதிபசுபாச விளக்கம்" சேதன சிவத்தைநோக்கிச் செகத்தினை நோக்குங் காலைச்சேதனச் சிவமேவிட்டுச் செகமெலாமறைந்துபோமே." என்றதனாற் காண்க. நான் பேசும்ஞானம் உடலைக்காத்தற் பொருட்டேயன்றி வேறல்லவென்பார், நாஞெருவன் ஞானம்பேசிப் பொய்க்கூடு காத்தது என்றனர்.

கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லாமூன்று
கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசிந்துள்ளன்பர்
தொண்டரடித் தொண்டனன்றோ கருணைநீங்காச்
சுத்தபரி பூரணமாஞ் சோதிநாதா.

(இ - ள.) யான் - அடியேன், படும்பாடு - படுந்துன்பத்தை, எல்லாம் - எல்லாம், மூன்று கண்ணிருந்தும் - மூன்று கண்கள் தேவரீருக்கிருந்தும், கண்டிலையோ - பார்த்திலையோ, தெரியாதோ - தெரிந்[illegible]ளவில்லையோ, கசிந்து - உருகி, உள் அன்பு ஆர் - உள்ளன்பு நிறைந்த, தொண்டர் - தொண்டர்களுக்கு, அடித்தொண்டன் - திருவடித்தொண்[illegible], அன்றோ - அல்லவோ, கருணை நீங்கா - கிருபை நீங்காத, சுத்த பரி[illegible]ணம் ஆம் - சுத்தபரிபூர்ணமாகிய, சோதி நாதா - ஒளிவாய்ந்த இறைவ[illegible]. என்க.

(வி - ரை.) இரண்டு கண்களையுடைய யாரும் பசுக்களே யாவர். மூன்று கண்களையுடைய வொருவனேபதி. அங்ஙனமாகவும் என்றுன்பதத்தினையறியாததென்னை யென்பார், கண்டிலையோ தெரியாதோ என்றனர். நான் உண்மை அடியார் பரம்பரையில் வந்தவனென்பார், தொண்டரடித்தொண்டனன்றோ என்றார். (கஅசு)

சோதியாயிருட் பிழம்பைச் சூறையாடுந்
 தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்நாளும்
வாதியாநின்ற வினைப்பகையை வென்ற
 வாழ்வே யிங்குனைப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன்.

(இ - ள்.) சோதியாய் - ஒளியாகி, இருள் பிழம்பை - இருட்கூட்டத்தை; சூறை ஆடும் - கொள்ளைகொள்ளும், தூவெளியே - பரிசுத்தமான சிதாகாயமே, எனை - அடியேனை, தொடர்ந்து தொடர்ந்து-பற்றிப் பற்றி, எந்நாளும், - எக்காலமும், வாதியாநின்ற - வருத்தாநின்ற, வினைப்பகையை - கன்ம சத்துருவை, வென்ற - செயித்த, வாழ்வே - பெருவாழ்வே, உனைப் பிரிந்து - உன்னைவிட்டு, இங்கு மயங்குகின்றேன் - இவ்விடத்து மயங்காநின்றேன், என்க.

(வி - ரை.) முதல்வன் அருட்பெருஞ்சோதியாகலின் அவன் முன்னர் இருளனைத்துந் தலையெடாதாகலினாலும், அவன் திருவருணோக்கத்தின் முன்னர் வினையனைத்துநீங்கிப்போகுமாகலினாலும், இருட்பிழம்பைச் சூறையாடுந்தூவெளியே எனவும், வினைப்பகையை வென்றவாழ்வே எனவும் கூறினர்.

மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதைகாட்டி
 வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வேநானென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதேயென்று
 செங்கைகுவிப்பே னல்லாற்செயல் வேறில்லை.

(இ - ள்.) மயக்குறும் - மயக்கத்தைச் செய்யாநின்ற, என் - அடியேன், மனம் - மனமானது, அணுகா - பொருந்தாத, பாதை - வழியை, காட்டி- காட்டி, வல் - கொடிய, வினையை - கன்மத்தினை, பறித்தனையே - நீக்கினையே, வாழ்வே - வாழ்வே, நான் - அடியேன், என்செயக்கடவேன் - என்ன செய்யக்கடவேன், செயல் எல்லாம் - செய்கைகள் எல்லாம், நினதே என்று - உன்னதேயாம் என்று, செங்கைகுவிப்பேன் - செவ்விய கரங்களைக் குவிப்பேன், அல்லால் - அன்றி, செயல் - செய்கை, வேறு இல்லை - மற்றொன் றில்லை, என்க.

(வி - ரை.) சிவன் முத்தர்கள் செயலனைத்தும் தனதாகக்கொண்டு முதல்வன் அவர்கட்கு வேண்டியவற்றைப் புரிவனாகலின், செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே என்று செங்கைகுவிப்பேன் என்றனர். தேவாரம்,

"யாதேசெயினு நாமல்லோ நீயெனி, லாதே செய்யுமளவில் பெருமையன், மாதேவாகிய வாய்மூர் மருகனூர், போதேயென்று புகுந்தும் பொய்கொலோ" என்றதனாற் காண்க. (௬௮அ)

வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்துபார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட்டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின்மோன
வாரிதியினதித் திரள்போல் வயங்கிற்றம்மா.

(இ - ள்) வேறுபடும் - முரண்படும், சமயம் எல்லாம் - எல்லாச் சமயங்களும், புகுந்து - விசாரித்து, பார்க்கின் - ஆராயின், விளங்கு - அச்சமயங்களில் விளங்கும், பரம்பொருளே - பெரிய பொருளே, நின் - தேவரீரது, விளையாட்டல்லால் - திருவிளையாடலேயல்லாமல், மாறுபடும் - வித்தியாசப்படும், கருத்து இல்லை - கருத்து இல்லையாகும், முடிவுஇல் - முடிவற்ற, மோன வாரிதியில் - மவுனசாகரத்தில், நதிதிரள்போல் - நதிக்கூட்டங்கள் போல், வயங்கிற்று, விளங்கிற்று, என்க.

(வி - ரை.) ஒரு சமயம் சொன்னபடி மற்றொருசமயம் சொல்லாது எல்லாச்சமயங்களின் கொள்கைகளும் வேறுபட்டுக் கிடத்தலின், வேறுபடும் எனவும், சமயங்கள் இருபத்து நான்கு வகைப்பட்டுக்கிடத்தலின் சமயமெல்லாம் எனவும், "யாதொரு தெய்வங்கொண்டீரத் தெய்வமாகியாங்கே மாதொருபாகனூர்தாம் வருவர்"என்றதற்கேற்ப, எல்லாச்சமயங்களிலும் விளங்குபவன் முதல்வனே யாகலின், விளங்கு பரம்பொருளே எனவும், ஆன்மாக்களின் சன்மத்திற்குத் தகுந்தபடி முதல்வனே சமயங்கள் வகுத்துவைத்தானென்பார், விளையாட்டல்லால் மாறுபடுங்கருத்தில்லை எனவும், எல்லா நதிகட்கும் சமுத்திரமிடங் கொடுத்திருப்பதுபோல, எல்லாச் சமயங்கட்கும் முதல்வனிடங் கொடுத்திருக்கின்றமையின், வாரிதியினதித்திரள்போல் வயங்கிற்றம்மாவெனவும் கூறினர். (௬௮௧)

அம்மாவீததி சயந்தானன்றோ வன்றோ
வகண்டநிலையாக்கி யென்னையறிவாம் வண்ணஞ்
சும்மாவேயிருக்க வைத்தாயையா வாங்கே
சுகமயமாயிருப் பதல்லாற் சொல்வானென்னே.

(இ - ள்.) அம்மா - ஆச்சரியம், ஈது - இது, அதிசயந்தான் அன்றோ அன்றோ - அதிசயமல்லவோ அல்லவோ, அகண்டநிலை ஆக்கி - வியாபகநிலையினை விளைவித்து, என்னை-அடியேனை, அறிவுஆம் வண்ணம்-அறிவு மயமாகும்வண்ணம், சும்மாவே இருக்கவைத்தாய்-சும்மாவே இருக்கும்படிவைத்தனை, ஆங்கே-அவ்விடத்தே, சுகமயமாய் இருப்பது அல்லாமல்-சுகசொரூபமாகியிருப்பது அல்லாமல்,சொல்வான்-வேறு சொல்லுதலுக்கு இடமியாது, என்க.

(வி - ரை.) சுட்டுணர்விறைல் ஏகதேசப்பட்டுக்கிடந்த ஆன்மாவினுக் ... பரிபூரணம் ... சும்மாவிருந்தனை ... என்பார், ... சும்மாவேயிருக்கவைத்தாய் என்றனர். ... "போதமற்று ... பூரணமாமுன்னைச் ... வேதமற்றுச் சும்மாவிரு." என்றது ... சும்மாவிருக்கும் நிலை சமயமேயன்றி வேறல்ல வென்பார், ... சொல்லாமென்னை என்றனர். சிவபோதசாரம். ... விகற்பமறவொன்றுமெச், சும்மாவிருக்கச்சுகம்." என்றதனுற் ... (ககூ0)

என்னை நான்பிறந்துழல வந்தவாறிங்
கெனக்கெனவோர் செயலிலையே யேழையென்பான்
முன்னைசெய்வினை யெனவும் பின்னைவந்து
மூளும்வினையெனவும் வரமுறையே னெந்தாய்.

(இ - ள்) இங்கு - இவ்விடத்து, நான் பிறந்து-நான் உதித்து, உழல - ... உழலும்படி, வந்த ஆறு - வந்தவழி, என் - யாது, எனக்கு என - எனக்கெ ... ஓர் செயல் இலையே - ஒருசெயலுமில்லையே, ஏழையேன்பால் - ஏழை ... ஆகிய என்னிடத்து, முன்செய்வினை எனவும்-பிராரத்துவ வினையெனவும், பின்னைவந்து-மற்றியில்வந்து, மூளும் வினை எனவும் - ஆகாமியவினை என ... வர - சொல்லப்பட்டு வருகைக்கு, முறை என் - முறைமையாது, எந் ... - எந்தையே, என்க.

(வி - ரை.) சிவஞான சித்தியார், "நிலவுஃதோர் செயலெனக்கின் ... செயலேயென்று, நினைப்பார்க்கு வினைகளெல்லா ... என்றதற்கேற்ப, எல்லாம் நின்செயலென்று சுதந்திரமற்று வாழுமடியேற்குப் பி ... ராரத்துவமநுபவிக்கவும், ஆகாமியம் வந்தேறவும் அவைகட்கேற்றபடி செனன மரணப்பட்டுழலவும், வந்தவாறென்னை யென்பதாம். (ககூக)

தாயான தண்ணருளை நிரம்பவைத்துத்
தமியேனைப் புரவாமற் றள்ளித்தள்ளிப்
போயானுதென் கொலையாவேகதேசப்
பூரணத்துக் குண்டோதான்புகலல் வேண்டும்.

(இ - ள்.) தாய் ஆன - எனக்குத் தாயாகிய, தண் அருளை - தண்ணிய ... நிரம்பவைத்து - நிறையவைத்து, தமியேனை - அடியேனை, புர ... தள்ளித் தள்ளிப்போய் - தள்ளித்தள்ளிவைத்ததனுல், ஆ ... - உண்டான பிரயோசனம், என் கொல் - யாது, ஐயா - ஐயனே, பூர ... உனது பரிபூரணத்திற்கு, ஏகதேசம் உண்டோ - ஏகதேசம் ... புகலல்வேண்டும் - சொல்லவேண்டும், என்க.

(வி - ரை.) சிவஞான சித்தியார். "எல்லாமீசனிடத்தினு மீசனெல் ... லை." என்றதற்கேற்ப, சராசரத்மயமாகிய ஆன்

மாக்களெல்லாம் முதல்வனிடத்தும், அம்முதல்வன் மாயாதி தனு வினுயி
க்குயிராயும் வியாபித்து நிற்றலால், என்னை வேறே தனிவைத்ததற்கு
ஏகதேசப்பட்ட பொருளோ வென்பார், ஏகதேசம் பூரணத்துக்குண்டே
என்றனர். (௬௬௨

புகலரியநின் விளையாட்டென்னே யெந்தாய்
புன்மையறிவுடைய வென்னைப் பொருளாப்பண்ணி
யிகல்விளக்கு மலமாயைகன் மத்தூடே
யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்கமீதோ.

(இ - ள்.) புகல் அரிய - எடுத்துப்பேசுதற்கரிய, நின் விளையாட்டு
உன் திருவிளையாடல், என்னே - யாதோ, எந்தாய் - எந்தையே, புன்மை
அற்பமாகிய, அறிவு உடைய - அறிவினை வாய்ந்த, என்னை - அடியேனை
பொருள் ஆ பண்ணி - ஒரு பொருளாகமதித்து, இகல் விளக்கும் - பே
விளக்கும், மலமாயைகன் மத்தூடே - மலமாயா கன்மங்களினிடையே,
டர் உறவும் - துன்பம் அடையவும், செய்தனையே - பண்ணினையே, இரக்க
(ஆன்மாக்களின் மீதுவைத்த) இரக்கமானது, ஈதோ - இது தானோ, என்

(வி - ரை) சிற்றறிவுஞ் சிறுதொழிலுமுடைய என்மாட்டுக் கருணை
வையாது மலம் மாயை கன்மம் முதலியவற்றிற் கட்டுப்பட்டுத் திண்டாட
செய்யும் திருவிளையாடல் நினது கிருபைக்கு நலமோஎன்பார், இரக்கமீதோ
என்றனர். (௬௬௩

இரக்கமொடு பொறையீத லறிவாசார
மில்லேனல் லோர்களீட்டங் கண்டாற்
கரக்குமியல் புடையேன்பாழ் நெஞ்சமெந்தாய்
கருந்தாதோ வல்லுருக்கோ கரியகல்லோ.

(இ - ள்.) இரக்கமொடு-இரக்கத்துடன், பொறை-பொறுமை, ஈத
கொடை, அறிவு - ஞானம், ஆசாரம் - ஒழுக்கம், இல்லேன் - இல்லாதவ
கிய, நான் - நான், நல்லோர்கள் - சிவனடியார்கள், ஈட்டம் - திருக்கூட்ட
தினை, கண்டால் - தரிசித்தால், கரக்கும்-ஒளிக்கின்ற, இயல்பு உடையேன்
இயற்கையுடையேன், பாழ் நெஞ்சம் - என்னுடைய பாழ்மனமானது,
தாய் - எந்தையே, கருந்தாதோ - இரும்போ, வல்உருக்கோ - வலிய உ
குத்தானோ, கரியகல்லோ - கருங்கல்லோ, என்க.

(வி - ரை.) சன்மார்க்க நெறியினின்றவர்கட்கு இரக்கம், பொறு
கொடை, ஞானம், ஆசாரம், நல்லோர் கூட்டுறவு முதலியாவசியம் வேண்
மெனவும், இவையில்லாதவனுடைய மனம் இரும்பு, உருக்கு, கருங்கல் மு
லியவற்றை யொக்குமெனவும் கூறினர் (௬௬

---

* பராபரக்கண்ணி.

சீராருந் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதியாண்ட பதியே பராபரமே.

(பொழிப்புரை.) சிறப்புவாய்ந்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவருளென்னும் பூமி முதலாக சிவவுலக முதலாயபூமிகளை யாண்டருளிய தலைவனே பராபரமே.

திருவருளாம் பூமியென்றது முப்பத்தாறு தத்துவங்கட்கும் ஆதாரபூதமாயுள்ள சிவசத்தியினை. (௧)

கண்ணாரக்கண்டோர் கருப்பொருள் காணாமலருள்
விண்ணாடிருந்த வின்பவெற்பே பராபரமே.

பொ-ரை. (தேவரீரைக்) கண்ணாரத் தரிசித்தோர்கள் பிறப்பென்னும் உண்மையினை அடையாமல் வாழும்படிசெய்தருள் சிதாகாயத்தில் எழுந்தருளியிருந்த வானந்தமலையே. (௨)

சிந்தித்தவெல்லா மென்சிந்தை யறிந்தேயுதவ
வந்த கருணை மழையே பராபரமே.

பொ-ரை. (அடியேன்) நினைத்த வெல்லாவற்றையும் என் கருத்தறிந்து அருள் செய்யும்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த வருள்மழையே. (௩)

ஆராவமுதே யரசேயானந்த வெள்ளப்
பேராறேமோனப் பெருக்கே பராபரமே.

பொ-ரை. தெவிட்டாத வமுதமே, தலைவனே, சுகப்பெருக்கோடும் பெரியநதியே, மவுனவெள்ளமே. (௪)

ஆரறிவாரென்ன வனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே.

பொ-ரை. தேவரீரைத் தெரிந்துகொள்ள வல்லவர்யாரென்ன அநேகமானவேதங்கள் முழங்குகின்ற பெரியஞானமே ஆனந்த வெள்ளமே.

உரைபிறந்த வன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த வின்பக் கடலே பரர்பரமே,

பொ-ரை. மவுனமுற்ற வடியார் மனத்தினிடத்தே பெருஞ்சோதியாய் வளர்ந்து அளவற்றுநின்ற சுகக்கடலே. (௬)

* இக்கண்ணிகளில்வரும் அரியவிஷயங்கள் பெரும்பாலும் முன்னமுள்ள விருத்தப்பாக்களில் வந்திருத்தலினாலும், அவ்வரிய விஷயங்களைப் பிரமாணவாயிலாக அங்கங்கே நன்குவிளக்கியிருத்தலினாலும், மீண்டும் விசேஷங்களெழுதாமல் அத்தியாவசியமான விஷயங்கள்மாத்திரம் பொழிப்புரையுள் வளைவிற்குள் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

எத்திக்குந்தானுகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்கு மானந்தத்தேனே பராபரமே.

பொ-ரை. எத்திசையினும் வியாபகமுற்று அடியேனிருதயத்திலுஞ் சிறந்து சுகத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கு மின்பத்தேனே. (எ)

திக்கொடுகீழ் மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக்கனியே பராபரமே.

பொ-ரை. எட்டுத்திசைகளுடனே பூமியினும் ஆகாயத்தினும் வியாபித்திருக்கும் தேவரீர் திருவருளுண்மை யினைத்தெரிந்த (ஞானிகள்) உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியே. (அ)

முத்தேபவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தேயென் னுள்ளத்தெளிவே பராபரமே.

பொ-ரை. முத்தே, பவளமே, பசுமைதங்கிய பொன்னெளியே, அறிவே அடியேன்மனத்தெளிவே. (கூ)

கண்ணேகருத்தே யென்கற்பகமே கண்ணிறைந்த
விண்ணே யானந்தவியப்பே பராபரமே.

பொ-ரை. பகிர்முக விஷயங்களைக் கிரகிக்கும் நேத்திரமே, அந்தர்முக விஷயங்களைக் கிரகிக்கும் மனமே, விரும்பினவற்றைத் தந்தருளுங்கற்பக விருட்சமே. தரிசிக்கத்தகுந்த சிதாகாயமே, ஆனந்த முதவுமாச்சரியப்பொருளே. (க0)

வாக்காய்மனதாய் மனவாக்கிறந்த வர்பாற்
றூக்காதேதாக்குந் தனியே பராபரமே.

பொ-ரை. வாக்காகி மனமாகி சொல்லும் நினைவுங்கடந்த ஞானிகளிடத்து முற்பட்டு விளங்காது அகத்தில்விளங்கும் ஒப்பற்றவஸ்துவே. (கக)

பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றவொரு
வார்த்தை சொல்லவந்தம்னுவே பராபரமே.

பொ-ரை. கண்டவிடமெல்லாம் சிதாகாயமாகத் தரிசிக்க ஒரு சித்தாந்த மகாவாக்கியத்தை வுபதேசிக்க வெழுந்தருளிய மந்திரவடிவே. (கஉ)

வானந்தமண்ணினந்தம் வைத்து வைத்துப் பார்க்கவெனக்
கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே.

பொ-ரை. ஆகாயத்தின்மேலும் பூமியின்கீழும் தேவரீர் வியாபகத்தினைநோக்கி நோக்கித் தரிசிக்க அடியேனுக் கின்பமுதவிய வரசனே (கங)

அன்பைப்பெருக்கி யெனதாருயிரைக் காக்கவந்த
வின்பப் பெருக்கேயிறையே பராபரமே.

பொ-ரை. (என்பால்) அன்பினை விளைவித்து அடியேனது அருமையான வுயிரினைவாதரிக்க வெழுந்தருளிய வானந்தவெள்ளமே தலைவனே.

வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்துக்
கானபணி யான வணியே பராபரமே.

பொ - ரை. சிதாகாயமனைத்தினையும் தன்னுள்ளேவைத்த மவுன நிலையாகிய வழகிய பெட்டியினிடத்து வைக்கத்தகுந்த பூஷணமே. (௧௫)

ஓடு மிருநிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ணாடும் பொருளான நட்பே பராபரமே.

பொ - ரை. ஓட்டினையும் பெரிய திரவியத்தினையும் சமத்துவமாகப் பார்க்கத்தகுந்த ஞானிகள் நாடத்தகுந்த பொருளாகிய நண்பே. (௧௬)

சித்த நினைவுஞ் செயுஞ்செயலு நீயெனவா
ழுத்தமர்கட் கான வுறவே பராபரமே.

பொ - ரை. மனத்தின்கண்ணே யுதிக்குமெண்ணமும், அவ்வெண்ணத்தின்படி செய்யுஞ்செய்கையும் தேவரீரே (கன்மத்திற்குத் தகுந்தபடி பிரேரபிப்பவர் என்று) வாழ்கின்ற ஞானிகளுக்குத் தகுதியான சுற்றமே. (௧௭)

போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போற்றியெனும்
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே.

பொ - ரை. ஞானக்கொழுந்தாக விளங்கும் புண்ணியவான்கள் போற்றி சய போற்றியென்று தோத்தரித்து, (சித்தாந்தப்பொருளைத் தெரிந்தி ற்கு அப்பொருளடங்கியிருக்கும்) வேதாந்த வீட்டிலேற்றிய தீபமே.

முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே.

பொ - ரை. மோட்சமடவளாகத்தில் விளங்குகின்ற தேவரீர் திருவடித்தாமரையினை வணங்குகின்ற அன்பர் நிமித்தமே சித்தாந்தம் (என்னும் ராஜ) வீதியி லெழுந்தருளிவருகின்ற தெய்வமே. (௧௯)

ஈனந் தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. இழிவினையுண்டாக்குகின்ற சரீரத்தினை யென்னுடையதெனவும் மமகாரம் அகங்காரத்துடன் பேசும் பேச்சொழிய (தேவரீர்) சுகத்தினை விரும்பியது (கிடைக்கப்பெறாது) துன்படைந்தேன்.

என்புருகி நெஞ்ச மிளகிக் கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய் நிற்க வலந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. எலும்பு நெக்குருகி, மனங்கரைந்து, உருகியுருகி (தேவரீர்) அன்புமயமாக நிற்கவெண்ணி (யதுபெறாது) துன்படைந்தேன். (௨௧)

சுத்த வழிவாய்ச் சுகம்பொருந்தி னல்லாலென்
சித்தந் தெளியாதென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கலக்கமற்ற அறிவுருவாகி யானந்தத்தை யடைந்தாலல்லாமல் அடியேன் மனம் தெளிவடையாது. இதற்கியான் என் செய்யக்கடவேன்? (உஉ)

மாறு வனுபூதி வாய்க்கினல்லா லென்மயக்கந்
தேறுதென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. வேறுபடாத சிவானுபவம் பெற்றாலல்லாமல் என் மன மயக்கம் தெளியாது. இதற்குயான் என்செயக்கடவேன் சிவமே. (உ௩)

தாகமறிந் தின்பகிட்டை தாராயே லாகெடுவேன்
றேகம் விழுந்திடினென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனுக்குண்டாகியிருக்கிற) அவாவினைத் (தேவரீர்) தெரிந்து சுகநிஷ்டையினைக் கொடாயாயின் ஆ கெடுவேன்! உடல் நழுவி விடில் பின்னர் யான் என்செய்வேன் (உ௪)

அப்பாவென் னெய்ப்பில்வைப்பே யாற்றுகிலேன் போற்றி
செப்புவதல் லால்வேறென் செய்வேன் பராபரமே. [யென்று

பொ - ரை. என்றந்தையே! அடியேனுக்கு உன்னிடத்துதவும் திரவியமே (பிறப்பாலாகிய துன்பத்தினை) சகிக்கிலேன். (இதனை நீக்கிக்கொள்ள தேவரீருக்குத் துதி சொல்லுவதல்லாமல் வேறுவகையாக யானென் செய்யவல்லேன்? (உ௫)

உற்றறியு மென்னறிவு முட்கருவி போற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந் தந்திலையே யையா பராபரமே.

பொ - ரை. புறக்கருவிகள் மூலமாகப் பொருந்தியறியு மென்னறிவும் உட்கருவிகளாகிய அந்தக் கரணங்களைப்போல வொளிமழுங்கியும் (இன்னம்) அடியேனுக்குச் சுகமளித்தாயில்லையே ஐயனே. (உ௬)

சொல்லா லடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
னல்லாலென் றாக மறுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (மவுனநிலையினா லறிவதல்லாமல்) சொல்லாற் சொல்லுதற்கரிய ஆனந்த சாகரத்தில் வாய்வைத்துண்டாலன்றி அடியேனுக்குண்டாயிருக்கிற மோட்சவிச்சை நீங்குமோ (உஎ

பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகா லென்கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (குருமூர்த்தி கோலங்கொண் டெழுந்தருளிவந்து) என்னைப் பிரத்தியட்சமாகப் பாராயோ (அங்ஙனம்) ஒருகால் பார்த்து (அடி யேன் துன்பத்தை நீக்காயோ திருவாய்மலர்ந்தருளுவாய். (உ

ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயானந்த வெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன்கவலை யென்னை விட்டொழியாதோ அடியேன் மனத்தில் சுகானந்தவெள்ளம் பெருகாதோ ஐயனே யருளிச்செய்வாய். ()

ஓகோ வுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங் கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. ஒகோ! தேவரீரைப் பிரிந்தவடியர்மனம் நெருப்பிலிட்ட பாகோ அன்றி நெருப்பிலிட்ட மெழுகோ வருளிச்செய்வாய் (கூ0)

கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்னருளைப்
பார்த்தவனு னென்னைமுகம் பாராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேன் என்றுடைய) நுண்ணியவறிவு முழுதினையும் தேவரீருக்குக் கொள்ளையாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தேவரீர் திருவருளொன்றினையே யெதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனுன் ஆகலின் அடியேன் முகம்பார்த் தருளவேண்டும். (கூக)

கடலமுதே தேனேயென் கண்ணே கவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ - ரை. பாற்கடலிலுதித்த வமுதமே, தேனே, என்னிருகண்னே, அடியேன் பிரபஞ்சக் கவலையானது இனியனுபவித்து முடியாது ஆகலின் அடியேன் முகத்தினைத் தேவரீர் பார்த்தருளவேண்டும். (கூஉ)

உள்ள மறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனுடன் தேவரீர் எக்காளும் பிரிவறநிற்பவராதவால்) அடியேன் மனக்கருத்தை யுணர்வாய், அடியேன் துன்பமுணர்தலை யுணர்வாய் ஆகலின் தேவரீர் அடியேனை யேற்றருளாது தள்ளிவிடுவையாயின் அறிவிலியாகிய நான் மிக வருந்துவேன். (கூங)

கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (சுதந்தரமற்ற) இளமையான கன்றினிமித்தம் ஈன்றணிமையையுடைய பசு இயற்கைக்கருணையினால் மனமுருகி யிரங்குதல்போல, கருணையுருவாய்ந்த பிதாவே என்பொருட் டிரங்கி யருள்வாய் (கூச)

என்றுதவென்னமெலா மென்னிவென்னியேழைநெஞ்சம்
புண்ணாகச் செய்ததினிப் போதும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பெட்டெனக்கரிய பலவற்றை நினைந்த மனத்தில்) எண்ணக்கூடாத வெண்ணங்களையெல்லாம் எண்ணியெண்ணி யேழையேனுடைய மனமானது புண்படச்செய்தது இனிபோதும். (கூரு)

ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு முன்னடிமை
பாழிற் றிரிவதென்ன பாவம் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருடைய வடிமையாகிய நான் சமுத்திரத்தினிடைப் பட்ட திரணம்போல, (சுவர்க்க நரகங்களாகிய) அங்குமிங்கும் (எண்ணரிய பிறவிகளில்) வீணேயலைவது என்ன பாவப்பயன். (௩௬)

கற்றவறி வாலுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்தாடிற்
குற்றமென்றன் னெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சக்) கல்விகற்ற (சாமர்த்தியத்தினை முன்னிட்ட) அறிவினால் அடியேன் தேவரீரைப் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டவன்போல நடித்தால் அங்ஙன நடித்தல் குற்றமென்று அடியேன் மனமே வாதிக்கும். ()

ஐயோ வுனைக்காண்பா னாசைகொண்ட தத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ஐயோ! தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு அடியேனாசை கொண்டு (பாடுபட்ட) தெல்லாம் பொய்யாய் முடியுமோ தேவரீர் வெளிப் படையாகச் சொல்லவேண்டும். (௩௮)

துன்பக்கண் ணீரிற் றுளைந்தேற்குன் னருந்த
வின்பக்கண் ணீர்வருவ தெந்நாள் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக) துன்பத்தினால் வடிகின்ற கண்ணீரிற்படிந்த வடியேனுக்கு அந்தர்முகத்தில் தேவரீர் நிரதிசய சுகத்தினாலுளதாகும் இன்பக்கண்ணீர் வடிருவது எந்நாளோ. (௩௯)

வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றுயுளறு
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே.

பொ - ரை. வஞ்சனையையும் பொய்யினையும் மனத்துள்ளேவைத்துப் பொறாமையுடையேனாகித் தடுமாறுகின்ற வடியேனுக்கும் சன்மார்க்கம் சித்திக்குமோ. (௪0)

பாசம்போய் நின்றவர்போற் பாராட்டி யானுமு
மோசம்போ னேனுன் முறையோ பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்சப்பற்று நீங்கின ஞானிகள்போல அடியேனடித்து எந்நாளும் மோசம்போய்விட்டேன் இது கிரமமோ! (௪௧)

நன்றறியேன் றீதறியே னானென்று நின்ற...
ரென்றறியே னேழை யென்னே பராப...

பொ - ரை. நன்மை ஈதென்றறியேன் தீமை ... வறியேன் நான் என்னும் அகங்காரத்துடன் நின்றவனின்னானென ...யேன். ஆகலின் அடியேனறிவில்லாதவன் இதற்குக் காரணமென்னே... (௪௨)

இன்று புதிதன்றே யெளியேன் படுந்துயர
மொன்றுமறியாயோ வுரையாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எளியேன் அநுபவிக்கும் துன்பம் இந்தச்சன்மத்தில் மாத்திரமாகவந்ததன்றே பலசன்மத் தொடர்ச்சியன்றோ? இதனைத் தேவரீர் சிறிதுமுணர்ந்திலையோ சொல்லாய். (௪௩)

எத்தனைதான் சன்மமெடுத் தெத்தனைநான் பட்டதுய
ரத்தனையு நீயறிந்த தன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. அடியேன் பலவுலகிலெடுத்த சென்மங்கள் எத்தனைகோடி யச்சென்மங்கடோறும் அடியேனனுபவித்த துன்பங்களெவ்வளவு, அவற்றையெல்லாம் தேவரீரறிந்ததல்லவோ? (௪௪)

இந்நாட் சற்று மிரங்கிலையேற் காலன்வரு
மந்நாட் காக்கவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. இந்நாளில் சிறிது அடியேன்மீ திரக்கஞ்செய்திலையாயின் மனெருங்குமக்காலத்தில் அடியேனைக் காத்தருளவல்லவரார் (காலகாலராகிய) தேவரீரே யாலோசிக்கவேண்டும். (௪௫)

உற்றுற்று நாடி யுளமருண்ட பாவியைநீ
சற்றிரங்கி யாளத் தகாதோ பராபரமே.

பொ-ரை. அடிக்கடி உற்றுற்றுப்பார்த்துத் தேவரீர் தரிசனந்தராமையின் மனத்தின்கண்ணே மிகமருட்சியினைக்கொண்ட பாவியேனைச் சிறிதிரக்கஞ்செய்து தேவரீர் ஆளத்தகாதோ. (௪௬)

எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எள்ளளவேனும் தேவரீரைவிட வேறு துணையில்லாத அடியேனை மீட்டும் பிறவிமயக்கமாகிய பள்ளத்தில் தள்ளுதலினால் தேவரீர்க் குண்டாம் பயன்யாது சொல்லாய். (௪௭)

பாடிப் படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடி யெனையடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (அடியேன் பொருட்டுச் சிறிதும் திருவருளினைத் தேடிக் கொள்ளாது) பற்பல செய்யுட்களைப்பாடியும், பலபல நூல்களைப்படித்தும், [illegible] நிற்கவோ அடியேனை யடிமையாகத் தேடிச்சேர்த்தாய். (௪௮)

சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற் சொல்லறிவென் சொல்லிறுதி
யென்னத்தைச் சொல்லுவ னெளியேன் பராபரமே. [க்

பொ-ரை. முன்னோர்கள் சொல்லிவைத்தவற்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பதல்லாமல் சொல்லற்ற மவுனநிலையைத் தேடிச்சொல்வதற்குநான் சொல்லவல்லேன் ஏழையேன். (௪௯)

சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலுமெனக் காசை பராபரமே

பொ - ரை. சொல்லாலேயும் அச்சொல்லின் பொருளாலேயும் விவகரிப்பதைவிட்டு மௌனமுற்று வாழ்வதற்கே இரவும் பகலு மெனக்காசையுண்டு. (ருo)

நேச நிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சத்தை மறந்திருக்கும்) நிருவிகற்பசமாதியி லன்புஉண்டேயல்லாமல் தேவரீர் அடிமைக்கு வேறிலாசையுண்டோ இவ்வுண்மை தேவரீருணராததல்லவே. (ருக)

துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல் கண்டா
லச்ச மிகவுடையே னையா பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனையற்பனென நினைக்கவேண்டாம், இப்பழைய பிரபஞ்சத்தில் உள்ள துன்பங்களைக் கண்டால் அவைகட்கு மிகவு மஞ்சுதலுடையேயேனையனே. (ருஉ)

கண்ணுவா ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த
மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் கேத்திரங்கட்குச் சமானமானவராயினும் அவர்கள் தேவரீரைக் கைகூப்பிவணங்காராயின் அந்த மண்ணுவார் சினேகத்தினை அடியேனொருபொருளாகமதிக்கேன். (ருங)

கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
வெல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே.

பொ-ரை. (யாதொரு சீவனையும் எதன்பொருட்டேனும்) கொல்லாதிருக்குமோர் விரதமானது இவ்வுலகமுழுதும்பரவ ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம் எடுத்துச்சொல்லுதற்கே அடியேனுக்கு விருப்பமுளது. (ருச)

எத்தாற் பிழைப்பேனோ வெந்தையே நின்னருட்கே
பித்தானேன் மெத்தவுநான் பேதை பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் தந்தையே, எவ்விதமான வுபாயத்தினால் பிழைத்திடுவேனோ (அறியேன்) தேவரீர் திருவருட்பேற்றுக்கே பித்தாகியிருக்கின்றேன். அடியேன் மிகவுமறிவிலேன். (ருரு)

வாயினாற் பேசா மௌனத்தை வைத்திருக்குந்
தாயிலார் போனுன்றளர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. வாயினாற் பேசக்கூடாததாகிய மௌனவுணர்நிலையை அடியேனூட்டிநிற்கும், (தேவரீரனுக்கிரகமின்மையின்) தாயில்லாத புதல்வர் தளர்தல்போல அடியேன் றளர்ந்தேன். (ருசு

அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற் றேன்கண்ணா
ரென்னகத்திற் றாய்போ லிருக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை- தாயில்லாத பிள்ளையைப்போலத் துன்பமடைந்தேன். ண்ணாரவடியேன் மனத்திலே தாயைப்போ லெழுந்தருளியிருக்கும் பரா ரமே. (ருஎ)

உற்றவினைக் கிற்றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றநொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனிலைமையினை) ஆராய்ந்து என்னைப்பார்த்தால் யரமானது மனத்திலுள்ளே நெருப்பினைப்போலப் பற்றியெரிதலால் நொ தேன். தேவரீர் என்னைமுகம் பார்ப்பீராக. (ருஅ)

பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார் சொற்கேட்டுக்
கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்ணே பராபரமே.

பொ - ரை. இவன் பொய்யனென்று (யாராவது தேவரீரிடத்து) மை ப்போதிப்பவருடைய (கோட்) சொல்லைச் செவியேற்றுத் தேவரீர் என் னக் கைவிடவேண்டாம். அடியேன் கண்போன்றவனே. (ருக)

என்னை மதித்தே யிளைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
வண்ணந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் எண்ணத்தினையறிந்து அடியேன் மெலிவினை ணர்ந்து ஏழையேன் உய்யுமாறு திருக்கருணை வைத்தல்வேண்டும். (சு0)

நாட்டாதே யென்னையொன் றாட்டி யிதமகிதங்
காட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனை ஒருபொருளாக மதித்து (தேவரீர் மனத்தில்) ாட்டவேண்டாம். அங்ஙனம் நாட்டி (என் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி) நன்மை ீமைகளைக்கூட்டிவைக்கவேண்டாம் எல்லாவற்றிற்கும்(காரணம்)தேவரீரே.

உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
யன்னைவயிற் றின்னமடைக் காதே பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரையே தியானஞ்செய்துகொண்டு தேவரீரது திருவ ருள் வியாபகத்திலேயே சஞ்சரிக்கின்றவடியேனை யின்னமுந் தாய்வயிற்றி லடைக்கவேண்டாம். (சுஉ)

பரமுனக்கென் றெண்ணும் பழக்கமே மாறா
வரமெனக்குத் தந்தருளென் வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைக் காத்தருளுதல் தேவரீருக்கே கடனென்று எண்ணிவாழும் பழக்கத்தினையே அழியாதவரமாக அடியேனுக்குத்தந்தருள வேண்டும். என்வாழ்வினுக்குக் காரணமாயுள்ளவனே. (சுங)

வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனாகச்
சிந்திக்க நின்னருள் செய்வாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை வணங்கி, மறவாமனினைத்தாலே கடமையாகக் கொண்டு தேவரீரையே சிந்திக்கத் திருவருள் செய்தருளவேண்டும். (௬௪)

எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
றெய்வ வருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே

பொ - ரை. எத்தகைய சிற்றுயிரினையும் என்னருமையான வுயிர்போன்று எண்ணி அவைகட்கிரங்குமாறு தெய்வத்தன்மைவாய்ந்த திருவருளாகிய கருணைசெய்தல் வேண்டும். (௬௫)

வெட்டவெளிப் பேதையன்யான் வேறுகப டொன்றறியேன்
சிட்டருடன் சேரனந்த தெண்டம் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேன் வெளிப்படையான (நெஞ்சினைவாய்ந்த) வறிவிலி வேறுகபடத்தன்மையையறியேன் (ஆகலின் அடியேனுய்யும்பொருட்டு) நினது அடியாருடன் சேர்த்தருளுக (அதன்பொருட்டு) தேவரீருக்கு அனேகமான தெண்டமிடுகிறேன். (௬௬)

இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இரவும்பகலுமில்லாத (துரியாதீதத்திலே) ஏகாந்த சிவராஜயோகம் அடியேனுக்குண்டாகவும் அடியேன்மீது தேவரீர் திருக்கருணை வைத்தல்வேண்டும். (௬௭)

மால்காட்டிச் சிந்தை மயங்காம னின்றுசுகக்
கால்காட்டி வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே

பொ - ரை. அடியேனுக்குத் (திருவருள் கூட்டிவைப்பதுபோல) ஆசைகாட்டி அந்நிலையினின்று நான் மயங்காவண்ணம் சுகாரம்பம்செய்த பின், பின்வாங்காதருள வேண்டும். (௬௮)

எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான் றோன்றாத
வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே

பொ - ரை. தேவரீர் (எங்கும் வியாபித்திருத்தலினால் அவ்வியாபகத்துட்பட்ட) எவ்வகைப் பொருள்களும் தேவரீரே யென்று நினைத்து நான் என்னும் மகங்காரம் தலையெடாத இடத்தை எனக்கு அழியா நிலையாக்கி வைத்தருளவேண்டும். (௬௯)

சும்மா விருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே.

பொ - ரை. (புறக்கரண அந்தக்கரண வியாபாரங்களில்லாமல்) சும்மா விருப்பதே சுட்டுதலில்லாத பரிபூரண நிலையென் றெம்மாலறியப்படுதற் கெளிதாமோ. (௭௦)

முன்னொடுபின் பக்க முடியடிநாப் பண்ணறவின்
றன்னொடுநா னிற்பதென்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீருடைய) முன், பின், இருபக்கம், முடி, அடி, நடு என்னும் (இடங்களில் அடியேனிற்கும்) தன்மையற்று உன்னுடனே இரண் டறக்கலந்து நிற்பது எந்நாளோ சொல்லாய். (எக)

மைவண்ணந் தீர்ந்த மௌனிசொன்ன தெவ்வண்ண
மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அஞ்ஞான நீங்கப்பெற்ற மௌனகுரு (அடியேனுக்கு) உப தேசித்த தெவ்விதமோ அவ்விதமான சிவயோக நிட்டையினை யருள்செய் வாய். (எஉ)

வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வித்து ஆதாரமாகவல்லது (விருட்சமுதலிய) யாவும் விளை தலுண்டோ (இல்லையதுபோல) தேவரீர் திருவருள் ஞானமின்றி (ஆன்ம கோடிகளாகிய) எங்கட்குச் செயலுண்டோ சொல்லாய். (எ௩)

ஆங்கார மற்றன் னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. அகங்காரமொழிந்து தேவரீர் விஷயஞானருபமான அன் பருக்கே (பிரபஞ்ச வியாபாரத்துடன்) உறங்காமல் (அருள் வியாபாரத்து டன்) உறங்கும் அத்தன்மை யோங்காநிற்கும். (எச)

சிந்தை யவிழ்ந்தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனங் கசிந்துகசிந்து ஞானமயமாகிய தேவரீர் திருவடிநீழ லில் வந்தடைந்தவர்க்கே ஆனந்தநிலை கிடைக்கும். (எரு)

சொல்லாடா வூமரைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி
னல்லா லெனக்குமுத்தி யாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. வார்த்தை சொல்லுதற்குக் கூடாத ஊமைகளைப்போலப் பேச்சற்று (சிவோகம் பாவனையில்) தேவரீர் தன்மையடைந்தாலல்லது அடி யேனுக்கு முத்திகிடைக்குமோ. (எசு)

பேச்சாகா மோனம் பிறவா முளைத்தென்றற்
காச்சாச்சு மேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. வார்த்தையற்ற மௌனநிலையானது உண்டாகி விளைந்த தென்றற்கு (எது) ஆயிற்று ஆயிற்று. (அதனால்) இனியதன்பயனாகிய முத்தியெனக்குண்டாமா. (எஎ)

கெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாந்
தொட்டிலுக்குட் சேய்போற் றுயின்றார் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஞானசாதனையில் மிகச்) சமர்த்தர் (என்றுலகத்தாரால் சொல்லப்பட்ட) தேவரீரது அன்பர் ஆணவ மலசம்பந்த மொழியப்பெற்று அயர்ந்து ஒப்பற்ற பரிபூரணநிலையாகிய தொட்டிலிலே (சிவராஜயோகானுபவ நித்திரையிலிருந்து) பாலர்போன்று துயின்றார்கள். (எஅ)

காட்ட வருளிருக்கக் காணு திருண்மலத்து
நாட்ட மெனக்குவர னன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீர் தரிசனத்தினைக்) காட்ட உன் திருவருளிருக்க அதனை முன்னிட்டுக்காணுமல் இருளுருவமாகிய ஆணவாதிமலத்தின்கண்ணுட்டம் அடியேனுக்குளதாதல் நன்மையோ. (எக)

எத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய் பொறுக்கு
மத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. எந்தவிதமான குற்றத்தைப் பாலர்செய்தாலும் அதனைத் தாயானவள் பொறுத்துக்கொள்ளுவள். தேவரீர் திருவருளும் (எம்போன்றார் குற்றம்பொறுத்தற்கு) அத்தன்மையல்லவோ. (அO)

எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னாலே யின்பமுண்டோ
சித்துருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. எத்தனைவிதமாக ஆராய்ந்து பார்த்தாலும் (தேவரீரால் எனக்குச் சுகமுளதேயன்றி) அடியேனால் எனக்குளதாவதோர் சுகமுளதோ அறிவுருவமே சுகத்தையளிக்கின்ற பரமசிவமே. (அக)

மண்ணொடுவிண் காட்டி மறைந்துமறை யாவருளைத்
கண்ணொடுகண் ணுகவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதல் ஆகாயமுதலாக வுள்ள பிரபஞ்ச நிலையினைத் தெரிவித்து, மறுபடியும் திரோதனத்தால் மறைந்து மறுபடியு மொவ்வொருகால் தோன்றிக்கொண்டிருக்கிற தேவரீர் திருவருளைக் கண்ணுடன் கூடிய கண்ணொளிபோல எந்நாள் (நீக்கமின்றிக்) காணப்பெறுவேன். (அஉ)

பஞ்சரித்து நின்னைப் பலகா லிரந்ததெல்லா
மஞ்ச லெனும்பொருட்டே யன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனுடைய வெளிமைத் தன்மையைக்காட்டி, பலநாளுந் தேவரீரை அடியேன் யாசித்ததெல்லாம், அடியேனை யஞ்சாதேயென்று தேவரீர் சொல்லியருளல் பொருட்டேயல்லவோ. (அங)

எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிரா
யங்கங் கிருப்பதுநீ யன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. எவ்விடத்து நோக்கினும் (அவ்வவ்விடங்களில்) எத்தகைய உயிர்களிடத்தும் அவ்வவ்வுயிராயிருப்பது தேவரீரல்லவோ. (அச)

அனைத்துமாய் நின்றனையே யான்வேறே நின்னை
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (சர்வவியாபகத் தன்மையினால்) எல்லாப் பொருள்களும் தேவரீரேயாகி நின்றீரே. (அப்படியாக) அடியேன் வேறாகநின்று தேவரீரை நினைக்கும்வழி எவ்வாறு சொல்லாய். (௮௫)

நின்போதத் தாலே நினைப்பு மறப்பென்றால்
என்போத மெங்கே யியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. தேவரீருடைய திருவருட்பிரகாசத்தாலேயே நினைப்பு மறப்புண்டாகுமென்றால் அடியேனுக்கென்ன, சுதந்தரமானவறிவு மெங்கேயுண்டாம் சொல்லாய். (௮௬)

ஒன்றைநினைத் தொன்றைமறந் தோடுமன மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யிருக்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒன்றைப் பற்றிக்கொண்டு (அக்கணம்) மற்றொன்றை மறக்குந்தன்மைவாய்ந்த பிரபஞ்சமுழுதும் தாவாநின்றமனமானது, (தேவரீரது வியாபகவுண்மைதேர்ந்து) எல்லாப்பொருள்களு நீயே யென்றறிந்தால் எவ்விடத்திற் சஞ்சரிக்கும். (௮௭)

கொழுந்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி
லழுந்துமவர்க் கேசுகமுண் டாகும் பராபரமே.

பொ-ரை. (மரத்தினது) கொழுந்தில் வயிரமடங்கி யிருத்தல்போல குற்றமற உள்ளன்பினிடத்தழுந்தி யிருப்பவர்க்கே ஆனந்தமுண்டாம். (௮௮)

பற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேறும் பராபரமே.

பொ-ரை. கதிர்பிடிக்கும் பயிர்களுக்கே விளையுங்கொழுந்து (கன்று விளைவது) போல பரிபக்குவமுடைய அன்பருக்கே தேவரீர் திருவருள் கிட்டும். (௮௯)

வேதாந்தர்க்கே ஞானவொழுக்காமோ ரன்பான
நாதமுறும் போதமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே.

பொ-ரை. வேதாந்தபோதியர்கட்கே (இச்சென்மத்தில் ஞானமடையக்கூடும், மிகுந்த அன்பினரான போதகாசாரியருக்குக் குருபிரானே வேதாந்தபோதஞ் செய்துவருகிறார். (௯௦)

அல்லும் பகலு மருளாகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சமைவதென் பராபரமே.

பொ-ரை. இரவும்பகலும் திருவருள்மயமாய் நின்றவர்கட்குச் சொல்லும் பொருளும் அதீதமாம் (ஆதலின் மவுனமுற்றிருப்பார்கள்.)

எச்சிலென்று பூவை யிகழ்ந்தோர்க் குனைப்போற்றப்
பச்சிலையுங் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (வண்டின்) எச்சிலாய்விட்டதென்று பூவை நீக்கினோர் கட்குத் தேவரீரை யருச்சித்துவணங்கப் பச்சிலையும் கிள்ளத்தகுதியாமோ (புட்பத்தைக்கொண்டே மந்திரத்தாற் சுத்திசெய்து அருச்சிக்கவேண்டும்.)

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் ஆகிய) அந்தக்கரணங் கள் ஒடுங்கும்படி துறத்தலே எத்தகைய துறவினு நன்மையாம் எந்தையே,

தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) தன்னை இத்தகைய சொரூபனென் றுணர்ந்தால் பரமான்மாவின்மேற் பற்றுண்டாதலன்றி மற்றொருபற்றுமுள தாமோசொல்லாய். (௧௪)

அன்பாற் கரைந்துகண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக்
குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. அன்பினால் (மனம்) உருகித் தமது கண்ணில் ஆற்றினைப் போல நீரைப்பெருக்கின புண்ணியவான்கட்குத் தேவரீரையடைய வழிதா னுண்டாமோ. (அத்தகையரே மோட்சமடைவர்). (௧௫)

தன்னை யறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே
யுன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆன்மாவாகியுந் தன்னை விசாரித்துப் பின்னர் திருவருளை ஆதாரமாக முன்னிட்டுக்கொண்டு அத்திருவருண்மயமாய் நிற்றலே தேவரீ ரைத் தெரிந்துகொள்ளற்குபாயமாம். (௧௬)

கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பதெல்லா
மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாகவிருந்து) படித்த கல்வியின் தேர்ச்சி யினால் உண்மைநிலை யறியப்படுமோ. (முன்னிலைச்சுட்டாக) காணப்படுவன வெல்லாம் தோன்றுவிடத்தன்றோ (உண்மை) வெளியாகும். (௧௭)

கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னருளாம்
விண்மூடி னெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே.

பொ - ரை. கண்ணினைமூடித் (தியானித்தலினாலும்) கண்ணை விழித் துத் (தியானித்தலினாலும்) உண்மையறியப்படுமோ, தேவரீர் திருவருண் மயமாய் ஆகாயமுழுவதுங் கண்டகாலத்து எல்லாவுண்மையும் தோன்றும்.

நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினென்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவருளானது அடியேன்மனத்தினை நேராகக் ரித்துக்கொண்டால் அன்னிய பொருளொன்றினையும் காணேன் சிவான நந்தத்தையுமடைவேன். (கக)

வான்காண வேண்டின் மலைபோற லொக்குமுன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை (என் சுதந்தரத்தால்) தரிசிக்கும்பொருட்டுப் பாவனைசெய்கின்ற பாவனை யானது ஆகாயத்தைக்காண விரும்பினேன் லை போறதலை யொக்கும். (திருவருளை முன்னிட்டே பார்தல் வேண்டும்.)

வாதனைவிட் டின்னருளின் மன்னினல்லால் வேறுமொரு
சாதனைதா னுண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) வாதனையைநீங்கித் தேவரீர் திருவருளினிடத்து அழுந்தினாலல்லாமல் (வீடுபேற்றுக்கு) வேறுமொரு சாதனமும் வேண் டுமோ சொல்லாய். (க0க)

பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றாக நிற்பதருட்
டாரகத்தைப் பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதல் ஆகாயம் பரியந்தமுள்ளயாவும் காரியப்படுவதற்கு ஆதாரமாயிருப்பது தேவரீர் திருவருளாகிய வாதாரத்தினைப்பற்றி யல்லவா சொல்லாய். (க0உ)

விளக்குந் தகளியையும் வேறென்னார் நின்னைத்
துளக்கமறச் சிவனென்று சொல்வார் பராபரமே

பொ - ரை. தீபத்தினையும் (அத்தீபமெரிதற்குக் காரணமாயுள்ள) தகளியையும் (ஆகுபெயராலொன்றாகக் கூறினும் உண்மையில்) வெவ்வே றென்றது (ஒன்றாகச்சொல்லு மூடர்களே) தேவரீரை (சிவனைக்காட்டிலும் வேறான சிவனென்றது) தேவரீர் அஞ்ஞானகலுஷித அவிவேகத்தாலே வேறுபினையென்று சொல்லுவர். (க0௩)

பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு
மாராயுஞ் சிவனுநீ யாங்கான் பராபரமே.

பொ - ரை. பிருதிவிமுதலியவைகளைத்தேவரீராகச் சொல்லுமிடத்து மன்னை வசக்கரித்தாராயும் சிவனும் நீயேயாகும். (தேவரீர் பிருதிவியாதி அட்டமூர்த்தமாக விளங்கலின் சிவனைச்சிவனென்றது உபசாரம்) (க0ச)

பொய்யைப்பொய் யென்றறியும் போதத்துக் காதரவாய்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. காரியரூபமான பதார்த்தங்களைக் காரியரூபமே (காரணமன்று) எனவறியும் அறிவுக்கு அதாரவாகவிருப்பது தேவரீர் மெய்யருளேயன்றோ சொல்வாயாக (திருவருளை முன்னிட்டே பிரபஞ்ச உண்மையினையறியவேண்டுமென்பதாம்) (௧௦௫)

வருவான்வந் தேனெனல்போன் மன்னியழி யுஞ்சகத்தைத்
தெரிவாக வில்லையென்ற நேரம் பராபரமே.

பொ - ரை. நிலையாகக் காணப்பட்டுக் (காரியரூபமாக) மாறுபடும் சகத்தைத் தெளிவாகக் (காரியரூபத்தா) லில்லை யென்றநேரம் இனிவருவானொருவன் துணிவுபற்றி வந்தேனென்றலையொக்கும். (௧௦௬)

மாயா சகமிலையேன் மற்றெனக்கோர் பற்றுமிலை
நீயேநா னென்று வந்து நிற்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சம் (எனக்குத்தோன்று திருக்குமேல்) எனக்கு வேறுபற்று மிலையாம். (அப்பற்று இலையாகவே தேவரீரைப் பற்றிக்கொண்டு சிவோகம் பாவனையில்) நீயே நானென்று வந்து நிற்பேன். (௧௦௭)

வானாதி நீயெனவே வைத்தமறை யென்னையுநீ
தானாகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (வியாபகத்தைநோக்கி) ஆகாய முதலியவற்றைத் தேவரீரேயென்று சொல்லிவைத்தவேதம் (அவ்வியாபகத்துட்பட்ட) அடியேனையும் தேவரீராகவே சொல்லாதோ நீ சொல்வாய். (௧௦௮)

வெள்ளக் கருணைமத வேழமா நின்னருட்கென்
கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே.

பொ - ரை. வெள்ளம்போலும் கருணையாகிய மதத்தினைப் பொழியாநின்ற யானையாகிய தேவரீர் திருவருளுக்கு அடியேன் வஞ்சகமாகிய மனமே கவளமாம். (௧௦௯)

வண்டாய்த் துவண்டு மௌன மலரணைமேற்
கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வண்டினைப்போலத் துவண்டு மௌனமாகிய புஷ்பமஞ்சத்திலுற்றவர்கட்குத்தானோ தேவரீர் சுகங்கொடுப்பீர். (ஆம் ஏனையர்க்குக் கொடுக்கமாட்டீர்.) (௧௧௦)

மாயைமுத லாம்வினை நீ மன்னுயிர் நீ மன்னுயிர்தேர்ந்
தாயுமறி வானதுநீயன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (சடமாகிய மாயையினைத் தேவரீர் காரியப்படுத்தலின்) மாயை முதலாகிய வினைக்கருவிகளுநீ, (தேவரீரறிவிக்க ஆன்மாக்களறிபவர்களாகலின்) அம்மாயைகளாற் றொழிற்பட்டு நிலைபெற்றிருக்கு முயிர்களுநீ, (சன்மத்திற்குத் தக்கபடி வறிவிப்பவரீயாகலின்) நிலைபெற்ற வுயிர்கள் மாயையைக்கடந்து தெளிந்த ஆராயுமறிவாயிருப்பது நீயல்லவோ. (௧௧௧)

என்னறிவும் யானுமென தென்பதுவு மாயிவைக
ணின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (எனக்கென யாதொரு சுதந்தரமில்லாதிருத்தலின்) என்னறிவும் நானும் எனதென்பதும் ஆகிய இவையாவும் (தேவரீர் பிரேரேணயாயிருத்தலின்) உன்றனுடையனவே யாமன்றோ சொல்லாய், (ககஉ)

பாரறியா தண்டப் பரப்பறியா துன்பெருமை
யாரறிவார் நானோ வறிவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (திருவருளைமுன்னிட்டன்றி) மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரு நின்னையறியார்கள் (ஆயின்) தேவரீர் பெருமையை யாரறிய வல்லார் (ஒருவருமில்லை அங்ஙனமாக) நானோ அறியவல்லேன். (ககங)

அண்ட மனைத்திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லா அண்டங்களுக்குள்ளும் அவ்வண்டங்களைக் கட வெளியிலும் (வியாபகம்) கொண்டிருக்கிற தேவரீரை யாரறிந்து கொள்ளவல்லவர்கள். (ககச)

ஒப்புயர்வொன் றின்றி பொலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒப்பும் உயர்வும் சொல்லக்கூடாத சத்தமற்ற மவுனநிலையெ விருத்தவடிவமான மரக்கலத்திற்கேற்ற மேலாகிய சரக்குநீ.

என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. அடியேனைப்போல் எளியவர்களும், தேவரீரைப்போல் வலியவர்களும் எவ்வெவ் விடங்களிலாராய்ந்து பார்த்தாலும் உண்டோ இல்லை. (ககரு)

பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின் செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே.

பொ-ரை. விசாரிக்கின் அண்டபிண்ட விரிவெல்லாம் தேவரீரின் கிருபையின் காரியமாகவே யிருக்கின்றன வேறொருவர்க்கும் ஒரு செயலுமில்லை. (ககசு)

ஒன்றே பலவே யுருவே யருவேயோ
வென்றே யழைப்பதுன்னை யென்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. ஏகமே, அநேகமே, சகளமே, நிட்களமே, ஓ வென்று முறையிட்டுத் தேவரீரை யழைப்பது எந்நாளோ. (ககஅ)

செப்புவதென் னானுஞ் சிற்பரனே சிந்திப்ப தெல்லாநின்
றொப்பி யியானுமென வோர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை, அடியேன்)தேவரீரைப்பற்றி) பேசுவனயாவு முன்செய மெனவும், (தேவரீரைப்பற்றி அடியேன் சிந்திப்பன யாவும் உன்றியானமெ னவும் ஆராய்ந்தறிந்துசொண்டேன். (கக‌க)

ஆரிருந்தென் னார்போயென் னாமுதா வின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே

பொ - ரை. (மரணத்தினின்றுங் காப்பாற்றக்கூடாத) ஆரிருந்தாலெ ன்னலாபம், ஆர்போனாலென்ன நஷ்டம் (ஒன்றுமில்லை மரணத்தினின்றுங் காப்பாற்றக்கூடிய) அரிய அமிர்தமாகிய உன்றிருவருளின் பலமிருந்தால் அடியேன் பிழைப்பேன் மங்களகரனே.

வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சி யுனையடைந்தே னையா பராபரமே.

பொ - ரை. (மரணத்திற் கேதுவாகிய) கபடத்தையுடைய இயமனு வேதனைக்கும், வலியபிறவி வேதனைக்கும் (ஆற்றாது) அஞ்சி (அவைகளை நீ க்காக்கவல்ல) தேவரீரைத் தஞ்சமடைந்தேன் ஐயனே. (கஉக

எந்தப் படியுன் னிதய மிருந்ததெமக்
கந்தப் படிவருவ தன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவுள்ளம் (அடியேன் கன்மத்திற்குத்தக்கப எவ்வாறுயிருந்ததோ அவ்வாறுயன்றோ எமக்கு இன்பதுன்பங்களுண்டாவ

எந்தெந்த நாளு மெனைப்பிரியாதென் னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.

பொ - ரை. (இம்மை மறுமையாகிய) எக்காலத்தும் அடியேனைவிட் நீங்காமல் என்னுயிர்க்குயிராய் என்மனத்தின்கண் குடியாகக்கொண்டிருந் அருட்டெய்வமே. (கஉங

அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக் கப்போதே
நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே

பொ - ரை. தேவரீர்தொண்டனாகிய எனக்கு அப்போதைக்கப்போ பயப்படாதே பயப்படாதேயென்று என்னிதயத்திலிருந்து அறிவிக்கின் பரிபூர்ணமே. (கஉ

என்னையுன் றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்கொடுத்த
பின்னையுன்னாற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைத் தேவரீர்கையிற் பிடித்துக்கொடுத்தவர் வர். யானே வலியவடிமையாகிப்பிறகு தேவரீரால் நானடைந்த நன்ம யினை யெடுத்துப்பேச வலியிலேன். (கஉ

வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென்றோ நீமௌனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வாயினாற் பேசுதற்கொண்ணாத ஆமையென்று சொல்லும் படி அடியேனை மவுனநிலையில் வைப்பதற்கென்றுதானோ, நீ மவுனத்தாயாகி வந்து உன்திருவருளை யெனக்குத்தந்தனை. (கஉசு)

தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக்
கென்னைக்கொண் டென்னபல னெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. தேவரீரை அடியேனுக்கு ஆசாரியராகத்தந்து, அடியேனைத் தடுத்தாண்டடிமையாகக்கொண்ட தேவரீர் திருவருளுக்கு என்னாலென்ன பயன்றந்தையே. (கஉஎ)

மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. மார்க்கண்ட முனிவர் பொருட்டுவந்த இயமன் (தேவரீர் திருவடியாலுதையுண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தமையாகிய) பட்டபாட்டினை ஆலோசித்துப்பார்த்தா லுன்னடியார்க்கென்ன பயமுண்டு. (கஉஅ)

சுட்டியுண ரா மற் றுரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. முன்னிலைச்சுட்டில்லாத துரியநிலையாகிய சிதாகாயத்தில் அடியேனைநிறுத்திய தேவரீரை(பேரறிஞரேயன்றிச்சிற்றறிஞனாகிய)நானோ புகழவல்லேன். (கஉகூ)

சூதொன்று மின்றியென்னைச் சும்மா விருக்கவைத்தா
யீதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்சமுகமாக) வஞ்சகஞ் சிறிது மில்லாமல் அடியேனை மவுனநிலையி லிருக்கும்படி வைத்தனை இன்பமடைதற் கிதொன்றுமே போதாதோ. (கங0)

வாயொன்றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட
தேயொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே.

பொ-ரை. சற்றேனும் வாயொன்றும் பேசாத மவுனமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்தாண்டதொன்றுமே வெனக்கின்பங்கொடுக்க வமையாதோ.

என்று மிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன்றும்போ தாதோ வுரையாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எக்காலத்தும் என்னை (விடயங்களுக்காளாக்காமல்) நானிருந்தபடி எனக்கு ஆனந்தானுபவத்தைத் தந்ததாகிய வொன்றுமே யமையாதோ (மேலும் செய்யவேண்டிய உபகாரமேதுளது) சொல்லாய். (கஙஉ)

எண்டி சையிற் மேலான வெல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. எட்டுத்திக்குகளும், பூமி ஆகாயமும் எல்லாம் சிதாகாயமாகக்கண்டவிடத்தில் (தேவரீருடன்) அடியேனையும் கண்டேன். (௧௩௩)

பித்தனையே தும்மறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் றெண்ட மிடுவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பித்தனும், (உலகமின்னதெனவறியாத) பேதையனுமாகிய என்னை யாட்கொண்ட வுனக்கு (எவ்வளவுசெய்யினும் கைம்மாறாகாத) தெண்ட மெத்தனைச் சமர்ப்பிப்பேன். (௧௩௪)

தாயர்கர்ப்பத் தூடனமுந் தண்ணீருந் தந்தருளு
நேயவுனை யாரே நினையார் பராபரமே.

பொ - ரை. தாயின்வயிற்றுள் வாழுகிறகாலத்தும் அன்னத்தினையும் தண்ணீரினையும் தந்தாண்டநேடனே தேவரீரை நினையாதவர் யாவரோ (ஒருவருமில்லை.) (௧௩௫)

விரிந்த மனமொடுங்கும் வேளையினு ளாகப்
பரந்த வருள்வாழி பதியே பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாகப்) பரந்தமனம் (அதோமுகமாகக் குவியும்சமயத்து நானென்று முந்திவந்து பரந்தவுன் திருவருள் வாழக்கடவது இறைவனே. (௧௩௬)

சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை
வந்து பொழிந்தனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (பகிர்முக விஷயங்களை) நினைத்தலொழித்து, நான் (என்னும் அகங்காரமுனை வு) ஒழித்து (ஆனந்த நிறைந்து) ததும்ப இன்ப மழையினைச் சொரிந்தாய் ஆகலின் நீவாழக்கடவை. (௧௩௭)

தந்தேனை யோர்வசனந் தந்தபடிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒரு மொழியினை யுபதேசித்தேனே (அங்ஙனம்)உபதேசித்தவண்ணமே இன்பவடிவாகி வந்தேனே யென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினை ஆதலால் நீ வாழக்கடவை. (௧௩௮)

மண்ணும்விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக்
கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் திருவருளைப் (பிரத்தியட்சமாக) தரிசிக்க மனத்துள்ளே கண்டவர்களைத் தரிசித்தால் மண்ணுலகினரும் விண்ணுலகினரும் வந்து வணங்காரோ. (௧௩௯)

என்றுங் கருணைபெற்ற வின்பத் தபோதனர்சொல்
சென்றசென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலத்தும் கருணையுடன் விளங்கிய சுகசொரூபிகளாகிய தவமுடையார் வாக்கானது எத்திசைகளினுஞ் சென்று செல்வாக்குறும்.

ஆடுவதும் பாடுவது மானந்த மாகநின்னைத்
தேடுவது நின்னடியார் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை (தன்னைமறந்து) கீர்த்தனஞ் செய்தலும், (அன்புமயமாக விருந்து) பாடுதலும், (தலங்கடோறும்) ஆனந்தமாகத் தேவரீரைத் தேடித் திரிதலும் தொண்டர்செய்கை. (௧௪௧)

பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாப் பெற்றவர்கட்
கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ததும்பிவழியும் தேவரீர் தண்ணிய திருவருளைப் பூரணமாய்ப்பெற்றவர்கட்கு (பிரபஞ்ச சம்பந்தமான) சூரியன் கிழக்கிலுதித்தலையொழித்து மற்றெந்தத்திக்கிலுதித்தால் தானென்ன சொல்வாய். (௧௪௨)

பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை. (யாதொன்றையும் விகற்பியாமல் நிருவிகற்பமாய்க்காண்கின்ற) பாலருடன், (ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம் என்கிற நாலு காரியமுமில்லாத) பேயர், (வைதாரையும் வாழ்த்தினாரையும் சுட்டியறியாத) பித்தர் இவர்களுடைய குணத்தையடைந்திருப்பதே ஒழுக்கமிகுந்த ஞானிகளுடையசெய்கை. (௧௪௩)

உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிரியுந்
தொண்டர் விளையாட்டே சுகங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. (அன்னபானாதிகளை) உண்டும், (ஆடை முதலியவற்றை) உடுத்தும், (ஆபரணாதிகளை)பூண்டும் இப்பிரபஞ்சத்தார்போல இவ்விடத்துத் திரிகின்ற தொண்டரது விளையாட்டே அடிமைக்கு இன்பந்தருவதாயிருக்கின்றது. (௧௪௪)

கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்கு மொருவழியே எந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இரவும் பகலுமின்றிச் சதோதய தரிசனமுடையார் கண்ட நெறியெவ்விடத்து மொரேநெறியாகும் எந்தையே. (௧௪௫)

காயநிலை யல்லவென்று காண்பா ருறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றாத் தொடர்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. சரீரமானது (எத்தனைகாலமிருக்கினும் நிலைபெறாதென்று அநுபவரூபமாக்) விசாரித்துப்பார்த்தவர்கள் நித்திரை செய்வாரோ? (செய்யார் மற்றென்செய்வாரெனின்) பரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளைப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு தொடர்வார். (௧௪௬)

அப்புமுப்பும் போன்ற வயிக்யபரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (நீரோடுசேர்ந்த உப்புத் தன்சுவை முழுவது மந்நீர்க்காக் கித்தன்னோடொப்பச் சமன்செய்து நிற்குமாகலின்) நீரும் அதனுடன்கலந்த உப்பும்போன்ற சாயுச்சியமேலான ஆனந்தத்தையுடையவர்கட்குச் சமமாகவு வமித்துச்சொல்லுதற்கும் வாயுண்டோ. (எனவே உயிரைச்சேர்ந்த முதல் வனும் தனக்குரிய எண்குணங்களையு மவ்வுயிரின்கட் பதிப்பித்துத் தன்னோ டொப்புச்செய்து நிற்பனென்பதாம்.) (௧௪௭)

சிந்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே.

பொ - ரை. மனந்தெளிந்து (சிவோகம்பாவனையில்) சிவமாந்தன்மையடைந்த பெரியாரெல்லார்க்கும் அடியேன் கொத்தடிமையான குடியாவேன்.

தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தம்முயிர்போலவே (அன்னிய) எவ்வுயிருமாமென்றெண் ணித்தண்ணிய அருள்மிகுந்த செவ்விய நடையையுடையவருக்கு எக்காலத் தில் ஏவல்செய்யக்கடவேன். (௧௪௯)

விண்ணுக்கும்விண்ணாகி மேவுமுனக் கியான்பூசை
பண்ணிநிற்கு மாறு பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (பூதசம்பந்தமான) ஆகாயத்திற்கும் (காரணமான) சிதா காயமாகிப் பொருந்துகின்ற தேவரீருக்கு அடியேன் (அந்தரியாமி) பூசை செய்து நிற்கும்வழியை எனக்குச் சொல்லியருளாய். (௧௫0)

நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அந்தர்யாமி பூசையில்) என்மனமே கோயிலாகவும், எ ன்சிந்தனையே பரிமளதிரவியமாகவும், என்னன்பே திருமஞ்சனநீராகவும், கொண்டு யான்செய்யும் பூசை யேற்றுக்கொள்ளவாராய். (௧௫௧)

கெட்டவழி யாணவப்பேய் கீழாக மேலான
சிட்டருனைப் பூசை செய்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. தீமையான நெறியிற்செலுத்தும் ஆணவமலப்பேய் (தன் சத்தி) கெடமேம்பட்ட பெரியோர்கள் தேவரீரைப் பூசைசெய்வார்கள்.

கால்பிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டலத்தில்
மேலெழுப்பிற் றேகம் விழுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (மூக்கின்வழியாக வெளிவருகிற) வாயுவை உள்ளடக்கி மூலாதாரத்திலுள்ள நெருப்பினை (அவ்வாயுவினைக்கொண்டு ஆஞ்ஞையின்) மேலுள்ள சந்திரமண்டலத்தில் தாக்கும்படி யெழுப்பினால் இச்சரீரம் (பூமு ...ற் பிணமாக) விழுமோ. (கருரு)

பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பூத சுத்தி, உடற் சுத்தி, திரவிய சுத்தி, ஆன்ம சுத்தி, மந்திரசுத்தி) ஆகிய பஞ்சசுத்திபண்ணித் தேவரீரைச் (சகளரூபமாக) பாவ...ன, செய்து (ஆகமவிதிப்படி) சிவபூசைசெய்தால் மேலாகியஞானம் பிரகா...க்கும். (கருச)

அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே.

பொ - ரை. சிவனடியார்கட்குத் தொண்டுசெய அடியேனை அடிமை ...ாக்கிவிட்டால் சிவானந்தநிலை தானேவாய்த்துவிடும். (கருரு)

மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே

பொ - ரை. (யாத்திரைசெய்து ஆங்காங்குள்ள) சிவலிங்கப்பெருமா...னையும், புண்ணியதலத்தினையும், தீர்த்தத்தினையும்முறையே (தரிசிக்க) ஆரம்...பித்துவருபவர்கட்கு ஒப்பற்ற சித்தாந்த மகாவாக்கியம் உபதேசித்தற்கு ஆ...சாரியரும்வந்து வாய்ப்பர். (கருசு)

விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. (நல்லவர்களாலே) விரும்பப்பட்டசரியை முதலாக மெய்...ஞ்ஞான மிறுதியாக உள்ள நான்கும் சோபானமுறையில் (முறையே) அரு...ம்பு, மலர், காய், கனிகளைப்போல் (ஒன்றற்கொன்றேதுவாக விளங்கும்) ...அல்லவா. (கருஎ)

தானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வர்சிவ
ஞானந் தனையணைய நல்லோர் பராபரமே.

பொ - ரை. தானம், தவம், தருமம் என்பவற்றை நல்லோர் சிவஞான...த்தை யடையும்பொருட்டு எக்காலமும் செய்வார்கள். (கருஅ)

சொன்னத்தைச் சொல்லித் துடிக்கின்ற வாணவப்பேய்க்
கின்னல் வருவதெந்நா ளெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. ஒருதரம் சொன்ன சொல்லினையே (கோபாவேசத்தால்) ...பலதரமுஞ்சொல்லிப் பதைக்கின்ற ஆணவமலமான பேய்க்குத் துன்பமுண்...டாவது (அதாவது அடக்கிவிடுவது) எக்காலமோ எந்தையே. (கருகூ)

இன்றோ விருவினைவந் தேறியது நானென்றோ
வன்றேவிளைந்ததன்றோ வாற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (நல்வினை தீவினையாகிய) இருவினைகள்வந்து எனக்குச் சம்பவித்தது இன்றுதானோ (அன்று) நான் எப்போது உளனுயினேனோ அப்போதே யுண்டானதல்லவோ (ஆகலின்) இவ்வினைகளுக்கு நான் சகியேன்

எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால் யான்முனமே
பண்ணவினை யேது பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அறிவித்தாலன்றி யறியாவளங்கனென்றதற்கேற்ப) தேவரீரையன்றி எண்ணமுதிப்பதில்லையாயின் யான் முற்பிறப்புக்களில் பண்ணுதற்குக்கருமமேது சொல்லாய் (எனவே கருமத்திற்குத்தக்கபடி யெண்ணமுதிப்பிப்பன்.) (௧௬௧)

என்னையின்ன தென்றறியா வேழைக்கு மாகெடுவேன்
முன்னவினை கூடன் முறையோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) என்னை இன்ன தன்மையனென்றுணராத எழைக்கும் அந்தோகெடுவேன் பூர்வகன்மம்வந்து பொருந்துதல் முறையாமோ. (௧௬௨)

அறியாநான் செய்வினையையை யாநீ கூட்டுங்
குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. அறியாமையால் அடியேன் செய்யுங்கருமங்களை ஐயனே (எனக்கு) நீசேர்ப்பிக்கும்குறிப்பு எத்தகையதுஎனக்குளவு சொல்லக்கடவாய

என்னைக் கெடுக்க விசைந்த விருவினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைக் கெடுத்தற்குப்பொருந்திய இருவினைப் பிணியைக்கொடுத்தற்குத் தேவரீருக்குத்தகாதோ. (௧௬௪)

வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவ
னில்லையெனி னெங்கே யிருக்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சத்தினைக் காரியப்படுத்துவதில்) சாமர்த்தியத்தினைக்காட்டுகின்ற பெரியமாயையானது நான் (தேவரோடு இரண்டறக் கலந்து) இல்லையாயின் யாருக்குத் (தனு கரண புவன போகங்களாய் விரிந்து) தங்கும். (௧௬௫)

முக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. முக்குணங்களைக்கொண்டு (பிரபஞ்சபோகங்கள்) யாவும் உண்டாகும்படிச் செய்கின்ற பிரகிருதிக்கு (அத்தகைய)குணத்தினைக்கொடுத்ததுயார் எந்தையே. (எனவேயது பிரகிருதிக்கியற்கை, தானா, (௧௬௬)

ஆற்றப் படாதுதுன்ப மையமென்று மென்மனது
தேற்றப் படாதினியென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. ஐயனே! (பிரபஞ்ச) துன்பம் என்றுஞ் சகிக்கப்படாதிருக்கின்றது என்மனம் (எவராலும்) தெளிவிக்கப்படாததாயிருக்கின்றது இனியென்செய்யக்கடவேன். (கசுஎ)

பூராய மாய்மனதைப் போக்கவறி யாமலையோ
ஆரா யலைந்தே னரசே பராபரமே.

பொ - ரை. கிரமமாய் (சிறிது சிறிதாக) மனதையடக்க வறியாமலையோ அடியேன் என்னவென விளைத்து அலைந்தேனரசனே. (கசுஅ)

சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கோபம்வராதபடி யப்பியாசித்தாலும், அட்டமாசித்திகளை யடைந்தாலும் மனமொடுங்க வப்பியாசியாதவர்கட்கு (வீணுகப்) பேச்சிருந்தென்ன லாபம். (கசுகூ)

வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்தமன
மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சண்டைசெய்ய வந்தெதிர்த்தமல்லர்களைப்போல, பாழாயமனமானது (எதிரிகளில்லாமலே) என்னலாபமடையக் கூத்தாடுகின்ற எந்தையே. (கஎ0)

சூதாடு வார்போற் றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி னென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. சூதாடுபவர்களைப்போல ஆட்டத்தில் தோற்புண்டான பாது வுண்டாகும் மனவாட்டம்போல மனந்தளர்ந்து வாதாடினலதற்கென்ன பயனுண்டாகும். (கஎக)

கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்க்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (கொட்டினல் நெருப்புக்கொள்ளிபோல் எரியச்செய்வதாகிய) கொள்ளித்தேள்கொட்ட அதனல் துடிக்கின்ற பேய்ப்பிடித்த குரங்குபோல வஞ்சகத்தையுடைய மனமானது துள்ளுவது என்னகருதியோ.

வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்தாற்
சிந்தை யிதமகிழ்ந் சேரும் பராபரமே.

பொ - ரை, (பிரபஞ்சமுகமாகச் சம்பவித்து) வருகின்ற விஷயங்களையும் அனுபவித்து முடிந்தவிஷயங்களையும் (மனதில்) எண்ணியெண்ணி நோ

க்கிக்கொண்டிருந்தால் அம்மனமானது சுகதுக்கங்களில் பொருந்தும். (அங்ஙனம் பொருந்தவே இறப்புப்பிறப்புக்களிற்படும் ஆகவே சென்றதைக் கருதாமலும் சேர்வதைநினையாமலு மிருக்கவேண்டும். (கஎங)

ஏறுமயிர்ப் பாலமுணர் விந்தவிட யங்கணெருப்
பாறெனவு நன்கு வறிந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. ஏறிநடக்கின்ற மயிரினாற்செய்த பாலம் அறிவென்றும், (ஐம்பொறிகளாலனுபவிக்கப்பட்ட) விடயங்கள் (அப்பாலத்தின் கீழோடும்) நெருப்பாறு என்றும் நன்றாகத்தெரிந்துகொண்டேன். (எனவே பிரபஞ்ச நிலை யெக்காலத்தும் ஆபத்துடன் விளங்குவது.) (கஎச)

பொறிவழியே யேழை பொறியா யுழல்வதுநின்
னறிவின் விதித்தவிதி யாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. ஐம்பொறிகள் வழியாகி அறிவற்றநான் அணுத்தன்மையடைந்து அலைவது தேவரீர் பேரறிவால் நியமித்த நியம மாகுமோ. (கஎ௫)

பாசசா லங்களெல்லாம் பற்றிவிட ஞான வைவாள்
வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. பாசக்கூட்டங்களெல்லாம பற்றற்று நீங்கும்படி ஞானமாகிய கூர்மையானவாளைக் கொண்டுவீசுகின்றநாள் எந்நாளோ சொல்லாய்.

எந்தவுட லேனு மெடுத்தவுட னல்லதென்று
சிந்தைசெய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. உலகதனிலெடுத்த, எந்தச்சரீரத்தினும் இப்போதெடுத்த, மானுடசரீரம் நலமானதென்று சிந்திக்கவந்த என்றிறத்திற்குக்காரணமினனதென்று சொல்லாய். (கஎஎ)

பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே.

பொ - ரை. நிலையற்றனவாகிய தத்துவங்களை யெல்லாம் ஒன்றாகத்திரட்டி அவற்றைக்கொண்டு பொருத்திவைத்திருக்கிற நிலையற்றவுடலை மெய்ப் பொருளென்று சொன்னால் மெய்ப்பொரு ளாகிவிடுமோ. (கஎஅ)

மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே.

பொ - ரை. மின்னலையொத்த பொய்யுடம்பை மெய்யென்று நம்பி ஐயோ தேவரீரை மறந்தொழிதல் எனக்குநல்லமார்க்கமாகுமோ. (கஎகு)

நித்தியமொ ன்றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற்
கித்தனைத்தான் றுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. என்றும் நிலைபெற்றிருக்கக்கூடாத நீர்க்குமிழியினையொத்தசரீரத்திற்கு இத்தகைய துக்கங்களுளவாதல் தகுதியோ. இஃதென்ன வநீதி. (கஅ0)

தேகமிறு மென்றுசுடர் தேம்புவதென் னித்திரையி
னாகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. தேகமழியுமென்று (உடலையேநம்பியிருக்கும்) சாமான்னியர் துன்புறுவது யாதுக்கு? நித்திய சுழுத்தியில் உடலை ஆன்மாநீங்கியிருத்தலாகிய) நித்திரைகாலத்தில் நடக்குஞ்செய்தியை உய்த்துணர்ந்தால் பயமுண்டாமோ. (நைமித்திய சுழுத்தியாகிய மரணமு மங்ஙனமே யன்றோ.)

ஏதைச் சுமையா வெடுப்பா ரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே.

பொ - ரை. எடுத்தசரீர மழியுமாயின் பிறகு எந்தச் சரீரத்தைச் சுமையாக வெடுப்பார்கள். அதன்பின் என்னகாரியம் செல்லும். (சரீரமுள்ளபோதே வேறு சென்மமெடாதபடி செய்துகொள்ளவேண்டும்.) (கஅஉ)

தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சிவனென்றிங்
கார்ப்பா லெடுத்ததெவ ராலே பராபரமே.

பொ - ரை. தோலினுற் செய்த பதுமையாகிய வில்வுடம்பு நாலு ஆள் பாரமாகும் சிவனென்று இவ்வுலகில் ஆரவாரத்துடன் எடுக்கப்பட்டது யாவரால். (கன்மத்தால்.) (கஅங)

ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன்
காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பிரபஞ்சத்தைச் சத்தியமென்றே நம்பி நம்பி எந்நாளும் என்காலத்தைக் கழித்து யாது பிரயோசனமடைந்தேன் (ஒன்றுமில்லை.)

பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனையின்
மெய்யருளின் மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. காரிய ரூபமாயுள்ள வுலகவாழ்வாகிய புலைச்சேரியின் வாசனையானது தேவரீரது மெய்யாகிய திருவருட்கடலில் மூழ்கினால் நீங்கிவிடும். (கஅரு)

நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்
போலே கருவி நன்னூற் போதம் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆகாயத்தி லேறுதற்கு நூலேணியும் (அவ்வேணிசெய்துகொள்ளுவதற்காக) அந்நூலின் பொருட்டுப் பருத்தி மரமும்வைப்பவர் போல இலக்கண நூல்களையும், சாத்திரநூல்களையும்) கொண்டு (முத்தியடையலாமென்பது) அமையும். (ஆகவே திருவருளின்றி முத்தி கூடாது.)

சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கு
மன்னுங்கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.

பொ - ரை. (உலகோபகாரமாக) நிலைபெற்றுள்ள சாத்திரஞான நெறிகள் மிகவும் சிறியகுழந்தைகள் சமைத்த (உண்ணுவதற் குபயோகப்படாத) மணற் சோற்றையொத்துப் பயனற்றனவேயாகும். (பரஞானத்தையடையாயாமல் காலமுழுவதும் அபரஞானத்திலேயே யழுந்திக் கிடத்தல் கூடாது)

வாசகஞா னத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வாசாகைங்கரியமாகப் பேசுகின்ற ஞானத்தால் சுகம் விளையுமோ பாழாகிய வாக்கு வாதம் பண்ணிக்கொண்டு கிடப்பது என்றொழியுமோ அறியேன். தேவரீரே யருள் செய்யவேண்டும். (கஅஅ)

கேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளி
னாட்டமின்றி வாய்பேச நன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. கேட்டதனையே (கற்றுக்கொண்டு) அதனையேசொல்லும் கிளிப்பிள்ளைபோல, தேவரீர் திருவருளில் விருப்பமின்றி (பிறர் சொன்னதைக் கற்றுக்கொண்டு அதனையே) வாயாற் பேசுதல் நன்மையாமோ. (அனுபவம் வேண்டும்.) (கஅக)

வெளியா யருளில் விரவுமன்பர் தேக
மொளியாய்ப் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. சிதாகாய ரூபமாகித் தேவரீரத் திருவருளிற் கலக்கின்ற உன்னன்பர்களுடைய சரீரங்கள் (பூத) ஒளியாகி விளங்கினது முளதோ (சூக்கும மயத்தை யடைந்தார் தூலத்தன்மையில்விளங்கார்.) (ககூ0)

காலமொரு மூன்றுங் கருத்திலுணர்ந் தாலுமதை
ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே.

பொ - ரை. நல்லோர்கள் முக்காலச் செய்திகளையுந் தமது கருத்தினால் அறிந்திருப்பினும் அதனை (சாமான்னிய) உலகத்தாருக்குச் சொல்லமாட்டார்கள். (கண்டவர் விண்டிலர் விண்டவர் கண்டிலர்.) (ககூக)

கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கொல்லாமையாகிய விரதமொன்றை மேற்கொண்டவர்களே நல்லமனிதர்கள், அவரையொழிந்த (கொல்லுந் தன்மைவாய்ந்த) மற்றையோர்கள் யாவரோஅவர்பேர் சொல்லவறியேன்(பொல்லாரெனக்கூறின் அத்தகையர் மனிதரென வேற்படுமாகலின் அங்ஙனமும் சொல்லவிசையாது. (ஆகவே காட்டில்வாழும் நாய்நரிகளேயாவர்.) (ககூஉ)

இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழிச்
செல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. அழிதற்பாலனவாகிய காரியத்தையிச்சித்து மனம்போன வழியே போகாதிருத்தல் நல்லோர்களுடைய காரியம். (கக௩)

ஏதுவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா னென்னூர்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே.

பொ - ரை. ஞானநிலையினைக்கண்ட அறிஞர்கள் (எத்தகையசெல்வம்) வந்திடினும், (எத்தகையபொருள்) இழந்திடினும் அவற்றைப்பற்றி என்னது யான் என்று மமகரித்தும் அகங்கரித்தும் பேசார்கள். (கக௪)

ஆயிரஞ்சொன் னூலு மறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே.

பொ - ரை. ஆயிரம் (விதமாக வெடுத்துப்பேசும் சாமர்த்தியமுடைமை) யிருக்கினும் விவேகமில்லாத வஞ்சகமனத்தையுடைய பேயருடன் சேர்ந்தால் அச்சேர்தல் குற்றமேயாம். (கக௫)

மாய மயக்கொழிந்தார் மற்றொன்றை நாடுவரோ
நேய வருணிலையி னிற்பார் பராபரமே.

பொ - ரை. மாயாகாரியங்களா (லுண்டாகிற பிரபஞ்சப் பொருள்களிடத்துண்டாகின்ற) மயக்கத்தை நீங்கினவர்கள் வேறுபொருளை விரும்புவார்களோ, (விரும்பார்கள் மற்றென்னெனின்) அன்புமயமாகிய திருவருள் நிலையில் நிலைபெற்றிருப்பார்கள். (கக௬)

நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரதிதினமும்) உறங்குங்காலத்தில் செத்தபிணத்திற்குச் சமானமாயிருக்கிற சரீரத்தின்மேல் விருப்பம் வையாத சுத்த (மனத்தை) யுடையவர்களே நல்லதுறவினர். (கக௭)

என்னெஞ்ச மேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ் சருமுளரோ காட்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரது திருவருட்கு எத்தகையமனமாயினும் உருகும். அவ்வாறு உருகாதகல்லை யொத்த வன்மனத்தினையுடையோரும் உளரோ (உளராகார், உளராயின்) நீயே காட்டாய். (கக௮)

மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந்தலைந்தாற்
சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மந்தஞான முடையேனாகிச் சுகங்கிடையாமலிருந்து அலைவேனாயின் என் மனந்திகையாதோ இத்திகைப்பை மாற்றுதற்கு நான் என்னவுபாயஞ் செய்யக்கடவேன். (கக௯)

தேடினேன் நிக்கனைத்துந் தெண்டமிட்டேன் சிந்தைநைந்து
வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆசாரிய ரெவ்விடமெழுந்தருளியிருப்பரென) தேடினேன், (தேவரீரது சருவவியாபகத்தையெண்ணி) திசைக ளெல்லாவற்றினும் வணங்கினேன். (காணப்பெறாது) மனநொந்து வாடினேன் (அவ்வாட்டத்தாலுண்டாகிய) என்மயக்கத்தை நீக்கியருளாய். (உ00)

மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை
யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரை விசாரியாதபடி தடுத்துக்கொண்டிருக்கிறவெனது பாசமாகிய) சோம்பலென்னும் ஒரு பொருளைத்தடுத்தல்லவோ அடியேனை யடிமைகொள்ளவேண்டும் அரசனே. (உ0க)

காலர்பயந் தீரவின்பக் காற்கபய மென்றெழுந்த
மாலை வளர்த்தனையே வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. எமதூதர்களுடைய பயமானது ஒழியும்படி சுகத்தைக் கொடுக்கின்ற உன் திருவடிக்கு அபயம் என்று வாயாற்சொல்லி மனத்தின்கண் அதிகரித்தவாசையை விருத்தியடைவித்தனையே தேவரீர் வாழ்வீராக.

நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப்
பார்ப்ப தல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன் பராபரமே.

பொ - ரை. நீரின்குமிழினையொத்த (எனது) மனம் (தேவரீர்) திருவருளின் பொருட்டுக்கரைய எண்ணுதல்லால் வேறொ (பிரபஞ்சப்பொருள்களுள்) ன்றையும் எண்ணேன். (உ0ந)

நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லாமென் பார்வை பராபரமே.

பொ - ரை. நீர்க்குமிழினை யொத்த மனமானது சிதாகாயமாய்க் கரையஅடியேன் வேறுபொருளை நோக்குந்தோறும் எங்கும் அதேநோக்கமா (யிருக்கின்றேன்.) (உ0ச)

ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. சுழன்று, ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம்போல அன்புடனே தேவரீரை எவ்விடத்தும்தேடி (காணப்பெறாமையால்) ஓய்கின்றேன். வேறென்னசெய்யக்கடவேன். (உ0ரு)

வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு
நாதாந்த மோன நலமே பராபரமே.

பொ - ரை. வேதாந்தம் சித்தாந்தம் (இரண்டும் முறையே பொதுவாகவும் சிறப்பாகவும், வேதாந்தம் சித்தாந்தத்திற்குச் சோபானமாகவு மிருத்தலின்) வெவ்வேறென்னாதவர் தரிசித் தானந்தமடைதற்குரிய நாததத்துவத்தின் முடிவில் விளங்குகின்ற மவுனசுகமே. (உ0சு)

ஆனந்த மானநின்னையன்றியொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே.

பொ - ரை. சிவானந்த சொருபமான தேவரீரையல்லது வேறுபொ
ருளை யாதமவுனநிலையே அடியேனுக்கு மோட்சம். (உ0எ)

எதுக்கு முன்னைவிட வில்லையென்று லென்கருத்தைச்
சோதிக்க வேண்டாநான் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (என்னால் நிகழும்) காரியமனைத்திற்கும் தேவரீரையன்
(சிறிதும் சுதந்தரமில்லாத) எனக்கு வேறுதுணையில்லையென விஞ்ஞா
ஞ் செய்துகொண்டால், என்மனதைச் சோதனைசெய்யவேண்டாம் நான்
ல்லிவிட்டேன். (உ0அ)

முத்தியிலுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்று
ரெத்தனைப்பே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. முத்திக்காலத்தும் சரீரத்தினிடத்தில் (அருவசித்தி, உரு
தி, அருவுருவசித்தி ஆகிய) மூன்று விதமாகிய சித்தியடைந்தவர் எத்
பேரென்று அளவிட்டுச் சொல்லுவது எந்தையே. (உ0கூ)

நீயன்றி நானார் நினைவாரென் னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச் சூதுமுண்டோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரையல்லது (ஆட்டுவித்தாலன்றி யாடக்கூடாத
வினைவாய்ந்த) நான் யார், (கன்மத்தினுக்குத் தகுந்தபடி எண்ணும்)
ணம்யார், (சென்மாந்திர வினைக்குத்தக்கபடி சங்கற்பிக்கும்) என்மனம்
தாயையன்றிச் சூதுமுளதோ சொல்லுவாய். (உக0)

அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிடநீ
யெங்குமே னேனென்ற தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. தேகமே! உன்வடிவமாகி (பிரபஞ்சமுழுவதும் சிவசொ
ாகக்கண்ட) சுகமுனிவர் கூப்பிட நீ யெவ்விடத்தும் ஏன் ஏன் என்று
மொழிகொடுத்ததென்ன வாச்சரியம். (உகக)

கொள்ளைவெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டுசுழித் தார்த்
திழுத்தால், கள்ளமனக் கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே.

பொ - ரை. குளிர்ச்சிபொருந்திய உன் திருவருளாகிய பெரியவெள்ள
து மேற்கொண்டுசுழித்து ஒலித்து இழுத்துக்கொண்டு சென்றால் வஞ்
ாமாகிய மரக்கலமானது (அருட் பெருவெள்ளத்தி லழுந்திவிடுவதல்
எவ்விடத்துத்தோன்றும். (உகஉ)

எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மதஞ் சொல்
வக்கணையா லின்பம் வருமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (இலக்கண விலக்கிய சம்பந்தமான) எத்தகைய நூல் களையும் (ஐயந்திரிபறக்) கற்று அவற்றின் பொருளனைத்தும் நன்கு அறிந் திருக்கிறே மென்று (அகங்கரித்து) கேட்பவர் யாவருக்கும் தக்கசமாதானம் சொல்லுகின்ற விற்பன்னத்தால் சுகம்வாய்க்குமோ. (பதிநூல்களாகிய மெய்கண்ட நூல்களை வாசிக்கவேண்டுமென்பதாம்.) (உகந)

கல்லெறியப் பாசி கலைந்து நன்னீர் காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன்றும் பராபரமே.

பொ - ரை. கல்லையெறிந்தால் மூடியிருந்த பாசியானது கலைந்து (அத னால் மூடப்பட்டிருந்த) நல்ல நீரானது தோன்றும். (அதுபோல) நல்லவர் களுடைய சொற்களின்பொருளை யாராய்ந்தறிந்தால் ஞானம்வந்து வாய்க்கும்.

நின்னையுணர்ந் தோர்கடமை நிந்தித்த பேயறிஞ
ரென்னகதி பெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரை யுள்ளவாறுணர்ந்தவர்களாகிய (சிவனடியார் களை நிந்தித்த பேயறிவையுடையோர் என்னதுர்க்கதியாகிய (நரகத்தினை யடைவரோ எந்தையே. (உகு)

என்னதியா னென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே.

பொ - ரை. எனது யானென்னும் மமகார அகங்காரங்களை யொழிந்த பெரியோர்கள் எவ்விடத்து நின்று தரிசிக்கினும் (நீ சர்வவியாபியாகலின் அவ்விடமெல்லாம் தேவரீர் சந்நிதியாகவே தோன்றும். தேவரீரே மக தேவன். (உகச

சோற்றுத் துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சோற்றை யடைத்துவைக்கும் தோற்பையாகிய சுமை னைநெடுநாள் வைத்திருக்கவெண்ணி(அடயோகஞ் சாதித்து) நேத்திரங்க பிதுங்கப் பிராணவாயுவை (வெளியில் விடாதபடி) உள்ளடக்கித்திரிந்தேன் 'கண்டதொன்றுமில்லை.) (உகரு

உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினவர்க் குள்ளுறவாய்க்
கள்ளமின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (சாஸ்திர சம்பந்தமாகயாதா) மொருபொருளைப் (பெரி யோராகிய) ஒருவர் (சுருதியுக்தி யனுபவங்கட்குப்) பொருத்தமாகச் சொன் னால் அத்தகைய பெரியோர்கட்கு நெருங்கிய சுற்றமாய் வஞ்சகமில்லாம அன்போடு ஆனந்திப்பேன். (உக௬

அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வ தல்லாற்
றெடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்லேன் பராபரமே

பொ - ரை. (யாதாமொருகற்பனை செய்யாமல்) தருந்த வியற்கையா (சாஸ்திர சம்பந்தமான) வொருபொருளை நான் (பிறருக்குச்) சொல்வத றிக் கற்பித்தவொன்றை யான் விரும்பிச்சொல்லேன். (உகக)

உள்ளமறி யாதெதாருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலையோ
துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (உண்மையினை விசாரித்துத்தேர்ந்து தெளிந்திருக்கிற) ர்மனக்கருத்தையுணராமல் ஒருவர் ஒருவிஷயத்தினை (மனத்திற்) சங்கற் ர்துக்கொண்டு பேசினால் அந்தோ (அவர்களறியாமையை யெண்ணி) இள ன்றுபோலத் துள்ளித்துடிப்பேன். (உஉ0)

எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (உலகத்திலுள்ள) யாவரும் (சிவானந்த) சுகம் அடைந் நக்க நினைப்பதேயல்லாமல் நான் வேறுபொருளை நினைக்கவறியேன்.

முன்னாண்மெய்ஞ் ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே.

பொ - ரை. பூர்வகாலத்தில் உண்மைச் சிவஞானத்தைத்தேர்ந்த முனி கள் தவத்தினைச் சேகரித்ததுபோல இக்காலத்தில் (யாவரும்) சேகரித் லைக் காணவேண்டுமென்று அடியேனுக்கு விருப்பமுண்டு. (உஉஉ)

கன்மமென்ப தெல்லாங் கரிசறவே மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை சார்ந்ததன்பர் தன்மை பராபரமே.

பொ - ரை. கர்ம்மமென்று சொல்லப்பட்டயாவும் பற்றற்றமெய்ஞ்ஞா மாகிய தர்மநிலையை யடைந்தது அன்பர்குணம் (உஉங)

கண்டுயிலா தென்னறிவின்கண்ணூடே காட்சிபெற
மண்டிய பேரொளி நீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. நித்திரையினின்று நீங்கிய என்னறிவினிடத்தே பிரத்தி ட்சமாகவே விளங்கிய (அருட்) பெருஞ்சோதி நீயாகையால் தேவரீர் ாழக்கடவது. (உஉச)

நானானதன்மை யென்றுநாடாம னுடவின்ப
வானாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. நானென்கிற (சுதந்தரத்) தன்மையை எக்காலத்தும் விரு பாமல் தேவரீரே (கதியென) விரும்ப இன்பச் சிதாகாயமாய் விளங்கினை ாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உஉரு)

அகந்து டனுவணுவா யண்டமெல்லாந் தானாய்
மகத்தாகி நின்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. (சங்காரகாலத்தில்) அணுவுக்குள்ளேபரமாணுவாகி,(தி காலத்தில்) அண்டங்களெல்லாந் தானேயாகி, சிருஷ்டி காலத்தில்) எல்ல வற்றையுங்கடந்த மகத்தாகிநின்றனையாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது.

காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக் காத்தனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. இருளுக்கிருப்பிடமான கருப்பமாகிய வீட்டினும் என் னிடத்தே யன்புவைத்துக் காப்பாற்றினாய் ஆதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது

புரந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப்போ ராடி
யிரந்தோருந் தம்மதென்பா ரென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. (பூமியை) யாண்டவர்கள் அதனைத் தமது தேசமென்ப அப்பூமிக்குப் போர்செய்து மடிந்தவர்களும் அதனைத் தமது தேசமென்ப (ஒருவருமிருந்து வாழ்ந்தாரில்லை) இது என்ன வறியாமையின் காரியம்.

மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள்
வார்த்தையொன்றும் வாழியன்பர் வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. (மகேச்சுர முகூர்த்தங்களாகிய இருபத்துநான்கு)மூர்த் கள் யாவரும்வாழ்க. (அடியேனைத்தடுத்தாட்கொண்ட) எங்கள்மௌன குருவாழ்க. (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) அருள்வார்த்தை என்றும்வாழ்க சிவனடியார்களும் வாழ்க. (௨௧

சொல்லும் பொருளுந் தொடரா வருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (திருவருளை முன்னிட்டல்லாது) சொல்லாலும்அச்சொ ற்பொருளாலும் விசாரித்துணரக்கூடாத திருவருள் வியாபகத்தில் அடை யும்படிக்கு தேவரீர் அருள்செய்தனை. (௨௯0

இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்திமுத்தி
பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (புனர்சிருஷ்டி காலமுதல்) இந்நாளளவுக்குள்ளே நினைத் தற்கரிய (அஷ்டமா) சித்திகளையும் (சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிகசைவ முத்தியினையும் அடைந்தோர்கள் எத்தனைபேர் சொல்வாயாக. (அளவில.)

நாடு நகருநிசா ளுட்டிய பாளயமு
மீடுசெயுமோமுடிவி லெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நாடும், நகரமும், அடையாளங்குறித்த படையும் முடிவு காலத்தில் பெருமையைக்கொடுக்குமோ எந்தையே. (௨௯௨)

தேடுந் திரவியமுஞ் சொந்தமணிப் பெட்டகமுங்
கூட வருந்துணையோ கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (அதிகப்பிரயாசைப்பட்டு)சேகரிக்கிறதிரவியமும், சேர்த் துவைத்திருக்கின்ற இரத்தின நிறைந்த பெட்டியும் (சாங்காலத்தில்) கூடவ ரத்தக்க துணைகளோ சொல்வாய். (௨௯௩

தேடாத தேட்டினரே செங்கைத் துலாக்கோல்போல்
வாடாச் சமனிலையில் வாழ்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. (இலகுவில்) தேடப்படாத திருவருட் செல்வத்தையடைந்தவர்களே (வாணிகருடைய) செவ்விய கையினிடத்துள்ள துலாக்கோல் போல், (கேடுவந்தபோது துக்கமும், பெருக்கம்வந்தபோது களிப்புமடையாமல்) மெலிவடையாச் சமநிலையில் வாழ்வார்கள். (உருச)

நீராய்க் கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராத தென்னோ பகராய் பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைக்காணாது) நீரைப்போலக் கசிந் துருகிப்பெருமூச்சுவிட்டுநின்ற என்னைக் கடைக்கண்பாராமைக்குக் காரணமென்னையோ சொல்லாய். (உருரு)

உள்ள பொருளாவி யுடன்மூன்று மன்றேதான்
கொள்ளைகொண்ட நீயென் குறைதீர் பராபரமே.

பொ - ரை. என்னிடத்துள்ள பொருள் உயிர் உடம்பு என்ற முப்பொருளையும் (தேவரீர் எதிரிட்ட) அந்நாளே கொள்ளைகொண்டநீ (அதற்குத்தகுதியாக) என்குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டும். (உருசு)

ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் நீந்தருளால்
வாழ்ந்தாயே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீர் குருமூர்த்தியாகத் தரிசனந்தந்தகாலத்தில் அடியேனைநோக்கி) இப்பிரபஞ்ச வாழக்கையாகிய கடலில் முழுகினையே இப்போது பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி யுன்கருணையினால் வாழ்ந்தனையே என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினை யாதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உருஎ)

தாரா வருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளில்
வாராயோ வென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. (அந்நாளில்) தரக்கூடாத அருள் முழுதுந்தந்து என்னையும் உன் திருவருளினால் வாராயோவென்று கூவினை ஆதலால் தேவரீர் வாழக்கடவது. (உருஅ)

ஆசையுன்மீ தல்லா லருளறிய வேறுமொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்கால் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருடைய திருவருட்பாங்கினால் உன்மீது ஆசைவைப்பதல்லது (சத்தியமாக) உன்திருவருளறிய மற்றுமொருபொருளில விருப்பம் வையேன். (உருகூ)

ஆதியந்த நிகுருவா யாண்டதல்லா லின்னையன்றிப்
போதனையுமுண்டோ புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனைத் தடுத்தாட்கொண்ட) ஆதியிலும், (தேவரீருக்கு அடிமையான) வேறுமொரு போதனையுமுளதோ சொல்லாய்.

தானாக வந்து தடுத்தாண் டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானே பராபரமே.

பொ - ரை. வலியவந்து (கருணையே காரணமாக) அடியேனைத் தடுத்தாண்டு சிதாகாய ரூபியாக்கின சுகசொரூபியே. (௨௬௧)

பற்றற் றிருக்குநெறி பற்றிற் கடன்மலையுஞ்
சுற்ற நினைக்குமனஞ் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சப் பொருளில்) தொடர்பற்றிருக்கும் நன்னெறியைத் தொடர்ந்தால் என் மனமானது கடலினும் மலையினும் சுற்றித்திரிய நினைக்கின்றது சந்நிதியில் விண்ணப்பம். (௨௬௨)

படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தைத்
துடிப்பற்றார்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. (கருவிநூல்களை) படித்தலு மற்று, கேட்டலுமற்று (அநித்திய பதார்த்தங்களில்) ஒன்றைப் பற்றுதலு மற்று,(பிரபஞ்சசம்பந்தமாக) மனோவியாபாரமற்று நின்றவர்க் கல்லவோ ஆனந்த முண்டாவது. (௨௬௩)

சத்தாகி நின்றோர் சடங்க ளிலிங்கமென
வைத்தாரு முண்டோவென் வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை. (சிவமாந் தன்மை யடைந்தபின்) நித்திய வுருவமடைந்தவர் தமது உடல்களைப் (பட்டினத்துச் சுவாமிகளைப்போல) இலிங்க வுருவாகவைத்தவர்களும் (உலகில்) உளரோ என்வாழ்வே. (௨௬௪)

சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடற்றீபம்
வை‸ தகர்ப்பூ ரம்போல் வயங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமானது நிருவிகற்ப சமாதியை யடையப் பெற்றோர்களுடைய சரீரங்கள் (மாணிக்கவாசக சுவாமிகளைப்போல) தீபத்தி விட்ட கர்ப்பூரம்போலப் பிரகாசிக்கும். (௨௬௫)

ஆதிகா லத்திலெனை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனி னெங்கேநான் போவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியேனைத் தடுத்தாட் கொண்ட) பூர்வகாலத்திலே அடியேனையாண் டருளினையே இப்பொழுது நீயகன்று போவென்றால் நான் எங்கேபோவேன், (௨௬௬)

நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ
தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (அடியார்கள்) நாவினால் வழுத்தப் பட்டுள்ளவாகின்ற சொல்மலர்களோ பிரதிதினம் மலர்கின்ற அழகிய (நீர்ப்பூ, கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ ஆகிய) நால்வகைமலர்களோ உனக்கு இன்னவைவேண்டுமென்று சொல்வாய். (உசஎ)

கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. கருப்பஞ் சாற்றைக் காச்சிய பாகு போன்றும், கருப்பு வெல்லம் போன்றும், கற்கண்டு போன்றும், இனியவமுதம் போன்றும் என் மனத்தின்கண் ணிருந்தாய். (உசஅ)

சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
வற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே.

பொ - ரை. சிற்பரமே தற்பரமே, தெய்வீகமான வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட வற்புதமேஅன்பே யறிவே. (உசகூ)

அறிவிப்பா னீயென்று லைம்புலங் கடந்தந்
நெறிநிற் பார்யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. மனத்திற்கண்ணே யிருந்து அறிவிப்பவன் நீயேயானால் பஞ்சேந்திரியங்களையும் வென்று அந்த மேலான ஞானநெறியில் நிற்பவர்யாவரோ நீயேசொல்லாய். (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத் தக்கபடியறிவிப்பன்.)

அந்தக் கரணமெனு மாகாத பேய்க ளெனை
வந்துபிடித் தாட்ட வழக்கோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஒன்றைப் பற்றுகிறதும் நிச்சயிக்கிறதும் சிந்திக்கிறதும் அவமானங் கொள்ளுகிறதும் மனம் புத்தி சித்த மகங்காரங்களாதலின்) அந்தக்கரண மென்கிற பொல்லாத பேயர்கள் வந்து என்னைப் பிடித்தாட்ட வழக்குண்டோ. (உருக)

ஐவரொடுங் கூடாம லந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ வறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ - ரை. பஞ்சேந்திரியங்களின் வழியேசெல்லாமல் அடியேனுக்கு (குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி) அந்தரங்க சேவையைக் கொடுத்த தெய்வீகமான ஞானமே சிவமே. (உருஉ)

அருளாகி நின்றசுக மாகாம லையோ
விருளாகி நிற்க வியல்போ பராபரமே.

பொ - ரை. அருள் வடிவமாயிருக்கிற ஆனந்த ரூபமாகாமல் அந்தோ (பிரபஞ்சசம்பந்தமான) இருளுருவாகி நிற்றல் எனக்குப் பொருந்தமாகுமோ,

அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொருவன்
றன்புறுத னன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. உன்னடியாரெல்லாரும் சிவானந்த சுகத்தை யனுபவிக்கவும் நானொருவனுமே துக்கத்தை யனுபவித்தல் உனக்கழகுதானோ நீசொல்லாய் (பக்குவம்வந்த போதுண்டாம்.) (உருச)

சந்ததமு நின்கருணை சாற்றுவதல் லால்வேறு
சிந்தை யறியேனுன் சித்தம் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலமும் தேவரீர் (அடியன்மாட்டுள்ள) கருணையினை எடுத்துப் பேசுவதல்லது மற்றொருகாரியத்தைச் சிந்தையாலுஞ் சிந்தித்தறியேன். (இதற்குமே லுன்றிருவுளம். எப்படியோ.) (உருரு)

நானு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனுலு முன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (சுதந்தரங்கொண்டு) நான்நான் என்று கழறுகிற நோக்கத்தினல் தேவரீர் அடியேனை விட்டுநீங்கினும் நான் உன்னைவிட்டு நீங்கேன் (நீயேகதி.) (உருசு)

இக்காயம் பொய்யென்றோ ரீட்டத் துனக்கபயம்
புக்காதா ருண்டோ புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. இந்தச்சரீரம் அநித்தியமெனத் தேர்ந்த கூட்டத்தார் தேவரீருக் கபயமென வந்தடையாதாரு முளரோசொல்லாய். (ஒருவருமில்லை.)

தானுதல் பூரணமே சாருமிட முண்டுயிரும்
வானுதியுமொழுங்காய் மன்னும் பராபரமே.

பொ - ரை. உயிரினிடத்தும் ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களிடத்தும் கிரமமாக நிலைபெற்றிருக்கும் முதல்வனே தானுதலாகிய உன்பரிபூரண நிலையே அடியேன் தங்குமிடமாயுள்ளது. (உருஅ)

உன்னுமனங் கர்ப்பூர வுண்டைபோ லேகரைய
மின்னுமா னந்த விளக்கே பராபரமே.

பொ - ரை. (பரிபக்குவப்பட்ட ஆன்மாக்கள்) நினைக்கின்ற மனமானது கர்ப்பூர உருண்டைபோலக் கரைந்து போம்படி மின்னுகின்ற ஆனந்த தீபமே. (உருகூ)

நாட்பட் டலைந்த நடுக்கமெல்லாந் தீரவுனக்
காட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோ பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைத் தரிசியாத காலத்தில்) நெடுநாளாயலைந்த நடுக்கங்கள் யாவும்நீங்க நான் உனக்கு ஆளாகியும் எனக்குத் துன்பங்கள் உண்டாகலாமா (இன்னம் பிராரத்துவ மொழியவில்லை.) (உசு)

பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்துமிரங் காதிருந்தா
லாவிக் குறுதுணையா ரையா பராபரமே.

பொ - ரை. பாவியாகிய நான் படுகின்ற கலக்கத்தைச்கண்டும் நீ யிரங்காதிருந்தால் என்னுயிருக்கு உற்ற துணையாவார் யாவரோ ஐயனே.

நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்தாம
லென்னிறைவே பாவித்த தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீர் வியாபகத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நின்று இன்பமனுபவியாமல்எனது வியாபகத்தையே(தேவரீர் வியாபகமாக,மயங்கி) எண்ணினேன் இது என்ன விபரீதபாவனை. (உசுஉ)

நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டுமல்லா
லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரைச் சரணமடைந்தால் தேவரீர் அடியேனைக்காக்கவேண்டுமல்லது என்னை (அனியாயமாகப்) புறத்தில்விடுதல் என்ன அநீதி.

மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்செவியி
லேறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நீங்காிய துக்கங்களனைத்தையும் (தேவரீர்சந்நிதானத்தில்) வந்து எடுத்துச்சொல்லினல் தேவரீர் திருச்செவியில் ஏறாத விதமென்ன சொல்வாய். (உசுச)

விஞ்சுபுலப் பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ் செய்யவந்த
வஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மிகுந்த ஞானத்தினருமை யனைத்தினையும் மிக்கதுன்பஞ் செய்யவல்ல ஐம்புலன்களாகிய வேடர்கட்கும் சகிக்கேன். (உசுரு)

கன்னங் கரியசிறக் காமாதி ராக்ஷசப்பேய்க்
கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. அதிகவிருண்ட நிறத்தினைவாய்ந்த காமமுதலிய அறுவகைப்பட்ட இராக்கதப்பேய்கட்கு அடியேனை இலக்காகவைத்தது என்ன அநியாயம். (உசுசு)

சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திநெறி கேட்டன் முறைகாண் பராபரமே.

பொ - ரை. அஷ்டமாசித்தி முதலியவற்றையடைய (பெரியோரையடுத்துக் கேட்டுக்கொள்ளுதல் புகழடைய வேண்டியாகலான்) அது உலகமயக்கம். முத்திமார்க்கத்தையடையக் கேட்டுக்கொள்ளுதலே தக்கமுறையாம்.

சிந்தை சிதையச் சிதையாத வானந்த
மெந்தவகை யாலேவந் தெய்தும் பராபரமே.

பொ-ரை. மனமடங்க அழியாத சிவானந்த மானது எந்தவகையாக ச் செய்யுஞ் சாதனத்தால் எனக்குக் கிடைக்கும். (௨௬௮)

கூர்த்தவறி வாலறியக் கூடா தெனக்குரவன்
றேர்த்தபடி தானே திரிந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (திருவருளை முன்னிட்டல்லாமல்) நுண்ணிய (தற்போத அறிவினால் அறியக்கூடாதென்று குருமூர்த்தி தெளிவித்தவண்ணமே தெ ரிந்து கொண்டேன். (௨௬௯)

புத்த ரருந்தும் பரமசுகம் யானருந்த
வெத்தனைநாள் செல்லு மியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சிவனடியார்கள் அனுபவித்து வருகின்ற மேலாகிய சிவா னந்தசுகத்தை அடியேனனுபவிக்க எத்தனைநாள் செல்லும்சொல்வாய்.

தீரத்தி னூற்றுறவு சேராம லிவ்வுலகிற்
பாரத் தனம்பேசல் பண்போ பராபரமே.

பொ-ரை. (துணிந்த) தைரியத்தினால் துறவறத்தினை யடையாமல் இவ்வுலகில் (அழுந்தி) வீறுப்புப் பேசிக்கொள்ளுதல் குணமாகுமோ.

இந்த வெளியினையுண் டேப்பமிடப் பேரறிவாத்
தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இப்பூதாகாயத்தின் உண்மைகண்டு விசாரித்துத் தள்ளிய பெரிதாகிய ஞானகாயத்திற்றனே பகிரங்கமாகச் சேர்ந்தேன். (௨௭௨)

உணர்த்துமுனை நாடா துணர்ந்தவையே நாடி
யிணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. (சகலத்தையும்) அறிவிக்கத்தகுந்த உன்னைநாடாமல் (எ ன்றுணரப்பட்ட பிரபஞ்சப் பொருள்களையே) நாடி அவற்றிலழுந்தும் எ ன்னறி விருந்தவாறென்ன. (௨௭௩)

உண்டுபோ லின்று முலகைத் திரமெனவுட்
கொண்டுநான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (காரிய ரூபத்தால்) இருப்பதுபோலத்தோன்றி (காரண ரூபத்தால்) இல்லாதது போலத்தோன்றும் உலகத்தை நித்தியமெனக்கரு தி நானடைந்தபயனைச் சொல்வாய். (௨௭௪)

உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே
கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லாம் திருவருட்சம்மதப்படி நடக்குமென்று எண்ணித் தேர்ந்தேன். அக்கணமே வஞ்சகமனமானது போனவழிகண்டிலேன். (மன மொடுங்கிவிட்டது.) (௨௭௫)

சித்த மவுனஞ் செயல்வாக் கெலாமவுனஞ்
சுத்தமவுன மென்பாற் றேன்றிற் பராபரமே.

பொ - ரை. எனதறிவினிடத்து (அடக்கமாகிய) சுத்த மவுனமுண்டா 5மேல் என்மனமானது மவுனம் செய்கைவாக்கனைத்தும் மவுனம். (௨௭௬)

எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்குங்
கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராபரமே.

பொ - ரை. அளவில்லாத பலகோடிவகைப்பட்ட சீவராசிகளெவ்வள 'வா அவ்வளவிலும் கண்ணின்(மணிபோலக்)கலந்திருந்த திருவருட்கண்ணே.

எனக்கினியா ருன்போலு மில்லையென்றால் யானு
முனக்கினியா னாகா வுளவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரைப்போலும் அடியேனுக்கு இனியவர் இல்லையா 'ன் அடியேனும் தேவரீருக்கு இனியவனாகாத உளவுயாது. (௨௭௮)

அண்டபிண்டங் காணே னகமும்பு றமுமொன்றாக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே.

பொ - ரை. உள்ளும்புறமும் ஒருதன்மையாகத் தரிசித்த என்னிடத் ரி அத்துவிதமான தன்மை தெரிந்தகாலத்தில் அண்டபிண்டங்களின் தாற்றம் கண்டிலேன். (௨௭௯)

எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலுஞ்
சித்தமிரங் கிலையென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. கோடிக்கணக்காக எத்தனைவிதமாயெடுத்து முறையிடி ும் தேவரீர்மனம் என்பால் இரங்கவில்லை இனியானென் செய்யக்கடவேன்.

அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த
தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. பூர்வத்தில் (சனகாதியர் முதலாகிய) அந்த நால்வர்க்கும் ச்சரியமாகத் தேவரீர் உபதேசித்தருளிய (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ருமொழி எனக்குக்கிட்டுமோ. (௨௮௧)

அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முனையே
செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. தந்தையெனவும், தாயெனவும், ஆசாரியனெனவும் தேவ ையே பலவாறுகச்சொல்லுவது (அங்ஙனமெலா மிருக்கும்) உனது நிலை னது சிறப்பாய் முடியும். (௨௮௨)

கட்டுங் கனமுமந்தக் காலர்வரும் போதெதிர்த்து
வெட்டுந் தளமோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சனக்கூட்டமும், பெருமையும் அந்தயமபடர்வருங்காலத் ில் அவர்களை (உனது திருவருளல்லது) எதிர்த்து வெட்டுகின்றபடையாமோ

பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்
வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. வாய்விட்டுப்பேசாத மவுனநிலையினை யடைந்தாலன்றோ தேவரீர் அருளாகிய வாக்கினாலறியப்படாத நிலைகிடைக்கும். (௨௮௪)

கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழி யாதசித்தி
பெற்றாலு மின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை (உலக நூலனைத்தும்) கற்றாலும், (அவையனைத்தும்) கேட்டாலும், சரீரம் நசிக்காத சித்தியடைந்தாலும் (நின்னுடன் இரண்டறக்கலந்தனுபவிப்பதாகிய) சுகமுளதோ சொல்வாய். (௨௮௫)

கண்டவடி வெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே.

பொ - ரை. தான் தீண்டிய வுருயாவற்றையுந் (தன்மயமாக) செய்கின்ற அஞ்சனம்போல அண்டங்கள் யாவையும் வியாபித்துள்ள திருவருளின் மேம்பாட்டால் அவை அவ்வருளுருவமே யல்லவோ. (௨௮௬)

தன்செயலா லொன்றுமிலை தானென்று ஞான்பாவி
நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. என்செயலா (லாவது) சிறிதுமில்லையென நான் தேர்ந்தேனென்றால் பாவியாகிய நான், உன்செயலாய் (எல்லா முடியுமென என் மனம்) நில்லாதநினைவு என்னை. (௨௮௭)

கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட்டா லன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. கொலையையும், களவையும், கள்ளுண்டலையும், காமத்தையும், கோபத்தையும் விட்டாலல்லவோ உன்றிருவருள் மலையிலக்காகக் கிடைக்கும். (௨௮௮)

தன்னை யறியாது சகந்தானா யிருந்துவிட்டா
லுன்னை யறியவரு ளுண்டோ பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவாகிய) தன்னை (இன்னதன்மையனென விசாரித்து) உணராமல் (பிரபஞ்சப் பொருள்களிற்பற்றுவைத்து) உலகமேதானாயிருந்துவிட்டால் தேவரீரையறிதற்குக்கருவியாகிய திருவருள் உண்டாகுமோ.

ஒன்றிரண்டென் றுன்னு வுணர்வுகொடுத் துள்ளபடி
யென்றுமென்னை வையா யிறையே பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும்) ஒன்று, (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் வெவ்வேறான) இரண்டு அன்று நினையாத (ஆன்மாவும் பரமான்மாவும் எக்காலத்து மத்துவிதமாயிருப்பது என்றும்) அறிவைத்தந்து எக்காலத்தும் உள்ளபடி என்னை வைக்கவேண்டும். இறைவனே. (௨௯0)

கருதுமடி யார்களுளங் காணவெளி யாகுந்
துரியநிறை வான சுகமே பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருள் முன்னிட்டு) நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய
மனமானது தரிசிக்கும்படி சிதாகாயமாகின்ற துரியபூமியில் நிறைந்திருக்கி
ன்ற ஆனந்தமே. (உகக)

பொய்நிறைந்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்கனைத்துங்
கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம் பராபரமே.

பொ - ரை. பொய் நிறைந்த மனத்தினேன் (தேவரீர்) திருவருளின்
மேன்மையறிந்து (சர்வவியாபகமாக நிற்றலினால்) திசைகளெல்லாவற்றிலும்
கைகூப்பி நிற்பது எந்தக்காலமோ. (உகஉ)

அத்துவித மான வயிக்ய வனுபவமே
சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

பொ - ரை. அத்துவிதமான வயிக்கிய வனுபவமே சுத்தாத்துவித
நிலை. அந்நிலையின் பெருமையை யாவர் சொல்லவல்லார். (உகங)

வைத்த சுவரலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்
கெத்தனைபோ தித்துமென்ன மெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (மண்ணினாலேயே) கட்டப்பட்ட சுவரைக் கழுவினால்
மண் போய்விடுமோ (போகாது) அதுபோல, மாயையிற் கட்டுப்பட்டுழல்
வார்க்கு எவ்வளவு போதித்தாலும் (அந்த மாயை நீங்குமோ) ஆகலின் என்ன
பிரயோசனம் எந்தையே. (உகச)

பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்னருளைக்
காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே பராபரமே.

பொ - ரை. (நரம்பினாற் கட்டுப்பட்டுள்ள) பொருத்துக்களற்றுச் சரீ
ரம் அழிவதற்கு முன்னமே தேவரீர் திருவருளைக் காட்டத்தகாதோ என்
கண்ணே. (உகரு)

சொல்லிற் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுகிலார்
நெல்லிற் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே.

பொ - ரை. (சாத்திரங்களில் நிறைந்த) சொற்களில் (உலக சம்பந்த
மான) பயனற்ற சொற்களை நீக்கி (பிரயோசனமான) சொற்களால் (பிரதிபா
திக்கப்படுகின்ற) சித்தாந்தத்தை யறியாதவர் நெல்லிலுள்ள பதர் போலப்
பயனற்றவர்களாய் நிற்பார். (உகசு)

அழுக்காற்று னெஞ்ச மழுங்கியபுன் மாக்க
ளிழுக்காற்று லின்பநல மெய்தார் பராபரமே

பொ - ரை. (சன்மார்க்க சமயத்தினரை நோக்கி) பொறுமையால் மனம்வருந்திய (முக்கூற்றுப் புறச்சமயத்தவர்களாகிய) கீழ்மக்கள் தமது துன்மார்க்கத்தால் சுகமாகிய நன்மையை யடையார்கள். (௨௯௭)

தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சாந்தருக்கு
மோகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தநுகரண புவனபோகங்களை (காரியத்தால்) பொய்யென்று தெளிந்த உபசாந்தர்களுக்கும் காமக்குரோத லோப மோக மத மாச்சரியம் உளவாமோ சொல்லாய். (௨௯௮)

சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டாதோர்
போதனை நீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே.

பொ - ரை. சாதனங்களெல்லாம் தாமே நழுவிவிடத்தற்போதம் தலையெடுக்காதவகை ஒருபதேசம் எனக்கு நீ யருளிச்செய்வது எந்தக்காலமோ.

ஒன்றுமறி யாவிருளா முள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்று கதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஞானசம்பந்தமான) ஒன்றையு முணராத (ஆணவ) விருளுருவமாகிய மனத்தையுடைய எனக்கு நற்கதி யுண்டாவது எந்தக் காலம் எந்தையே. (௩௦௦)

சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றூறிப்
புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே.

பொ - ரை. (நினது அருட்கோலத்தினை) நினைக்குந்தோறும் என்னுள்ளே ஞானசுகமாய் ஊற்றுச் சுரந்து என்பத்தியில் தோன்றிய திருவருட் பொலிவே. (௩௦௧)

என்றுமடைந் தோர்கட் கிரங்கார் குறிப்பனைத்துங்
கன்றை யுதைகாலி கதைகாண் பராபரமே.

பொ - ரை. எக்காலத்தும் தம்மை (ஒரு பொருட்டாகமதித்து) ஆசிரயித்த (சிவனடியார்கட்கு மனங்கசிந் துதவிசெய்ய) இரங்காதவர்களுடைய நினைவெல்லாம் சமீபிக்கும் கன்றினை அணுகவொட்டாமல் உதைக்கின்ற பசுக்கூட்டத்தின் கதையை நிகர்க்கும். (௩௦௨)

குற்றங் குறையக் குணமே லிடவருளை
யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே.

பொ - ரை. (நாளுக்குநாள்) பாவச்செய்கைகள் குறையப் புண்ணியச் செய்கைகள் மேலிட உன்றிருவருளை யடைந்தவர்களே என் ஆன்மபந்து ஆவார்கள். (௩௦௩)

ஒருரையால் வாய்க்குமுண்மைக் கோரனந்த நூல்கோடி
பெருரையாற் பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே.

பொ - ரை. (சித்தாந்தமகா வாக்கியமாகிய) ஒருமொழியால் கிடைக்கும் உண்மைப் பொருளின்பொருட்டு (மெய்கண்ட சாத்திரங்கட்கு) சமானமற்ற அளவில்லாத (பொய்கண்ட) சாத்திரத் தொகுதிகளைப் பெரிய வுரைகளுடன் படித்தாலு மென்னபயனுண்டாம். (௩0௪)

சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு ளேசுழலு
மல்ல லொழிவதென் றைக் கையா பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மாக்கள் கன்மத்திற்குத்தகுந்தபடி) சொல்லப்பட்ட (மூக்கூற்று) சமயமார்க்கமாகிய சுற்றுக்குள் அகப்பட்டுச் சுழலாநின்றதுன்பமானது என்னைவிட்டு நீங்குவது என்று ஐயனே. (௩0௫)

பிடித்ததையே தாபிக்கும் பேராணவத்தை
யடித்துத் துரத்தவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. (உண்மையினை விசாரிக்க முயலாமல்) தான் (கன்மத்திற்குத் தகுந்தபடி) கைப்பற்றினதையே (சத்தியமெனச் சாதித்துத்) திரப்படுத்துகின்ற பெரிய ஆணவத்தடிப்பை யடித்துத்துரத்த வல்லவர்யாவர் ஒருவருமில்லை. (௩0௬)

நேரத்தா னின்னை நினைக்கு நினைவுடையார்
ஆசைக் கடலி லழுந்தார் பராபரமே.

பொ - ரை. அன்பினால் தேவரீரைத் தியானிக்கின்ற மனத்தையுடையவர் (பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய கடலில் அமிழார். (௩0௭)

கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொருசொல்
கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (நானொரு தீமைசெய்யாதிருக்கவும் எனக்குப் பந்தம் வந்து சேர்ந்திருப்பது) (ஒருவன்) திருடாமலிருக்கவும் கட்டுப்பட்ட காரியம்போலும் (அது) நான் (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழியைக் (குருவின் மூலமாக) அடையாத குற்றமல்லவோ கூறாய். (௩0௮)

சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமா
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே.

பொ - ரை. போன இடமெல்லாம் திருவருளை ஆதாரமாகக்கொண்டு (சிவராஜயோகத்தால்) நின்றவர்க்கே ஆனந்தத்துக்குக் காரணமாகிய நிஷ்டையுள்ளது. (௩0௯)

நீட்சி குறுகலில்லா நித்தியசுகா ரம்பசுக
சாக்ஷியா முன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஒரு காலத்தில்) வியாபித்தலும் (ஒருகாலத்தில்) சுருங்கலும் இல்லாத நித்தியமாகிய சுகத்தொடக்கத்திற்குக் காரணமாய் உலகத்திற்கு (நிமித்த) காரணமாயிருக்கிற உன்னை வந்தடைந்தேன். (௩௧௦)

வானாதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
நானாகி நிற்பதெந்த நாளோ பராபரமே.

பொ - ரை. (சர்வவியாபகத்தன்மையால்) ஆகாய முதலிய தத்துவங்களை (யதிட்டித்து) அவைகளாய் நிலைபெற்றுநின்ற சர்வகாரணனே (சிவோகம் பாவனையில்) நீயே நானாகிநிற்பது எந்தக் காலமோ (௩௧௧)

கட்டத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே.

பொ - ரை. கடைதலால் விறகினின்றும் (முன்னமே மறைந்திருந்த) நெருப்புண்டானதுபோல நினைக்கின்ற நினைவில் (முன்னமே யத்துவிதமாகவிருந்து) உண்டாகிய என்னுயிர்த்துணையே. (௩௧௨)

நித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்தநித்தஞ்
செத்தபிழைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே.

பொ - ரை. (தற்போத) நித்திரைசெய்து தானே (திருவருள்) நினைவு மறந்தால் நாள்தோறும் எங்கள்செய்கை நித்தியமரணமாய் விட்டது.

இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனந்
துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே.

பொ - ரை. (சிவராஜயோகமாகிய) சிவானந்த நிஷ்டையடையாமல் மனமானது (பிரபஞ்ச சம்பந்தமான) யாதொருபொருளினும் சென்றழுந்தித் துக்கமடைதல் வலியபிறவித்துன்பம். (௩௧௪)

பொய்யகல மெய்யான போதநிலை கண்டோர்க்கோ
ரையமில்லை யையமில்லை யையா பராபரமே.

பொ - ரை. (காரிய ரூபமான பிரபஞ்சம்) பொய் நீங்கும்படி (திருவருளென்னும்) உண்மையாகிய ஞானநிலையைக் கண்டவர்களுக்கு (மோட்சமடைய) ஒரு சந்தேகமில்லை ஒரு சந்தேகமில்லை ஐயனே. (௩௧௫)

மந்திரத்தை யுன்னி மயங்கா தெனக்கினிமேயார்
தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே.

பொ - ரை. (வேதாதிகளால் கொண்டாடப்பெறாத) மந்திரத்தை நினைத்து மயங்காமல் இனியொரு உபாயத்தைக் கற்பிக்கத்தகாதோ.

விண்கருணை பூத்ததென மேவி யுயிர்க்குயிராய்த்
தண்கருணை தோன்றவருள் டாய்நீ பராபரமே.

பொ - ரை. சிதாகாயமானது கருணையைப் பூத்தாற்போல உயிர்க்கு ராய்ப்பொருந்தி (ஆன்மாக்களின் இருதயாகாயத்தில்) தண்ணிய கிருபை தான்ற அருள்செய்கின்றதாய் நீயே. (௩௱௪௭)

நன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்று
னின்மயமா யெல்லா நிகழும் பராபரமே.

பொ - ரை. (சுதந்தரங்கொண்டு) ஆன்மாவாகிய தன்மயமாய் (பிரப ஞ்சமிருப்பது என நின்ற நிலையே (சுதந்தரமிழந்து ஆன்ம சொரூபமறிந்து) ன் சொந்தநிலையாக நின்றால், (அக்காலத்து அவ்வான்மாவைத் தேவரீர் ரக்ஷி டித்துக்கொள்ள பின்பு நிகழ்வன வெல்லாம்) நின் தன்மையாக நடக்கும்.

ஏங்கி யிடையுநெஞ்ச வேழையைநீ வாவென்றே
பாங்குபெறச் செய்வதுன்மேற் பாரம் பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருளடைதலின் பொருட்டு) ஏக்கத்தையடைந்து ங்கின்ற மனத்தையுடைய எளியேனை நீவாவென்றழைத்துத் (திருவருளா ய) பாங்கினைப் பெறச்செய்வது உன்மீதுள்ள பாரம். (௩௱௪௯)

ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப்
பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (எங்களை யடிமையாக) ஆண்டுகொண்ட நின்னைவிட்டுப் ரியாத அடிமைகள் நாங்கள் (அங்ஙனமாகவும்) நாங்கள் ஆணவமாகிய வக காரத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன கர்மமோ சால்வாய். (இன்னந்தீவிர பக்குவம் வரவில்லை யென்பதாம்) (௩௱௫௦)

எங்கணுநீ யென்று மிருந்தபடி யெய்தாம
லங்குமிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே.

பொ - ரை. எவ்விடத்திலும் நீ (சர்வவியாபகமாய்) நிறைந்திருக்கின்று யென்றால் இருந்தபடியே யுனையடையாமல் அங்குள்ளது இங்குள்ளது என (சுட்டி) அலையவொண்ணுமோ. (௩௱௫௧)

கற்குமது வுண்டு களித்ததல்லா லின்னருளி
னிற்குமது தந்ததுண்டோ நீதான் பராபரமே.

பொ - ரை. கல்வியாகிய (அபர) ஞானத்தேனைப்பருகிக் களித்ததல் மல் நீதான் உன் திருவருளினிற்றலென்னும் (பரஞானத்) தேனைக்கொ த்ததுண்டோ. (௩௱௫௨)

அண்டபகி ரண்ட மறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே.

பொ - ரை. (திருவருளை முன்னிட்டு) அண்டபகிரண்டங்களில் உள் வரெல்லாம் அறியாத தேவரீர் திருவுருவினைச் சேவித்தவடியவரைச் சேவி த அடியவரானால் மோட்சமுண்டாம். (௩௱௫௩)

கலக்கமுற நெஞ்சைக் கலக்கித் திரும்பத்
துலக்குபவ னீயலையோ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (கன்மத்திற்குத் தக்கபடி) கலக்கமடைய மனத்தைக் கலங்கப்பண்ணி மறுபடியும் (கன்மத்தொலை யொத்தவவசரத்து) தெளியப் பண்ணுவோன் நீயல்லவோ சொல்லாய். (௬௨௪)

சிந்தையுமென் போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமும் என் (அறிவினைப்) போலச் செய்கையற்று ஒடுங்கிவிட்டால் நேரிட்டதெல்லாம் உன் (திருவருட்) செயலாகவே பாவித்து வாழ்ந்திருப்பேன். (௬௨௫)

பந்தமெலாந் தீரப் பரஞ்சோதிநீ குருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பர்ாபரமே.

பொ - ரை. சிவபரஞ்சுடரே என் பிறவிப்பிணிப்பு அவிழும்படி தேவரீர் குருவடிவாய்வந்த திருமேனியை அடியேன் மறக்கமாட்டேன். (௬௨௬)

தானந்த மான சகச நிருவிகற்ப
வானந்த நிட்டையரு ளையா பராபரமே.

பொ - ரை. தன்னளவிலேயே முடிவடைந்த (தனக்கு மேலொன்று மில்லாத) இயற்கையாம் விகாரமின்றிநின்ற சிவானந்த சிவயோக நிஷ்டையை அருள்செய்யவேண்டு மையனே. (௬௨௭)

அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்தமாக வொரு
சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) துன்பமெல்லா மொழியும்படி அடியேனுக்கு இன்பமுண்டாக (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒருமொழியை யெனக்குக் கிருபைசெய்ததைப்பற்றி என்சொல்லிப் புகழ்வேன். (௬௨௮)

சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாய் நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக் கென்னையுநான் றந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மனமயக்கந் தீரும்படி (ஆக்கும்) சித்துருவாய் எழுந்தருளிய தேவரீரை என்னிருதயத்தி லெழுந்தருளும்படி தந்த வுனக்குத் (அல சித்துருவாகிய) நான் என்னையும் (அடிமையாக்) கொடுத்தேன். (௬௨௯)

மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீகுருவாய்க்
கைகாட்ட வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆணவ) இருளுருவமாகிய மாயாமயக்கமொழிய தேவரீர் ஆசாரியகோலங் கொண்டெழுந்தருளிவந்து (சின்முத்திராங்குசமாகக்) கை காட்டவும் சொப்பனங்கண்டேன். (௬௩௦)

மால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவென் சென்னிமிசைக்
கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாக) ஆசைவைத்த மனமயக்கமற அடியன் சிரமீது தேவரீர் திருவடி நிட்சைசெய்யவும் சொப்பனங்கண்டேன்.

மன்னான மாயையெல்லா மாண்டுவெளி யாகவிரு
கண்ணார வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பிருதிவி ரூபமாயுள்ள (பிரகிருதி) மாயையெல்லாம் என் இருதயத்திற் றோன்றாதவகை) சிதாகாயமாத்திரந்தோன்ற இரண்டுகண்களாரக் கண்டேன். (௲௨)

மன்னீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பிரபஞ்சமாயையாலே மயங்காமல் தேவரீர் (ஆசாரியகோலங்கொண்டுவந்து) திருக்கரத்தினால் அடியேன் கண்ணீரைத்துடைக்கவும் நான் கனவுகண்டேன். (௲௩)

உள்ள துணரா வுணர்விலிமா பாவியென்றோ
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. மெய்கண்டறியாத அறிவில்லாத மகாபாபியென்று தானோ (என்பாற்றோன்றாது) மெள்ள மெள்ள கைசோரவிட்டனை. (௲௪)

எல்லா நினைதுசெயலென்றெண்ணு மெண்ணமுநீ
அல்லா லெனக்குளதோ வையா பராபரமே.

பொ-ரை. சருவமும் தேவரீர் திருவருட்செயலேயென்று நினைக்கிற நினைவும் (உன் திருவருள் விலாசத்தாலன்றி) எனக்கென்று ஒரு எண்ணமுண்டோ ஐயனே. (௲௫)

பந்த மயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தே னென்றுளறு
மிந்த மயக்க மெனக்கேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பிறவிப்பிணிப்பின் மயக்கமிருந்துகொண்டிருக்க (பிரபஞ்ச) பற்று விட்டேனென்று உளறுகின்ற விம்மயக்கமெனக்கேன்.

காட்சியெல்லாங் கண்ணைவிடக் கண்டதுண்டோ யாதினுக்கு
மாட்சி யுனதருளே யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்சமுமாக வனுபவிக்கப்படும்) காட்சியனைத்தும் கண்ணைத்தவிர (வேறுவிதத்தால் பார்த்ததுண்டோ இல்லை யதுபோல) எல்லாவற்றிற்குந் தேவரீரது திருவருளே தாரகமன்றோ. (௲௭)

எட்டுத் திசையுமொன்று யின்பமாய் நின்றவுன்னே
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறே பராபரமே.

பொ-ரை. எட்டுத்திக்குகளிலும் ஒரே வியாபகமாகி இன்பவடிவாய் எழுந்தருளியிருக்கிற தேவரீரை நீங்கி (அடியேன் வாழுதற்கு) இடம் வேறுளதோ. (௩௩௮)

பிரியா துயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமற வோங்குஞ்
செறிவே யறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. (ஆன்மாக்களைவிட்டுப்) பிரியாமல் (அவ்வான்மாக்களின்) உயிர்க்குயிராகிவேறற வோங்கும் கலப்பே அறிவுமயமே சிவமே. (௩௩௯)

ஏதேது சொன்னாலு மெள்ளளவு நீயிரங்காச்
சூதே தெனக்குளவு சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. (அடியேனுடைய குறைகளையெல்லாம்) என்னென்னவிதமாகவெடுத்துச் சொன்னாலும், எள்ளளவும் தேவரீர் (என்மாட்டு) இரங்காதிருக்கும் கபடத்தன்மையாது அடியேனுக்குபாயம் சொல்லுவாய்.

கற்பனையாய் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்பலையும்
சொப்பனத்துங் காணேனென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (கற்றகல்வியின் சாமர்த்தியத்தால்) அலங்காரமாகப்பாடுகின்றேன் (அல்லது அன்புமயமாகவிருந்து) கண்ணீரும் நடுக்கமும் (என்னிடத்துக்) கண்டேனில்லை, என்வினையை யென்னவெனச் சொல்லுகேன்.

வன்பொன்று நீங்கா மனதிறப்ப மாறுப்பே
ரன்பொன்றும் போதுமெனக் கையா பராபரமே.

பொ-ரை. கடினத்தன்மையொன்றினை நீங்கப்பெறாத எனது மனமானது அடங்க, என்றும் மாறுபடாத பேரன்பொன்றுமே எனக்குப் போதும் ஐயனே! (௩௪௨)

ஏதுந் தெரியா வெளியேனை வாவெனநின்
போதநிலை காட்டிற் பொறாதோ பராபரமே.

பொ-ரை. (உண்மைத்தன்மை)யொருசிறிதுந்தெரியாத எளியேனை (தேவரீர் சந்நிதானத்தால்) வாவென்றழைத்துத் தேவரீர் ஞானநிலைமையினைத் தரிசிப்பித்தால் அத்தன்மை அடியேனால் தாங்கமுடியாதோ?

ஓராம லெல்லா மொழிந்தேற்குந் தெய்வவரு
டாரா திருக்கத் தகுமோ பராபரமே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்சமூகமாகவுள்ள விடயங்கள்) எல்லாவற்றையும் ஆராயாமல் தனித்திருக்குமெனக்குத் தேவரீரது தெய்வீகமான கிருபையினைப் புரியாதிருந்தால் அத்தன்மை தேவரீருக்குத் தகுதியாமோ? (௩௪௪)

மோனந் தருஞான முட்டி யெனக்குவட்டா
வானந்த வாழ்க்கை யருளாய் பராபரமே.

பொ - ரை. மௌனநிலையினைத் தருதற்கு(ஏதுவாகவுள்ள) ஞானத்தினை (அடியேனுக்கு) உதிப்பித்து அடியேனுக்குத் தெவிட்டாத சிவானந்தவாழ்வினை யருளவேண்டும். (௫௪௫)

வாடுமுகங் கண்டென்னை வாடாம லேகாத்த
நீடுங் கருணை நிறைவே பராபரமே.

பொ - ரை. (தேவரீரைத் தரிசியாததினால்) வாடுகின்றமுகத்தினைப்பார்த்து அடியேனைவாடாதிருக்கும்படி காத்தருளியபெருங்கருணைப்பூரணமே.

புத்தியினு லுன்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார்
சிந்தையிறப் போமின் றியானம் பராபரமே.

பொ - ரை. நற்புத்தியினைக்கொண்டு தேவரீர் திருவடியினை மனத்தினால் வணங்குகின்ற உண்மையடியார்கள் மனமொடுங்கிய விடத்திலோ உன் தியானம் (பலிப்பது.) (௫௪௭)

உனக்குவமை யாக்கருணை யுள்ளவரும் வன்மைக்
கெனக்குவமை யானவரு மில்லை பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருக்கு ஒப்பாகக்கருணை வாய்ந்தவரும், கடினசித்தத்தில் எனக்கு ஒப்பானவரும் இல்லை. (௫௪௮)

தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து
நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (பெற்றெடுத்த அருமைத்) தாயார் இருந்தும் அவள்பிள்ளை (பசியால்) தளர்ச்சியினை யடைதல்போல, சர்வவியாபகமாகத் தேவரீரிருந்தும் (திருவருளிருக்கு) அடியேன் மனத்தளர்ச்சியுற்று நின்றேன்.

வாயாற் கிணறுகெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேயனார்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ - ரை. வாயிருந்ததினாலேயே (பதன் மூலமாக மண்விழுந்து) கிணறு தூர்ந்து விட்டதுபோல, வாயொன்றிருந்ததினாலேயே (பலபடப்) பிதற்றிப் பேய்க்குச் சமானமானவர்கட்குச் சுகம்விளையுமோ அருள்வாய். (௫௫௦)

பாவமென்றாலேதும் பயமின்றிச் செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார் போதந் தெரித்தார் பராபரமே.

பொ - ரை. பாவத்தொழில்களென்றால் சிறிதும் அச்சமின்றிச்செய்ய இந்தச் சீவனுக்கு ஆர் அறிவூட்டினார். (௫௫௧)

இன்ப நிறைவெய்து மின்றே லன்றெனிலோ
துன்பம் பொறுப்பரிது சொன்னேன் பராபரமே.

பொ - ரை. சுகத்தினை (யடைதற்கேதுவாகவுள்ள) நிருவிகற்பசமாதியினைப்புரிய இக்கணமே தந்தருள்வாய் அங்ஙனமின்றேல் (இப்பிரபஞ்சவிகற்பத்) துன்பம்பொறுத்தலெனக் கருமையாகும். (௩௯௨)

கற்குநிலை கற்றுற் கருவியவி ழாதருளாய்
நிற்குநிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சத்தினுக்கேதுவாகக்) கற்கத்தகுந்த நிலையினைக் கற்றால் தத்துவங்கள் (தங்கள் செயலினின்றும்) விட்டுப்பிரியாது, அருள்மயமாய் நிற்கும் நிலையினைக் கற்றுக்கொள்வதே நீதியாகும். (௩௯௩)

காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்மலமாய்ப்
பேச்சற் றவரே பிறவார் பரர்பரமே.

பொ - ரை. (நெருப்பினில்) புடம் வைக்குந்தோறும் ஒளிவிடுகின்ற பொன்கட்டி யினைப்போல, நிர்மலமாக (நாளுக்குநாள் வார்த்தையொழித்து) மவுனம்பூண்டிருப்பவர்களே எக்காலத்தும் பிறவாதவராவர். (௩௯௪)

பற்றொழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச காரியங்களில்) பற்று நீங்கி, மனத்துடிப்பு நீங்கி (ஆன்மாவாகிய) தானே (பிரமமாகிய) தான் என்றும்(பசுஞான)நீங்கி (திருவருண்மயமாய்) இருப்பது எந்நாள் எனக்கு அமைப்பாய். (௩௯௫)

உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலினமூங்
குருவழிநின் றூர்க்குமுண்டோ கூறாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தட்சணாமூர்த்தியாக வெளிப்பட்டது தான் திருவாதவூரிலமர்ந்தருளிய உத்தமராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகட்கு அல்லாமல் இனிமேலும் ஆசாரியரை வழிப்பட்டவர்கட்கு(அத்தகையதரிசனம்)கிடைக்குமோ சொல்லாய். (௩௯௬)

தேகம்யா தேனுமொரு சித்திபெறச் சிவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே.

பொ - ரை. இத்தேகமானது (மூவகைச் சித்தியுள்) யாதேனும் ஒரு சித்தியையடையும்பொருட்டுச் சீவன் முத்தியினை யடைகின்ற மார்க்கமே சன்மார்க்கமையா பராபரமே. (௩௯௭)

உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி
யிலகுமெனல் பந்த வியல்போ பராபரமே.

பொ - ரை. (தேகம் பூமியின்மேல் விழும்) பிரபஞ்ச வழக்கம்போலத் தேகநீங்க (அதினின்று நீங்கிய) உயிர்மோட்சத்தினை யடையுமெனல் பிறவிப்பிணியின் இயல்போ? (ஆம்) (௩௯௮)

பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்றெவர்க்குந்
திரமேது மில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (முதல்வனைச்) சகளமாகவும், நிஷ்களமாகவும் தரிசிப்ப ல்லது வேறுயாவர்க்கும் உறுதியில்லை (எனது நீடித்த அனுபவத்தில்) நன் கத்தெளிந்துகொண்டேன். (ருகூக)

தேடுவே னின்னருளைத் தேடுமுன்னே யெய்தினட
மாடுவே னனந்த மாவேன் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீருடைய திருவருளினைத் தேடாநிற்பேன் (அங் ஙனம்) தேடுமுன்னமே (பூர்வபுண்ணிய வசத்தால்) திருவருள் கிடைத்துவி ல் (என்னைமறந்த ஆனந்தத்தால்) நடனமாடுவேன்! இன்பமயமாவேன்.

உள்ளங் குழைய வுடல்குழைய வுள்ளிருந்த
கள்ளங் குழையவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (தியானத்தால்) மனமுருகவும், (தரிசனத்தால்) சரீர ருகவும், (அருளடைதலால்) மனத்திருந்தவஞ்ச கமுவவும் என்றைக்குத் தேவரீரைக்) காணப்பெறுவேன். (ருசுக)

பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளினெல்லாம்
வெட்டவெளி யாக விளங்கும் பராபரமே.

பொ - ரை. (இருளாகிய களங்கம் சிறிதுமில்லாமல்)பட்டப்பகல்போ லப்பாழாகிய மனமொழிந்துவிடின் (பிரபஞ்ச முகமாகவிரும்புவன) யாவும் தாகாயரூபமாக விளங்கும். (ருசுஉ)

பார்க்கின னுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தைமாளினென்னை
யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே.

பொ - ரை. ஆராயுமிடத்துப் பரமாணு ரூபமாகக்கிடந்த பாழ்மன மானது ஒடுங்கின் அடியேனை (உலகில்) யாவருக்கு உவமை சொல்லலாம் யனே. (சிவஞானியென்னலாம்.) (ருசுரு)

பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோ வன்பர்தங்க
ளீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்றாய் பராபரமே.

பொ - ரை. சிவனடியார்களுடைய பாட்டுக்கு மாத்திரந்தானோ? அன் பினுக்கு மாத்திரந்தானோ? பத்திக்கு மாத்திரந்தானோ? (அல்ல) அவர்கள் வலுக்கெல்லாம் சமீபித்து நின்றாய். (ருசுச)

முத்தாந்த வித்தே முளைக்குமிட மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே.

பொ - ரை. முத்தி முடிவிற்குக் காரணமே (அம்முத்தி) யுண்டா தற்குப் பூமியான சித்தாந்த சமயத்திலே (விளங்கும்) சிறந்த பொருளே.

உன்னு ளொளியா யுறங்காத பேருணர்வா
யென்னுளிக் குள்ளே யிருந்தாய் பராபரமே,

பொ - ரை. நினைத்தற்கரிய சிதாகாய சொரூபமாய், சோர்வடையாத பெரியவறிவு சொரூபமாய் என்னுயிரிடத்தே யிருந்தாய். (ரு௬௬)

தத்துவமெல் லாமகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமா
நித்தமுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே.

பொ - ரை. தத்துவசம்பந்தமான காரியங்களையெல்லா மொடுக்கிக் கொண்ட சிவஞானிகட்கு ஞானமயமாகிய சாசுவதனே, முத்தனே, பரிபூரணனே. (ரு௬௭)

உள்ளக் கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளே யானந்த
வெள்ள மலர்க்கருணை வேண்டும் பராபரமே.

பொ - ரை. மனத்தின்கண்ணே துடிப்புநீங்க அம்மனத்திலே (பின்னர்விளையும்) இன்பவெள்ளத்தில் மலர்கின்ற மலராகிய தேவரீர்கருணை யெனக்குவேண்டும். (ரு௬அ)

என்னைப் புரப்பதரு ளின்கடனு மென்கடனு
நின்னிற் பணியறவே நிற்கை பராபரமே.

பொ - ரை. அடியேனைக்காப்பது திருவருளின் கடமை அடியேனுடைய கடமை தேவரீர் திருப்பணியில் மிகுதியாகச் செய்துகிடப்பது.

தானேயா நன்னிலையைத் தந்தவரு ளானந்த
வானே மனுதீத வாழ்வே பராபரமே.

பொ - ரை. (சிவோகம் பாவனையில்) சிவந்தானே யான நல்லநிலையினைக்கொடுத்த ஆனந்த சிதாகாயமே மனத்ினுக்கெட்டாத வாழ்வே.

மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னிறைவைக்
கண்ணாரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. மண்முதலிய பூதங்களெல்லாவற்றையும்) நினது வியாபகத்துள்) தங்கும்படிவைத்திருந்த தேவரீர் வியாபகத்தன்மையினைப் பிரத்தியட்சமாகத் தரிசித்து ஆனந்தித்தேன். (ருஎக)

அறியாமை யீதென் றறிவித்த வன்றேதான்
பிறியா வருணிலையும் பெற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (ஆணவமலத்தின் சொரூபமாகிய) அறியாமையினையிது வென எனக்கு அறிவித்த அக்காலத்திலேயே (திரோதான சத்தியினலது காறுமறைந்திருந்த) திருவருளினிலையும் வெளியாக வடைந்தேன். (ருஎ௨.)

தீதெனவு நன்றெனவுந் தேர்ந்துநான் றேர்ந்தபடி
யேது நடக்கவொட்டா தென்னே பராபரமே.

பொ - ரை. இது தீமையெனவும் இது நன்மையெனவும் விசாரித்து உண்மை நான்கண்டு (பின்னர்) அவ்வழியில் நடக்கவொட்டாததற்குக் காரணமென்ன. (திரோதானம் காரணம்.) (ருஎங)

கண்டவறி வகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (எவ்வெவற்றையும் சுட்டியறிகிற ஏகதேச) அறிவு (திருவருளையடைந்தபின்னர்) அகண்டரூபமென்று உண்மையறிவிற் கண்டவர்க்கே முத்தியைக் கொடுப்பாய். (௩௭௪)

ஈறுக வல்வினைநா னென்னுமை யின்பசுகப்
பேறும் படிக்கடிமை பெற்றேன் பராபரமே.

பொ - ரை, (துணைவாகிய) வல்வினையின் (காரியங்கெட), நான் என்று அகங்கரியாமல் எனக்குச் சுகமே பிரயோசனமாகும்படிக்குத் (தேவரீரிடத்து) அடிமைபூண்டேன். (௩௭௫)

பெற்றா ரனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்றா ருனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே.

பொ - ரை. (சிவானுபூதியினைச்) சுவானுபூதியாக அடைந்தவர்களும், பேசாத மவுனநிலையினைத் தெரிந்தார்களும் தேவரீரைப் பிரியமாட்டார்கள். (௩௭௬).

நீயேநா னென்று நினைப்பு மறப்புமறத்
தாயே யனையவரு டந்தாய் பராபரமே.

பொ - ரை. தேவரீரே (அபேதசம்பந்தத்தில்) நான் என்று (வெளிப்படையாக) நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாதொழியும்படி தாயினுடைய கிருபை போன்ற அருளினை எனக்குத் தந்தனை. (௩௭௭)

சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானென் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசே பராபரமே.

பொ - ரை. சலனமில்லாமல் பிரபஞ்சமுழுவதும் (நீ அசைவித்தாலன்றியசையாதாகலின்) நீயேயென் றறிந்தனன் அடியேன் அஞ்சலியினையும் ஏற்றுக்கொண்டருளவேண்டும் இறைவனே. (௩௭௮)

பூதமுத னாதவரை பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்
காதலித்த வின்பக் கடலே பராபரமே.

பொ - ரை. பிருதிவி பூதமுதல் நாதம்வரையிலுள்ள (தத்துவக்காரியங்களெல்லாம்) நிரிவிடையுடையனவென்ற மெய்கண்ட (சத்ஞானத்தர்) எல்லாம் விரும்பிய ஆனந்த சாகரமே. (௩௭௯)

வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வேறுவேறாப்
போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. வாக்கிற் சொல்வதும் மனத்தானினைப்பதும் ஒரு தன்மையாகிய வார்த்தையேயல்லாமல் (வெவ்வேறாகப்பட்ட) தன்மையுடைய வார்த்தைப்பேசேன். (௩௮௦)

வன்மையின்றி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காகெடுவேன்
றன்மையொன்றுந் தோயாத் தடையோ பராபரமே.

பொ - ரை. கடினசித்தமில்லாமல் எல்லாவற்றிலும் இருடையைத் துத் திருவுளம் கொள்ளுபவர்க்கு அந்தோ கெடுவேன் (நினது அருட்) டன்மை சிறிதும் (என்னிடத்தில்) பொருந்தாமை தடையாயிற்றே. (௩௮௧)

பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே.

பொ - ரை. சிவபக்தர்களும், சித்திபெற்றோர்களும், மலபரிபாகமுற்றவர்களும் வாழ்க, (திருவருட்) செங்கோல் பிடித்தவர்களும் வாழ்க, ஆசாரியன் வாழ்க. (௩௮௨)

கல்லாதே னானுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியார்
சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ - ரை. (மெய்கண்ட நூல்களை) நான் கல்லாதவனேயாயினும் (அம்மெய்ந்நூல்களைப்) படித்துண்மை யுணர்ந்த சிவனடியார்கள் சொல்லை யாதரவாகக்கொண்டு தேவரீரைப்பற்றினேன். (௩௮௩)

சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்கொடுத்த
நல்லுரைக்கே கொத்தடிமை நான்காண் பராபரமே.

பொ - ரை. மவுனமுற ஞானகுருவாய் வெளிவந்து இன்பமளித்த (அத்தகைய) நல்லவர்க்கே நான் கொத்தடிமையானேன். (௩௮௪)

முத்திக்கு வித்தான மோனக்கரும்புவழி
தித்தித் திடவிளைந்த தேனே பராபரமே.

பொ - ரை. மோட்சத்திற்கு ஆதாரமான மௌனநிலையென்ற கரும்பினிடத்தில் இனிக்கும்படி யுண்டானதேனே. (௩௮௫)

நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்று நிற்பதுவோ
சுத்த வருணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ - ரை. நித்திய சுழுத்தியும், (பிரபஞ்சமுகமாகச் செல்லும்) பாழாகிய நினைவும் நீங்கியிருப்பதுதானோ அதிபரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளினிலை தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளுவீராக. (ஆம்.) (௩௮௬)

மண்ணு மறிகடலு மற்றுளவு மெல்லாமுன்
கண்ணி லிருக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ - ரை. பூமியும், அலைகள் மடங்குகின்ற சமுத்திரம், மற்றுமுள்ள பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம் தேவரீர் திருவருளி னோக்கத்திலிருக்கவும் நான் பார்த்தேன். (௩௮௭)

பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றனைநீ
யாட்டுகின்ற தேதோ வறியேன் பராபரமே.

பொ-ரை. (தத்துவங்களில் என்னைக்) கட்டிவைத்த வஞ்சகமான பஞ்சேந்திரியங்களின்வழியே என்னை யோட்டுவிப்பதற்கு யாதுகாரணமோ வறியேன். (கன்மம் காரணம்.) (௫௮)

பொய்புணர்வா யிந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தே
னுய்யும் வகையு முளதோ பராபரமே.

பொ-ரை. அறியாமையுடன் கூடிய புழுக்கூண்டாகிய இந்த உடலைப் (பத்திரமாய்) வைத்திருந்தேன்(இனி)பிழைக்கும் வகை யுண்டோ. (௫௯)

பைங்கிளிக்கண்ணி.

அந்தமுட னாதியளவாம லென்னறிவிற்
சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே

பொ-ரை. முடிவுடன் உற்பத்தி அளவிடற்குக் கூடாமல், அழகிய மேலான (அருட்) சோதிசொரூபம் என்னறிவினிடத்திலே பிரகாசிக்குமோ (சொல்லாய்) பசுங்கிளியே. (௧)

அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ் சொல்லிச்
சுகமான நீ போய்ச் சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என்னுடைய மனக்குகையின் கண்ணேயிருக்கும் இறைவனுக்கு அடியேனுடைய துன்பங்களையெல்லாம் (எடுத்துச்) சொல்லக்கிளியாகிய நீ சென்று இன்பத்தைப் பெற்றுவந்து கொடுப்பாயாக. (௨)

ஆவிக்கு ளாவியெனு மற்புதனார் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங் கிட்டுமோ சொல்லாய் நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. உயிருக்குள் உயிராக விளங்கும் (திருவருள் விலாசத் தால்மிக) அற்புதமூர்த்தியின் ஞானசுகமானது இந்தப்பாவியாகிய எனக்கும் கிடைக்குமோ நீ சொல்லாய். (௩)

ஆருமறி யாமலெனை யந்தரங்க மாகவந்து
சேரும் படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஒருவரு மறியாதவண்ணம் அந்தரங்கமாக வந்து என்னைச்சேர்ந்து அணையும்படி எனது நாயகனுக்குச் சொல்லிவருவாயாக. (௪)

ஆறான கண்ணீர்க்கென் னங்கபங்க மானதையுங்
கூறாத தென்னோ குதலைமொழிப் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஆற்றினைப்போலப் பெருகும் எனது கண்ணீரினுக்கு எனது தேகம் மெலிந்துபோனதையும் (எனது நாயகனிடத்துஞ்) சொல்லாத தென்னேயோ மழலைச்சொல்லை யுடையோய். (௫)

இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கன்னல்சுத்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. அழுக்கேறிய வாடையினையுடைய எமக்குச் சுகங்கொடுக்கக் (எனது நாயகனாகிய) தலைவன் (தான்தரித் திருத்தலைப்போலச்) சுத்தமான ஆகாயமாகிய ஆடையை கொடுப்பனோசொல்லாய். (தன்னைப்போலத் திகம்பரனுக்கானோ.) (௬)

உன்னமை லொன்றிரண்டென் றுன்னாமல் வீட்டுநெறி
சொன்னான் வரவும்வகை சொல்லாய் நீ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (எனக்கு அந்நியமாக) நினையாமல், சிவமொன்று (அதற்கு அந்நியமாக வொன்றுமில்லை யென்றாவது சிவம்வேறு சீவன்வேறு ஒன்றற்கொன்று சம்பந்தமில்லாத) இரண்டு என்றாவது, நினையாமலும் மோட்சத்தினை யடைவதற்கேதுவாகிய சித்தாந்த நெறியினை உபதேசித்தவராகிய (எனது ஞான நாயகர்) மறுபடியும் என்னிடம் வரவும் ஒரு உபாயத்தை நீ சொல்லாய். (௭)

ஊருமிலார் பேருமிலா ருற்றார்பெற் றாருடனே
யாருமிலா ரென்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. தனக்கென ஒருரில்லாதவர், பேரில்லாதவர், சுற்றத்தினர் தாய்தந்தையருடனே யாருமில்லாதவர் (இத்தன்மையினர்) என்னைக் குறித்து அறிவரோ. (௮)

ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (வெளிமுகப் பார்வையில்) ஒரு ஊரினை நாடாமல் (இருதயத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் எனது நாயகனார் சிறப்புத்தன்மையினை (அந்தர்முகமாகப்) பார்த்தால் கிருபையினைச் செய்வரோ. (௯)

என்று விடியு மிறைவாவோ வென்றன்று
நின்ற நிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. எக்காலத்து (என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் ஆணவவிருள்) விடியும் ஓ தலைவனே! என்று அங்ஙனம் கூறிநின்ற நிலைமை யாவற்றையும் (எனது நாயகனுக்கு) நீ சொல்லாய். (௧௦)

எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச்
சிந்தை மடலா லெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. எத்தகைய ஏட்டினும் எழுதக்கூடாத நாயகன் திருவுருவை எனது உள்ளமாகிய ஏட்டினிலெழுதி (மனத்தில்) சேர்ப்பனோ. (௧௧)

கண்ணுண் மணிபோ லின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த
திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. கண்ணுக்குள்ளே மணியினைப்போலக் (கலந்து) இன்பங்
து என்னை நீங்கிய (எனது நாயகராகிய) வன்மனத்தையுடையவரும் இன்
ம்வந்து சேருவரோ. (௧௨)

ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்
வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (எனது நாயகன் வரும்வரையில்) இதழ்களுடன் கூடிய
ர்களை முடியேன் (ஆகலின்) என்றலைவரது திருவடியாகிய வாடாத்தமலர்
சிரசுக்குக் கிடைக்குமோ. (௧௩)

கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற
நல்லோர் பொல்லாவெனையு நாடுவரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (கற்கவேண்டிய நூல்களைக்) கற்கமாட்டேன் (இருதயத்
னை) மலரச்செய்யேன் பழுத்தஅன்பே பூசையென்றசொன்ன நல்ல (சிவ
டியார்கள்) பொல்லாத வடியேனையு நாடுவரோ. (௧௪)

கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே
விண்டபெருமானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (முன்னிலையாகத்) தரிசித்ததனை யறிவினிடத்திற் கண்டு
ாக்கலக்கத்தை நீக்குவாயெனவே உபதேசித்தஆசாரியனையும் அடியேன்
ன்னமொருதர நானடைவேனோ. (௧௫)

காணாத காட்சி கருத்துவந்து காணாமல்
வீணாள் கழித்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (தற்போதத்தால்) காணப்பெறாத திருவருட்டரிசனத்தை
னத்தின்கண்ணே யுவந்து தரிசியாமல் நாட்களை வீணாக்கழித்து மெலி
வு யடைவேனோ. (௧௬)

காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்
வேந்த னெனையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. காந்தமானது இரும்பினைத் தன்வயமாகக் கிரகித்து இழு
த்தாற்போலத்திருவருண்மூர்த்தி எம்மை யடிமையாகக்கொண்டுகலப்பனோ.

காதலால் வாடினதுங் கண்டிலையே யெம்மிறைவர்
போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (திருவருண்) மோகத்தால் (நான்) இளைத்ததும் பார்த்தா
ிலவா (ஆகலின்) எமதுதலைவர்வருகையால் இன்பத்தினையநுபவிப்பனோ.

82,

கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள்
பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. அன்பருடன் கலந்துகொண்டு (அவர் போதிக்கும்) உண்மை வார்த்தையை கவனியாமல் பலவடிகளை யேற்கின்ற பட்டிமாட்டினை யொத்த அடியேனுக்கும் இன்பமுளதோ. (கக)

கிட்டோராய் நெஞ்சிற் கிளர்வார் தழுவவென்று
னெட்டேர ராவரவர் நேசமென்னே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (நினைத்தவுடன்) சமீபத்திலுள்ள ஊரினராக என் மனத்தே விளங்குவார். தழுவவேண்டுமென முயற்சித்தால் நெடுந்தூரமான ஊரினராவர். (எனது தலைவரது) நட்பிருந்தவாறென். (உ0)

கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினா ரென்கவலை
யாறும் படிக்கு மணைவரோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. (தனக்கென) ஒருதன்மையும், குணமுமில்லாத கொள்கையினையுடையாராகிய (பித்தர் போன்றார்) என்னுடைய காதற்றுன்பம் தணியும்படி என்னைத் தழுவுவரோ. (உக)

சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தாரிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. தலைவர் மிகவும் சிறிய வயதுடைய எனது மனத்தினைக் கவர்ந்து கொண்டார் (அங்ஙனமாக, மனத்தினை யவர்பால் வைத்துவிட்டு) நான் மிகத்தனிமையாக விருந்து தவிப்பேனோ. (உஉ)

சிந்தை மருவித் தெளிவித் தெனையாள
வந்தகுரு நாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ - ரை. எனது மனத்துடன் கலந்து அம்மனத்தினைத் தெளியச் செய்து அடியேனை யாட்கொள்ள எழுந்தருளிவந்த குருநாதனுடைய திருவருள் (இனியொருதரம்) கிடைக்குமோ. (உங)

சொல்லிறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
யல்லும் பகலு மணைவேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. சொல்லுக்கடங்காது சுகசொரூபமாக வெழுந்தருளியிருக்கும் தலைவனை இரவும் பகலும் பிரியாது தழுவிக்கொண்டிருப்பேனோ. ()

தற்போதத் தாலே தலைகீழ தாகவைய
னற்போத வின்புவர நாட்செலுமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தானென்ற (செருக்கின்) அறிவினாலேநான் தலைகீழாகநிற்கத்தலைவனது நல்ல ஞானனந்தம் (என்பாலுண்டாக)நாள்கள்செல்லுமோ.

தன்னை யறியுந் தருணந் தனிற்றலைவ
ரென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (தலைவர்) தன்னைக் (கலக்க) நினைக்கும் சமயத்தில் அத்தலைவர் என்னைத் தழுவாத வண்ணம் எவ்விடத்தில் மறைந்து நின்றார்.

தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட் டின்னருளாம்
பாங்கியைச்சேர்ந்தாரிறைக்குப்பண்போசொல்பைங்கிளியே

பொ-ரை. சகிக்கக்கூடாத ஆசையினையெல்லாம் (வலிய) கொடுத்து என்னைப்பிரிந்து தனது (அருட்சத்தியாகிய) தோழியினை யணைந்தார். (இங்ஙனநடப்பது) இவருடைய பெருமைக்குக்குணமாகுமோ சொல்வாய்.

தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யன்னவிடத்
தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (மரத்தினுக்குமரம்) தாவுகின்ற வியற்கையுள்ள குரங்கினையொத்துப் (பலபுருடரை யிச்சிக்கும் வேசிகளைப்போல பலதேவர்களை யிச்சிக்குந்தன்மை) யினின்றுநீங்கித் தலைவனிடத்துச் சித்திரம்போல (கற்புடைய நாயகியினையொத்து) அசைவறயடங்கிநிற்பின் (அப்போதாகிலும்) என்னை நினைப்பாரோ. (௨௯)

தீராக் கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டங் கென்னையினிப்
பாரேற வாண்டானைப் பற்றுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நீங்கப்பெறாத பிறவிவழக்கினைத்தீர்த்து அடியேனை யினிப் பூமியில்வாராதபடி ஆட்கொண்டவனை (இனி நான்சென்று) சார்வனோ.

தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டா லன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (பிரதிதினமும்) படுத்துத் தூங்கி யெழுந்திருத்தலினாலே என்னப்பிரயோசனம் (தற்போதமுன்னிட்டுத்) தூங்காமல் (அருட்போதம் முன்னிட்டுத்) தூங்கி யிருக்கும் தன்மையினைக் கண்டாலல்லவோ (என்னிறைவனைத்) தரிசிப்பேன். (௩௰)

தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத
வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (செனனந்தோறும் தொடர்ந்துவருகின்ற) பழமையாகிய துன்பங்களைநீக்கி, அழியாத அளவுபடாத சுகசொரூபத்தினை அடைவேனோ.

நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந்தின்பணைந்தார்
வன்னெஞ்சத் தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இளகிய மனத்தினையுடைய அடியார்களெல்லாம் இறைவரையடைந்து சுகமடைந்தார்கள். வலியமனத்தினை யுடையேனாதலாலே நான் வாழ்வை யிழந்துவிட்டேன். (௩௨)

நானே கருதின்வர நாடார்சும் மாவிருந்தாற்
றூனே யணைவரவர் தன்மையென்னே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நீரின்மேலெழுந்த குமிழியைப்போல (நிலையில்லாத) தேகம் இருக்கையிலேயே மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினையடைய தெரிந்திடாமல் மயங்குவேனே. (௬௩)

நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ்
சேர்க்கவறி யாமற் றிகைப்பேனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (எக்காலத்தும்) என்மனத்தே வாழ்பவர் அவரை அன்னியமாக நினைத்தால் தழுவமாட்டார். என்னிடத்தில் வஞ்சனையுடையவருமல்லர். அவரது கொள்கை என்னையோ (அனன்னியமாகவே பாவித்தல் வேண்டும்.) (௬௪)

நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றணையார்
வஞ்சகத்தா ரல்லரவர் மார்க்கமென்னே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என் மனத்தின்கண்ணே குடிகொண்டிருப்பவர், (அவரை நான் வேறாக) எண்ணில் (நான்) வேறென்று என்னைத் தழுவார் அவர்வஞ்சகமுடையாருமல்லர், அவரது போக்கு என்னையோ? (பாவனைக்குத் தக்கபடி விளங்குவர். (௬௫)

பன்முத்தி ரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத் திரையரசைச் சேர்வேனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பற்பலவகையாகத் தங்கள் முத்திரைகளைக்கொண்டிருக்கும் புறச்சமயமனைத்தும் நாசமாகக் கல்லால விருட்சத்தினடியிலே எழுந்தருளியிருக்கிற சின்முத்திரையுடைய மேதா தட்சணாமூர்த்தியினையடைவேனே. (௬௬)

பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லா மன்னற் கியம்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பசுமையான விருட்சங்கள் நிறைந்த நாடுகளைத்தேடிப்பறந்து செல்கின்ற உனைப்போல (எனது தலைவனையடைய நானும்) விரைகின்றேன். ஆதலால் எனது ஆசையனைத்தும் எனது தலைவர்க்குச் சொல்லி வருவாயாக. (௬௭)

பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறைவ
ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (ஆணவாதி) பாசபந்தங்களால் விளைந்த துன்பத்திற்கு (சிறிதும்) கவனியாமல் எமது தலைவர்மேல் நான்வைத்திருக்கிற (காதல்) விளைந்த துன்பத்தினுக்குச் சகியேன். (௬௮)

பாராசை யற்றிறையைப் பற்றநான் பற்றினின்ற
பூராய மெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பிரபஞ்ச வெறுப்படைந்து எனது தலைவனை வேறுபற்று னைத்தும் ஒழியப் பற்றிக்கொண்டு (அவன் வசமாய்) நின்றவரலாற்றி னையெல்லாம் (அவரிடம்) சொல்லிவா. (௩௯)

பேதைப் பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவமுன்
சோதித்த வண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என்னையான் அறியாப்பருவத்திலேயே என்பின்றொடர்ந் து என்னுடைய பக்குவத்தினையும் சோதனைசெய்த என்றலைவர்வந்து இப்போது) அணைவரோ. (௪0)

பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர்
செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பசுமையுடன்கூடிய பயிரினை நாடுகின்ற உன்னைப்போல உலகங்களையெல்லாம் (பெருது) பெற்றெடுத்த பசியகொடிபோன்ற (இடையினையுடைய) பார்வதியாரைச் சேரும் செவ்விய பயிராகிய சிவபெருமானை நாடி நான் திகைத்தேன். (௪௧)

பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனே வெம்பிறைவர்
மெய்க்கூடு சென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (எமது தலைவனை யனுபவியாது) பொய்யாகிய சரீரத்தினைச் சுமந்து (வீணைகப்) புலம்பிக்கொண்டிருப்பேனே. எமது தலைவருடைய சத்திய நிலையாகிய சந்நிதானத்தில் போய்ச்சொல்லிவா. (௪௨)

பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்தி யுண்மையென்பான்
மெய்ப்பணியுந் தந்தொருகான் மேவுவனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. கபடமாக நடிக்கின்ற தொண்டினை விரும்பாத என்னை பொருபொருளாக மதித்து எமதுதலைவன் என்னிடத்துத் தமது உண்மைத் தொண்டினைப் பாவித்து மற்றொருதரம்வந்து என்னைக் கலப்பரோ.

மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெ லாமுறங்குங்
கண்ணுறங்கே னெம்பிறைவர் காதலாற் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. மண்ணுலகத்தினர் உறங்குவர், விண்ணுலகத்தினர் உறங்குவர் மற்றுமுள்ள உலகினரும் உறங்குவர். நான் மாத்திர என்றலைவர் மேல்வைத்த ஆசையினால் நித்திரைசெய்யேன். (௪௪)

மட்டுப் படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை
வெட்டவெளி விட்டவென்னான் மேவுவனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. அளவிடக் கூடாத மயக்கமனைத்தும் நீங்க என்றனைச் சிதாகாசமாகிய வீட்டினில் எனது தலைவன் கூடுவனே. (௪௫)

மாலை வளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம்
பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (சைவசமயத்தில்) ஆசையினை விருத்திசெய்து என்னை அவ்வாசைக்கு இருப்பிடமாகிய அச்சமயத்திலேயே வளரச்செய்து எனது தலைவர் (அன்னிய) பலசமயங்களாகிய பாலைவனத்தில் மயங்கும்படிச்செய்த பூர்வபாவமென்னேயோ. (௪௬)

மெய்யினோய் மாற்றவழுந்த மெத்தவுண்டெம் மண்ணறந்த
மையனோய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. உடலி லுண்டாகிய நோயினைமாற்றிக் கொள்வதற்கு (உலகில்) அனேகமான அவிழ்தங்கள் உண்டு, எம்முடைய தலைவர் விளைத்துள்ள காதனோயினைத் தீர்த்துக்கொள்ள மருந்துங் காணப்படுமோ (அவர் கலந்தாலல்லது தீராது.) (௪௭)

மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் விண்சிறையா லல்லலுற்றாய்
பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பொருந்திய ஐவகையான நிறங்களைப்பெற்றிருக்கின்றாய், வினைக்கூண்டி லடைபட்டுத் துன்பமுற்றாய். (இனிச் சிறையினின்று முன்னைவிட்டு விடுகின்றேன்) பாவியேன் இழிவாகிய தன்மையினை (எனது தலைவனிடம்) சொல்லிவருவாயாக. (௪௮)

வாய்திறவா வண்ணமெனை வைத்தாண்டார்க் கென் றுயரை
நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. வீண்வார்த்தைகள் பேசாதிருக்கும்படி எனையடக்கியாண்ட (வென்னாயகனுக்கு) எனது காதற்றுயரினை நீ வெளிப்படையாகவுரைக்கின் (அவருக்கு) நிசமாகுங்காண். (௪௯)

வாட்டப் படாத மவுனவின்பங் கையாலே
காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச போகங்களில் கட்டுப்பட்டு) மெலிவடையாமைக்குக் காரணமாகிய மோனசுதந்திரத்தினைச் சின்முத்திரையாற் குறிப்பிற் காட்டிக்கொடுத்தவனை நானின்ன மொருதரம் தரிசிப்பனோ. (௫0)

வாரா வரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (அபக்குவக்காலத்தில்) வராமல் (பக்குவக்காலத்தில்) வரக்கூடிய வரவாக எழுந்தருளிவரும் மவுனகுருமூர்த்திக்கு (நான் அவர்பால் வைத்திருக்கும்) பேராசையினை யெல்லாம் நீசென்று சொல்லிவருவாயாக.

விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற்
பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தேவர்களிடத்துள்ள தேவாமிருதமானது எனக்கு வேப்
ங்காயென்று சொல்லும்படி எமது தலைவன் காதலானதுபண்ணிவிட்டது
ஒதனை நீ) கண்டறிந்தாயோ. (நிஉ)

விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்
கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஆகாயத்தின் வியாபகத்துள்ளே காற்றானது வியாப்பிய
ாகி வேற்றுமைதோன்றாதபடி நின்றாற்போல நான் இறைவனுடைய திரு
ருளில்கலந்து இரண்டற விருந்து வாழவும் காண்பனோ. (நிங)

விண்ணோர் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற
மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை ஆகாயத்தினை யளாவிய சந்திரிகை தவழ்கின்ற சந்திரம
ாடலமென்னு மேடையில், சிவனடியார்கள் யாவரும் (அமுதப்பிரவாக
ண்டு) சுகித்திருக்க பூமியில்என்னைமாத்திரம் வைத்திருப்பதென்னமோ?

உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம்
வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என்னிருதயத்திலே அத்துவிதமாகக் கலந்து மறைந்திரு
து என் வஞ்சனையான காரியமனைத்தையும் இறைவர் அறிந்தால் (நானொ
றை மறைத்துச்) சொல்லுதற்கு ஒருவாயு முளதோ. (நிநி)

ஆகத்தை நீக்குமுன்னே யாவித் துணைவரைநான்
மோகத்தின் வண்ணந் தழுவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என்னுடலைவிட்டு யான் நீங்குமுன்னரே என்னுயிர்த்
ுணைவராகிய (நாயகரை) எனக்குண்டாயிருக்கும் ஆசைப்படி நான் ஆலிங்
னம்செய்து கொள்வனோ. (நிசு)

தானே சுபாவந் தலைப்படநின் றான்ஞான
வானு னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தானே (எல்லாமென்கிற ஏகான்மவாத தற்போத) சுபா
ம் தலைப்பட்டு நின்றால் சிதாகாச சொரூபமானவரும் என்னிடம்வந்தெழு
தருளுவரோ. (நிஎ)

கள்ளத் தலைவரவர் கைகாட்டிப் பேசாம
லுள்ளத்தில் வந்த வுபாயமென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. (என்னிடத்துள்ள நிரோதான சத்தியால்) மறைக்கப்
ட்டுள்ள கள்ளநாயகர் தமது கைகளாற் சாடைகாட்டிப் பேசாமலே என்
னத்தின் கண்ணேவந்து தங்கிய தந்திரமென்னேயோ. (நிஅ)

எந்நாட் கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

நீர்பூத்த வேணி நிலவெறிப்ப மன்றாடுங்
கார்பூத்த கண்டனையான் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கங்கை தங்கிய சடையின்கண்ணே சந்திரப்பிரகாசம் வீசத்தில்லைச் சிற்றம்பலத்திலே ஆனந்த நிருத்தனம்செய்தருளும் கருமைநிறந் தங்கிய திருமிடற்றினையுடைய (நடராஜப்பிரபுவை) யான் தரிசிக்கு நாள் எந்நாளோ (அறியேன்.) (௧)

பொன்னுரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழி வண்டுசுற்று
மென்னா ரமுதினைநா மிச்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பொன்னம்பலத்தில் அழகிய நாகணவாயினை யொத்த (சிவகாம சுந்தரியின்) விழிகளாகிய வண்டுகள் சுற்றிக்கொண் டிருக்கும் என்னுடைய அரிய அமுதம்போன்ற (நடராஜப் பிரபுவினை) யான் விரும்புவது எந்நாளோ. (௨)

நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரே வெளியிலெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (மாயையினின்றும்) நீக்கி (ஆணவ) மலபந்தத்தினை யொழித்துத் தனது சந்நிதானத்தின அம்பலத்திலே எம்மைச் சேர்ப்பிக்கும் குஞ்சிதபாதத்தை வணங்கிடு நாளெந்நாளோ. (௩)

கருமுகங்காட் டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம் வீசுந்
திருமுகமே நோக்கித் திருக்கறுப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (இனிப்) பிறவிக்கு இடம்காட்டாமல் எக்காலமும் கர்ப்பூரமணம் வீசாநின்ற (நடராஜப்பிரபுவினது) திருமுக மண்டலத்தினையே தரிசித்து எனது குற்றத்தை யொழிப்ப தெந்நாளோ. (௪)

வெஞ்சேலெனும் விழியார்வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை
யஞ்சே லெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. விருப்பத்தினைத் தருகின்ற சேற்கண்டையெனனும் விழியினையாய்ந்தவர்களாகிய மாதர்ஆசையாகிய விஷத்திற்குப்பயந்த (சிவனடியார்களை)அஞ்சவேண்டாமென்னும் அபயாஸ்தத்திற்கு அடைக்கலமென்ப தெந்நாளோ. (௫)

ஆறு சமயத்து மதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறு பரைதிருத்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அறுவகைப்பட்ட சமயங்களில் (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத் தக்கபடி யுபாசிக்கும்) அச்சமய தெய்வங்களாய் நின்று விளங்குகின்ற மேலான பராசத்தியினுடைய திருவடியை யடைவது எந்நாளோ. (௬)

பச்சைநிற மாய்ச்சிவந்த பாகங் கலந்துலகை
யிச்சையுட னீன்றாளை யாங்காண்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மரகத நிறமுள்ளவளாய்ச், (சிவபெருமானுடைய) சிவந்த பாகத்தினைக் கலந்து உலகத்தினைக் கிருபையுடன் (பெற்று) பெற்ற உமா தவியை நாம் தரிசிப்பது எந்தநாளோ. (எ)

ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்
போதவடி வாமடியைப் போற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தோற்றமுமிறுதியுங்காணாத சர்வ வியாபகமாயிருந்து (ஆன்மகோடிகட்கு) அறிவுறுத்தும் ஞான சொரூபமாயிருக்கிற பராசத்தியின யினை யேத்துவது எந்தநாளோ. (அ)

கங்கை நிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும்
புங்கவெண் கோட்டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கங்கையானது தங்கிய சடாடவியினை யுடைய சிவபெரு மானைப் பிதாவென்றழைக்கும் உயர்வாகிய ஒற்றைவெண்கொம்பினையுடை விநாயகக்கடவுளின் திருவடியை மனத்தில் வைப்பது எந்நாளோ. (கூ)

அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிறர்) பயப்படும்படியான (கோபக்குறியோடுங் கூடிய) நுமுகத்தினைக் காட்டாமல் (யாவருக்கும் ஆறுதலையடையும்படியாக) ஆறுமுகங்களைக் காட்டவந்த (சிவசுப்பிரமணியக் கடவுள்) செவ்விய அடைக் கலஸ்தானமாகிய திருவடியை மனத்தில் வைப்பது எந்நாளோ. (கo)

தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றாள்சேர்ந்த
வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தெந்நாளோ.

(பொ-ரை. (சிவாபராதம் விளைத்த தனது) பிதாவின் இரண்டு கால்களையும் வெட்டிச் சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை யடைந்த எமது பிதாவாகிய சண்டேசுர நாயனாருடைய இரண்டு திருவடிகட்கே ஆசையுறுவது எந்தநாளோ. (கக)

குருமரபின் வணக்கம்.

திப்ப கரமலராற் சொல்லாமற் சொன்னவுண்மை
யையனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பரிசுத்தம்பொருந்திய கைத்தாமரைக்கொண்டு (வாயாற்) சொல்லாமல் (சின் முத்திரைக்குறிப்பால்) காட்டிய உண்மையாகிய தட்சிணாமூர்த்தியை (வேதசொரூபமாகிய) கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவனையாமடைவது எந்தநாளோ. (க)

சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிந்தையினுக் கெட்டாத (சிவபெருமானை யடையத்தக்க) [illegible] நந்தியம்பெருமான் திருவடிக்கீழ் அடிமையாயிருக்க நாமடைவது எந்தநாளோ. (௨)

எந்தை சனற்குமா ராதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்த தவத்தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] (சிவஞான தரிசினிகள் [illegible]) [illegible] எம்மை யாட்கொள்ளும் பொருட்டுவந்த தவமுனிவரர்களைத் தோத்தரிப்பது எந்தநாளோ. (௩)

பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருள் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பொய்ச்சமயங்களிற் கூடியுள்ளவர்களை [illegible]) [illegible] காணப்படாத சுத்தமென்னும் அத்துவித (உண்மையை புணர்ந்த) மெய்கண்ட சிவத்தின் திருவருளைப் பொருந்துவது எந்தநாளோ. (௪)

பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சிவஞான சித்தியார் எட்டாவது சூத்திரம் முப்பதாவது திருச்செய்யுளின் [illegible]) பாதியிலுலே இவ்வுலகம் அப்பி [illegible] ஞானத்திலைச் சாதித்து [illegible] சிவாசாரியார்) திருவடியை வணங்குவது எந்தநாளோ. (௫)

சிற்றம் பலமென்னுஞ் சின்மயமாந் தில்லைநகர்க்
கொற்றன் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] ஞானசொரூபியாகிய தில்லைநகர் [illegible] ஆசாரியராகிய மறைஞானசம்பந்த தேசிகரைத் தோத்தரிப்பது எந்தநாளோ. (௬

குறைவிலருள் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிகள்
நறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] ஞானத்திற்கு [illegible] கொற்றங்குடி [illegible] மலர்போலும் திருவடிக்கு அன்புசெய்தலைப்பெற்று நாமிருப்பது எந்தநாளோ. (எ

நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டியெமை
யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நாள்கள் வீணே கழிந்து போகாமல் (சுத்தாத்துவித சித்தாந்த) சன்மார்க்கத்தினைக் காட்டி எம்மை யடிமையாக்கொள்ள எழுந்தருளிய (மெய்கண்ட பரம்பரையில்வந்த) திருக்கோலங்கட்கு அன்புவைப்பது எந்நாளோ. (அ)

என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி
தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. என்னுடைய அறிவினை (பஞ்சேந்திரியங்களின் வழிப் பிரபஞ்சமுகமாக விடாது) அதனுள்ளே யடக்கி என்னைப்போலவே (மானிட வுருவங்கொண்டெழுந்தருளி) வந்த மவுனகுருவினுடைய திருவருள் வியாபகத்திலே அடியேன் விரவப்பெறுவதும் எந்நாளோ. (கூ)

ஆறுளொன்றை நாடி யதற் கப்புறமன்றோ வென்றெமக்குக்
கூறு மவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (அவரவர்கள் சன்மத்திறனுக்குத் தக்கபடி) அறுவகைப்பட்ட (அச்) சமயங்களின் வொன்றினைச் சாரின் அச்சமயத்திறுக்கேற்ற பலனுண்டாமென்று எமக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய மவுனகுருவின் திருவருளினை அடையுநா ளெந்நாளோ. (௰)

நில்லாம னின்றருளை நேரேபா ரென்றவொரு
சொல்லான் மவுனியருள் தோற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (தத்போத முன்னிட்டு) நில்லாமல் (அறிவுமயமாக) நின்று திருவருளைக் குறிப்பாகநோக்குவாயென (சித்தாந்தமகாவாக்கியமாகிய) ஒரு சொல்லினால் மவுனகுருவின் திருவருள் உண்டாவது எந்நாளோ.

வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவு னத்தளித்த
மெய்த்தமிழ்ச்செந் னூலை விழையுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு விளங்கும்) வைதிக சைவநெறியையுடைய மவுனகுரு மவுனநிலையினின் றுணர்த்திய உண்மைப்பொருள் விளக்கிய தென்மொழியைக் காண்பதெந்நாளோ. (கஉ)

வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளை
தாக்கவுமென் னல்லலெல்லாந் தட்டழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச முகமான) சொல்லும் (பஞ்சேந்திரியங்களின் வழிசேலும்) மனமும் இல்லாத மவுனகுரு மோன நிலையினின்றருளிய திருவருளொன்றே அடியேனிடத்துப் பதிந்தமாத்திரத்து அடியேன் துன்பமனைத்தும் நீங்குதல் எந்நாளோ. (கங)

அடியார் வணக்கம்.

வெம்பந்தந் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் றிருஞான
சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வெவ்விய பிறவிக்கட்டினை யொழித்து உலகத்துச் சிவ னடியார்களை ஆட்கொள்ளும் (ஞான) அரசனாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகளின் திருவருளைத் துணையாகக்கொண்டு அடையுநாள் எந்நாளோ

ஏரின் சிவபோக மிங்கிவர்க்கே யென்னவுழ
வாரங்கொள் செய்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (திருவருளாகிய) அழகினைவாய்ந்த சிவபோகம் இவ்வுல கில் இவருக்கேயென்று (உலகம் சொல்லும்படி சிவாலயத்தில் புல் முதலிய வற்றைக் களையும் கருவியாகிய) உழவாரப்படை யேந்திய செவ்விய திருக் கரத்தினை யுடையவராகிய திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவடியினிடத்து அன்பு வைப்பது எந்நாளோ. (௨)

பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபாற் றூதனுப்பு
வித்த தமிழ்ச்சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சிவனடியார்கள் சொல்லில் மயங்கும்) பித்தர் சிவபெரு மானென்று தெரிந்து பரவை நாச்சியாரிடத்துத் தூதாக அனுப்பிவைத்த தமிழிலே வல்லவராகிய சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளின் உண்மைக்கீர்த்தியினைப் புகழ்ந்து பேசுவது எந்நாளோ. (௩)

போதவூர் நாடறியப் புத்தர் தமை வாதில்வென்ற
வாதவூ ரையனன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை, உலகினர் யாரும் (சிதம்பர மென்னும் திவ்விய க்ஷேத்திர மானது) ஞானமயமாகிய ஊரென்றறிய புறபுறச் சமயத்தவராகிய பௌத் தர்களை வாதத்தால் வெற்றியடைந்த திருவாதவூர் மாணிக்கவாசகசுவாமிக ளின் அன்பினிலையை இச்சிப்பது எந்நாளோ. (௪)

ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்த செல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச) சம்பந்தத்துடன் ஆசையின்றி உலகத்தினின் றும் சர்வசங்கப் பரித்தியாகமுற்று (ஞானச்) சம்பத்தையுடைய பட்டினத் துச் சுவாமிகள் பத்திரகிரியார் (இவர்கள்) நிலையினை அறிவதெந்நாளோ.

கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய்யெனவே
விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ,

பொ-ரை. (கண்ணால்) கண்டதாகிய (காரியரூபம் பிரபஞ்சம்) இரிவினையுடையதென்றும் எங்கும் பரிபூரணமாயுள்ள சிவம் நித்திய மெனவும் திருவாய்மலர்ந்தருளிய சிவவாக்கியரின் திருவடியை யடையு நாள் எந்நாளோ. (சு)

சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தபோதனர்களாகிய சிவராஜ யோகியர்களுள் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கும் மேலான (அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களுளொருவராகிய) திருமூல நாயனார் திருவருளினையடையு நாளெந்நாளோ. (எ)

கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன
வெந்தை யருணகிரி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிவசுப்பிரமணியக்கடவுள் வரப்பிரசாதத்தை யடைந்து கந்தரநுபூதி என்னும் திவ்விய பிரபந்தத்தினைத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய எமது பிதாவாகிய அருணகிரிநாதருடைய திருவருளினை நாடியிருக்கு நாள் எந்நாளோ. (அ)

எண்ணரிய சித்த ரிமையோர் முதலான
பண்ணவர்கள் பத்தருள் பாலிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (இதுகாறுங் கூறியவர்களேயன்றி) அளவிடற்கரிய ஞான சித்தர்கள் சிவானுக்கிரகம்பெற்ற தேவர்கள் முதலானமேலோர்கள்சிவபத்தர்கள் (ஆகியஎல்லாரும்) அடியேன்மீது திருவருள் வழங்குதல் எந்நாளோ.

யாக்கையைப் பழித்தல்.

சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற்
புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சுக்கிலமும் உதிரநீரும், வழிகின்ற மலமும், (இவை முதலியவற்றால்) நாற்றமெடுக்கின்ற உடலுலினுள்ளேயிருந்து உலவிவரும் ஆசையானது இதுவரையில் போதுமானது (இனியுன் திருவடியையடைவது எந்நாள்) என்று சொல்லுவது எந்நாளோ. (க)

நீர்க்குமிழி பூணைமைந்த நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்குமிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்து நீரினிடத் துண்டாகும் குமிழிக்குப் பூண்கட்டப்பட்டு நின்றாலும் இச்சரீரமானது நில்லாது (இத்தகைய) உடலின்மேல் வைத்திருக்கிற ஆசையானது ஒழிவது எந்நாளோ,

காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. காகம், நரி, செந்நாய், கழுகு (ஆகிய இவைகள் இக்காட்டிலே) ஒருதினங் கூட்டமுடித்திருந்து எப்பசியுந்தீரத்தகுரிய விருந்தாகவிருக்கின்ற சரீரத்தினைச் சீயென வெறுப்பது எந்நாளோ. (௩)

செங்கிருமி யாதிசெத்த சென்ம பூமியினை
யிங்கெனுடலென்னுமிழுக் கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. செவ்வந்த புழுக்கள் முதலியன பிறப்பதற்கேதுவாகிய பிறவியென்னும் பூமியினை (வெறுக்காமல்) இவ்வுலகில் என்னுடலென்று சொல்லிக்கொள்ளும் குற்றத்தினை நீக்குவது எந்நாளோ. (௪)

தத்துவர் தொண்ணூற்றறுவர் தாமாய் வாழ்கின்காட்டைப்
பித்தனெ னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (காரணதத்துவங்கள் முப்பத்தாறு அவற்றின்காரியமான தத்துவங்கள் முப்பது*) ஆகிய தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களென்று சொல்லப்பட்டவர்கள் (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத்தகுந்தபடி) தாமாகவேயொன்று சேர்ந்து வாழ்ந்திருக்கும் இச்சரீரமாகிய காட்டினைப்பித்தனாகிய நான் நான் என்கிற (அகங்காரங்கொண்டு) பிதற்றுதலையொழிவது எந்நாளோ.

உள்ளொன்றி நாத னுணர்த்துமதை விட்டறிவே
னென்ற பாவிதலை நாணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முதல்வன் உடலின் (இருதயத்திலே அத்துவிதமாகப்) பொருந்தி (அவரவர்கள் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி) அறிவிப்பதனை மறந்துவிட்டுச் (சுதந்தரமாக) நான் அறிவேன் என்று சொன்னபாவியாகிய நான் தலைகுனிவது எந்நாளோ. (௬)

வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்த்ர சாலவுடல்
மாலையியா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சிருட்டி) வேலையைத்தவிர (வேறு) வேலையில்லாத பிரமன் படைத்த இந்திரசாலம்போன்ற உடல் மாலைக்காலத்து மருட்சிக்காரியம்போலும் விளைகின்ற மயக்கத்தினின்றும் நீங்குவது எந்நாளோ. (௭)

ஆழ்ந்து நினைக்கி னரோசிகமா மிவ்வுடலில்
வாழ்ந்துபெறும் பேற்றை மதிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கூர்ந்து ஆலோசித்துப் பார்க்கில் அருவருக்கத்தகும் இத்தேகத்தில் தங்கிப் பெறுதற்குரிய மோட்ச இலாபத்தினையடைய நினைக்குநா ளெந்நாளோ. (௮)

* இத்தத்துவங்களின் விவரத்தினைச் சித்தாந்தக் கட்டளை என்னும் நூலிற் காண்க. காரியப்பாட்டைச் சித்தாந்த வசனபூஷணத்திற் காண்க.

முமமலச்சே றான முழுக்கும்பி பாகமெனு
மிம்மலகா யத்து ளிகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (ஆணவம் கன்மம் மாயை யென்று) மும்மலமாகிய சேற்றினால் விளைந்த முழுக்கும்பிபாகம் என்று சொல்லப்பெற்ற மலச்சரீரத்தில் வெறுப்பினை யடைவது எந்நாளோ. (௯)

நாற்றமிகக் காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சுமையென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. துர்க்கந்தம் அதிகமாகக் காட்டுகின்ற ஒன்பது துவாரங்களுள்ள [illegible] யடைக்கும் தோற்பையினைப் பாரமெனச்சொல்லுவது எந்நாளோ. (௧௦)

உருவிருப்ப வுள்ளேதா னுறுமலக் கேணி
யருவருப்பு வாழ்க்கையைக் [illegible] ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (மேலிருக்கும் அதிக செளந்தரியமான உடலாகிய) உருவமிருக்க அவ்வுடம்பின் [illegible] மலமாகிய கிணறு இருந்து அருவருப்பினையுண்டாக்கும் வாழ்வினை விசாரித்துப்பயப்படுவதெந்நாளோ.

மாதரைப் பழித்தல்.

மெய்விகற்பமெல்லா மிக்கொத்து [illegible] மறைத்துப்
பொய்விகற்ப மாதர் புலையொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தேகத்தினிடத்து உண்டாகின்ற நாற்ற மனைத்தையும் மஞ்சணைப்பூசித் [illegible] படிசெய்து பொய்யினையே பேசும்வாயினையுடைய மாதர்கள் பொல்லாங்கினை நீங்குவது எந்நாளோ. (௧)

திண்டியமெனுஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (புருடர்களின்) திடமான மனமென்னும் பட்சியகப்பட்டுக் கொள்ளும்படி கூந்தலாகிய காட்டினில் (சாதுரியமாகிய) கண்ணியினை வைப்பவர்களாகிய (மாதர்களுடைய) தந்திரத்தினைக் கடக்கும்நாள் எந்நாளோ

கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக்
கொண்டுவிடு மாதர் பொய்க்கூத்தொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கற்கண்டினைப்போலும் வார்த்தைசொல்லி (விடபுருடர்களின்) உள்ளக்கருத்தினைத் தெரிந்துகொண்டு அடிமையாகக் கொண்டுவிடும் [illegible] விழியினையுடைய மாதர்களது [illegible] நீங்குவதெந்நாளோ.

காமனைவா வென்றிருண்ட கண்வலையை வீசுமின்னார்
நாம மறந்தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. காமனை (யொத்த விட புருடரை) வாவென்று (சாடைகாட்டி)இருண்டகண்களாகியவலையிற் (சிக்கிக்கொள்ளும்படி) வீசும்மின்னலையொத்த மாதர் பெயரைமறந்து திருவருளினை யடையுநாளெந்நாளோ.(௪)

கண்களில் வெண்மையை கரப்பக் கருமையிட்ட
பெண்கண் மயறப்பிப் பிழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கண்களில் (வடிகின்ற) வெண்மையான அழுக்கு மறைய கருமையான மையினைத் தீட்டிய பெண்கள் மயக்கத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைக்குநா ளெந்நாளோ. (௫)

வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்து
தூங்குமதன் சோம்பைத் துடைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. விம்மிச் (சிலகாலத்திற்குப்பின்) தளர்ச்சியையுற்றுத்தொங்கும் தனத்தினைவாய்ந்த மாதர்மேலேபடுத்து நித்திரைசெய்யுங்காமசம்பந்தமான சோம்பலினை யொழிக்குநா ளெந்நாளோ. (௬)

கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற்றம்
வைச்சிருக்குமாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கச்சியினிற் கட்டுப்பட்ட தனத்தினையும் கரும்பின்சுவை போன்ற இனிமையான சொல்லினையும் வாய்ந்திருக்கும் மாதர்மயக்கத்தினை நீக்குவது எந்நாளோ. (௭)

பச்சென்ற கொங்கைப் பசப்பியர்பா ழானமய
னச்சென் றறிந்தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை (யௌவர்ண வயதில்) பசுமையாகிய தனங்களால் (ஆடவரை) மயக்குகின்ற மாதர்பாழாகியமயக்கம்விஷமென்றுணர்ந்து திருவருளையடையுநா ளெந்நாளோ. (௮)

உந்திச் சுழியா லுளத்தைத் சுழித்தகன
தந்தித் தனத்தார் தமைமறப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (தங்கள்) நாபியாகிய நீர்ச்சுழியினால் (ஆடவர்) மனத்தினைச் சுழித்தழுத்தும், யானை மத்தகத்தினை யொத்ததனத்தினை வாய்ந்த மாதர்தமை மறந்துவிடுவ தெந்நாளோ. (௯)

தட்டுவைத்த சேலைக்கொய் சகத்திற் சிந்தையெல்லாங்
கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சரிகை, பட்டு முதலிய) கரைவைத்த புடவையின் கொய்சகத்தில் (ஆடவர்களின்) மனதையெல்லாம் முடித்துவைக்கும் வஞ்சகத்தில்வல்ல மாதர் கட்டினின்று நீங்குவது எந்நாளோ. (௧௦)

ஆழாழி யென்ன வளவுபடா வஞ்சநெஞ்சப்
பாழான மாதர்மயற் பற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆழமாகிய சமுத்திரம்போல அளவுகடந்த வஞ்சத்தினை வாய்ந்த நெஞ்சினையுடைய உபயோகமற்ற மாதர்மயக்கத்தினீங்குவது எந்நாளோ. (௧௧)

தூயபனித் திங்கள் சுடுவதெனப் பித்தேற்று
மாய மடவார் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிசுத்தமான குளிர்ச்சியினைவாய்ந்த சந்திரன் (தீயினைப் போலக்) கொளுத்துவதென்று (ஆடவர்கட்குக்காம) மயக்கத்தினை யூட்டும் வஞ்சகமாதர் மயக்கத்தினின்று நீங்குவது எந்நாளோ. (௧௨)

ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோகமெனும்
பாழைக் கடந்து பயிராவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆடவர்களிடத்து) வறுமையைக்காட்டி மோசம்செய்யும் ஆபரணங்களை யணிந்த மாதரிடத்து இச்சையென்னும் பாழ் (நிலத்தினை) நீங்கித் (திருவருளாகிய பூமியில்) விருத்தியடைவ தெந்நாளோ. (௧௩)

விண்டு மொழிகுளறி வேட்கைமது மொண்டுதருந்
தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. வாய்திறந்து சல்லாப வார்த்தைகள்பேசிக் (காம) ஆசையாகிய கள்ளினைத் (தம்பால்) முகந்து (ஆடவர்கட்கு) ஊட்டும் விலைமாதர் கடைக்கண்ணிற் சிக்கிச் சுழலுதலினின்றும் நீங்குவது எந்நாளோ. (௧௪)

மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன்மாதர்
பொய்யிலின்பின் றென்று பொருந்தாநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திரோபவத்தால் மறைந்திருந்த) சிவம் தேகத்தில் வெளிப்பட (அதினுடனிரண்டறக்) கலந்த பேரின்பம்போல, மாதருடைய பொய்யினிடத்தில் இன்பமில்லை என்று அதிலிச்சியாத நாளெந்நாளோ. (௧௫)

தத்துவமுறைமை.

ஐம்பூதத் தாலே யலக்கழிந்த தோஷமற
வெம்பூத நாதனரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஐந்து பூதங்களாகிய உடலுடன்கூடி (யுலகில்) அலைந்து வருந்தின துன்பமொழியச் சிவகணத்தலைவராகிய சிவபெருமானுடைய திருவருளினை யுடையுநா ளெந்நாளோ. (௧)

சத்தமுதல் ஸாம்புலனிற் சஞ்சரித்த கள்வரெனும்
பித்தர்பயந் தீர்ந்து பிழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சத்தம், பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தமென்னும் ஐம்புலன்களில் தங்கிய சுரோத்திரம், துவக்கு, சட்சு, சிங்நுவை, ஆக்கிராணமென்னும் ஐம்பொறிகளாகிய கள்வர்கள் என்கின்ற பித்தர்களுடைய பயத்தினின்று நீங்கி யுய்யுநா ளெந்நாளோ. (உ)

நாளும் பொறிவழியை நாடாத வண்ணமெமை
யாளும் பொறியா லருள்வருவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எக்காலமும் ஐம்பொறிகளின்வழியே செல்லாதபிரகாரம் எம்மைத்தடுத்தாட்கொள்ளும் பொலிவினால் திருவருள் புரிவ தெந்நாளோ.()

வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்
போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயுரு, உபஸ்த மென்னுங்கன்மேந்திரியங்களால் விளைந்த மாயாகாரியங்களில் வீணேகாலத்தினைக்கழியாது சத்தியமாகிய (திருவருளினை) யடையுநா ளெந்நாளோ. (ச)

மனமான வானரக்கைம் மாலைபாக் காம
லெனையா ளடிகளடி யெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனமென்று சொல்லும்படியான குரங்கினுடைய கரத்தினிடத்து அகப்பட்ட புட்பமாலையினைப்போல எனையாக்காமல் என்னையடிமையாக்கொண்டு ஆள்கின்ற பெருமானடியினை யடையுநா ளெந்நாளோ.

வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச விஷயங்களில்) வேட்டையாடுகின்ற ஐம்புலப் புலையர்கள் அடையாவகை மனமாகிய காட்டினைத் திருத்திப் (பலனாகிய) முடிவினைக்காண்ப தெந்நாளோ. (சு)

உந்து பிறப்பிறப்பை யுற்றுவிடா தெந்தையருள்
வந்து பிறக்க மனமிறப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (இருவினைகளால் விளைகின்ற) பிறப்பினிலும் இறப்பினிலும் அடையாதவகை எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் திருவருள்விளைய மனம் இறந்துபடுவது எந்நாளோ. (எ)

புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்தேரை
யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. புத்தியென்று சொல்லும்படியான படப்பொறிகள்வாய்ந்த பாம்பினது வாயிலகப்பட்ட தவளையை யொத்துவிடாமல் எமது பிதாவாகிய சிவபெருமான் திருவருளோங்குநா ளெந்நாளோ. (அ)

ஆங்கார மென்னுமத யானைவா யிற்கரும்பா
யேங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆங்காரமென்ற சொல்லும்படியான மதம்வாய்ந்த யானை யினது வாயில்கிடைத்த கரும்பினையொத்து ஏக்கமடையாமல் எமது பிதா வாகிய சிவபெருமான் திருவருள் அடையுநா ளெந்நாளோ. (௯)

சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்துரும்பாம்
நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சித்தமென்ற சொல்லும்படியான, நுரையும் அலையும் கூடிய சமுத்திரத்தில் சேர்ந்த துரும்பு போன்று பிரதிதினம் (உலகில்) அலை யாமல் திருவருளினாலு நிலையினில் நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௧0)

வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் வெருண்டோடச்
சுத்தபர போதத்தைத் துய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. வித்தியாதத்துவங்களாகிய கலை, காலம், நியதி, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை ஏழும் பயந்து நீங்க, பரிசுத்தம்பொருந்திய சிவ போகத்தினை அனுபவிக்கும் காலம் எந்நாளோ. (௧௧)

சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத்
தத்துவத்தை நீக்கியருள் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சுத்தவித்தையினை முதலாகக் கொண்டுதோன்றும் சுத்த வித்தை, மயேச்சுரம், சதாசிவம், சத்தி, சிவம் என்னும் ஐந்துவகைத் தத்து வங்களைக் கடந்து (சுத்த சிவத்தின்) திருவருள் அடையுநாள் எந்நாளோ. ()

பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிலி லென்னறிவு
செல்லாம னன்னெறியிற் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தீமை விளைதற்கேதுவாகிய காமம் என்னும் நீசத்தொழி லில் என்னுடைய அறிவானது பிரவசியாமல் சன்மார்க்கத்தில் சேரும்நா ளெந்நாளோ. (௧௩)

அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்ணங்
குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவபெருமான் திருவடியின் கீழ குடியாகவிருந்து யாம் வாழாதபடி எமது குடியினைக்கெடுக்கும் பாழாகிய தரித்திரத்தின் கூறுபாட் டினை விட்டு நீங்குவது எந்நாளோ. (௧௪)

ஆனப் புறக்கருவி யாறுபத்து மற்றுளவும்
போனவழி யுங்கூடப் புன்முளைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. காரியரூபமாயுள்ள புறத்தத்துவங்கள் அறுபதும், காரண ரூபமாயுள்ள முப்பத்தாறும்(ஆகத் தொண்ணூற்றாறும்) என்னைவிட்டு நீங்கிப் போயினபின் அவை மறுபடியும் என்னைக் கூடாதபடி (அவையிறக்க) அவை மேல் புல் முளைத்துவிடுவது எந்நாளோ. (௧௫)

அந்தகனுக் கெங்குமிரு ளானவா றுவறிவில்
வந்தவிருள் வேலை வடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. குருடனுக்கு (உலகமெல்லாம்) இருள்மயமா யிருப்பது போல, என்னுடைய அறிவின் கண்ணே (ஆணவமல சம்பந்தத்தால் விளைந்துள்ள) அஞ்ஞான மயமான இருட்கடல் வற்றிப்போகும் நாள் எந்நாளோ.

புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல்போய்
நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அற்ப (பிரபஞ்சகாரிய) மாயையினை யடைந்து தற்போதம் அடைதலினின்று நீங்கி, அதிபரிசுத்தமாகிய திருவருளினை யடைந்து அம்மாயாமல காரியங்களை நீங்குநா ளெந்நாளோ. (கஎ)

கண்டுகண்டுந் தேறாக் கலக்கமெல்லாந் தீர்வண்ணம்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சாத்திரங்களைப்) படித்தும் படித்தும் மனமொருவழி யடையாது உண்டாகும் கலக்கமனைத்தும் நீங்கும்விதம் (அக்கலகத்திற் காதாரமாயுள்ள) பூர்வசென்மாந்திர வினையின் மூலத்தினைக் களையுநா ளெந்நாளோ. (கஅ)

பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்
கெங்கோன் கிரணவெயி லெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பூர்வ வினையாகிய பயிரானது மிகுந்த சாவியாயழிய எமக்கு எமது தலைவனாகிய சிவபெருமானுடைய திருவருட் கிரணமாகிய வெயிலானது காயுநா ளெந்நாளோ. (கசு)

குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்
வறுத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நினைத்தற் கேதுவாகிய (மனத்தாலும், வாக்காலும், காயத்தாலும்) வந்துசேருகின்ற தீவினையனைத்தும் (நெருப்பிலிட்டு) வறுத்து இனி முளையாதபடி திருவருளுண்டாவ தெந்நாளோ. (உ0)

சஞ்சிதமே யாதி சரக்கான மூச்சேறும்
வெந்தபொரி யாகவருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சஞ்சிதம், பிராரத்துவம், ஆகாமியம் ஆகிய சரக்குகளாகிய மூவகைச்சேறும் உலர்ந்து போம்படியாக ஞானவொளியாகிய திருவருளுண்டாகுநா ளெந்நாளோ. (உக)

தேகமுத னான்காத் திரண்டொன்றாய் நின்றிலகு
மோகமிகு மாயை முடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேகமுதலாகக் கரணம், புவனம், போகம் ஆக நான்கும் விரிந்து சேர்ந்து (ஒன்றற்கொன்று அன்னியமென விசாரியாத தோடத்தால்) ஒற்றுமைப் பட்டதுபோல வொன்றாகி யிருப்பதற்கேதுவாகவுள்ள மோகத்தினை விளைவிக்கும் மாயை நீங்குங்காலம் எந்நாளோ. (உஉ)

சுத்த முதலாத் தழைத்திங் கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமா மாயை தொடக்கறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நாதங்காரணமாகவிரிந்து பரவியிருக்கிற (அபரஞானத்தினை) எமக்குத் தெரிவிக்கும் சுத்தமாயையின் சம்பந்தநீங்குவ தெந்நாளோ.

எம்மை வினையை யிறையையெம்பாற் காட்டாத
வம்மை திரோதை யகலுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (உடலுடன் கூடிய) பசுவாகிய எம்மையும், பாசமாகிய வினையையும், பதியாகிய இறைவனையும் தோன்றாதபடி மறைக்கின்ற தாயாகிய திரோதாயிசத்தி என்னை விட்டுநீங்கி (அருட்சத்தியாய்த் தோன்றுநாள்) எந்நாளோ. (உச)

நித்திரையாய் வந்து நினைவழிக்குங் கேவலமாஞ்
சத்துருவை வெல்லுஞ் சமர்த்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சுழுத்தியினைப்போல (ஆணவமல) மடைந்து அறிவை மயக்கும் (ஆன்மா தத்துவங்களொன்றையும் கூடாதிருப்பதாகிய) கேவலாவத்தையான சத்துருவினைச் செயிக்கும் வல்லமை யுண்டாவ தெந்நாளோ.

சன்னல்பின்ன லான சகலமெனுங் குப்பையிடை
முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (ஆன்மா தத்துவங்களுடனே கூடிக் காரியப்பட்டுப்) பின்னிக்கொண்டு கிடக்கிற சகலாவத்தை யென்னும் விஷய குப்பையில் மூலகாரணனாகிய சிவபெருமான் ஞானக்கினியை மூட்டுவிப்பது எந்நாளோ.

மாயா விகார மலமொழிசுத் தாவத்தை
தோயா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மாயையினால் காரியப்பட்டு விரிந்துகிடக்கிறவற்றா லுண்டாம் கன்ம மலம் நீக்குவதற் கேதுவாகிய (ஆன்மா கேவல சகலமிரண்டும் தாக்காமல் பரமசுகமாகிய ஆனந்தத்தைப் பெற்றிருப்பதான) சுத்தாவத்தையிலடைந்து திருவருளினைப் பின்பற்றிச் செல்லுநா ளெந்நாளோ. (உஎ)

* தன்னுண்மை.

உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாம் தீரத்
திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. உடம்பே (எல்லாவற்றையும்) அறியும், (உடம்பிற் கன்னியமாக ஆன்மாவென்பதொன்று இல்லை) என்றும் (தேகான்ம வாதிகளின்) குழறுபாடெல்லாம் ஒழிய (உடலுக்கன்னியமாக ஆன்மாவென வொன்

* இக்கண்ணிகளிற் குறித்துள்ள மதவாதிகளின் உடன்பாட்டினைச் சித்தாந்த வசனபூஷணம் என்னும் சாத்திரத்திற் காண்க.

றுண் டென்றும்) உறுதியுண்டாகவே (ஆன்மாவாகிய) எம்மைக் காணும் (ஆன்ம தரிசனம்) பண்ணுவது எந்நாளோ. (க)

செம்மைபறி வாலறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்த
யெம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மெய்கண்ட சாத்திரங்களை விசாரிப்பதனாலுண்டான) செவ்விய அறிவைக்கொண்டு அறிந்து தேகமுதலாய தத்துவங்களுக்குள் பொருந்திய (ஆன்மாவாகிய) எம்மை நன்கு யாம் அறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (உ)

தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான்சுமந்த
சித்துருவா மெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (முக்கூற்றுத்) தத்துவங்களால் திரண்ட அநித்திய சடரூபத்தினை இதுகாறும் தாங்கிநின்ற சித்துருவாகிய எம்மைக் கண்டுகொள்வ தெந்நாளோ. (ங)

பஞ்சப் பொறியையுயி ரென்னுமந்தப் பஞ்சமறச்
செஞ்செவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஐம்பொறிகளை ஆன்மா என்னும் (இநதிரியவான்ம வாதிகளின்) அந்தச்சிறுமையானது ஒழிய (இவ்விந்திரியங்கட்கு அன்னியமாகச்) செவ்வையாய் எம்மைக்காணுவ தெந்நாளோ. (ச)

அந்தக் கரணமுயி ராமென்ற வந்தரங்க
சிந்தைக் கணத்திலெம்மைத் தேர்ந்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மன முதலாகிய) அந்தக் கரணங்கள் என்கிற (அந்தகரணான்மவாதிகளின்) அந்தரங்க சிந்தையானது ஒழிய (அக்கரணங்கட்கு அன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மை விசாரித்துணர்வது எந்நாளோ. (ரு)

முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா
லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. முக்குணங்களையே ஆன்மாவென்னும் (குணான்மவாதி) அறிவின்மையை நீங்கித் திருவருளினை முன்னிட்டு அக்கணமே (முக்குணத்திற் கன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மையறிந்துகொள்வது எந்நாளோ.

காலையுயி ரென்னுங் கலாதிகள்சொற் கேளாமற்
சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிராண) வாயுவினை ஆன்மா வென்னும் (பிராணான்மவாதிகளாகிய) மூதேவிகள் வார்த்தைக்குச் செவிகொடாமல் கிரமத்துடன் (பிராணனுக்கு அன்னியமாக) ஆன்மாவாகிய எம்மை யுண்டெனத்தெளிந்து கொள்ளுவ தெந்நாளோ. (எ)

வான்கெடுத்துத் தேடு மதிகேடர் போலவெமை
நான்கெடுத்துத் தேடாம னன்கறிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வியாபகமாயுள்ள) ஆகாயத்தை மறைத்துக்கொண்டு அசற்கன்னியமாக வொன்றினைத்தேடும் அறிவில்லார்போல, (எல்லாவற்றையும் அறிதற் கேதுவாயுள்ள ஆன்மாவாகிய) எம்மை (யறியாது) கெடுத்துக்கொண்டு (பிறவற்றை ஆன்மாவென) நாடாமல் (ஆன்ம சொரூபத்தினை) நன்கு தெரிந்துகொள்வ தெந்நாளோ. (௮)

அருளியல்பு.

ஈனந் தருநா டிதுநமக்கு வேண்டாவென்
றானந்த நாட்டி லவதரிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. அஞ்ஞானத்தை விளைவிப்பதற் கேதுவாயுள்ளது இவ்வுலகம் (இது இனி) எங்களுக்கு வேண்டியதில்லை என்று (வெறுத்து) சிவானந்தம் விளைதற் கேதுவாகவுள்ள (திருவருளாகிய) நாட்டிலே பிறப்பது எந்நாளோ. (௧)

பொய்க்காட்சி யான புவனத்தை விட்டருளா
மெய்க்காட்சி யாம்புவன மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (மாயையின் காரியத்தால் நிலைபெறுதலின்றித்) திரிவோடுங்கூடிய காட்சியினைவாய்ந்த இவ்வுலகினை நீங்கித் திருவருளாம் உண்மைக்காட்சியினை விளைத்தற்கேதுவாகவுள்ள உலகத்தினை யடையுநாளெந்நாளோ.

ஆதியந்தங் காட்டாம லம்பரம்போ லேநிறைந்த
தீதி லருட்கடலைச் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆரம்பமும் முடிவும் தெரியாத பூதாகாயத்தினைப்போல (எங்கும் வியாபகமாக) நிறைந்த குற்றமில்லாத திருவருட் சமுத்திரத்தில் திளைக்குநா ளெந்நாளோ. (௩)

எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவரும்
வெட்டவெளி விண்ணாற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எட்டுத்திக்குகள் கீழ் மேல் (ஆகிய பத்துத் திசைகளிலும்) பரந்திருக்கும் சிதாகாயமாகிய (சிவானந்த) நதியில் என்னுடலம் திளைப்பது எந்நாளோ. (௪)

சூதான மென்று சுருதியெல்லா மோலமிடு
மீதான மானவெற்பை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நன்மைய இடமென்று வேதங்கள் எல்லாம் முறையிடுகின்ற மேலான இடமென்னும் (கருணை) மலையை யடையுநா ளெந்நாளோ. ()

வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய்
வந்துபொழி கின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அஞ்ஞானத்தால்) வெந்து (மோகத்தால்) வெடிக்கின்ற என்மனவெம்மை நீங்கக் குளிர்ச்சிபொருந்திய திருவருளே சொரூபமாகப் பெய்கின்ற (கிருபை) மழை தரிசிப்ப தெந்நாளோ. (கூ)

சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றாச் சுயஞ்சோதிப்
பூரண தேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பௌதிக சம்பந்தமாயுள்ள) சூரிய சந்திரர்கள் உதயமாகாத அருட்பெருஞ்சோதியைவாய்ந்த (திருவருணிறைந்த) பரிபூரணமாகிய நாட்டின் கண்ணே தங்குவது எந்நாளோ. (எ)

கன்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
டென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அஞ்ஞானத்தில்) புழுங்குகின்ற மனவெப்பத்தினுலுண்டாகிற கலக்கங்கள் முழுவதும் ஒழிய திருவருளாகிய தென்றற்காற்றுவந்து மோதுகின்ற சிதாகாயத்தில் சேருநாள் எந்நாளோ. (அ)

கட்டுமன் செங்கோல் கடாவடிக்குங் கோலாக
வெட்ட வெளிப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ

பொ - ரை. ஆன்மாக்களைக் கயிற்றினுல்) கட்டுகின்ற எமனுடைய செங்கோலானது (என்மீது செல்லாது) அவரது எருமைக்கடாவினை யோட்டும் கோலாகும்படி சிதம்பர சிதாகாய வெளியில் எழுந்தருளியிருக்கும் நடராஜப் பிரபுவை அடையுநா ளெந்நாளோ. (கூ)

சாலக் கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா
னேலக்க மண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மிகுதியான (மாயாகாரியமான) கதவென்னும் தடையானது நீங்க எமது சிவபெருமான் (அருண்மயமான) திருவோலக்க மண்டபத்திலே திரிந்துகொண்டிருக்குநா ளெந்நாளோ. (கo)

விண்ணவன்றா ளென்னும் விரிநிலா மண்டபத்தில்
தண்ணீ ரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவபெருமான் திருவடியென்னும் அருள் விரிந்த குளிர்ச்சியான மண்டபத்தில் சிவானந்த நீருண்டு (பிறவித்) தளர்ச்சி நீங்குவது எந்நாளோ. (கக)

வெய்யபுவி பார்த்து விழித்திருந்த வல்லலறத்
துய்ய வருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அஞ்ஞானமாகிய உலகின் மாயா போகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து (அவற்றைக்) காத்துக்கொண்டிருந்த துன்பமொழிய அதிபரிசுத்தம் பொருந்திய திருவருளில் (ஆனந்த) நித்திரைசெய்யும் நாளெந்நாளோ. (௧௨)

வெய்ய பிறவிவெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல
வையனடி நீழலணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கொடிய பிறப்பென்னும் வெப்பமனைத்தும் ஒழிய, சிவபெருமானுடைய திருவடி நிழலைச் சேருநாளெந்நாளோ. (௧௩)

வாதைப் பிறவி வளைகடலை நீந்தவையன்
பாதப் புணையிணையைப் பற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. துன்பத்திற் கேதுவாயுள்ள பிறப்பென்னும் வளைந்த சமுத்திரத்தைத் தாண்ட, சிவபெருமானுடைய இரு திருவடியாகிய கப்பலினை அடையுநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி
ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிறிதேனும்) அஞ்ஞான சம்பந்தமில்லாத உண்மையர்னசிவத்தை இப்பிறப்பிலேயே தரிசிக்க வெளிப்படையாகச் சிவஞானமென்னும் அஞ்சனத்தை நானடைவது எந்நாளோ. (௧௫)

எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தைநிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தத்துவமுப்பத்தாறும்) கடந்த இடத்தில் எனது தந்தையாகிய சிவபெருமானின் நிறைந்த வியாபகத்தினை (தற்போத முன்னிட்டுச்) சேராமல் (திருவருளினை முன்னிட்டுச்) சேருமநா ளெந்நாளோ. (௧௬)

சடத்துளுயிர் போலெமக்குந் தானுயிராய் ஞான
நடத்துமுறை கண்டுபணி நாம்விடுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பூத) உடலிலே உயிரைப்போல எமது ஆன்மாவிற்குள் பரமான்மாவாகிச் சிவஞானத்தை யனுபவிக்கச் செய்கின்ற தன்மையையுணர்ந்து (ஜீவச்) செயல்களை நீங்குவது எந்நாளோ. (௧௭)

எக்கணுமாந் துன்ப விருட்கடலை விட்டருளாம்
மிக்ககரை யேறி வெளிப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எவ்விடத்தும் சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிற துன்பமாகிய இருண்ட சமுத்திரத்தை நீக்கித் திருவருளாகிய மேற்பட்ட கரையிலேறி வெளிவருத லெந்நாளோ. (௧௮)

பொருளியல்பு.

கைவிளக்கின் பின்னேபோய்க் காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப தென்னாளோ.

பொ - ரை. கையில் விளக்கேந்திக் கொண்டு (அவ்வெளிச்சத்தின்) பின்னாற்சென்று (தனக்குவேண்டிய பொருள்களைக்) காணுவாரைப்போல, உண்மைஞானமென்னும் மெய்கண்ட தீபத்தினை யேந்திக்கொண்டு அதன் பின்னேபோய் உண்மையான (சிவத்தினைத்) தரிசிப்ப தென்னாளோ. (க)

கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்படவுந் தானேமே
லாடுஞ் சுகப்பொருளுக் கன்புறுவ தென்னாளோ.

பொ - ரை. (அனாதி நித்தியமாக விளங்கும்) அழிவில்லாத பசுத்தன்மையும் பாசத்தன்மையும் நீங்கவும் (இவ்விரண்டிற்கும்) மேலே நடிக்கும் பதியான ஆனந்தப்பொருட்கு அன்புபொருந்துவது எந்நாளோ. (உ)

ஆணவத்தை நீக்கி யறிவூடே யைவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆணவமலத்தினை யொழித்து அறிவினிடத்தே ஐந்துவிதமாகக் காணப்படுகிற (சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்) என்னும் அவஸ்தைகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விடத்தில் தோன்றுகிற சிவத்தைக் காணுநா ளெந்நாளோ. (ங)

நீக்கப் பிரியா நினைக்கமறக் கக்கூடாப்
போக்குவர வற்ற பொருளணைவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாவுடன் அன்னியமாக விருத்தலின்) நீக்கவும் நீங்காது, மனத்தினிடத்தே (அத்துவிதமாக விருத்தலின்) நினைக்கவும் மறக்கவும் கூடாத (சர்வவியாபகமாக விருத்தலின்) போக்குவரவற்ற சிவம் வெளிப்பட்டுப் பொருந்துவது எந்நாளோ. (ச)

அண்டருக்கு மெய்ப்பில்லைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற்
கண்டுகொண்டு நின்று களிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தேவர்களுக்கும் உற்றிடத்துதவும் பொருளாகிய அருமையான தேவாமிர்தத்தை என்னிடத்தே தரிசித்துக்கொண்டு இருந்து களிக்கின்ற நாள் எந்நாளோ. (ரு)

காட்டுந் திருவருளே கண்ணாகக் கண்டுபர
வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திரோதான சத்தியாகவிருந்து) பிரபஞ்சப் பொருள்களெல்லாவற்றையும அனுபவிக்கச்செய்கின்ற (அவ்வருட் சத்தியினைக் கொ

ண்டே) மேலான வீட்டினு லனுபவிக்கப்படுகிற உண்மையான சிவத்தினை அடையுநா ளெந்நாளோ. (கூ)

நானென தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானென வுண்மைதனைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நான் என்ன (முனைந்து நிற்கின்ற) அகங்கார குணம் நழுவப்பெற்று எவ்வகைப்பட்ட சீவர்களுக்கும் ஆதாரம் தானே யாயிருக்கின்ற உண்மையான சிவத்தினை அடையும்நாள் எந்நாளோ. (எ)

சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்
வந்தபொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தற்போத) நினைப்பொழிந்து திருவருள் மயமாக நிற்கும் அறிஞரிடத்து வந்த சிவம் எங்களையும் வாழ்விக்கும் நாள் எந்நாளோ. (அ)

எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா
யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடி யோருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. எள்ளினுக்குள்ளாக எண்ணெய் வியாபித்திருப்பதுபோல (பிரபஞ்ச) மெங்கும் வியாபகமாயுள்ள சிவத்தினை உள்ளபடி யறியும் நாள் எந்நாளோ. (கூ)

அருவுருவ மெல்லா மகன்றதுவா யான
பொருளெமக்கு வந்து புலப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. அருவம் உருவம் (அருவுருவம்) என்கிற எல்லாவற்றையும் கடந்து அதுவாகிய சிவம் எமக்குப்புலப்படுவது எந்நாளோ. (க0)

ஆரணமுங் காணா வகண்டிதா காரபரி
பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (அட்சரமாகிய பாசசாலங்களாலாகிய) வேதங்களும் காணக்கூடாத அகண்டரூபமான பரிபூரணப் பொருளாகிய சிவம் வந்து எம்மைப்பொருந்துவது எந்நாளோ. (கக)

சத்தொடுசித் தாகித் தயங்கியவா னந்தபரி
சுத்த வகண்டசிவந் தோன்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சத்துடனே சித்துமாகி விளங்குகின்ற ஆனந்தமயமான பரிசுத்தத் தன்மையுள்ள அகண்ட சிவம் வெளிப்படும்நாள் எந்நாளோ. (கஉ)

எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித்
தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (திருவருளை முன்னிட்டுக்கொண்டு) எவ்வெவ்விடங்களிற் பார்த்தாலும் (பிரபஞ்சப் பொருளனைத்தும்) சிவசொரூபமாய் அனன்னியமாகி நிலைபெற்றிருக்கின்ற ஒப்பற்ற சிவத்தினை அடையுநா ளெந்நாளோ. ()

அடிமுடிகாட் டாதசுத்த வம்பரமாஞ் சோதித்
கடுவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தோற்றமீ றில்லாத பரிசுத்தமான சிதாகாயமாகும் (அருட்) சோதியான சிதம்பரம்வந்து என்னைக்கலக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௪)

ஒன்றனையுங் காட்டா வுளத்திருளைச் சூறையிட்டு
நின்றபரஞ் சோதியுட னிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சப்பொருள்)ஒன்றினையும் காட்டாதமனத்தாணவ மலத்தினை அடியோடே நீக்கி எழுந்தருளிய (அருட்) பரஞ்சோதியுடன் (இரண்டறக்) கலக்கும்நாள் எந்நாளோ. (௧௫)

எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய்
வந்தபொரு ளேபொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆன்மாக்களின் கன்மத்திற்குத்தக்கபடி ஏற்பட்ட) எந்தெந்தச் சமயங்களுடனே கட்டுண்டிருந்தாலும் (அவரவர்கட்கு அவரவர்கள்) கன்மத்திற்கு இசைய அவர்களறிவுக்குத் தக்கபடி அறிவாய்த் தோன்றும்பொருளே (உண்மைப்) பொருளான (சிவமாகத்) துணிந்து அதனை இச்சிப்பது எந்நாளோ. (௧௬)

எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவ ரவர்தமக்கே
யவ்வாறாய் நின்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எந்தவிதமாக இவ்விடத்திலிருந்து ஆராய்ந்தார் யாவரோ அவர்கட்கு அவரவர்கள் விரும்பின விதமாகவிருந்து தோன்றிய பொருளாகிய (சிவத்திற்கு) அன்புவைப்பதெந்நாளோ. (௧௭)

பெண்ணா ணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின்
கண்ணூடே நின்றவொன் றைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பெண் எனவும், ஆண் எனவும், அலியெனவும் சொல்வதற்கேலாதபடி என்னறிவின்கண்ணே உதித்த ஒருபொருளாகிய(சிவத்தைத்) தரிசிக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௮)

நினைப்பு மறப்புமற நின்ற பரஞ்சோதி
தனைப்புலமா வென்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (தற்போத) நினைவும், (அஞ்ஞானத்தால்) மறைப்பும் அற்ற அவசரத்தில் எழுந்தருளிய (அருட்) பரஞ்சோதியினை வெளியாக என்னறிவின் கண்ணே தரிசிப்பது எந்நாளோ. (௧௯)

ஆனந்தவியல்பு.

பேச்சுமூச் சில்லாத பேரின்ப வெள்ளமுற்று,
நீச்சுநிலை காணாமை நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (வைகரி வாக்கினால்) பேசுதற்கும், பிராணவாயு வினை விடுதற்கும் கூடாதபடி பெரிய சுகவாரியையடைந்து (அதில்) நீந்த, ஆழந்தெரியாதபடி நிற்கின்றநாள் எந்நாளோ. (௧)

சித்தந் தெளிந்தோர் தெளிவிற் றெளிவான
சுத்த சுகக்கடலுட் டோயுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனமானது சலனப்படாதபடியிருந்தோர் அவர்கள் அறிவினில் சுகமான பரிசுத்தம்பொருந்திய ஆனந்தச் சமுத்திரத்தில் திளைக்குநா ளெந்நாளோ. (௨)

சிற்றின்ப முண்டூழ் சிதையவனந் தங்கடல்போன்
முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. உலகசம்பந்தமான அற்ப ஆசையினை அனுபவித்தற் கேதுவாகிய ஊழ்வினையானது கெடும்படி அளவற்ற சமுத்திரம்போலப் பெருகுகின்ற சிவானந்தப் பெருக்கு எம்மையமுழ்த்தும்படி செய்யுநா ளெந்நாளோ.

எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தமக்குச்
சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அளவுகடந்த பெரிய சிவாநந்தமயம் எங்ஙனமிருக்குமென வினவினோர்க்கு (வைகரிவாக்கால்) சொல்லுதற்குக்கூடாது மவுனநிலையிலிருந்து (குறிப்பாகச்) சொல்லுநா ளெந்நாளோ. (௪)

அண்டரண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள்ளங்
கொண்டதெனப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சர்வசங்காரகாலத்தில்) தேவர்களுடைய எண்ணில்லாத அண்டங்கள் முழுவதும் ஊழிவெள்ளம் கவர்ந்து கொண்டதுபோலப் பெரிய சிவானந்தவெள்ளம் எம்மை அடையுநா ளெந்நாளோ. (௫)

ஆதியந்த மில்லாத வாதி யநாதியெனுஞ்
சோதியின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தோற்றமு மிறுதியு மில்லாதிருந்தும் (தலைமைநோக்கி) ஆதியும், (முடிவின்மைநோக்கி) அநாதியும் என்று சொல்லப்படுகின்ற (அருட்பெருஞ்) சோதியாகிய சுகத்தில் முழுகுநா ளெந்நாளோ. (௬)

சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான்
மேலான ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சாலோக முதலியனவற்றிற்குக் காரணமாயுள்ள சுகங்களைக்கடந்து எம்மிடத்து மேற்பட்ட சாயுச்சிய ஞானசுகம் அடையுநாளெந்நாளோ. (எ)

தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியென்னும்
பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிவமாந்தன்மையுணர்ந்த பின்னரும் (ஞானச்சரிபைக் கேதுவாகிய) சாலோக முதலியன உண்டென்னும் கருத்தினைத் தேர்ந்து சுகமடைவ தெந்நாளோ. (அ)

உள்ளத்தி னுள்ளே தா னூறுஞ் சிவானந்த
வெள்ளந் திளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. மனத்தினிடத்தே சுரக்கின்ற சிவானந்த சமுத்திரத்தில் திளைத்து (பிரபஞ்ச மாயையாலுண்டாகும்) வெப்பம் நீங்கப் பெறுவது எந்நாளோ. (௯)

கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. கரும்பினிரசத்துடன் மூவகைப்பட்ட பழங்களையும் கற்கண்டும் சருக்கரையும் அளாவியவாறு (சுவை) நிலைபெற்ற பேரின்பத்திற் கேதுவாயுள்ள அரிய அமுதத்தினை உண்ணுவது எந்நாளோ. (௧0)

மண்ணூ டுழன்ற மயக்கமெல்லாந் தீர்ந்திடவும்
விண்ணூ டெழுந்தசுக மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பிரபஞ்சமாயையிலே அலைந்த மயக்கமனைத்தும் நீங்கிவிடும்படி சிதா காயத்தின் கண்ணே தோன்றிய (சிவானந்த) சுகத்தையடையுநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர
வானமுத வாவி மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கானலின் நீரினையொத்த பிறவியிற் பட்டுழலுவதாகிய பொய்மையானது நீங்க மேலாகிய சிவானந்தாமிருத தடாகத்தில் முழுகுவது எந்நாளோ. (௧௨)

தீங்கரும்பென் றுலினிபா தின்று வினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. இனிய கரும்பென்று வாயாற் சொன்ன மாத்திரத்திலே தித்தியாது. மென்று தின்றாலினிய சுவையுண்டாம்போல அனுபவத்தில் பெரிய இன்பத்தினைத் தருகின்றநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

புண்ணியபா வங்கள் பொருந்தாமே யன்பரெல்லா
நண்ணியபே ரின்பசுக நாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ - புண்ணிய பாவங்கட்கு ஏதுவாகிய (சுகதுக்கங்களை) அடையாது (இருவினை யொப்புவாய்க்க) உண்மையடியாரெல்லாம் பொருந்திய பேரானந்த சுகத்தினை நாம் பெறுவதெந்நாளோ. (கஎ)

அன்புநிலைமை.

தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போ லென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. தனக்குச் சம்பந்தமாயுள்ள சூரியனைக்கண்ட மாத்திரத்து, தாமரையானது மலருவதுபோல என்னுடைய இருதயமானது திருவருளினைத் தரிசித்து ஞான முதயமாவது எந்நாளோ. (க)

வானமுகில் கண்ட மயூரபக்ஷி போலவையன்
ஞானநடங் கண்டு நடிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆகாயத்திலேயுள்ள மேகத்தினைக்கண்ட மயிற்பறவைகள் நடனஞ்செய்வதுபோல இறைவனுகிய (நடராஜப் பிரபுவின்) ஞானக்கூத்தினைத் தரிசித்து (ஆனந்தத்தால்) நான் ஆடுவது எந்நாளோ. (உ)

சந்திரனை நாடுஞ் சகோரபக்ஷி போலறிவில்
வந்தபரஞ் சோதியையாம் வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சந்திரனையே நாடிக்கொண்டிருக்கின்ற சகோரப்பறவையினைப்போல் என்னுடைய அறிவின்கண்ணே தோன்றிய திருவருட்பரஞ் சோதியினையாம் நேசிப்பது எந்நாளோ. (௩)

குத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம் பொன்றாட்டுஞ்
சித்தனையென் கண்ணுற் றெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. வஞ்சனையே வடிவாகிய தேகமென்னும் புற்றினிடத்துக் குண்டலி சத்தியாகிய பாம்பொன்றினை யாட்டுவிக்கும் சித்தனாகிய சிவபெருமானை யென்னுடைய கண்களால் தரிசிப்பது எந்நாளோ. (௪)

அந்தரத்தே நின்றாடு மானந்தக் கூத்தனுக்கென்
சிந்தை திறைகொடுத்துச் சேவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. சிதாகாய வெளியிலே எழுந்தருளியிருந்து நிர்த்தனஞ்செய்யாநின்ற ஆனந்தனாகிய நடராஜப்பிரபு விறுக்கு என்னுடைய மனத்தினைக் கப்பணமாகக்கொடுத்துச் சேவித்துக்கொண்டிருப்பது எந்நாளோ.

கள்ளனிவ னென்றுமெள்ளக் கைவிடுதல் காரியமோ
வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (உலகத்திலே ஞானவானைப்போல நடிக்கின்ற) கள்ளன் இவனென்றுசொல்லிச் சாடையாகக் கைவிட்டு விடுதல் தேவரீக்கு நியாமாமா, (ஞானதான) வள்ளலேயென்று (முறையமிட்டு) வருந்துகினறநாளெந்நாளோ. (௬)

விண்ணுடர் காணு விமலா பரஞ்சோதி
யண்ணுவா வாவென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. தெய்வலோகத்திலுள்ளவர்களாலும் காணப்படாத மலரகிதனே (திருவருட்) பரஞ்சோதியே, தந்தையே (என்னை யடிமையாக ஆட்கொள) எழுந்தருளிவருவாயென்று மனம்வருந்துவது எந்நாளோ, (எ)

ஏதேது செய்தாலு மென்பணிபோய் நின்பணியா
மாதேவா வென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ

பொ - ரை. நானென்னத் தொழில்களைச் செய்திடினும் என்னுடையதொழிலனைத்தும் (எனக்குச் சுதந்தரமில்லாமற்) சென்று (தேவரீர் செய்விக்கின்ற) பணியாகவே முடிகிறது மாதேவனே என்று இரங்குவது எந்நாளோ. (அ)

பண்டுங்கா ணேனுன் பழம்பொருளே யின்றுமுனைக்
கண்டுங்கா ணேனெனவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. பூர்வகாலத்திலும் (ஆணவமலத்தடிப்பால்) நான்கண்டேனில்லை, பழமையான பொருளே, இக்காலத்திலும் (என் சுதந்தர மிழந்து உனக்கு அனன்னியமாக விருந்து கொண்டு) உன்னைக்காணேன் எனச் சொல்லி யஞ்சலிப்பது எந்நாளோ. (௯)

பொங்கேத மான புழுக்கமெல்லாந் தீரவின்ப
மெங்கே யெங்கேயென் றிரங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. மிகுதியான குற்றம் பொருந்திய மனத்துன்பமனைத்தும் நீங்கச் சிவானந்த வின்பம் எப்போது கிடைக்குமோ வென்று வருந்து நாள் எந்நாளோ. (௧௦)

கடலின்மடை கண்டதுபோற் கண்ணீ ராறுக
வுடல்வெதும்பி மூர்ச்சித் துருகுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. சமுத்திரத்தின் மடையுடைந்தா லென்னக்கண்களினின்றும் நீர் ஆறுபோலப்பெருக வுடலானது வெதும்பி மூர்ச்சித்து மனமுருகும் நாள் எந்நாளோ. (௧௧)

புலர்ந்தேன் முகஞ்சாருகாய்ப் போனேனிற்காண
வலந்தேனென் றேங்கி யழுங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முகமானது வாடினேன் உடலானது சருகுபோல வாயினேன், தேவரீரைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு அலமந்தேன் என்று இரங்கிவருந்துநாள் எந்நாளோ. (கஉ)

புன்னீர்மை யாளர் புலம்புமா போற்புலம்பிக்
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காட்டுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அற்பத் தன்மையோர் (பிரபஞ்சமுகமாகப்) புலம்புவது போன்று (அருண்முகமாகக்) கண்ணீருடன் நடுக்கமும் (நின் சந்நிதானத்தில்) காட்டுநாள் எந்நாளோ. (கங)

போற்றேனென் றுறுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங்
காற்றேனுற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (காரியப்பாட்டால்) சித்தையாகிய பூமியானது சிலவெற்றிடமாக பிரம்ஞனவன் தனது கைமுடங்கிக் கிடக்கவும் அடியேன் பிறப்பின்பந்தம் ஒழிவது எந்நாளோ. (கச)

பொய்முடங்கு பூமிசில போட்டல்றப் பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சனனக் கட்டறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கல்லினைப்போலக் கடிய சித்தத்தையுடைய வஞ்சனையுடையார்பால் சேர்ந்துறையாமல், சன்மார்க்கர்களுடன் அளவளாவி நான் சஞ்சரிப்பது எந்நாளோ. (கரு)

கற்றுணைத்தைப் போன்றவஞ்சந் நாரர்கள்கை கோவாம
னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கல்லையொத்த வலிமைவாய்ந்த வஞ்சகர்களுடைய கைகோத்துச் (சினேகியாமல்) நற்குணத்தவர்கள் கைகோத்துச் (சினேகித்துத்) திரிவது எந்நாளோ. (கசா)

துட்டனைமா மாயைச் சுழனீக்கி யந்தரமே
விட்டனையோ வென்று வியக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. துஷ்டனாகிய என்னைப் (பிரகிருதி) யென்னும் மாயையினுடைய சுழலினின்றும் வெளிப்படுத்திச் சிதாகாயமாகிய (சிதம்பரத்தில்) விட்டாயோவென்று உன்னைவியந்து பேசுநாள் எந்நாளோ. (கஎ)

அன்பர்நெறி.

அத்துவா வெல்லா மடங்கச்சோ தித்தபடிச்
சித்துருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (மந்திரம், பதம், அட்சரம், புவனம், தத்துவம், கலை) ஆகிய ஆறு அத்துவாக்களையும் (ஆசாரியன் கலாசோதனையில்) சோதித்த பின்னர் ஞான அறிவினைவாய்ந்தவராய் நின்ற (சித்தாந்திகளது) தெளிந்த நிலையினை நான் தெரிந்துகொள்வது எந்நாளோ. (க)

மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப்
பேச்சற்றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநாளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிராணாயாமத்தில்) பிராணவாயுவினை யடக்கி, மனசங்கற்பமின்றி, பேரறிவுவாய்ந்து, மவுனநிலையினின்றோர் அடைந்த (சுத்தாத்துவிதமாகிய நிலையான) ஒப்பற்றமுத்தியினை நான்அடையுநாளெந்நாளோ.

கோட்டாலை யான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. துன்பத்திற் கேதுவாகிய (பிரகிருதிசம்பந்தமாகிய) முக்குணத்தினின்று நீங்கிய குணாதீதர் தேடவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் தேடும் (சிவமாகிய) பொருள் நமக்குக் கிடைப்பது எந்நாளோ. (ந)

கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த
மடுத்தோ ரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பசுத்தன்மையை யழித்து அழிவில்லாத சிவானந்த முண்டோர் அடைந்த(சிவமாகிய) பொருளையடைதற்பொருட்டு அதனிடத்தில் நான் ஆசைவைப்பது எந்தநாளோ. (ச)

கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்மாயச்
சொற்கண்டா லோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கல்லைக்கண்டமாத்திரத்தில் பறக்கின்ற காக்கையினைப் போலத்திரிவாகிய மாயாசம்பந்தமான சொல்லினைக்கேட்ட மாத்திரத்தில் நீங்கி விடுகின்ற அன்பர்களாகிய (சைவர்கள் திருவருட்) கலப்பினைத்தெரிந்து கொள்வது எந்நாளோ. (டு)

மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட
சித்தரொன் றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ.

பொ.ரை. தேக சம்பந்தமான குலம், கல்வி யமைந்த ஆடம்பரமெல்லாம் நீங்கிக்கொண்ட சைவசித்தர் ஒன்றிலும் சேராத திருவருட் செயலை நான் தெரிவது எந்தநாளோ. (சு)

குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட் கற்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிறவிக்) குற்றத்தினை விளைவிக்கின்ற (முக்கூற்றுச்) சமயக்கெடுதிகளைக்கெடுத்துப் பிரபஞ்சமுனைவுஅற்றவர்களுக்கு என்றும்அறுதியிடப்பட்ட (சிவமாகிய) பொருளின்மேல் அன்புவைப்பது எந்நாளோ.

தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்விட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வீண்தர்க்கம்பேசிப் பாழாகிற சமயகுதர்க்கங்களை யொழித்து நிற்போர்கண்ட (சைவ) மார்க்கத்தின் நேர்மையை யாம் அடைவது எந்நாளோ. (அ)

வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை
யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மேலாகிய வேதாந்தமுதல் மிகுந்த கலாந்தம் வரைக்குமாகவுள்ள ஆறுஅந்தங்களையு முணர்ந்தோர்களுடைய (சிவ) உணர்ச்சியின் பொருட்டு அன்புவைப்பது எந்நாளோ. (கூ)

கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து
கொண்டநெஞ்சர்நேயநெஞ்சிற்கொண்டிருப்பதெந்நாளோ.

பொ-ரை. பார்த்தவிட மெல்லாம் சிவமயமென்றறிந்து கொண்ட மனதினையுடையவரது சிவநேசத்தை என் மனத்திற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ. (க0)

பாக்கியங்க ளெல்லாம் புசித்து மனம்பழுத்தோர்
நோக்குந் திருக்கூத்தை நோக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சிவசாதன அநுபவ) பாக்கியமெல்லா மநுபவித்து மனமடங்கினவர்கள் தரிசிக்கும் (சிதம்பரத்து) ஞானநிர்த்தனத்தினை (அடியேன்) தரிசிக்கும் நாளெந்த நாளோ. (கக)

எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. எத்தகைய உயிரினையும் தனது உயிரினைப்போலவே நினைக்கின்ற (சைவர்களாகிய) தவத்தினர்கள் நல்ல அறிவினை விரும்பி அதன் பொருட்டுச் சிந்தைவைப்பது எந்தநாளோ. (கஉ)

---

* அறிஞருரை.

இருநிலனய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய) "இருநிலனய்த்தீயாகி" என்றதிருப்பாசுரத்தினது பெரிய (அஷ்டமூர்த்தியாகவிருக்கும்) நிலையினைக்கண்டு (திருவருணிலையினை) ப்பொருந்தி மவுனநிலையினை யடைவது எந்நாளோ. (க)

அற்றவர்கட் கற்றசிவ னென்ற வத்துவித
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சகலாகம பண்டிதரென்னும் அருணந்தி சிவாசாரிய சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இருபாவிருபது என்னும் மெய்கண்ட சாத்திரம் பதினன்கிலொன்றில்) "அற்றவர்க்கற்ற சிவனும்" (முற்றத்துறந்தவர்கட்குப்பிரிவற நின்ற பெருமான் என்றுபொருள்பயக்கச்) சொன்ன சுத்தாத்துவித முடிந்த மெய்ம்மொழி யுண்மைதேறித் திருவருளிற்றிளைக்குநா ளெந்நாளோ. (உ)

தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை
நானென்று முண்மைபெற்று நாமுணர்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை, (சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருநொடித்தான்மலைத்தேவாரத்தில்) "தானென்னைமுன்படைத்தான்" என்று கட்டளையிட்ட தகுதியான திருச்செய்யுளில் பிராகிருத தேகத்தினையும்சீவனையும் சிவதனுவாகவும் சிவமாந்தன்மையாகவும் செய்து வலியவுருவ முத்தியினைப்பயப்பித்த) பொருளை (யறிந்து) சுதந்தரம்கொள்ளாத உண்மைநிலையைப் பெற்று யாம் திருவருளுணர்வ தெந்நாளோ.

என்னுடைய தோழனுமா யென்றதிருப் பாட்டி
னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாரூர்த்தேவாரத்தில்) "என்னுடைய தோழனுமாய்" என்று சொன்ன திருச்செய்யுளில் (முதல்வன் சிவனடியாரிடத்திருந்துபகரிக்கும்) நன்மார்க்கத்தைக்கண்டு சிவத்தொண்டு நாம் செய்வதெந்நாளோ. (ச)

உன்னிலுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந்
தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

---

* பின் ஐந்துகண்ணிகளிலுள்ள அறிஞருரைகட்கு ஆசிரியர்கள் தெரியவில்லை.

பொ-ரை. (திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய) "உன்னிநின்றும்" என்று சொல்லிய (சிவானுபவ விலாவாகிய) மேலான மொழியினால் என்னிருதயத்தில் நினைத்துச் சன்மார்க்கத்தை யடையும் நாள் எந்நாளோ. (௫)

நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்றநிலை நாடி
யனைத்துமா மப்பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தில்) "நினைப்பறவேதானினைந்தேன்" (திருவருளைமுன்னிட்டறிந்தேன்) என்று சொல்லிய நிலையை நாடிச் சிவமயமாம் பொருளினிடத்து நான்றிளைக்குநா ளெந்நாளோ. (௬)

சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாகி
நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய திருவாசகத்தில்)"சென்றுசென்றேயணுவாய் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றாகி நின்றுவிடும்" (ஆன்மபோத மடைவேகரைந்து சிவபோதத்திலேபட்டு இரண்டறக்கலந்து நிற்கும்) என்று சொல்லிய (சித்தாந்த) மார்க்கத்தில் யான்நிற்கும்நாள் எந்நாளோ. (௭)

ஆதியந்த மில்லா வரியபரஞ் சோதியென்ற
நீதிமொழி கண்டதுவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (மணிவாசகரருளிச்செய்த திருவெம்பாவையில்) "ஆதியந்தமில்லா" (அநாதிநித்தியமாயுள்ள) அருமையாகிய (திருவருட்)பரஞ்சோதி என்றுசொல்லிய நியாய மொழிகண்டு அப்பரஞ்சோதியில் (இரண்டறக்கலந்து) நான் நிற்குநா ளெந்நாளோ. (௮)

ஆருடனே சேரு மறிவென்ற வவ்வுரையைத்
தேரும் படிக்கருடான் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "ஆருடனே சேருமறிவு" (ஆன்மாசார்போதன்) என்று சொல்லிய அச்சொற்பொருளைத் தெளியும்படிக்குத் திருவருளிற் சேர்வது எந்நாளோ. (௯)

பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே னென்ற
நெறியுடையான் சொல்லினிலே நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தேன்" (மாயாகாரியரூபமாகியபொருட்களிற் பற்றின்றித் திருவருளையடைந்திருந்தேன்) என்று சொன்ன, சைவநெறியுடையான் சொல்லில் நான் நிலைநிற்கும்நாள் எந்நாளோ. (௧௦)

திரைபற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைபற்றி யுற்றங் கொடுங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "திரையற்ற நீர்போற்றெளிய" (கன்மத்தால் தாக்குறாத மவுனநிலை) என்றுசொல்லித் தெரிவித்த சொல்லைப்பற்றிப்பொருந்தி (யத் திருவருள் மவுனத்து) நான் ஒடுங்குநாள் எந்நாளோ. (கக)

அறியா வறிவி லவிழ்ந்தேற வென்ற
நெறியா முறையுணர்ந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "அறிவாவறிவி லவிழ்ந்தேற" (தற்போதவறிவினாலறியப் படாத சூக்குமசித்தில்திருவருள் விரியப்பெற்று ஞானநிலையடைய) என்று சொல்லிய நல்ல சிவநெறிக் கேதுவாகிய சொற்பொருளையறிந்து நான்நிற்குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருளின்
றுறுதிசொன்ன வுண்மையினை யோருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (திருவருணையில் முருகக்கடவுள் திருவருட்பிரசாதம்பெற்றெழுந்தருளிய அருணகிரி நாதர் திருவாய்மலர்ந்த திருப்புகழில்) "அறிவையறிவது பொருளென" (சித்ரூபனாயுள்ள சிவபெருமானைத் தெரிந்துகொள்வது விசேஷப்பொருள்) என்று உறுதியாய்ச்சொன்ன உண்மைநிலையையாராய்ந்தறிவது எந்நாளோ. (கந)

எனக்குனீ யென்று மியற்கையாப் பின்னு
முனக்குநா னென்ற வுறுதிகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. "எனக்குனீயென்று மியற்கையாப்பின்னுமுனக்குநான்" (மலமறைப்பில் ஆன்மாவில் பரமான்மா அத்துவிதமாக விருப்பன் மலபக்குவத்தில் பரமான்மாவில் ஆன்மா அத்துவிதமாக விருப்பன் என்று சொன்ன உறுதிமொழியை யான் மனங்கொள்வது எந்நாளோ. (கச)

நிற்குநிலை.

பண்ணினிசை போலப் பரமன்பா னின்றதிற
மெண்ணியருளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பண்ணும் அதினின் வேறன்றியெண்ணப்படும் இசையும்போலமுதல்வனிடத்து (அத்துவிதமாக) விருந்ததிறத்தினையாலோசித்துத் திருவருள் வடிவாயிருக்குநா ளெந்நாளோ. (க)

அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே
குறியி லறிவுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அறிதலும் அறியாமையுமாகியபாசஞானத்தினின்று நீங்கிவனது அறிவினிடத்தே (உபாசனைக்) குறியாக முதல்வனையறியும்பதியறிவுவந்து சேருநாள் எந்நாளோ. (உ)

சொல்லான் மனத்தாற் றொடராச்சம் பூரணத்தி
னில்லா நிலையாய் நிலைநிற்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுத்தமாயாகாரிய வொலியாகிய) சொல்லினாலும், (பிரகிருதிகாரியமாகிய)மனத்தினாலும்கட்டவொண்ணாதபரிபூர்ண(திருவருள்) நிலையினில் (சுதந்தரமாக) நில்லாது (திருவருள்) நிலையாய்நான்நிலைநிற்பது எந்நாளோ. (௩)

செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல்போ
லங்கணனார் தாளி லடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை- சூரியனுக்கு முன்னே சந்திரன் (தனது திருவுரு கெடாமலே) ஒளிமாத்திர மழுங்கி நின்றிடல்போல முதல்வனது திருவடிநிழலில் (ஆன்மாவாகிய நான்கெடாமல் போதமாத்திரங்கெட்டு) அடங்கிநிற்பது எந்நாளோ. (௪)

வானு டடங்கும் வளிபோல வின்புருவாங்
கோனு டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆகாயத்தில் (அத்துவிதமாக) அடங்குகின்ற காற்றினைப் போல சுகரூபமாகியமுதல்வனிடத்திலே நான் (அத்துவிதமாக) அடங்கும் படியான குறிப்பையுணர்வது எந்நாளோ. (௫)

செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனார் பூரணத்தி
லப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சொல்லுதற்கரிய தண்ணிய கருணையுடன் கூடிய ஞானானந்தத்தை வாய்ந்த முதல்வனது பரிபூரண நிலையில் நீரோடு சேர்ந்த உப்புப்போல (அதாவது உப்புத்தன்சுவை முழுவது மந்நீர்க்காக்கித் தன்னோடொப்பச் சமஞ்செய்து நிற்குமாபோல உயிரைச்சேர்ந்த விறைவனுக்குத் தனக்குரிய எண்குணங்களையும் உயிரின்கட் பதிப்பித்துத் தன்னோடொப்பச்செய்வதுபோல) நான் கலந்திருப்ப தெந்நாளோ. (௬)

தூய்வற்றி வான சுகரூப சோதிதன்பாற்
றீயினிரும் பென்னத் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. பரிசுத்த அறிவாகிய ஆனந்தரூபத்தையுடைய சோதியினிடத்தில்நெருப்பில்இரும்புகலந்தாற்போல (அதாவது எரியிரும்பைக்கெடுத்தலின்றித்தன் வண்ணமாக்கித் தன்வண்ணமாதற்குரித்ததாகாது இவ்விரும்புடன் றோன்றிநிற்கும் கறைமாத்திரஞ் செயுமதுபோல, இறைவனுமுயிரைத்தன் வண்ணமாகச் செய்து தன்வண்ண மாக்குதற்குரித்தாகாத அவ்வுயிரினனுடன்றோன்றி நிற்குமலமாத்திரங்கெடச்செயுமாறுபோல) நான் விளங்குவது எந்நாளோ. (௭)

தீதணையக் கர்ப்பூர தீபமென நான்கண்ட
சோதியுட னொன்றித் துரிசறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கெடுதியணுகாத கர்ப்பூரமுந் தீபமும்போல (அதாவது தீபத்தின் முன்னர் கர்ப்பூரக்கட்டிமறைந்ததுபோல,அருட்சோதிமுன்னர் தத்துவ வுருவாய்ந்த தேகமறைந்தாலன்ன) நான் அகண்டவொளியுடனே பொருந்தி (மலக்) குற்றத்தினின்று நீங்குநாளெந்நாளோ. (அ)

ஆராருங் காணாத வற்புதனார் பொற்படிக்கீழ்
நீரார் நிழல்போ னிலாவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எத்தகையருங் காணவொண்ணாத அற்புத மூர்த்தியின் அழகிய திருவடியின்கீழே நீரிலுற்றநிழல்போல நிலைபெறுநாளெந்நாளோ.

எட்டத் தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதியில்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஒருவராலேயும் அறிதற்கரிய எந்தை பெருமானுடைய திருவருட் சந்நிதியில் பகற்காலத்து விளக்கினைப்போல (அதாவது சூரியனுடைய சந்நிதியில் தீபம் தனது உருகெடாது ஒளிமாத்திரம் மயங்கியதுபோல, முதல்வனது சந்நிதிதானத்தில் உயிரானது தனது முதல்கெடாது ஆன்மவறிவுமாத்திரம் மடங்குமாபோல) விளங்குவது எந்நாளோ. (௧0)

கருப்புவட்டா வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கருப்பு வெல்லத்தினை வாயினாலுண்டு அதன் சுவையைக் கண்டு பொருந்திய நாவினைப்போல விருப்பமாறாத சுகரூபத்தினை நான் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (௧௧)

துச்சப் புலனாற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக் கதிர்ப்படிக மொவ்வுநா ளெந்நாளே.

பொ-ரை. அற்பமாகிய விஷயவிருப்பத்தினால் சுழலாமல் தண்ணிய திருவருளினாலே உச்சிக்காலத்துச்சூரியனுக் கெதிரிட்டபடிகத்தினை(அதாவது சார்ந்த தன்வண்ணமாகப் பிரகாசித்த படிகமானது பகற்காலத்தில் ஆகாய நிறத்தினைவாய்ந்ததுபோல சார்ந்தவண்ணமாகவிருந்த உயிரானது சகல கேவலமற்றகாலத்தில் முதல்வன் உண்மை வாய்ந்ததுபோல) ஒத்திருக்குநா ளெந்நாளோ. (௧௨)

இம்மா நிலத்தி லிருந்தபடி யேயிருந்து
சும்மா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இவ்வுலகத்தின்கண்ணே இருந்தபடியே (விஷயபோகங்களில் தாக்குறாம) லிருந்து மவுனநிலைகூடித் திருவருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ. (௧௩)

தானவனாந் தன்மையெய்தித் தண்டமௌ வண்டமெங்கு
ஞானமத யானை நடத்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தான் முதல்வனுகிய தன்மையை யடைந்து உலகமெல்லாம் [illegible] ஞானமாகிய மதயானையை நானடத்துநாளென்நாளோ. (கசு)

ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய்
நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிரபஞ்சமுத்தியில் ஆன்மாவும் பரமான்மாவும்) ஒன்று இரண்டு என்று சொல்லுதற்கிலாததாக, (சுவாநுபூதிநிலையில்) ஒன்றுஇரண்டு உள்ளதாகி நின்ற சமரசநிலையை [illegible] எந்நாளோ. (கரு)

பாச மகலாமற் பதியிற் கலவாமன்
மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (ஆசாதித்தியமாகிய) பாசம் கெடாமல் (முனைப்புமாத்திரங்கெட்டு) முதல்வனையாப்பிடாமல் (அம்முதல்வனுடன்) குற்றமில்லாது இரண்டறக்கலந்து அநுபவிக்கும் முத்தியினை அடையுநாளெந்நாளோ.

சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (ஆன்மவறிவாகிய) சிற்றறிவு நாளுக்குநாளடைவே அழியப்பெற்று எம்முதல்வனது பேரறிவைப்பொருந்தி போதமுன்னிட்டு அறியாதபடி திருவருளை முன்னிட்டு அறிந்து நான் விருத்தியடையும்நாள் எந்நாளோ. (கஎ)

தந்திரந்தை மந்திரந்தை [illegible] பரமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பிரபஞ்ச சம்பந்தமாகக்) கல்விநூல்களையும் அதுசம்பந்தமான [illegible] அறிவினுக்குக் குற்றமுண்டாமென்று [illegible] பேரறிவே யென்னுருவாக நான் பொருந்துநாளெந்நாளோ. (கஅ)

போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. போதல்,வருதல் (ஆகியசலன) மில்லாத ஆகாயம்போல நிறைந்த ஞான [illegible] (இரண்டறக்) கலந்து போதனைவற்றிருப்ப தெந்நாளோ. (கக)

காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஞாதுருவும், ஞேயமும், ஞானமும், (ஆகிய திரிபுடி) ஆக விருந்த அந்த வீணனினைப்பினைநீங்கி யச்சிவமாந்தன்மையடைந்து வாழு நாளெந்நாளோ. (௨௦)

வாடாதே நாணுவாய் மாயர்தே யெங்கோவை
நாடாதே நாடி நலம்பெறுவ தெந்நாளோ

பொ-ரை. (புறச்சமயம்சார்ந்து) வாடாமலும், (பிரபஞ்சபோக) நாகு விதமாகக்கெடாமலும் எம்முதல்வனைத் (தற்போதமுன்னிட்டு) நாடாமல் (அருட்போத) முன்னிட்டு நாடி நன்மைபெறுவது எந்நாளோ. (௨௧)

ஆடலையே காட்டியென தாடலொழித் தாண்டான்பொற்
றூடலைமேற் சூடித் தழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (நடராஜப் பிரபுவின்) நிர்த்தனத்தையே காட்டி எனது மனசஞ்சலத்தினை நீக்கி யாண்டருளிய முதல்வனது திருவடியினை எனது சிரசின்மேல் தரித்து ஓங்குநா ளெந்நாளோ. (௨௨)

மேலொடுகீ ழில்லாத வித்தகனுர் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போற்கலந்து பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆதியுமந்தமு மில்லாத ஞான சொரூபருடன் பாலுடன் நீரானது கலந்து (அப்பாலினிறத்தைப் பெற்றதுபோல) நான் உயர்குணத் தை யடைவது எந்நாளோ. (இது ஏகதேச உவமானம்.) (௨௩)

அறியா தறிந்தெமையா ளண்ணலைநா மாகக்
குறியாத வண்ணங் குறிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எம்மையாண்டருளிய முதல்வனைத் (தற்போத முன்னிட்டு) அறியாமல் (திருவருளை முன்னிட்டு) அறிந்து, சுதந்தரமாகநினையாத வண்ணம் (முதல்வன் நினைப்பிக்க) நினைக்குநா ளெந்நாளோ. (௨௪)

ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமை னம்பரனைப்
பாராமற் பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. (பசுபாசசாத்திரங்களை) ஆராயாமலும், (பசு) மந்திரங்களை நினையாமலும்,நமது முதல்வனைத் (தற்போதமுன்னிட்டுப்) பாராமல்,(அருட்போத முன்னிட்டுப்) பார்த்துக் கலக்குநா ளெந்நாளோ. (௨௫)

ஊன்பற்று மென்னே டுறவுபற்றும் பூரணன்பால்
வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. உடலையே பற்றாகக்கொண்ட என்னுடனே உறவாடுகிற பூரணனிடத்து ஆகாயத்தைப்பற்றுகிறகண்போல நான் (அத்துவிதமாகப்) பொருந்துநாள் எந்நாளோ. (௨௬)

ஆண்டான் மௌனி யளித்தவறி வாலறிவைத்
தூண்டாமற் றூண்டித் துலங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. ஆண்டவனாகிய (எனது குரு) மௌனி கொடுத்தருளிய வறிவாகிய தூண்டுகோலால் என்னறிவாகிய தீபத்தினைத் (தற்போதத்தால்) தூண்டாமல் (அருளால்) தூண்டிநான் விளங்குநாள் எந்நாளோ. ()

ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தாணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஆணவமேயாகாமலும் ஆணவத்திற் கன்னியமாகாமலும்) ஆணவத்துடன் இரண்டறக் கலந்தாற்போல, இறைவனேயாகாமலும் இறைவனுக் கன்னியமாகாமலும் மெய்ஞ்ஞான விறைவனுடன் இரண்டறக்கலக்கும் நாள் எந்நாளோ. (இது அத்துவித உண்மையினை யின்குவிளக்கியபடியாம்.) (உ௮)

நிலைபிரிந்தோர் கூடுதற்குபாயம்.

கன்மநெறி தப்பிற் கடுநரகென் றெந்நாளு
நன்மைதரு ஞானநெறி நாணுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவசாதனங்களாகிய) கன்மவழி யனுஷ்டியாதுவிடின் கொடுமையான நரகமே கிடைக்குமென்று எக்காலமும் நன்மையினை விளைவிக்கின்ற (சிவசாதன) ஞானமார்க்கத்தினை நானடைவது எந்நாளோ. (க)

ஞானநெறி தானே நழுவிடினு முப்பதத்து
மானமுத்தி நல்குமென வன்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சிவசாயுச்சியத்திற் கேதுவாகிய சிவ) ஞானமொன்றுமே நழுவிவிட்டாலும், (மற்றயோகம், கிரியை, சரியையாகிய) மூன்று பாதங்களால் (சீவர்களுக்கிதமாகிய சிவசாரூபம், சிவசாமீபம், சிவசாலோகம் (என்னு) முத்திமுறையே கிடைக்குமென்று அவற்றிலன்புமிகுவது எந்நாளோ.

பன்மார்க்க மான பலவடிபட் டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங் கண்டு துலங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (முக்கூற்றுப்) புறச்சமயங்களான பலதாக்குகள் அடைந்தேனும் பின்னர் (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒரு சொல்வழியைக்கண்டு விளங்கும் (சித்தாந்த) சமயத்தெரிந்து விளங்குநா ளெந்நாளோ. ()

அத்துவித மென்ற வன்னியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத் தைத்தொட ருநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. அத்துவிதமென்று சொல்லப்படுகின்ற (துவிதத்திற்கு அன்னியமாகிய) வேறு சொல்லின் உண்மையினைக் கண்டறிந்து சுத்தசிவத்தைப்பற்றுநா ளெந்நாளோ. (௪)

கேட்டன்முத னான்காலே கேடிலா நாற்பதமும்
வாட்டமற வெனக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை ஆகிய நான்கானும் கெடுதியில்லாத சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சியமாகிய பதங்களும் துன்பமற எனக்குக் கிடைக்குநா ளெந்நாளோ. (௫)

என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்னாசான்
சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. எனது (என்னும் மமகாரமும்) யான் (என்னு மகங்காரமும்) அற்றொழியும்படி எவ்விடத்தினையும் எனது குருநாதன் சந்நிதியாகக்கண்டு நானிட்டை சாதிப்பது எந்நாளோ. (௬)

நாம்பிரம மென்று நடுவேயொன் றுண்டாமா
றேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. (ஏகான்ம வாதிகளாகிய பசுஞானிகள்) நாமே பிரமமென்றுசொன்னால் நடுவே (அகங்காரம் என்னும்) ஒன்று உண்டாகுமாதலால் எல்லா மொன்றாய்நிறைந்து(சிவத்தோடிரண்டற)விளங்குவது எந்நாளோ.

மூச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ.

பொ - ரை. (சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளமென்னும்) மூன்றுலோகமுதலாக முற்றும் (வியாபகத்தால்) அகண்டரூப சச்சிதானந்தசிவமேயென்பது எந்நாளோ. (இது அநுவதியென்னு மலங்காரம்.) (௮)

எவ்வடிவும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த
அவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. எவ்வடிவமும் பூரணமாகிய எந்தையினுருவமே யென்றிசைந்த அவ்வுருவத்திற்குள்ளே நானொடுங்குநா ளெந்நாளோ. (இதுவும் அநுவதியலங்காரம்.) (௯)

சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக
வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ - ரை. நானினைத்ததெல்லாம் சிவத்தினுடைய பூரண நிலையாகக் கொண்டு அதனைத்துதித்துவாழ்த்தி வணங்குகிற நாள் எந்நாளோ. (௧௦)

தாங்கியபார் [illegible] யாகினெரு [illegible]
யோங்குமி யோகவுணர் வுற்றிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] மேலுலகு முதலியன தனக்கு [illegible] யோக வுணர்ச்சியெனக் குப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ. (கக)

ஆசனமூர்த் தங்க ளறவகண்டா காரசிவ
பூசைசெய்ய வாசை பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] (இருபத்தைந்து) [illegible] சைப்பாக்குப் போல) [illegible] விருப்பமுண்டா குநா ளெந்நாளோ. (கஉ)

அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளே
நெஞ்சழுத்தி யொன்ருகி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. [illegible] பஞ்சாட்சரத்தின் உண்மையாகிய [illegible] பதித்து அதனோடு இரண்டறக்கலந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ. (கங)

அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்னடிமை
யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. (அக்கரங்களை யியக்குதற்பொருட்டு அவற்றுடனிற்கும்) [illegible] உயிர்களோடு [illegible] கோமகனென்று யாம் அவன் பணிவிடை செய்வது எந்நாளோ. (கச)

தேசிகர்கோ னென திறன்மவுனி நந்தமக்கு
வாசி கொடுக்க மகிழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. குருராஜனென வெற்றிபொருந்திய மௌனிநமக்குவாயு [illegible] (கரு)

குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி
யருண்மயமென் றன்புற் றருள்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆசாரியன், சிவலிங்கம், சிவனடியார்களாகக் கொண்ட திருமேனிகள் அருள்வடிவே யென்று நிச்சயித்து அவற்றின்கணன்புமிகுந்து திருவருளைப் பெறுவது எந்நாளோ. (கசு)

காண்பேனோ வென்கண்ணி.

சிந்திக்குந் தோறுந் தெவிட்டா வமுதேயென்
புந்திக்கு ணீதான் பொருந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. நினைக்குந்தோறும் தெவிட்டாத அமிர்தமே என்புத்திக்குள்ளே நீ வெளிப்படவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧)

கேவலத்தி னுன்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. கேவலாவத்தையிற் கிடந்து தாழ்வடையாத வண்ணம் சுகத்தினை யருளுகின்ற அருளிறையினிடத்தில் இரண்டறக்கலந்திடவும் காணப்பெறுவேனோ. (௨)

துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங்காண்பேனோ.

பொ - ரை. துரியநிலையைக்கடந்த (துரியாதீதத்தில் விளங்கும்)ஒப்பற்ற பொருளே பரிசுத்த சிதாகாயமாக நின்ற பெரும் பரிபூரணமே உன்னை நான் பெறவும் காண்பேனோ. (௩)

மாசற்ற வன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசுற்ற மாமணிநின் சோதியுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. குற்றமில்லாத அன்பர்மனமே நீக்கப்பெறாத பெட்டியாகக் கொண்டு (அதனிடத்து) ஒளிர்கின்ற மாணிக்கமாகிய நின்னுடைய சோதியையும் காணப்பெறுவேனோ. (௪)

மாயா விகார மலமகல வெந்தைபிரா
னேயானு பூதி நிலைபெறவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. மாயாவிகாரமாகிய மலமானது நீங்க எந்தைப்பெருமானுடைய சிவானுபூதி நிலையினையடையவும் காண்பேனோ. (௫)

பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும்பொய்யெனவே
மெய்யகனை மெய்யெனவே மெய்யுடனே காண்பேனோ.

பொ - ரை. காரியவுலகும், வஞ்சகவுறவினரும், அநித்தியதேகமும் நிலையற்றனவே (யெனத்தீர்மானித்து) மெய்யனே யுன்னை நித்தியனென்று துணிந்துஇச்சரீரத்துடன்(சீவன் முத்திநிலையடைந்து)காணப்பெறுவேனோ.

வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்
காலற்று வீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ

பொ - ரை. வாலறுந்துபோன காற்றாடியென மாயாகாரியமாகிய மனசஞ்சாரம் ஒழிந்துவிடவும் மூன்றுகண்களையுடையவனே நான் காணப்பெறுவேனோ. (௭)

உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றுசுகங்
கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. அந்தர் முகத்தும் பகிர்முகத்தும் ஒருதன்மையாக விருந்து சிவானந்தமநுபவிக்கும்படி இறைவனே நீ (அந்நிலைமை) கூட்டிடவும் காணப்பெறுவேனோ. (௮)

காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்
ஆட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. (திருவருளினைக்) காட்டுகின்ற மூன்றுகண்களுடன் கூடியகரும்பு போன்றவனே, பழம்போன்றவனே, (பிரபஞ்சமுகமாக விளையும் எனது) ஆட்டமெல்லாவற்றையும் ஒடுக்க நினது ஆனந்தநிர்த்தனத்தையும் (சிதம்பரத்தின்கண்ணே) தரிசிப்பேனோ. (௯)

தூங்காமற் றூங்கிச் சுகம்பெறுமா றென்னிறைவீ
னீங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. (சகலாவத்தையிலிருந்து) தூங்காமல் (நின்மலாவத்தையிலிருந்து) தூங்கி ஆனந்த சொரூபமாகிய நினது பரிபூரண வியாபகத்தில் புறம்போகாது இரண்டறக் கலந்து வாழவும் காணப்பெறுவேனோ (௧௦)

வாதவூ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்
போதவூ ரேறேநின் பொன்னடியுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. திருவாதவூர்வந்த மணிவாசகப்பிரபுவை மிகுந்த கிருபையினால் நின்னுடன் இரண்டறக்கலந்து கொள்ளும்படிசெய்த ஞானதேயத் திறைவனே எனதழகிய (குஞ்சித) திருவடியினையும் காணப்பெறுவேனோ.

சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சகசால
நாட்டமற வெந்தைசுத்த ஞானவெளி காண்பேனோ.

பொ-ரை. கயிறு இல்லாமல் சுழல்கின்ற பம்பரத்தினைப்போலத்திரியும் உடற்கூட்டம் (பிரபஞ்ச) நாட்டம் நீங்க எமது தந்தையின் சுத்தசிதம்பராகாயத்தினைக் காணப்பெறுவேனோ. (௧௨)

மன்றாடும் வாழ்வே மரகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. பொன்னம்பலத்திலே நிர்த்தனஞ்செய்யும் வாழ்க்கையே மரகதநிறம் பொருந்திய அம்பாள் சேர்ந்த மாணிக்கநிறம் வாய்ந்த மலையே நின்திருவடியின்கீழே குடியாயிருக்கவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧௩)

பொய்யென் றறிந்திமைப் போதமொட்டா தையவிந்த
வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. (இப்பிரபஞ்சமானது) நிலையில்லா துடையதெனத் தேர்ந்தும் எம்மை அந்நினைவின்கண் விலகவொட்டாது ஐயனே இப்பிரபஞ்சத்தின் கவர்ச்சியாகிய மயக்கத்தினை நீக்கிடவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧௪)

தாயினு நல்ல தயாளுவே நின்னை யுன்னித்
தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைநான் காண்பேனோ.

பொ - ரை. (பெற்றெடுத்த) தாயினைக்காட்டிலும் நல்ல தயாளுவே உன்னை நினைந்து நெருப்பிலிட்ட மெழுகினைப்போல உருகாநின்றமனமெனக்குண்டாகவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧௫)

என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வேழையன்யா
னின்செயலென் றுன்னு நினைவுவரக் காண்பேனோ

பொ-ரை. (இவ்வுலகின்கண்ணே) நானென்ன புரிந்தாலும், என்ன வடைந்தாலும், எனது இறைவனே ஏழையாகிய நான் (அவையெல்லாம்) நின்னுடைய செயலேயென்று நினைக்கும் நினைவு உண்டாகக்காண்பேனோ. (௧௬)

எள்ளத் தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி
யுள்ளத்து மெந்தை யுலாவிடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. ஒரு எள்ளளவும் (பிறவுயிரிடத்து) மனவிரக்கமில்லாத பாவியேன் மனத்தின்கண்ணே எமது தந்தை உலாவிடவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧௭)

வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. (உலகினடக்கும்) எல்லாவஞ்சகங்கட்கும் இருப்பிடமாயுள்ள வலிய வினையினையுடையேன் ஐயோ! எனது நெஞ்சினுள் ஐயனே நீ நேராகவரப்பெறவும் காண்பேனோ. (௧௮)

தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவு மெந்தைபிரான்
மல்லற் கருணை வழங்கிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. (தொன்று தொட்டுவரும்) பழமையாகிய பிறவித்துன்பம் கெட்டொழியவும், எமது பெருமான் மிகுந்த கருணையை யருள்செய்யவும் காணப்பெறுவேனோ. (௧௯)

வாளாருங் கண்ணியர் மயற்கடலி லாழ்ந்தேன்சற்
றாளாக வெந்தை யருள்செயவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. வாளாயுதம்போ லொளிரும் கண்களையுடைய மாதருடைய ஆசைக்கடலில் அழுந்தினேன் (அந்நிலையேன்) உன்திருவடிக்கு அடிமையாகும்படி எமது தந்தை கிருபைசெய்யவும் காணப்பெறுவேனோ.

பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா
அஞ்சாதே யென்றின் னருள்செயவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. பஞ்சினைப்போல (உலகில்) திரியும் மனத்தினையுடைய பாவியேனை நீ வலியவழைத்து ஐயா பயப்படாதே யென்று உன்னினிய கிருபைசெய்யவும் காணப்பெறுவேனோ. (௨௧)

ஆடுகறங் காகி யலமந் துழன்றுமனம்
வாடுமென்னை யையாநீ வாவெனவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. (ஆகாயத்தில்) சுழலாநின்ற காற்றாடியினையொத்து அலைந்துழன்று மனம்வாடுகின்ற என்னை ஐயா நீ வாவென்றழைக்கவும் காணப்பெறுவேனோ. (உஉ)

சிட்டர்க் கெளிய சிவனேயோ தீவினையேன்
மட்டற்ற வாசை மயக்கறவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. அடியார்கட்கு எளியனாகிய சிவபெருமானேஓ! தீவினையேனாகிய நான் அளவில்லாத ஆசையின் மயக்கமற்றொழியவும் காண்பேனோ.

உண்ணின் றுணர்த்து முலப்பிலா வொன்றேநின்
றண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. எனக்குள்ளே எழுந்தருளியிருந்து அறிவிக்கிற அழிவற்ற தனிப்பொருளே, உன்குளிர்ந்த சாந்தத்தோடுங் கூடிய அருளைச் சார்ந்திடவும் காணப்பெறுவேனோ. (உச)

ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்றநினைக்
கூடும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமாக) செல்லும்மனமொடுங்க உள்ளறிவு விளங்கவும், உன்னை இரண்டறக் கூடும்படிக்கும் இறைவனே நீ கூட்டவும் காணப்பெறுவேனோ. (உரு)

வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னருளை
நோக்காம னோக்கிநிற்கு நண்ணறிவு காண்பேனோ.

பொ - ரை. வாக்கினாலும், மனத்தினாலும் மதித்துணர வரியவனே நினது திருவருளினைப் போதமுன்னிட்டுக்காணாமல் அத்திருவருட் கண்ணைகப் பார்க்கின்ற நண்ணியவறிவும் எனக்குண்டாகக் காண்பேனோ. (உசு)

இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின்னருளா
மவ்வுடம்புக் குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனோ.

பொ - ரை. இத்தூலவுடல் விழுமுன்னே எமது தந்தையே கேட்பாயாக நினது திருவருளாகிய உடலின்கண் தோன்றக் காணப்பெறுவேனோ. (உஎ)

நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமாஞ்
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங் காண்பேனோ.

பொ - ரை. நித்தியனாகியும், ஒப்பற்றவனாகியும், களங்கமில்லாதவனாகியும் குணாதீதனாகியும் இருக்கின்ற நிராகார சொரூபியாகிய நீ பிரத்தியட்சமாக என்னெதிரே தோன்றவும் காணப்பெறுவேனோ. (உஅ)

கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்ணேயென்
னுண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. பிரத்தியட்சமான மௌனாதாரமே என்கண் போன்றவனே என்மனத்திலே நிறைந்த மாயையானது நீங்கிவிடவும் காணப் பெறுவேனே. (உக)

அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த
சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. அத்தனே, மலரகிதனே, திருவருளாளனே, ஆனந்தரூபமாகிய சித்துருவே, எனக்குன் திருவருள் செய்யவும் காணப்பெறுவேனே.()

வீணே பிறந்திறந்து வேசற்றே னாசையறக்
காணே னிறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனே.

பொ - ரை. (இவ்வுலகில்) அப்பிரயோசனமாகப் பிறந்து இறந்து (மாயாகாரியங்களால்) விடாயுற்றேன் (இன்னும்) ஆசையொழிபக் காண்கிலேன் சிறிதேனும் உன்கருணையையான் பெறக்காண்பேனே. (௩௧)

சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச
நிட்டைபெற் றையா நிருவிகற்பங் காண்பேனே.

பொ - ரை. சட்டைபோன்ற இச்சரீரத்தினை கீழே வீழ்த்து முனர் நான் சிவயோக சதாநிஷ்டையடைந்து ஐயனே நிருவிகற்ப சமாதியையும் காணப் பெறுவேனே. (௩௨)

எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லாமு னீதான் றெரிந்திரங்கக் காண்பேனே.

பொ - ரை. (ஏககாலத்தில்) எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொள்ளத் தக்க இறைவனே என்துன்பங்களை யெல்லாம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளு முன்னே நீயே யிரங்கி யருளக்காண்பேனே. (௩௩)

அண்டபகி ரண்ட மனைத்து மொருபடித்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பேனே.

பொ - ரை. அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் ஒரே தன்மையாகக் கண்டவர்கள் கண்ட உன் திருக்காட்சியினையும் காணப்பெறுவேனே. (௩௪).

ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெந்தைநின்பால்
வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனே.

பொ - ரை. மாமிசம்பொருந்திய சரீரத்துடனிருக்கச் செய்தே எந்தையே உன்னிடத்துச் சிதாகாயம் கலந்தாலென்ன நான் வந்துன்னிடம் அமைந்திருக்கவும் காணப்பெறுவேனே. (௩௫)

தினையத் தனையுந் தெளிவறியாப் பாவியே
னினைவிற் பரம்பொருணீ நேர்பெறவுங் காண்பேனே.

பொ-ரை. நினையளவாயினும் தெளிவில்லாத பாவியேனுடைய நினைவின்கண் பரம்பொருளாகிய நின்னைநேர்பெறவும் காணப்பேனோ. (௧௬)

துன்பமெனும் பிட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையாவே
யின்பவெள்ளம் வந்திங் கெதிர்ப்படவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. துக்கமென்கிற மேடுகளை யெல்லாம் கல்லிக்கொண்டு போம்படி ஐயனே சுகப்பெருக்கு வந்தவிடத்தில் எதிர்ப்படவும் காணப் பெறுவேனோ. (௧௭)

ஆகாதோ வென்கண்ணி.

கல்லாத நெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற்கும்
வல்லாய்நின் னின்பம் வழங்கினு லாகாதோ.

பொ-ரை. (சாஸ்திரங்களைக்) கல்லாதமனமானது கரைந்துருகும்படி எத்தொழிலிலும் வல்லவனே, உன் சுகத்தினை எனக்குக் கொடுத்தல் ஆகாதோ. (௧)

என்னை யறிய வெனக்கறிவாய் நின்றருணின்
றன்னையறிந் தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. (ஆன்மாவாகிய) வென்னை அதன்சொரூபத்தினை யறிய எனக்கறிவாகி நின்றருளிய வுன்னையறிந்து இன்பநலத்தினை நான் சேரவைத்தால் ஆகாதோ. (௨)

பொய்ம்மயமே யான புரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம்வந் தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. பொய்யுருவமான குற்றமனைத்தும் ஒழிய எந்தையே உனது மெய்யுருவம் வந்து என்னை விழுங்கச் செய்தால் ஆகாதோ. (௩)

மட்டிலாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின் னின்பமயம்
சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. அளவில்லாத ஞானசுகசொரூபமே நினது ஆனந்தமயத்தினைச் சிவனடியார்களைப்போல யானுமுண்டு தேக்கும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (௪)

அத்தாநின் பொற்றா ளடிக்கே யனுதினமும்
பித்தாக்கி யின்பம் பெருகவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. ஐயனே! உன்னழகிய திருவடியின் கீழிருப்பதற்கு எக்காலமும் (ஞானப்) பித்தேறச் செய்து எனக்குச் சுகம்பெருக வைத்தால் ஆகாதோ. (௫)

மெல்லியலார் மோக விழற்கிறைப்பே னையாநின்
னெல்லையிலா னந்தநல மிச்சித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. மாதர்களுடைய மோகமென்னும் விழற்புல்லினை (வளர்த்தற்பொருட்டு) அறிவாகிய நீரினை இறைப்பவனாகிய நான் ஐயனே! உனது அளவில்லாத சிவானந்தத்தை விரும்பினால் ஆகாதோ. (சு)

சுட்டழகா யெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டா னந்தமயக்
கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சபதார்த்தங்களில்) அறிதலையே விருப்பமாய்க் கொண்ட மனமானது குறையாம்படி ஆனந்தரூபமாகிய கட்டழகனே நான் உன்னைக் கலக்கவைத்தால் ஆகாதோ. (எ)

சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே
ஆதியே நின்னை யறியவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. சோதிசொரூபமே, கெடாத இன்பவடிவே, பரிசுத்த ஆகாயமே முதலே நானுன்னை யுணரவைத்தால் ஆகாதோ. (அ)

நேசஞ் சிறிதுமிலே னின்மலனே நின்னடிக்கே
வாசஞ் செயவிரங்கி வாவென்றா லாகாதோ.

பொ - ரை. அன்பு சிறிதுமில்லேன் மலரகிதனே நினது திருவடிக் கீழே வசிக்கும்படி யிரங்கியருளி யென்னை வாவென்றழைத்தால் ஆகாதோ. ()

என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையாவே.
நின்னறிவு ணின்னுடன்யா னிற்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. என்னுடைய உணர்வினுக்குள்ளே நீ (பெத்த நிலையில் அத்துவிதமாக) இருந்ததுபோல ஐயனே! உன்னுணர்வுக்குள்ளே உன்னுடனே நான் (முத்தியில் அத்துவிதமாக) நிற்கும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (க0)

ஆதிப்பி ரானேயென் னல்ல லிருளகலச்
சோதிப்ர காசமயந் தோன்றுவித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. ஆதிப்பெருமானே! எனது துன்பத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞான விருள் ஒழியும்படி அருட்பெருஞ் சோதிப்பிரகாசமாய் எனக்குத் தோன்றும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (கக)

ஆசைச் சுழற்கடலி லாழாம லையாநின்
நேசப் புணைத்தா ணிறுத்தினு லாகாதோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய சுழலினைவாய்ந்த பிறவிச்சமுத்திரத்தில் அழுந்தாமல் ஐயனே! விரும்புதற்குரிய உன்திருவடியாகிய மரக்கலத்தினை நானடைய நிலை நிறுத்தினால் ஆகாதோ. (கஉ)

பாசநிக ளங்களெல்லாம் பஞ்சாகச் செஞ்செவே
யீசவெனை வாவென் றிரங்கினு லாகாதோ.

பொ - ரை. பாச சம்பந்தமான விலங்குகளெல்லாம் முற்றும் பஞ்சா ய்ப்பறக்க ஈசனே! என்னை வாவென்றழைத்து இரங்கி யருளினல்ஆகாதோ.

ஓயாவுள் ளன்பா யுருகிவாய் விட்டரற்றிச்
சேயாகி யெந்தைநின்னைச் சேரவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. இடைய றாத உள்ளன்பினை யுடையவனாய் மனங்கரைந்து வாய்திறந்தலறிக் குழந்தைபோன்று எந்தையே! நான் உன்னை அடையும்படி செய்தால் ஆகாதோ. (கச)

ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்பனென்று லாகாதோ.

பொ - ரை. (எல்லாவற்றிற்கும்) முதல்வாழ்வாகி வேறுபிரிக்கப்படாத தாகி (அத்துவிதமாகி) நின்ற மேற்பட்ட (அருட்) சோதியே நீ என்னைத் தொண்டனென்று லாகாதோ. (கரு)

விண்ணாரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி
கண்ணார நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. ஆகாயத்துடன் (அளவளாவி) நிறையப்பார்த்த கண்போல (அருட்) பரஞ்சோதியே என் (அருட்) கண்ணார உனது பரிபூரண வியாபக த்தினை நான் காணவைத்தால் ஆகாதோ. (கசு)

சேராமற் சேர்ந்துநின்ற சின்மயனே நின்மயத்தைப்
பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (ஒன்றாகக்) கூடாமல் (இரண்டறக்) கூடிநின்ற உன்றிரு வுருவத்தினைப் போதத்தால் நோக்காமல் அருண்முன்னிலையாக நோக்கெ ன்ற ஞானசொரூபனே நீ என்மீது பட்சம்வைத்தால் ஆகாதோ. (கஎ)

கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை
உண்ணாடி யையா வுருகவைத்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. (எதிரிட்ட பகிர்முகப்பிரபஞ்சமாகிய) எல்லாப் பொருள் களையும் கண்ணாடி (தன்னிடத்துக்) காட்டுவதுபோல, (அந்தர்முகப்பிரபஞ்ச மாகிய எல்லாப் பொருளையும்) தன்னிடத்துக் காட்டுகிற திருவருளை ஐய னே நான் என் மனத்தாலுணர்ந்து உருகச்செய்தால் ஆகாதோ. (கஅ)

மூலவிருள் கால்வாங்க மூதறிவு தோன்றவருட்
கோலம்வெளி யாகவெந்தை கூடுவித்தா லாகாதோ.

பொ - ரை. பிறவிக்கு மூலமாகிய ஆணவ விருள் வேரற்றுப் போகவும் பேரறிவுண்டாகவும் திருவருட்கோலம் வெளிப்படவும் எந்தையே நீ சேர ப்பித்தாலாகாதோ. (கக)

சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி லென்முழுகி
யூற்றமுற மென்னவதி லுண்மைசொன்ன லாகாதோ.

பொ - ரை. சொல்லற்கரிய சுகப்பெருக்கு விளைந்தபோது (அவ்வெள்ளத்தின்கண்ணே) நீ தோன்றில் (அது தரிசிக்க) அக்காலத்தில் எனக்கு அசைவற்ற நிலை யுண்டாம் என்ன அதிலுண்மை வெளியிடலாகாதோ. (உ0)

கையுங் குவித்திரண்டு கண்ணருவி பெய்யவருள்
ளையநின்றுட் கீழே யடிமைநின்று லாகாதோ.

பொ - ரை. இருகரங்களையும் கூப்பி இரண்டுகண்களும் அருவிகள் போல நீரைப்பொழிய அருள்செய்கின்ற ஐயனே உன் திருவடியின் கீழே அடியேனின்று லாகாதோ. (உக)

இல்லையோ வென்கண்ணி.

ஏதுந் தெரியா தென்னைமறைத்த வல்லிருளை
நாதநீ நீக்கவொரு ஞானவிளக் கில்லையோ.

பொ - ரை. யாதொரு பொருளுந் தோன்றவொட்டாமல் (கேவலத்தில்) என்னை மறைத்த வலிய (ஆணவ) இருளினை நாதனே நீ நீக்கியருள (உன்னிடத்தில்) ஒப்பற்ற ஞானதீபம் இல்லையோ. (க)

பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண்ணுண்
மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ.

பொ - ரை. (பிரபஞ்சமுகமான) தொழில்களியாவுமொழிந்து நின்று மனச்சஞ்சலமொழிய, என்கண்மணிபோன்ற (அருட்) சோதியே இன்பப் பெருக்கு எனக்குக்கிடைப்ப தில்லையோ. (உ)

எம்மா லறிவதற வெம்பெருமான் யாதுமின்றிச்
சும்மா விருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. எம்பெருமானே எங்களால் (பாதமுன்னிட்டு) அறியப் படுதலொழிந்து யாதொரு முயற்சியில்லாமல் சும்மாயிருக்கும்படி ஒரு உபாய யந்தானில்லையோ. (ங)

நாய்க்குங் கடையானே னுதாநின் னின்பமயம்
வாய்க்கும் படி யினியோர் மந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. நாதனே, அடியேன் நாயினும் இழிந்தவனாயினேன் உனது சுகசொரூபம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி ஒருமந்திரமுமில்லையோ. (ச)

ஊனாக நிற்கு முணர்வைமறந் தையாநீ
தானாக நிற்கவொரு தந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ - ரை. ஐயனே, உடம்பினையே நானாக நினைக்கின்ற ஞானத்தினை மறந்து நான் நீயேயாகி (அத்துவிதமாய்) நிற்பதற்கு ஒரு உபாயமாயினு மில்லையோ. (ரு)

அல்லும் பகலு மகண்டவடி வேயுனைநான்
புல்லும் படியெனக்கோர் போதனைதா னில்லையோ.

பொ-ரை. அகண்டப்பொருளே இரவிலும் பகலிலும் நீக்கமின்றி உன்னை நான் (அத்துவிதமாகக்) கலந்திருக்கும்படி எனக்கோர் போதிப்பு மில்லையோ. (௬)

—o—

வேண்டாவோ வெண்கண்ணி.

கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே கைகுவித்துப்
பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. கண்டவுருவங்கள் யாவும் உன்தரிசனமே யென்று கை கூப்பிப் (பசுஞானத்தால் நினது பரிணாமமாகக்கொண்டு) முன்னும், (பதிஞானத்தால் உனது ஏகசச்சிவடிவ வியாபகங்கண்டு) இன்னும் நின்ற என்னைப்பார்த்து இரங்கியருளவேண்டாவோ. (௧)

வாதனையோ டாடு மனப்பாம்பு மாயவொரு
போதனைதந் தையா புலப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ-ரை. ஐயனே, (விஷய) வாசனையுடனே கூடியலைகின்ற மனமென்னும் சர்ப்பம் மடியஎனக்கு உன்திருமந்திரத்தினைப் போதித்து அதனையெனக்கு அறிவுறுத்த வேண்டாவோ. (௨)

தன்னை யறியத் தனியறிவாய் நின்றருளு
நின்னையறிந் தென்னறிவை நீங்கிநிற்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. (ஆன்மாவாகிய) தன்னையறியும் பொருட்டு ஒப்பற்ற திருவருளாய் (அத்துவிதமாக) இருந்து அருள்செய்கின்ற உன்னையறிந்து எனது (தற்போத) அறிவினை யொழித்து நிற்கவேண்டாவோ. (௩)

அள்ளக் குறையா வகண்டிதா னந்தமென்னும்
வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ-ரை. ஐயனே, (அடியார்கள் முகக்க) முகக்கக் குறையாத அகண்டானந்தமென்கிற வெள்ளத்தினை அடியேனுக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ. (௪)

அண்டனே யண்ட ரமுதேயென் னாருயிரே
தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. தேவனே, தேவாமிர்தமே எனதரிய உயிரே உன்தொழும்பனாகிய எனக்கு இன்பங்கொடுத்து இரங்கவேண்டாவோ. (௫)

பாராதே நின்று பதையாதே சும்மாதான்
வாரா யெனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ.

பொ-ரை. (தற்போத) முன்னிட்டுப்பாராதே (இந்திரியங்களின் வழி) நின்று பதையாதே, மவுன நிலை கூடிவருவாய் என்று எனக்கு முத்திநெறிகாட்டவேண்டாவோ. (௬)

—o—

நல்லறிவே யென்கண்ணி.

எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்க்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங் காணவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. அடியார்களுடைய மனவெண்ணங்களைப் பூர்த்தியாதற் குரிய நிறைவைப்பெற்ற மேன்மையைப்பொருந்தி எல்லா ஆன்ம கோடிகட்கும் அந்தராத்மாவாக அவற்றிற் றங்கி நிற்கிற (அருட்) சோதியினை நான் தரிசிக்க நற்புத்தியே வருவாயாக. (க)

சித்தான நாமென் சடத்தைநா மென்ன வென்றுஞ்
சத்தான வுண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. சித்துருபமாயுள்ள நாம் உடலினை நாமென்று சொல்லுவது என்ன என்று (விசாரித்து நீக்கி) எக்காலத்தும் சத்தாயுள்ள உண்மைப் பொருளையுடைய நல்லறிவே வருவாயாக. (உ)

அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. விண்ணிடத்தும் மண்ணிடத்தும் மற்றெவ்விடத்தும் வியாபகமாயுள்ள அற்புதனாகிய முதல்வன் மேன்மையறிந்து (அவன் சிவானந்தத் தேனையுண்ணத் தாமரை மலரிலுள்ள (தேனைக்கிரகிக்கும்) வண்டுபோலப் பிரயோசனமடைய நற்புத்தியே வருவாயாக. (ங)

கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையுந்
தோன்ற வருள்வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே.

பொ - ரை. கக்கினசோற்றினைப்போல இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கை முழுவதும் அருவருப்பாகத் தோன்றும்வகை திருவருளாகிய (சிதாகாய) வெளியில் தோன்றுமாறு நற்புத்தியே வருவாயாக. (ச)

பலவகைக் கண்ணி.

என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதுமிலை
தன்னரசு நாடாகித் தத்துவங்கூத் தாடியதே.

பொ - ரை. என்றலைவனே, எனக்கென்ன செயலொன்று மில்லை, தத்துவமனைத்தும் (என்னுடலினைத்) தாமரசுசெய்வதற்கு இடமாகக்கொண்டு நடித்துக்கொண்டிருப்பதனை நீ கேட்டறிந்தாயில்லையோ. (க)

பண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக்
கண்டொருகாற் போற்றக் கருத்துங் கருதியதே.

பொ-ரை. எந்தையே, தேவரீரைத் தரிசித்து வணங்க என் மனமும் (மற்ற இந்திரியங்களும்) எண்ணின. (அதனால்) பூர்வஜென்மத்தில் ஒருகால் உன்னிடத்தில் அம்மனமும் (மற்ற இந்திரியங்களும்) பழகினதுண்டோ (இலதேலிங்ஙன நிகழாது.) (உ)

கண்டனவே காணுமன்றிக் காணாவோ காணவென்
கொண்டறிவே னெந்தைநினைக் கூடுங் குறிப்பினையே.

பொ-ரை. எந்தையே (பூர்வத்தில் மனத்தே) பார்த்தனவே தோன்றுவதன்றிப் பாராதனதோன்றா (அங்ஙனமாக இப்போது தோன்றிய) உன்னையடையு நிதானத்தை இதுவரையிலடையாத நான் இப்போது யாதுகொண்டறிவேன். (௩)

கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ
பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயோ.

பொ-ரை. (திருவருளைப் பொழிவதில்) கல்லாலவிருட்சத்தின் கீழே எழுந்தருளி யிருக்கிற கற்பகத்தருபோன்றவனே, பொல்லாத வினைகளுக்கு என்னிடந்தான் பொருத்தமோ வேறிடமில்லையோ திருவாய் மலர்ந்தருள்வீராக. (௪)

நப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை
செப்பியது மல்லாலென் சென்னியது தொட்டனையே.

பொ-ரை- தவறு ஏதேனுமில்லாமல் சிவமாந்தன்மையாகி நிற்கும்படி எனக்கு ஒரு (சித்தாந்தமகாவாக்கிய) உண்மை யுபதேசித்தது மாத்திரமில்லாமல் குருவடிவா யெழுந்தருளி வந்து அடியன் சென்னியினைத் தொட்டு (அஸ்த மஸ்தக தீட்சையும்) செய்தனையே. (௫)

மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்திறந்து
பேசா மவுனம் பெருமான் படைத்ததுவே.

பொ-ரை. எம்பெருமானே, குற்றமுற்ற மனத்தை யுடையவனாகிய இவன் வஞ்சகனென்று தானோ பேசாமையாகிய மவுனநிலையினை யடைந்தது. (௬)

கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய் நின்பணியாய்
நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்ப மாவதுவே.

பொ-ரை. மூன்று கண்களையுடையவனே, கற்கவேண்டும் (கருவிநூல்களாகிய) அவற்றையெல்லாம் கற்றுளேன் (ஆயினும்) உன்பணிசெய்து கிடப்பதற்கேற்ற (மெய்கண்ட பதிநூல்களைக்) கற்றாலன்றோ நிருவிகற்பமடைவது. (எ)

முன்னளவில் கன்ம முயன்று னிவனென்றே
வென்னளவி லெந்தா யிரங்கா திருந்ததுவே.

பொ - ரை. எந்தையே, மனம் (உள்ளன்புடனே நினைச்சிந்தியாது) வேறுபட்டு உன்னை (இரண்டறக்) கலக்க எண்ணுகிற வஞ்சகனுகிய வெனக்கு இன்பங்கிடைக்கும் வழியெவ்விதம் (திருவாய் மலர்ந்தருள்வீராக.) (அ)

நெஞ்சகம்வே றாகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக் கின்பமெந்தாய் வாய்க்குமா றெவ்வாறே.

பொ - ரை. மனமானது (அந்தர் முகத்தினை நாடாமல்) வேறுபட்டுத் தேவரீரை (இரண்டறக்) கலக்க எண்ணுகிறவஞ்சகனுகிய எனக்கு எந்தையே (சிவானந்த) இன்பம் கிடைக்கும் வகை எப்படி. (கூ)

பள்ளங்க டோறும் பரந்தபுனல் போலுலகி
லுள்ளம் பரந்தா லுடையாயென் செய்வேனே.

பொ - ரை. (என்னையடிமையாக) உடையவனே, பள்ளத்தாக்குகளிலெல்லாம் பரவிய நீர்போல உலகவிகாரத்தின்கண் என்மனம் பரவினல் உன்திருவருளுதவியின்றி நான் யாது செய்வேன். (க0)

முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிரு ளாகெடுவே
னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே.

பொ - ரை. எந்தைபெருமானே, (ஒரு நல்லவிடயத்தினை) முன்னே நினைத்தால் (அதனை) உடனே மறைக்கிறது அஞ்ஞான ஆணவம் (ஆதலின்) நான் என்ன காரியத்தை நினைப்பேன் என்னகாரியத்தை மறப்பேன். (கக)

வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனு னெவ்வண்ண முய்வேனே.

பொ - ரை. (சர்வ) வல்லமையுள்ளவனே, மவுனநிலையினை யுடையவனே, உனது மேலாகிய கருணை என்னிடத்தில்லா தொழிந்தால் நான் எவ்வாறு பிழைப்பேன். (கஉ)

வாக்கு மனமு மவுனமுற வெந்தைநின்னை
நோக்கு மவுனமிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ.

பொ - ரை. எந்தையே, வாக்கும் மனமும் மவுனநிலையினை யடையாமல் உன்னையே நோக்கி நிற்கின்ற மவுனநிலையானது இந்தப் (பசு) சாத்திரஞானத்திறுலுண்டாமோ. (கரு)

ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்றாயை யாவெனைநீ நீங்கற் கெளிதாமோ.

பொ - ரை. ஐயனே, ஏகனுகியும் (உயிர்கடோறும் விரவி நிற்றலின்) அனேகனுகியும் உலகமுழுவதினும் வியாபகமானவனே (உன்வியாபகத்திலுட்பட்ட) என்னை நீ நீங்கற்கெளிதாமோ. (கச)

ஆவித் துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ.

பொ - ரை. உயிர்த்துணைவனே, அரிய தேவாமிர்தம் போன்றவனே, என்னை நீ கூவிய வழைத்து (நினது சிவானந்த) இன்பத்தினைத் தந்தால் உனக்குக்குறையுண்டாமோ. (கரு)

எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வளவென்
றத்தனையு மென்னா லறியுந் தரமாமோ.

பொ - ரை. எந்தையே, கேட்பாயாக, உன்திருவிளையாடல்கள் எவ்வளவோ உள்ளன அவ்வளவும் இத்தனை யென்று என்னால் அறியப்படும் தரத்தனவோ. (கசு)

தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயோ நின்றிருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ.

பொ - ரை. தேடுதற்குரிய (சித்தாந்தச் செல்வர்களால்) தேடப்படுகின்ற சிவனே நீர் உன்திருவடியைக் கூடுவதற்கு (அத்தகைய செல்வமில்லாத) நான் பட்டதுன்பம் சொல்லுதற்கெளிதாகுமோ. (கஎ)

பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி
லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்ப தெப்படியோ.

பொ - ரை. எந்தையே, என் மனமானது (ஒருபொருளினைப்) பிடித்ததையே பிடிக்கும் அப்பிடிப்பை விட்டால் கேவலாவத்தைப் பொருந்தும் இவ்வவத்தை நீங்கி அம்மனமானது உன்னைப்பொருந்திச் (சுத்தாவத்தையில்) நிற்பது எவ்வாறோ. (கஅ)

ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற்
பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயோ.

பொ - ரை. ஒப்பற்ற வொருபொருளே, நினது உண்மைச் சொரூபத்தினைச் சிறிதுந் தரிசிக்கச் செய்யாமல் காரிய ரூபமான பிரபஞ்சத்தினை மெய்போலப் புதுக்கிவைத்தது என்னையோ. (கக)

காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முளைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ.

பொ - ரை. (கண்ணின்றிக்) காலைக்கொண்டு வழிநடவும் காலத்தில் கண்ணுண்டானதுபோலத் (திருவருளின்றிப் போதத்தால் உன்னை நாடிக்கொண்டிருக்கிற) என்னறிவினிடத்தே எழுந்தருளித் திருவருளாய்நிற்க மாட்டாயோ. (உ0)

தன்னரசு நாடாஞ் சடசால பூமிமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ.

பொ - ரை. என்னிறைவனே, பாசக்கூட்டங்களாகிய உலகில் சுயஇராச்சியமாகக் கொண்டுவாழ என்னை யிறைவனாக்கி வைத்தனையோ. (உக)

திங்களமு தாநின் றிருவாக்கை விட்டரசே
பொங்கு விடமனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவனே.

பொ - ரை. இறைவனே, சந்திரனிடத்துள்ள அமுதம்போன்ற (வேதாகமங்களாகிய) உனது திருவாக்கை விட்டுப் பெருவிடத்தினையொத்த (பசுவாக்குகளாகிய) பொய்ச்சாத்திரங்களை கற்றுப்புலம்புவேனோ. (உஉ)

உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு நின்னிறைவை
யின்னமின்னங் காணாம லெந்தாய் சுழல்வேனோ.

பொ - ரை. எந்தையே (திருவருளினை முன்னிட்டு) அடிக்கடி (நான்) தியானிக்க என்னை (அத்திருவருளா) லெடுத்து உன் (வியாபகத்) துள்ளே பொருந்த விழுங்குகின்ற உன் பூர்ணநிலையினை இன்னமுங்காணாமல் சுழல்வேனோ. (உங)

ஆரா வமுதனைய வானந்த வாரியென்பாற்
றூராம லையாநீ தள்ளிவிட வந்ததென்னோ.

பொ - ரை. ஐயனே, தெவிட்டாத அமுதம்போன்ற சிவானந்த சாகரத்தினை எனக்களிக்காமல் நீ என்னைத் (திருவருளுக்கு அன்னியமாகத்) தள்ளிவிடும்படி நேரிட்டதற்குக் காரணம் யாதோ. (உச)

நின்ற நிலை.

நின்றநிலை யேநிலையா வைத்தா னந்த
நிலைதானே நிருவிகற்ப நிலையு மாகி
யென்றுமழி யாதவின்ப வெள்ளந் தேக்கி
யிருக்கவெனைத் தொடர்ந்துதொடர்ந் திழுக்கு மந்தோ.

பொ - ரை. (திருவருளினை முன்னிட்டு) நான் நின்ற நிலையையே சன்மார்க்க நிலையாக வைத்து (அந்நிலையால் வாய்ந்த) சிவானந்த நிலைதானே நிருவிகற்பசமாதியுமாகி எக்காலத்து மழியாத சிற்சுகவெள்ளத்தினைத் தேக்கெறிந்திருக்கும்படி என்னை (அவ்வெள்ளத்தில்) அடிக்கடிப் பற்றி யிழுக்கின்றது. (க)

இருக்காதி மறைமுடிவுஞ் சிவாக மாதி
யிதயமுங்கை காட்டெனவே யிதயத் துள்ளே
ஒருக்காலே யுணர்ந்தவர்கட் கெக்கா லுந்தா
னொழியாத வின்பவெள்ள முலவா நிற்கும்.

பொ - ரை. இருக்குமுதலிய வேதங்களின் முடிவும் சிவாகம முதலா னவைகளுடைய அந்தரங்கங்களும் சின்முத்திரை யென்றே தங்கள் மன த்தின்கண்ணே ஒருமுறை தெரிந்த (பெரியோர்களுக்கு எப்போதும் நீங்காத சிவானந்தப்பெருக்கு விளையா நிற்கும். (௨)

கற்றதுங்கேட் டதுந்தானே யேதுக் காகக்
கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ கல்லாலெம்மான்
குற்றமறக் கைகாட்டுங் கருத்தைக் கண்டு
குணங்குறியற் றின்பநிட்டை கூட வன்றோ.

பொ - ரை. (ஞானசாத்திரங்களைக்) கற்ற கல்வியும், (பெரியோரிட த்துக்) கேட்ட கேள்வியும் எதன்பொருட்டு (ஏகான்மவாதியர் போன்று எப் போதும்) கடம் என்றும் படம் என்றும் தருக்கம்பேசி யுழலுதற்கோ, கல் லாலவிருட்சத்தின் கீழெழுந்தருளிய எமது சிவபெருமான் நமது பிழைகளி யாவும் ஒழிய (சின்முத்திரை ரூபமாகக்) கைகாட்டின கருத்தைத்தேர்ந்து குணங்குறிகளை நீங்கிச் சிவயோக நிஷ்டையை யடைதற்கல்லவோ. (௩)

பாடுகின்றபனுவல்.

பாடுகின்ற பனுவலோர்க, டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி, லாடுகின்ற வழகனே

பொ - ரை. (வாய்திறம்பப்) பாடுகின்ற ஞானநூலுணர்ச்சி யுடையோர் கள் தேடுகின்ற (அருட்) செல்வமே, எத்தகைய ஞானிகளும், தேடியடை கின்ற சிற்றம்பலத்தில் (ஆனந்த) நிர்த்தனம் செய்கின்ற அழகனே. (௧)

அத்தனென்ற நின்னையே, பத்திசெய்து பனுவலால்
பித்தனின்று பேசவே, வைத்ததென்ன வாரமே.

பொ - ரை. (ஆன்மகோடிகட்கெல்லாம்) பிதாவாகிய நின்றனையே சிவபத்தி செய்து பித்தனாகிய நான் நூல்களாற் புகழ்ந்து பேசும்படி என்னை வைத்ததற்குக் காரணம் என்ன அன்பின் மிகுதியோ வறிகிலேன். (௨)

சிந்தையன்பு சேரவே, நைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்து வின்பமே, தந்திரங்கு தாணுவே.

பொ - ரை. மனத்தில் அன்புவளர, (அவ்வழியாக) நைந்து உன்னை விரும்பினேன் (ஆகலின்) சிவனே பலமுறைவந்து இன்பமருளவேண்டும். ()

அண்டரண்டம் யாவுநீ, கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர், கண்டநெஞ்சு கரையுமே.

பொ - ரை. அண்டங்களிலுள்ளவர்களும் அவர்கட்குரிய இருப்பிடமான அண்டங்களும் ஆகிய எல்லாவற்றினையும் நீ (வியாப்பியமாகக்) கொண்டு (அவற்றுடன் இரண்டறக்கலந்து) நின்ற கோலமேயாக அடியார்கள் தரிசித்துச் சிவானந்த மிகுதியினால் பொழியாநின்ற கண்ணீரைக்கண்ட என் மனமுருகா நிற்கும். (௪)

அன்னைபோல வருண்மிகுத்து, மன்னுஞான வரதனே
என்னையே யெனக்களித்த, நின்னையானு நினைவனே.

பொ - ரை. தாயினைப்போன்று திருவருள் மிகுந்த நிலையுற்றிருக்கின்ற ஞானவள்ளலே (ஆன்மாவாகிய) வென்னையே (அறியும்படி) எனக்குத் திருவருள் புரிந்த வுன்னைநானும் தியானிக்கக்கடவேன். (௫)

ஆநந்தக்களிப்பு.

சங்கர சங்கர சம்பு - சிவ, சங்கர சங்கர சங்கர சம்பு.

ஆதியனாதியுமாகி-எனக், கானந்தமாயறி வாய்நின்றிலங்குஞ்,
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி - அவன், சொல்லாதவார்த்
தைதனைச் சொன்னாண்டிதோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! சருவத்திற்கும் முதலாகித் தனக்கு மேற்பட்ட முதலில்லாததாகி அடியேனுக்குச் சிவானந்தமாகி எழுந்தருளியிருந்து பிரகாசிக்கின்ற (அருட்பெருஞ்) சோதியானவர் மவுனகுருவாக முன்வந்து அம்முதல்வன் (வைகரிவாக்கினால்) சொல்லக்கூடாத (சின்முத்திரையாகிய திருக்குறிப்பு) வார்த்தையினை யுபதேசித்தனன். சங்கர சங்கர சம்பு. (௧)

சொன்னசொல்லேதென்று சொல்வேன்-என்னைச் சூதாய்த்
தனிக்கவே சும்மாவிருத்தி, முன்னிலை யேதுமில்லாதே - சுக,
முற்றச்செய் தேயெனைப்பற்றிக் கொண்டாண்டி—
சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (அங்ஙனம் குறிப்பாற்) சொன்ன சொல்லின் (அனுபவத்தினை) யாதென்ன வியம்புவேன், அடியேனைத் தந்திரமாய்த் தனிமையாகச் சும்மாயிருக்கச்செய்து (இந்திரியங்களின் துவாரமாக) முன்னிலைச் சுட்டொன்று மில்லாமலே சிவானந்தமேலிடச்செய்து அடியேனைத் (திருவருளினால்) கிரகித்துக்கொண்டனன். சங்கர :— (௨)

பற்றியபற்றறவுள்ளே-தன்னைப்பற்றச் சொன்னான் பற்றிப்பார்த்தவிடத்தே, பெற்றதை யேதென்றுசொல்வேன் - சற்றும்,
பேசாதகாரியம் பேசினான்றோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (பிரபஞ்சமுகமாகப்) பற்றிய பற்றுக்களியாவு நீங்க இதயத்திலே முதல்வனையே (ஆதாரவாகப்) பற்றச்சொன்னான் (அங்ஙனம்) பற்றித் (திருவருளால்) நோக்கிய விடத்து நானடைந்த (சுக) இலாபத்தினை (சுவாநுபூதியிற் றெரிந்து கொள்வதன்றி) யாதென்று வாயினாற் சொல்லமாட்டுவேன் சிறிதும் (பிறருக்கு எடுத்துச்) சொல்லத்தகாத காரியத்தினைப் பேசினான். சங்கர:— (ரு)

பேசாவிடும்பைகள்பேசிச் - சுத்தப் பேயங்கமாகிப்பிதற்றித்
திரிந்தேன், ஆசாபிசாசைத்துரத்தி - ஐய, னடியிணைக்கீழே
யடக்கிக்கொண்டாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை (முதல்வன் பால் கொண்டமோகத்தினால் இன்னது பேசலாம் இன்னது பேசக்கூடாதெனத் தெரியாது) பேசத்தகாத பழிச்சொற்களைப்பேசி, (உணவைவெறுத்து விட்டதனால்) சுத்தப்பேயுடம்பாகி யுளறித்திரிந்தேன் (இக்கோலத்தினைக் கண்ட நாயகனாகிய) இறைவன் எனது பிரபஞ்ச) ஆசையாகிய பேயையோட்டித் தன்திருவடியின்கீழே யணைத்துக்கொண்டானேடி. சங்கர:— (சு)

அடக்கிப்புலனைப்பிரித்தே-அவ, னாகியமேனியிலன்பைவளர்
த்தேன்,மடக்கிக்கொண்டானென்னைத்தன்னுட்-சற்றும்,வாய்
பேசா வண்ணமரபுஞ் செய்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (அங்ஙன மணந்தபின்னர்) குழைந்து (வேறுவிடயங்களிற் செல்லவொட்டாது) இந்திரியங்களை வயமாக்கி அத்தலைவனுடைய திருமேனியின் கண்ணே யன்பினைப்பெருக்கினேன் (அங்ஙனம் செய்யவே யம்முதல்வன்) அடியேனைத் தன்வசமாக்கிக்கொண்டு சிறிதும் (அவனை யன்றி வேறு) வாய்பேசாத வகையாகிய சாம்பிரதாயத்தினையும் செய்தானேடி. சங்கர:— (ரு)

மரபைக்கெடுத்தனன் கெட்டேன்-இந்தவாய்விட்டுச் சொ
ல்லிடின் வாய்வெணக்கில்லை, காவுபுருஷனுமல்லன்-என்னைக்,
காக்குந்தலைமைக்கடவுள் காண்மின்னோ—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. தோழியே! என்னுடன் வெகுகாலமாக வாழ்ந்த தத்துவமரபினையொழித்தனன் ஆ கெட்டேன்! இவ்விடயத்தினை வாய்திறந்துசொல்லின் எனக்குச் சுகவாழ்வு இல்லாமற் போப்விடும் (அங்ஙனம் செய்தவன்) சோரநாயகனுமல்லன் என்னை (யடிமையாகக்கொண்டு) காக்கின்ற தலைவனாகிய தெய்வமேயாவன். (கூ)

கடமையென்மனை விண்டதென்ன-இரு கண்களுமானந்தக் கண்
ணீர்சொரிய, உடலும்புளகிதமாக-என்ன, துள்ளமுருக வுபாய
ஞ்செய்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. கடலின் மடைதிறந்தாற்போல இரண்டு கண்களும் இன்பக்கண்ணீர் பொழியவும் உடலும் புளகமரும்பவும் என்மனமுருகவும் தந்திரம் பண்ணினனேடி. சங்கர :— (எ)

உள்ளதுமில்லதுமாகிமுன் - னுணர்வது வாயுன்னுளங்கண்ட
தெல்லாம், தள்ளெனச்சொல்லியென்னையன்-என்னைத், தாளு
க்கிக்கொண்ட சமர்த்தைப்பார்தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! என்னிறைவன், (காரணத்தால்) உள்பொருளும் (காரியத்தால்) இல்பொருளுமாகி, சுட்டியறியத்தக்க பொருளாகி, உன்மனத்தினுல் பார்க்கப்பட்ட பொருளாகியுள்ள எல்லாவற்றையும் நீக்கென மறந்துவிடும்படிசொல்லி அடியேனைச் சிவத்துவவிளக்கம் தந்தாண்டுகொண்ட சாமர்த்தியத்தினைப் பார்ப்பாயாக. சங்கர :— (அ)

பாராதிபூதநீயல்லை - உன்னிப் பாரிந்திரியங்கரண நீயல்லை,
யாராயுணர்வுநீயென்றான் - ஐய, னன்பாயுரைத்த சொல்லா
னந்தந்தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! பிருதுவி முதலிய ஐம்பூதங்களும் நீ யாகாய் ஆலோசித்துப்பார் பஞ்சேந்திரியங்களும் நாற்கரணங்களும் நீ யாகாய் (இவற்றையெல்லாவற்றையும்) ஆராய்ந்தறிகின்ற சித்துரூபனே நீ யென்று சொல்லினன். இறைவன் அன்புடனே சொன்னசொல் இன்பயா யிருக்கின்றது.

அன்பருக்கன்பான மெய்யன்-ஐய,னனந்தமோனனருட்குரு
நாதன், தன்பாதஞ்சென்னியில் வைத்தான் - என்னைத்
தானறிந்தேன் மனந்தானிறந்தேனே—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (எனது) தலைவன் தன்னிடத்தன்பு உள்ளாரிடத்து அன்பு செய்கின்ற வுண்மையன் இன்பத்திறுக் காரணமாயிருக்கின்ற மவுன நிலையினன், கிருபையுள்ள குருதேசிகன் தனது திருவடியினை என் சிரமீது சூட்டினன் (அங்ஙனம் சூட்டவே என்னை நானறிந்து கொண்டேன் (அங்ஙனமறியவே) மனங்குவியப் பெற்றனன். சங்கர :— (க0)

இறப்பும் பிறப்பும்பொருந்த-எனக், கெவ்வணம் வந்ததென்
றெண்ணியான்பார்க்கில், மறப்புநினைப்புமாய்நின்ற - வஞ்ச,
மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! சாதலும் பிறத்தலும் என்னையடைய எனக்குண்டான விதமென்னவென்று நான் ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில் கேவல சகல ரூபமாய் நின்றவஞ்சனையுள்ள மாயாகாரியமான மனத்தினுல் விருத்தியடைந்தது. சங்கர :— (கக)

மனதேகல்லாலெனக்கன்றோ-தெய்வ, மௌனகுருவாகிவந்து
கைகாட்டி, எனதாம் பணியறமாற்றி-அவ, னின்னருள் வெள்
ளத் திருத்திவைத்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. மனமானதே அடியேனுக்குக்கல்லினுற் சமைக்கப்பட்டிருப்பதல்லவோ (அம்மனமாயிருந்தாம்) தெய்வத்தன்மை யமைந்த மவுன தேசிகனுகி எழுந்தருளிக் கைக்குறி காட்டினனது (சுதந்தரச்) செயலை முற்றுக்க அம்முதல்வனது இனியவருட்கடலில் அமிழ்த்திவைத்தானேடி. சங்கர:

அருளாலெவையும் பாரென்றான்-அத்தை, யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன், இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்-கண்ட, வென்னையுங்கண்டிலனென்னேடி தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! திருவருளினைமுன்னிட்டு எப்பொருள்களையும் பார்ப்பாயாகவென்று சொன்னான். அதனுண்மையுணராமலே என்னுடைய அறிவினாலே எதிரிட்டு நோக்கினேன் (அங்ஙனம் நோக்கியபோது) இருளென்கிற பதார்த்தத்தினைப் பார்த்ததேயல்லாமல் (அவ்விருளினைப்பார்த்த) என்னையுமங்கிடத்துப் பார்த்திலனே இஃதென்ன புதுமையேடி-சங்கர:— (கங)

என்னையுந் தன்னையும் வேறா-உள்ளத், தெண்ணாதவண்ண மிரண்டற நிற்கச், சொன்னது மோரொரு சொல்லே-அந்தச், சொல்லால்விளைந்தசுகத்தையென் சொல்வேன்-சங்கர-சம்பு.

பொ - ரை. ஆன்மாவாகிய என்னையும் பரமான்மாவாகிய தன்னையும் வெவ்வேறாக மனத்தினிடத்து எண்ணாதவண்ணம் இரண்டன்மையாக நிற்கும்படி (அருளாலே அத்துவிதமாகச்) சொன்னமொழியுமோ (சித்தாந்த மகாவாக்கியமாகிய) ஒரு மொழியே அந்த வொருமொழியினால் உண்டாகிய சிவானந்தத்தை என்னென்றுரைக்கேன். சங்கர:— (கச)

விளையுஞ் சிவானந்த பூமி-அந்த, வெட்டவெளி நண்ணித் தட்டளிநாங் கலையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன் ஐயன், களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன்றோழி - சங்கர சங்கர சம்பு

பொ - ரை. சகியே! (சுகம்) விளையத்தக்க சிவானந்தபூமியாகிய அந்தச் சிதாகாய வெளியினைப்பொருந்திக் கெட்டவிருளென்கிற கலையைப்பறித்தெறிந்த பிறகு நோக்கினேன் (அங்ஙனநோக்கியவிடத்தில்) இறைவனுடைய திருவடியினையல்லாமல் வேறொருபொருளினையுங் கண்டேனில்லை சங்கர:— (கரு)

கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை-இரு, கண்காண நீங்கவுங் கண்டோந் துயிருடன், கொண்டார்போற் போனாலும் போகும்-இதிற் றுணிவேது நலமேது கூறாய்நீ தோழி-சங்கர-சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (உடலினிடத்தே) உயிர்வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையானது பார்த்தோர் நகைத்தற்கிடமாகும் (எங்ஙனமெனின்) நம்முடைய இரண்டுகண்களும்பார்க்க (உயிருடம்பைவிட்டு நீங்கிப்போய்விடவும்) பார்த்தோம். உறங்குவார் போலிருந்து (உயிர்) நீங்கினும் நீங்கிவிடும். இவ்வுயிர் வாழ்க்கையில் நல்லதன்மையானது நன்மையாது நீ சொல்லாய்: சங்கர.

நலமேது மறியாத வென்னை - சுத்த, நாதாந்தமோனமா நாட்டந்தந்தேசன், சலமேது மில்லாம லெல்லாம் - வல்லான், றுளாலென் றலைமீது தாக்கினன்றோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! நன்மையென்பது சிறிது முணரப்பெறாத அடியேனைப் பரிசுத்தமாகிய நாதமுடிவென்கிற மோனநிலையாகிய நோக்கத்தினைக்கொடுத்து (மனச்) சலனஞ் சற்றுமில்லாமல் சர்வசக்தனாகியமுதல்வன்தமது திருவடியால் என்சிரத்தின்மீது தீட்சை செய்தான் சங்கர:—(கஎ)

தாக்குநல்லானந்தசோதி-அணு, தன்னிற்சிறிய வெனைத்தன்றருளாற், போக்குவரவற்றிருக்குஞ்-சுத்த, பூரணமாக்கினான்புதுமைகாண் மின்னே - சங்கர-சங்கர-சம்பு.

பொ - ரை. பெண்ணே! (திருவருள்) பரிசிக்கத்தகுந்த சிறந்த இன்பமயமான (அருட்பெருஞ்)சோதியுருவாகிய முதல்வன்அணுவினுஞ் சிறியனாகிய வடியேனை தமது காருண்ணியத்தினால் போதல் வருதலாகிய (சலனம்) அற்றிருக்கின்ற முழுப்பூரணநிலையினிலிருக்கச்செய்தனன். சங்கர-

ஆக்கியளித்துத் துடைக்குந் - தொழில், லத்தனை வைத்து மெள்ளத்தனையேனுந், தாக்கறநிற்குஞ்சமர்த்தன் - உள்ள, சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கதுதோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! (சராசரங்களனைத்தையும்) படைத்துக்காத்து அழிக்கிற தொழிலனைத்தையும் தம்மிடத்து வைத்திருந்தும் எள்ளளவாயினும் (அவற்றுடன்) சம்பந்தமின்றியெழுந்தருளியிருக்கும் சாமார்த்தியமுடையவன்அவன்காட்சி ரூபமாத்ரமாக விருக்கிறதன்மையினைநினைக்கத்தக்கது சங்கர:— (கக)

சிந்தை பிறந்தது மாங்கே - அந்தச், சிந்தையிறந்து தெளிந்ததுமாங்கே, எந்தநிலைகளுமாங்கே - கண்ட, யான்றானிரண்டற்றிருந்ததுமாங்கே - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. மனமுதித்தது மவ்விடத்தே அம்மனமானது ஒடுங்கி என்னறிவு தெளிவினை யடைந்தது மவ்விடத்தே (அங்ஙனம்) கண்ட நான்தான் இரண்டற்று (அத்துவிதமாக) நின்றது அவ்விடத்தே. சங்கர (உ0)

ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ-சச்சி, தானந்தசோதியகண்டவடிவாய், ஓங்கிநிறைந்தது கண்டாற் - பின்ன, ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. (அம்முதற்பொருள்) அவ்விடத்தென்றும் இவ்விடத்தென்று முளதோ சச்சிதானந்தவொளி அகண்ட ரூபமாகி உயர்ந்து பரிபூரணமாயிருப்பதனை நோக்கின் அதன்பிறகு (சுத்தாத்துவிதமேயன்றி) ஒன்றென்றும் இரண்டெ·ன்றும் சொல்லலாமோ. சங்கர:— (உக)

என்று மழியுமிக் காயம் - இந்தை, யெதுக்கு மெய்யென் றிருந்தீருலகீர், ஒன்றுமறியாத நீரோ - யமன், ஓலைவந்தாற் சொல்ல வுத்தரமுண்டோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. உலகத்தாரே! இந்தச்சரீரமானது எக்காலத்து மழிந்து போகுந்தன்மையினை யுடையதேயாம் இச்சரீரத்தினை என்னகாரணமாக உண்மையென நினைத்திருக்கிறீர்கள் (விவசாரணைக்களுள்) ஒன்றையுமுணராத நீங்கள் இயமனுடைய வோலை வந்தானால் அதற்குப்பதில் சொல்ல (உங்கட்கு) மறுமொழியுள்ளதோ. சங்கர:— (௨௨)

உண்டோ நம்மைப்போல வஞ்சர் - மல, மறிக்குந்தும்பு முடலை மெய்யென்று, கொண்டோ பிழைப்பதிங்ஙனே - அருட், கோலத்தை மெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. இவ்வுலகில் நம்மைப்போலே வஞ்சர்கள் உளரோ ஆணவ மலம் நிகரித்துத் துளும்புகின்ற சரீரத்தினை சத்தியமென்று கண்டுதானோ இவ்விடத்துப் பிழைப்பது அந்தோ! [சிவபெருமானுடைய] திருவருள் கோலத்தினைச் சத்தியமென்று நம்பவேண்டாமோ. சங்கர:— [௨௩)

வேண்டாம் விருப்பும் வெறுப்பும் - அந்த, வில்லங்கத்தாலே விளையுஞ் சனனம், ஆண்டா னுரைத்த படியே - சற்று, மசையாதிருந்துகொள் ளறிவாகிநெஞ்சே - சங்கர சங்கர சம்பு

பொ - ரை. மனமே! ஆசையும் நிராசையும் கொள்ளவேண்டாம் [இங்ஙனம் கொண்ட] அந்த அனர்த்தத்தினாலேயே பிறவியுண்டாகும் [ஆகலின் இவற்றை விடுத்து] ஆண்டவனருளிய [ஆசாரியன்] சொன்னவண்ணமாகவே சிறிதும் சலியாமல் அறிவேமயமாகி யிருந்துகொள். சங்கர:— [௨௪]

அறிவாரு மில்லையே யையோ - என்னை, யாரென் றறியா நவங்கதேசத்தில், வறிதே காமத்தீயிற் சிக்கி - உள்ள, வான்பொருள் தோற்கவோ வந்தேனென் றோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! என்னை யின்னானென்று உணர்வாருமில்லை போஅந்தோ! என்னை நன்றென்றுணராதசரீரமாகிய தேசத்தில் [யாதொரு] பயனின்றியே [பலர்கடலமுழ்ந்த] காமமாகிய தீயினிலகப்பட்டு என்னிடத்துள்ளமேலாகிய ஞானத்தினை இழக்கவோயான்வந்தனன். சங்கர:— [௨௫]

வந்தவகை மறந்து - மிக்க, மாதர்பொன் பூமி மயக்கத்திலாழும், இந்தமயக்கமறக்க - எனக், கெந்தைமெய்ஞ்ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான் - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. [உலகின்கண்ணே] பிறந்ததற்கேதுவினை மறந்து பிருதியாகிய மாதர், பொன், பூமியென்னும் மயக்கமாகிய கடலில் அழுந்துகின்ற இந்தமயக்கத்தைச்சேதிக்க என்றனுக்கு எந்தையாகிய(ஆசாரியன்)மெய்ஞ்ஞானமாகிய அழகிய வாளினைத் தந்தருளினன். சங்கர:— [௨௬]

வாளாருங் கண்ணியர்மோகம் - யம, வாதைதக்கனலைவளர்க்கு மெய் யென்றே, வேளானவனு மெய்விட்டான் - என்னின் மிக் கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே வாளாயுதம்போலும் கண்களையுடைய மாதருடைய ஆசையானது இயமவேதனை யென்கின்ற அக்கினியை விருத்திபண்ணும் [இது] சத்தியமென்றே மன்மதனும் [தனது] சரீரத்தினை விட்டனன் என்னுமிடத்து மெய்கண்டோர் அச்சரீரத்தினை விடுதல் கிரமமல்லவோ. சங்கர:— [௨௭]

விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் - சுக்க வெயின்மஞ்ச ளென் னவே வேதாகமங்கள், மதிக்கு மதனை மதியார் - அவர்,மா ர்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மானே - சங்கர சங் கர சம்பு.

பொ - ரை. பெண்ணே! [பிரமனால்] உண்டாக்கப்படுகின்ற பிரபஞ்ச முழுவதும் [காரியரூபத்தினால்] கடுவெயிலிலிட்ட மஞ்சள் [சிறிதும் ஒளி செய்யாதது] போலவே யென்று வேதம் ஆகமம் என்னுமிவைகள் மதிக்கும் அவ்வார்த்தையை மதியாதவர்களாகிய அவர்களுடைய நெறியானது தீநெறியேயாம் நன்னெறியாமோ [சொல்வாயாக] சங்கர:— [௨௮]

துன்மார்க மாதர் மயக்கம் - மனத், தூயர்க்குப் பற்றாது சொன்னேன்சனகன், தன்மார்க்க நீதிதிட்டாந்தம்-அவன், ஆனந்தமான சதானந்த னன்றோ - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. தீயநெறியினை வாய்ந்த பெண்களிடத்துண்டாகும் மையலானது மனத்தூய்மை யுடையவர்களைத் தொடாது சொல்லிவிட்டனன் [இதற்கு] இல்லறஞானியாகியசனகராஜனுடைய நீதிநெறியே திருட்டாந்தமாகும் அச்சனகன்றான் முடிவான இடையறாவின்பத்தினை யுடையவனல்லவா. சங்கர:— [௨௯]

அன்றென்று மாமென்று முண்டோ - உனக், கானந்தம் வேண்டி னறிவாகிச் சற்றே, நின்றாற் றெரியு மெனவே - மறை நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் றோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

பொ - ரை. சகியே! விருப்பத்தக்கன] அல்லவென்றும்[வெறுக்கத்தக்கன] ஆம் என்றும் [உலகில்] உளதோ உனக்கு [அகண்டாகாரசிவபோகமெனும்] ஆனந்தம்விரும்பில [போதசேட்டையற்று அத்திருவருளில்] அறிவுமயமாக [அசைவறச்]சிறிதுநிற்பையாயின் [அகண்டாகாரத்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம்பாகிய சிவபெருமான்] தெரியலாமென்றே வேதநீதிகளைஎமது முதல்வன் [ஆசிரியன்] எனக்குபதேசித்தனன். சங்கர[௩௰]

அகவல்.

திருவருண் ஞானஞ்சிறந்தருள் கொழிக்கு
குருவடிவான குறைவிலாநிறைவே
நின்றவொன்றேநின்மலவடிவே
குன்றாப்பொருளேகுணப்பெருங்கடலே
ஆதியுமந்தமுமானந்தமயமாஞ்
சோதியேசத்தேதொலைவிலாமுதலே
சீர்மலிதெய்வத்திருவருளதனாற்
பார்முதலண்டப்பரப்பெலாநிறுவி
அண்டசமுதலாமெண்டருநால்வகை
எழுபிறவியிற்றாழாதோங்கும்
அனந்தயோனியினினம்பெறமல்க
அணுமுதலசலமானவாக்கையுங்
கணமுதலளவிற்கற்பகாலமுங்
கன்மப்பகுதித்தொன்மைக்கீடா
இமைப்பொழுதேனுந்தமக்கெனவறிவிலா
ஏழையுயிர்த்திரள்வாழவமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தாரவ்வுடல்வாழ்க்கை
இன்பமெனவேதுன்பமிலையெனப்
பிரியாவண்ணமுரிமையின் வளர்க்க
ஆதரவாக்காதலுமமைத்திட்
டேகமின்றியேதேகநானென
அறிவுபோலறியாமையியக்கிக்
காலமுங்கன்மமுங்கட்டுங்காட்டியே
மேலுநரகமுமேதகுசுவர்க்கமும்
மாலறவகுத்தனையேனும்வண்ணாம்
அமையாக்காதலிற்சமயகோடி
அறம்பொருளாதிதிறம்படுநிலையிற்
குருவாயுணர்த்தியொருவர்போலனைவரும்
[illegible]
வாதகர்க்கமும்போதநூல்களும்
நிறைவிற்காட்டியேகுறைவின்றிவயங்க
அங்கிங்குநின்றனையெங்குமாகிச்
சமயாதிதத்தன்மையாகி

இமையோர்முதலியயாவருமுனிவருந்
தம்மைக்கொடுத்திட் டெம்மையாளென
ஏசற்றிருக்கமாசற்றஞான
நலமுங்காட்டினை ஞானமிலேற்கு
நிலையுங்காட்டுதனின்னருட்கடனே.

இ - ள். திருவருள் ஞானம்சிறந்து - திருவருள் ஞானம்பெருகி, அருள்கொழிக்கும்-திருவருளினைப் பொழிகின்ற,குருவடிவான-ஆசாரியகோலங்கொண்டெழுந்தருளிய, குறைவு இல்லா- [ஒருவகையினும்] குறைவினையடையாத, நிறைவே-[எங்கும்] பூரணமே, நின்ற-[வியாபகமாக] விருந்த, ஒன்றே-ஒருபொருளே, நின்மலவடிவே - மலரகிதமானவுருவே, குன்று [எவ்வகையினும்] குறையாத, பொருளே-வஸ்துவே, குணப்பெருங்கடலே-[முக்குணங்களைக்கடந்து எண்] குணமாகப் பெருகிய சமுத்திரமே, ஆதியும்-[தேவரீர் எனக்குத்தோன்றிய] முதலிலும், அந்தமும் - [தேவரீர் என்முன்மறைந்த] முடிவிலும்,ஆனந்தமயம் ஆம்-சிவானந்தவடிவாகத்தோன்றிய, சோதியே- [அருட்பெருஞ் சோதியே, சத்த - ஒருபடித்தாயுள்ள பொருளே; தொலைவு- [என்னைவிட்டு] நீங்குதல், [இல்லா-எக்காலத்தும்] இல்லாத, முதலே - [யாவற்றிற்கும்] முதன்மையானவனே, சீர்மலி [மங்களத்தால்] சிறப்புமிகுந்த, தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையுள்ள, திருவருளதனால் - திருவருளினாலே, பார்முதல்-பூமிமுதலாக, அண்டப்பரப்புஎல்லாம்-அண்டவிரிவை முழுவதும், நிறுவி - நிலையுறச்செய்து, அண்டசம்முதலாம்-முட்டையிலுற்பத்தியாவன முதலாகிய, எண்டரும் - [உற்பீசம், சராயுசம், சுவேதசமாகிய] எண்ணினையுடைய, நால்வகை - நாலுவகைத்தோற்றங்கள், எழுபிறவியில் - [தேவர், மக்கள், விலங்கு, புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன தாவரம் ஆகிய] எழுபிறபுக்களில், தாழாது - தங்கியிராமல், ஓங்கும் - அதிகரித்த, அனந்தயோனியின் - எண்ணிக்கையிலடங்காதயோனிகளில், இனம்பெற - [அவ்வவ்] இனத்தினையடைந்து நிறையவும், கணம்முதல் கணநேரமுதலாகிய, அளவின்-அளவினைவாய்ந்த, கற்பகாலமும் - கற்பகாலத்தளவும், கன்பபகுதி-கன்மவேறுபாட்டின், தொன்மயக்கு-(சென்மாந்திரங்களில் விளைந்த) பழமைக்கு, ஈடா - ஏற்ப, இமைப்பொழுதேனும் - இமைநேரமாயினும், தமக்கு என - தமக்கென்று, அறிவு இல்லா - (சுதந்தர) அறிவு இல்லாத, ஏழை (அருட்செல்வமில்லாத) ஏழைகளாகிய, உயிர்த்திரள்-ஆன்மகோடிகள், வாழ (உலகில்) வாழும்படி, அமைத்தனை-அமைத்திருக்கின்றனை, எவ்வுடல்-எவ்வகையான சரீரத்தினை, எடுத்தார்-எடுத்தார்கள், அவ்வுடல்-அவ்வகையானசரீரத்தோடுகூடி, வாழ்க்கை-வாழும் வாழ்க்கையை, இன்பம்எனவே- அதுவே) சுகமென்று நினைத்தே, துன்பமிலென-,(வேறு) துன்பம்இல்லையென்று, பிரியாவண்ணம்-(அவ்வாழ்க்கையைவிட்டு) நீங்காவகை, உரிமையின்-சொந்தம்பாராட்டி, வளர்க்க-வளர்க்க, ஆதரவாக-ஆதரவாம், காதலும் (அவ்வாழ்க்கையில்) ஆசையும், அமைத்திட்டு அமைத்து, ஊகம்இன்றியே-புத்தியில்லாமலே, தேகம்-சரீரமானது, நான்

என-(ஆன்மாவாகிய) நான் என, அறிபோல்-ஞானமடைந்ததுபோல, அறியாமை நீக்கி-அந்ஞானத்தினை விலக்கப்பண்ணி, காலமும்-காலப்பாகுபாட்டையும், கன்மமும் - வினைப்பாகு பாட்டையும், தட்டும்-(அவற்றிற்குரிய) நியமத்தையும், காட்டி - காண்பித்து, மேலும் - இன்னமும், நரகமும் (அவ்வவற்றின்பயனுருவாயமைந்த) நரகவிசேடங்களையும், மேற்கு - மேன்மை பொருந்திய, சுவர்க்கமும் - சுவர்க்கவிசேடத்தையும், ஏனும் வண்ணம் - பொருந்தும்வகை, மால் அற - மயக்கமற, வகுத்தனை-வகுத்தருளினை, அமையாக்காதலின் - அடங்காத ஆசையினை யடைய, சமயகோடி - எண்ணில்லாச்சமயங்களையும், அறம் பொருள் ஆதி - தருமார்த்த முதலியவைகளையும், நிறம்படு நிலையின் - உறுதியாகிய நிலைமையால், குருவாயுணர்த்தி-ஆசாரியராகவந்து அறிவுறுத்தி, ஒருவர்போல் - ஒருவரைப்போலவே, அனைவரும்-எல்லாச்சமயத்தினரும், தந்தம்மையே-தங்கள்தங்கள்சமயமுடிவுகளே, முத்தி முடிவு என - மோட்சமுடிவென்று, வாத தர்க்கமும் - தர்க்கவாதங்களும், போத நூல்களும் - (அவரவர்கள் கன்மத்திற்கேற்ற) அறிவுநூல்களும், நிறைவிற்காட்டி - பூரணமாகக்காட்டி, குறைவு இன்றி - (தங்கள்மனதில்) குறைவுகளில்லாமல், வயக்க - விளங்கும்படி, அங்கங்கு-அவரவர் சமயங்களில், நின்றனை - (அவரவர்கள் எண்ணப்படி) எழுந்தருளினை, எங்குமாகி - எவ்விடத்தும் வியாபித்து, சமயாதீதத்தன்மையாகி-சமயங்களையெல்லாங்கடந்த தன்மையுடையவனாகி, இமையோர்முதல் யாவரும் - தேவர்முதல் யாவர்களும், முனிவரும் - முனிவர்களும், தம்மை - தங்களை, கொடுத்திட்டு -(அடிமையாகச்)சமர்ப்பித்து, எம்மை-அடியேங்களை ஆள் என-ஆட்கொண்டருளவேண்டுமென்ன, எசற்றிருக்க - (அருட் போனகமின்றி) இளைத்திருக்க, (அவர்களுக்கு) மாசு அற்ற - குற்றமற்ற, ஞானகலம்-மெய்ஞானநிலையாகிய) ஞானம், இல்லேற்கு-இல்லாதவனாகிய அடியேனுக்கு, நிலையும், (என்பக்குவத்திற்கேற்ற) திருவருணிலையும், காட்டுதல்-கூட்டிவைத்தல், நின்-தேவரீருடைய, அருள் - திருவருளுக்கு, கடன் - கடமையாகும்.

வண்ணம்.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி — முறைபிற மூது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப — விமலம தாகி
அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சிபலமென்று — ளறிவினர், காண
—ஞானவெளியிடைமேவுமுபிராய்,

இ - ள். அருவமானவைகள் என்றுசொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல் உருவமானவைகள் என்று சொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல்உள்ளே) யிருப்பது) வெளியே (யிருப்பது என்று சொல்வதற்கு இடம்) இல்லாமல் நியதியில்தப்பாமல், (தனக்கெனவோ) ரடையாளமும், (தனக்கெனவோர்) குணமும்இல்லாமல் (குறைந்திருந்து) நிறைதலும், (நிறைந்திருந்து) குறைதலுமில்லா போக்குவரவில்லாமலுயர்ந்து, (பசுபாசங்களைக் காட்டிலும்) மேன்மையுறவளர்ந்து இலாபம் இலாபமென்று மனத்தினினைக்கின்ற அறிஞர்கள் (திருவருளைக்கொண்டு) தரிசிக்கும்படி சிதாகாயத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற பரமான்மாவாகி,

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண் டிடுவதன்று
புனலொன் றிடவமிழ்ந்து — மடிவிலதாதை
சருவும் பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதன்று
சமர்கொண் டழிவதன்றொ — ரியல்பினதாகும்
அவனென் பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென் பதுவுமன்றி — யெழில்கொடு லாவும்
—ஆருநிலையறியாதபடியே,

இ - ள். (அப்பரமான்மா) அக்கினிசூழ எரியாநின்று புகைமிகுவதுமல்ல, நீரானது சூழ அதனுள்ளமுந்தி அழிதலில்லாதது, காற்றுமோதும்போது மேலெழும்பி அசைவினையடைவதுமல்ல, உயுத்தத்தினால் மடிவதுமல்ல, (எக்காலத்தும்) ஒரே தன்மையுடையதாகும், அவன் என (ஆணைச்சுட்டியறிவதற்கு) எலாமலும், அவள் எனப் (பெண்ணைச் சுட்டியறிவதற்கு) எலாமலும் அதுவென (அலியாகச்சுட்டியறிவதற்கு) எலாமலும் எத்தகையினரும் (அப்பரமான்மாவினுண்மை) நிலைமையையறியாவண்ணம் (திருவருளாகிய) அழகுகொண்டு சஞ்சரிக்கும்,

இருளென் பதுவுமன்றி யொளியென் பதுவுமன்றி
எவையுந் தனுளடங்க—வொருமுத லாகும்
உள்தென் பதுவுமன்றி யிலதென் பதுவுமன்றி
உலகந் தொழுவிருந்த—வயன்முதலோர்கள்
எவருங் கவலைகொண்டு சமயங்களில் விழுந்து
சுழலும் பொழுதிரங்கி—யருள்செயு மாறு
—கூறரியசகமாயைபறவே,

இ - ள். இருள் (போன்றது) என்பதுவும் அல்லாமல், (பூத) ஒளி (போன்றது) என்பதுவும் அல்லாமல், எத்தகைப்பொருள்களும் தனது வியாபகத்துள்ளே தங்க, ஒப்பற்ற (தனிமுதற்பொருள்) ஆகும், (புறச்சமயத்தினர்க்கு(உள்ளதுஎன்பதுமல்லாமல்(அகச்சமயத்தினர்க்கு)இல்லதுஎன்பதுமல்லாமல்,உலகமனைத்தும்வணக்கும்படியிருந்தபிரமன்(விண்டு) முதலா

ஞோர்கள் யாவரும் கவலைகொண்டு புறச்சமய நெறிகளாகிய (குழிகளில்) வீழ்ந்து அலையும்போது (அவர்மாட்டு) இரக்கம்புரிந்து கிருபை பண்ணும்வகை சொல்லற்கரிய பிரபஞ்சமாயையானது நீங்கும்படி,

எனதென் பதையிகழ்ந்த வறிவின் றிரளினின்று
மறிவொன் றெனவிளங்கு—முபயம தாக
அறியுந் தரமுமன்று பிறியுந் தரமுமன்று
அசரஞ் சரமிரண்டி—னொருபடி யாகி
எதுசந் ததநிறைந்த தெதுசிந்தனை யிறந்த
தெதுமங் களசுபங்கொள்—சுகவடி வாகும்
—யாதுபரமதைநாடியறிநீ,

இ-ள். எனது என்னும் (மமகாரத்தை) வெறுத்த அறிவின் கூட்டத்தில் நின்றும் சிவஞானமொன்றே யெனப்பிரகாசிக்கின்றது இரண்டாக அறியும் தன்மையுடையது மல்ல (அனன்னியமாக) நீங்கும்தன்மையையுடையதுமல்ல, அசரம் சரம் என்னும் (இருவகைப்பிரபஞ்சத்துள்ளும்) ஒரேதன்மையுடையதாகி எக்காலமும் வியாபகமாக விருப்பது எந்தப்பொருள்? மனத்திற்கெட்டாத பொருள் எது? மிகுந்த சுபம்வாய்ந்த ஆனந்தசொரூப மாகிறது எது? (அது எந்தப்) பரம்பொருளோ (அந்தப்பரமான்மாவை ஆன்மாவாகிய) நீவிரும்பி யுணரக்கடவாய்,

பருவங் குலவுகின்ற மடமங் கையர்தொடங்கு
கபடந் தனில்விழுந்து—கெடுநினை வாகி
வலையின் புடைமறிந்த மறிபென் றவசமுண்டு
வசனந் திரமுமின்றி—யவரித ழூறல்
பருகுந் தொழிலிணங்கி யிரவும் பகலுமின்சொல்
பகரும் படிதுணிந்து—குழலழ காக
—மாலைவகை பலசூடியுடனே,

இ-ள். மங்கைப் பருவங்கொண்டு விளங்குகின்ற இளம்பெண்கள் (அவர்களுக்குள்ள இயற்கைகுணத்தால்) ஆரம்பிக்கின்ற வஞ்சகச்செயலில் முழுகிக் கெட்ட எண்ணத்தையுடைத்தாகி, வலையின்கண்ணே சிக்கிக்கொண்ட மானையொத்துப் பரவசமுற்றுச் (சொல்லு) மொழியில்உறுதியில்லாமல் அந்தமங்கையர்களுடைய அதராமிர்தத்தை உண்ணுந் தொழிலுக்கு இசைந்து இராக்காலத்தும் பகற்காலத்தும் அம்மங்கையருடைய மதுரவசனமிர்தத்தைப் பானம்பண்ண நிச்சயித்து அம்மங்கையர் கூந்தலுக்கு அழகுண்டாகும்படி பல மலர்மாலை வகைகளைத் தரித்து உடனே,

பதுமந் தனையிசைந்த முலையென் றதையுகந்து
வரிவன் டெனவுழன்று—கலி லெனவாடுஞ்
சிறுகிண் கிணிசிலம்பு புனைதண் டைகண்முழுங்கும்
ஒலிநன் றெனமகிழ்ந்து—செவிகொள நாசி
பசுமஞ் சளின்வியந்த மனமுந் திடமுகந்து
பவமிஞ் சிடவிறைஞ்சி—வரிசையி னூடு
—காலின்மிசைமுடிசூடிமயலாய்,

இ-ள் தாமரையினரும்பினை யொத்த தனமென்று அதனை விரும்பி இரேகைகளையுடைய வண்டினைப்போல அதனைச்சூழ்ந்தலைந்து கலில் என்று சத்திக்கும்படி அசைந்தாடுகிற சிறிய கிண்கிணிகளும் சிலம்புகளும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தண்டைகளும் சத்திக்கிறதொனி (காதினுக்கு) அழகியதென்று களிப்படைந்து செவியேற்க மூக்கானது பசுமையாகிய மஞ்சளினுடைய புகழத்தக்க பரிமளத்தினையும் அதின் மீது சிரம்வைத்து மயக்கங்கொண்டு,

மருளுந் தெருளும்வந்து கதியென்பதைமறந்து
மதனன் சலதிபொங்க—விரணம தான
அளிபுண் டனைவளைந்து விரல்கொண் டுறவளைந்து
சுரதஞ் சுகமிதென்று—பரவசமாகி
மருவுந் தொழின்மிகுந்து தினமுந் தினமும்விஞ்சி
வளரும் பிறைகுறைந்த—படிமதி சோர
—வானரமதெனமேனிதிரையாய்,

இ-ள். (அம்) மயக்கத்தினின்றும் (சிறிது) தெளிவு முண்டாகிச் சிவகதியென்பதனை மறந்து காமக்கடல் பொங்க (அறிஞர்கள்) இரணமென்று எண்ணத்தகுந்த (அல்குலாகிய) அளிந்தபுண்ணை நெருங்கித்தங்கள் விரல்களினால் மிகவும் பரிசித்து புணர்ச்சியாகிய இது இன்பமென்று பரவசப்பட்டுக் கலையில் மிஞ்சி எந்நாளும் விருத்தியடைகின்ற சந்திரன் (நாளுக்குநாள்) கலைகுறைந்தாற்போல அறிவுசோர் தலையடைய, சரீரம் குரங்கினுடலைப் போன்று திரைந்து,

வயதும் படவெழுந்து பிணியுந் திமிதிமென்று
வரவுஞ் செயலழிந்து—ளிருமலு மாகி
அனமுஞ் செலுதலின்றி விழியுஞ் சுடர்களிற்று
முகமுங் களைகளின்று—சரியென நாடி

மனையின் புறவிருந்த வினைமுங் குலைகுலைந்து
கலகஞ் செயவிருண்ட—யமன்வரும் வேளை
—ஏதுதுணைபழிகாரமனமே.

இ - ள். வயது முதிர இரத்தவலிவால் (அடங்கியிருந்த) வியாதிகளும் மேலெழுந்து அதிகவிரைவாக வருதலும் (இயற்கையாக விருந்த) செய்கை யற்று உள்ளே இருமலும் உண்டாகி, அன்னமுட்கொள்ளுதலு மில்லாமல் கண்களும் ஒளிமழுங்கின, முகமும் அழகு குன்றின, (இனி) முடிவுதானென்று ஆலோசித்து மனைவியும் சுகமனுபவித்தபோது உடனனுபவிக்கச்சூழ்ந்த சுற்றமும் நகெடுங்கிப் பெருங்குரலிட்டழக் கரியநிறத்தையுடைய இயமனானவன் நம்மை நாடிவருகின்ற சமயத்தில் நமக்குத் தோன்றாத் துணையாகவிருந்து காத்துக்கொள்வது யாது (குற்றாலத்துறை கூற்றனல்லாமல்), எனக்குப்பழியினை விளைவிக்கிற நெஞ்சமே.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடற்றிரட்டினுக்கு

அறுபான்மும்மை நாயன்மார்களி லொருவராகிய வாயிலார் நாயனார் பரம்பரையில் வந்தவரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த வைதிக சைவபிரவர்த்தகாசாரியரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்து வித்துவானும், சென்னை மெய்கண்ட சந்தானசபை அக்கிராசனாதிபதியுமாகிய சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம் - பூவை - கலியாணசுந்தரர் திருவருளைமுன்னிட்டியற்றிய

மெய்கண்ட விருத்தியுரை

முற்றிற்று.

சுபம்.

௨

அருள்வாக்கிய அகவல்.

தாயுமானசுவாமிகளுடைய

மாணாக்கராகிய

அருளையரென்பவர்

மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது.

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரண
மொருவரு மறியா வொருதனிச் சித்து
நவந்தரு பேதமாய் நாடக நடித்துப்
பவந்தனை நீக்கிப் பரிந்தருள் பராபரம்
கண்ணுங் கருத்துங் கதிரொளி போல
நண்ணிட வெனக்கு நல்கிய நன்மை
யொன்றாய்ப் பலவா யொப்பிலா மோனக்
குன்றாய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்ற
மண்ணையும் புனலையும் வளியையுங் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்திலா வித்து
பந்த மனைத்தையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட் புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
விள்ளொணா ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளைகொண் டுண்ணக் குறைவிலா நிறைவு
தாட்டா மரைமலர்த் தாணினைப் பவர்க்குக்
காட்டா வின்பங் காட்டிய கதிநிலை
வாக்கான் மனத்தான் மதித்திட வரிதென
நோக்கா திருக்க நோக்கிய நோக்க
மாதியா யறிவா யகண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்து துலங்கிய தோற்றம்
பரவெளி தன்னிற் பதிந்தவென் னுளத்தின்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளஞ்
சுட்டுக் கடங்காச் சோதி யடியார்
மட்டுக் கடங்கும் வான்பெருங் கருணை
யெல்லைக் கடங்கா வேகப் பெருவெளி

தில்லைப் பொதுவிற் றிருநடத் தெய்வம்
வாதவூ ரெந்தையை வரிசையாய் விழுங்கும்
போதவூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்கு
சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லாந்
திகழவே காட்டுஞ் சின்மய சாக்ஷி
செழுந்தமி ழப்பரைச் சிவலிங்க மாகி
விழுங்கிய ஞான வித்தகவேழ
மெழிற்ரு பட்டினத் திறைவரை யென்று
மழிவிலா விலிங்க மாக்கிய வநாதி
சாந்தபூமி தண்ணருள் வெள்ள
மார்ந்த நீழ லசையாக் ககனம்
பரவுவார் நெஞ்சிற் பரவிய மாட்சி
யிரவுபக லற்ற வேகாந்தகாட்சி
யாட்சிபோ லிருக்கு மகிலந் தனக்குச்
சாக்ஷியா யிருக்குந் தாரகத் தனிமுத
லாணும் பெண்ணும் மலியுமல் லாததோர்
தாணுவாய் நின்ற சத்தாந் தனிச்சுட
ரெள்ளு மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
யுள்ளும் புறம்பு முலாவிய வொருபொரு
ளளவிலா மதந்தொறு மவரவர்பொருளென
வுளநிறைந் திருக்கு மொருபொற் பணிதி
துள்ளு மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்
கொள்ளு மோனவாள் கொடுத்திடுமரசு
பெரிய பேறு பேசாப்பெருமை
யரிய வுரிவை யளவிலா வளவு
துரிய நிறைவு தோன்ரு வதீதம்
விரியுநல்லன்பு விளைத்திடும் விளைவு
தீராப் பிணியாஞ் செனனமறுக்க
வாரா வரவாய் வந்த சஞ்சீவி
யாலைக் கரும்புபா கமுதக் கட்டிநீள்
சோலைக் கனிபலாச் சுளைகத லிக்கனி
பாங்குறு மாங்கனி பாறேன் சருக்கரை
யோங்குகற் கண்டுசேர்த் தொன்ருய்க் கூட்டி
யருந்திய ரசமென வறிஞர் சமாதியிற்
பொருந்திய வின்பம் பொழிசிற்சு கோதய
மெங்கணு நிறைந்த வியல்பினே யெனக்குச்
செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்

தன்னையறி வித்துத் தற்பர மாகி
யென்னுளத் திருந்தரு ளேக நாயக
னடிமுடியில்லா வரும்பொருடனக்கு
முடியடி யிதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
மெய்யலான் மற்றவை மெய்யல வெல்லாம்
பொய்யென வறியெனப் புன்னகை புரிந்தோ
னருளும் பொருளு மபேதமா யிருந்து
மிருதிற னென்னு மியலுமுண்டென்றே
னருளுனக் குண்டேலருளும் வெளிப்படும்
பொருண்மயந் தானே பொருந்துமென் றுரைத்தோன்
சத்தசத் திரண்டு தன்மையுந் தானே
யொத்தலாற் சதசத் துனக்கென வுரைத்தோ
ஞணவ மருவிடி னருளுரு தென்னக்
காணரு நேர்மையாற் காணவே யுரைத்தோன்
சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழிக்குங்
கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ள
லுளதில தெனவு முறுதலான் மாயை
வளமில தெனவும் வகுத்தினி துரைத்தோ
னில்லறத் திருந்து மிதய மடக்கிய
வல்லவன் றானே மகாயோகி யென்றோன்
துறவறத் திருத்துஞ் சூழ்மனக் குரங்கொன்
றறவகை யறியா னஞ்ஞானி யென்றோ
னிறவா மனந்தா னிறக்க வுணர்த்திப்
பிறவா வரந்தரும் பேறறி வாள
னத்தன தருளா லனைத்தையு மியக்குஞ்
சுத்தமா மாயையின் றோற்றமென் றுரைத்தோ
னிருண்மல மகல விசைந்ததி லழுந்தும்
பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்றோன்
வீறு சிவமுதல் விளம்பிய படியே
யாறு மறுதியென் றறிஞருக் குரைப்போன்
கொல்லா விரதங் குவலயத் தோர்க
ளெல்லாம் பெறுமினென் றியம்பிய தயாநிதி
தருமமுந் தானமுந் தவமும் புரிபவர்க்
குரிமையா யவரோ டுறவு கலப்பவன்
றன்னுயிர் போலத் தரணியின் மருவிய
மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிகட மக்குங்

தெளிவுவந் துறவருள் செய்திடுந் திறத்தோன்
தான்பெறும் பேறு சகமெலாம் பெறவே
வான்பெருங் கருணை வழங்கிய மாரி
தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
யஞ்சலென் றருளு மறிஞர் சிகாமணி
சீவகோடிகளுஞ் சித்தர்கோடிகளு
யாவரும் புகழ யாவையு முணர்ந்தோன்
யானென தென்னு மிறைவனெம் பெருமான்
ஞானவ னாகிய தலைவனெங் கோமா
னருணகிரியார்க் காறு முகன்சொலும்
பொருணல மல்லது பொருளெனமதியான்
பூத முதலாப் பொலிந்திடு நாத
பேதமுங் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
மூலா தாரமும் முதலா யுள்ள
மேலாதாரமும் வெருவெளி கண்டவன்
மண்டல மூன்றிலு மன்னிய வுருவிலுங்
கண்டவை யத்திலுங் கடவுளாய் நின்றோன்
பகர்சம யந்தொறும் பரமே யிருந்து
சுகநடம் புரியுந் தொழிலெனச் சொன்னோன்
பேதவ பேத பேதா பேத
போத மிதுவெனப் புகன்றிடும் புண்ணிய
னதுநா னெனவே யாற்றிடு மனுபவஞ்
சதுர்வே தாந்தத் தன்மையென் றுரைத்தோ
னல்லும் பகலு மறிவா னோர்க்குச்
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமையெனச் சொன்னோன்
சுதனே குருவாஞ் சுவாமிநா யகற்கெனி
னதிக மெய்ஞ்ஞான மல்லவோ வென்றோ
னேசயோ கத்துறு நிருபரெல் லாந்தொழு
மிராஜயோ கத்திறை யிராஜயோ கத்தான்
பொறுமை தெளிவு புனித வாசார
மறுவிலா வண்மை வார மியற்கை
தண்ணமர் சாந்தத் தயங்கிய கீர்த்தி
யெண்ணெண் கலைபயி லிணையிலாக்கல்வி
நல்ல விரக்க நடுநிலை சத்திய
மில்லை யென்னுமை லெவர்க்குந் தருங்கொடை
நற்குண மெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
சிற்குண வாரி திருவருட் செல்வன்

கரமே லெடுத்துக் கருத்துற வணங்கிப்
பரமே யுனக்குப் பரமெனப் பகர்ந்தோ
ஞலடி மேவு மரசினை யடுத்தே
சிலமெய்ஞ் ஞானந் தெளிந்தன னென்னவுஞ்
சித்த மௌனி திடசித்த மாக
வைத்த நிலையின் வளர்ந்தன னெனவு
மூலன் மரபின் முளைத்த மௌனிதன்
பாலன்யா னெனவும் பரிவொடும் பகர்ந்தோன்
வடமொழி யியற்கையின் மகிமையை யுணர்ந்து
திடமுற முப்பொருட் டிறத்தையுந் தெளிந்து
கண்டமு தென்னக் கனிரச மென்னத்
தண்டமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
சித்தியு முத்தியுஞ் சிறந்தருள் கொழிக்கு
நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்
பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
லாடியு மாற்றியு மகங்குழை வெய்தியு
முடலங் குழைய வுரோமஞ் சிலிர்ப்பப்
படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரதவித்
தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
யோய்ந்த பம்பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
யுண்ணடுக் குறவே யுருகியே சற்றுத்
தண்ணமர் பொழியுந் தழுதழுத் திடவே
யுள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருக்கிக்
கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
சென்றுசென் றோடித் திகைப்பது போல
வென்புநெக் குடைய விருகரங் குவித்துப்
புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென
வுணர்ந்துணர்ந் தன்பா யுவகைமேற் கொண்டினிக்
கணம்பிரி யேனெனக் கருதியே குறித்துத்
திருவுரு வெல்லாந் திருநீ றிலங்க
விருகர நளின மியன்முடி குவித்துப்
பூரண சந்திரன் போலொளி காட்டுங்

காரண வதனங் கவின்குறு வெயர்வுற
விளகிலா வெனவே யிலங்கிய சிறுநகை
தளதள வென்னத் தயங்கி யெழில்பெற
வித்தன்மை யெல்லா மிசைந்து மிவனருள்
சித்தெனச் சிவகதி நேர்ந்தவரு ரைப்பப்
பாத்திர மாடப் பரிவுட னூடிச்
சாத்திரங் காட்டித் தயவுசெய் தருளும்
வல்லவ னெனவே மன்னுயிர்க் காக
வெல்லையி லன்ப னிவனென விளங்கி
யீனவுலகத் தியற்கைபொய் யென்றே
ஞானநான் மெய்யென நவின் றினி திரங்கிக்
கேவல சகலங் கீழ்ப்பட மேலாய்
மேவருஞ் சுத்த மெய்யினை நல்க
வருளே யுருவுகொண் டவனியில் வந்த
பொருளே யிவனெனப் பொலிந்திடும் புனிதன்
சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மென்பது
மெய்வளர் ஞானம் விளக்குமென் றிசைத்தோன்
கதிர்விழி யொளியுறக் கலத்தல்சித் தாந்த
விதிமுறை யாமென விளம்பிய மேலோன்
முடிவினி லாகம முறைமையி னுண்மையை
யடியரைக் குறித்துரைத் தருளிய வண்ணல்
சிதம்பர நேர்மை திறமா வுரைத்திறை
பதம்பர வெனப்பகர் பரமமெய்ஞ் ஞானி
முத்திபஞ் சாக்கர முறைமையி லயிக்கியஞ்
சத்திய மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோ
னஞ்செழுத் துள்ளே யனைத்தையுங் காட்டியென்
னெஞ்சமுழுத் தியகுரு நீதி மாதவ
னெல்லா நிறைந்த விறைவன் செயலெனக்
கல்லா வெனக்குங் கருணைசெய் கடவுள்
குருவரு ளாலே கூடுவ தல்லாற்
றிருவரு ளூறதெனத் தெரிந்திட வுரைத்தோன்
குருவுரு வருளெனக் கொண்டபின் குறையாப்
பெருண்மய மாமெனப் புகன்றிடு போத
னெந்தமூர்த் திகளையு மெழிற்குரு வடிவென

சிந்தையிற் றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க் குரைத்தோன்
சதாசிவ மென்றபேர் தான்படைத் ததுதா
னெதாவதே பொருளென் றெடுத்தெடுத் துரைத்தோன்
கல்லானை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ
னெல்லாம் வல்லசித் தெம்மிறை யென்றோ
னெவ்வுயிர் தோறு மிறைமே வியதிறஞ்
செவ்விய பிரம்படி செப்பிடு மென்றோ
னெவ்வண மெவரெவ ரிசைத்தன ரவரவர்க்
கவ்வண மாவனெம் மானென வறைந்தோ
னொருபாண னுக்கே யொருசிவ னட்படின்
வருமடி யார்திறம் வழுத்தொணா தென்றோன்
சிவனடி யாரைச் சிவனெனக் காண்பவ
னெவனவன் சிவனே யென்றெடுத் துரைத்தோன்
விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோ
னிருசொல் லுரையா தியானின்ப மெய்த,
வொருசொல் லுரைத்த வுயர்குண பூதர
னத்துவா மார்க்க மாறையு மகற்றித்
தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்
றிருமகண் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
வருமுணர் வாளன் மருளிலா மனத்தா
னெண்ணிய வெண்ணமெல் லாந்தெரிந் தெனக்குத்
தண்ணருள் செய்தவன் றாயு மானவ
னொருமொழி பகர்ந்த வுதவியா லவன்ற
னிருபத முப்போ திறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

முற்றிற்று.

சிவமயம்.

தாயுமானசுவாமிகள்

திருப்பாடலகராதி.